

הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ

זֹהַר פִּקּוּדֵי

The Holy Zohar

Zohar Pekude

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא וגו'. פסוק זה פרשוהו ונתבאר, אבל כל הנחלים – אלו סודות הנחלים והמענינות הקדושים שמתמלאים ויוצאים (מבועים קדושים) להאיר ולמלא את הים הגדול. וכיון שהים הגדול הזה התמלא מצד אותם הנחלים, אז הוא מוציא מים ומשקה את כל חיות הבר, כמו שנאמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי.

2. מה פתוב למעלה? המשלח מעינים וגו'. ואחר כך – ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. אלה הן המרכבות שלמטה, שבאשר הים לוקח אותם, את כלם הוא לוקח ושואב אותם לתוכו, ואחר כך מוציא מים לצד אחר, שהן המרכבות הקדושות שלמטה, ומשקה אותם, וכלם התמנו ונפקדו בשם, כמו שנאמר (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. ומשום כך, אלה פקודי המשכן משכן העדת.

3. רבי יוסי פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיה פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. מה רב טובך, כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולדעת בדרך הקדוש ברוך הוא, שהרי בכל יום ויום יוצא קול ומכריז ואומר: השמרו בני העולם, סגרו דלתות החטאים, הסתלקו מהרשת שתופסת טרם יתפסו רגליהם ברשת הזו. הגלגל סובב תמיד, עולה ויורד. או לאותם שדוחים רגליהם מתוך הגלגל, שהרי נופלים לתוך העמק שטמון לאותם רשעי העולם.

4. או לאותם שנופלים ולא יקומו, ולא יאורו באור הגנוז לצדיקים לעולם הבא. אשריהם הצדיקים לעולם הבא, שבמה מאורות גנוזים להם, כמה עדונים באותו העולם טמונים להם, שבתוב מה רב טובך אשר צפנת ליראיה. מה

1. (שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל כל הנחלים אליו רזין דנזולין ומבועין קדישין, דאתבליין ונפקין (מבועין קדישין) לאנהרא ולמלייא להאי ימא רבא, וכיון דהאי ימא רבא אתמלי מסטרא דאינון נזולין כדן הוא אפיק מיא, ואשקי לכל זיוון ברא, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי.

2. מה פתיב לעילא, המשלח מעינים וגו', ולבתר, ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. אליו אינון רתיבין דלתתא, דכד ימא נקיט לון, כלהו נקיט לון, ושיאב לון בגויה, ולבתר אפיק מיין לסטרא אזורא, דאינון רתיבין קדישין דלתתא, ואשקי לון. וכלהו אתמנון ואתפקדון בשמא, כמה דאת אמר (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. ובגין כך, (שמות לה) אלה פקודי המשכן משכן העדות.

3. רבי יוסי פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיה פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. מה רב טובך. כמה אית לון לבני נשא, לאסתכלא ולבנדע באורווי דקודשא בריך הוא, דהא בכל יומא ויומא (דף ר"כ ע"ב) קלא נפיק, ואכריז ואמר, אסתמרו בני עלמא, טרוקו גלי זובין, אסתלקו מרשתא דתפיס, עד לא יתפסון רגליכו בהאי רשתא. (רל"ה ע"ב) גלגלא סוזרא תדיר, סליק ונזיית. ווי לאינון דדזיין רגליהו מזו גלגלא, דהא נפלי לגו עומקא, דטמיר לאינון זויבי עלמא.

4. ווי לאינון דנפלין ולא יקומו, ולא ינהרו בנהורא דגניז לצדיקייא לעלמא דאתי. זכאין אינון צדיקייא לעלמא דאתי, דכמה נהורין גניזין לון, כמה עדונין בנהורא עלמא טמירין לון, דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיה. מה רב טובך, הא אוקמוה, הא

רַב טוֹבָה, הָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁזָהוּ אֹרֶן הִגְנוּ לְצַדִּיקִים
לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָתוֹב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת הָאֹרֶן כִּי טוֹב, וְכָתוֹב (תהלים צז) אֹרֶן זָרַע
לְצַדִּיק וְלִישָׁרִי לֵב שְׁמָחָה. וְעַל זֶה מָה רַב טוֹבָה.

5. כְּתוֹב כָּאֵן מָה רַב טוֹבָה, וְכָתוֹב שֵׁם וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶן כִּי טוֹב. אֲשֶׁר צִפְנָתָהּ, מִשּׁוּם
שֶׁהִסְתַּכַּל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתוֹ הָאֹרֶן
וְהִסְתַּכַּל בְּאוֹתָם הַרְשָׁעִים שְׁעֵתִידִים לְחֹטָא
בְּעוֹלָם, וְגַם אֶת אוֹתוֹ הָאֹרֶן לְזִכּוֹת בּוֹ אֶת
הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שְׁנֵת בָּאֵר.

6. פְּעֻלָּתָהּ. בְּרֵאשׁוֹנָה צִפְנָתָהּ, וְאַחֵר כִּף פְּעֻלָּתָהּ.
אֵלָּא צִפְנָתָהּ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר. פְּעֻלָּתָהּ, בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ
הָאֹרֶן הִגְנוּ בּוֹ עֲשֵׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
אֲמִנוֹת הָעוֹלָם. מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוֹב (בראשית
ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם,
כְּתוֹב בְּאַבְרָהָם, וְאוֹתוֹ אֹרֶן שֶׁל אַבְרָהָם גָּמַל אוֹתוֹ
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְבוֹ עֲשֵׂה אֲמִנוֹת הָעוֹלָם,
שְׁכָתוֹב פְּעֻלָּתָהּ לְחֹסִים בָּהּ, לְאוֹתָם שְׂוִיָּשִׁים
תַּחַת צֵלוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

7. נִגְדַּר בְּנֵי אָדָם, שֶׁהָרִי בְּאֲמִנוֹת הָיוּ שְׁנַעֲשֵׁתָהּ
בְּאוֹרֶן הַזֶּה עוֹמְדִים בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם וְקִיּוּמָם נִהְיָה.
אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא גָּנוּז, בְּנֵי הָאָדָם עוֹמְדִים בּוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה. פְּעֻלָּתָהּ, אֶת אֲמִנוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁבוֹ
נַעֲשֶׂה הַכֹּל בְּחֻשְׁבוֹן. אֲמִנוֹת הָעוֹלָם כְּמוֹ אֲמִנוֹת
הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא אֲמִנוֹת כְּמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, וְהָרִי
בְּאֵרָנוּ.

8. כְּתוֹב כָּאֵן אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן, וְכָתוֹב שֵׁם
אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. מִשּׁוּם שֶׁכָּל אוֹתָן
תוֹלְדוֹת שֶׁעָשׂוּ וְהוֹצִיאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ, כֵּלָן בִּכְחַת
שֶׁל אוֹתוֹ הָאֹרֶן הִגְנוּ נַעֲשׂוּ וַיֵּצְאוּ. פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן
יֵצְאוּ בְּאוֹתוֹ הַכֹּחַ. מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוֹב וּבְצִלָּאֵל בֶּן
אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה – זֶהוּ מִצַּד הַיָּמִין.
וְאוֹתוֹ אֶהְלִיכֶם – זֶהוּ מִצַּד הַשְּׂמָאל. וְהַמִּשְׁכָּן

הוּא אֹרֶן הִגְנוּ לְצַדִּיקִיָּא לְעֻלְמָא דְאַתִּי,
דְּכְתִיב, (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶן כִּי
טוֹב, וְכָתִיב (תהלים צז) אֹרֶן זָרַע לְצַדִּיק וְלִישָׁרִי
לֵב שְׁמָחָה. וְעַל זֶה מָה רַב טוֹבָה.

5. כְּתִיב הָכָא מָה רַב טוֹבָה, וְכָתִיב הֵתָם וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶן כִּי טוֹב. אֲשֶׁר צִפְנָתָהּ, בְּגִין
דְּאַסְתַּכַּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהֵאוּא גְּהוּרָא,
וְאַסְתַּכַּל בְּאִינוֹן וַיֵּיבֵיָא דְּזִמְיָנוֹן לְמוֹחֲטֵי בְּעֻלְמָא, וְגַם
לִיה לְהֵאוּא גְּהוּרָא, לְמוֹכֵי בִיה צַדִּיקִיָּא לְעֻלְמָא
דְּאַתִּי, כְּמוֹהֵא דְּאַתְמֹר.

6. פְּעֻלָּתָהּ, בְּקִדְמִיתָא צִפְנָתָהּ, וְלִבְתֵּר פְּעֻלָּתָהּ. אֵלָּא
צִפְנָתָהּ כְּמוֹהֵא דְּאַתְמֹר. פְּעֻלָּתָהּ בְּגִין דְּהֵאוּא גְּהוּרָא
דְּגִנְזוּ, בִּיה עֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּמְנוֹתָא
דְּעֻלְמָא. מִנְּקָן. דְּכְתִיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, בְּאַבְרָהָם כְּתִיב, וְהֵאוּא
גְּהוּרָא דְּאַבְרָהָם, גִּנְזוּ לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבִיה
עֲבִיד אוּמְנוֹתָא דְּעֻלְמָא, דְּכְתִיב פְּעֻלָּתָהּ לְחֹזְסִים בָּהּ,
לְאִינוֹן דְּיִתְבֵּי תַּזוּזָת צֵלָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

7. נִגְדַּר בְּנֵי אָדָם, דְּהָא בְּהֵאֵי אוּמְנוֹתָא דְּאַתְעֵבִיד
בְּהֵאֵי גְּהוּרָא, קִיּוּמִין בְּנֵי זֵשָׁא בְּעֻלְמָא, וְקִיּוּמָא
דִּילְהוֹן הוּי. אֵף עַל גַּב דְּאִיהוּ גִנְזוּ, בִּיה קִיּוּמִין בְּנֵי
זֵשָׁא בְּעֻלְמָא דִּין. פְּעֻלָּתָהּ, אוּמְנוֹתָא דְּעֻלְמָא דָּא,
דְּבִיה אֲתַעֲבִיד כָּלָא בְּזוּזְשָׁבָנָא, אוּמְנוֹתָא דְּעֻלְמָא,
כְּזוּזָא דָּא אוּמְנוֹתָא דְּבוּשְׁכָנָא, דְּאִיהוּ אוּמְנוֹתָא
כְּזוּזָא דְּעֻלְמָא, וְהָא אוּקִימָנָא.

8. כְּתִיב הָכָא אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן, וְכָתִיב הֵתָם
אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. בְּגִין דְּכָל אִינוֹן תוֹלְדִין
דְּעֻבְדוֹ וְאַפִּיקוּ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא, כָּלְהוּ בְּזוּיָלָא דְּהֵאוּא
גְּהוּרָא דְּגִנְזוּ אֲתַעֲבִידוּ וְנִפְקוּ. פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן בְּהֵאוּא
זוּיָלָא נִפְקוּ. מִנְּקָן. דְּכְתִיב וּבְצִלָּאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר
לְמִטָּה יְהוּדָה, דָּא אִיהוּ מִסְטֵרָא (רכ"ב ע"א רל"ו)

מצד ימין ושמאל הוקם ונעשה, ומשה שהיה ביניהם הקים אותו.

ע"א) דימינא. ואתו אהליאב דא (ר"כ ע"ב) איהו מסטרא דשמאלא. ומשכנא מסטרא דימינא ושמאלא אתקם ואתעביר. ומשה דהוה בינייהו, אוקים ליה.

9. רבי אלעזר פתחו ואמר, (ישעיה טז) והוכן בוזסד כסא וישב עליו באמת וגו'. והוכן בוזסד כסא, הרי בארנו, בשעלתה מחשבה ברצון של שמחה מטמיר כל הטמירים שלא נודע ולא נדבק, הגיעה אותה שמחה והכתה לתוף המחשבה, ואז נכנס למקום שנכנס.

9. רבי אלעזר פתחו ואמר, (ישעיה טז) והוכן בוזסד כסא וישב עליו באמת וגו'. והוכן בוזסד כסא, הא אוקימנא, כד מוזשבה סליק, ברעו דוזדוה מטמירא דכל טמירין דלא אתיידע ולא אתדבק, מטיי ההוא זודוה, ובטש גו מוזשבה, וכדין עאל באתר דעאל.

10. עד שנגנו בהיכל עליון אחד, שהוא טמיר למעלה. ומשם שפעו ונמשכו כל האורות. של ימין נסע בראשונה, ואחר כך בלם נסעו, ומאותו צד הימין נתקן הכסא למטה, שהרי הקדוש ברוך הוא התקין אותו הכסא בוזסד וישב עליו באמת, שהוא התקון של החותם של הכל. ולא יושב על אותו כסא אלא בחותם שהוא אמת. באהל דוד, שבו הוא הכסא למטה.

10. עד דאתנגנו בוזד היכלא עלאה, דאיהו טמיר לעיל. ומתמן נגדין ואתמישכן כל גהורין, דימינא דנטיל בקדמיתא, ולבתר נטיל כלהו. ומההוא סטר ימינא, אתקן כורסייא לתתא. דהא קודשא בריך הוא, אתקין ללהוא כורסייא בוזסד, וישב עליו באמת, דאיהו תקנא דוזותמא דכלא. ולא יתיב על ההוא כורסייא, אלא בוזותמא דא דאיהו אמת. באהל דוד, דאיהו בי כורסייא לתתא.

11. שפט ודרש משפט ומהר צדק. שפט – מצד הדין. ודרש משפט – מצד הרחמים. ומהר צדק – הוא כסא הדין שהוא הבית דין למטה. בא וראה, כמו כן המשכן לא התקן אלא בצד הזה כמו זה של חסד, כפי שאמרנו למעלה. ועל כן נמנו התולדות והתתקנו כלם למטה.

11. שופט ודורש משפט ומהיר צדק. שופט מסטרא דדינא. ודורש משפט, מסטרא דרחמיי. ומהיר צדק, איהו כורסייא דדינא, דאיהו בי דינא לתתא. תא זוזי, כזוזנא דא, משכנא לא אתתקן אלא בסטרא דא כזוזנא דא, דוזסד כדקאמרן לעיל, ועל דא אתבנון תולדין ואתתקנו כלהו לתתא.

12. אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה. רבי שמעון פתח, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. הפסוק הזה פרשונו ונאמר בכמה צדדים, אבל בשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא אותו כמו שלמעלה להיות העולם הזה בדיוקן של העולם שלמעלה, וכל אותם גונים של מעלה התקינו למטה, להדביק ולקשר עולם בעולם.

12. (שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה. רבי שמעון פתחו, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, האי קרא (דף רכ"א ע"א) אוקמוה ואתמר בכמה סטריין. אבל כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ליה כזוזנא דלעילא, למהוי עלמא דא בדיוקנא דעלמא

דלעילא. וכל אינון מוויזין דלעילא, אתקין לון לתתא, לאתדבקא ולא תקשרא עלמא בעלמא.

13. וכד בעא קודשא בריך הוא למבירי עלמא, אשגזו באורייתא וברא ליה. ואסתכל בשמא קדישא, (ויקרא י"ט ע"א כ"א ע"א) כלל לא דאורייתא, וקיים עלמא. בתלת סטריין אתקיים עלמא, ואינון זוכמה ותבונה ודעת. בזוכמה, דכתיב, (משלי ג) יי' בזוכמה יסד ארץ. בתבונה, דכתיב כונון שמים בתבונה. בדעת, שכתוב בדעתו תהומות נבקעו. הרי כלם בקיים העולם. ובשלשת אלה נבנה המשכן, שכתוב (שמות לא) ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת.

13. וכד בעא קודשא בריך הוא למבירי עלמא, אשגזו באורייתא וברא ליה. ואסתכל בשמא קדישא, (ויקרא י"ט ע"א כ"א ע"א) כלל לא דאורייתא, וקיים עלמא. בתלת סטריין אתקיים עלמא, ואינון זוכמה ותבונה ודעת. בזוכמה, דכתיב, (משלי ג) יי' בזוכמה יסד ארץ. בתבונה, דכתיב כונון שמים בתבונה. בדעת, שכתוב בדעתו תהומות נבקעו. הא כללו בקיומא דעלמא. ובאלין תלתא אתבני משכנא, דכתיב ואמלא אותו רוח אלהים בזוכמה בתבונה ובדעת.

14. וכל השלשה רמזים בפסוק הזה. בראשית, הינו שכתוב בחכמה. ברא אלהים, הינו שכתוב בתבונה. את השמים, הינו שכתוב בדעת. וכלם כתובים במעשה המשכן. ובסוד זה כתוב, אלה פקודי המשכן – זה סוד החכמה. משכן העדת – זה סוד התבונה. אשר פקד על פי משה – זה סוד הדעת. והכל זה כנגד זה, משום שכל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולם הזה – ברא אותו כמו שלמעלה, והכל נרשם בעבודת המשכן.

14. וכללו תלתא רמזין בקרא דא, בראשית, היינו דכתיב בזוכמה. ברא אלהים, היינו דכתיב בתבונה. את השמים, היינו דכתיב בדעת. וכללו כתיבי בעבדות משכנא. וברא דא כתיב, אלה פקודי המשכן. דא רוא דזוכמה. משכן העדות, דא רוא דתבונה, אשר פקד על פי משה, דא רוא דדעת. וכלא דא לךכל דא, בזין דכל מה דברא קודשא בריך הוא בעלמא דין, ברא ליה כנונא דלעילא. וכלא אתרשים בעבדות משכנא.

15. בא וראה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה עשה משכן, היה משה עומד תוהה, שלא ידע מה לעשות, עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא בעין, כמו שכתוב (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. מה זה בתבניתם? אלא למדנו שהראה הקדוש ברוך הוא למשה דיוקן כל דבר ודבר כמו אותו דיוקן שהוא למעלה, וכל אחד ואחד היה עושה דיוקן שלו בדיוקן (שהוא למעלה, וכל אחד עושה דיוקן שלו כדיוקן) שהוא נעשה בארץ.

15. תא וזוי, בשעתא דאמר ליה קודשא בריך הוא למשה עביר משכנא, הוה קאים משה תוהא, דלא ידע מה למעבד, עד דאזוי ליה קודשא בריך הוא בעינא, כמה דכתיב, (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. מאי בתבניתם. אלא אוליפנא, דאזומי ליה קודשא בריך הוא למשה, דיוקנא דכל מלה ומלה, כההוא דיוקנא דאיהו לעילא, וכל זוד וזוד הוה עביר דיוקנא דיליה כדיוקנא (דאיהו לעילא וכל חד הוי עביר דיוקנא דיליה כדיוקנא) דאיהו אתעביר בארעא.

16. אֲשֶׁר אֶתְּה מֵרָאָה בְּהֶר, אֲשֶׁר אֶתְה רֹאָה לִיָּה. אֶלָּא אוֹלִיפָנָא, דְּאֶסְפֵּקְלָרִיא דְּלֵא נִהְרָא, הָוָה אוֹזְמִי לִיָּה בְּגִיָּה כָּל אֵינֹן גְּוִינִן וְדִיוֹקְנִין דְּאֶתְעֵבִידוֹ לְתַתָּא, כְּהֵאִי זִיזִי דְּאוֹזְמִי בְּגִיָּה כָּל אֵינֹן דִּיוֹקְנִין.

17. מִשְׁמַע דְּכְתִיב אֲשֶׁר אֶתְה מֵרָאָה, (קל"ח ע"ב) אֶתְה, רָזָא דְּאֶסְפֵּקְלָרִיא דְּלֵא נִהְרָא, דְּאוֹזְמִי לִיָּה בְּגִיָּה כָּל אֵינֹן דִּיוֹקְנִין. וְהָוָה זִמִּי לֹון מִשָּׁה כָּל מִלָּה וּמִלָּה עַל תְּקוּנָתָהּ, כְּמָה דְּזִמִּי גִו עֲשִׂישִׁיתָא, וְגִו זִיזִי דְּאוֹזְמִי כָּל דִּיוֹקְנִין. וְכֵד אֶסְתַּכַּל בְּהוּ מִשָּׁה, אֶתְקִשִׁי קַמִּיָּה, אָמַר לִיָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה, אֶת בְּסִימְנִיָּה, וְאִנִּי בְּסִימְנִי כְּדִין אֶתִּישֵׁב מִשָּׁה בְּכָל עֲבִידָתָא.

18. כְּשִׁנְעָשָׂה כָּל הַמַּעֲשֶׂה, הַצֵּטְרֵךְ מִשָּׁה לְמִנּוֹת הַכֹּל, כְּדִי שְׁלֵא יֵאמְרוּ יִשְׂרָאֵל שְׁנִשְׁאָר כֶּסֶף וְזָהָב וְעָלָה לְקַחַת אוֹתָם. וְלִכְּן הַצֵּטְרֵךְ לְמִנּוֹת אֶת הַחֲשֹׁבֹן לְפָנֵי יִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב (בַּמִּדְבָּר ל"ב) וְהֵייתָם נִקְיִים מִה' וּמִיִּשְׂרָאֵל.

19. וְלִכְּן כְּתוּב, אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֻת, שֶׁהָיָה רֹחַ הַקֹּדֶשׁ הֵיטָה מֵרָאָה לְכָלֶם אֶת חֲשֹׁבֹן כָּל הַזָּהָב וְהַכֶּסֶף שֶׁנִּדְּבָו יִשְׂרָאֵל, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ הֵיטָה אוֹמֶרֶת: וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדֻת מֵאֵת כֶּסֶף וְגִו, כָּל הַזָּהָב הָעָשׂוּי לְמִלְאכָהּ וְגִו. מִשּׁוּם שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּהֵם בְּאוֹתָם הָאֲמָנִים, וְרָצָה לְהוֹצִיא אֶת נְאֻמָּנוֹתָם לְפָנֵי כָּלֶם.

20. אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. בֹּא וּרְאָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנַעֲשָׂה מַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן, הֵיטָה הַצֵּד הָאֲחֵר הוֹלֵךְ וּמִשּׁוֹטֵט כְּדִי לְהַסְטִין, וְלֹא מִצָּא עָלָה עַל נְאֻמָּנוֹת הָאֲמָנִים, עַד שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא כּוֹפֵף אוֹתוֹ לְפָנֵי מִשָּׁה, וְהוּא עֹשֶׂה חֲשֹׁבֹן שֶׁל נְאֻמָּנוֹת בְּעַל כְּרַחוּ, וְעָלָתָה נְאֻמָּנוֹתָם לְכָל. וְסוּד זֶה שְׁכָתוֹב אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. וְהָרִי בְּאַרְנֵה, אֵלֶּה – כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יִשְׁעִיָּה מ"ט) גַּם אֵלֶּה תִּשְׁכַּחְנָה.

16. אֲשֶׁר אֶתְה מֵרָאָה בְּהֶר, אֲשֶׁר אֶתְה רֹאָה לִיָּה. אֶלָּא אוֹלִיפָנָא, דְּאֶסְפֵּקְלָרִיא דְּלֵא נִהְרָא, הָוָה אוֹזְמִי לִיָּה בְּגִיָּה כָּל אֵינֹן גְּוִינִן וְדִיוֹקְנִין דְּאֶתְעֵבִידוֹ לְתַתָּא, כְּהֵאִי זִיזִי דְּאוֹזְמִי בְּגִיָּה כָּל אֵינֹן דִּיוֹקְנִין.

17. מִשְׁמַע דְּכְתִיב אֲשֶׁר אֶתְה מֵרָאָה, (קל"ח ע"ב) אֶתְה, רָזָא דְּאֶסְפֵּקְלָרִיא דְּלֵא נִהְרָא, דְּאוֹזְמִי לִיָּה בְּגִיָּה כָּל אֵינֹן דִּיוֹקְנִין. וְהָוָה זִמִּי לֹון מִשָּׁה כָּל מִלָּה וּמִלָּה עַל תְּקוּנָתָהּ, כְּמָה דְּזִמִּי גִו עֲשִׂישִׁיתָא, וְגִו זִיזִי דְּאוֹזְמִי כָּל דִּיוֹקְנִין. וְכֵד אֶסְתַּכַּל בְּהוּ מִשָּׁה, אֶתְקִשִׁי קַמִּיָּה, אָמַר לִיָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה, אֶת בְּסִימְנִיָּה, וְאִנִּי בְּסִימְנִי כְּדִין אֶתִּישֵׁב מִשָּׁה בְּכָל עֲבִידָתָא.

18. כֵּד אֶתְעֵבִיד כָּל עֲבִידָתָא, אֶצְטְרִיךְ מִשָּׁה לְמִנּוֹתָם כָּלֶם, בְּגִין דְּלֵא יֵימְרוּן יִשְׂרָאֵל דְּאֶשְׁתָּאֵר כֶּסֶף וְזָהָב, וְאֶסְתַּלִּיק לְזִטְלָא לִיָּה. וְעַל דָּא אֶצְטְרִיךְ לְמִנּוֹתָם זִיזִי בְּנָא קַמִּיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, בְּגִין דְּכְתִיב, (בַּמִּדְבָּר ל"ב) וְהֵייתָם נִקְיִים מִיָּה' וּמִיִּשְׂרָאֵל.

19. וּבְגִין דָּא כְּתִיב, אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֻת, דְּהָא רִיזָא דְּקוֹדֶשָׁא, הָוָה אוֹזְמִי לְכָלֶם, זִיזִי בְּנָא דְּכָל דְּהָבָא וְכֶסֶף דְּנִדְּבָו יִשְׂרָאֵל, וְרוּחַ קוֹדֶשָׁא הָוָה אָמַר וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדֻת מֵאֵת כֶּסֶף וְגִו, כָּל הַזָּהָב הָעָשׂוּי לְמִלְאכָהּ וְגִו. בְּגִין דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעִי בְּהוּ, בְּאֵינֹן אוֹמְנִין, וּבְעָא לְאַפְקָא מִהֵימְנוּתָא דִּילָהוֹן קַמִּי כָּלֶם.

20. אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. תָּא זִיזִי, בְּהֵיטָא שְׁעָתָא דְּעִבְדָּתָא דְּמִשְׁכָּנָא אֶתְעֵבִיד, הָוָה סְטָרָא אוֹזְרָא אֲזִיל וְשִׂאט לְאַסְטָאָה, וְלֹא אֶשְׁכּוּזַת עִילָה עַל מִהֵימְנוּתָא דְּאוֹמְנִין, עַד דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּפִיף לִיָּה לְקַמִּיָּה דְּמִשָּׁה, וְאִיהוּ עֵבִיד זִיזִי בְּנָא דְּמִהֵימְנוּתָא בְּעַל כְּרִיזִיָּה, וְסָלִיק מִהֵימְנוּתָא דִּילָהוֹן לְגַבִּי כָּלֶם. וְרָזָא דָּא דְּכְתִיב אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן.

וְהָא אוֹקִימוֹנָא, אֵלֶּה: כְּמֹה דְאֵת אָמֵר, (ישעיה מט) גַּם אֵלֶּה (מ"ו ע"ב) תִּשְׁכּוּזָנָה. וְכַתִּיב, אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה, דִּתְבִּין אֲתַבְּנִי וְאֲתַפְּקִיד, עַד דְּאֲתַעְבִּיד וְזוּשְׁבָנָא דְּבִי מִשְׁכָּנָא, קָמִי מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ. (דף רכ"א ע"ב)

וְהָא אוֹקִימוֹנָא, אֵלֶּה: כְּמֹה דְאֵת אָמֵר, (ישעיה מט) גַּם אֵלֶּה (מ"ו ע"ב) תִּשְׁכּוּזָנָה. וְכַתִּיב, אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה, דִּתְבִּין אֲתַבְּנִי וְאֲתַפְּקִיד, עַד דְּאֲתַעְבִּיד וְזוּשְׁבָנָא דְּבִי מִשְׁכָּנָא, קָמִי מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ. (דף רכ"א ע"ב)

21. אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכָּן הָעֵדוּת. אִיזו עֵדוּת? אֵלֶּה פְּעָמִים כָּתוּב כָּאֵן מִשְׁכָּן, אֶחָד לְמַעַלָּה וְאֶחָד לְמַטָּה, וְהַמִּשְׁכָּן נִקְרָא מִשְׁכָּן הָעֵדוּת. וְאִיזו עֵדוּת? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁבִטֵי יִיִּה עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל. שֵׁם זֶה הוּא עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל.

21. (שמות לח) אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכָּן הָעֵדוּת. מֵאֵן עֵדוּת. אֵלֶּה תִּרִי וְזִמְנֵי כְּתִיב הֵכָא מִשְׁכָּן, וְזִד לְעִילָא, וְזִד לְתַתָּא. וּמִשְׁכָּן אֶקְרִי מִשְׁכָּן הָעֵדוּת. וּמֵאֵן עֵדוּת. כְּמֹה דְאֵת אָמֵר (תהלים קכב) שְׁבִטֵי יִיִּה עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל. שְׁמָא דָּא, אִיהוּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל.

22. כְּמוֹ כֵּן (תהלים פא) עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. עֵדוּת שֵׁם יִיִּה בִּיהוֹסֵף, אִיהוּ עֵדוּת וְדָאִי, אֶלֶּן תִּרִין אֲתַנּוּן סְהָדִין סְהָדוּתָא בְּכָל אֲתָר, וְהֵכָא אִיהוּ עֵדוּת. וּבְגִין כֵּן, מִשְׁכָּן הָעֵדוּת, מִשְׁכָּנָא דְּהָאִי עֵדוּת. וְעַל דָּא מִשְׁכָּנָא אֶקְרִי, עַל רָזָא דְּשְׁמָא דָּא קִדִּישָׁא. וְהִינֵנוּ דְּכַתִּיב, (תהלים קלב) וְעֵדוּתִי זֶה אֶלְכַּמְדֶּם, בְּגִין דְּהָאִי אֲתָר, אִיהוּ סְתִימוּ וְגִנְיִיו דְּכָלָא.

22. כְּמוֹ כֵּן (תהלים פא) עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ, עֵדוּת שֵׁם יִיִּה בִּיהוֹסֵף, אִיהוּ עֵדוּת וְדָאִי, אֶלֶּן תִּרִין אֲתַנּוּן סְהָדִין סְהָדוּתָא בְּכָל אֲתָר, וְהֵכָא אִיהוּ עֵדוּת. וּבְגִין כֵּן, מִשְׁכָּן הָעֵדוּת, מִשְׁכָּנָא דְּהָאִי עֵדוּת. וְעַל דָּא מִשְׁכָּנָא אֶקְרִי, עַל רָזָא דְּשְׁמָא דָּא קִדִּישָׁא. וְהִינֵנוּ דְּכַתִּיב, (תהלים קלב) וְעֵדוּתִי זֶה אֶלְכַּמְדֶּם, בְּגִין דְּהָאִי אֲתָר, אִיהוּ סְתִימוּ וְגִנְיִיו דְּכָלָא.

Exodus 38:21

“אלה פקודי המשכן משכן העדות, אשר פקד על-פי משה: עבדת, הלויים, ביד איתמר, בן-אהרן הכהן”

“These are the records of the tabernacle, the tabernacle of the testimony, as they were recorded at the commandment of Moses, the responsibility of the Levites under the direction of Ithamar the son of Aaron the priest.”

When the Tabernacle was being built the other side was looking for any reason to disrupt the process but couldn't find anything. The builders were pure and followed Moses's instructions faithfully.

Moses even laid out accurate accounting records in front of the people so there would be no doubts in their mind about the purity of his actions.

The Zohar asks “What is the ‘Tabernacle of the Testimony’” and answers that it is the י'ה YH of the name. The Tabernacle was a channel for Chokmah and Binah that are represented by the letters י'ה YH.

23. אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה – עַד כָּאֵן לֹא יִדְעֵנוּ אִם הַמִּשְׁכָּן פָּקַד אוֹ הָעֵדוּת הַזֶּה. אֵלֶּה פָּקַד וְדָאִי זֶה עֵדוּת. מִשּׁוּם שְׁמִיּוֹם שֶׁהִסְתַּלְקוּ הָאֲבוֹת מִהָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם שְׁבִטִים בְּנֵי יַעֲקֹב, וְנִשְׁאָרוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת בְּאוֹתָן צְרוּת, נִשְׁבַּחָה מִהֶם יִדְעֵת סוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, שֶׁהוּא שֵׁם הָעֵדוּת, קִיּוּמָם שֶׁל שְׁמִים וְאַרְצֵי, שְׁשֵׁנִי

23. אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה, עַד הֵכָא לֹא יִדְעָנָא, אִי הָאִי מִשְׁכָּנָא פָּקַד, אוֹ הָאִי עֵדוּת. אֵלֶּה פָּקַד וְדָאִי הָאִי עֵדוּת. בְּגִין דְּמֵן יוֹמָא דְּאִסְתַּלְקִינּוּ אֲבֹהֵן מִהָעוֹלָם, וְכָל אִינוּן שְׁבִטִין בְּנוֹי דְּיַעֲקֹב, וְאִשְׁתַּאֲרוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹתָא, בְּאִינוּן עֲאֲקֵן, אֲתַנְשֵׁי מִנְיָהּ יִדְעָא דְּרָזָא דְּשְׁמָא קִדִּישָׁא עֲלָאָה דָּא, דְּאִיהוּ (רכ"ט

האותיות הללו בארו עליונים ותחתונים וכל צדדי העולם.

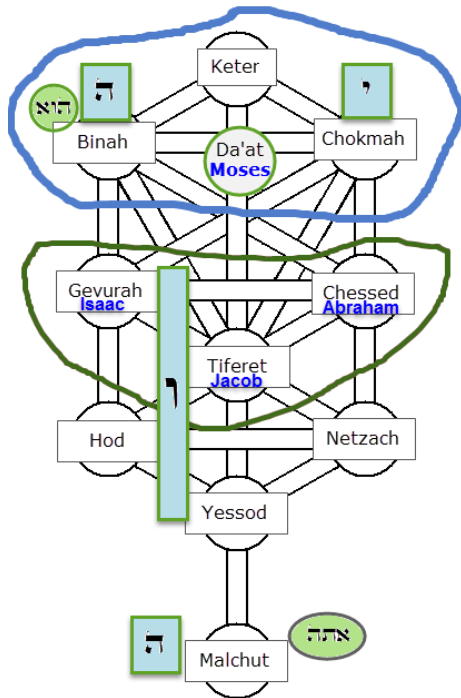
ע"ב) שְׁמָא דְּעֵדוּת, קְיוּמָא דְּשְׁמִיָּא וְאַרְעָא, דְּאֵלִין תְּרִין אַתְוּן, אֻקְיָמוּ עִלְכְּאִי וְתַתְּאִי, וְכִלְהוּ סְטָרִין דְּעֵלְכְּמָא.

24. כִּיּוֹן שְׁבָא מִשָּׁה, נִפְקֵד וְנִזְכָּר הַשֵּׁם הַזֶּה בְּעוֹלָם. שְׁבִשְׁהִיָּה בְּסִנְהָ, מִיָּד שָׁאֵל עַל הַשֵּׁם הַזֶּה, שְׁכָתוּב וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ מַה אָמַר אֱלֹהִים. וְשֵׁם נִפְקֵד הַשֵּׁם הַזֶּה עַל פִּי מִשָּׁה.

24. כִּיּוֹן דְּאֵתָא מִשָּׁה, אֲתַפְקֵד וְאֲדַכֵּר שְׁמָא דָּא בְּעֵלְכְּמָא. דְּכֵד הָוָה בְּסִנְהָ מִיָּד שְׁאִיל עַל שְׁמָא דָּא, דְּכָתִיב, (שְׁמוֹת ג') וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ מַה אָמַר אֱלֹהִים. וְתַמָּן אֲתַפְקֵד שְׁמָא דָּא עַל פִּי מִשָּׁה.

25. עֲבֹדַת הַלּוֹיִם. מַה זֶה עֲבֹדַת הַלּוֹיִם? אֵלָּא סוּד זֶה, שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר יח) וְעֹבֵד הַלּוֹי הוּא. הוּא – זֶה סוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא הוּא, וְלֹא נִקְרָא אֲתָה. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ עֲבֹדַת הַלּוֹיִם וְדָאִי. דְּבָר אַחֵר עֲבֹדַת הַלּוֹיִם – שֶׁהֵם נוֹטְלִים אֶת הַמִּשְׁכָּן עַל כְּתִפֵּיהֶם מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר ז') וְלִבְנֵי קָהָת לֹא נָתַן כִּי עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכַתֵּף יִשָּׂאוּ.

25. עֲבֹדַת הַלּוֹיִם, מֵאִי עֲבֹדַת הַלּוֹיִם. אֵלָּא רָזָא דָּא דְּכָתִיב, (בַּמִּדְבָּר יח) וְעֹבֵד הַלּוֹי הוּא. הוּא: דָּא רָזָא דְּשְׁמָא (וּיצֵא קַנ"ד ע"ב) קְדִישָׁא, דְּאֶקְרִי הוּא, וְלֹא אֶקְרִי אֲתָה. וּבִגִּין דָּא עֲבֹדַת הַלּוֹיִם וְדָאִי. דְּבָר אַחֵר עֲבֹדַת הַלּוֹיִם, דְּאֵינּוֹן נִטְלִין מִשְׁכָּנָא עַל כְּתִפֵּיהוּ מֵאֲתֵר לְאֲתֵר, דְּכָתִיב, (בַּמִּדְבָּר ז') וְלִבְנֵי קָהָת לֹא נָתַן כִּי עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם בְּכַתֵּף יִשָּׂאוּ.

The Zohar teaches us that after the passing of the Patriarchs,

Abraham – Chessed

Isaac – Gevurah

Jacob – Tiferet, the Israelites left in exile and forgot the connection to the upper name י' YH, which is the supernal Tabernacle.

Moses was elevated to the level of Da'at at the venet of the Burning Bush when God revealed to him the name AHYH אהיה of Keter.

Moses made the connection to YH to be able to take the Israelites out of Egypt. That higher connection enabled Moses to reveal the Light of Redemption, connect Zeir Anpin to the Twelve tribes, and bring down the Torah from the YH (Chokmah and Binah) to the Holy Tabernacle, at the lower level of Malchut.

Note: The title is enigmatic and the video that will join this study later will explain the connection.

Hint: הוא 'He', is not known, his presence is not here (Binah). אתה 'You', is here and present (Malchut).

<https://www.youtube.com/watch?v=5dalMIj2JLU>

26. (שמות לח) אלה פקודי המושכן מושכן העדות וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה יא) והיה ביום ההוא שרש ישי וגו'. והיה ביום ההוא, בזמן שהקדוש ברוך הוא ירבה שלום בעולם, יתקנם השרש של עץ החיים. ואותו שרש, ממנו יתקינו שאר השרשים למטה, שכלם נשרשו והתקינו ממנו.

27. אשר עומד לנס עמים, שהרי הוא עומד לנס ולאות לסוד השם הקדוש. אליו גוים ידרשו, ששם סוד הקיום של השם הקדוש, ומשום כך אליו גוים ידרשו, כמו שנאמר (שם ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו', ועל זה – אליו גוים ידרשו. והיתה מנחתו כבוד, מנחתו – זה בית המקדש, שכתוב (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד. כבוד – שפך נקרא שם ה' באותו זמן, שכתוב (ישעיה ל) והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

Exodus 38:21

”אלה פקודי המושכן מושכן העדות, אשר פקד על-פי משה: עבדת, הלויים, ביד איתמר, בן-אהרן הלכה.”

“This is the number of the things for the tabernacle, the tabernacle of the testimony, as they were numbered according to the command of Moses, for the service of the Levites, by the hand of Ithamar the son of Aaron the priest.”

The Zohar quotes the first verse of the portion and immediately quotes a verse from Isaiah 11:10

”והיה, ביום ההוא, שרש ישי אשר עמד לנס עמים, אליו גוים ידרשו; והיתה מנחתו, כבוד”

“Then in that day The nations will resort to the root of Jesse, Who will stand as a signal for the peoples; And His resting place will be glorious.”

The initiation of the Holy Tabernacle and the services performed in it established root of connection between the Israelites and YHVH.

Jesse was the father of King David, from whose line Mashiach will come. The 'root of Jesse' is the channel of Mashiach that will reveal the YHVH name to all nations of the world.

The YHVH name represents the entire Tree of Life. When Mashiach comes to the world, the root of the Tree, which is located in the Holy Temple in Jerusalem, will be filled with Light that will draw the entire world to it. Everyone will receive from it all the nourishment that they need.

'His resting place' is the Holy Temple as it said in Psalms 132:13,14 "כִּי-בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן; אֹנֶה, לְמוֹשָׁב לוֹ

זאת-מנוחתִי עַד-עַד: פֶּה-אֲשֻׁב, כִּי אֹתֶיהָ

"For YHVH has chosen Zion; He has desired it for His habitation,

"This is My resting place forever; Here I will dwell, for I have desired it."

As we learned before, 'Zion' is the aspect of Yessod of Malchut, Which is the spiritual point above Malchut. Jerusalem is the aspect of Malchut where the Holy Temple is and the 'resting' place for YHVH.

We 'rest' on Shabbat so we can have a better connection to the Light of YHVH.

The continuous flow of Light to the world through the Holy Temple will bring the state that is described in Isaiah 30:26

וְהָיָה אֹרֶךְ הַלַּבְנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַע יָמִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַע יָמִים בְּיוֹם חֲבַשׁ יְהוָה אֶת שַׁבָּר עִמּוֹ וּמַחֵץ "מִקְתּוֹ יִרְפָּא"

"Moreover, the light of the moon will be as the light of the sun, and the light of the sun will be sevenfold, as the light of seven days, in the day when YHVH binds up the brokenness of his people and heals the wounds inflicted by his blow"

שבת מנוחה

28. וּמִנּוּחָתוֹ דִּהְיָהוּא עֲרֵשׁ יִשְׁרָאֵל, דְּאֶתְקָרִי כְּבֹדִי יִי, לֹא יִתְמַנֵּי, וְלֹא יִקּוּם בְּזוּשְׁבָנָא לְעֵלְמָא. מֵאֵי טַעְמָא. (ד"א בגין דהא קיימא בחושבנא השתא והוא זמנא לא יתקיים בחושבנא. מאי טעמא) בְּגִין דְּכָל מֵה דְּקִימָא בְּזוּשְׁבָנָא, לֹא שְׂרִיין תַּמָּן בְּרַכָּאן בְּשִׁלְבֵימוֹ. וּבְרַכָּאן שְׂרִיין בְּמֵה דְּלֹא קִימָא בְּזוּשְׁבָנָא. בְּזִמְנָא קְדָמָה קִימָא בְּזוּשְׁבָנָא, דְּכִתִּיב אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן.

29. תָּא זִוּי, מִשְׁכָּנָא דָּא קִימָא בְּזוּשְׁבָנָא, וּבְגִין כִּף אֶצְטְרִיף לְעֻלּוּתָא דְּמוֹשָׁה, דִּישְׁרֵי עָלִיהָ בְּרַכָּאן, דְּכִתִּיב וַיְבָרֶךְ אוֹתָם מֹשֶׁה, וּבֵהָ בְּרִיךְ לֹן, יְהִי רַעְוָא דְּתִשְׁרֵי בְּרַכָּה עַל עוֹבְדֵי יְדִיכוֹן. וּבְרַכָּאן לֹא שְׂרָאן עַל הָאֵי זִוּשְׁבָנָא עַד דְּאֶקְשֵׁר לִיהָ מֹשֶׁה בְּמִשְׁכָּנָא דְּלַעֲלֵא, דְּכִתִּיב אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכָּן הָעֲדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה. דָּאֵי לֹא עַל פִּי מֹשֶׁה, דְּאֵס לֹא נַעֲשֶׂה הַחֲשָׁבוֹן עַל יְדֵי מֹשֶׁה, אֵינִם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת חֲשָׁבוֹן, שְׁכָתוֹב אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה.

דִּאתְעָבֵד וּזְשִׁבְנָא עַל יְדֵא דְמִשָּׁה, לָא יִכְלִין אִינוּן
לְמַעְבֵּד וּזְשִׁבְנָא, דְּכִתִּיב אֲשֶׁר פָּקֵד עַל פִּי מִשָּׁה.

The name of the portion, Pekudei, פקודי, means 'counting'. The Zohar explains that blessings don't hold where there is counting. The Tabernacle is mentioned here with the aspect of counting and the blessing came only after they finished the work and Moses blessed them.

Exodus 39:43

”וַיִּרְא מֹשֶׁה אֶת-כָּל-הַמְּלָאכָה, וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ-כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה, כִּן עָשׂוּ; וַיְבָרֶךְ אֹתָם, מֹשֶׁה

“And Moses examined all the work and behold, they had done it; just as YHVH had commanded, this they had done. So Moses blessed them.”

The Tabernacle is a physical construction in the world of Malchut and therefore represents the left column. Moses is the aspect of the Central column, and with his blessing, he connected the Tabernacle to Binah Holiness of the Light. Moses served in the Tabernacle as a priest before God asked him to transfer the priesthood to his brother Aaron.

Exodus 38:21

”אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, אֲשֶׁר פָּקֵד עַל-פִּי מֹשֶׁה: עֲבֹדָת, הַלְוִיִּם, בְּיַד אִיתָמָר, בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן.”

“This is the number of the things for the tabernacle, the tabernacle of the testimony, as they were numbered according to the command of Moses, for the service of the Levites, by the hand of Ithamar the son of Aaron the priest.”

‘The Tabernacle’ is the aspect of the physical Tabernacle in Malchut and the ‘the tabernacle of the testimony’ is the aspect of Chokmah and Binah. The verse reveals that Moses established a connection of upper and lower by his commands/words.

Lesson: In the world of Malchut counting is considered limitation and therefore can not bring blessing from the infinite Light until we connect our actions with Light that comes through spiritual connection. At the same time, it is important to do physical work properly. The Tabernacle was constructed with materials and measurements that enabled it to be a vessel for the endless Light.

Some people open a business and expect that with Ana B’Koach and some Zohar scanning they’ll open magic channels of success. This is idol worshiping.

We need to put the proper efforts to calculate our actions in the material world, and when that vessel was made ready with the right consciousness, we make spiritual connections and invite the Light in.

30. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (מַלְכִּים א יז) וַיְהִי דְבַר ה' אֶל
לְאֹמֶר קוֹם לָךְ צִרְפֶּתָה וְגו' הִנֵּה צִוִּיתִי שֵׁם אִשָּׁה
אֶלְיָהוּ (אֵלִיו) לְאֹמֶר קוֹם לָךְ צִרְפֶּתָה וְגו' הִנֵּה
צִוִּיתִי שֵׁם אִשָּׁה אֶלְמָנָה לְכַלְכֵּלָהּ. וְכִי אִיפֹה צִוָּה
אוֹתָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֵלָּא טָרַם שֶׁתִּבָּא
לְעוֹלָם צִוָּה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגִזְרָתוֹ לְמַעַלָּה
עַל הָעוֹדֵבִים לְהַבְיֵא מִזִּזְן לְאֵלֶיהוּ וּלְאוֹתָהּ אִשָּׁה
לְתֵת לוֹ מִזִּזְן.

30. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (מַלְכִּים א יז) וַיְהִי דְבַר ה' אֶל
לְאֹמֶר קוֹם לָךְ צִרְפֶּתָה וְגו' הִנֵּה צִוִּיתִי שֵׁם אִשָּׁה
אֶלְמָנָה לְכַלְכֵּלָהּ. וְכִי אֵין פָּקִיד לָהּ קוֹדֶשׁ בְּרִיךְ
הוּא. אֵלָּא עַד לֹא יִיתִי לְעֵלְמָא, פָּקִיד קוֹדֶשׁ בְּרִיךְ
הוּא בְּגִזְרָתָהּ דִּילִיָּהּ לְעֵילָא עַל הָעוֹדֵבִים, לְמִיִּיתִי
מִזִּזְנָא לְאֵלֶיהוּ, וְלִהְיָא אֶתְתָּא לְמִיִּיתָב לִיהּ מִזִּזְנָא.

31. מַה פְּתִיב, (רַכ"ב ע"א) (מַלְכִּים א יז) וְתֹאמְרוּ זִי
זִי אֶלְהִיָּה אִם יֵשׁ לִי מַעֲוֶה כִּי אִם מִלֵּא כִּף קָמְזוּ בְּכַד
וּמַעֲטָ שִׁמּוֹן בְּצִפְזוֹת וְגו'. וְהָא הֵכָא מוֹדִירוּ הָיָה
מִמֶּנּוּ מַה פְּתִיב? וְתֹאמְרוּ חֵי ה' אֶלְהִיָּה אִם יֵשׁ לִי
מַעֲוֶה כִּי אִם מִלֵּא כִּף קָמַח בְּכַד וּמַעֲטָ שִׁמּוֹן
בְּצִפְזוֹת וְגו'. וְהָרִי בָּאֵן מִדָּה הֵיטָה בְּאוֹתוֹ קָמַח,
שֶׁהָרִי הֵיטָה בּוֹ מִלֵּא כִּף קָמַח בְּכַד. כִּף הִיא הַמִּדָּה

בַּהֲהוּא קָמִיזָא, דְּהָא הוּא בֵּית מִלָּא כַּף קָמִיז בְּכַד, כַּף הוּא מְדִירוֹ דִּילִיתָ, וְאַתְּוִי דְלָא עֲרִיזָן בֵּית בְּרָכָן, הוּאִיל וְקָאִים בְּמִדָּה. מַה כְּתִיב, (מַלְכִים א יז) כִּי כֹה אָמַר יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּד הַקָּמִיז לֹא תִכְלֶה וְצִפּוֹת הַשֶּׁמֶן לֹא תִזְסַר עַד יוֹם תֵּת יְיָ נְשָׁם.

1 Kings 17:8,9

“וַיְהִי דְבַר-יְהוָה, אֵלָיו לֵאמֹר”

“קוּם לךְ צִרְפַּתָּה אֲשֶׁר לְצִידוֹן, וַיִּשְׁבֶּתָּ שָׁם; הִנֵּה צִוִּיתִי שָׁם אִשָּׁה אֶלְמָנָה, לְכַלְכֶּלְךָ”

“Then the word of YHVH came to him, saying,

Arise, go to Zarephath, which belongs to Sidon, and stay there; behold, I have commanded a widow there to provide for you.”

God said these words to Elijah the Prophet. The Zohar asks when did God command the widow to provide for his prophet and answers that before he came to the world, God decreed on the upper levels that the crows will bring Elijah food and also a specific woman to provide for him.

1 Kings 17:10-16

10: So he arose and went to Zarephath. And when he came to the gate of the city, behold, a widow was there gathering sticks. And he called to her and said, “Bring me a little water in a vessel, that I may drink.”

11: As she was going to get it, he called to her and said, “Please bring me a piece of bread in your hand.”

12: And she said, “As the LORD your God lives, I have nothing baked, only a handful of flour in a jar and a little oil in a jug. And now I am gathering a couple of sticks that I may go in and prepare it for myself and my son, that we may eat it and die.”

13: Then Elijah said to her, “Do not fear; go, do as you have said, but make me a little bread cake from it first and bring it out to me, and afterward you may make one for yourself and for your son.

14: For thus says the LORD, the God of Israel, ‘The jar of flour shall not be spent, and the jug of oil shall not be empty, until the day that the LORD sends rain upon the earth.’”

15: So she went and did according to the word of Elijah, and she and he and her household ate for many days.

16: The bowl of flour was not exhausted nor did the jar of oil become empty, according to the word of the LORD which He spoke through Elijah.

Elijah asks the woman for water and she was about to bring it for him but then he ‘changed’ his mind and asked her for a piece of bread. The woman told the prophet that all she has was little bites for her and her son and that wouldn’t be enough even to sustain them. The woman was ‘counting’ the little that she had and that limit showed her only death. Elijah then asked her to prepare a cake for him and only after giving him she would take for herself. From a limited point of view, we may see Elijah as selfish, who takes first for himself but there is a big secret here to reveal.

The woman was given the opportunity to trust God through his messenger and she did. Because of that, Elijah could channel the Light of sustenance to that woman so she could provide for him.

Elijah is a messenger of God and can not make himself busy with the materials of this world. His job is to deliver the Light and blessings of God to people.

Spiritual people who see themselves as channels of the word of God don't do business and profit out of their spiritual work.

The main lesson is to stop counting or think with limitations. The blessings come from the Light and through his messengers.

Most people worry about the continuous flow of their income. My best advice is to study Zohar Daily and share your full tithe with the channels of Light that benefit you. As I suggested previously, break your tithe into smaller amounts and give every week. God promised to open channels of sustenance to those who gave a tithe to the Light. Malachi 3:10

הביאו את כל-המעשר אל-בית האוצר, ויהי טרף בביתי, ובחנוני נא בזאת, אמר יהוה צבאות: אם-לא אפתח לכם, “את ארבות השמים, והריקתי לכם ברכה, עד-בלי-די”

“Bring the full tithe into the storehouse, that there may be food in my house. And thereby put me to the test, says YHVH of hosts, if I will not open the windows of heaven for you and pour down for you a blessing until there is no more need.”

The ‘storehouse’ is the Holy Temple. Since the Holy Temple is no longer with us our tithe should go to those who connect and reveal Light in our lives and the world.

32. תת, תתן כתיב, מאי טעמא. בגין דבכל דרא לא אשתכחז מאן דייכי לזכו כהאי אתתא, ועל דא כתיב תתן, אנת תתן מטרא על עלמא, בגין דזכותך סגי.

33. וכתוב (מלכים א יז) כד הקמוז לא כלתה וצפונות השמן לא זוסר כדבר יי אשר דבר ביד אליהו. וכי אם אותו קמח שעומד במדה, שהיה מלא כף קמח, לא פסקו ממנו ברכות משום דבר אליהו, שכתוב כד הקמח לא תכלה, וכתוב כד הקמח לא כלתה – משכן העדות, אף על גב שעומד בחשבון, הואיל ונפקד על ידי משה, כל שכן וכל שכן ששורים בו ברכות. ועל זה כתוב, אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה.

34. (שמות לח) אלה פקודי המשכן. רבי זוקיה פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך וגו'. פסוק זה פשוט, שהפרידו הקדוש ברון הוא מאשתו כדי להדבק בשכינה, שכתוב כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש – זו שכינה. הדבקות קדושה נדבק משה באותה שעה למעלה.

34. (שמות לח) אלה פקודי המשכן. רבי זוקיה פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך וגו'. האי קרא אוקמוה, דפריש ליה קודשא בריך הוא מאתתיה, בגין לאתדבקה בשכינתא, דכתיב, (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש, דא שכינתא, אתדבקותא קדישא אתדבק משה בההיא שעתא לעילא.

1 Kings 17:14

“כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כִּד הַקֶּמַח לֹא תִכְלֶה, וְצִפְחַת הַשֶּׁמֶן, לֹא תִחְסַר: עַד יוֹם תֵּתֶנּוּ- (תתן-) יְהוָה, גֶּשֶׁם-”
”עַל-פָּנֵי הָאָדָמָה”

“For thus says YHVH, the God of Israel, ‘The jar of flour shall not be spent, and the jug of oil shall not be empty, until the day that YHVH sends rain upon the earth.’”

The Zohar explains that in that generation there was no one to merit the miracle like the woman who provided for Elijah. She earned the merits to serve Elijah and as we read from the rest of the chapter (1 Kings 17), the woman had another miracle when Elijah brought her son back to life after he got sick and died.

Even though the vessel for the flour in the house of the woman was measured and very little, because of the blessings of Elijah, it continued bringing unlimited food.

The same was with the Tabernacle. It was built with precise measurements that mean limitation but with the blessings of Moses, it became a channel of continuous Light to the Israelites and the world.

As we all know the Zohar was written from the study of Rabbi Shimon, who was taught and blessed by Moses and Elijah. The Zohar is the closest thing we have to the Holy Tabernacle and Holy Temple.

Support those who teach you the Zohar and earn merits for great blessings in your life.

35. דְּכַדִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְשִׁיר לִיה בְּזוּבִיבוּתָא וְלַעֲיִלָּא, וְאַתְּפַקֵּד רַב מְזֻנָּא עַל בֵּיתָא, וְאַיְהוּ גְזִיר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד, דְּכַתִּיב, (במדבר טז) וּפָצְתָה הָאָדָמָה אֶת פִּיהָ וְגו', וְכַתִּיב (במדבר טז) וַיְהִי כִכְלוֹתוֹ לְדָבָר וְגו', וְתַבְקַע הָאָדָמָה. וְכַתִּיב, (במדבר י') קוֹמָה יִי. שׁוּבָה יִי. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב אֲשֶׁר פָּקֵד עַל פִּי מִשָּׁה. עַל פִּי מִשָּׁה אֲתַתְקֵן, וְאַתְּפַקֵּד בְּכֻלָּא. (ויצא קנ"ט ע"ב) פְּקִידָה דְּמִשְׁכָּן הָיָה עַל יְדֵי דְּמִשָּׁה, דְּכַתִּיב (שמות ג) פָּקֵד פְּקִידָתִי אֲתֹכֶם, דְּאַיְהוּ הָיָה קוֹל, דְּאַפִּיק לְהָהוּא דְּבוּר, וְעֲבִיד לִיה פְּקִידָה לְנִפְקָא מִן גְּלוּתָא. וְהִשְׁתָּא אֲתַפְקֵדָא לְאַמְשֻׁכָּא קְדוּשָׁה מִעֵילָא לְתַתָּא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שמות כה) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכֶם.

35. שָׂאוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קֶשֶׁר אוֹתוֹ בְּחִבִּיבוּת שְׁלֹמֶעֱלָה, וְנִפְקֵד לְהִיט מְמֻנָּה גְדוֹל עַל הַבַּיִת, וְהוּא גְזִיר וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה, שְׁכָנוֹת (במדבר טז) וּפָצְתָה הָאָדָמָה אֶת פִּיהָ וְגו', וְכַתִּיב וַיְהִי כִכְלוֹתוֹ לְדָבָר וְגו', וְתַבְקַע הָאָדָמָה. וְכַתִּיב (שם י') קוֹמָה ה'. שׁוּבָה ה'. זֶהוּ שְׁכָנוֹת אֲשֶׁר פָּקֵד עַל פִּי מִשָּׁה. עַל פִּי מִשָּׁה נִתְקַן וְנִפְקֵד בְּכָל. הַפְּקִידָה שֶׁל הַמִּשְׁכָּן הִיטָה עַל יְדֵי מִשָּׁה, שְׁכָנוֹת (שמות ג) פָּקֵד פְּקִידָתִי אֲתֹכֶם. שֶׁהוּא הָיָה קוֹל שֶׁהוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ דְּבוּר וְעָשָׂה לוֹ פְּקִידָה לְיֵצֵאת מִן הַגְּלוּת, וְעָבְשׁוּ נִפְקֵד לְהַמְשִׁיךְ קְדוּשָׁה מִמַּעַל לַמִּשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם כה) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכֶם.

Exodus 3:5

”וַיֹּאמֶר, אֶל-תִּקְרַב הֵלֶם; שַׁל-נְעֲלֶיךָ, מֵעַל רַגְלֶיךָ-כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו, אֲדָמַת-קֹדֶשׁ הוּא.”

“Then He said, “Do not come near here; remove your sandals from your feet, for the place on which you are standing is holy ground.”

When God revealed himself to Moses and ‘recruited’ him for the job of delivering the Israelites from Egypt, he elevated him to a spiritual level where Moses could have a direct connection to the upper Light and have control over all the levels below.

Moses had to be separated from his wife that was on the level of Malchut, which is represented by the lower letter H of the YHVH name. Moses was elevated to Binah where he could channel Light to the lower six sefirot of Zeir Anpin.

The Zohar teaches us here that when a righteous person achieves the level of Binah he can command the Light onto the lower seven sefirot. The Zohar brings several quotes from the Torah to show how Moses commanded and God followed his 'command'.

Numbers 16:30 (From the story of Korach)

"But if YHVH creates something new, and the ground opens its mouth and swallows them up with all that belongs to them, and they go down alive into Sheol, then you shall know that these men have despised YHVH."

Then we read that God did exactly as Moses said;

Numbers 16:31,32

"As he finished speaking all these words, the ground that was under them split open;"
"and the earth opened its mouth and swallowed them up, and their households, and all the men who belonged to Korah with their possessions."

The Zohar brings it to emphasize the power of Moses, who brought the Light to the Tabernacle and made it holy.

Exodus 38:21

"אלה פקודי המשכן משכן העדות, אשר פקד על-פי משה: עבודת, הלויים, ביד איתמר, בן-אהרן הכהן."

"This is the number of the things for the tabernacle, the tabernacle of the testimony, as they were numbered according to the command of Moses, for the service of the Levites, by the hand of Ithamar the son of Aaron the priest."

Achieving the level of Binah gives the righteous the ability to bless.

36. (שמות לח) ובצלאל בן אוּרִי בֶן זוֹר לְמִטָּה יְהוּדָה וְגו'.
יהוּדָה וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא אֲתָמַר, דָּהָא
בְּצִלְאֵל מִסְטָרָא דִּימִינָא הוּא, וְאִיהוּ אֲתִקִּין תְּקוּנָא
דְּכָלָא. וְתו, דָּהָא יְהוּדָה אִיהוּ שְׁלִיטָא וּמְלָכָא עַל
כָּל שְׂאָר שְׁבָטִין, וּבְמִנְיָה נִפְקָא מֵאֵן דְּאֲתִקִּין כָּל
מִשְׁכָּנָא. בְּצִלְאֵל, הָא אוּקְמוּדָא, בְּצֵל אֵל, וּמֵאֵן אִיהוּ
בְּצֵל אֵל. דָּא יְמִינָא. וְתו, מִסְטָרָא דָא אֲתִקִּין כָּלָא,
וְיָרִית זֻכְמָתָא לְמַעַבְדָּא כָּל עַבְדָּא.

37. וְאֵתוּ אֶהְלִיָּא בֶן אֲזִיִּסְמָר לְמִטָּה דָן, דָּא אִיהוּ
מִסְטָרָא דְשְׂמָאֲלָא, דָּא אִיהוּ מִסְטָרָא דְדִינָא
קְשִׁיָּא, (נ"א קְדִישָׁא) וְהָא אוּקְמוּדָא, דָּהָא מוֹתְרִין סְטָרִין
אֲלִין, אֲתַעְבִּיד מִשְׁכָּנָא, וְאֲתִתְקִין בְּהוּ, לְאֲתִקְשָׁרָא
בְּהוּ, לְמִהוּי בִין יְמִינָא וּשְׂמָאֲלָא, וְהָא אֲתָמַר
וְאוּקְמוּדָא.

Exodus 38:22

"ובצלאל בן-אורי בן-חור, למטה יהודה, עשה, את כל-אשר-צוה יהוה את-משה."

“Now Bezalel the son of Uri, the son of Hur, of the tribe of Judah, made all that YHVH had commanded Moses.”

The name Bezalel, “בצל אל”, means ‘in the shadow of God’. The last two letters ‘אל’ are one of God’s name that represents the aspect of Chessed and the Right column. Bezalel was also from the tribe of Yehuda, who was a king and leader of all the tribes. His purity, strong roots, and the soul, that was from the Right column, enabled him to channel the Light in his work of building the Holy Tabernacle.

Exodus 38:23

“וְאִתּוֹ, אֹהֲלִיאֵב בֶּן-אֲחִיסָמַח לְמִטֵּה-דָן-חֹרֶשׁ וְחָשֵׁב; וְרָקִם, בְּתַכְלִית וּבְאַרְגָּמָן, וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי, וּבָשָׂשׁ”

“With him was Oholiab the son of Ahisamach, of the tribe of Dan, an engraver and a skillful workman and a weaver in blue and in purple and in scarlet material, and fine linen.”

Oholiav assisted him and he was from the tribe of Dan, a name that represents judgment and Left column.

The two sides needed to work together in order to have the Holy Tabernacle in the middle, channeling the Light to the world in balance.

Because the world of correction is in a state of temporary existence, it must have movement. It happens when desires and ‘laws’ are expressed in the world. God ‘commanded’ Moses and he chose the right people to do complete the important task. The Torah ‘laws’ are the purest form of judgment and when we follow them we are able to bring Light and ‘movement’, which are the aspect of life to the world.

God started the process of Creation by creating a big desire. This desire was the empty space that was created when the Light distanced itself from the middle point. That was the creation of the Left of all left. This empty space with ‘lack’ of Light ‘invites’ the Light to return into space in a process that defined the Ten Sefirot, time and all that followed.

This is the deep secret of ‘יוצר אור ובורא חושך’, ‘form light and create darkness.’. It would be too long to explain this aspect in this short study.

Without desire, a person would gradually die inside until ‘darkness’ would take over his soul. Pain and lack of Light in a person’s life allow darkness to get a stronger hold and negative influence that could be transformed when desiring the Light.

The ideal state of existence in this world until the final correction is to work on our desires, making them pure to the point where all we desire is just more Light. Pain and suffering will also take the shape of Light and the pain will become just another experience of Light. That is the balance of Right and Left that will enable us to survive the fight against darkness. We will see the end of the aspect of time as we know it. There will be no longer a ‘temporary’ state of existence.

38. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים מח) יִפְהַ נֹף מְשֹׁשׁ כָּל הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רַב. תָּא זִוּי, כֹּד בָּרָא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֲשֵׁדִי זֹד אֲבָנָא יִקְרָא מִתְּזוּזוֹת כְּרִסִּי יִקְרִיָה, וְשִׁקֵּעַ עַד תְּהוֹמָא, וְרִישָׁא זֹדָא דִּתְהוֹמָא אֲבָנָא זַעֲיִן גֹּו תְהוֹמוֹי, וְרִישָׁא אֲזוּרָא לְעִילָא, וְהֵהוּא רִישָׁא אֲזוּרָא עֲלָאָה, אִיהוּ זֹד זְקוּדָה (עִילָאָה) דְּקִיּוּמָא בְּאֲמִצְעִיתָא דְּעֲלָמָא, וּבִמְתָּן אֲתִפְשֵׁט עֲלָמָא לִימִינָא וּשְׂמָאלָא וּלְכָל

38. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים מח) יִפְהַ נֹף מְשֹׁשׁ כָּל הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רַב. תָּא זִוּי, כֹּד בָּרָא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֲשֵׁדִי זֹד אֲבָנָא יִקְרָא מִתְּזוּזוֹת כְּרִסִּי יִקְרִיָה, וְשִׁקֵּעַ עַד תְּהוֹמָא, וְרִישָׁא זֹדָא דִּתְהוֹמָא אֲבָנָא זַעֲיִן גֹּו תְהוֹמוֹי, וְרִישָׁא אֲזוּרָא לְעִילָא, וְהֵהוּא רִישָׁא אֲזוּרָא עֲלָאָה, אִיהוּ זֹד זְקוּדָה (עִילָאָה) דְּקִיּוּמָא בְּאֲמִצְעִיתָא דְּעֲלָמָא, וּבִמְתָּן אֲתִפְשֵׁט עֲלָמָא לִימִינָא וּשְׂמָאלָא וּלְכָל

והתקנים באותה נקדת המרפז, ואותה אבן נקראת אבן השתיה, שממנה נשתל העולם לכל הצדדים. עוד שתי"ה – שתי י"ה. הקדוש ברוך הוא שם אותה להיות יסוד העולם והשתלת הכל.

סטרין, ואתקיים בההיא נקודה אמצעיתא, וההיא אבנא אתקרי שתיה, דמנה אשתיל עלמא לכל סטרין. תו (ויחי רל"א ע"א) שתי"ה, שתי י"ה, קודשא בריך הוא שוי לה למהוי יסודא דעלמא ושתיילו דכלא.

Psalms 48:3

“יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב”

“Beautiful in elevation, the joy of the whole earth, Is Mount Zion in the far north, The city of the great King.”

When God created the world, he threw one stone from under his throne and sank it into the abyss.

One head of this stone is in the depth of the abyss, and the other head is high above. The supreme head is a dot that stands in the middle of the world. From that point, the world spread to the right, left and in all directions. The middle point is called ‘אבן השתיה’ ‘The Drinking Stone.’ It is the root of the whole world that spreads in all directions.

39. בשלשה גונים התפשטה הארץ סביב אותה נקדה. התפשטות ראשונה סביב אותה נקדה, כל צחות וזפות הארץ שם הם עומדים, ושם הם. וזו עומדת למעלה על כל הארץ סביב אותה נקדה. התפשטות שנייה סביב אותה התפשטות ראשונה, אין שם צחות וזפות באותה ראשונה, אבל הוא דק וצח בצחות של העפר יותר מכל שאר עפר אחר. התפשטות שלישית היא חשך וגסות העפר יותר מכלם, וסביב זה עומדים מי האוקינוס שסובב כל העולם. נמצא שאותה נקדה עומדת במרפז, וכל הגונים של ההתפשטות של העולם סביבה.

39. (דף רכ"ב ע"ב) בתלת גוונים אתפשטת ארעא סוזרניה דההוא נקודה, אתפשטותא קדמאה, סוזרניה דההוא נקודה, כל צוזותא וזכותא דארעא קיימא תמן, ותמן איהו. והאי קיימא לעילא על כל ארעא סוזרניה דההוא נקודה. אתפשטותא תניינא, סוזרניה דההוא אתפשטותא קדמאה, לאו איהו צוזותא וזכותא דההוא קדמאה, אבל איהו דהיק וצוזו בצוזותא דעפרא, יתיר מכל שאר עפר אזורא. אתפשטותא תליתאה, איהו וזשור וגסו דעפרא יתיר מכלהו, וסוזרניה דהאי, קיימין מיין דימא דאוקינוס, דאסוזר כל עלמא. אשתכוז דההוא נקודה קיימא באמצעיתא, וכלהו גוונים דאתפשטותא דעלמא סוזרניה.

Around the middle point, the world spread in three colors. The first spread had all the fine and pure levels of the world. The second spread was around the first one, and it was a little bit condensed and not as fine and pure as the first one. The third spread was of darkness and dense land. Around it was the water of the ocean surrounding the whole world.

Lesson;

Tikunei Zohar explains that the word “In the Beginning”, “ברא שית” means ‘Created Six’ about the six days of Creation. The seventh is Shabbat, Machut represented by the letter הH.

The three letters ‘שית’ + the letter ‘ה’ make the word ‘שתיה’ ‘Drinking.’

The Hebrew letters are called 'stones' because they are the building blocks of this world. The letter Yod ' is the 'stone' that is referred by the Zohar. It comes from the letters שית of the first word of the Torah that represents the entire Creation. The letter ך is constructed from three Yods extended as the letter Vav, and it represents the three columns. The ך is the last letter of the Alef-bet and it represents Malchut.

From the point/head that the Yod reached Malchut, the whole world was founded. That point is called "The Drinking stone," "אבן השתיה." Scientists describe this point as the middle point of the Big Bang theory.

The letters שט mean base, foundation and the ' Yod with the numerical value of 10 represents the Light that emanates from Keter through the evolvement of 10 Sefirot.

40. אתפשטותא קדמא איהו בי מקדשא, וכל אינון היכלין ועזרות, וכל ההוא תקוץ דיכיה, וירושלם, וכל מתא משורא ולגו. אתפשטותא תגנינא, כל ארעא דישראל דאתקדשת בקדושה. אתפשטותא תליתאה, איהו כל שאר ארעא, אתר בי מותבא דשאר עמין. וימא דאוקיינוס דסוזרא כלא.

40. התפשטות ראשונה הוא בית המקדש, וכל אותם היכלות ועזרות, וכל אותו תקון שלו וירושלים, וכל העיר מהחומות ופנימה. התפשטות שניה – כל ארץ ישראל שהתקדשה בקדשה. התפשטות שלישית הוא כל שאר הארץ, מקום בית מושב שאר העמים, וים האוקיינוס שסובב הכל.

The first expansion out of the Light from the Middle point is the Holy Temple, all its chambers that support the middle point, and the city of Jerusalem, inside the walls that surround her.

The second spread of light is the Land of Israel that was sanctified with special holiness.

The third spread of light was to the lands of all other nations, and the sea that surrounds all.

41. והא (רכ"ו ע"א) אוקמוה, דרזא דא גוונין דעינא, דסוזרן ליהוא נקודה דאמצעייתא דעינא, דאיהו זיוו דכל עינא, כגוונא דההיא נקודה אמצעייתא דקאמרן, דאיהו זיוו דכלא, ותמן קאים בית קדש הקדשים, וארון וכפרת, דאינון זיוו דכלא. אשתכח, ההוא נקודה זיוו דכל עלמא. ועל דא כתיב, יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו'. יפה: שפיר ההוא זיוו וזודיה דכלא. נוף: נופא דאילנא דאיהו שפירו דכלא.

41. והרי פרשוה שסוד זה גוני העין שסובבים אותה נקדה של מרכז העין, שהוא מראה של כל העין, כמו שאותה נקדת המרכז שאמרנו שהוא מראה של הכל, ושם עומד בית קדש הקדשים וארון וכפרת שהם המראה של הכל. נמצא שאותה נקדה היא המראה של כל העולם. ועל זה כתוב יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו'. יפה – יפה אותו המראה ושמתת הכל. נוף – נוף האילן, שהוא היפי של הכל.

The eye has a center point and three areas of color surrounding it. The middle point of the eye is the center of the sight of everything. In the center stands the sanctuary of the Holy, the Ark, and it's gold covering.

The middle point is the reflection of the whole world, and that explains why King David describes Mount Zion as the middle of the everything and the city of the great King, who is the Holy One Blessed Be.

Psalms 48:3

”יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הִר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צֶפֶן קִרְיַת מֶלֶךְ רַב.”

“Beautiful in elevation, the joy of the whole earth, Is Mount Zion in the far north, The city of the great King.”

Lesson;

Zion is the connecting point of Yesod of Malchut. It is called “Mount Zion” because it is the higher level where we can see the Light. It is the center of the world. The first letter of יסוד, Yessod is Yod to tell us that it includes the light from the highest level. The word has a numerical value of 80 to tell us that it is spread from the level of Chokmah down with the ability to connect to Malchut. Jerusalem is Malchut and below Yesod.

Jerusalem of the lower level is dark without the light from the ‘Mount of Zion’ that brings completion and fulfillment. Without the Holy Temple and the constant flow of Light to the world, Jerusalem is ‘sick.’ That is why Jerusalem is a code word for the soul’s yearning for the light, feeling sick without it.

This aspect is revealed from the name itself.

Jerusalem, ‘ירושלם’ is numerically 586, same as ‘Shofar,’ שופר, which is the aspect of connection to the upper levels.

The actual pronunciation of the name is ‘Yerushalayim’ that is normally requires the letter Yod ‘ to be present just before the last letter of the name. Instead, we find only the ‘chirik’ with is a vowel the comes under the Yod to pronounce it correctly. Interesting is that the English word is pronounced like the Hebrew name without the missing Yod.

We find 622 times the incomplete form of the name ‘ירושלם’ and only five times the complete and proper form of the name ‘ירושלים’ in the Bible. (tap here for the search tool I used)

The five times the name appears is related to the Holy aspect of Jerusalem.

The letter Yod ‘ represents the Light from Keter and Chokmah and the name without the Yod that appears 622 times in the Bible has the numerical value of the word בכתר, ‘in Keter,’ revealing where to find the missing Light that Jerusalem, ‘ירושלם’ needs to be ‘healthy.’

The verse expresses the desire of the body (Jerusalem, Malchut) to connect to the Light (Yessod) it needs.

The complete name will come to be when Mashiach removes the negativity from the worlds and bring the third and everlasting Holy Temple.

Our body is the aspect of Malchut, and the soul has the desire to connect to God and draw Love and Light from Yessod that is the ‘Beauty and joy of the whole earth’ as the verse above expresses.

Here are few links to additional and important studies related to the flow of the Light from Keter to Malchut.

Link: <https://dailyzohar.com/daily-zohar-2576-2/>

Link: <https://dailyzohar.com/daily-zohar-1769/>

Link: <https://dailyzohar.com/daily-zohar-1939/>

Link: <https://dailyzohar.com/daily-zohar-1940/>

Direct links to the videos presented in the above DZ studies.

<https://www.youtube.com/watch?v=5dalMlj2JLU>

<https://www.youtube.com/watch?v=I6e0tstZRwk>

<https://www.youtube.com/watch?v=TwqAzChGbK4>

42. תא וזוי, שפירו דעלמא, וזויז דעלמא, לא אתוזוי בעלמא, עד דאתבני ואתקם משכנא, ועאל ארונא לגו קודשא. מההיא שעתא, אתוזוי וזיו דכלא בעלמא, ואתתקן עלמא, ואלי בההוא משכנא ובההוא ארונא, עד דמטי לההיא זקודה דאיהי יפה נוף וזודה דכלא. כיון דמטו להתם כדון פתוז ארונא ואמר, (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתה.

The beauty of the world was not shown in the world until the Tabernacle erected and the Ark entered the sanctuary. The Shechina came to the middle point that is inside the Tabernacle that is called 'The beauty and joy of the whole earth' (Psalms 48:3). The Ark then opens and says;

Psalms 132:14

“זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתה”

“This is My resting place forever; Here I will dwell, for I have desired it.”

43. רבי ייסא אומר, האי קרא כנסת ישראל אמרה ליה, בשעתא דאתבני בי מקדשא, ועאל ארונא לאתריה. רבי וזקהא אומר, קודשא ברין הוא אומר ליה, על כנסת ישראל, כד ישראל עבדין רעותיה, דהא כדון קודשא ברין הוא יתיב על כורסי יקריה, וזויס על עלמא, ובכרה ושלום וזביבותא דכלא אשתכוז. וכדון אמר זאת מנוחתי עדי עד.

Rabbi Yesa says that this verse was said by the Shechina in Malchut when the Holy Temple was built and the Ark was put in its place.

Rabbi Chizkiyah said that when Israel does his will, then the Holy One Blessed be He, sits on his throne and has mercy on the world, and peace, love, and blessings is available for all. Then he said, “This is My resting place forever.”

Lesson;

The middle point of the world is The Torah. It was placed in the Holy Temple and drew down the Shechina and the Holy One Blessed Be He. They bring all that is good for us if we correctly follow the Torah.

Each one of us is a small world, and our middle point is the soul and heart. When we study Torah with love, we create a unification that draws the Shechina into our lives, to benefit us with aspects of mercy, peace, love, and blessings.

44. ובא ראה, בשעה שכל האמנים התחילו לעשות האמנות, אותו מעשה ממש שהתחילו היה נשלם מעצמו. הם מתחילים – והיא משלימה את המעשה, היא ממש. מנין לנו? שבתוב ותכל כל עבדת משכן אהל מועד.

44. ותא זוזי, בשעתא דכלהו אומנין שראו למועבד אומנותא, ההוא עובדא ממיש דשראן, איהי אשתלימות מנרמה. אינן שראן, ואיהי אשתלימות עבדתא, איהי ממיש, מנלן, דכתיב ותכל כל עבודת משכן אהל מועד.

Exodus 39:32

”ותכל-כל-עבדת, משכן אהל מועד; ויעשו, בני ישראל-ככל אשר צוה יהוה את-משה, כן עשו.”

“Thus all the work of the tabernacle of the tent of meeting was completed, and the sons of Israel did according to all that YHVH had commanded Moses; so they did.” The Hebrew verse is written in a way that implies that the work of building the Tabernacle was done by itself. The Zohar reveals that as the workers start a specific task, it was completed by itself.

45. כמו זה – (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ. ואם תאמר, ויכל אלהים ביום השביעי – ודאי כך הוא! שכל העולם, אף על גב שכל המעשים נשלמו כל אחד ואחד, כל העולם לא היה שלם בקיומו עד שבא היום השביעי. שבשבא היום השביעי, אז נשלמו כל המעשים, והשלים בו הקדוש ברוך הוא את העולם. זהו שבתוב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. בזה נשלם, בקיום כל מעשה שעשה, ועל זה ויכל אלהים ביום השביעי.

45. כזוונא דא (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ. ואי תיבא, ויכל אלהים ביום השביעי. ודאי הכי הוא, דכל עלמא, אף על גב דכל עבדן אשתלימו כל זור וזור, עלמא כלא לא הוה שלם בקיומיה, עד דאתא יומא שביעאה, דכד אתא יומא שביעאה, כדן אשתלימו כל עבדן, ואשלים ביה קודשא בריך הוא עלמא, הדא הוא דכתיב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. בהאי אשתלים בקיומא כל עבדתא דעבד, ועל דא ויכל אלהים ביום השביעי.

Similarly, heaven and earth were completed when it first commanded.

Genesis 2:1

”ויכלו השמים והארץ וכל צבאם”

“Thus the heavens and the earth were completed, and all their hosts.”

The verse that follows raises the question; why it says that the work was completed on the Seventh Day?

Genesis 2:2

”ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה”

“On the seventh day God completed His work which He had done, and He rested on the seventh day from all His work which He had done.”

The Zohar explains that even though the work of the six days completed, on the seventh day God gave its creation the force to exist.

Lesson;

The work on the Tabernacle was Holy. The worker, Bezalel, had pure consciousness and his thoughts manifested into the material that formed itself according to the

original thoughts God planted in his mind. The thoughts of the Creator channeled through the pure workers and manifested into the different elements that constructed the Tabernacle.

Exodus 31:2-5

רָאָה, קָרָאתִי בְשֵׁם, בְּצִלְאֵל בֶּן-אֹרִי בֶן-חֹר, לַמָּטֶה יְהוּדָה. וְאִמְלֵא אֹתוֹ, רוּחַ אֱלֹהִים, בְּחָכְמָה וּבְתִבּוּנָה וּבְדַעַת, וּבְכָל-מְלָאכָה. לַחֲשֹׁב, מַחֲשַׁבְתִּי; לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף, וּבְנֹחֶשֶׁת. וּבַחֲרֹשֶׁת אֲבָן לְמִלֵּאֵת, וּבַחֲרֹשֶׁת עֹץ; לַעֲשׂוֹת, בְּכָל-מְלָאכָה.

“See, I have called by name Bezalel, the son of Uri, the son of Hur, of the tribe of Judah. “I have filled him with the Spirit of God in wisdom (Chokmah), in understanding (Binah), in knowledge (Daat), and in all kinds of craftsmanship, to think thoughts to make in gold, in silver, and in bronze, and in the cutting of stones for settings, and in the carving of wood, that he may work in all kinds of craftsmanship.”

God (YHVH) bestowed on Bezalel Wisdom, understanding and knowledge that are the connections to the sefirot of Chokmah, Binah and Daat. Bezalel also received the power to manifest thoughts into matter forming the designs God wanted it to be.

We don't have the gift Bezalel received for his adherence to the path of God. His name בצלאל means 'in the shadow of God.' Bezalel did everything as instructed by God and he merited to have the gift of manifesting thoughts into matter.

Rabbi Shimon and other great Kabbalists had mind over matter capabilities because they were connected to the Torah with love in all their beings.

We may not have the level of adherence of purity to have mind over matter, but we can reach higher levels of support from YHVH as we follow the ways of the Torah.

When we start a positive action and include God in our consciousness, we have better spiritual support and able to complete the activity as desired.

Shabbat is the day that brings the Light and the power to manifest into the entire week. We rest from work and open ourselves to receive the Light of Binah that is revealed on Shabbat.

Shabbat is the best time to study Zohar and build a larger vessel with light for the following week. It may not bring us mind over matter, but it would definitely help us do better during the weekdays.

Don't miss Zohar's study on Shabbat.

46. וְכֹדֵר אֶתְבָּנִי בִּי מִקֹּדֶשׁ, כָּל עֲבִידָתָא דְּאֶתְעֵבִיד, אִיהִי מִזְרָמָה אֶתְעֵבִידָת אוֹמְנִין שְׂרָאן, וְעִבְדָתָא אֶתְזוּיָאֵת לֹון לְמַעַבְדָּה, וְאֶתְרִשִׁימֹת קַמִּיָּהוּ, וְאֶתְלִימֹת הִיא מִזְרָמָה. וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְּכְתִיב, (מְלָכִים א' ו') וְהַבֵּית בְּהַבְנוֹתוֹ. וְהַבֵּית כְּאִשְׁרִי בְּזָהוּ לֹא כְתִיב. אֲלֵא בְּהַבְנוֹתוֹ. דְּאִיהִי אֶתְלִימֹת מִזְרָמָה. וְכְתִיב אֲבָן שְׁלֹמָה מִסַּע נְבֻזָּה. בְּזוּהוּ לֹא כְתִיב. אֲלֵא נְבֻזָּה הוּא מִזְרָמִיָּה נְבֻזָּה, וְכֵן בְּכָל עֲבִידָתָא דְּאִיהִי קִדִּישָׁא, אִיהִי אֶתְלִימֹת מִזְרָמָה. (דף רכ"ג ע"א)

46. וּבְשִׁנְבִנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל מַעֲשֵׂה שְׁנַעֲשֵׂה – נַעֲשֵׂה מַעֲצָמוֹ. הָאֲמָנִים הַתְּחִילוּ – וְהַמַּעֲשֵׂה נִרְאָה לָהֶם לַעֲשׂוֹת וְנִרְשָׁם לְפָנֵיהֶם וְהַשְׁתַּלֵּם מַעֲצָמוֹ. וְהָרִי פִּרְשִׁיהָ, שְׁכָתוֹב (מְלָכִים-א' ו') וְהַבֵּית בְּהַבְנוֹתוֹ. לֹא כְתוּב וְהַבֵּית כְּאִשְׁרִי בְּזוּהוּ, אֲלֵא בְּהַבְנוֹתוֹ, שֶׁהוּא נִשְׁלֵם מַעֲצָמוֹ. וְכְתוּב אֲבָן שְׁלֹמָה מִסַּע נְבֻזָּה. לֹא כְתוּב בְּזוּהוּ, אֲלֵא נְבֻזָּה, הוּא מַעֲצָמוֹ נְבֻזָּה. וְכָל בְּכָל מַעֲשֵׂה שֶׁהוּא קִדּוּשׁ, מִשְׁתַּלֵּם מַעֲצָמוֹ.

1 Kings 6:7

”והבית בהבנתו אכן שלמה מסע נבנה ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו”

“The house, while it was being built, was built of perfect stone prepared at the quarry, and there was neither hammer nor ax nor any iron tool heard in the house while it was being built.”

The building of the First Holy Temple was done by itself. The workers started a job, and the rest of it was revealed and completed in front of them. They had the tools but not use them. When Bezalel thought about an element of the Tabernacle it was done without using tools. The work was holy for the Holy, and the connection to an instrument of Malchut would lower the level of the Holy Temple.

47. (שמות לח) ובצלאל בן אורי בן זור. האי קרא אוליפנא, דריוז קודשא אכריו עליה לעיניהון דישראל, ואמר ובצלאל בן אורי בן זור למטה יהודה עשה את אשר צוה ה' את משה. ואתו אהליהב בן אחיסמך, מה זה ואתו? אלא למדנו שאהליהב לא עשה מעשה לבדו, אלא עם בצלאל, ועמו עשה כל מה שעשה. זהו שכתוב ואתו, ואתו ולא לבדו. מכאן שהשמאל בכלל ימין תמיד, ועל זה כתוב (שמות לא) ואני הנה נתתי אתו את אהליהב. זה ימין וזה שמאל.

47. (שמות לח) ובצלאל בן אורי בן זור. האי קרא אוליפנא, דריוז קודשא אכריו עליה לעיניהון דישראל, ואמר ובצלאל בן אורי בן זור למטה יהודה עשה את אשר צוה ה' את משה. ואתו אהליהב בן אחיסמך. מאי ואתו. אלא אוליפנא, דאהליהב לא עביר עבדתא בלזודוי, אלא עם בצלאל, ועמיה עבד כל מה דעבד. הדא הוא דכתיב ואתו, ואתו ולא בלזודוי. מכאן דשמאלא איהי בכלל ימינא תדיר. ועל דא כתיב ואני הנה נתתי אתו את אהליהב, דא ימינא ודא (ר"כ ע"ב) שמאלא.

Exodus 38:22,23

”ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה”

”ואתו אהליהב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובבש”

“Now Bezalel the son of Uri, the son of Hur, of the tribe of Judah, made all that YHVH had commanded Moses.”

“With him was Oholiab the son of Ahisamach, of the tribe of Dan, an engraver and a skillful workman and a weaver in blue and in purple and scarlet material, and fine linen.”

Bezalel did ALL that YHVH commanded Moses. Together with him was Oholiab. Bezalel was the aspect of the Right and Oholiab was the aspect of Left. Together they formed the balance necessary to channel the light for the building of the Tabernacle.

Lesson;

The Torah mentions Bezalel's grandfather, Hur. 'Bezalel the son of Uri, the son of Hur.' Hur was very righteous and the son of Miriam, Moses's sister. He was killed by the Erev Rav when he wanted to stop them from going with their plans to create another god, the Golden Calf. Bezalel was from a pure line, and so was his soul. He was a channel for the Right of Chessed and was able to receive the blessings from God to build the Tabernacle.

To manifest actions in this world, we need the Left that is an aspect of desire that creates and supports the vessel in drawing light. Oholiab joined Bezalel for this purpose.

48. (שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד אשר פקד על פי משה וגו'. רבי ייסא אומר, כיון שעשו כל החכמים את המשכן, צריך להחזיר חשבון מכל אותם המעשים שנעשו בו. מה הטעם? משום שכל חשבון וחשבון, כשהיה נעשה חשבון, כך התקנים אותו מעשה, והתקנים במקומו.

48. (שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. רבי ייסא אומר, כיון שעשו כל החכמים את המשכן, צריך להחזיר חשבון מכל אותם המעשים שנעשו בו. מה הטעם? משום שכל חשבון וחשבון, כשהיה נעשה חשבון, כך התקנים אותו מעשה, והתקנים במקומו.

Exodus 38:21

“אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'”
 “This is the number of the things for the tabernacle, the tabernacle of the testimony, as they were numbered according to the command of Moses, for the service of the Levites, by the hand of Ithamar the son of Aaron the priest.”

The Tabernacle is mentioned twice in this verse to tell us that there are two aspects to it. The 'Tabernacle' is the holy vessel, which is the constructions and all material elements. The 'tabernacle of the testimony' is the aspect of the spiritual connection between YHVH and the people through the Tabernacle. The 'testimony' is God's promise to be with Abraham and his decedents. 'They were numbered according to the command of Moses', tells us that Moses was the architect and the 'commander' because he had the ultimate spiritual connection to make the Tabernacle a reality using the light of Zeir Anpin and the Shechina. Zeir Anpin brings the Light from above and the Shechina from below to make the Tabernacle a perfect tool for spiritual unification.

49. וישראל כלו כמה האתרעו במה הנדיבו בקדמיתא, הכי נמי אתרעו בההוא זושבנא, וכדין אתקיים כל עבדא, בההוא רעותא. ועל דא אצטרף הכא זושבנא, בגין דבהאי אתקיים עבדא. אלה כתיב, ולא כתיב ואלה. אלא דא איהו זושבנא דפסיל כל זושבנן דעלמא, ודא אתקיים יתיר מכלהו, דבהאי אתקיים משכנא, ולא באזרא.

49. וישראל כלו כמה האתרעו במה הנדיבו בקדמיתא, הכי נמי אתרעו בההוא זושבנא, וכדין אתקיים כל עבדא, בההוא רעותא. ועל דא אצטרף הכא זושבנא, בגין דבהאי אתקיים עבדא. אלה כתיב, ולא כתיב ואלה. אלא דא איהו זושבנא דפסיל כל זושבנן דעלמא, ודא אתקיים יתיר מכלהו, דבהאי אתקיים משכנא, ולא באזרא.

Moses set the plans and the workers did the work. After the work completed, it was time to do the 'accounting' of the materials used in the building of the Tabernacle. The Zohar (Pekudei #20) tells that the other-side was roaming around the construction site of the Tabernacle, looking for opportunities to inject himself and cause some damage but he couldn't find any. The Holy One Blessed be He forced the other-side to be with Moses when he did the 'accounting' of all the elements of the Tabernacle. Moses is

God's faithful Shepherd and everything was accounted for without flaws. The other-side had to leave 'empty-handed'.

The Zohar adds that counting in a place that is not holy, brings destruction but when it comes to the Holy, counting gives it strength and sustainability.

Lesson;

Psalms 127:1

“אם-יִהְיֶה, לֹא-יִבְנֶה בֵּית- שָׁן עִמְלוּ בִּנְיָו בֹּ”

“אם-יִהְיֶה לֹא-יִשְׁמַר-עִיר, שָׁן שָׁקֵד שׁוֹמֵר”

“Unless YHVH builds the house, its builders labor in vain. Unless YHVH watches over the city, the watchmen stand guard in vain.”

This verse reminds us that we need a connection to YHVH before we build anything in this world. Every atom in this world is in constant motion, using life-force that is the thought of the Creator.

When we build with the proper consciousness, we draw strength and sustainability into what we do.

The other-side couldn't inflict harm on the building or the builders because they were pure channels for the Light of YHVH.

Counting elements in the level of Malchut force limitation and isolation from the Endless Light. The Zohar uses the word 'destructions' to what we count. The Hebrew word for it is 'חרבן' that comes from the root 'חרב' that means 'dry'. Malchut is in a 'dry' state when there's no connection to the flow of the 'rivers' from above that sustains us. When we count spiritual elements, we strengthen our connection to that spiritual level. The word 'Sefira' is from the root that one of its meanings is 'counting'. Our prayers are full of sections with a specific count of words, verses, and gematria values. When we follow that, we are able to 'hold' this spiritual energy and draw it down to our 'limited' world. Count of seven usually related to connection Zeir Anpin and Malchut. Counting 10 for the complete level from Chokmah, Binah and Daat to the lower seven sefirot. Counting 13 is even higher and it takes us to the concealed head of Keter. We find many secrets in the Torah when we read it in skip count of different numbers.

50. פָּתַח וְאָמַר, (שם ב) וְהָיָה אֲמוּנָת עֲתִידָא חֲסִין יְשׁוּעָת חֲכָמָת וְדַעַת יִרְאָת ה' הִיא אוֹצָרוֹ. פְּסוּק זֶה פֶּרְשׁוֹהוּ הַחֲבָרִים, אֲבָל הָרִי תִּנְיָנוּ, כָּל אָדָם שְׂמַת־עֵסֶק בַּתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזוֹכָה לִקְבֹּעַ לָהּ עֵתִים, צָרִיד בְּאֲמוּנָה, שְׂרָצוֹנוֹ יִתְכַּוֵּן לִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִתְכַּוֵּן לְשֵׁם שְׁמַיִם, מְשׁוֹם שְׂאֲמוּנָה לְכַךְ הַתְּכַוֵּנָה. חֲסִין יְשׁוּעָת, לְכָל רַחֲמִים בְּדִין. חֲכָמָת וְדַעַת, שְׂשָׁנִי אֱלֹה שׁוֹרִים זֶה עַל זֶה. זֶה טָמִיר וְגִנּוּי, לְהַשְׁרוֹת זֶה עַל זֶה.

50. פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה לג) וְהָיָה אֲמוּנָת עֲתִידָא חֲסִין יְשׁוּעָת וְזִכְמוֹת וְדַעַת יִרְאָת יי' הִיא אוֹצָרוֹ. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּתָא וְזִכְרִיָא, אֲבָל הָא תִּנְיָנוּ, כָּל בַּר נִשְׁ דַּאֲתַעֲסֵק בְּאוֹרִיָּתָא בְּהָאִי עֲלָמָא, וְזִכִּי לְמִקְבֹּעַ עֲתִידָא לָהּ, אֲצִטְרִיד בְּאֲמוּנָה, דְּרַעֲיוֹתָא דִּילִיָּה יִתְכַּוֵּן לְקוֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא, יִתְכַּוֵּן לְשֵׁם שְׁמַיִם, בְּגִין דְּאֲמוּנָה לְהַכִּי אֲתִכְוֹן. וְזִכִּין יְשׁוּעָת, לְאֲכַלְלָא רִזְזוּמִי בְּדִינָא. וְזִכְמוֹת וְדַעַת, דְּתִרִין אֲלִין שְׂרָאָן דָּא עַל דָּא. דָּא טָמִיר וְגִנּוּי, לְאֲשִׁרָאָה דָּא עַל דָּא.

51. יִרְאָת ה' הִיא אוֹצָרוֹ – אוֹצָרוֹ שֶׁל כָּל אֱלֹהִים, מְשׁוֹם שְׂרָאָת ה' הִיא לֹקַחַת כָּל אוֹתָם נְחָלִים, וְנַעֲשִׂית אוֹצָר לְכֻלָּם. וְכִשְׁיוֹצָאִים מִמֶּנָּה כָּל אוֹתָם גִּנּוּיִם כָּלָם, מוֹצִיאָה אוֹתָם בְּחֻשְׁבוֹן. מִנִּין לָנוּ? שְׂכָתוֹב (שיר ז) עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן.

51. יִרְאָת יי' הִיא אוֹצָרוֹ. אוֹצָרוֹ דְּכָל אֲלִין, בְּגִין דְּהָאִי יִרְאָת יי', נְקִיט כָּל אֵינִין גִּנּוּלִין, וְאִיהִי אֲתַעֲבִידָת אוֹצָר לְכֻלָּהּ. וְכִד נְפָקִין מִנָּה כָּל אֵינִין גִּנּוּיִין כְּלָהוּ, אֲפִיק לִין בְּחוּשֵׁיבָנָא. מִנְּקָן.

בְּחֶשְׁבֹן וְדָאֵי עוֹשָׂה, וּמוֹצִיָּא אוֹתָם בְּרֻכּוֹת מִיָּם, וּמְשַׁיְיחָה לְהוֹצִיא הַכֹּל בְּחֶשְׁבֹן. (וּמִשְׁקִים לְכֹל)

דְּכִתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז') עֵינֶיךָ בְּרֻכּוֹת בְּחֶשְׁבֹן. בְּחֶשְׁבֹן וְדָאֵי עֲבִיד, וְאַפִּיק אֵינוֹן בְּרֻכּוֹת מִיָּם, וְאַשְׁזֹז לְאַפְקָא כָּלָא בְּחֶשְׁבֹן. (נ"א וְאַשְׁקוּ לְכֹלָא).

52. וְלֹכֵן נִקְרָאת אַמּוֹנָה, וּבְכָל נִקְרָאת אַמּוֹנָה, וְהָרִי בְּאַרְנֵי. וְמָה אִם כָּאֵן צְרִיךְ לְהִרְאֹת אַמּוֹנָה – לְשָׂאֵר דְּבָרֵי הָעוֹלָם עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְעַל זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָיָה מוֹדִיעַ לְכָל יִשְׂרָאֵל סוֹד הַנְּאֻמָּנוֹת שֶׁלָּהֶם בְּכָל מָה שֶׁעָשׂוּ, וְהַכֹּל נִתְבָּאֵר.

52. וְעַל דָּא אֶקְרִי אַמּוֹנָה. וּבְכָלָא אֶקְרִי אַמּוֹנָה, וְהָא אוֹקִימָנָא. וּבִמָּה אִי הָכָא אֶעֱטִירִי לְאַחֲזָאָה מִהִימְנוּתָא, לְשָׂאֵר מִלֵּי דְעֻלְמָא עַל אֲזוּת כְּמָה וְכְמָה. וְעַל דָּא, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא הָיָה אוֹדֵעַ לְהוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל, רָזָא דְמִהִימְנוּתָא דִּילָהּ, בְּכָל מָה דְעָבְדוּ, וּכְכָל אֶתְבַּר.

53. רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּבִצְלָאֵל לְעִבּוּדַת הַמִּשְׁכָּן יוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל. לְמָה? אָמַר לוֹ, הַשֵּׁם גּוֹרֵם, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ לְהִתְעַטֵּר (לְעוֹרָר) בָּהֶם וּלְעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם. וְהוּא שְׂכֵתִיב (תְּהִלִּים מו) אֲשֶׁר שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ.

53. רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אֲזָלִי בְּאַרְזָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֵי בֵּיתָא בְּבִצְלָאֵל לְעִבּוּדַת מִשְׁכָּנָא, יוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל, אָמַר לֵיה, שְׂמָא גָּרִים, וְהָא אוֹקִימָנָה, דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁוִי שְׂמִינָן בְּאַרְעָא, לְאַתְעֵטְרָא (ו"א לְאַתְעֵרָא) בָּהּ, וּלְמַעַבְדָּא בָּהּ עֲבִידָתָא בְּעֻלְמָא, הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (תְּהִלִּים מו) אֲשֶׁר שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ.

54. אָמַר לוֹ, סוֹד הוּא כָּאֵן. יְהוּדָה הָיָה מִצַּד הַשְּׂמָאל, וְחֹזֵר וְנִדְבֵק בְּיָמִין, וְעַל זֶה בָּצַד זֶה נַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן. הַתְּחִיל מִצַּד שְׂמָאל, וְנִדְבֵק בָּצַד יָמִין, וְאַחֲרֵי כֵן נִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. כְּמוֹ כֵן הַתּוֹרָה מִתְּחִילָה מִשְּׂמָאל וְנִדְבֶקֶת בְּיָמִין, וְנִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. רְאוּבֵן הַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשְׂמָאל, וְנִסְעוּ עִמּוֹ שָׂאֵר הַשְּׁבִטִים שֶׁהֵם שְׂמָאל, מִשּׁוֹם שֶׁהַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשְׂמָאל.

54. אָמַר לֵיה, רָזָא אִיהוּ הָכָא, יְהוּדָה מִסְטֵר שְׂמָאלָא הָיָה, וְאַחֲרֵי וְאַתְדַּבֵּק בִּימִינָא. וְעַל דָּא, בְּסֵטְרָא דָּא אֶתְעֵבִיד מִשְׁכָּנָא, שְׂאֵרֵי מִסְטֵר שְׂמָאלָא, וְאַתְדַּבֵּק בְּסֵטְרָא יְמִינָא, וּלְבַתֵּר אֶתְכַלִּיל דָּא בְּדָא, וְאַתְעֵבִיד כָּלָא יְמִינָא. כְּזוּנָא דָּא אוֹרִיָּיתָא, שְׂאֵרֵי מִשְּׂמָאלָא, וְאַתְדַּבֵּק בִּימִינָא, וְאַתְכַלִּיל דָּא בְּדָא, וְאַתְעֵבִיד כָּלָא יְמִינָא. רְאוּבֵן שָׂרָא מִימִינָא, וְסָטָא לְשְׂמָאלָא, וְנִטְלוּ עִמֶּיהָ אֵינוֹן שְׂאֵר שְׁבִטִין, דְּאֵינוֹן שְׂמָאלָא, בְּגִין דְּשְׂאֵרֵי מִימִינָא וְסָטָא לְשְׂמָאלָא.

55. יְהוּדָה הַתְּחִיל מִשְּׂמָאל וְסָטָה לְיָמִין. הַתְּחִיל מִשְּׂמָאל, מִשּׁוֹם שְׂבָא מִצַּד שְׂמָאל, וְנִדְבֵק בְּיָמִין, וְהַמִּשְׁכָּן נַעֲשֶׂה בָּצַד הַזֶּה. הַתְּחִיל מִצַּד שְׂמָאל וְנִדְבֵק בָּצַד יָמִין, וְעַל זֶה בְּצִלְאֵל, שְׂבָא מִהַצַּד שְׁלֹו, עָשָׂה אֶת הַמִּשְׁכָּן וְהַתְּתִקֵּן.

55. יְהוּדָה שָׂרָא מִשְּׂמָאלָא, וְסָטָא לִימִינָא, שָׂרָא מִשְּׂמָאלָא, בְּגִין דְּאֵתִי מִסְטֵר שְׂמָאלָא, וְאַתְדַּבֵּק בִּימִינָא, וּמִשְׁכָּנָא בְּסֵטְרָא דָּא אֶתְעֵבִיד. שְׂאֵרֵי מִסְטֵר שְׂמָאלָא, וְאַתְדַּבֵּק בְּסֵטְרָא יְמִינָא, וְעַל דָּא,

אָפֿלֹ. וְהָיָה פֶּרֶשׁוֹה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה בּוֹ, וּבִרְרֵי אוֹתוֹ מִכָּלֶם לַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה.

בְּצִלְאֵל אִיהוּ דְאֵתִי מִסְטֵרִיהָ, עֶבֶד מִשְׁכָּנָא וְאֵתִיקָן לְגַבִּיּהָ. וְהָא אוֹקְמוּיָהּ, דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֵתִיקָי בֵּיהּ, וּבְרִיר לִיהּ מִכָּלֶא (דף רכ"ג ע"ב) לְעִבְדָתָא דָּא.

56. וְנָתַן לוֹ חֻכְמָה וְתַבּוּנָה וְדַעַת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוָה, מִשּׁוּם שֶׁעָמַד הָיָה בְּרִאשׁוֹנָה הַשִּׁבְלִי הַלֵּב, שֶׁכְּתוּב (שמות לא) וּבִלְבָב כָּל חָכֵם לֵב נָתַתִּי חֻכְמָה. מִשּׁוּם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נֹתֵן חֻכְמָה אֶלָּא לְמִי שֵׁשׁ בּוֹ חֻכְמָה, וּפֶרֶשׁוֹה הַחֲבֵרִים וְנִתְבָּאֵר, וְכֵן כְּמוֹ כֵּן בְּצִלְאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּצִלְאֵל – שְׁמוֹ גֵּרָם לוֹ, וְעַל חֻכְמָתוֹ נִקְרָא כָּךְ, וְסוּד הַמִּלָּה בְּצִלְאֵל – בְּצִלְאֵל.

56. וְהָיָה לִיהּ חֻכְמָה וְתַבּוּנָה וְדַעַת, כְּמוֹת דְּאוֹקְמוּיָהּ. בְּגִין דְּעַמִּיּה הָיָה בְּקִדְמִיתָא סְכֻלְתָּנוּ דְּלִבָּא, דְּכִתְיִב וּבִלְבָב כָּל זֹכֵם לֵב נָתַתִּי חֻכְמָה. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא יְהִיב חֻכְמָתָא, אֶלָּא לְמַאן דְּאִית בֵּיהּ זֻכְמָתָא, וְאוֹקְמוּיָהּ זֻכְרִיָּא וְאֵתִמֹר. וְכֵן כְּזִיּוּנָא דָּא בְּצִלְאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּצִלְאֵל שְׁמִיּה גֵרָם לִיהּ, וְעַל זֻכְמָתִיהּ אֶקְרִי חָכִי, וְרָזָא דְּמִלָּה בְּצִלְאֵל, בְּצִלְאֵל.

57. פֶּתַח וְאָמַר, (שיר ב) פֶּתַח פִּתּוּיָא בְּעֵצֵי הַיַּעַר בֵּן דּוּדֵי וְגו'. בְּצִלְאֵל – הִינּוּ בְּצִלְאֵל, שֶׁהוּא הַתְּקִין הַמִּשְׁכָּן וְעָשָׂה אוֹתוֹ, שֶׁכְּתוּב חֲמֻדָּתִי וְיִשְׁבַּתִּי. שֶׁהַמִּשְׁכָּן נִחְמַד לְשִׁבְתָּ בּוֹ, שֶׁהוּא עָשָׂה חֲמֻדָּה לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וּכְנִסֵּת יִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבַת בְּצִלְאֵל. וְזֶהוּ בְּצִלְאֵל.

57. פֶּתַחוּ וְאָמַר, (שיר השירים ב) כֶּתֶפוֹנוּ בְּעֵצֵי הַיַּעַר כֵּן דּוּדֵי וְגו'. בְּצִלְאֵל: הִינּוּ בְּצִלְאֵל, דְּאִיהוּ אֵתִיקָן מִשְׁכָּנָא, וְעִבְדִּי לִיהּ. דְּכִתְיִב זֻמְדָּתִי וְיִשְׁבַּתִּי. דְּמִשְׁכָּנָא זֻמְדָּא אִיהוּ לְמִיתַב בֵּיהּ, דְּאִיהוּ עִבְדִּי זֻמְדָּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וּכְנִסֵּת יִשְׂרָאֵל יִתְבָּא בְּצִלְאֵל דָּאֵל. וְדָא אִיהוּ בְּצִלְאֵל.

58. וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְזֹכֵי, דָּדָא (ר"ד ע"ב) אִיהוּ דְּעִבְדִּי פִּירִין טָבִין בְּעִלְמָא, דְּכִתְיִב, (הושע יד) מִמֶּנִּי פִּירִיךְ גִּמְצָא. מֵאֵן הוּא פִּרִי. אֲלִין אִינּוֹן נִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקִיָּא, דְּאִינּוֹן אִיבָא דְּעוֹבְדֵי דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְּהָהוּא נִהַר דְּנִפְיק מִעֵדָן, אִיהוּ אִפִּיק וְזִרִיק נִשְׁמַתִּין לְעִלְמָא, וְאִינּוֹן פִּירִין דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּבְגִין כֶּךָ פִּרִי. דָּא אִיהוּ כִּדְקָאמְרוּן.

58. וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְזֹכֵי, דָּדָא (ר"ד ע"ב) אִיהוּ דְּעִבְדִּי פִּירִין טָבִין בְּעִלְמָא, דְּכִתְיִב, (הושע יד) מִמֶּנִּי פִּירִיךְ גִּמְצָא. מֵאֵן הוּא פִּרִי. אֲלִין אִינּוֹן נִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקִיָּא, דְּאִינּוֹן אִיבָא דְּעוֹבְדֵי דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְּהָהוּא נִהַר דְּנִפְיק מִעֵדָן, אִיהוּ אִפִּיק וְזִרִיק נִשְׁמַתִּין לְעִלְמָא, וְאִינּוֹן פִּירִין דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּבְגִין כֶּךָ פִּרִי. דָּא אִיהוּ כִּדְקָאמְרוּן.

59. בְּצִלְאֵל – זֶהוּ בְּצִלְאֵל. וְעַל זֶה תִּקּוֹן הַמִּשְׁכָּן עַל יְדֵי בְּצִלְאֵל הָיָה. וּמִשּׁוּם כֶּךָ, וּבְצִלְאֵל בֵּן אוּרִי בֶן חוּר. בֵּן אוּרִי – זֶה אֹרֶךְ הַשֶּׁמֶשׁ שִׁיּוּצָא. בֵּן אוּרִי – זֶה יָמִין. בֵּן חוּר – זֶה שְׂמָאל. בֵּן אוּרִי בֶן חוּר (בֵּן חוּר בֶּן חוּרִי). וְעַל זֶה נִשְׁלָם בּוֹ דִּינוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה הָעֵגֶל.

59. בְּצִלְאֵל: דָּא הוּא בְּצִלְאֵל. וְעַל דָּא תִּקּוּנָא דְּמִשְׁכָּנָא עַל יְדֵי דְּבְּצִלְאֵל הָיָה. וּבְגִין כֶּךָ וּבְצִלְאֵל בֵּן אוּרִי בֶן חוּר. בֵּן אוּרִי, דָּא נִהַרָא דְּשִׁמְשָׁא דְּנִפְיק. בֵּן אוּרִי, דָּא יָמִינָא. בֵּן חוּר, דָּא אִיהוּ שְׂמָאלָא. בֵּן אוּרִי בֶן חוּר, (ס"א בן חור בן חורי) וְעַל דָּא אֲשִׁיתְלִים בֵּיהּ דִּינָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעוֹבְדָא דְּעֵגֶלָא.

60. כל הזהב העשוי – מאותה שעה שנתנו לו ישראל, היה עשוי ונתתקן מקדם לכהן. בכל מלאכת הקדש – כל אותו זהב נעשה ונתתקן בכל מלאכת הקדש. מה הטעם? משום שבכל דרגה ודרגה היה מתתקן בה זהב, שאין שלמות אלא ברחמים ודין, ועל זה זהב היה הולך בכל מלאכת הקדש. בכל אותה עבודה שנקראת קדש היה הולך בה זהב, זהב בכל.

61. רבי אבא, רבי יוסי ורבי חזקיה היו יושבים ועוסקים בתורה. אמר לו רבי חזקיה לרבי אבא, הרי אנו רואים שהקדוש ברוך הוא רוצה בדין בכל לערב זה בזה, והוא מאריך דין לרשעי העולם. אם הוא רוצה בדין, למה מסלק אותו מן הרשעים? אמר לו, כמה הרים נעקרו בדבר הזה, אבל כמה דברים גלה המנוחה הקדושה בזה.

62. ובא ראה, הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה. אבל הרשעים, כשהם בעולם, כלם דין של זחמה, כלם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל. ועל זה לא צריך לערב דין קדוש בדין טמא של זחמה, עד שמתכלה מעצמו ומאבדו מהעולם הבא, ואותו דין של זחמה שבו, הוא מאבד אותו מן העולם.

63. פתח ואמר, (תהלים צב) בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און להשמידם עדי עד. הפסוק הזה פרשוהו. אבל בא וראה, בפרח רשעים כמו עשב, בעשב הזה שהוא ביבש בארץ והוא יבש, כששורים בו מים הוא פורח, ואותו יבש פורח. וכאילו הזה קצוץ שצץ מחדש, ולא מעלה אלא אותם פירות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה אילן כפי שהיה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמידם עדי עד, לעקורם מהשרשים ומהכל.

60. (שמות לח) כל הזהב העשוי. מההיא שעתא דיהבו ליה ישראל, הוה עשוי ואתתקן מקדמות דנא, בכל מלאכת הקדש, כל ההוא דהבא, אתעביד ואתתקן בכל מלאכת הקדש. מאי טעמא. בגין דבכל דרגא ודרגא, הוה אתתקן ביה דהבא. דלית שלימו אלא רוזמי ודינא, ועל דא דהבא הוה אויל בכל מלאכת הקדש, בכל ההיא עבידתא דאקרי קדש, הוה אויל בה דהבא, דהבא בכלא.

61. רבי אבא רבי יוסי ורבי חזקיה הוו יתבין ולעאן באורייתא, אמר ליה רבי חזקיה לרבי אבא, הא רוזמינן דקודשא בריך הוא אתרעי בדינא בכלא, לאתערבא דא בדא, ואיהו אריך דינא ברוזיבי עלמא, אי איהו אתערעי בדינא, אמאי סליק ליה ברוזיבינא. אמר ליה, כמה טורין אתעקרו במילה דא, אבל כמה מלין גלי בועינא קדישא בהאי.

62. ותא רוזי, דינא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה, איהו דינא בריר, איהו דינא (נח"ט ע"א) דאתער רוזימו וזודות. אבל רוזיבינא כד אינון בעלמא, כלהו דינא דזחמה. כלהו דינא דלא אתרעי ביה קודשא בריך הוא כלל. ועל דא, לא בעי לאתערבא דינא קדישא בדינא מסאבא דזחמה, עד דאיהו אשתעי במרבמיה, ולאובדא ליה מן עלמא דאתי, ויהוה דינא דזחמה דביה איהו אוכיד ליה מעלמא.

63. פתוז ואמר (תהלים צב) בפרוז רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און להשמידם עדי עד, האי קרא אוקמוה, אבל תא רוזי, בפרוז רשעים כמו עשב. כהאי עשבא דאיהו ביבישו דארעא, ואיהו יבישא, כד שראן ביה מינא אפריוז, ויהוה יבישו אתפרוז. וכהאי אילנא קציצא דנציץ, ולא סליק אלא אינון פירות, לסטר דא ולסטר דא, דאינון ענפין דסלקין, ולעלמין לא סליק אילנא, כד הוה

בְּקִדְמִיתָא לְמִהוּי אִילָנָא. וְכָל דָּא, לְהַשְׁמִיד עָרֵי
עַד, לְאַעְקָרָא לֹון מִשְׁרָשֵׁין וּמִכְכָּא.

64. עוד יש סוד אחר בזה, על שהקדוש ברוך
הוא מאריך רגזו עם הרשעים בעולם הזה, משום
שהעולם הזה הוא חלק של הצד האחר, והעולם
הבא הוא צד הקדשה. והוא חלק הצדיקים,
שהצדיקים יהיו בו בעטרת הכבוד של רבונם.
ושני הצדדים הללו עומדים זה כנגד זה. זה צד
הקדשה, וזה הצד האחר שטמא. זה עומד
לצדיקים, וזה עומד לרשעים. והכל זה כנגד זה.
אשרי הצדיקים שאין להם חלק בעולם הזה,
אלא בעולם הבא.

64. תו רזא אזורא אית בהאי, על הקודשא בריך
הוא אריך רוגזיה בזייביא בהאי עכמא, בגין דהאי
עכמא, איהו זולקא דסטרא אזורא. ועכמא דאתי
איהו סטרא דקדושה. ואיהו זולקא דצדיקייא,
למיהו צדיקייא אינון בעטרא דיקרא דמאריהון
ביה. ותרין סטרין אכין, קיימין דא לךכל דא.
דא (דף רכ"ד ע"א) סטרא דקדושה. ודא סטרא
אזורא דמסאבא. דא קיימא לצדיקייא, ודא קיימא
לרשיעיא, וככל דא לךכל דא. ופאין אינון
צדיקייא, דלית לון זולקא בהאי עכמא, אלא
בעכמא דאתי.

65. בא וראה, הכל התתקן והתגלה לפני
הקדוש ברוך הוא, ואף על פי שבלק ובלעם לא
התכוננו על הקדוש ברוך הוא, הכל התתקן
לפניו, ולא גרע משכרם כלום בעולם הזה.
באותו זמן שלטו על ישראל, שגרם אותו קרבן
להסתלק מישראל עשרים וארבעה אלף, פרט
לכל אלו שנהרגו, שכתוב (במדבר כה) הרגו
איש ואנשיו הנצמדים לבעל פעור, וכתוב קח
את כל ראשי העם והוקע אותם לה'. ועד בעת
אותו קרבן היה תלוי להפרע מישראל. שבעה
מזבחות כחשבון ארבעים ושנים.

65. תא זוזי כלא אתתקן ואתגלי קמי קודשא בריך
הוא. ואף על גב דבלק ובלעם לא אתכוונו לגבי
קודשא בריך הוא, כלא איהו מתתקן קמיה, ולא
גרע מאז דלהון כלום בהאי עכמא. בההוא זמנא
שליטו על ישראל, דגרם ההוא קורבנא,
לאסתלקא מישראל ארבעה ועשרין אלפין, בר כל
אינון דאתקטלו, דכתיב, (במדבר כה) הרגו איש
אנשיו הנצמדים לבעל פעור, וכתיב קח את כל
ראשי העם והוקע אותם לוי'. ועד כען ההוא קרבנא
היה תלי לאתפרעא מנהון דישראל. שבעה מדבון
כוושבון ארבעין ותרין.

66. רבי שמעון אמר, בא וראה, אותם ארבעים
ושנים קרבנות עשו בלק ובלעם, ונטלו אותם
מאותו הצד האחר לקדוש-ברוך-הוא, ועל זה
היה תלוי אותו קרבן, שיטל אותו אותו הצד
האחר, שנקרא קללה, מישראל. ועד עכשו לא
גבה מהם. וזהו סוד (מלכים ב) ויפן אחרי
ויראם. ויפן אחרי – אחרי שכניה, שעמד הצד
האחר לאחור. ויראם – הסתכל בהם אותו הצד
האחר וראה אותם שראויים להענש, ועל זה –

66. רבי שמעון אמר, תא זוזי, אינון ארבעין ותרין
קרבנין עבדו בלעם ובלק, ונטלו לון מההוא סטרא
אזורא לגבי קודשא בריך הוא, ועל דא היה תלי
ההוא קרבנא, לנטלא ליה ההוא סטרא אזורא
דאקרי קללה מישראל, ועד השעתא לא גבה
מנניהו. ודא איהו רזא (מלכים ב) ויפן אזוריו
ויראם. ויפן אזוריו, אזורי שכינתא, דקיימא סטרא
אזורא לאזורא. ויראם. אסתכל בהו ההוא סטרא

ויקללם בשם ה'. בשם ה' – להוציא אותו שם ה' מחייב זה, מאותו חייב של אותו קרבן שהקריב אותו צד אליו, והכל מתקן לפני הקדוש ברוך הוא ולא נאבד דבר. כמו כן הכל התתקן לפני הקדוש ברוך הוא, הן לטוב הן לרע.

67. בא וראה, דוד הוא היה שברח לפני שאול, ועל זה גרם שנאבדו כל אותם כהני נוב, ולא נשאר מכלם – רק אביגד לבדו שברח. וזה גרם כמה רעות בישראל, ומת שאול ובניו, ונפלו מישראל כמה אלפים ורבבות. ועם כל זה, אותו חטא היה תלוי על דוד לגבותו ממנו, עד שכל בני דוד נאבדו ביום אחד, ולא נשאר מהם אלא יואש לבדו, שנגנב. כמו שלא נשאר מאחמלך – רק אביגד לבדו. ועד עכשו אותו חטא היה תלוי לעשות דין על נוב על אותו חטא של נוב, שכתוב (ישעיה י) עוד היום בנב לעמד, ופרשונה.

68. כמו זה – כל ההב העשוי למלאכה. מה זה העשוי? כאן הסתכל הקדוש ברוך הוא בשנתנו ישראל זהב לעגל, והקדוש ברוך הוא הקדים להם זהב זה לרפואה, שהרי זהב המשכן הקדים להם לאותו הזהב שנתנו לעגל. שכל הזהב שהיה עמם ונמצא עמם, נתנו לתרומת המשכן. ההיה עולה בדעתך, שבשעשו את העגל נמצא עמם זהב, והם פרקו אֲזִיָּהם לטל אותו זהב, שכתוב (שמות לב) ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באֲזִיָּהם? ועל זה הקדים זהב התרומה, לכפר על המעשה הזה. (ומשום קר)

אזרא, וזמא לון דאתזוזון לאתענשא, ועל דא ויקללם בשם יי'. בשם יי' לאפקא ההוא שם יי' מזויבא דא. מההוא זויבא דההוא קרבן דאקריב ההוא סטרא לגביה. וכלא איהו מתתקן קביה דקודשא בריך הוא, ולא אתאבד מלה. כזוונא דא, כלא אתתקן קביה דקודשא בריך הוא, הן לטב הן לביש.

67. תא זוזי, דוד איהו הוה דערק קביה דשאול. ועל דא גרים, דאתאבדו כל אינן כהני דנוב, ולא אשתאר מכלהו בר אביתר בלזוזוי דערק. ודא גרים כמה בישין בישראל, ומית שאול ובניו, ונפלו מישראל כמה אלפין ורבבין. ועם כל דא, ההוא זויבא הוה תלי על דוד לגבות מניה, עד דכל בנזי דדוד אתאבדו ביום אחד, ולא אשתאר מניהו אלא יואש בלזוזוי, דאתגנב. כזוונא דלא אשתאר מאזוימלך בר אביתר בלזוזוי. ועד כען ההוא זויבא הוה תלי, למעבד דינא על נוב, על ההוא זויבא דנוב, דכתיב, (ישעיה י) עוד היום בנב לעמוד ואקמויה.

68. כזוונא דא, כל ההב העשוי למלאכה. מאי העשוי. הכא אסתכל קודשא בריך הוא, כד יהבו ישראל דהבא לעגלא, וקודשא בריך הוא אקדים (קצ"ה ע"א) לון דהבא דא לאסוותא, דהאי דהבא דמשכנא אקדים לון, לההוא דהבא דיהבו לעגלא, דכל דהבא דהוה עמהון, ואשתכוז עמהון, יהבו לארמות מישכנא. סלקא דעתך, דכד עבדו ית עגלא אשתכוז עמהון דהבא, ואינן פריקו אודנייהו לנטלא ההוא דהבא, דכתיב, (שמות לב) ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באֲזִיָּהם. ועל דא אקדים דהבא דארמותא. לכפרא על עובדא דא. (סור) (ובגין כך)

69. ובצלאל בן אורי בן זור למוטה יהודה, מסטרא דמלכותא עשה את כל אשר צוה יי את משה. דהא כל אומנותא דמישכנא אתתקנת בהו, ועל ידיהו. בצלאל איהו עבד אומנותא, ומשה איהו אתקין כלל לבתר. משה ובצלאל כוזא הו, משה לעילא, בצלאל תזוזתיה, סיומא (רנ"ט ע"א, רי"ד ע"ב) דגופא כגופא. בצלאל ואהליאב, הא אוקמוה, דא ימינא, ודא שמאלא, וכלל זוד. ובגין כך, ובצלאל בן אורי בן זור למוטה יהודה וגו', ואתו אהליאב בן אויסמר למוטה דן וגו'.

70. כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש וגו'. רבי יוסי פתח את הפסוק באלישע, שכתוב (מלכים ב ב) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך וגו'. ונערים קטנים, הרי פרשוה – מנערים היו מכל דברי התורה ומכל מצוות התורה. קטנים – קטני אמונה, והתחילו בדין העולם הזה ובדין של העולם הבא. יצאו מן העיר – יצאו מסוד האמונה. כתוב כאן יצאו מן העיר, וכתוב שם (הושע יא) ולא אבוא בעיר. (מסוד האמונה נקרא עיר, תהלים מח) עיר ה' צבאות עיר אלהינו).

71. ויפן אחרי ויראם. ויפן אחרי, שהסתכל לאחוריו אם יחזרו בתשובה ואם לא. ויראם, מה זה ויראם? הסתכל בהם שהרי אין זרע מתקן עתיד לצאת מהם, ופרשוה. ויראם, הרי פרשוה שנעשו בליל יום הכפורים, מיד – ויקללם בשם ה'.

72. וסוד הוא בפסוק הזה. ויפן אחרי – הסתכל בהם אם יענש עליהם והתפנה מזה, כמו שנאמר (במדבר יב) ויפן אהרן, שהתפנה מצרעתו. אף כאן התפנה מענשם. ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות לישראל.

69. ובצלאל בן אורי בן זור למוטה יהודה, מסטרא דמלכותא עשה את כל אשר צוה יי את משה. דהא כל אומנותא דמישכנא אתתקנת בהו, ועל ידיהו. בצלאל איהו עבד אומנותא, ומשה איהו אתקין כלל לבתר. משה ובצלאל כוזא הו, משה לעילא, בצלאל תזוזתיה, סיומא (רנ"ט ע"א, רי"ד ע"ב) דגופא כגופא. בצלאל ואהליאב, הא אוקמוה, דא ימינא, ודא שמאלא, וכלל זוד. ובגין כך, ובצלאל בן אורי בן זור למוטה יהודה וגו', ואתו אהליאב בן אויסמר למוטה דן וגו'.

70. (שמות לח) כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש וגו'. רבי יוסי פתח קרא באלישע, דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך וגומר. ונערים קטנים. הא אוקמוה, מנערים היו מכל מלי אורייתא ומכל פקודי אורייתא. קטנים (דף רכ"ד ע"ב) ועירי מדימונותא, ואתחזיבו בזיובא דהאי עלבא, ובזיובא דעלבא דאתי. יצאו מן העיר, נפקו מרזא דמדימונותא. כתיב הכא יצאו מן העיר, וכתיב התם (הושע יא) ולא אבוא בעיר. (ס"א מרזא דמדימונותא אקרי עיר, תהלים מח) עיר " צבאות עיר אלהינו).

71. ויפן אחרי ויראם, ויפן אחרי, דאסתכל לאחורא, אי יהדרון בתיובתא, ואם לאו. ויראם, מאי ויראם. אסתכל בהו, דהא לית זרעא מתתקנא זמין לנפקא מנזיהו, ואוקמוה. ויראם, הא אוקמוה, דאתעבדו בלילא דכפורי. מיד ויקללם בשם יי'.

72. ורזא איהו בהאי קרא, ויפן אחרי, אסתכל בהו, אי יתענש עליהו, ואתפני מהאי. כמה דאת אמר, (במדבר יב) ויפן אהרן, דאתפני מצרעתיה. אוף הכא אתפני מעונשא דלהון. ויראם, דהו קיימין לבתר למעבד כמה בישין בישראל.

73. ויפן אזוריו, כמה דאת אמר (בראשית יט) ותבט אשתו מאזוריו. מאי מאזוריו. מאחורי השכינה. אף כאן ויפן אזוריו – הסתכל מאחורי השכינה וראה את כלם. שהרי באותו לילה ששולטת על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו מהם אמותיהם. מיד – ויקללם בשם ה' ותצאנה שתיים דבים מן היער. שתיים דבים? שנים דבים היה צריך להיות! מה זה שתיים דבים? נקבות היו ובניהם. ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים, הרי פרשוה – כנגד הקרבנות של בלק.

74. ויהי זהב התנופה, למה נקרא זהב התנופה, ולא נקרא כך: בסף התנופה? אלא שני אלה נקראו כך: זהב התנופה, ונחשת התנופה. ולא נקרא כך בסף התנופה, אלא אלו נקראו כך משום שזו היא הסתלקות למעלה, שהרי יש כך למטה, ואינו זהב (כדגמת) התנופה. ובכל מקום תנופה היא הרמה למעלה ולא הורדה למטה.

75. והוא סוד החשבון הזה, שכל הדרגות והמרבבות הללו פלן עומדות בתנופה (ir), והוא זהב התנופה, וזהו זהב. שכל מה שמתפשט למטה, מסתיר את המראה והטוב והאור שלו, וכשהוא בתנופה, אז הוא זהב טוב בסוד האור שלו. וכל אותו שלמטה – פסלת הזהב, והוא ההתנוף שלו.

76. וכסף פקודי העדה, משום שזה הוא כל מה שמתפשט למטה כך הוא טוב, ואף על גב שאינו בתנופה הוא – הכל הוא לטוב. אבל זהב, כל מה שמתפשט למטה – הכל הוא לרע. זה מתפשט לטוב, וזה מתפשט לרע. ומשום כך צריך להניף תנופה ולהעלות למעלה. וזה צריך להתפשט למטה ולכל הצדדים, משום שעומדים כלם לטוב.

73. ויפן אזוריו, כמה דאת אמר (בראשית יט) ותבט אשתו מאזוריו. מאי מאזוריו. מאחורי השכינה. אף כאן ויפן אזוריו, הסתכל מאחורי השכינה. וזמא לכלהו, דהא ביהוה לילא דשולטא על כפרה דזווביהון דישראל, אתעברו אמהון מנייהו, מיד ויקללם בשם יי'. ותצאנה שתיים דובים מן היער. שתיים דובים, שנים דובים מבעי ליה, מאי שתיים דובים. נוקבין הוו, ובנייהו. ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים, הא אוקמוה לקבל קרבנין דבלק.

74. (שמות לח) ויהי זהב התנופה, אמאי אקרי זהב התנופה, ולא אקרי הכי בסף התנופה. אלא, תריץ אינון דאקרון הכי. זהב התנופה, ונחשת התנופה. ולא אקרי הכי בסף התנופה, אלא אלין אקרון הכי, בגין דאיהו אסתלקותא לעילא, דהא אית הכי לתתא. ולא איהו זהב (כגוונא) דארמוותא. ובכל אתר תנופה איהו ארמוותא לעילא ולא לנזותא לתתא.

75. ואיהו רזא דזווישפנא דא, דכל אלין דרגין ורתיכין כלהו, קיימי בארמוותא (דא), ואיהו דהב ארמוותא, ודא איהו דהבא. דכל מה דמתפשטא לתתא, אסתים זיוו וטיבו ונהירו דיליה, וכד איהו בארמוותא, כדן איהו דהב טב ברזא דנהירו דיליה. וכל ההוא דלתתא, סוספיתא דדהבא, ואיהו התוכא דיליה.

76. (שמות לח) וכסף פקודי העדה, בגין דהאי, איהו כל מה דאתפשט לתתא הכי הוא טב, ואף על גב דלא איהו ביהאי ארמוותא, כלא הוא לטב. אבל דהבא, כל מה דאתפשט לתתא, כלא הוא לביש. דא, אתפשט לטב. ודא אתפשט לביש. ובגין כך, דא אצטריך לארמא ארמוותא, ולאסתלקא לעילא.

וְדָא, אַצְטְרִיף לְאַתְפְּשֵׁטָא לְתַתָּא, וּלְכָל סְטָרִין, בְּגִין דְּכַלְהוּ קָאִים לְטָב.

77. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים פד) כִּי שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן ה' וְגו'. כִּי שְׁמֵשׁ – זֶה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִגֵּן – זֶה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁמֵשׁ – זֶהוּ סוּד הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ יְהוָה, שֶׁבָּאֵן עוֹמְדוֹת כָּל הַדְּרָגוֹת לְמִנּוּחָהּ. וּמִגֵּן – זֶהוּ סוּד הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּקְרָא אֱלֹהִים. וְסוּד זֶה שֶׁכְּתוּב (בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. וְשְׁמֵשׁ וּמִגֵּן זֶהוּ סוּד הַשֵּׁם הַשְּׁלֵם. חֵן וְכְבוֹד יִתֵּן ה', לְהִיּוֹת הַכֹּל בְּסוּד אֶחָד.

77. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ (תהלים פד) כִּי שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן יְיָ וְגו'. כִּי שְׁמֵשׁ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּמִגֵּן, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁמֵשׁ: דָּא הוּא רִזָּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא יְדוּד, דְּהִבָּא קִיּוּמִין כָּל דְּרָגִין לְנִיּוּזָא. וּמִגֵּן: דָּא אִיהוּ רִזָּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא דְאַקְרִי אֱלֹהִים. וְרִזָּא דָּא דְכְתִיב, (בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. וְשְׁמֵשׁ וּמִגֵּן דָּא אִיהוּ רִזָּא דְשִׁמְא שְׁלִים. זֶזֶן וְכְבוֹד יִתֵּן יְיָ, לְמִוְהוּי כָּלָא רִזָּא זוּדָא.

78. לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים, רִזָּא דָּא (ההוא) דְכְתִיב, (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרֶם. וְזֶהוּ אֹרֶם רִאשׁוֹן שֶׁכְּתוּב בּוֹ (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶם כִּי טוֹב, שֶׁגִּנְזוּ וְהִסְתִּירוּ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוָהּ, וְגִנְזוּ אוֹתוֹ מִהֲרָשָׁעִים, וַיִּמְנַע אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אֲבָל לְצַדִּיקִים מַה כְּתוּב? לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים. זֶהוּ אֹרֶם הָרִאשׁוֹן שֶׁכְּתוּב בּוֹ (שם) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶם כִּי טוֹב.

78. לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים, רִזָּא דָּא (ההוא) דְכְתִיב, (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרֶם. וְדָא אִיהוּ גְהוּרָא קְדָמָא, דְכְתִיב בֵּית (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶם כִּי טוֹב, דְּגִנְזוּ וְסִתְּתִים לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמוֹ דְּאוּקְמוּהּ, וּבִין זִיבְיָא גִנְזוּ לִיהּ, וּמִנַּע לִיהּ בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. אֲבָל לְצַדִּיקִיא מַה כְּתִיב, לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים. דָּא אֹרֶם קְדָמָא דְכְתִיב בֵּית וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶם כִּי טוֹב.

79. וְעַל זֶה לֹא צְרִיף זֶה לְהַעֲלוֹת וּלְהַנִּיף אוֹתוֹ, אֲלֵא לְהַתְּפִשֵּׁט וּלְהַתְּגַלּוֹת, וְלֹא לְהַתְּעַלּוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹ אַחֵר שֶׁהוּא שְׂמָאל, וְלִבְנֵי נִקְרָא אוֹתוֹ תְּנוּפָה, וְלֹא זֶה. וּמִשּׁוּם כֵּן – וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכֶר וְגו'.

79. וְעַל דָּא, לֹא אַצְטְרִיף דָּא לְאַסְתַּלְקָא וּלְאַרְמָא לִיהּ, אֲלֵא לְאַתְפְּשֵׁטָא וּלְאַתְגַּלָּא. וְלֹא לְאַסְתַּלְקָא כְּהִיא אֲזוּרָא, דְּאִיהוּ שְׂמָאלָא, וְעַל דָּא אַקְרִי תְהוּא תְּנוּפָה, וְלֹא הֵאֵי. וּבְגִין כֵּן וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכֶר וְגו'.

80. בֹּא וּרְאֵה, צֵד הַיָּמִין הוּא תְּמִיד עוֹמֵד לְקִיָּם אֶת כָּל הָעוֹלָם וּלְהַאֲרִיךְ וּלְבָרֵךְ אוֹתוֹ, וּמִשּׁוּם כֵּן הִכָּהֵן שֶׁהוּא מַצֵּד הַיָּמִין, מִזְדַּמֵּן תְּמִיד לְבָרֵךְ אֶת הָעָם, שֶׁהֵרִי מַצֵּד הַיָּמִין בָּאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת לְעוֹלָם, וְהִכָּהֵן נוֹטֵל בְּרָאשׁ, וְעַל כֵּן הוּא הַתְּמַנָּה לְבָרֵךְ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

80. תָּא זִזְוִי, סְטָרָא דִימִינָא, אִיהוּ תְדִיר קִיּוּמָא לְקִיּוּמָא בְּכָל עֲלָמָא, וּלְאַתְהָרָא (דף רכ"ה ע"א) וּלְבָרְכָא לִיהּ. וּבְגִין כֵּן, כְּהִנָּה דְּאִיהוּ מוֹסְטָרָא דִימִינָא, אֲזִדְבִין תְּדִיר לְבָרְכָא עָמָא, דְּהֵא מוֹסְטָרָא דִימִינָא, אֲתִיין כָּל בְּרָכָאן דְּעֲלָמָא, וְכְהִנָּה גִטִּיל בְּרִישָׁא, וְעַל דָּא אֲתִמְנָא אִיהוּ לְבָרְכָא לְעִילָא וּלְתַתָּא.

81. תא וזוי, בשעתא דכהנא פריש ידוי לברכא עמא, כרין שכינתא אתיא ושריא עלוהי, ואמלי ידוי, ידא דימינא וקפא לעילא על ידא דשמאלא, בגין לסלקא ימינא, ולא תגברא על שמאלא. וכרין כלהו דרגין דקא פריש בהו ידוי, כלהו אתברכאן במקורא דכלא. מקורא דבירא מאן איהו. דא צדיק. (רס"א ע"א) מקורא דכלא, דא איהו עלמא דאתי, דאיהו מקורא עלאה דכל אנפין דהרין מתמן, דהא איהו מבויעא ומקורא דכלא. וכל בוצינן ונהרין, מתמן אתדליקו.

82. כמו כן המקור והמבוע של הבאר, כל אותן מנורות שלמטה, כלן מאירות ומתמלאות ממנו באור, וזה עומד כנגד זה. ומשום כך, בשעה שהכהן פורש ידיו ומתחיל לברך את העם, אז שורות ברכות עליונות ממקור עליון להדליק מנורות, וכל הפנים מאירות, וכנסת ישראל מתעטרת בעטרת עליונות, וכל אותן ברכות שופעות ונמשכות ממעלה למטה.

83. בא וראה, משה צוה – ובצלאל עשה, להיות הכל בסוד הגוף, וסיום הגוף, שהוא אות ברית הקדש, להרבבות אהבה וקשר של יחוד במשכן. והכל נעשה בסוד הימין. ועל זה, בכל מקום שצד הימין נמצא, אין שולטת בו עין רעה. ומשום כך – וכסף פקודי העדה, משום שאותו כסף בא מצד ימין, ולכן נמנה הכל במנין.

84. רבי יצחק שאל את רבי שמעון. אמר לו, הרי פרושה שברכה אינה שורה בדבר שעומד במדה ובדבר שעומד בחשבון, אז למה היה כאן במשכן הכל בחשבון? אמר לו, הרי זה נתבאר, אבל בכל מקום שצד הקדשה שורה עליו – אם אותו חשבון בא מצד הקדשה, הברכה שורה עליו תמיד ולא סרה ממנו. מנין לנו? ממעשר.

82. כגוונא דא, מקורא ומבויעא דבירא, כל אינן בוצינן דלתתא, כלהו אתנהרין ואתמליין דהרין מניה. ודא קיימא לקבל דא. ובגין כך, בשעתא דכהנא פריש ידוי, ושריא לברכא עמא. כרין שראן ברקאן עלאין, במקורא עלאה, לאדלקא בוצינן, ונהרין כל אנפין. וכנסת ישראל אתעטרת בעטריין עלאין. וכל אינן ברקאן נגדין ואתמשכן מעילא לתתא.

83. תא וזוי, משה פקיד, ובצלאל עבד, למהוי כלא ברזא דגופא, (רכ"ד ע"א) וסיומא דגופא דאיהו את קיימא קדישא, לאסגא רזוימו וקשורא דיוזודא במשכנא. וכלא ברזא דימינא קא אתעבד. ועל דא, בכל אתר דסטרא דימינא אשתכוז, עינא בישא לא שלטא ביה. ובגין כך, וכסף פקודי העדה. בגין דההוא כסף מסטרא דימינא קא אתיא. ועל דא אתמנא כלא במנינא.

84. רבי יצחק שאיל לרבי שמעון, אמר ליה, הא אוקמוה דברכתא לא שריא במלה דקאים במדידו, ובמלה דקאים בזושיבנא, הא במשכנא אמאי הוה כלא בזושיבנא. אמר ליה הא אתמר, אבל בכל אתר דסטרא דקדישה שריא עליה, אי הוה זושבנא אתיא מסטרא דקדישה, ברכתא

משום שבא החשבון לקדש, נמצאת בו ברכה. כל שבן המשכן שהוא קדש ובא מצד הקדש.

שריא עליה תדיר, ולא אתעדי מניה. מנלן. ממשער. בגין דאתיא זושבנא לקדשא. ברכתא אשתכחות ביה. כל שבן משכנא דאיהו קדש, ואתיא מסטרא דקדש.

85. אבל כל שאר מלי דעלמא, דלא אתיין מסטרא דקדושה, ברכתא לא שריא עליהו, כד אינון בזושבנא. בגין דסטרא אזורא, דאיהו רע עין, וכל לשלטה עליה. וכיון דכל לשלטה עליה, ברכתא לא אשתכחות ביה, בגין דלא ימטו ברכאן להווא רע עין. (ולא הוי מסטרא דקדושה).

85. אבל כל שאר מלי דעלמא, דלא אתיין מסטרא דקדושה, ברכתא לא שריא עליהו, כד אינון בזושבנא. בגין דסטרא אזורא, דאיהו רע עין, וכל לשלטה עליה. וכיון דכל לשלטה עליה, ברכתא לא אשתכחות ביה, בגין דלא ימטו ברכאן להווא רע עין. (ולא הוי מסטרא דקדושה).

86. ומדידו דקדושה, וזושבנא דקדושה, תדיר ברכאן אתוספאן ביה. ועל דא, וכסף פקודי העדה. פקודי העדה באמת ודאי, ואין פחד מעין הרע, ואין פחד מכל חשבון זה, שהרי בכל שורות ברכות מלמעלה.

86. ומדידו דקדושה, וזושבנא דקדושה, תדיר ברכאן אתוספאן ביה. ועל דא, וכסף פקודי העדה. פקודי העדה בקושיטא ודאי, ולא דוילו מעינא בישא, ולא דוילו מכל זושבנא דא, דהא בכלל שראן ברכאן מלעילא.

87. ובא ראה, בזרעו של יוסף לא שולטת בו עין רעה, משום שבא מצד הימין, ועל זה נעשה המשכן על ידי בצלאל, שהרי הוא שרוי בסוד של יוסף, שהוא סוד ברית הקדושה. ולכן משה צוה ובצלאל עשה, להיות הכל בסוד הגוף וסיום הגוף, שהוא אות ברית הקדושה, להרבות אהבה וקשר של יחוד המשכן, והכל נעשה בסוד הימין. ומשום כך – וכסף פקודי העדה, ואותו חשבון הוא חשבון הדרגות הממנות הגדולות שנאחזות מצד הימין, ועל זה כתוב מאת כפר וגו'.

87. ותא זוזי, בזרעא דיוסף לא שלטה ביה עינא בישא, בגין דאתי מסטרא דימינא, ועל דא אתעביד משכנא על ידא דבצלאל, דהא איהו ברזא דיוסף קא שריא, דאיהו רזא דברית קדישא. ועל דא, משה פקיד, ובצלאל עביד, למהוי כלא ברזא דגופא, וסיומא דגופא, דאיהו את קיימא קדישא, לאסגא רזימו וקשורא דיוזודא במשכנא, וכלא ברזא דימינא קא אתעביד, ובגין כך וכסף פקודי העדה, והוא זושבנא, איהו זושבן דרגין רברבין במנן, דאתאזדן מסטרא דימינא. ועל דא כתיב מאת כפר וגו'.

88. רבי אבא ורבי אחא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה לצפורי. עד שהיו הולכים, ראו את רבי אלעזר שהיה בא ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף עם השכינה. חבו להם עד שהגיעו אליהם. כיון שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר, כתוב (תהלים לד) עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. פסוק זה קשה, מה זה עיני ה'

88. רבי אבא, ורבי אחא, ורבי יוסי, הוו אולי מטבריה לצפורי, עד דהוו אולי, זמו ליה לרבי אלעזר דהוה אתי, ורבי זוייא עמיה. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף בהדי שכינתא. אורכו להו, עד דמטו לגבייהו. כיון דמטו גבייהו, אמר רבי אלעזר,

אל צדיקים? אם בשביל השגחת הקדוש ברוך הוא עליהם כדי להשיב להם בעולם הזה, הרי ראינו כמה צדיקים הם שבעולם הזה, ואפילו מזונות כמו עורבי השדה, לא יכולים להשיג. אם כך, מה זה עיני ה' אל צדיקים?

בתיב (תהלים לה) עיני יי' אל צדיקים ואניו אל שועתם. האי קרא קשיא, מאי עיני יי' אל צדיקים. אי בגין דאשגזוותא דקדושה בריך הוא עליהו לאוטבא לון בהאי עלמא, הא זמנין, כמה זכאין אינון בהאי עלמא, ואפילו מזונא בעורבי ברא לא יכלין (דף רכ"ה ע"ב) לאדפקא, אי הכי מאי עיני יי' אל צדיקים.

89. אלא סוד כאן יש. בא וראה, כל אותם בריות העולם, כלם ידועים למעלה, בין לצד זה ובין לצד זה. אותם שלצד הקדשה נודעים למעלה אליו, והשגחתו תמיד עליהם. ואותם שלצד השמאה נודעים לו, והשגחתו תמיד עליהם. ובמקום ששולטת אותה ההשגחה של צד הקדשה, לא משגיח הצד האחר, ולא יקרב אליו לעולמים ולא יכול לדחותו ממקומו בכל מה שהוא עושה. ולכן עיני ה' אל צדיקים וגו', משום זה הצד האחר לא יכול לשלט עליה. ועכשו יש כאן סיוע שמימי, וכל ההשגחה הטובה שלמעלה היא כאן, וכל צד אחר וכל דבר רע לא יכול לשלט עליהם.

89. אלא רואה הכא, תא זוזי, כל אינון בריין דעלמא, כלהו אשתמודעאן לעילא, בין לסטרא דא, ובין לסטרא דא. אינון דלסטרא דקדושה, אשתמודעאן לעילא לגביה, ואשגזוותא דיליה תדיר עליהו. ואינון דלסטרא מסאבא, אשתמודעאן לגביה, ואשגזוותא דיליה תדיר עליהו. ובאתר דשלטא התיא אשגזוותא דסטרא דקדושה, לא אשגזו עליה סטרא אחרא, ולא יקרב לגביה לעלמין, ולא יכיל לדחויא ליה מאתריה, בכלא, בכל מה דאיהו עביר. ועל דא, עיני יי' אל צדיקים וגו', בגין דא סטרא אחרא לא יכיל לשלטא עליה. והשתא סייעתא דשמיא הכא, וכל אשגזוותא טבא דלעילא הכא, וכל סטרא אחרא, וכל מלה בישא, לא יכיל לשלטא עליהו.

90. אמר רבי אבא, הרי למדנו שבכל מקום שצד הקדשה שורה עליו – אף על גב שעומד בחשבון, הברכה אינה נמנעת משם. אמר רבי אלעזר, ודאי כך זה. אמר לו, הרי ישראל הם קדש, ובאים מצד הקדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה'. וכתוב (ויקרא יא) והייתם קדשים כי קדוש אני. אז למה בשדוד עשה חשבון בישראל, היה בהם המות, שכתוב (שמואל ב כד) ויתן ה' דבר בישראל מן הבקר ועד עת מועד?

90. אמר רבי אבא, הא אוליפנא דבכל אתר דסטרא דקדושה שריא עליו, אף על גב דקיימא בזושיבנא, ברכתא לא אתמנע מתמן. אמר רבי אלעזר, ודאי הכי הוא. אמר ליה, הא ישראל אינון קדש, ואתיין מסטרא דקדש, דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי', וכתיב (ויקרא כ) והייתם קדושים כי קדוש אני, אמאי כד עבד דוד זושבנא לישראל, הוה בהון מותנא, דכתיב, (שמואל ב כד) ויתן יי' דבר בישראל מן הבקר ועד עת מועד.

91. אמר לו, משום שלא נטל מהם שקלים, שהוא פדיון, שכתוב ונתנו איש כפר נפשו לה'

91. אמר ליה, בגין דלא נטל מזניהו שקלים, דאיהו פורקנא. דכתיב, (שמות ל) ונתנו איש כפר נפשו

בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם. משום שצריך קדש (שהוא בגלוי) לתת פדיון של קדש, ואותו פדיון של קדש לא נלקח מהם. בא וראה, ישראל הם קדש, שעומדים בלי חשבון (של עצמם), ולכן צריך פדיון לטל מהם, ואותו פדיון עומד בחשבון, והם לא עומדים בחשבון.

92. מה הטעם? משום שקדש הוא סוד עליון של כל הדרגות. מה אותו קדש עולה על הכל ויש לו בחוץ קדש אחר למטה שעומד תחתיו, ועומד בחשבון ובמניין – אף כף ישראל הם קדש, שבתוב קדש ישראל לה, והם נותנים קדש אחר, כפר שלהם, שעומדים בחשבון, וסוד זה – ישראל הם אילן שעומד בפנים, פדיון (קדש) אחר עומד בחוץ ועולה לחשבון, ומגן זה על זה. הלכו.

93. פתח רבי אלעזר ואמר, (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו'. מה זה כחול הים? שני גנים הם כאן. אחד – כחול הים, משום שהים, בשעולים הגלים שלו בזעף ורגז, ואותם הגלים עולים לשטף את העולם, בשמגיעים ורואים את חול הים, מיד נשברים ושבים לאחור ושוככים, ולא יכולים לשלט ולשטף את העולם.

94. כמו כן ישראל הם חול הים, וכששאר העמים, שהם גלי הים, בעלי הרגז ובעלי דינים קשים, רוצים לשלט ולשטף את העולם, רואים את ישראל שהם מתקשרים לקדוש-ברוך-הוא, ושבים ונשברים לפניו ולא יכולים לשלט בעולם. דגמא אחרת – משום שחול הים אין לו חשבון ולא עומד בחשבון ולא במדה, שבתוב אשר לא ימד ולא יספר, אף כף ישראל אין להם חשבון ולא עומדים בחשבון.

לוי בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקד אותם. בגין דאצטריך קדש, (דאיהו באתגליי) למייהב פורקנא דקדש, וההיא פורקנא דקדש לא אתגטיל מנייהו. תא וזוי, ישראל איהו קדש, דקיימא בלא זושבנא, (דגרמיהו) ועל דא אצטריך פורקנא דיתגטיל מנייהו, וההוא פורקנא קיימא בזושבנא, ואינון לא קיימו בזושבנא.

92. מאי טעמא. בגין דקדש איהו רזא עלאה דכל דרגין, מה ההוא קדש איהו סליק על כלא, ואית ליה לבר קדש אזורא לתתא דקיימא תזוזתיה, וקאים בזושבנא ובמניין. אוף הכי ישראל אינון קדש, דכתיב קדש ישראל לוי, ואינון יהבי קדש אזורא, פורקן דלהון, דקיימי בזושבנא, ורזא דא, ישראל אינון אילנא דקיימא לגו, פורקנא (נ"א קדש) אזורא קיימא לבר, וסליק לזושבנא, ואינון דא על דא. אלו.

93. פתח רבי אלעזר ואמר, (הושע ב) והיה בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו'. מהו כחול הים. תרין זונין אינון הכא. זודא כחול הים, בגין דימא כד סלקין גלוי בזעפא ורגזא, ואינון גלין סלקאן לשטפא עלמא, כד מטאן וזמאן זזולא דימא, מיד אתברו ותבין לאזורא, ואשתככי, ולא יכלין לשלטאה ולשטפא עלמא.

94. כזונא דא, ישראל אינון זזולא דימא, וכד שאר עמין דאינון גלי ימא, מארי דרוגזא, מארי דדינין קשיין, בעאן לשלטאה ולשטפא עלמא, זמאן להו לישראל דאינון מתקשראן בקודשא בריך הוא, ותבין ואתברו קמיהו, ולא יכלין לשלטאה בעלמא. זונא אזורא, בגין דזזולא דימא לית ליה זושבנא, ולא קיימא בזושבנא, ולא במדידו, דכתיב אשר לא ימד ולא יספר, אוף הכי ישראל לית להו זושבנא, ולא קיימין בזושבנא.

95. תא וזוי, אית מדידו טמיר וגניז, ואית וזושבן דקיימא בגניזו טמיר וגניז, והאי קיימא במדידו, והאי קיימא בזושבן. ודא איהו רזא וקיימא דכלא דלעילא ותתא, בגין דההוא מדידו לא אתיידע לעלמין, על מה קיימא רזא דההוא מדידו. ועל מה קיימא רזא דההוא וזושבנא, ודא איהו רזא דמהימנותא דכלא.

96. וישראל למטה לא עומדים בחשבון, אלא בצד של דבר אחר, והפדיון הוא שעומד בחשבון. ומשום כך, כשישראל נכנסים בחשבון, נוטלים מהם פדיון, כמו שנתבאר. ועל כך בימי דוד, כשעשה חשבון בישראל ולא נטל מהם פדיון, היה רגז, ונאבדו מישראל כמה חילות וכמה מחנות.

97. ומשום כך כתוב במעשה המשכן, וכסף פקודי העדה וגו', לכל העבר על הפקדים. והכל התקדש לעבודת המשכן, והרי פרשיה – כפרים חשבון אחד, שקלים חשבון אחד. משום שיש עליונים שעולים לחשבון עליון, ויש אחרים שעולים לחשבון אחר. זה עליון וזה תחתון. ומשום כך כתוב ויהי מאת כפר הכסף לצקת את אדני הקדש וגו'. אלה האדנים, הרי פרשיה.

98. עוד פתח ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית וגו'. פסוק זה שלמה המלך אמר אותו בשעה שהיה בונה את בית המקדש והתחיל לבנות, והיה רואה שהמעשה מתקן בידיהם והיה נבנה מעצמו, ואז התחיל ואמר, אם ה' לא יבנה בית וגו'. הינו הסוד שכתוב בראשית ברא אלהים, שהרי הקדוש ברוך הוא ברא והתקין את העולם הזה בכל מה שצריך, שהוא בית.

95. תא וזוי, אית מדידו טמיר וגניז, ואית וזושבן דקיימא בגניזו טמיר וגניז, והאי קיימא במדידו, והאי קיימא בזושבן. ודא איהו רזא וקיימא דכלא דלעילא ותתא, בגין דההוא מדידו לא אתיידע לעלמין, על מה קיימא רזא דההוא מדידו. ועל מה קיימא רזא דההוא וזושבנא, ודא איהו רזא דמהימנותא דכלא.

96. וישראל לתתא לא קיימין בזושבנא, אלא בסטרא דמלה אזורא, ופורקנא איהו דקיימא בזושבנא. ובגין כך ישראל כד עאלין (דף רכ"ו ע"א) בזושבנא נטלי מנייהו פורקנא כמה דאתבמר. ועל דא ביומוי הדוד, כד עבד וזושבנא בישראל, ולא נטיל מנהון פורקנא, הנה רוגזא, ואתאבדו מישראל כמה זילין וכמה משריין.

97. ובגין כך כתיב בעובדא דמישכנא, וכסף פקודי העדה וגו', וכל העובר על הפקדים. וככל אתקדש לעבודת מישכנא, והא אוקמוה כפרין וזושבנא וזדא. שקלים וזושבנא וזדא. בגין דאית עלאין דסלקון לזושבנא עלאה, ואית אזוריין דסלקון לזושבנא אזורא. דא עלאה ודא תתאה. ובגין כך כתיב ויהי מאת כפר הכסף לצקת את אדני הקדש וגו'. אלן אדנים הא אוקמוה.

98. תו פתח ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית וגו', האי קרא שלמה מלכא אמר ליה, בשעתא דהיה בני בי מקדשא ושארי למבני, והיה זומי דעובדא אתתקנת בידיהו, והיה מתבני מנרמיה, כדן שארי ואמר אם ה' לא יבנה בית וגו', היינו רזא דכתיב בראשית ברא אלהים, דהא קודשא בריך הוא ברא ואתקין להאי עלמא, בכל מה דאצטריך, דאיהו בית.

99. שׁוֹא עֲמָלוֹ בּוֹנִי בּוֹ – אֵלֶּה סוֹד שֶׁל אוֹתָם נִהְרֹת (נחלים) שְׂוֹצְאִים וְנִכְנָסִים בָּלֶם בְּתוֹךְ הַבַּיִת הַזֶּה לְהַתְקִינוֹ בְּכָל מָה שְׁצָרִיד. וְאֵף עַל גֵּב שְׂבָלֶם בָּאִים לְתַקֵּן וְלַעֲשׂוֹת אֶת תְּקוּנָה, וְדָאִי אִם ה' – שֶׁהוּא סוֹד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהַתְּקִין (בֵּיתוֹ) וְלֹא עָשָׂה) וְעָשָׂה אֶת הַבַּיִת כְּרָאוֹי, אוֹתָם בּוֹנִים לְחֵנֶם הֵם, אֲלֵא רַק מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וּמַתְקִין. אִם ה' לֹא יִשְׁמַר עִיר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יא) תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה, וּפְרִשׁוּהָ. וּבַהֲשָׁגָהּ הַזֶּה הִיא שְׁמוּרָה מִכָּל הַצִּדִּדִּים.

100. וְאֵף עַל גֵּב שֶׁכְּתוּב (שִׁיר ג) הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלְשֹׁלֶמָה שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים סָבִיב לָהּ מִגִּבּוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכֹלֶם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ. מָה הַטַּעַם הֵם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ? מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב מִפְּחַד בְּלִילוֹת, זֶהוּ פֶּחַד הַגִּיחֵנִם שְׁעוֹמֵד בְּנִגְדָה כְּדִי לְדַחֲוֹתָהּ, וּמִשּׁוֹם כִּף בָּלֶם מְקִיפִים אוֹתָהּ.

101. וְאֵף עַל גֵּב שְׂבָלֶם עוֹמְדִים בְּאוֹר הַמַּחֲשָׁבָה שְׁלֹא נוֹדָע, וְאִין אוֹר הַמַּחֲשָׁבָה הַזֶּה שְׁלֹא נוֹדָע מִכָּה בְּאוֹר שֶׁל הַמָּסָךְ, וּמֵאִירִים בְּאֶחָד וְנַעֲשִׂים תִּשְׁעֵי הִיכָלוֹת.

102. וְהִיכָלוֹת אֵינֶם מֵאִירִים, וְאֵינֶם רוּחוֹת, וְאֵינֶם נִשְׁמוֹת, וְאֵין מִי שֶׁיַּעֲמִד בָּהֶם. רְצוֹן כָּל תִּשְׁעֵי הַמְּאוֹרוֹת שְׂבָלֶם עוֹמְדִים בְּמַחֲשָׁבָה, שֶׁהִיא אַחַת מֵהֵן בְּחֻשְׁבוֹן, שְׂבָלֶם לְרֹדֵף אַחֲרֵיהֶם בְּשַׁעָה שְׁעוֹמְדִים בְּמַחֲשָׁבָה. וְלֹא נִדְבָקִים וְלֹא נוֹדָעִים, אֵלֶּה לֹא עוֹמְדִים לֹא בְּרָצוֹן וְלֹא בְּמַחֲשָׁבָה עֲלִיוֹנָה. תּוֹפְסִים בָּהּ וְלֹא תּוֹפְסִים. בְּאֵלֶּה עוֹמְדִים כָּל סוֹדוֹת הָאֱמוּנָה וְכָל אוֹתָם מֵאוֹרוֹת מְסוּד הַמַּחֲשָׁבָה הָעֲלִיוֹנָה, שֶׁלְמִטָּה בָּלֶם נִקְרָאִים אֵין סוֹף. עַד כָּאֵן מִגִּיעֵם הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא מִגִּיעֵם וְלֹא נוֹדָעִים. אֵין כָּאֵן מַחֲשָׁבָה וְלֹא רְצוֹן.

99. שׁוֹא עֲמָלוֹ בּוֹנִי בּוֹ, אֲלֵיךְ רָאָה דְאֵינוֹן גְּהָרִין, (נ"א נחלים) דְּנִפְקִין וְעָאֲלִין כְּלָהוּ בְּגוֹ הָאִי בֵּית, לְאֶתְקָנָא לִיה בְּכָל מוֹה דְאֶצְטְרִיד. וְאֵף עַל גֵּב דְּכָלְהוּ קָא אֶתִּין לְאֶתְקָנָא לְמַעַבְדֵּי תְקוּנָה, וְדָאִי אִם יי, דְאֵיהוּ רָאָה דְעֵלְמָא עֲלָהָה, דְאֶתְקִין (ס"א בֵּיתָהּ לֹא אֶתְקִין) וְעָבִיד בֵּיתָא כְּדָקָא יְאוּת, אֵינוֹן בּוֹנִין לְמַנְנָא אֵינוֹן, אֲלֵא מוֹה דְאֵיהוּ עָבִיד וְאֶתְקִין. אִם יי לֹא יִשְׁמַר עִיר, כְּמוֹה דְכְּתִיב (דְּבָרִים יא) תִּמְיֵד עֵינֵי יי אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה וְאֶתְקִימוּהָ. וּבְאֶשְׁזוּזוּתָא דָּא, אֵיהִי גְטִירָא בְּכָל סְטָרִין.

100. וְאֵף עַל גֵּב דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלְשֹׁלֶמָה שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים סָבִיב לָהּ מִגִּבּוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וְכָלְהוּ גְטִירֵי לָהּ. מֵאִי טַעְמָא גְטִירֵי לָהּ. בְּגִין דְכְּתִיב מִפְּחַד בְּלִילוֹת, דָּא כּוֹזָדָא דְגִיחֵנִם, דְקָאִים לְקַבְּלָהּ, בְּגִין לְדַחֲוִיָּא לָהּ, וּבְגִין דָּא כְּלָהוּ סוֹזְרִין לָהּ. (נִדְפֵס רס"ח ע"ב)

101. וְאֵף עַל גֵּב דְכָלְהוּ קִיִּימֵי בְּנֵהִירוֹ דְּמוֹזְשֶׁבָה דְלֹא אֶתִּידָע. וְכִדִּין, הָאִי גְהִירוֹ דְּמוֹזְשֶׁבָה דְלֹא אֶתִּידָע, כְּטַעַם בְּנֵהִירוֹ דְּפָרִיסָא וְנֵהִרִין כּוֹזָדָא וְאֶתְעָבִידוֹ (רס"ט ע"א) תִּשְׁעֵי הִיכָלִין.

102. וְהִיכָלִין לֹא אֵינוֹן גְּהוֹרִין, וְלֹא אֵינוֹן רוּזִין, וְלֹא אֵינוֹן גְּשִׁמְתִין, וְלֹא אֵית מֵאֵן דְקִיִּימָא בָּהּ. רְעוּתָא דְכָל תִּשְׁעֵי גְהוֹרִין דְקִיִּימֵי כְּלָהוּ בְּמוֹזְשֶׁבָה, דְאֵיהִי זוֹד מַנְיָהּ בְּזוּזְשֶׁבָנָא, דְכָלְהוּ לְבִרְדָּף אֲבִתְרִיָּהּ, בְּשַׁעָתָא דְקִיִּימֵי בְּמוֹזְשֶׁבָה. וְלֹא מִתְדַבְּקוֹן, וְלֹא אֶתִּידָעוּ, אֲלֵיךְ לֹא קִיִּימֵי, לֹא בְרְעוּתָא, וְלֹא בְּמוֹזְשֶׁבָה עֲלָהָה. תִּפְסִין בָּהּ וְלֹא תִפְסִין. בְּאֵלֵיךְ קִיִּימִין כָּל רְזִי מוֹהִימְנוּתָא, וְכָל אֵינוֹן גְּהוֹרִין מוֹרָא דְמוֹזְשֶׁבָה עֲלָהָה. דְלֶתְתָא כְּלָהוּ אֶקְרוֹן אֵין סוֹף. עַד דְקָא מְטוֹן גְּהוֹרִין וְלֹא מְטוֹן, וְלֹא אֶתִּידָעוּ. לֹא דְקָא מוֹזְשֶׁבָה וְלֹא רְעוּתָא.

103. כְּשִׁמְאִירָה הַמְחֻשָּׁבָה וְלֹא נֹדַע מִמָּה מְאִירָה, אִזִּי מִתְלַבֶּשֶׁת וְנִסְתָּרֶת בְּתוֹךְ הַבִּינָה, וּמְאִירָה (מִי) לְמָה שִׁמְאִירָה, וְנִכְנָסִים זֶה בְּזֶה, עַד שֶׁכֻּלָּם נִכְלָלִים בְּאַחַד, וְהָרִי פְּרֻשָּׁה. וּבִסּוּד הַקֶּרֶבֶן, כְּשֶׁהַכֹּל עוֹלָה, נִקְשֵׁר זֶה בְּזֶה וּמְאִיר זֶה בְּזֶה, אִזִּי עוֹמְדִים כֻּלָּם בְּעֻלָּה, וְהַמְחֻשָּׁבָה מִתְעַטֶּרֶת בְּאֵין סוֹף, אוֹתוֹ הָאֹר שִׁמְאִירָה מִמֶּנּוּ הַמְחֻשָּׁבָה הַעֲלִינָה נִקְרָא אֵין סוֹף.

104. בֵּינָן שִׁמְאִיר וּמִתְפַּשְּׁטִים מִמֶּנּוּ חֲלִילוֹת, אוֹתָהּ מְחֻשָּׁבָה נִגְנָזוֹת וְנִסְתָּרֶת וְלֹא יְדוּעָה, וּמִשֵּׁם מִתְפַּשְּׁטֶת הַתְּפַשְּׁטוֹת לְכָל הַצְּדִידִים, וּמִתְפַּשְּׁטֶת מִמֶּנּוּ הַתְּפַשְּׁטוֹת אַחַת, שֶׁהִיא סוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

105. זֶה עוֹמֵד בְּשִׂאלָה, וְהוּא מֵאֲמֵר עֲלִיּוֹן, וּפְרֻשָּׁה שֶׁנִּקְרָאת מִי, שְׁכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ) שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָּרָא אֱלֹהִים. שִׂאלָה אוֹתוֹ שֶׁבָּרָא אֱלֹהִים. אַחֵר כֵּךְ הַתְּפַשְּׁט וְנַעֲשֶׂה יָם, סוֹף כָּל הַדְּרָגוֹת, שֶׁהִיא לְמַטָּה. וּמִשֵּׁם מִתְחִיל לְבָנוֹת לְמַטָּה, וְהַכֹּל עֹשֶׂה בְּאוֹתָהּ צוּרָה מִמָּשׁ שְׁלֹמֶעֱלָה, זֶה כְּנֻגָּד זֶה וְזֶה כְּנֻגָּד זֶה. וּמִשֵּׁם כֵּךְ שְׁמִירַת הַכֹּל מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה.

106. וְהַתְּפַשְּׁטוֹת זֶה, שֶׁהִיא מְחֻשָּׁבָה, שֶׁהִיא עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. וְזֶהוּ אִם ה' לֹא יִשְׁמֵר עִיר שְׁוֹא שְׁקֵד שׁוֹמֵר, שֶׁהוּא שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. (שְׁוֹא שְׁקֵד שׁוֹמֵר, זֶהוּ שְׁכָתוֹב בּוֹ (מִשְׁלִי כז) וְשׁוֹמֵר אֲדֹנָיו יִכְבֹּד) שְׁלֹא עוֹמֵד בּוֹ שְׁמִירָה אֲלֵא בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

107. בֹּא וְרֹא, תִּכְלַת הַמִּשְׁכָּן, הַכֹּל עוֹמֵד בְּסוּד עֲלִיּוֹן, וּפְרֻשָּׁה. תִּכְלַת וְאַרְגָּמָן, אֶחָד לְהַתְקַשֵּׁר בְּאַחַד. וְהָרִי נֵאֱמָר בְּסוּד הַכְּתוּב, (דְּבָרִים ד) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֶלֶת הוּא. וְהָרִי נֵאֱמָר שֵׁשׁ אוֹכֶלֶת אֵשׁ, וְאוֹכֶלֶת

103. כֹּד נִהִיר מוֹזְשָׁבָה, וְלֹא אֲתִיידֵעַ מִמֶּה נִהִיר כְּדִין אֲתִלְבֵּשׁ וְאַסְתִּים גּוֹ בִּינָה, וְנִהִיר (מֵאֵין) לְמֶה דְּנִהִיר, וְעֵאִיל דָּא בְּדָא, עַד דְּאֲתִכְלִילוּ כֻלְהוּ בְּזוּדָא, וְהָא אוֹקְמוּיָהּ. וּבְרֹא דְקֶרְבָּנָא, כֹּד סְלִיק כֻּלָּא, אֲתִקְשֵׁר דָּא בְּדָא, וְנִהִיר דָּא בְּדָא, כְּדִין קִימִין כֻּלְהוּ בְּסְלִיקוֹ, וּמוֹזְשָׁבָה אֲתִעֲטֵר בְּאֵין סוֹף, הִהוּא נִהִירוֹ דְּנִהִיר מִנִּיה מוֹזְשָׁבָה עֲלָאָה, אֲקָרִי אֵין סוֹף. (ע"כ)

104. בֵּינָן דְּאִנְהִיר וְאֲתִפְשִׁטוּ מִנִּיה זִיילִין, הִהִיא מוֹזְשָׁבָה אֲסְתִים וְאִנְגִּיו וְלֹא יְדִיעַ, וּמִתְבָּן אֲתִפְשִׁט פְּשִׁיטוֹתָא לְכָל סְטָרִין, וְאֲתִפְשִׁט מִנִּיה זוּד פְּשִׁיטוֹ, דְּאִיהוּ רֹא דְעֲלָמָא עֲלָאָה.

105. וְדָא קִימָא (ל"א ע"א) בְּשִׂאלָתָא, וְאִיהוּ מֵאֲמֵר עֲלָאָה, וְאוֹקְמוּיָהּ דְּאֲקָרִי מ"י. דְּכָתִיב, (יִשְׁעִיָּה מ) שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָּרָא אֱלֹהִים. שִׂאלָתָא הִהוּא דְּבָרָא אֱלֹהִים. לְכַתֵּר אֲתִפְשִׁט וְאֲתִעֲבִיד יָם, (נ"ו ע"א) סוֹפָא דְכָל דְּרָגִין, דְּאִיהוּ לְתַתָּא. וּמִתְבָּן שְׂאִרִי לְמִבְנֵי לְתַתָּא. וְכֻלָּא עֲבִיד בְּהִהוּא גְּוֹנָא מִמִּשׁ (דָּף רכ"ו ע"ב) דְּלִעֲלָא דָּא, לְקַבֵּל דָּא. וְדָא כְּגוֹנָא דְדָא. וּבְגִין כֵּךְ, גְּטִירוֹ דְכֻלָּא מִעֲלָא וְתַתָּא.

106. וְהִיא פְּשִׁיטוֹ, דְּמוֹזְשָׁבָה אִיהוּ, דְּאִיהוּ עֲלָמָא עֲלָאָה. וְדָא אִיהוּ אִם י"י לֹא יִשְׁמֵר עִיר שְׁוֹא שְׁקֵד שׁוֹמֵר, דְּאִיהוּ שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. (נ"א שְׁקֵד שׁוֹמֵר הִהוּא דְכָתִיב בִּיה (מִשְׁלִי כז) וְשׁוֹמֵר אֲדֹנָיו יִכְבֹּד) דְּלֹא בִיה קִימָא גְּטִירוֹ, אֲלֵא בְּעֲלָמָא עֲלָאָה.

107. תָּא זִיזִי, תִּכְלָא דְּמִשְׁכָּנָא, כֻּלָּא קִימָא בְּרֹא עֲלָאָה, וְאוֹקְמוּיָהּ. תִּכְלַת וְאַרְגָּמָן זוּד, לְאֲתִקְשֵׁרָא בְּזוּד. וְהָא אֲתִמֵּר בְּרֹא דְכָתִיב, (דְּבָרִים ד) כִּי י"י אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֶלֶת הוּא. וְהָא אֲתִמֵּר דְּאִית אֲשִׁא אֹכֶלֶת אֲשִׁא, וְאֹכֶלֶת לִיה וְשִׁעִי לִיה. בְּגִין דְּאִית אֲשִׁא

אותה ומשמידה אותה, משום שיש אש חזקה מאש, ונתבאר.

תקיפא מאשא. (מאן דבעי למנדע חכמתא ביחודא קדישא וכו'. מכאן עד דקיימא עליה בפרשת בראשית דף נ"א ע"ש. ואלו החילופים מצאנו בין הכתוב כאן לבין הכתוב שם. שורה א' במקום גסה מצאנו אחרא. בשורה ב' דאתאחיד ביה. בשורה י"א לאדלקא ולאחאחידא ביה. בשורה י"ב שיצי ליה ואכיל ליה. בשורה כ"ג ועל נהורא חוורא שרייא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה רזא עילאה הכא וכלא תשכח. בשורה ל"ג כלא אתחבר. בשורה ל"ד ביה לתתא. בשורה ל"ה דסליק. בשורה ד' ואיהו. בשורה ה' דאיהו דליק. שורה ו' וכלא אתקשר. שורה י' על תרבין. שורה י"ד וכלהו קיימי ת"ח. שורה ט"ו מלה אחרא לתתא. שורה י"ו ולית לך. (וכבר נתקן הכל בנוסחא אמיתית. הרש"ב)).

108. ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וגו'. בא וראה, למדנו שאותם שקלים שכח אותם משה ולא ידע מה נעשה מהם, עד שיצא קול ואמר: ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים.

108. (שמות לח) ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וגו'. תא וזוי, אוליפנא דאינן תקלין אנשי לון משה, וכלא ידע מזה דאתעביד מנייהו, עד דנפק קלא ואמר, ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים.

109. רבי חזקיה פתח ואמר, (שיר א) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. הפסוק הזה נתבאר. אבל עד שהמלך במסבו – זה הקדוש ברוך הוא, פשנתן תורה לישראל ובא לסיני, וכמה מרכבות היו עמו, כלם מרכבות קדושות, וכל הקדושות העליונות של קדשת התורה כלם היו שם, ותורה נתנה בלהוטים של אש, והכל בצד האש, וכתובה באש לבנה על גבי אש שחרה, והאותיות היו פורחות ועולות באויר.

109. רבי חזקיה פתח ואמר, (שיר השירים א) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. האי קרא אתמר, אבל עד שהמלך במסבו, דא קודשא בריך הוא, בד יתב אורייתא לישראל, ואתא לסיני. וכמה רתיבין הוו עמיה, כלהו רתיבין קדישין, וכל קדושין עלאין, דקדושה דאורייתא, כלהו הוו תמן, ואורייתא אתייהיבת בלהטי אשא, וכלא בסטרא דאשא, ובתיבא באשא וזוורא, על גבי אשא אוכמא. ואתון הוו פרוזין וסלקין באוירא.

110. והאות הראשונה של התורה נחלקה לשבע מאות ושבעים וחמשה לכל צד, וכלם נראו באויר הרקיע באות ו, ו' לצד זה, ו' לצד זה. וכן לכל הצדדים.

110. ואת קדמאה דאורייתא, אתפליג לשיבע מאה ושבעים וחמשה לכל סטר, וכלהו אתווןון באוירא דרקיעא באות ו, ו' לסטרא דא, ו' לסטרא דא. וכן לכל סטריין.

111. ואלו הווין היו עומדים על עמודים, ואותם העמודים היו עומדים על נס, וכל הווים עליהם. משום שסוד התורה עומד על וי'. ואותן ווי"ם שהם סוד האמונה של התורה, כלם עומדים על עמודים, שהם סודות שיוצאים בהם נביאים, הסוד שלהם בכל צד. ועל אותם עמודים עומדים אותם הווי"ם.

112. ו' עליונה היא סוד הקול שנשמע, והוא הסוד שעומדת בו התורה, משום שתורה יוצאת מאותו קול פנימי, שנקרא קול גדול. והקול הגדול הזה הוא סוד התורה, ועל זה כתוב, (דברים ה) קול גדול ולא יסף.

113. בא וראה, הקול הגדול הזה הוא עקר הכל וסוד השם הקדוש העליון, ועל זה פרשה שאסור לאדם להקדים שלום לחברו טרם שיתפלל תפלתו, וסוד זה פרשה, שכתוב (משלי כז) מברך רעהו בקול גדול בברך השכם קללה תחשב לו. ואינו אסור, עד שמברך אותו בקול גדול, שהוא עקר השם הקדוש.

114. ולכן סוד התורה יוצא מאותו קול גדול, וזהו מלך. במסבו – זה מעמד הר סיני, ופרשה נרדי נתן ריחו – זו פנסת ישראל, משום שאמרו ישראל, (שמות כד) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. שהמלך – זהו המלך העליון, ופרשה.

115. בא וראה, כשהביא הקדוש ברוך הוא מבול על העולם כדי להשחית הכל, אמר הקדוש ברוך הוא לנח: צריך אתה (להסתתר) להשמר שלא תראה את עצמך לפני המשחית, שלא ישלט עליך, משום שלא היה מי שיגן עליו. כיון שנקרב הקרבן

111. ואלו הווין היו קיימין על עמודין, ואינן עמודין הוו קיימין על גיסא, וכלהו ווין עליהו. בגין דרזא דאורייתא על וי' קיימא. ואינן ווין דאינן רזא (בראשית נ"ב) דמהימנותא דאורייתא, כלהו על אינן עמודים קיימין, דאינן רזין דנפקין בהו נביאים, רזא דלהון בכל סטר. ועל אינן קיימין, קיימן אינן ווין.

112. ו' עכאה, איהו רזא דקול דאשתמע, ואיהו רזא דקיימא ביה אורייתא, בגין דאורייתא נפקא מיהו קלא פנימאה, דאקרי קול גדול. ודא קול גדול איהו רזא דאורייתא. ועל דא כתיב (דברים ה) קול גדול ולא יסף.

113. תא וזוי, האי קול גדול, איהו עקרא דכלא, ורזא דשמיא קדישא עכאה, ועל דא אוקמוה, דאסיר ליה לבר נש לאקדמא שלכמא לזכריה, עד לא יעלי צלותיה. ורזא דא אוקמוה, דכתיב, (משלי כז) מברך (קפ"ב ע"א) רעהו בקול גדול בברך השכם קללה תחשב לו. ולא איהו אסור, עד דמברך ליה ברזא דקול גדול, דאיהו עקרא דשמיא קדישא.

114. ועל דא, רזא דאורייתא נפקא מיהו קול גדול, ודא איהו מלך. במסבו: דא מעמד הר סיני, ואוקמוה נרדי נתן (דף רכ"ז ע"א) ריחו, דא כנסת ישראל. בגין דאמרו ישראל, (שמות כד) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. שהמלך: דא איהו מלך עכאה, ואוקמוה.

115. תא וזוי, כד קודשא בריך הוא אייתי טופא על עכמא, בגין לזבולא כלא, אמר ליה קודשא בריך הוא לנח, בעי כה (o"א לאסתרא) לאסתמרא, ולא תזוזי דרמך קמיה דמוזבולא, דלא ישכח עכך, בגין דלא היה מאן דיגין עכוי. כיון דאתקריב

שהקריב נח, אז התבשם העולם, ולא התבסם כל כך עד שעמדו ישראל על הר סיני. כיון שעמדו ישראל על הר סיני, אז התבשם העולם, והמשחית לא נמצא בעולם.

116. ורצה הקדוש ברוך הוא באותו זמן להעביר את אותו משחית מהעולם, (וכאשר) רק שישראל סרחו באותו זמן לימים מועטים ועשו את העגל. ואז מה כתוב? (שם לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. ועדים היה סודות השם הקדוש שעטר אותם הקדוש ברוך הוא ונטל מהם, ואז שלט המשחית על העולם וחזר במקדש, כמו באותו זמן ששלט בעולם, ועשה דין.

117. אמר רבי יוסי, בימי המבול מי נתן שם משחית? שהרי המים היו שנתגברו. בא וראה, אין לך דין בעולם, או בשמכה העולם בדין, שלא נמצא ביניהם אותו המשחית שהולך בתוך אותם הדינים שנעשים בעולם. אף כאן היה מבול, והמשחית היה הולך בתוך המבול, והוא נקרא כך. ולכן אמר הקדוש ברוך הוא לנח לטמן עצמו ולא יתראה בעולם, והרי פרשוה.

הקרבנא, הקריב נח, כדון אתבסם עלמא, ולא אתבסם כולי האי עד דקיימו ישראל על טורא הסיני. כיון דקיימו ישראל על טורא הסיני, כדון אתבסם עלמא, ומוזבלא לא אשתכחז בעלמא.

116. ובעא קודשא בריך הוא בההוא זמנא, לאעברא ההוא מוזבלא בעלמא, (וכד) בר דישראל סרוזו בההוא זמנא, ליומין ועירין, ועבדו ית עגלא. וכדון מיה כתיב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. ועדים הוה רזין דשנא (בראשית נ"ב ע"ב) קדישא, דאעטר לון קודשא בריך הוא, ואתנצל מנייהו, כדון שלטא מוזבלא על עלמא, ואהדר כמלקדמין, בההוא זמנא דשלטא בעלמא, ועביר דינא.

117. אמר רבי יוסי, ביומוי דטופנא, מאן יהיב תמן מוזבלא, דהא מנא הוו דאתגברו, תא וזוי, לית לך דינא בעלמא, או כד אתמוזי עלמא בדינא, דלא אשתכחז (קצ"ו ע"א) ההוא מוזבלא בינייהו, דאזיל בגו אינן דינן דאתעבידו בעלמא. אוף הכא, טופנא הוה, ומוזבלא אזיל בגו טופנא, ואיהו אקרי הכי. ועל דא אמר ליה קודשא בריך הוא לנח, לטברא גרמיה, ולא יתווי בעלמא. והא אוקמוה. תא וזוי, אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקת ארעא מוזהבא וכו'. אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקת ארעא ומוזהבא וכו'. (עד כך ישראל עם קודשא בריך הוא. בפרשת נח דף ס"ג ב' וס"ד א' וב' ואלו החילופים מצאנו בין הכתוב כאן לבין הכתוב שם. דף ס"ג ב' שורה כ"ד. לתתא ואיהו אמשיר ליה לעלמא לבתר דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל והא אתמר. שורה כ"ח עלמא צ"ל על מיא. שורה ל"א אמר לן. שורה ל"ז צ"ל בראש השנה שורה ח' ורזא חדא. שורה י"ג בדיקנא דשייפי. שורה י"ד נמי איהו שורה כ"ו דלתתא. שורה ה' דעלמא ובעוד דאיהו בלחודי עם מלכא שאיל ליה כל צרכי ויהיב ליה. (וכבר נתקן הכל בנוסחא אמיתית - הרש"ב)

118. תא זוזי, אמר רבי אלעזר, ואת האלף ושבע המאות וזמשה ושבעים עשה ויום לעמודים. למה ויום? אלא כמו מין ו'ו' היו, וראשם מצפה זהב. הם של כסף, וראשם מצפה זהב, משום שכל ו'ו' בא בצד הרחמים, וכלם היו יודעים למעלה בחשבון. ומשום שבאו מצד הרחמים היו נקראים ו'ו'ים, וכל השאר תלויים בהם. ואין ו'ו' אלא זהב וכסף באחד. ומשום כך כל אלו נקראו ו'ו'ים של אותם עמודים. אילו עמודים? כמו שנאמר והעמודים שנים וגו'. משום שהרי אלה הם מחוץ לגוף, למטה היו עומדים.

119. אמר רבי יצחק, לא ידעתי אם זו עבודת קדש או חל, משום שכתוב ואת האלף. שהרי כתוב כאן האלף, וכתוב שם (שיר ח) האלף לך שלמה. מה להלן האלף חל – אף כאן האלף חל.

120. אמר לו, לא כף! שאם הוא היה חל, לא היו נעשים ממנו ו'ו'ים. ועוד, שהרי שם כתוב האלף ולא יותר, וכאן כתוב האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים. האלף ששם חל, שכתוב האלף לך שלמה, וזהו חל, משום שכל חל אינו בצד הקדשה כלל. חל הוא מהצד האחר הטמא, ועל זה הבדלה בין קדש לחל, משום שצריכים להבדיל בין קדש לחל. וסוד הכתוב כך הוא – (ויקרא י') ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהור.

121. ועם כל זה, אף על גב שהפרדה יש לקדש מן החל, חלק אחד יש לו בקדשה מצד השמאל. זהו שכתוב האלף לך שלמה, שהם אלף ימי החל, והם ימי הגלות. כמו שיש אלף ימים של קדשה, כך גם אלף ימים לצד האחר.

118. תא זוזי, אמר רבי אלעזר, ואת האלף ושבע המאות וזמשה ושבעים עשה ויום לעמודים. אמאי ויום. אלא כמין ו'ו' הו', ורישיהון זופא בדהבא. אינן דכסף, ורישיהון מזופן בדהבא, בגין דכל ו'ו' בסטרא דרזומי קא אתיא, וכלהו הו' אשתמודען לעילא בזושבנא. ובגין דאתו מסטרא דרזומי, הו' אקרון ו'ו'ים. וכל שאר תליין בהו'. ולית ו'ו' אלא דהבא וכסףא כזודא. ובגין כך, כל אינן אקרון, ווי דאינן עמודים. מאן עמודים. כמה דאת אמר והעמודים שנים וגו'. בגין דהא אלן לבר מזופא, לתתא הו' קייבין.

119. אמר רבי יצחק, לא ידענא אי דא עבדתא דקדש, או זוזל. בגין דכתיב ואת האלף, דהא כתיב דהא האלף, וכתוב דהתם (שיר השירים ח) האלף לך שלמה, מה להלן האלף זוזל, אוף דהא האלף זוזל.

120. אמר ליה, לאו הכי, דאי הוא הוה זוזל, לא יתעביר מנייהו ו'ו'ים. ותו, דהא תמן כתיב האלף ולא יתיר, והכא כתיב האלף ושבע המאות וזמשה ושבעים. האלף דהתם אינן זוזל, דכתיב האלף לך שלמה. ודא איהו זוזל, בגין דכל זוזל לאו איהו בסטרא דקדושה כלל. זוזל איהו מסטרא אזורא מסאבא. ועל דא הבדלה בין קדש לזוזל, בגין דבעינן לאפרשא בין קדש לזוזל. ורוא דקרא הכי הוא, (ויקרא י') ולהבדיל בין הקדש ובין הזוזל ובין הטמא ובין הטהור.

121. ועם כל דא אף על גב דפרישו אית לקדש מן הזוזל, זוזלקא זודא אית ליה בקדושה (דף רכ"ז ע"ב) מסטרא דשמאלא. דהא הוא דכתיב האלף לך שלמה, דאינן אלף יומי הזוזל. ואינן יומי דגלותא. כמה דאית אלף יומין דקדושה, הכי גמי

אֶלֶף יוֹמִין לְסִטְרָא אֲזָרָא. וְעַל דָּא אֲתַעֲרִי זִבְרִיָּא,
אֵינֹן יוֹמִין דְּגִלּוּתָא, אֶלֶף שָׁנִין הֵווּ.

122. וְעַל זֶה הֵעִירוּ הַחֲבֵרִים, שְׂאוֹתֶם יְמֵי
הַגִּלּוּת יִהְיוּ אֶלֶף שָׁנִים. וְעַל כֵּן, יֵשׁ אֶלֶף וַיֵּשׁ
אֶלֶף, וְאוֹתָן אֶלֶף שָׁנוֹת הַגִּלּוּת, אֵף עַל גִּב
שִׁישְׁרָאֵל יִהְיוּ בַּגִּלּוּת וַיִּתְמַשְׁכוּ יוֹתֵר – בְּאֶלֶף
הַשָּׁנִים הֵלְלוּ הֵם יִתְמַשְׁכוּ, שֶׁל אוֹתָם אֶלֶף יָמִים
שְׁאַמְרֵנוּ. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ פִּרְשׁוּהָ, כֵּל שְׁלֵמָה שִׁישׁ
בְּשִׁיר הַשִּׁירִים – קִדְשׁ, פָּרַט לָזֶה שֶׁהוּא חֹל.
הָאֶלֶף שֶׁל כָּאן הוּא קִדְשׁ, וְכֵל מַעֲשֵׂיו קִדְשׁ, וְעַל
זֶה עָשָׂה וַיִּים לְעַמּוּדִים.

123. בֵּא וּרְאֵה, הֲרִי אֲמַרְנָה, כֵּל ו' הוּא בְּסוּד
הַרְחָמִים, וְכֵל מְקוֹם שָׁבָא ו' בְּשֵׁם הַקְּדוּשָׁה, הוּא
רְחֻמִּים, כְּמוֹ (בְּרַאשִׁית יט) וְה' הַמְטִיר עַל
סֶדֶם. (שֵׁם יג) וְה' אָמַר אֶל אַבְרָם. רְחֻמִּים וְדִין
כְּאַחֵד. שָׁמָּה שׁוֹנָה בְּמִבּוּל שְׁכָנוּת אֱלֹהִים בְּכֵל
מְקוֹם? לָמָּה לֹא כְתוּב וְה' אֶלֶף שָׁנִים, בְּכֵל
מְקוֹם שְׁכָנוּת וְה' – הוּא וּבֵית דִּינוֹ. אֱלֹהִים סֶתֶם
– דִּין לְבָדוֹ.

124. אֶלֶף בְּסוּדוֹם נַעֲשֶׂה דִין, וְלֹא כְּדִי לְהַשְׁמִיד
אֶת הָעוֹלָם, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ הוּא הַתַּעֲרֵב עִם דִּין.
אֲבָל בְּמִבּוּל כֵּל הָעוֹלָם הַשְׁמֵד, וְכֵל אוֹתָם
שְׁנַמְצָאוּ בְּעוֹלָם. וְאִם תֵּאמַר, שֶׁהָרִי נָח וְכֵל מֶה
שֶׁעָמְדוּ נִצְלוּ – הֲרִי נִסְתַּר מִהָעֵין הָיָה, שֶׁלֹּא
נִרְאָה, וְעַל כֵּן כֵּל מֶה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְׁמִיד
אוֹתוֹ.

125. וְעַל זֶה וְה' – בְּגִלּוֹי, וְלֹא הַשְׁמִיד הַכֵּל.
אֱלֹהִים – נִסְתַּר, וְצִרִיף לְהַשְׁמֵד, שֶׁהָרִי מִשְׁמִיד
הַכֵּל. וְלִכְּנֵן אֱלֹהִים לְבָדוֹ הָיָה, וְסוּד זֶה – (תְּהִלִּים
כט) ה' לְמִבּוּל יָשָׁב. מֶה זֶה יָשָׁב? אֶלְמֵלָא מִקְרָא
כְּתוּב, לֹא יְכֻלִּים לִזְמֹר. יָשָׁב – יָשָׁב לְבָדוֹ,
שֶׁלֹּא בָּא עִם דִּין. כְּתוּב כָּאן יָשָׁב, וְכְתוּב
שֵׁם (וִיקְרָא יג) בְּדָד יָשָׁב, לְבָדוֹ.

122. וְעַל דָּא, אֵית אֶלֶף וְאֵית אֶלֶף, וְאֵינֹן אֶלֶף שָׁנִין
דְּגִלּוּתָא, אֵף עַל גִּב דְּיִשְׂרָאֵל יִהְיוּ בַּגִּלּוּתָא,
וַיִּתְמַשְׁכוּ יוֹתֵר, בְּהִנֵּי אֶלֶף שָׁנִין וַיִּתְמַשְׁכוּ, דְּאֵינֹן
אֶלֶף יוֹמִין דְּקָאמְרָן. וּבִנֵּין דָּא אוֹקְמוּהָ, כֵּל שְׁלֵמָה
דְּאֵית בְּשִׁיר הַשִּׁירִים קִדְשׁ, בְּרַ מִהֲאֵי דְאֵיהֵו זִוּל.
הָאֶלֶף דְּהִכָּא, קִדְשׁ אֵיהֵו, וְכֵל עוֹבְדֵי קִדְשׁ, וְעַל
דָּא עָשָׂה וַיִּים לְעַמּוּדִים.

123. תֵּא זִוּי, הֵא אֲמַרְן כֵּל ו' בְּרָזָא דְרִזְמוֹי אֵיהֵו,
וְכֵל אֲתֵר דְּאֵתִי ו' בְּשִׁמָּא קִדְשִׁיא, רִזְמוֹי
אֵיהֵו. (נִדְפֵס נח "o" d ע"ב) כְּזֹן (בְּרַאשִׁית יט) וַיִּי
הַמְטִיר עַל סְדוּם. (בְּרַאשִׁית יג) וַיִּי אָמַר אֶל אַבְרָם.
רִזְמוֹי וְדִינוֹא כְּזֹדָא. דְּמֵאֵי שִׁנָּא בְּטוֹפְנָא, דְּכִתִּיב
אֱלֹהִים בְּכֵל אֲתֵר, אֲמֵאֵי לֹא כְתִיב וַיִּי. אֶלֶף תְּנִינִן,
בְּכֵל אֲתֵר דְּכִתִּיב וַיִּי, הוּא וּבֵית דִּינוֹ. אֱלֹהִים סֶתֶם,
דִּינוֹא בְּלִזְוֹדוֹי.

124. אֶלֶף בְּסוּדוֹם, אֲתַעֲבִיד דִּינוֹא, וְכֵל לְשִׁיעָא
עֲלֵמָא. וּבִנֵּין כֵּךְ אֲתַעֲרֵב אֵיהֵו בְּהִדִּי דִּינוֹא. אֲבָל
בְּטוֹפְנָא, כֵּל עֲלֵמָא שִׁיעִי, וְכֵל אֵינֹן דְּאִשְׁתַּכְּזוּ
בְּעֲלֵמָא. וְאֵי תִימָא, דְּהֵא גִזּוּ וְדַעֲמִיָּה אִשְׁתַּיִבוּ. הֵא
סֶתִים מַעֲיָנָא הָוָה, דְּלֹא אֲתַזְזוּי. וְעַל דָּא כֵּל מֶה
דְּאִשְׁתַּכְּזוּ בְּעֲלֵמָא שִׁיעִי לִיהָ.

125. וְעַל דָּא וַיִּי בְּאֲתַגְלִיָּא, וְכֵל שִׁיעִי כֵּלֵא. אֱלֹהִים
סֶתִים, וּבְעִי לֹאֲסִתְמָרָא, דְּהֵא כֵּלֵא שִׁיעִי. וְעַל דָּא
אֱלֹהִים בְּלִזְוֹדוֹי הָוָה, וְרָזָא דָּא (תְּהִלִּים כט) וַיִּי
לְמִבּוּל יָשָׁב. מִהֵו יָשָׁב. אֶלְמֵלָא קָרָא כְתִיב, לֹא
יְכֻלִּין לְמִימַר. יָשָׁב יָשָׁב בְּלִזְוֹדוֹי, דְּלֹא אֲתַא עִם
דִּינוֹא. כְּתִיב הִכָּא יָשָׁב, וְכְתִיב הִתֵּם (וִיקְרָא יג) בְּדָד
יָשָׁב בְּלִזְוֹדוֹי.

126. וְרָא אֹחֵלֶיפָנָא, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא סְתִים וְגָלִיא. וְגָלִיא הוּא בִּי דִינָא לְתַתָּא. סְתִים הוּא אַתֵּר דְּכָל בְּרַכָּאן זִפְקֵי מִתְמָן, בְּגִין כֹּה, כָּל מַלְוֵי דְּבַר זֵנִי דִּאיִנֹּן בְּסִתִּימוֹ, בְּרַכָּאן שְׂרִיין עֲלֵיהּ וְכָל דִּאיִנֹּן בְּאַתְגָּלִיָּא, הֵהוּא אַתֵּר דְּבִי דִינָא שְׂרִיא עֲלוּי, בְּגִין דִּאיִהוּ אַתֵּר בְּאַתְגָּלִיָּא. וְכָלֵא אִיהוּ בְּרָא עֲלָהּ, בְּזוּזָא דְלַעֲיָלָא. (ע"כ)

126. וְרָא אֹחֵלֶיפָנָא, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא סְתִים וְגָלִיא. וְגָלִיא הוּא בִּי דִינָא לְתַתָּא. סְתִים הוּא אַתֵּר דְּכָל בְּרַכָּאן זִפְקֵי מִתְמָן, בְּגִין כֹּה, כָּל מַלְוֵי דְּבַר זֵנִי דִּאיִנֹּן בְּסִתִּימוֹ, בְּרַכָּאן שְׂרִיין עֲלֵיהּ וְכָל דִּאיִנֹּן בְּאַתְגָּלִיָּא, הֵהוּא אַתֵּר דְּבִי דִינָא שְׂרִיא עֲלוּי, בְּגִין דִּאיִהוּ אַתֵּר בְּאַתְגָּלִיָּא. וְכָלֵא אִיהוּ בְּרָא עֲלָהּ, בְּזוּזָא דְלַעֲיָלָא. (ע"כ)

127. עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ (שִׁיר א), בְּאוֹתָהּ חֲבֵרוֹת וְתַפְנוּק שֶׁל הָעֵדֶן הָעֲלִיֹן, (הַר) בְּאַרְנוֹ שְׂדֵה) בְּאוֹתוֹ שְׂבִיל נִסְתָּר וְגִנּוּז וְלֹא יָדוּעַ, וּמִתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ, וְיוֹצֵאִים בְּנִחְלִים יָדוּעִים. נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ – זֶה הֵם הָאֲחֵרוֹן שֶׁבָּרָא אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן כְּמוֹ שֶׁלְמַעֲלָה, וּמַעֲלָה רִיחַ טוֹב עֲלִיֹן לְשִׁלֵּט וְלַעֲשׂוֹת, וְיִכּוֹל וְשׁוֹלֵט וּמֵאִיר בְּאוֹר עֲלִיֹן.

127. (שִׁיר א) עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ, בְּהֵהוּא זִזְבְּרוּתָא וְתַפְנוּקָא דְּעֵדֶן עֲלָהּ, (הָא אֻקְמוּה דְּהָא) בְּהֵהוּא שְׂבִיל דְּסִתִּים וְגִנּוּז וְלֹא אֲתִידַע, וְאַתְמַלֵּא מִנֵּיהּ, וְנִפְקִין בְּזוּזָאן יָדִיעָאן. (וִיקְרָא ס"א ע"א) נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ, דָּא יָם בְּתַרְאָה, דְּבָרָא עֲלָמָא תַתָּא, בְּזוּזָא דְלַעֲיָלָא, וְסִלִּיק רִיחוֹא טָבָא עֲלָהּ, לְשִׁלֵּטָא וְלַמַּעֲבֵד, וְיִכּוֹל וְשִׁלֵּט וְנִהִיר בְּנִהוּרָא עֲלָהּ.

128. בֹּא וְרֵא, בְּשַׁעָה שֶׁהִנֵּד הָיָה הָעֵלָה רִיחַ לְמַעֲלָה, אִזְ חֲבִיבוֹת נִקְשְׁרָה, וְעוֹלָה הִנֵּד הָיָה לְהֵאָחֵז לְמַעֲלָה, וְכָל הַמִּרְכָּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, כֵּלָן מַעֲלוֹת רִיחוֹת לְהַתְעַשֵּׂר לְמַעֲלָה. כָּל אוֹתָן מִרְכָּבוֹת נִקְרְאוֹת עֲלָמוֹת שִׁיר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים מז) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר, וְהִרִי פִרְשׁוֹהָ. מַה זֶה עֲלָמוֹת שִׁיר? אֵלָּא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁיר ו) וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפֵּר. מַה זֶה וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפֵּר? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אִיּוֹב כה) הִישׁ מִסְפֵּר לְגִדּוּדֵי. וּמִשּׁוּם שֶׁאֵין לָהֶם חֲשׁוֹן, כְּתוּב וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפֵּר.

128. תָּא זִזְזִי, בְּשַׁעָתָא דְּהָאִי נִרְדָּא סִלְקָא רִיחוֹא לַעֲיָלָא, כְּדִין זִזְבִּיבוּתָא אֲתַקְשְׁרַת, וְסִלְקָא הָאִי נִרְדָּא לְאַתְאזְזָא לַעֲיָלָא. וְכִלְהוּ רִתִּיכִין קִדִּישִׁין, כִּלְהוּ סִלְקִין רִיחוֹן לְאַתְעֵטְרָא לְגַבִּי דְלַעֲיָלָא. אֵינֹן רִתִּיכִין כִּלְהוּ אַקְרוֹן עֲלָמוֹת שִׁיר, כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (תְּהִלִּים מז) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר, וְהָא אֻקְמוּהָ. מֵאִי עֲלָמוֹת שִׁיר. אֵלָּא כְּמָה דְּאֵת אֲמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ו) וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפֵּר. מֵאִי וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפֵּר. כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (אִיּוֹב כה) הִישׁ מִסְפֵּר לְגִדּוּדֵי. וּבְגִין דְּלִית לָהּ זִזְשׁ בְּזָא כְּתִיב וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפֵּר.

129. וַיִּים לְעַמּוּדִים, כָּלֵם זְכָרִים. כָּל אוֹתָם שְׁעוֹלִים בְּשֵׁמֶן מִשְׁחָה לְמַעֲלָה, כָּלֵם עוֹמְדִים בְּסוּד שֶׁל זְכָרִים, וְלֹא נִקְרָא זְכָר אֵלָּא ו', סוּד שֶׁל הַשָּׁמִים, שֶׁהֵם זְכָרִים. וְכָל אוֹתָם שְׁלֻמָּטָה נִקְרְאִים נִקְבוֹת. וּמִשּׁוּם כֹּה, כָּל אוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּד הַשְּׂמָאל, מִצַּד הַנֶּקְבָה, הִתְמַנּוּ עַל הַשִּׁיר וְאוֹמְרִים שִׁירָה תְּמִיד. וְעַל זֶה כְּתוּב עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. וְכָלֵם יוֹצֵאִים בְּסוּד שֶׁל ה'. ה' מוֹצִיאָה כְּמָה

129. (שְׁמוֹת לח) וַיִּים לְעַמּוּדִים, כִּלְהוּ דְּכוּרִין. כָּל אֵינֹן דְּסִלְקִין בְּרַבּוֹ מִשְׁזֹז לַעֲיָלָא, כִּלְהוּ קִיּוּמִין בְּרָא דְּכוּרִין, וְלֹא אַקְרִי דְּכָר אֵלָּא ו', רָא דְשְׂבָאִי, דִּאיִנֹּן דְּכוּרִין. וְכָל אֵינֹן דְּלַתָּתָא, אַקְרוֹן נִקְבִּי. וּבְגִין כֹּה כָּל אֵינֹן דְּאַתִּין מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא, מִסְטָרָא דְנִקְבָּא, אֲתַמְנֵן עַל הַשִּׁיר, וְאַמְרִי שִׁירָתָא תְּדִיר. וְעַל דָּא כְּתִיב, עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. וְכִלְהוּ זִפְקוֹ בְּרָא

חילול לְמִינֵיהֶם בְּסוּד שֶׁל ו'. ו' – זֶה סוּד שֶׁל זָכָר שְׁעוּמָד לְתֵת מִזֶּזֶן לְנִקְבָּה.

130. וּמִשּׁוּם כֶּף, כָּל אוֹתָם הָיוּ עֹשֶׂה בְּצִלְאֵל, לְתֵת לָהֶם לְשִׁרוֹת עַל הַנִּקְבוֹת, וְיוֹצֵאִים מִסוּד שֶׁל אֵלֶף, שֶׁהוּא חֲשׁוֹבֵן שְׁלֹם. וְשִׁבְעַת מֵאוֹת, שֶׁהוּא סוּד שְׁלֹם. וְחֲמִשָּׁה, גַּם כֶּף. וְשִׁבְעִים, הַכֹּל סוּד אֶחָד. וְעַל זֶה מִסוּד שֶׁל כֶּף וְחֲשׁוֹבֵן זֶה עֹשֶׂה וְיוֹם. וְכֹלָם בְּסוּד שֶׁל ו', וּבְדַמּוֹת שֶׁל ו' נַעֲשֶׂה, וְהַכֹּל בְּסוּד עֲלִיּוֹן וּבְחֲשׁוֹבֵן לֹקָחִים.

131. וְנִחַשְׁתָּ הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כֶּכֶר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל זֶה יֵרֵד לְמִשְׁה בְּדִיוֹקָן עֲלִיּוֹן שֶׁל סוּד הָאֱמוּנָה. כִּמּוֹ כֵּן עֹשֶׂה נְבוֹכַדְנֶצַּר הָרָשָׁע אוֹתוֹ הַצֶּלֶם שֶׁהִתְקִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הוּא לֹא עֹשֶׂה כֶּף, אֲבָל בְּחִלּוּמוֹ רָאָה כֶּף, שֶׁהָרִי בְּחִלּוּמוֹ רָאָה רֹאשׁ שֶׁל זָהָב, אַחֵר כֶּף בְּסָף, וְאַחֵר כֶּף נְחֹשֶׁת. וְאִם תֹּאמַר, בְּרָזָל וְחֶרֶס לָמָּה לֹא כֶּף? מִשּׁוּם שְׂאִינִים בְּדָאִים לְהַכְנִס לְקֹדֶשׁ, וְאֵלֶּה שְׁלֹשֶׁת הָאֲחֵרִים נִכְנָסוּ.

132. וְסוּדוֹ שֶׁל הַמִּשְׁכָּן בְּשִׁלֹּשׁ שָׁלֹשׁ בָּאֵלֶּה הַמַּעֲרָכוֹת. וּבִשְׂאֵר אַרְבָּעָה, כִּמּוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ. וְכִמּוֹ אַרְבָּעָה טוּרֵי אֶבֶן.

133. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִהֶם בְּשִׁלֹּשָׁה, מִהֶם בְּאַרְבָּעָה, מִהֶם בְּשָׁנִים, מִהֶם בְּאַחַד. אֲבָל כָּל מַעֲרָכָה וּמַעֲרָכָה אֵינָה אֵלָּא בְּשִׁלֹּשׁ. שְׁלֹשׁ מַעֲרָכוֹת הֵן שְׁנֵיפָרְדוֹת לְכָל צֶדֶד, לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְכָל מַעֲרָכָה וּמַעֲרָכָה שֶׁהִיא לְכָל צֶדֶד, שְׁלֹשׁ מַעֲרָכוֹת הֵן, וּבִאֲרָנּוּ.

134. מַעֲרָכָה רִאשׁוֹנָה שְׁלֹשׁ צִדִּים מִזֶּרֶח – שְׁלֹשׁ מַעֲרָכוֹת הֵן, וְהֵן תִּשְׁעַת מַעֲרָכוֹת. מִשּׁוּם שֶׁכָּל מַעֲרָכָה מֵאוֹתָן שְׁלֹשׁ יָשׁ לָהּ שְׁלֹשׁ מַעֲרָכוֹת, וְנִמְצָא שֶׁהֵן תִּשְׁעַת. וְכִמּוֹ אֵלֶף וְרַבְּבוֹת תַּחְתִּיָּהֶן. וְתִשְׁעַת הַמַּעֲרָכוֹת הֵלְלוּ, כֵּלָּן מִתְּנִיחוֹת בְּאוֹתֵיהֶן

דָּה'. ה' אֵפִיקֶת כְּמִה זִיכְרִין לְזִמְיָהוּ בְּרָזָא דו'. ו', דָּא רָזָא דְדִכְוִרָא דְקִיָּמָא לְמִיָּהֵב מִזִּזְנָא לְנִקְבָּה.

130. וּבְגִין כֶּף, כָּל אֵינֹן וְיוֹן עֶבֶד בְּצִלְאֵל, לְמִיָּהֵב לֹן לְאַשְׁרָאָה עַל נִקְבֵי. וְנִפְקֵי מִרָזָא דְאַלְף, דְּאִיהוּ זִוּשְׁבֵן שְׁלִים. וְשִׁבְעַת מֵאוֹת, דְּאִיהוּ רָזָא שְׁלִים. וְזִמְיָהוּ הָכִי זָמִי. וְשִׁבְעִים כָּלָא רָזָא זִזְדָּא. וְעַל דָּא, מִרָזָא דָּנָא, וְזִוּשְׁבֵן דָּא, עֹשֶׂה וְיוֹם. וְכֹלָהוּ בְּרָזָא דו', וּבְדִיוֹקָנָא דו' אֲתַעְבִּידוּ, וְכָלָא בְּרָזָא עֲלָאָה, וּבְזִוּשְׁבִנָא זָטְלִי. (דף רכ"ח ע"א)

131. (שמות לח) וְזִוּשְׁתָּ הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כֶּכֶר, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל דָּא נִזְחָתָא לְתַתָּא, בְּדִיוֹקָנָא עֲלָאָה דְרָזָא דְמִהִימְנוּתָא. כְּנִזְנָא דָּא עֶבֶד (דְּנִיאל ג) זְבוּכַדְנֶצַּר הָרָשָׁע הַהוּא עֲלָמָא דְאַתְקִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִיהוּ לֹא עֶבֶד הָכִי, אֲבָל בְּזִלְמִיָּה זִזְמָא הָכִי, דְּהָא בְּזִלְמִיָּה זִזְמָא, (דְּנִיאל ב) רִישָׁא דִּי דְהָבָא, וְלִבְתֵּר כְּסָפָא, וְלִבְתֵּר זִזְשָׁא. וְאִי תִימָא כְּרִזְלָא וְזִסְפָּא אֲמָאִי לֹאֵו הָכִי. בְּגִין דְּלֹאֵו אֵינֹן כְּדָאִי לְאַעְלָא לְקוּדְשָׁא, וְאַלִין תְּכֵלֶת אֲזִוּרִין עֲלֹו.

132. וְרָזָא דִּילִיָּה דְמִשְׁכָּנָא, בְּתֵלֶת תְּכֵלֶת בְּאַלִין מִתְכֵן. וּבִשְׂאֵרָא אַרְבָּעָה, כְּנִזְנָא תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ. וְכְנִזְנָא אַרְבָּעָה טוּרֵי אֶבֶן.

133. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִנְהוֹן בְּתֵלֶת. מִנְהוֹן בְּדָ'. מִנְהוֹן בְּתֵרִין. מִנְהוֹן בְּזוּר. אֲבָל כָּל סְדָרָא וְסְדָרָא לֹאֵו אִיהוּ אֵלָּא בְּתֵלֶת. (וְיוֹצֵא קנ"ט ע"א) תְּכֵלֶת סְדָרִין אֵינֹן דְּמִתְפָּרְשִׁין לְכָל סְטֵר, לְאַרְבָּעַת סְטֵרֵי עֲלָמָא, וְכָל סְדָרָא וְסְדָרָא דְאִיהוּ לְכָל סְטֵר, תְּכֵלֶת סְדָרִין אֵינֹן. וְאִוְקִימָנָא.

134. סְדָרָא קְדָמָאָה דְּלִסְטֵר מִזֶּרֶח, תְּכֵלֶת סְדָרִין אֵינֹן וְאֵינֹן תִּשְׁעַת סְדָרִין, בְּגִין דְּכָל סְדָרָא מֵאֵינֹן ג', אִית לִיָּה תְּכֵלֶת סְדָרִין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ דְאֵינֹן תִּשְׁעַת. וְכִמּוֹ אֵלֶף וְרַבְּבוֹת תִּזְוִתִּיָּהֶן. וְהֵן סְדָרִין תִּשְׁעַת,

רשימות. וכל מערכה מסתכלת אל אותן האותיות הרשומות, והרי פרשוק. וכן לכל מערכה ומערכה, וכלן נוסעות באותיות רשומות. ואלו עליונות מאלו, ועומדות אלו על אלו. (ומתחברות כלן ואומרות שירה).

135. ובשפורחות אותן האותיות לתוך אור היות, אותו הממנה על הכל, אז כלן נוסעות, (והשירה מתבסמת) והרי פרשוק. ואות אחת מכה מלמטה, ואותה האות עולה ויורדת, ושתי אותיות פורחות עליה. והאות הוא מלמטה, עולה מלמטה למעלה ומתחברת בהן, ונעשות שלש אותיות, כלן לפי אותיות יהי, שהן שלש תוך אספקלריה המאירה. מאלה נפרדו שלש מערכות. והן שתי אותיות, ואותה האות שעולה מתחברת עמהן, והן שלש.

136. בא וראה, אותן שתי אותיות עליונות שעולות באור, הן כלולות זו בזו, רחמים ודין, ומשום כך הן שתיים, והן מהעולם שלמעלה בסוד הזכר. וזו שעולה ומתחברת עמהן היא נקבה, ונכללת בשתייהן.

137. כמו שנקבה נכללת בשני צדדים, בימין ושמאל, ומתחברת בהן – כך גם האות היא נקבה, ומתחברת בשתי אותיות אחרות, והן בשני צדדים. אלו עליונים ואלו תחתונים. והכל הוא אחד, זכר ונקבה.

138. שבשגברא העולם, אותן האותיות הן מהעולם העליון, שהן הולידו כל המעשים שלמטה כמו שהן ממש. משום כך, מי שידע אותן ונזהר בהן, הוא אהוב למעלה ואהוב למטה.

139. רבי שמעון אמר, האותיות הללו כלן זכר ונקבה, להתפלל באחד, בסוד מים עליונים ומים תחתונים, והכל אחד, וזהו יחוד שלם. ועל זה, מי שידע אותן ונזהר בהן, אשריו בעולם

כלהו מתנהגי באתון רשימן. וכל סדרא אסתכי לאינן אתון רשימן, והא אוקמוה. וכן לכל סדרא וסדרא, וכלהו נטלי באתון רשימן. ואלין עלאי מאלין, וקיימן אלין על אלין. (נ"א ומתחברן כולהו ואמרי שירתא)

135. וכד אינן אתון פרוזין, זו אורא דרוזא, והוא דממנא על כלל, כדין כללהו נטלי, (נ"א ושירתא אתבסם) והא אוקמוה. וזוד את בטש מתתא, וההוא את סלקא ונזוזתא, ותרין אתון פרוזי עלה. והאי את מתתא, סלקא מתתא לעילא, ואתוזבר בהו, ואתעבירו תלת אתון, כללהו לפום אתון יד"ו, דאינן תלת זו אספקלריא דגהרא. מאלין אתפרשו תלת סדרין. ואינן אתון תרין, וההוא את דסלקא מתוזברא עמהון, ואינן תלת.

136. תא וזוי, אינן תרין אתון עלאין דסלקין באורא, אינן כלילן דא בדא, רוזמי ודינא, ובגין כך אינן תרין, ואינן מעלמא דלעילא. ברזא דדכורא. והאי דסלקא ומתוזברא עמהון, איהי נוקבא, ואתכלילת בתרווייהו.

137. כנונא דנוקבא אתכלילת בתרין סטרין, בימינא ושמאלא, ואתוזברת בהו. הכי נמי, האי את נוקבא, ואתוזברת בתרין אתון אזורנין, ואינן בתרין סטרין, אלין עלאין, ואלין תתאין, וכלל איהו זוד, דכר ונקבא.

138. דכד אתברי עלמא, אינן אתון מעלמא עלאה זינהו, דאינן אולידו כל עובדין לתתא, כנונא דלהון ממש. בגין כך, מאן דידע לון, ואודהר בהו, רוזים לעילא רוזים לתתא.

139. רבי שמעון אמר, אלין אתון כללהו דכר ונקבא, לאתכללא כוזדא, ברזא דמיין עלאין ובמין תתאין, וכלל זוד, ודא הוא יוזדא שלים. ועל דא,

הָיָה וְאֶשְׂרֵי בְּעוֹלָם הָבָא. מִשּׁוּם שֶׁהוּא הָעֶקֶד
שֶׁל הַיְחוד הַשְּׁלֵם בְּרָאוּי. שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ מִצַּד זֶה
וּמִצַּד זֶה, בַּיְחוד אֶחָד בְּשִׁלְמוֹת הַכֹּל. וְכֵן סוּד
הַמַּעֲרָכָה הָעֲלִינָה בְּרָאוּי כְּמוֹ שֶׁל מַעֲלָה,
שְׁאוּתָהּ מַעֲרָכָה שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ בְּסוּד אֶחָד.

140. מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שְׁלֹצֵד דְּרוֹם, (שֶׁהוּא תִּיּוֹ
הַכֹּסֶף) שְׁלֹשׁ מַעֲרָכוֹת הֵן לְאוֹתוֹ צַד, וְכֵן
מַעֲרָכָה וּמַעֲרָכָה שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ, וְהֵן תִּשְׁעָה, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר. וְהָאוֹתִיּוֹת נִחְלָקוּ כִּף לְכָל הַצְּדִידִים,
לְהַתְחַבֵּר הַכֹּל בְּאֶחָד, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת בְּסוּד
הַנִּקְבָּה וְאוֹתִיּוֹת בְּסוּד הַזָּכָר, וְכֵן מִתְחַבְּרוֹת
בְּאֶחָד, וְנִהְיִים אֶחָד בְּסוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הַשְּׁלֵם,
וְלָהֶם מַעֲרָכוֹת מִמֵּנוֹת שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּתְבָּאֵר. וְהַכֹּל יוֹצֵא מִמַּעֲרָכַת הָאֲבוֹת
שְׁלֹמֶעֱלָה בַּמַּעֲרָכָה שֶׁהִתְתַּקְּנוּ אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם
הַקָּדוֹשׁ יְהו"ו, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאֵר. כֹּל הַמַּעֲרָכוֹת הֵלְלוּ
מִתְנַהֲגוֹת בְּאוֹתִיּוֹת הַיְדוּעוֹת הֵלְלוּ וְנוֹסְעִים
בָּהֶם, וְכַמָּה חִילוֹת וּגְדוּלִים, כֹּלֶם לְמַשָּׁה,
שְׁנוֹסְעִים וּמִתְנַהֲגִים בַּמַּעֲרָכָה הַזֶּה.

141. מַעֲרָכָה שְׁלִישִׁית שְׁלֹצֵד צָפוֹן, בְּשִׁלְשׁ
מַעֲרָכוֹת הֵן לְאוֹתוֹ צַד, וְהֵן תִּשְׁעָה. וּבְשִׁלְשָׁה
צְדִידִים שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ לְכָל צַד, וְהֵן תִּשְׁעָה. וְאוֹתָן
מַעֲרָכוֹת מְשֻׁלָּשָׁה צְדִידִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאֵר.

142. שִׁבְעָה וְעֶשְׂרִים בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם שִׁבְעָה
וְעֶשְׂרִים. וְאֵף עַל גִּב שֶׁהֵן עֶשְׂרִים וּשְׁתֵּים –
שְׁלֹמֹת הָאוֹתִיּוֹת הֵיא עֶשְׂרִים וּשִׁבְעָה. וְנִמְצְאוּ
כְּמוֹ שְׁאוֹתִיּוֹת עֶשְׂרִים וּשִׁבְעָה, כִּף סְדוּר
הַמַּעֲרָכוֹת הֵלְלוּ עֶשְׂרִים וּשִׁבְעָה, לְשִׁלְשׁ שְׁלֹשׁ
מַעֲרָכוֹת לְכָל צַד. וְנִמְצְאוּ אֵלֶּה הַשְּׁלֹשׁ שֶׁל הַצַּד
הַזֶּה שֶׁהֵן תִּשְׁעָה, וְאֵלֶּה הַשְּׁלֹשׁ שֶׁל הַצַּד הַזֶּה שֶׁהֵן
תִּשְׁעָה, וְאֵלֶּה הַשְּׁלֹשׁ שֶׁל הַצַּד הַזֶּה שֶׁהֵן תִּשְׁעָה.
נִמְצָא שִׁבְלֵם לְעֶשְׂרִים וּשִׁבְעָה.

מֵאֵן דִּידַע לֹו, וְאֶחָדֵהר בְּהוּ, וְכַפָּה אִיהוּ בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, וְכַפָּה אִיהוּ בְּעֲלֵמָא דְאַתִּי. בְּגִין דְּאִיהוּ
עֶקֶדָא דִּיזוּדָא שְׁלִים כְּדָקָא זוּזִי. תִּלְתָּ תִּלְתָּ מוֹסְטָרָא
דָּא וּמוֹסְטָרָא דָּא, בִּיזוּדָא זוּדָא, בְּשִׁלְמוֹת דְּכִלָּא.
וְכִלְהוּ רִזָּא דְסִדְרָא עֲלָפָה כְּדָקָא זוּזִי כְּנוּזָא
דְּלַעֲיָלָא, דְּהֵהוּא סִדְרָא תִּלְתָּ תִּלְתָּ בְּרִזָּא זוּדָא.

140. סִדְרָא תְּנִינָא דְלִסְטֵר דְּרוֹם, (דְּאִיהוּ רִזָּא
דְּכֹסֶף) תִּלְתָּ סִדְרִין אֵינֻן לְהֵהוּא סִטְרָא. וְכֹל סִדְרָא
וְסִדְרָא תִּלְתָּ תִּלְתָּ, וְאֵינֻן ט', כְּמָה דְאַתְמַר. וְאַתְנוּן
אַתְפְּלָגוּ הָכִי לְכָל סִטְרִי, לְאַתְנוּזְבָּרָא כִּלָּא בְּזוּד,
בְּגִין דְּאִית אַתְנוּן בְּרִזָּא דְנוֹקְבָא, וְאַתְנוּן בְּרִזָּא
דְּדְכוּרָא, וְאַתְנוּזְבָּרוּ כִּלְהוּ בְּזוּדָא, וְהוּוּ זוּד, בְּרִזָּא
דְשִׁמָּא קְדִישָׁא שְׁלִים. וְלִגְבִיָּהוּ סִדְרִין מִמֵּנֻן, תִּלְתָּ
תִּלְתָּ, כְּמָה דְאַתְמַר. וְכִלָּא נְפָקָא מוֹסְטָרָא דְאַבְהֵן
דְּלַעֲיָלָא כְּסִדְרָא (דף רכ"ח ע"ב) דְאַתְתִּקְנֻן אַתְנוּן
דְשִׁמָּא קְדִישָׁא יד"ו, כְּמָה דְאַתְמַר. הִנֵּי סִדְרִין
כִּלְהוּ, מוֹתְנֵהֵגִי בְּאַלִּין אַתְנוּן ידִיעֵן, וְנִטְלִי בְּהוּ. וְכַמָּה
זוּלִין וְרִבְרִבֵּן, כִּלְהוּ לְתַתָּא, דְנִטְלִי וְאַתְנֵהֵגִי בְּסִדְרָא
דָּא.

141. סִדְרָא תְּלִיתָאָה דְלִסְטֵר צָפוֹן, בְּתִלְתָּ סִדְרִין
אֵינֻן לְהֵהוּא סִטְרָא, וְאֵינֻן תִּשְׁעָה. וּבְתִלְתָּ סִטְרִין
תִּלְתָּ תִּלְתָּ לְכָל סִטְרִי, וְאֵינֻן תִּשְׁעָה. וְאֵינֻן סִדְרִין
מִתְלִלְתָּ סִטְרִין כְּמָה דְאַתְמַר.

142. שִׁבְעָה וְעֶשְׂרִין בְּרִזָּא דְאַתְנוּן, דְּאֵינֻן שִׁבְעָה
וְעֶשְׂרִין. וְאֵף עַל גִּב דְּאֵינֻן תְּרִין וְעֶשְׂרִים, שְׁלִימוֹ
דְאַתְנוּן שִׁבְעָה וְעֶשְׂרִין אֵינֻן. וְאַשְׁתְּכּוּזוּ, כְּמָה דְאַתְנוּן
כ"ו, הָכִי סְדוּרָא דְסִדְרִין אֵלִין, שִׁבְעָה וְעֶשְׂרִין,
לְתִלְתָּ תִּלְתָּ סִדְרִין לְכָל סִטְרִי. וְאַשְׁתְּכּוּזוּ אֵלִין תִּלְתָּ
דְהֵאִי סִטְרָא דְאֵינֻן ט'. וְאַלִּין תִּלְתָּ דְהֵאִי סִטְרָא
דְאֵינֻן ט'. וְאַלִּין תִּלְתָּ דְהֵאִי סִטְרָא דְאֵינֻן תִּשְׁעָה.
אַשְׁתְּכּוּזוּ כִּלְהוּ לְשִׁבְעָה וְעֶשְׂרִין.

143. וסוד של העשרים ושבע הללו הן תשע אותיות שהן בסוד הנקבה, להתחבר בהן נקבה עם אותן שמונה עשרה אחרות בסוד שנתבאר, והכל הוא כראוי.

144. בא וראה, כמו שהאותיות העליונות של העולם העליון, כך גם אותיות אחרות למטה. אותיות עליונות גדולות, ואותיות תחתונות קטנות. והכל זה כמו זה. וכל הסודות הללו בסוד של זכר ונקבה, הכל הוא בשלמות, ולכן הכל הוא בסוד עליון.

145. בארבעים וחמשה מיני גוני האורות נחלק העולם.

146. שבעה נחלקים לשבעה תהומות. כל אחד מכה בתהום שלו, והאבנים מתגלגלות בתוך התהום, ונכנס אותו אור באותן אבנים ונוקב אותן, ומים יוצאים בהן, ושוקעות כל אחת ואחת על התהום, ומכסות לשני צדדים.

147. יוצאים המים באותם נקבים, ונכנס אור ומכה לארבעת צדדי התהום, מתגלגל אור בחברו ונפגשים באחד, ומחלקים את המים.

148. ואוחזים כל אותם השבעה בשבעה תהומות, וכורים בחשכי התהומות, והחשכים מתערבים בהם. עולים המים ויורדים ומתגלגלים באותם המאורות, ומתערבים באחד – אורות וחשכים ומים, ונעשים מהם אורות שלא נראים חשוכים.

149. מכה כל אחד בחברו, ונחלקים לשבעים וחמשה צנורות של התהומות, ובהם זרמים מים.

150. כל צנור וצנור עולה בקולו, והתהומות מזדעזעים. וכשאותו קול נשמע, כל תהום קורא לחברו ואומר: חלק את המים שלך ואכנס בה.

143. ורוא דאלין שבעה ועשרין, אינן ט' אתון דאינן ברוא דניקבא, לאתוברה עם אינן תמניסר אחרין ברוא דדכר, וכלא איהו כדקא זוזי.

144. תא זוזי, כגוונא דאתון עלאין דעלמא עלאה, הכי גמי אתון אחרין לתתא. אתון עלאין רבבין, (הקדמה ג' ע"ב) ואתון תתאין ועירין. וכלא דא כגוונא דא. וכל הני רזין ברוא דדכר וניקבא כלא זוד בשלימו. ועל דא כלא איהו ברוא עלאה. (ע"כ)

145. (נדפס בראשית כ"א ע"ב) בארבעין וזומש ייני גוויי זהורין אתפליג עלמא.

146. שבעה מתפלגין לשבעה תהומין. כל זוד בטש בתהומא דיליה, ואבנין מתגלגלן בגו תהומא, ועייל ההוא זהורא, באינן אבנין, ונקיב לון, ומיין נפקין בהו. ושיקעין כל זוד וזוד על תהומא, וזופיא לתרין סטריין.

147. נפקי מיא באינן ניקבין, ועאל זהורא, ובטש לארבע סטרי תהומא, מתגלגלא זהורא בזברתיה, ואערעו בזוד, ופלגין מיא.

148. ואזידן כל אינן שבעה, בשבעה תהומי, וכראן בזשוכי תהומי, וזשוכי אינן מתערבי בהו. סלקין מיין, וזוזתין מתגלגלן באינן זהורין, ואתערבן כזודא, זהורין וזשוכין ומיין, ואתעבירו מנייהו זהורין דלא אתוזזין וזשוכאן.

149. בטש כל זוד בזברתיה, ומתפלגין לשבעין וזומש צנורי תהומין ובהו נגדין מיא.

150. כל צנורא וצנורא סליק בקליה, ואזדעזען תהומין. וכד ההוא קלא אשתמע, כל תהומא קארי לזברתיה, ואמר פליג מימר, ואיעול בה, הדא הוא

דְּכַתִּיב, (תהלים מב) תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיָּה. (תהלים מב) תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיָּה.

151. תַּזְזוּת אֵלֶיךָ, תִּלְתּ מֵאָה וְשִׁתֵּינִי וְזִמְשִׁי גִידִיךָ, מִנְהוֹן וְזוּרִיךָ, מִנְהוֹן אוֹכְמִיךָ, מִנְהוֹן סוֹמְקִיךָ, אֶתְכַלִּיךָ דָּא בְּדָא, וְאַתְעֵבִידוּ גִוּוֹן זוּד. אֵינֹן גִּידִיךָ אֶתְרַקִּיבִי בְּשִׁבְעַ עֶשְׂרֵה רִשְׁתוֹת, וְכָל זוּד רִשְׁתִּי גִידִיךָ אֶקְרִי. אֶתְרַקִּיבִי דָּא בְּדָא, וְנִזְזוּתִיךָ בְּשִׁפּוּלִי תְהוֹמָא. תַּזְזוּת אֵלֶיךָ, תִּרְיִן רִשְׁתִּיךָ קִימִיךָ בְּזוּיִי דְפִרְזָלָא, וְתִרְיִן רִשְׁתִּיךָ אֶזְרִיךָ בְּזוּיִי דְנִזְזוּשָׁא.

152. תִּרְיִן כּוֹרְסוֹן קִימִי עֲלִיָּהוּ, זוּד מִימִינָא, וְזוּד מִשְׁמָאלָא. כָּל אֵינֹן רִשְׁתִּיךָ מִתְּנִזְזוּתִיךָ כּוֹזָדָא, וּבִינִיךָ נִזְזוּתִיךָ מִימִינִיךָ צְנוּרִיךָ, וְעֲאֵלֶיךָ בְּאֵלֶיךָ רִשְׁתִּיךָ. אֵינֹן תִּרְיִן כּוֹרְסוֹן, זוּד כּוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא אוֹכְמָא, וְזוּד כּוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא סִסְגוֹנָא.

153. אֵלֶיךָ תִּרְיִן כּוֹרְסוֹן, כִּד אֵינֹן סִלְקִיךָ, סִלְקִיךָ בְּהוֹא כּוֹרְסִיָּא (רמ"ג ע"ב) דְרַקִּיעָא אוֹכְמָא. וְכִד נִזְזוּתִיךָ, נִזְזוּתִיךָ בְּהוֹא כּוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא סִסְגוֹנָא. אֵלֶיךָ תִּרְיִן כּוֹרְסוֹן, זוּד מִימִינָא וְזוּד מִשְׁמָאלָא. הוֹא כּוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא אוֹכְמָא מִימִינָא. וְהוֹא כּוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא סִסְגוֹנָא מִשְׁמָאלָא. כִּד סִלְקִיךָ בְּכוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא אוֹכְמָא. מֵאִיךָ כּוֹרְסִיָּא דְרַקִּיעָא שְׁמָאלָא וְנִזְזוּתִיךָ בֵּיהּ.

154. מִתְּנִזְזוּתִיךָ כּוֹרְסוֹן זוּד בְּזוּד. נִקְטִיךָ כָּל אֵינֹן רִשְׁתִּיךָ בְּזוּיָהוּ, וְעֲאֵלֶיךָ לֹון בְּשִׁפּוּלִי דְתְהוֹמָא תִתְּאָה.

155. קָאִים זוּד כּוֹרְסִיָּא, וְסִלְקִיךָ לְעִילָא מִכָּל אֵינֹן תְהוֹמִי, וְקָאִים כּוֹרְסִיָּא אֶזְרָא, לְתִתָּא דְכָל תְהוֹמִי. (דף רכ"ט ע"א) בֵּין תִּרְיִן כּוֹרְסוֹן אֵלֶיךָ מִתְּנִזְזוּתִיךָ כָּל אֵינֹן תְהוֹמִי, וְכָל אֵינֹן צְנוּרִיךָ, אֶתְנַעֲצִי בֵּין תִּרְיִן כּוֹרְסוֹן אֵלֶיךָ.

151. תחת אלה שלש מאות וששים וחמשה גידים, מהם לבנים, מהם שחורים, מהם אדמים, כלולים זה בזה, ונעשו גון אחד. אותם גידים נרקמו בשבע עשרה רשתות, וכל אחת נקראת רשת גידים. נרקמו זה בזה ויורדים לשפולי התהום. תחת אלה שתי רשתות עומדות במראה של ברזל, ושתי רשתות אחרות במראה של נחשת.

152. שני כסאות עומדים עליהם, אחד מימין ואחד משמאל. כל אותן רשתות מתחברות באחת, והמים יורדים מאותם צנורות ונכנסים ברשתות הללו. אותם שני כסאות, אחד כסא הרקיע השחור, ואחד כסא הרקיע הצבעוני.

153. אלו השני כסאות, באשר אלו עולים, עולים בכסא ההוא של הרקיע השחור. ובאשר יורדים, יורדים בכסא ההוא של הרקיע הצבעוני. שני הכסאות הללו, אחד מימין ואחד משמאל. אותו כסא של הרקיע השחור מימין, ואותו כסא של הרקיע הצבעוני משמאל. בשעולים בכסא של הרקיע השחור, מנמד הכסא של רקיע שמאל יורדים בו.

154. מתגלגלים הכסאות אחד עם אחד. (לוקחים) יורדות כל אותן רשתות לתוכם ומכניסים אותן לשפולי התהום התחתון.

155. עומד כסא אחד, ועולה מעל לכל אותם התהומות, ועומד כסא אחר מתחת לכל התהומות. בין שני הכסאות הללו מתגלגלים כל אותם התהומות וכל אותם הצנורות, וננעצו בין שני הכסאות הללו.

156. שבעים וחמשה צנורין אינן, שבעה אינן עלאי דכלא. וכל אינן אזורין אוזידן בהו, וכלהו נעיצין בגלגלי דהאי כורסייא בסטרא דא, ונעיצין בגלגלי דהאי כורסייא בסטרא דא.

157. בהו מיין (בתהומא) סלקין ונזותין, אינן דנזותי פראן בתהומי, ובקעי לון. אינן דסלקין עאלין באינן נוקבי אבנין, וסלקין ומלין לשבעה ימים. עד כאן שבעה גווי נהורין ברזא עלאה. (ע"כ).

158. תא וזוי, נזושת התנופה דקא אמרן, אלן אינן (רל"ג ע"א) טורי נזושת, דאקרון הרי נזושת. ואינן דאקרון אדני נזושת. (ואל"ו) קיימין תרעין, בכל אינן פתוזין, וסורין להו, לכל אינן דקיימין לזו, בגין דאלן אינן תרעין דקיימין לפתוזין לבר, ואלן עאלין ונפקי בבי מלכא.

159. ומנהחשת הזו, כל אותם כלי המזבח לשמש בו. ואלה הם כלים למזבח. ששנשמות קרבות לעלות על גבי המזבח, אלה הם עובדים אותה עבודת המזבח, וכלם מסייעים לשמש את אותו שמוש, ונקראים כלי המזבח. וכל הכלים הללו וכל אותם יתדות המשכן, כלם נקראו בשמות, כלי שרת לשמש בקדש. ועל זה עומדים כלם ממנים ידועים ומרכבות ידועות ורוחות ידועות, כל אחד ואחד פראוי לו. ובהיכלות הקדש, שהם היכלות ידועים, כלם בחשבון.

160. קשר הזהב – בזהב. בסף – בכסף. נחשת – בנחשת. אלה של הנחשת שלמטה נוטלים כח מנחשת של מעלה, וכך הכל. כל אותם גונים מתערבים אלה באלה, לאחז וללהתקשר אלה באלה.

161. קרסי הזהב עומדים לקשר אותן יריעות אחת עם אחת. קרסי הנחשת עומדים לקשר את המשכן. ואלה כנגד אלה. וכלם עומדים

156. שבעין וזמשי צנורין אינן, שבעה אינן עלאי דכלא. וכל אינן אזורין אוזידן בהו, וכלהו נעיצין בגלגלי דהאי כורסייא בסטרא דא, ונעיצין בגלגלי דהאי כורסייא בסטרא דא.

157. בהו מיין (בתהומא) סלקין ונזותין, אינן דנזותי פראן בתהומי, ובקעי לון. אינן דסלקין עאלין באינן נוקבי אבנין, וסלקין ומלין לשבעה ימים. עד כאן שבעה גווי נהורין ברזא עלאה. (ע"כ).

158. תא וזוי, נזושת התנופה דקא אמרן, אלן אינן (רל"ג ע"א) טורי נזושת, דאקרון הרי נזושת. ואינן דאקרון אדני נזושת. (ואל"ו) קיימין תרעין, בכל אינן פתוזין, וסורין להו, לכל אינן דקיימין לזו, בגין דאלן אינן תרעין דקיימין לפתוזין לבר, ואלן עאלין ונפקי בבי מלכא.

159. ובן נזושת דא, כל אינן מאנן דמדבזא לשמשא בה. ואלן אינן מאנן למדבזא, דכד נשמותין מתקרבין לסלקא על גבי מדבזא, אלן אינן פלזין ההוא פולזנא דמדבזא, וכלהו מסייעי לשמשא ההוא שמושא, ואקרון כלי המזבח. וכל אלן מאנן, וכל אינן יתדות המשכן, כלהו בשמהן אקרון, מאני דשמושא לשמשא בקודשא. ועל דא קיימין כלהו מבנן ידיעאן, ורתיבין ידיעאן, ורוזין ידיעאן, כל זוד וזוד כדקא וזוי ליה. ובהיכלין דקודשא דאינן היכלין ידיעאן, כלהו בזושבנא.

160. קשורא דדהבא בדהבא. כספא בכספא. נזושא בנזושא. אלן דנזושת דלתתא, נטלי וזילא מנזושת דלעילא, וכן כלא. כל אינן גוויין מתערבי אלן באלין, לאזודא לאתקשרא אלן באלין.

161. קרסי זהב אינן קיימין לקשרא אינן יריען זוד בזוד. קרסי נזושת אינן קיימאן לקשרא משכנא.

בכוכבים הללו שברקיע. כמו שמאירים
הכוכבים ברקיע ונראים, כך גם מאירים אותם
קרסים במשכן, והרי בארנו. ומאירים אותם
קרסים ונראים בכוכבים שעומדים
ובולטים (ולוהטים) ונוצצים, ואותם חמשים של
זהב וחמשים של נחשת, ומאירים אלה כנגד
אלה.

162. מתוך האור שלמעלה יוצאת התנוצצות
אחת שנוצצת ומאירה לתוך האספקלריה שלא
מאירה, ואותה התנוצצות כלולה מכל הגונים
שמאירים, ונקראת ארגמן. וכשמכה הארגמן
הזה באותו אור חשוף (תכלת), אז יוצאת
התנוצצות אחת אחרת שלא לוהטת,
ומתערבים זה בזה. והם היו לבושי הקדש
שהתלבש בהם מיכאל הכהן הגדול.

163. וכשמתלבש בהם באותם לבושי כבוד,
אז נכנס לשמש בקדש, וטרם ילבש המלבושים
הללו לא יכנס לקדש. כמו כן – (שמות
כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ה'הר,
ולמדנו שהיה מתלבש בענן. וכשהיה מתלבש
בענן, אז ויעל אל ה'הר. וטרם שהתלבש בו, לא
יכל להכנס פנימה. כמו כן הכהן הגדול לא נכנס
לקדש עד שמתלבש בלבושים הללו כדי
להכנס לקדש.

164. ומשום שיצאו מסודות עליונים והם כמו
שלמעלה, נקראים בגדי שרד, משום שנשארו
מאותם לבושים עליונים, משום שהיו ממה
שנשאר מאורות הזיונים העליונים. תכלת
וארגמן – הגונים של סוד השם הקדוש שנקרא
שם שלם, ידו"ד אלהים. והוא סוד שיתלבש בו
הכהן הגדול להכנס לקדש. תולעת שני – הם
גונים אדמים. ותכלת וארגמן, שהוא כלול
בתוך אותם גונים. ומתוך שהוא מתלבש בהם
בלבושים של הגונים הללו, היה נכנס לפנים
ולא דוחים אותו החוצה.

ואלין לקבל אלין. וכלהו קיימין כככביא (רל"ב
ע"ב) אלין ברקיעא, כמה דנהירין ככביא ברקיעא
ואתוון, הכי נמי נהירין אינן קרסים במשכנא. והא
אוקימנא. ונהירין אינן קרסים ואתוון, כככביא
דקיימי ובלטי ונצצי. (נ"א ולהטי) ואינן זומשין
דדהבא, וזומשין דנחשתא, ונהירין אלין לקבל אלין.

162. מזה נהורא דלעילא, נפק זוד נציעו דנציעין,
ואנהיר בגו אספקלריא דלא נהרא, וההוא נציעו
כליל מכל גוונין דנהירין, ואקרי ארגמן. וכד בטש
האי ארגמן בההוא נהורא וזשוכא (ס"א תכלא),
כדין נפק זוד נציעו אהורא דלא להיט, ואתערבו דא
בדא. ואינן הוו לבושין דקודשא, דאתלבש בהו
מיכאל כהנא רבא.

163. וכד אתלבש בהו באינן לבושי יקר, כדין
עאל לשמשא בקודשא, ועד לא לביש במלבושין
אלין, לא עאל לקודשא. כגוונא דא, (שמות
כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ה'הר, (צ"ט
ע"א) ואוליפנא דהוה מתלבש בעננא. וכד הוה
מתלבש בעננא, כדין ויעל אל ה'הר. ועד לא
אתלבש ביה, לא יכיל למייעל לגו. כגוונא דא כהנא
רבא, לא עאל לקודשא, עד דאתלבש באלין
לבושין, בגין לאעלא לקודשא.

164. ובגין דנפקו מרזין עלאין, ואינן כגוונא
דלעילא, אקרון בגדי שרד. בגין דאשתארו מאינן
לבושין עלאין, בגין דהוו ממה דאשתאר מנהירין
דזיוין עלאין. תכלת וארגמן, גוונין דרזא דשםא
קדישא, דאקרי שםא (בראשית מ"ח ע"ב) שלים,
ידו"ד אלהים. ודא איהו רזא, לאתלבשא כהנא
רבא, למייעל לקודשא. תולעת שני אינן גוונין
סומקא, ותכלא וארגוונא, דאיהו כליל בכל אינן
גוונין. ומזה דאיהו אתלבש בהו בלבושין דגוונין
אלין, הוה עאל לגו וכל דזיוין ליה לבר.

165. בא וראה, הכל נעשה בסוד האמונה להיות הכל כמו שלמעלה, ועל זה כתוב, בגדי השדר לשרת בקדש. ונקראו בגדי (קדש) שדר, משום שלא נקראים קדש אלא בשוורים בו אותם הגונים, שכתוב (ויקרא tu) בגדי קדש הם. וכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. קדש ישראל, משום שבשאר נראים כל הגונים, כהנים לויים וישראל, ואלה הם הגונים להראות בפנים.

166. בא וראה, אין נשמה עולה להראות לפני המלך הקדוש עד שזוכה להתלבש בלבוש של מעלה להראות שם. וכן כמו זה לא יורדת למטה עד שמתלבשת בלבוש של העולם הזה.

167. כמו כן המלאכים הקדושים שלמעלה, שכתוב בהם (תהלים קב) עשה מלאכיו רוחות משרתי אש להט, בשעושים שליחות בעולם הזה, אין יורדים למטה עד שמתלבשים בלבוש של העולם הזה, והכל הוא כמו שאותו מקום שחולף לשם. והרי בארנו שנסמך לא עולה אלא בלבוש שמאיר.

168. ובא ראה, אדם הראשון, כשהיה בגן עדן, היה מתלבש בלבוש כמו שלמעלה, והוא לבוש של אור עליון. כיון שגרש מגן עדן והצטרף לגוני העולם הזה, מה כתוב? (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם. בראשונה היו כתנות אור, אור של אותו אור עליון ששמש בו בגן עדן.

169. משום שהרי גן עדן, אור העליון שמאיר משמש בו. ועל כן, אדם הראשון, כשנכנס לתוך הגן, הלביש אותו הקדוש ברוך הוא בלבוש של אותו אור והכניסו לשם. ואם לא

165. תא וזוי, כלא אתעביד ברוך דמיהימנותא, למהוי כלא כנונא דלעילא. ועל דא כתיב, בגדי השדר לשרת בקדש. ואקרון בגדי (קדש) שדר בגין דלא אקרון קדש, אלא כד שראן ביה אינן גוונין. דכתיב, (ויקרא tu) בגדי (דף רכ"ט ע"ב) קדש הם. וכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל לוי' ראשית תבואתה. קדש ישראל: בגין דבישראל אתנוזון כל גוונין. כהנים וכוהנים וישראל. ואלין אינן גוונין לאתנוזאה לגו.

166. תא וזוי, (נח ב', רל"א ע"א) נשמתא לא סלקא לאתנוזאה קמי מלכא קדישא, עד דזכאת לאתלבשא בלבושא דלעילא לאתנוזאה תמן. וכן כנונא דא לא נזנתא לתתא, עד דאתלבשת בלבושא דהאי (ק"נ ע"א) עלמא.

167. כנונא דא מלאכין קדישין דלעילא, דכתיב בהו (תהלים קד) עושה מלאכיו רווחות משרתי אש לוהט. כד עבדין (רל"א ע"א) שליוזתא בהאי עלמא, לא נזנתין לתתא, עד דמתלבשין בלבושא דהאי עלמא. וכלא איהו כנונא דההוא אתר דאזיל תמן. והא אוקימנא, דנשמתא לא סלקא, אלא בלבושא דנהיר.

168. ותא וזוי, אדם הראשון כד היה בגנותא דעדן, היה מתלבש בלבושא כנונא דלעילא, ואיהו לבושא דנהורא עלאה. כיון דאתתרה מגנותא דעדן, ואצטרף לגוונין דהאי עלמא, מה כתיב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם. בקדמיתא הוו כתנות אור, אור, דההוא נהורא עלאה, דשמש ביה בגן עדן.

169. בגין דהא גנותא דעדן, נהורא עלאה דנהיר משמש ביה. ועל דא, אדם קדמאה כד עאל לגו גנותא, אלביש ליה קודשא בריך הוא בלבושא

הלבש בראשונה באותו אור, לא יכנס לשם. כיון שגדש משם, הצטרף ללבוש אחר, אז – ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור. והכל כמו שצריך. וכאן כמו כן עשו בגדי שרד לשרת בקדש, להכנס בקדש.

דההוא נהורא, ואעיל ליה תמן. ואי לא אתלבש בקדמיתא ביההוא נהורא, לא ייעול לתמן. כיון דאתתירך מתמן, אצטרף למלבושא אחר, כדין, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור. וכלא כמה דאצטרף. והכא כגוונא דא, עשו בגדי שרד לשרת בקדש, לאעלא בקודשא.

170. והרי פרשוה, שמעשים טובים שאדם עושה בעולם הזה, אותם מעשים מושכים אור של היו העליון לבוש להתתקן בו לאותו העולם להראות לפני הקדוש ברוך הוא. ובאותו לבוש שלובש, נהנה ורואה לתוך האספקלריה המאירה, כמו שנאמר (תהלים כז) לחיות בנעם ה' ולבקר בהיכלו.

170. והא (ב' ע"א) אוקמוה, דעובדין טבין דבר נש דעביר בהאי עלמא, אינן עובדין משיכי מנהורא דיוזא עלאה, לבושא, לאתתקנא ביה לההוא עלמא, לאתחזאה קמי קודשא בריך הוא. וביההוא לבושא דלביש, אתהני ונחמי גו אספקלריא דנהורא, כמה דאת אמר (תהלים כז) לחיות בנעם יי' ולבקר בהיכלו.

171. ועל בן הנשמה מתלבשת בשני עולמות, להיות לה שלמות בכל – בעולם הזה שלמטה ובעולם שלמעלה. ועל זה כתוב, (שם קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. אף צדיקים יודו לשמך – בעולם הזה. ישבו ישרים את פניך – באותו עולם.

171. ועל דא, נשמתא אתלבשת בתרין עלמין, למנהוי לה שלימו בכלא, בהאי עלמא דלתתא, ובעלמא דלעילא. ועל דא כתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. אף צדיקים יודו לשמך בהאי עלמא, ישבו ישרים את פניך ביההוא עלמא.

172. ויעש את האפוד זהב, הרי פרשוה. אמר רבי יוסי, אפוד וחשן היו כאחד, ופרשוה שהרי במקום אותו הקיום עומדים כל אותן שנים עשרה אבנים, בלם נוטלים שמות בני ישראל, וכלם שנים עשר תחומים עליונים, בלם הם בסוד של שבטי ישראל.

172. (שמות לט) ויעש את האפוד זהב, הא אוקמוה. אמר רבי יוסי, אפוד וחשן כוזא הוו, ואוקמוה דהא באתר דהוא קיומא, קיימן כל אינן תריסר אבנין, בלהו נטלי שמיהן בני ישראל, וכלהו תריסר תחומין עלאין, בלהו ברזא דשבטי ישראל אינן.

173. וסוד זה כתוב, (שם קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להדות לשם ה'. ששם עלו שבטים – אלו שנים עשר שבטים עליונים למעלה, שהם שבטי יה, שהרי שם זה עדות לישראל.

173. ורזא דא כתיב, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להדות לשם יי'. ששם עלו שבטים, אלן אינן תריסר שבטין עלאין לעילא, דאינן שבטי יה, דהא שםא דא עדות לישראל.

174. אמר רבי זוּיָא, תרי זמני כתיב שבטים. אלא, ששם עלו שבטים, אלן שבטין דלתתא. שבטי יה, אלן שבטין דלעילא. עדות לישראל, דא רזא (רכ"א ע"ב) דשמוא קדישא עלאה דא, דאקרי עדות, כמה דאת אמר, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. ואינון תריסר שבטין קדישין עלאין, אינון תריסר אבנין קדישין. ועל דא אינון קיימין לתתא, כגוונא דלעילא, וכל אינון שמהן דתריסר שבטין, כלהו גליפאן באינון אבנין, וכהנא רבא נטיל לון.

175. בא וראה, כשיעקב היה הולך לחרן, מה כתוב? (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו. אלו שתיים עשרה אבנים קדושות, וכלן נעשו אבן אחת, שכתוב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. וקורא להן אבן, מה הטעם? משום שכל שתיים עשרה האבנים נכללו באבן קדושה עליונה אחת, שהיא מעליהן, שכתוב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים.

176. ולכן באו הכהן הגדול היה שם אותן על לבו לזכרם תמיד, שכתוב (שמות כח) ונשא אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד. ומשום כך הכל הוא בסוד של שנים עשר, שנים עשר עליונים טמירים למעלה שנגנזו בסוד עליון קדוש, והם הסוד של התורה, ויוצאים מקול דק אחד, והרי פרשוה. שנים עשר אחרים טמירים למטה כמו שהם, ויוצאים תוך קול אחד שהיא אבן, שכתוב (בראשית מט) משם רעה אבן ישראל.

177. ולכן פרשוה בסוד הכתוב, (שם כט) ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן. זו השכינה שנקראת אבן בחן, אבן ישראל. שגוללים אותה ומכניסים אותה לגלות, וכתוב

174. אמר רבי זוּיָא, תרי זמני כתיב שבטים. אלא, ששם עלו שבטים, אלן שבטין דלתתא. שבטי יה, אלן שבטין דלעילא. עדות לישראל, דא רזא (רכ"א ע"ב) דשמוא קדישא עלאה דא, דאקרי עדות, כמה דאת אמר, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. ואינון תריסר שבטין קדישין עלאין, אינון תריסר אבנין קדישין. ועל דא אינון קיימין לתתא, כגוונא דלעילא, וכל אינון שמהן דתריסר שבטין, כלהו גליפאן באינון אבנין, וכהנא רבא נטיל לון.

175. תא וזוי, יעקב כד היה אזיל לחרן, מה כתיב (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו. אלן תריסר אבנין קדישין, וכלהו אתעבירו זור אבנא, דכתיב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. וקרי להו אבן, מאי טעמא. בגין דכלהו תריסר אבנין, אתכלילו באבנא זור קדישא עלאה, דאיהי לעילא מנהון, דכתיב והאבן הזאת (דף ר"ל ע"א) אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים.

176. ועל דא הכא, כהנא רבא שוי לון על לביה, לדכרא להון תדיר, דכתיב, (שמות כח) ונשא אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד. ובגין כך, כלא איהו ברזא דתריסר, (מקץ קצ"ט ע"א) תריסר עלאין טמירין לעילא, דאתנגזיו ברזא עלאה קדישא, ואינון רזא דאורייתא, ונפקי מקול זור דקיק וזה אוקמוה. תריסר אזורגין טמירין לתתא, כגוונא דלהון, ונפקי גו קלא אזורא, דאיהי אבן דכתיב, (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל.

177. ועל דא אוקמוה ברזא דקרא דכתיב, (בראשית כט) ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן. דא שכינתא, דאקרי אבן בחן, אבן ישראל. דמנגדרין לה, ועאלין לה בגלותא, וכתיב

והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, ועל שמה נקראים כל האבנים.

178. וכמה אבנים לאבנים. יש אבנים ויש אבנים. יש אבנים יסודי הבית, שכתוב (מלכים-א ה) ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית. ויש אבנים עליונות נכבדות, והן (אלו) שנים עשרה, והן ארבע מערכות, שלש שלש לכל מערכה לארבעה רוחות העולם. כמו כן אותם ארבעה דגלים שהיו הולכים במדבר, והם שנים עשר שבטים, שלשה שלשה לכל צד לארבעה רוחות העולם. והכל סוד אחד, והרי פרשה.

179. ובא ראה, בשעה שהכנה הגדול היה שם את שנים עשרה האבנים הללו ולובש אותן בחשן ואפוד, אז שרתה עליו שכניה, ואותן שנים עשרה אבנים חקוקות בשמות כל השבטים, וכל שבט ושבט חקוק על אבן אחת. שקועות היו האותיות על האבנים, וכשהאירו האבנים, היו האותיות בולטות החוצה ומאירות על מה שהצטרכו.

180. (ובאותיות השבטים) ובכל השבטים לא היו שתי האותיות ח' ט', בשביל שלא נמצא חט"א בכלם. אמר רבי חזקיה, אם כך, ח' שהשם גורם – נאה. אבל ט', שהיא אות טובה, ושנינו, מי שרואה ט' בחלומו טוב לו, משום שבה פתחה תורה כי טוב, שכתוב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, והואיל והיא אות טובה, למה לא נכתבה באותם שבטים ?

181. אמר לו, משום שסמוכות שתי האותיות זו לזו. ועוד, שהרי האות ט' גנוזה וטמירה, והיא מאירה את האור של כלם, שהרי אות זו היא האור של כלם, ואין אור נמצא חוץ מהאות הזו, שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב. והוא האור של אותו האור שגנוז וטמיר. ועל זה כתוב, (תהלים פד) לא ימנע טוב להולכים

והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, ועל שמה נקראים כל האבנים.

178. וכמה אבנים לאבנים. אית אבנים ואית אבנים, אית אבנים יסודי ביתא, דכתיב, (מלכים א ה) ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית. ואית אבנים עלאין יקירין, ואינן (אלין) תריסר. ואינן ארבע סדרין, תלתא תלתא לכל סדרא, לארבע רוחי עקמא. כגוונא דא אינן ארבע דגלים, דהו אולי במדברא, ואינן תריסר שבטין, תלתא תלתא לכל סטרא, לארבע רוחי עקמא. וכלא רזא זודא והא אוקמוה.

179. ותא זוזי, בשעתא דכהנא רבא הוה שוי אלן תריסר אבנים, ולביש לון בזוזשנא ואפודא, כדין שריא עליה שכינתא. ואינן תריסר אבנים, גליפין בשמהן דכלהו שבטין. וכל שבטא ושבטא אתגליף על אבנא זוד. משקען הוה אתון על אבנים. וכד גהירין אבנים, אתון הוה בלטין לבר, וגהירין על מה דאצטריכו.

180. (ובאתון דשבטין) ובשבטין כלהו, לא הוה תרין (קנ"ב ע"א) אתון זו ט', בגין דלא אשתכחז זוזבה בכלהו. אמר רבי זוזקיה, אי הכי זו דשמא גרים יאות. אבל ט', דאיהי את טב, ותנינן מאן דזומי את ט' בזוכלמיה, טב ליה, בגין דביה פתוןא אורייתא כי טוב. דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, והואיל והיא את טב, אמאי לא אכתוב באינן שבטין.

181. אמר ליה, בגין דסמיכין תרין אתון אהדדי. ותו, דהא את ט' גניז וטמיר. ואיהו גהיר גהירו דכלהו, דהא את דא גהירו דכלהו הוי. ולאו גהירו אשתכחז בר מאת דא, דכתיב וירא אלהים את האור כי טוב. והוא גהירו דההוא גהורא דגניז

בתמים. וזהו האור של כל השבטים. ומשום כך לא נחקקה בהן. ועוד, שכל השטים עשרה יוצאות מתוך האכסדרה הזו הטמירה שהיא בסוד האות ט', ומשום כך היא טמירה וגנוזה ואינה נראית בהן.

182. בא וראה, כל אותן אבנים עומדות בדרך אות ונס, וכלן כשהאירו, אז פני הכהן הגדול היו מאירות, והאותיות מאירות וכולטות להודיע לחוץ. וכשהיו מאירים פני הכהן, אז היו נודעות בליטות האותיות שהוא לטוב, ובה נודע הכהן אם צדיק האיש אם לא. ועל כך הכל הוא באות ונס, והרי פרשה.

183. רבי אבא היה מצוי לפני רבי שמעון. אמר לו, זה שכתוב (שמות כח) ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים. ושנינו, אורים – שמאירים בדבר שהצטרכו. תמים – שהיו שלמים בדבריהם. עוד אנו צריכים לדעת. (הסוד הזה)

184. אמר לו, ודאי, וכך הוא, חשן ואפוד כנגד אורים ותמים, וזהו סוד התפלין וקשר התפלין כנגד שני אלה. פתח ואמר, (שם לג) וראית את אחרי ופני לא יראו. וראית את אחרי, הרי שנינו שהראה לו הקדוש ברוך הוא למשה קשר של תפלין. ופני – אלה תפלין ממש. ופני הם תפלין, שהן סוד עליון השם הקדוש. אחרי – הוא סוד קשר התפלין. והרי ידוע לחברים. משום שזו אספקלריה המאירה, וזו אספקלריה שאינה מאירה.

185. כנגד זה, אורים – שמאירים בדבריהם. תמים – שמשלמים בדבריהם. זה פנים וזה אחר. וסוד זה – קול ודבור. הקול מאיר לדבור לדבר, הדבור משלים את הדבר. ותמיד זה בזה עולים ולא נפרדים זה מזה לעולמים. משום כך

וטמיר. ועל דא כתיב, (תהלים פד) לא ימנע טוב להולכים בתמים. ודא איהו גהורא דכלהו שבטין. ובגין כך לא אתגלף בהו. ותו, דכלהו תריסר נפקי מו' אכסדרא דא טמירא, דאיהי ברוא דאת ט', ובגין כך איהו טמיר וגניז, ולא אתגוזי בהו.

182. תא וזוי, כל הני אבנין, קיימי באורו את וניסא. וכלהו כד הוו גהרין, כדן כהנא רבא הוו גהרין אנפוי, ואתון גהרין וכלטין לאשתמודעא לבר. וכד הוו גהרין אנפוי דכהנא כדן הוו אשתמודען בליטו דאתון, דאיהו לטב. ובדא אשתמודע כהנא, אי זכאה הוא אי לאו. ועל דא כלא איהו באת וניסא, וזה אוקמוה.

183. רבי אבא היה שכיז קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא דכתיב, (שמות כח) ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התומים, ותנינן, אורים: דגהרין במלה דאצטריכו. תומים: דאשלימו במלייהו. תו אנן צריכין למודע. (האי רזא)

184. אמר ליה, ודאי, והכי איהו, וזשן ואפוד לקבל אורים ותומים. ודא רזא, דתפלין, וקשרא דתפלין, לקבל תרין אלין. פתח ואמר (שמות לג) וראית את אזורי ופני לא יראו. וראית את אזורי, הא תנינן, דאזורי ליה קודשא בריך הוא למשה, קשר של תפלין. ופני: אלין תפלין ממש. ופני אינו תפלין, דאינון רזא עכאה שמה קדישא. (דף ר"ל ע"ב) אזורי, איהו רזא דקשרא דתפלין. והא ידיעא לגבי זברייא. בגין דדא אספקלריא דגהרא. ודא איהי אספקלריא דלא גהרא.

185. לקבל דא, אורים: דגהרין במלייהו. תומים: דאשלימו במלייהו. דא פנים. ודא אזור. ורזא דא קול ודבור. קול אנחיר לדבור, למקלא. דבור אשלים מלה. ותדיר דא בדא סלקן, ולא (הקדמה

חשן ואפוד, זה פנים וזה אחור, והכל סוד אחד בלי הבדל כלל.

186. אמר לו, אם כך שאינם נפרדים לעולמים, ומי שהפרידם, הרי שנינו, שכתוב (משלי טז) מפריד אלוף, מה זה שכתוב (שמואל א כג) ויהי בברח אביהו בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו, ואלו חשן לא נאמר?

187. אמר לו, ודאי כך הוא. כל מה שהוא חשוב, הוא טמיר וגנוי, ולא נזכר כל כך. כמו בן נושאי אפוד בד – מה שהוא בגלוי יותר, הוא נזכר, בשביל שמתבסס מה שהוא בגנויות וטמירות, ועל בן נזכר מה שהוא בגלוי יותר.

188. ומשום כך השם העליון הוא סוד בטמירות וגנויות, ולא נזכר אלא בשם שהוא בהתגלות. זה נזכר, וזה נגנו. זה בגלוי וזה בנסתר. וכל מה שהתגלה, הוא נזכר לעולמים. השם הגנוי הוא יהו"ה. השם שהוא בהתגלות הוא אדני, ועל זה נכתב באותיות טמירות ונקרא באותיות הללו ונתבסס זה בזה, להיות הכבוד העליון טמיר וגנו לעולמים. שכל דרכי התורה כך הם – גלוי ונסתר. וכל דברי העולם, בין של העולם הזה ובין של העולם שלמעלה, כלם טמירים וגלויים.

189. פתח ואמר, (יונה א) ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגו'. בפסוק הזה יש להתבונן, כלם שאלו בסוד החכמה, שכתוב הגידה נא לנו באשר למי. באשר – שאלו בסוד החכמה. כאן שאלו סוד שהוא בנגלה, לדעת אם בא מזרעו של יוסף, שבין שראה הים את ארוננו, מיד נבקע והיה יבשה, שכתוב (תהלים קיד) הים ראה וינס. הים ראה את אותו שכתוב בו (בראשית לט) וינס ויצא החוצה. מיד – הירדן יסב לאחור.

ז' ע"ב) אתפרשן דא מן דא לעלמין, ובגין כך, וזשן ואפוד, דא פנים ודא אחור וכלא רזא וזדא בלא פרישו כלל.

186. אמר ליה, אי הכי דלא מתפרשן לעלמין, ומאן דאפריש לון, הא תנינן, דכתיב, (משלי טז) מפריד אלוף, מהו דכתיב, (שמואל א כג) ויהי בברח אביהו בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו, ואלו וזשן לא קאמר.

187. אמר ליה, ודאי הכי הוא, כל מה דהוא נזשיב, איהו טמיר וגנוי, ולא אדכר כל כך. כגוונא דא נזשיב אפוד בד, מה דאיהו באתגליא יתיר, איהו אדכר, בגין דיתכפסי מה דאיהו בגנוי וטמיר. ועל דא אדכר מה דאיהו באתגליא יתיר.

188. ובגין כך, שמה עלאה איהו רזא בטמירו וגנוי, ולא אדכר אלא בשמה דאיהו באתגליא. דא אדכר, ודא אננוי. דא באתגליא, ודא בסתירו, וכל מה דאתגליא איהו אדכר לעלמין. שמה דגנוי איהו ידו"ד, שמה דאיהו באתגליא איהו אדני, ועל דא אכתוב באתון טמירין, ואקרי באתון אלן, ואתכפסי דא בדא, למהוי יקרא עלאה טמיר וגנוי לעלמין. דכל (צ"ט ע"א) אורווי דאורייתא הכי הוא, אתגליא וסתומא. וכל מלין דעלמא בין דעלמא דין, ובין דעלמא דלעילא, כלהו איהו טמיר וגלוי.

189. פתוז ואמר, (יונה א) ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, כלהו ברזא דזוכמתא שאילו. דכתיב הגידה נא לנו באשר למי, באשר, רזא דזוכמתא שאילו. הכא שאילו רזא דאיהו באתגליא, למנדע אי מזרעא דיוסף קאתי, דימא בין דזומא ארונא דיכיה, מיד אתבקע, והיה יבשה, דכתיב (תהלים קיד) הים ראה וינס, הים

רָאָה, הַהוּא דְּכִתִּיב בֵּית (בראשית לט) וַיֵּצֵא וַיִּצָּא
הַחֲזוּצָה. מִיַּד הַיִּרְדֵּן יִסּוּב לְאֲזוּר.

190. וְעַל דָּא שְׂאִילוּ לִיה בְּאֶשֶׁר, דְּכִתִּיב בֵּית
בְּיוֹסֶף, (בראשית לט) בְּאֶשֶׁר אֶת אֶשְׁתּוֹ. אִי מִהֶהוּא
זֶרַע קָא אֶתִּית, עַל דִּישְׁתּוֹק יָמָא מִיָּנָן. לְבִי, וְאִי
מִזֶּרַע דִּיעֲקֹב קָא אֶתִּית, דְּכִתִּיב בֵּית, (בראשית
לב) לְבִי אֶתָּה וְאֶתָּה תִּלְךְ, וְאִינֹן הוּוּ מִלְּאָכִין קִדִּישִׁין,
דְּשִׁדְר בְּשִׁלְיוֹתֵיהּ, וְאֶשְׁתֵּיב מִהֶהוּא עֲאָקוּ. עַל
לְמֶרֶךְ, וַיִּשְׁדֵּר מִלְּאָכִיָּה, וַיִּשְׁתֵּיב מִהֶהוּא עֲאָקוּ.

191. וְאִי לֹא, מַה מִּלְּאָכִיָּה – בְּמָה אֶתָּה
מִתְּעַסֵּק בְּכָל יוֹם? וּמֵאִין תְּבוּא – מִי הֵם
אֲבוֹתֶיךָ? מַה אֶרְצֶךָ – אִם הִיא אֶרֶץ שְׂרָאוּיָה
לְהַעֲנֹשׁ. וְאִי מִזָּה עִם אֶתָּה – אִם הוּא עֲמֶלֶק אוֹ
אֶחָד מִשְׁבָּעָה עַמִּים שְׂרָאוּיִים לְהַעֲנֹשׁ. הַכֹּל
שְׂאִילוּ אוֹתוֹ בְּרָאוּי.

192. מַה הָשִׁיב לָהֶם? וַיֹּאמֶר לָהֶם עֲבָרִי אֲנִכִּי,
מֵאוֹתוֹ זֶרַע שֶׁל אֲבִרְהָם הָעֲבָרִי שְׁקִדֵּשׁ אֶת שֵׁם
רַבּוֹנוֹ בְּכָל יוֹם בְּעוֹלָם. וְאֵת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי
יָרָא וְגו'. הֵם לֹא שְׂאִילוּ אוֹתוֹ אֶלָּא דְּבַר בְּנִגְלָה
וּבִנְסִתָּר לְדַעַת בּוֹ, וְהוּא הָשִׁיב לָהֶם הַכֹּל בְּנִגְלָה.

193. מַה כְּתוּב? וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה.
בֵּין שְׁשֹׁמְעוּ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיַּד
פְּחָדוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁכֵּלֶם הָיוּ יוֹדְעִים אֶת הַנִּסִּים
וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּיָם. וְכֵין
שְׁאֵמֶר לָהֶם אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיַּד
פְּחָדוֹ לְפָנָיו פְּחָד רַב. עוֹד אָמַר לָהֶם שֶׁהוּא בּוֹרַח
מִלְּפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל כֵּן אָמְרוּ לוֹ, מַה
זֹאת עֲשִׂיתָ שְׂאֵתָה בְּרַחַת מִפְּנֵי וְלֹא עֲשִׂיתָ
מִצְוֹתַי. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ מַה זֹאת עֲשִׂיתָ שְׂאֵתָה
עֲבַרְתָּ עַל מִצְוֹת רַבּוֹנְךָ.

194. וּבֹא רֹאֵה, כָּל אֱלוֹי שֶׁהִתְגַּדְּרוּ אַחֲרַי כֵּךְ,
בְּשָׂרָאוּ אֶת הַנִּסִּים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה לוֹ הַקָּדוֹשׁ

190. וְעַל דָּא שְׂאִילוּ לִיה בְּאֶשֶׁר, דְּכִתִּיב בֵּית
בְּיוֹסֶף, (בראשית לט) בְּאֶשֶׁר אֶת אֶשְׁתּוֹ. אִי מִהֶהוּא
זֶרַע קָא אֶתִּית, עַל דִּישְׁתּוֹק יָמָא מִיָּנָן. לְבִי, וְאִי
מִזֶּרַע דִּיעֲקֹב קָא אֶתִּית, דְּכִתִּיב בֵּית, (בראשית
לב) לְבִי אֶתָּה וְאֶתָּה תִּלְךְ, וְאִינֹן הוּוּ מִלְּאָכִין קִדִּישִׁין,
דְּשִׁדְר בְּשִׁלְיוֹתֵיהּ, וְאֶשְׁתֵּיב מִהֶהוּא עֲאָקוּ. עַל
לְמֶרֶךְ, וַיִּשְׁדֵּר מִלְּאָכִיָּה, וַיִּשְׁתֵּיב מִהֶהוּא עֲאָקוּ.

191. וְאִי לֹא, מַה מִּלְּאָכִיָּה, בְּמָה אֶשְׁתַּדְּלוּתְךָ בְּכָל
יוֹמָא. וּמֵאִין תְּבוּא, מֵאֵין אִינֹן אֲבִרְהָם. מַה אֶרְצֶךָ, אִי
הִיא אֶרֶץ דְּאֶתְנוּזְוּיָא לְאֶתְעִנְשָׂא. וְאִי מִזָּה עִם אֶתָּה,
אִי הוּא עֲמֶלֶק, אוֹ זֶד מִשְׁבָּעָה עַמִּים, דְּאֶתְנוּזְוּיָא
לְאֶתְעִנְשָׂא. כָּלֵא שְׂאִילוּ לִיה כִּדְקָא יֵאוֹת.

192. מַה אֶתִּיב לוֹן, וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֲבָרִי אֲנִכִּי,
מִהֶהוּא זֶרַע דְּאֲבִרְהָם הָעֲבָרִי, דְּאֶקְדִּישׁ שְׁמָא
דְּמֵאֲרִיָּה בְּכָל יוֹמָא בְּעוֹלָמָא. וְאֵת יי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
אֲנִי יָרָא וְגו', אִינֹן לֹא שְׂאִילוּ לִיה אֶלָּא מִלָּה
בְּאֶתְגְּלִיָּא וּבְאֶתְכִסְיָא לְמַגְדֵּעַ בֵּיתָהּ. וְאִיהוּ אֶתִּיב לוֹן
כָּלֵא בְּאֶתְגְּלִיָּא.

193. מַה כְּתִיב וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה, בֵּין
דְּשִׁמְעוּ שְׁמָא דְּקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא, מִיַּד דְּזוּיְלוֹ, בְּזִין
דְּכִלְהוּ הוּוּ יִדְעִין נְסִין וְגְבוּרָאן דְּעַבְדֵּי קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּיָמָא, וְכֵין דְּאָמַר לוֹן שְׁמָא דְּקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ
הוּא, מִיַּד דְּזוּיְלוֹ קַמִּיָּה דְּזוּיְלוֹ סִגְיָא. הֵו אָמַר לוֹן,
דְּאִיהוּ עֵרֶק מִקְבִּי קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא אָמְרוּ
לִיה, מַה זֹאת עֲשִׂיתָ, דְּאֶנְתָּ עֵרֶקַת מִקְבִּיָּה, וְלֹא
עֲבַדְתָּ פְּקוּדוּי. וּבְזִין כֵּךְ מַה זֹאת עֲשִׂיתָ דְּאֶנְתָּ עֲבַרְתָּ
עַל פְּקוּדֵי דְּמֵאֲרָךְ.

194. וְתָא זִוּי, כָּל אֱלִין אֶתְגַּדְּרוּ לְבִתְרָה, כִּד זִוּמוּ נְסִין
וְגְבוּרָן דְּעַבְדֵּי לִיה קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא לְיוֹזָה בְּיָמָא.

ברוך הוא ליונה בים, וכלם ראו אותו כשנפל בים, ואותו דג שעולה ובולע אותו לפניו, וכשבא אותו דג גדול לעיני הכל ופלט אותו ליבשה, באו אליו והתגירו כלם. זהו שכתוב (יונה ב) משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו.

195. ובא ראה, כל אלה היו גרי צדק, והתחממו בתורה, והיו חכמים עליונים. משום שהרי הקדוש ברוך הוא התרצה בהם, ובכל אלו שקרבו אליו ומקדשים את שמו בגלוי, שבאשר מתקדש שמו בגלוי, שמו הנסתר מתעלה על כסא כבודו, שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.

196. (בא וראה מה כתוב) (שמות לט) וירפסו את החשן מטבעותיו אל טבעת האפוד בפתיל תכלת. למה בפתיל תכלת? אלא להראות שהתכלת הוא נקשרת בכל, ועל זה הכל הוא בסוד עליון.

197. מה כתוב? (שם כח) פעמון זהב ורמון, ובארנו שהכל בסוד עליון כפי שאמרנו. מה כתוב? ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני ה'. משום שצריך קול שנשמע, והברכות ישרו על העולם בשביל הכהן, שהוא מברך את הכל ועובד הכל. פעמון זהב, הרי בארנו רמון, שמתמלא כמו הרמון הזה שהוא מלא מהכל, והכל בארנו.

198. ויעש את מעיל האפוד מעשה ארג כליל תכלת. הרי נתבאר בסוד החשן והאפוד, והכל אחד. כליל תכלת, שכך ראוי כמו שבארנו, שתכלת הוא סוד של אור הכסא. תכלת שהוא בקשר של אור לבן, הכל באחד. ועל זה התכלת הוא לאפוד.

וכלהו זמיו ליה כד נפל בימא, (דף רל"א ע"א) וההוא נזנא דסליק ובלע ליה קמיהו. וכד אתא ההוא נזנא רבא לעיניהון דכלא, ופלט ליה ליבשתא, אתו לגביה ואתגירו כלהו. ה"א הוא דכתיב, (יונה ב) משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו.

195. ותא זוזי, כלהו אלין הוו גרי צדק, ואתנזכמו באורייתא, והוו זוכימין עלאין, בגין דהא קודשא בריך הוא אתרשי בהו, ובכל אינון דמקריבי לגביה, ומקדשין שמייה באתגליא דכד אתקדש שמייה באתגליא, שמייה דאתכסיא, אסתליק על כורסי יקריה, דכתיב, (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.

196. (תא חזי מה כתיב) (שמות לט) וירפסו את החשן מטבעותיו אל טבעות האפוד בפתיל תכלת. אמאי בפתיל תכלת. אלא לאוויא דהאי (רל"ה ע"ב) תכלא אתקשר בכלא. ועל דא כלא איהו ברוא עלאה.

197. מה כתיב, פעמון זהב ורמון, ואוקימנא, וכלא איהו ברוא עלאה דקאמרן. מה כתיב, ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני ה'. בגין דאצטריך (בראשית נ' ע"ב) קלא דאשתבוע, וברפאן ישרון על עלמא בגיגיה דכהנא, דאיהו מברך כלא, ופלזו כלא. פעמון זהב, הא אוקימנא. רמון, דאתמליא כרמונא דא, דאיהו אתמליא מכלא, וכלא אוקימנא.

198. (שמות לט) ויעש את מעיל האפוד מעשה אורג כליל תכלת. הא אתמר ברוא דזושן ואפוד, וכלא זוד. כליל תכלת, דהכי אתנזני כמה דאוקימנא, דתכלא איהו רזא דגהורא דכורסיא תכלא. דאיהו בקשורא דגהורא (בראשית נ"א

ע"א) וזוּרָא, כָּלָא כּוּזָא. וְעַל דָּא תַּכְלָא לְאַפּוּדָא אִיהוּ.

199. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֲגִי מֵאֲנִי דְלַבּוּשִׁין דְּכִהְנָא, כְּלָהוּ בְרוּזָא עֲלָאָה אִיהוּ, לְמַהוּי לַבּוּשִׁין דְּלִתְתָּא, כְּנוּנָא דְלַעֲיָלָא. תָּא זְוּזִי, כִּיּוֹן דְּמִיכָאֵל כִּהְנָא רַבָּא אִיהוּ, וְאַתִּי מוֹסְטָרָא דִּימִינָא, אֲמַאי כְּתִיב בְּגִבְרִיאֵל, (דְּנִיאל יב) הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים, דְּהָא לַבּוּשִׁין לְכִהְנָא רַבָּא אִיהוּ, וּמִיכָאֵל אִיהוּ כִּהְנָא, וְאַתִּי מוֹסְטָרָא דִּימִינָא. אָלָא מוֹהָבָא, דְּשִׁמְאָלָא אֲתַכְלִיל בִּימִינָא תְּדִיר, וְאַתְלָבֵשׁ גְּבִרְיָאֵל (רל"ג ע"א) בְּלַבּוּשִׁין אֶלְיָן.

200. תוּ, דְּהָא גְּבִרְיָאֵל אִיהוּ אֲתַמְנָא שְׁלִיחוּזָא בְּהָאִי עֲלָמָא, וְכָל שְׁלִיחוּזָא דְּאֲתַמְנָא בְּהָאִי עֲלָמָא, אֲצִטְרִיךְ לְאַתְלָבֵשׁא בְּלַבּוּשִׁין דְּהָאִי עֲלָמָא, וְהָא אוֹקִימָנָא בְרוּזָא דְנִשְׁמַתָּא, כּד סִלְקַת לַעֲיָלָא אֲתַלְבִּשְׁתָּ בְּלַבּוּשָׁא כְּנוּנָא דְלַעֲיָלָא, בְּגִין לְמַהוּי תַּמּוּן. וְכֵן כּד נִזְזַתָּת לְתַתָּא מִלַּעֲיָלָא, כָּלָא אִיהוּ כְּנוּנָא דְּהָהוּא אֲתַר דְּאִזְלַת תַּמּוּן. כְּנוּנָא דָּא כָּל אֵינוֹן שְׁלִיחוּזָן דְּאֲתַמְנָן בְּשְׁלִיחוּזָתָא בְּהָאִי עֲלָמָא, וְהָא (רכ"ט ע"ב) אוֹקִימָנָא.

200. עוֹד, שְׁהָרִי גְּבִרְיָאֵל הִתְמַנֶּה שְׁלִיחַ בְּעוֹלָם הָהָא, וְכָל שְׁלִיחַ שֶׁהִתְמַנֶּה בְּעוֹלָם הָהָא, צְרִיךְ לְהִתְלַבֵּשׁ בְּלַבּוּשֵׁי הָעוֹלָם הָהָא, וְהָרִי בְּאַרְנוּ בְּסוּד הַנִּשְׁמָה, כְּשֶׁהִיא עוֹלָה לְמַעְלָה הִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בְּלַבּוּשׁ כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה, בְּדִי לְהִיּוֹת שֵׁם. וְכֵן בְּשִׁירְדָתָא לְמַטָּה מִלְּמַעְלָה, הַכֵּל הוּא כְּמוֹ שְׁאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוֹלֶכֶת לָשֶׁם. כְּמוֹ כֵּן כָּל אוֹתָם שְׁלֹחִים שֶׁהִתְמַנּוּ בְּשְׁלִיחוּת בְּעוֹלָם הָהָא, וְהָרִי בְּאַרְנוּ.

201. וְתָא זְוּזִי, הָאִי מַעֲיָלָא דְּאַפּוּדָא, לְזוּפִיָּא עֲלִיָּה, כּד לְבִישׁ לִיָּה. כְּתִיב (תְּהִלִּים קלט) אֲזוּזִר וְקָדִם צִרְתָּנִי וְתַשִּׁית עָלַי כְּפֹכֶה. הָאִי קָרָא הָא אוֹקִימוּהָ.

201. וְבָא רָאָה, הַמַּעֲיָל הָהָא שֶׁל הָאפּוּד – לְכַסּוֹת עָלָיו בְּשִׁלּוּבֵשׁ אוֹתוֹ. כְּתוּב (תְּהִלִּים קלט) אֲחֹזֵר וְקָדִם צִרְתָּנִי וְתַשִּׁית עָלַי כְּפֹכֶה. פְּסוּק זֶה הָרִי פִּרְשׁוּהוּ.

202. אֲבָל תָּא זְוּזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַדָּם הָרָאשׁוֹן. דְּכֵר וְנוֹקְבָא אֲתַבְּרִיאוּ, וְהָיוּ תַּרְוּוּיָהוּ דָּא עִם דָּא קְשׁוּרָא, נּוֹקְבָא לְאַזּוּרָא, וְדְכוּרָא לְקָמָא, עַד דְּנָסֵר לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְקִין לָהּ, וְאַעֲיִל לָהּ לְקַבִּיָּה דְּאַדָּם, לְאַסְתַּכְלָא אֲנָפִין בְּאַנְפִּין, וְכִיּוֹן דְּאַסְתַּכְלוּ אֲנָפִין בְּאַנְפִּין, כְּדִין אֲתַסְגִּי רְזִימוּתָא בְּעֲלָמָא, וְאוֹלִידוּ תוֹלְדִין בְּעֲלָמָא, מִתְּ דְּלָא הָווּת מִקְדָּמַת דְּנָא, וְהָא אוֹקִימָנָא.

202. אֲבָל בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שְׁבָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרָאשׁוֹן, זָכָר וְנוֹקְבָה גְּבִרָא, וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם זֶה עִם זֶה קְשׁוּרִים, הַנִּקְבָּה לְאַחֹזֵר וְהַזָּכָר לְפָנִים, עַד שֶׁנָּסֵר אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִתְקִין אוֹתָהּ וְהַכְּנִיס אוֹתָהּ לְפָנֵי אָדָם לְהַסְתַּכֵּל פָּנִים בְּפָנִים. וְכִיּוֹן שֶׁהִסְתַּכְלוּ פָּנִים בְּפָנִים, אִזּוּ רְבִתָּה הָאֲהָבָה בְּעוֹלָם, וְהוֹלִידוּ תוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם, מִתְּ שְׁלָא הָיָה מְקָדֵם לָכֵן, וְהָרִי בְּאַרְנוּ.

203. ואחר שחטא אדם והאשה, ובא נחש על חנה והטיל בה זרמה, הולידה חנה את קין, והיה דיוקנו דיוקן שלמעלה ומטה מסוד הזרמה של הצד האחר ומהצד שלמטה. ועל כן הוא היה הראשון שעשה מות בעולם, משום שהצד שלו גרם. הנחש דרכו הוא לארב להרג, אותו שבא ממנו בדרכו לקח והלך. ועל זה כתוב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.

204. מצאנו בספרי הקדמונים, שבשהרג קין את הבל, היה נושף אותו נשיכות בנחש, עד שהוציא את נשמתו והרג אותו.

205. וכל הדברים חזרו ליסוד הראשון, ואם קין לא היה מן אותו הצד, לא נמצא כף לאחיו. ועל כן, כיון שראה אדם שנהרג הבל וגרש קין, אמר: מה אני אוליד מכאן והלאה. נפרד מאשתו מאה ושלישים שנה, ורוחות נקבות טמאות היו באות ומתחממות ממנו, והיה מוליד רוחות ושרים, ונקראים נגעי בני אדם, ובארנו.

206. אחר כך קנא והתלבש בקנאה, והתחבר באשתו והוליד את שת, שבנוב (בראשית ה) וילד בדמותו בצלמו ויקרא את שמו שת. זהו בדמותו בצלמו, מה שלא היה כף בראשונה, באותם בנים ראשונים שהיו מקדם לכן.

207. משום שהרי בראשונה התחברות אחרת היתה אליו, ופרשוה, עד שבאה חנה והתקיינה הקדוש ברוך הוא לאדם, והתחברו פנים בפנים. ועל זה כתוב, (שם ב) לזאת יקרא אשה. זוהי אשה, אבל אחרת לא נקראת כף, והרי פרשוה.

203. ולבתר דזוב אדם ואשתא, ואשתא נזוש על זווה, ואטיל בה זרמה, אולידת זווה לקין, והיה דיוקניה, דיוקנא דלעילא (קס"ז ע"א) ותתא, מרזא דזוהמא דסטרא אזורא, ומסטרא דלתתא. ועל דא איהו הוה קדמאה, דעבד מותא בעלמא, בגין דסטרא דיליה גרים. זווה אורוניה הוא למיהוי כמין לקטולא, ההוא דאתי מניה אורוניה נקיט ואזיל, ועל דא כתיב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו. (בראשית נ"א ע"ב).

204. אשכוזא בספרין קדמאין, דכד קטל ליה קין להבל, הוה נשיף ליה נשיכין, (דף רל"א ע"ב) כזויה, עד דאפיק נשמתיה, וקטל ליה.

205. וכל מלין אהדרו ליסודא קדמאה, ואי לאו דהוה קין מוהווא סטרא, לא אשתכוז הכי לגבי אזורא. ועל דא, כיון דזווא אדם דאתקטיל הבל, ואתתריך קין, אמר, מה אנא אוליד מכאן ולהלאה, אתפרש מאתתיה מאה ותלתין שנין, ורוזין נוקבי מסאבי, הוו אתיין ומתזוממן מניה, והוה אוליד רוזין ושרין, ואקרון נגעי בני אדם, ואוקימנא.

206. לבתר קני ואתלבש בקנאה, ואתזובר באתתיה, ואוליד לשת. דכתיב, (בראשית ה) וילד בדמותו בצלמו ויקרא את שמו שת. דא איהו בדמותו בצלמו, מה דלא הוה הכי בקדמיתא, באינון בגין קדמאי, דהוה מקדמת דנא.

207. בגין, דהא בקדמיתא, אתזוברתא אזורא הוות לגביה, ואוקמוה, עד דאתת זווה, ואתקין לה קודשא בריך הוא לגביה דאדם, ואתזוברו אנפין באנפין. ועל דא כתיב, (בראשית ב) לזאת יקרא אשה, דא איהי אתתא, אבל אזורא לא אקרי הכי. והא אוקמוה.

208. ומשום שאדם ותנה נבראו כאחד, כתיב (שם ה) זכר ונקבה בראם ויברך אותם. שניהם כאחד היו. ועל זה כתוב, אחור וקדם צרתני.

209. בא וראה, אפוד וחשן – אחור וקדם היו, וכשהכנין התלבש בהם, היה דומה בדיוקן עליון. והרי נתבאר שאז פניו האירו והאותיות בלטו, ועלו למעלה מאירות, ואז היה יודע את הדבר.

210. ומשום כך תקון החשן ותקון האפוד כאחד נקשרו, ואף על גב שתקון זה אינו בתקון זה, והכל בסוד אחד. קשר של זה בזה, להתאחד חשן באפוד בארבע טבעות שנקשרו במקום הזה ובמקום הזה. והם סוד אותן המרפבות שנקשרו בצד הזה שלמטה לאותם שלמעלה, והכל הוא בסוד של אופנים וחיות.

211. כתוב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. ופרשה, שהרי הכל כמו בן נעשה המשכן. כמו שהעולם התחתון עשה כמו העולם העליון, וכל מעשהו שעשה כמו שלמעלה – כך גם המשכן, כל מעשיו הם כמעשה וכמו של העולם (העליון). (ויבארה, כדגמא זו נעשה המשכן, וכל מעשיו שעשה בעולם הזה – כדגמא שלמעלה עשה. וכך גם כן המשכן, כל מעשיו הם כדגמת מעלה, כדגמת העולם התחתון וכדגמת העולם העליון).

212. וסוד זה, כל מעשי המשכן, כלם מעשים ותקונים שלמעלה ולמטה, כדי להשרות שכינה בעולם בדירים העליונים ובדירים התחתונים. כמו בן גן עדן למטה הוא כמו העליון. וכמו התחתון – כל הציורים וכל הדיוקנאות של העולם כלם שם. ועל בן עבודת המשכן ועבודת שמים וארץ, כלם בסוד אחד.

208. ובגין כך, דאדם וזוה כוונא אתבריא, כתיב (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אותם, תרווייהו כוונא הווי. ועל דא כתיב, אחור וקדם צרתני.

209. תא זוזי, אפוד וזושן, אחור וקדם הווי, וכד כהנא אתלבש בהו, הוה דמי בדיוקנא עלאה. והא אתמר, דכדין אנפוי נהירין, ואתון בלטיין, וסלקין לעילא מנהרן, וכדין הוה ידע מלה.

210. ובגין כך, תקונא דזושנא, ותקונא דאפודא, כוונא מתקשרין. ואף על גב דתקונא דדא לאו איהו כתקונא דדא, וכלא ברזא זוזא. קשורא דדא בדא, לאתאזוזא זושנא באפודא, בארבע עוקין, דאתקשרו בהאי אתר, ובהאי אתר. ואינון רזא דאינון רתיבין, דמתקשרין בהאי סטרא דלתתא, לאינון דלעילא, וכלא איהו ברזא דאופנין וזויות.

211. כתיב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. ואוקמוה, דהא כלא כוונא דא אתעביד משכנא, כוונא דעלמא תתאה, עבד כוונא דעלמא עלאה, וכל עובדוי דעבד כוונא דלעילא. הכי נמי משכנא, כל עובדוי אינון כעובדא וככוונא דעלמא (עלאה). (ס"א ואוקמוה כוונא דא אתעביד משכנא וכל עובדוי דעבד בהאי עלמא כוונא דלעילא עבד. והכי נמי משכנא כל עובדוי אינון כוונא דלעילא כוונא דעלמא תתאה וככוונא דעלמא עלאה)

212. ורזא דא כל עובדין דמשכנא, כלהו עובדין ותקונין דלעילא ותתא, בגין לאשראה שכינתא בעלמא, בדירין עלאין, ובדירין תתאין. כוונא דא, מן עדן לתתא, איהו כוונא עלאה. וככוונא תתאה, כל ציורין, וכל דיוקנין דעלמא כלהו תמן. ועל דא, עבדת משכנא, ועבדת (ר"כ ע"א) שמים וארץ, כלהו ברזא זוזא.

213. כְּתִיב (ישעיה מ) שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים וְגו'. פְּסוּק זֶה פְּרָשׁוֹהוּ, אָבֵל בָּא וּרְאָה, וְכִי בִשְׂבִיל שִׁסְתַּכַּל אָדָם בְּעֵינָיו לְמַעַלָּה וּלְמַעַלָּה אוֹתָם לְמַעַלָּה, יָכוֹל לְהִסְתַּכַּל בָּמָה שְׁלֹא הִרְשָׁה לְדַעַת וּלְרְאוֹת?

214. אֱלֹהִים, שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם – מִי שְׂרֹפָה לְהִסְתַּכַּל בְּמַעֲשֵׂי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִזְקֹף עֵינָיו לְמַעַלָּה וּרְאָה בָּמָה חִילּוֹת וּבָמָה מַחֲנוֹת מַעֲשִׂים מְשֻׁנִּים זֶה מִזֶּה, גְּדוּלִים אֱלֹהִים מֵאֱלֹהִים, וְאִי תִרְאוּ וְתִשְׁאֲלוּ וְתִאמְרוּ, מִי בָרָא אֱלֹהִים. מִי בָרָא אֱלֹהִים, הָרִי בְּאֶרְצוֹ סוּד שֶׁל מִי, בָּרָא אֱלֹהִים, שֶׁהוּא מְקוֹם שְׁעוֹמֵד מְרוֹם וְגִנּוּ וְנִסְתָּר וְלֹא יָדוּעַ וְעוֹמֵד תָּמִיד לְשִׂאָלָה, מִשּׁוּם שְׁלֹא הִתְגַּלָּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם.

215. הַמוֹצִיא בַּמִּסְפָּר צָבָאָם, מֵאִי הַמוֹצִיא? אֱלֹהִים מִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ מְקוֹם טָמִיר וְגִנּוּ, הוּא מוֹצִיא הַכֹּל בְּסוּד הַקּוֹל שֶׁיוֹצֵא מִהַשּׁוֹפָר. וְאוֹתוֹ קוֹל הוּא מִסְפָּר שֶׁל כָּל הַחִילּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְחֻשְׁבוֹן שֶׁל הַכֹּל. וּמִשּׁוּם נִמְצָא סוּד הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּכָל אוֹתָם צְדָדִים עֲלִיּוֹנִים, עַד שֶׁשּׁוֹפְעוֹת הַדְּרָגוֹת וְנִמְשְׁכוֹת לְמִטָּה, וְנִפְרָדִים בָּמָה חִילּוֹת לְמִינֵיהֶם, וְכֹל עוֹמְדִים בְּחֻשְׁבוֹן וְנִקְרָאִים בְּשֵׁם. מִרְבֵּי אוֹנִים – זֶה צֶדֶד הַיָּמִין. אֲמִיץ בַּח – זֶה צֶדֶד הַשְּׂמָאל. אִישׁ לֹא נֶעְדֵּר – הַצְּדָדִים שֶׁשּׁוֹפְעִים מִשְׁנֵי עֲבָרִים.

216. דָּבָר אַחֵר שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים – הַפְּסוּק הַזֶּה בְּשִׁהְיוֹם הַמִּשְׁכָּן וְהָיָה מִתְתַּקֵּן. כָּל מִי שֶׁרְאָה אֶת הַמִּשְׁכָּן, הִסְתַּכַּל בּוֹ לְמַעַלָּה וּמִטָּה, וְאֶת הַכֹּל רָאָה בְּמִשְׁכָּן, מִשּׁוּם שֶׁכָּל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְהַתַּחְתּוֹן, כָּלֵם נִתְקַנּוּ בְּמִשְׁכָּן, וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ – כָּל מִי שֶׁרְאָה אוֹתָם הִקְרִסִים בְּמִשְׁכָּן וְהִסְתַּכַּל בָּהֶם, הָיָה מִסְתַּכַּל בְּאוֹר שְׁלֵהֶם בְּאוֹר הַכּוֹכָבִים, מִשּׁוּם שֶׁכָּד עוֹמְדִים הַכּוֹכָבִים בְּרִקְיעַ.

213. כְּתִיב (ישעיה מ) שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים וְגו'. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהוּ, אָבֵל תָּא וְזוּי, וְכִי בְּגִין דְּיִסְתַּכַּל בְּרִשְׁתֵּי עֵינָיו לְעִילָא, וְזִקִּיף לִין לְעִילָא, יָכִיל לְמַנְדַּע וּלְאִסְתַּכַּל בָּמָה דְּלֹא אִתְרִישׁוּ לְמַנְדַּע וּלְמוֹזְמִי.

214. אֱלֹהִים שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם, מֵאֵן דְּבִעֵי לְאִסְתַּכַּל וּלְמַנְדַּע בְּעוֹבְדֵי דְקוֹדֶשׁא בְּרִיקָה הוּא, יִזְקֹף עֵינָיו לְעִילָא, וְזוּמִי כָּמָה זְוִילִין, וְכָמָה מִשְׁרִיין, עוֹבְדִין מִשְׁנִיין דָּא מִן דָּא, רַבְרַבִּין אֵלִין מֵאֵלִין. וְכִדִּין תְּזוּמוֹן וְתִשְׁאֲלוֹן וְתִימְרוֹן, מֵאֵן בָּרָא אֱלֹהִים. מִי בָרָא אֱלֹהִים, הָאִי אוֹקְמוּהוּ רָזָא דְמוֹי, בָּרָא אֱלֹהִים. דְּהוּא אִתֵּר דְקִימָא מְרוֹם וְגִנּוּ וְסִתִּים וְלֹא יָדִיעַ, (צ"ב ע"א, קס"ח ע"ב) וְקִימָא תְדִיר לְשִׂאָלָה, בְּגִין דְּלֹא אִתְגַּלִּיא לְהוּא אִתֵּר. (בראשית ב' ע"א)

215. הַמוֹצִיא בַּמִּסְפָּר צָבָאָם, מֵאִי הַמוֹצִיא. אֱלֹהִים בְּגִין דְּהוּא אִתֵּר דְאִיהוּ טָמִיר וְגִנּוּ, אִיהוּ אִפִּיק כָּלָא, בְּרָזָא דְקוֹל דְּנִפִּיק מִשּׁוֹפָר. וְהוּא קוֹל, אִיהוּ מִסְפָּר דְּכָל זְוִילִין עֲלָאִין, וְזוּשְׁבָנָא דְכָלָא. וּמִתְמַן אִשְׁתַּכּוּז רָזָא דְמוֹהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּכָל אֵינִין סְטָרִין עֲלָאִין, עַד דְּנִגְדִין דְרָגִין, וְאִתְמַשְׁכָּאן לְתַתָּא, וְאִתְפָּרְשָׁאן כָּמָה (ק"מ) זְוִילִין לְזִינְהוּ, וְכִלְהוּ קִימָן בְּזוּשְׁבָנָא, וְאִקְרוּן בְּשֵׁמָא. מְרוֹב אוֹנִים, דָּא סְטָרָא דִימִינָא. וְאֲמִיץ כּוּז, דָּא סְטָרָא דְשְׂמָאלָא. אִישׁ לֹא נֶעְדֵּר, סְטָרִין דְנִגְדִין מִתְרִין עֲבָרִין.

216. (דף רל"ב ע"א) דְּבָר אַחֵר שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים, הָאִי קָרָא כֹד אִתְקַם מִשְׁכָּנָא. וְהוּא אִתְתַּקֵּן, כָּל מֵאֵן דְּזוּמִי לִיה לְמִשְׁכָּנָא, אִסְתַּכַּל בֵּיה לְעִילָא וְתַתָּא, וְכָלָא זְוִמִי בֵּיה בְּמִשְׁכָּנָא. בְּגִין דְּכָל עוֹבְדִין דְעֻלְמָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, כִּלְהוּ אִתְתַּקְנוּ בֵּיה בְּמִשְׁכָּנָא, וְהָאִי אוֹקְמוּהוּ, כָּל מֵאֵן דְּזוּמִי אֵינִין קָרִסִים בְּמִשְׁכָּנָא, וְאִסְתַּכַּל בָּהֶם, הָיָה מִסְתַּכַּל

בְּנֵהִירוֹ דְּלֵהוֹן, בְּנֵהִירוֹ (רכ"ט ע"א) דְּכַכְבֵּיא, בְּגִין
דְּהִכִּי קִיַּיִמִן כַּכְבֵּיא בְּרִקִיעָא.

217. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים קמח) הַלְלוּהָ הַלְלוּ
אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם וְגו'. בֹּא וּרְאֵה, הַתְּשַׁבַּחַת הִיא
אֲמֵר דָּוִד בְּנִגְדֵי סוֹד הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, שֶׁהוּא כָּלֵל שֶׁל
תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל. שְׁתֵּי תְּשַׁבַּחוֹת הֵן, כְּמוֹ סוֹד הַשֵּׁם
הַקְדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא הַכָּלֵל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל.
וְאֵלּוּ: זֶה, וְהַשְּׁבַח הָאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא כָּלֵלוֹת
הַשְּׁבָחִים שֶׁל הַכֹּל, שְׁכָתוּב (שם קנ) הַלְלוּהָ
הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ וְגו'. אָבֵל זֶה הִיא עַל עֲשָׂרָה
מִיָּנִים, וְזֶהוּ עַל שִׁבְעָה, וְהַכֹּל סוֹד אֶחָד בְּשֵׁם
הַקְדוֹשׁ.

218. הַלְלוּהָ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם, זֹהִי
רֵאשִׁית שֶׁל שְׁשֶׁה צִדִּים לְהַתְּפַשֵּׁט לְמַטָּה,
שֶׁהוּא סוֹד שְׁקִים לְשִׁאלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים
ד) כִּי שֶׁאֵל נָא לִימִים רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ
וְגו'. עַד כָּאן יֵשׁ רִשּׁוֹת לְשִׁאלָה. מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר
בָּרָא וְגו', וְעַד קֶצֶה הַשָּׁמַיִם – מִכָּאן וְהִלָּאָה לֹא
עוֹמֵד לְשִׁאלָה, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקוֹם טְמִיר וְגִנּוּז.

219. וְעַל זֶה, הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בְּמִרְוּמִים – אֵלּוּ שְׁנֵי צִדִּים, (שֶׁהֵם רוֹם
הַהִתְסַלָּה) יָמִין וּשְׂמָאל. וּמִכָּאן מִתְּפַשֵּׁטִים כָּל
הָאֲחֵרִים לְמַטָּה בְּסוֹד הַדְּרָגוֹת לְהַתְּתַקֵּן כְּרָאוּי.
הַלְלוּהוּ כָּל מַלְאָכָיו – אֵלּוּ הֵם שְׁנֵי עֲמוּדִים
שְׁעוֹמְדִים תַּחַת הַגּוֹף לְהַשְׁעִין אֶת הַגּוֹף עֲלֵיהֶם.

220. בֹּא וּרְאֵה, אוֹתָם הָעֲמוּדִים שֶׁהַגּוֹף נִשְׁעָן
עֲלֵיהֶם, עוֹמְדִים כָּאן בְּסוֹד הַמַּלְאָכִים, מִשּׁוּם
שֶׁהִירָכִים הֵן שְׁלִיחִים לְלֶכֶת מִמְּקוֹם לְמְקוֹם,
וּמִסּוֹד זֶה יוֹצֵאִים אוֹתָם שְׁנֵי מַלְאָכִים,
שֶׁהֵם שְׁלִיחִים לְלֶכֶת בְּשִׁלְיוֹת אֲדוֹנָם מִמְּקוֹם
לְמְקוֹם.

217. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים קמח) הַלְלוּהָ הַלְלוּ אֶת
י' מִן הַשָּׁמַיִם וְגו', תָּא וְזוּי תוֹשְׁבֻזָּתָא דָּא אֲמֵר דָּוִד,
לְכָכֵל רְזָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ כָּלֵלָא
דְּתוֹשְׁבֻזָּתָא דְכָלָא. תְּרִין תוֹשְׁבֻזֹּן אֵינֹן, כְּזוֹנָא
דְּרְזָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ כָּלֵלָא
דְּתוֹשְׁבֻזָּתָא דְכָלָא. וְאֵינֹן: דָּא, וְתוֹשְׁבֻזָּתָא
בְּתִרְאָה, דְּאִיהוּ כָּלֵלָא דְּתוֹשְׁבֻזָּתָא דְכָלָא,
דְּכִתִּיב, (תהלים קנ) הַלְלוּהָ הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ וְגו'.
אָבֵל דָּא הִוא, עַל עֲשָׂר מִיָּנִים. וְדָא הוּא עַל שִׁבְעָה,
וְכָלָא רְזָא וְזָדָא בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא.

218. הַלְלוּהָ הַלְלוּ אֶת י' מִן הַשָּׁמַיִם, אִיהוּ שִׁירֻזָּתָא
דְּשִׁית סְטָרִין לְאֶתְפִּשְׁטָא לְתַתָּא, דְּדָא אִיהוּ רְזָא
דְּקִיַּיִמָּא לְשִׁאלָה, כְּמוֹהָ דָּאֵת אֲמֵר, (דְּבָרִים ד) כִּי
שֶׁאֵל נָא לִימִים רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ וְגו', עַד
הִכָּא אִית רִשּׁוֹ לְשִׁאלָה, מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא וְגו', וְעַד
קֶצֶה הַשָּׁמַיִם מִכָּאן וְהִלָּאָה, לֹא קִיַּיִמָּא לְשִׁאלָה,
בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֵר טְמִיר וְגִנּוּז.

219. וְעַל דָּא הַלְלוּ אֶת י' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בְּמִרְוּמִים, אֵלּוּ תְּרִין סְטָרִין, (דְּאִינוֹן רוֹמָא
דְּשִׁירֻזָּתָא) יָמִין וּשְׂמָאלָא. וּמִהִכָּא אֶתְפִּשְׁטָאן
כָּלֵהוּ אֲזוּרָנִין לְתַתָּא, בְּרְזָא דְּדִרְגִין לְאֶתְתַקְנָא
כְּדָקָא יֵאוֹת. הַלְלוּהוּ (קס"ו ע"א) כָּל מַלְאָכָיו, אֵלּוּ
תְּרִין קִיַּיִמִין דְּקִיַּיִמִי תְּזוּזוֹת גּוֹפָא, לְמִשְׁעָן גּוֹפָא עֲלֵיהֶו.

220. תָּא וְזוּי, אֵינֹן קִיַּיִמִין דְּגּוֹפָא אֲשִׁתְּעָן עֲלֵיהֶו,
קִיַּיִמִי הִכָּא בְּרְזָא דְּמַלְאָכִין, בְּגִין דִּירְכִין אֵינֹן
שְׁלִיזוֹן, לְמִיכָל מֵאֲתֵר לְאֲתֵר, וּבִרְזָא דָּא, נְפָקִין אֵינֹן
דְּאֶקְרוּן מַלְאָכִין, דְּאֵינֹן שְׁלִיזוֹן לְמִהִרָּה בְּשִׁלְיוֹזוֹתָא
דְּמֵאֲרִיהוֹן, מֵאֲתֵר לְאֲתֵר.

221. הללוהו כל צבאיו – זהו מקום שיוצאים ממנו כל התילות הקדושים העליונים, סוד אות הברית הקדושה, והוא רשום בכל שאר הרבבות, כמו שאמרנו, שכתוב (ישעיה מח) ה' צבאות שמו, אות הוא בכל שאר התילות והרבבות.

222. הללוהו שמש וירח – בו עומד הסוד הזה, והוא השמש להאיר, ובו עומדים פוכבים עליונים שמאירים, ומזלות, והרי בארנו. אחר כך חוזר למעלה לאותו מקום שעומד ברום המרומים, ושם נתקעים הכל, הללוהו שמי השמים. אחר כך הללו את ה' מן הארץ. כנגד אלה אש וברד וגו'.

223. בא וראה, אותם פוכבים למטה עומדים במשיכה שנמשכים מסוד העליון, משום שהכל עומד בדיוקן עליון, והרי בארנו. ומשום כך כל אותם פוכבים ומזלות מרום הרקיע, כלם עומדים להנהיג בו את העולם שלמטה ממנו, ומשם מתפשטות דרגות, עד שעומדות הדרגות לאותם פוכבים שלמטה, שכלם אין עומדים ברשותם כלום, והרי בארנו, וכלם עומדים ברשות שלמעלה. ועל זה כתוב, (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החזים בפוכבים, והכל הוא ברשות ונתבאר.

224. ויעשו את הכתנת שש וגו' ואת המצנפת שש וגו'. רבי יוסי פתח, (שם ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו'. והיה באחרית הימים, בשיפוק הקדוש ברוך הוא את את פת יעקב ויקים אותה מן העפר ותתחבר השמש בלבנה, אז נכון יהיה הר בית ה' – זו ירושלים למעלה, שתהיה מתקנת בתקונה להיות נאורה באור שלמעלה, שכל אורה אינו מתקן אלא באור שלמעלה. ובאותו זמן יאור עליה אור עליון על אחד פי שבועה ממה שהיתה מקדם לכן, בכתוב (שם ל) והיה

221. הללוהו כל צבאיו, דא איהו אתר דנפקי מניה כל זיילין קדישין עלאין, רזא דאת קיימא קדישא, ואיהו רשים בכל שאר רבון, כדקא אמרן, דכתוב, (ישעיה מח) יי צבאות שמו, אות איהו בכל שאר זיילין ורבון.

222. הללוהו שמש וירח, ביה קיימא רזא דא, ואיהו שמישא לאנהרא, וביה קיימין ככבייא עלאין דנהרין, ומזלי, והא אוקימנא. לבתר אהדר לעילא, ליהוא אתר דקאים ברומא דמרומים, ותמן תקיעו דכלא, הללוהו שמי השמים. לבתר הללו את ה' מן הארץ, לקבל אלן אש וברד וגו'.

223. תא זוזי, אינן ככבים לתתא, קיימין במשיכו דאתמישכאן מרזא עלאה, בגין דכלא קיימא בדיוקנא עלאה, והא (בראשית ל"ד ע"א) אוקימנא. ובגין כך כל אינן ככבייא ומזלי, מרום רקיעא, כלהו קיימי לאנהגא ביה עלמא דלתתא מניה, ובתמן אתפשטאן דרגין, עד דקיימין דרגין לאינן ככבייא דלתתא, דכלהו לא קיימי ברשותיהו כלום, והא אוקימנא, וכלהו קיימאן ברשותא דלעילא. ועל דא כתיב, (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החזים בפוכבים, וכלא איהו ברשותא ואתמר.

224. (שמות לט) ויעשו את הכתנות שש וגו' ואת המצנפת שש וגו'. רבי יוסי פתח, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו'. והיה באחרית הימים, כד יפקוד לה קודשא בריך הוא לברתא דיעקב, ויוקים לה מעפרא, ויתחבר שמישא בסיהרא, כדין נכון יהיה הר בית ה', דא ירושלם לעילא, דתהא מתתקנא בתקונהא לאתנהרא בנהורא דלעילא, דכל נהורהא לאו איהו מתתקנא, אלא בנהורא דלעילא. ובההוא

אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה
שבועתים וגו'.

225. בראש החרים, בראשי החרים היה צריך
להיות! מה זה בראש? אלא האור הזה שיהיה
לה, בראש החרים הוא. ומיחו ראש החרים? זה
הכחן הגדול שהוא ראש החרים, הראש של כל
צד הימין. וזהו שמתקן את הבית תמיד ומברך
אותה להאיר פניה. ועל זה, יהיה נכון.

226. ובמה יתקן אותה? באותם לבושים שהם
כמו שלמעלה, כמו שבארנו. ואותם לבושים
כלם עומדים בסוד של שש. והבית הזה, כשיהיה
מתקן בראש החרים הזה, שהוא הכחן הגדול,
אז נקשר ומתעלה למעלה בקיום עליון, ואור
העולם מאותו האור העליון. (אז) וזהו ונשא
מגבעות, מכל שאר החילות והמחנות
העליונים. ואז, ונהרו אליו כל הגוים.

227. בא וראה, בשעה שהכחן שלמטה פורש
ידיו, אז רוח עליונה מאירה ויוצאת, וכל
המאורות מאירים, והאורות נמשכים ונאורים
ונקשרים אלה באלה, עד שיאירו את פניה של
בנסת ישראל, והכל על ידי האור הראשון
שהוא הכחן. וכשהכחן מתעורר למטה, כהן
מתעורר למעלה. ובמעשים שלמטה מתעוררת
ההתעוררות שלמעלה.

228. ועל זה, נכון יהיה הר בית יי' בראש
החרים וגו', ונהרו אליו כל הגוים. משום שעכשיו,
כל שאר העמים יש להם ממנים ברכיע עליהם,
ובאותו זמן יבער אותם ויפיל אותם הקדוש
ברוך הוא משלטונם, שכתוב (ישעיה כד) יפקד
ה' על צבא המרום במרום. וכיון שכלם יעברו
משלטונם, אז הקדוש ברוך הוא יתחזק לבדו,
כמו שנאמר (שם ב) ונשגב ה' לבדו ביום ההוא.

ומנא יתנהיר עלה זהורא עלאה, על זרד שבועה
במה דהות מקדמת דנא, כמה דכתיב, (ישעיה
ל) והיה אור הלבנה כאור הנומה ואור הנומה יהיה
שבועתים וגו'.

225. בראש החרים. בראשי החרים מבעי ליה.
מאי בראש אלא זהורא דא דיהא לה (דף רל"ב
ע"ב) בראש החרים איהו. ומאן איהו ראש החרים.
דא כהנא רבא. דאיהו ראש החרים. רישא דכלא
סטרי ימינא. ודא איהו דמתקן לביתא תדיר, ומברך
לה לאזהרא אנפיה. ועל דא, יהיה נכון.

226. ובמה יתקן לה. באינן לבושיין דאינן כנונא
דלעילא, כמה דאוקמוה. ואינן לבושיין כלהו קיימן
ברא דשית. והאי ביתא כד יהא מתתקן בהאי
ראש החרים, דאיהו כהנא רבא, כדן אתקשר
ואסתלק לעילא בקיומא עלאה, ויתנהיר עלמא
מההוא נהירו עלאה. (כד'ן) ודא הוא ונשא מגבעות,
מכל שאר זילין ומשריין עלאין, וכדן ונהרו אליו
כל הגוים.

227. תא וזוי, בשעתא דכהנא דלתתא פריש ידיו,
כדן רווחא עלאה אנהיר, ונפיק, וכל בוצינן זהרין,
ונהורין אתבושכאן ואתנהרין ואתקשרין אליו באליו,
עד דיתנהירו אנפיה דכנסת ישראל, וכלא על דא
דזהורא קדמאה דאיהו כהנא. וכד כהנא אתער
לתתא, כהנא אתער לעילא. ובעובדין דלתתא,
אתער אתערוותא דלעילא.

228. ועל דא נכון יהיה הר בית יי' בראש החרים
וגו', ונהרו אליו כל הגוים. בגין דהשתא, כל שאר
עמין, אית לון ממנן ברכיעא עליהו. ובההוא זמנא,
יבער לון, ויפיל לון קודשא בריך הוא משולטניהון,
דכתיב, (ישעיה כד) יפקוד יי' על צבא המרום
במרום, וכיון דכלהו יתעברון משולטניהון, כדן

ואז, ונהרו אליו כל הגוים. וזהו שכתוב והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וגו'.

קודש'א בריך הוא יתתקף בלזוודיה, כמות דאת אמר (ישעיה ב) ונשגב יי' לבדו ביום ההוא, וכדין ונהרו אליו כל הגוים. והרא הוא דכתיב, והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וגו'.

229. והכל הוא בשעה שחכמן, שהוא ראש הקהלים, יאיר לה, והכל הוא בסוד של שש, שש הם בכל הצדדים שיאיר לה, שהרי בסוד של שש יאיר לה.

229. וכלא איהו, בשעתא דכהנא, דאיהו ראש הקהלים ינהיר לה, וכלא איהו ברזא דשיש, שית אינן בכל סטריין דינהיר לה, דהא ברזא דשית ינהיר לה.

230. רבי אלעזר ורבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. אמר רבי אלעזר, זמן הוא ללכת עם השכינה, משום ששכינה לא תשרה עלינו אלא מתוך דברי תורה. אמר רבי יהודה, מי שהוא הראש, יפתח בראש.

230. רבי אלעזר ורבי יצחק ורבי יהודה הוו אנלי באורזא, אמר רבי אלעזר, עידן איהו למהר בשכינתא, בגין דשכינתא לא תשרי עלן, אלא מוגו מלי דאורייתא. אמר רבי יהודה, מאן דאיהו רישא, ליפתח ברישא.

231. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים) קיט) צעיר אנכי ונבזה ופקדון לא שכתתי. צעיר אנכי ונבזה – דוד המלך לפעמים משבח את עצמו, שכתוב (שם יח) ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. וכתוב (שמואל ב- כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על משית אלהי יעקב. ולפעמים עושה את עצמו עני, שכתוב (תהלים פו) כי עני ואביון אני. וכתוב צעיר אנכי ונבזה. והוא אומר, (שם קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

231. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיט) צעיר אנכי ונבזה פקודיה לא שכתתי. צעיר אנכי ונבזה, דוד מלכא, לזמנן איהו קא משיבון גרמיה, דכתיב, (תהלים יח) ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. וכתוב, (שמואל ב כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על משית אלהי יעקב. ולזמנן עבד גרמיה מסכנא, דכתיב, (תהלים פו) כי עני ואביון אני. וכתוב צעיר אנכי ונבזה. ואיהו אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

232. אלא, בזמן שהיה עולה בדרגת השלום והתעלה בדין של אמת והיה שולט על שונאיו, היה משבח את עצמו. ובזמן שראה את עצמו בצרה ושונאיו דוחקים אותו, אז הנמיך את עצמו, והיה קורא לעצמו עני, קטן לכלם. מה הטעם? משום שלפעמים היה שולט, ולפעמים היה בצרה של שונאיו.

232. אלא, בזמנא דהוה סליק בדרגא דשלכמא, ואסתלק בדינא דקשוט, והוה שליט על שונאוי, הוה קא משיבון גרמיה. ובזמנא דזומא גרמיה בעקו, ושונאוי קא דוחקין ליה, כדין מאיה גרמיה, והוה קרי גרמיה מסכנא, זעירא לכלא. מאי טעמא. בגין, דהא לזמנן הוה שליט, ולזמנן הוה בעקו דשונאוי.

233. ועם כל זה, הוא שלט עליהם תמיד ולא יכלו לו. ודוד המלך תמיד היה משפיל עצמו

233. ועם כל דא איהו שליט עליהו תדיר, ולא יכילו ליה. ודוד מלכא, תדיר איהו הוה שפיל

לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁכַל מִי שֶׁמִּנְמִיךְ עֲצָמוֹ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְזַקֵּף אוֹתוֹ עַל הַכֹּל, וּמְשׁוֹם כֵּךְ הַתַּרְצָה בּוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הַזֶּה – שְׁכָתוֹב (ישעיה לז) וְגוֹתִי עַל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי. וּבְעוֹלָם הַבָּא – שְׁכָתוֹב (הושע ג) וּבְקִשׁוֹ אֵת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכָם וּפְחָדוֹ אֵל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. דָּוִד הוּא הָיָה מֶלֶךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְדָוִד יִהְיֶה מֶלֶךְ לְעַתִּיד לְבָא. וְעַל זֶה אָמַר, אֲבֹן מֵאִסוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

234. בֹּא וּרְאֵה, בְּשַׁעַה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ מַחְזִיר פָּנָיו וְלֹא מֵאִיר לְלִבְנָה, מַעֲבֵר אוֹרָה (לִלְבָנָה) וְלֹא מֵאִירָה, וְאֵז הִיא בְּעֵנִי בְּכָל הַעֲדָדִים, וְנִתְקַדְּרַת וְאֵין לָהּ אוֹר כָּלָל. וּבְשַׁעַשְׁמֵשׁ חוֹזֵר נִגְדָה וּמֵאִיר לָהּ, אֵז פְּנִיָּה מֵאִירֹת, וְהִיא מִתְקַשֶּׁטֶת אֵלָיו בְּנִקְבָה שֶׁמִּתְקַשֶּׁטֶת אֵל הַזָּכָר, וְאֵז הִיא שׁוֹלֶטֶת בְּשִׁלְטוֹן הָעוֹלָם.

235. וְעַל זֶה דָּוִד הָיָה מַעֲטָר עֲצָמוֹ בְּאוֹתוֹ גִּזְנוֹ מִמֶּשׁ. לְפַעֲמִים הוּא עֲנִי, וּלְפַעֲמִים הוּא בַּעֲשָׂר וּבַעֲשִׁירֹת הַכֹּל, וּמְשׁוֹם כֵּךְ הָיָה אוֹמֵר צָעִיר אֲנִכִּי וְנִבְזָה. וְעַם כָּל זֶה – פְּקֻדִּיךְ לֹא שְׁכַחְתִּי. כִּמוֹ כֵּן יֵשׁ לְאָדָם לְהִיטֵב נִבְזָה בְּעֵינָיו, (וְנִבְזָה). וְמָה אִם דָּוִד הַמֶּלֶךְ כֵּךְ, כָּל שָׂכָן אָדָם אַחֵר שֵׁיִשׁ (לו) לְהַשְׁפִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל, לְהִיטֵב כָּלִי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַתְרַצָּה בּוֹ, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, שְׁכָתוֹב (ישעיה מז) וְאֵת דָּכָא וּשְׁפַל רוּחַ. עַכְשָׁיו אֲנִי אֶפְתַּח בְּרֹאשׁ.

236. פִּתַּח וְאָמַר, (יחזקאל מ) וַיָּבִיֵא אוֹתִי שְׁמָה וְהִנֵּה אִישׁ מֵרֹאשׁוֹ כְּמֵרֹאשׁ נְחֹשֶׁת וּפְתִיל פְּשָׁתִים בִּידוֹ וְקִנְהַת הַמִּדָּה וְהוּא עוֹמֵד בְּשִׁיעָר. אֵת

גְּרָמִיָּה לְגַבִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, הַכֹּל מֵאֵן דְּמֵאִירָה גְּרָמִיָּה קָמִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, אִיהוּ זָקִיף לִיָּה עַל כָּלָא. וּבִגִּין כֵּךְ, אֶתְרַעֵי בִיָּה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהֵאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִי. בְּעֲלָמָא דִּין, דְּכֶתִיב, (ישעיה לז) וְגוֹתִי עַל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי. וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִי, דְּכֶתִיב, (הושע ג) וּבְקִשׁוֹ אֵת יי אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכָם וּפְחָדוֹ אֵל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. דָּוִד אִיהוּ הָוָה מֶלֶכָא בְּהֵאִי עֲלָמָא, וְדָוִד יִהְיֶה מֶלֶכָא לְזִמְנָא דְּאֶתִי. וְעַל דָּא אָמַר, אֲבֹן מֵאִסוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

234. תָּא זִזְוִי, בְּשַׁעַתָּא דְּשִׁמְשָׁא מֵהֲדָר אֲנָפוּי, וְלֹא נִהִיר לְסִיְהָרָא, אֶתְעַבֵּר נְהוֹרָהָא (לְסִיְהָרָא) וְלֹא נִהִירָתָא, כְּדִין אִיהִי בְּמִסְכְּנוֹתָא בְּכָל סְטִרִין, וְאֶתְקַדְּרַת. וְלִית לָהּ נְהוֹרָא כָּלָל. וְכֹד שִׁמְשָׁא אֶהֱדָר לְקַבְלָהּ, וְאֶנְהִיר לָהּ, כְּדִין אֶתְנַהִירָתָא אֲנָפָהָא, וְאֶתְקַשֶּׁטֶת לְגַבִּיָּה, כְּנוֹקְבָא דְּאֶתְקַשֶּׁטֶת לְגַבִּי דְּכוּרָא, וְכְדִין אִיהִי שְׁלֵטָא (דף רל"ג ע"א) בְּשׁוֹלְטָנוֹ בְּעֲלָמָא.

235. וְעַל דָּא, דָּוִד הָוָה מַעֲטָר גְּרָמִיָּה, בְּהֵוָה גְּוֹזָא מִמֶּשׁ. לְזִמְנִין אִיהוּ מִסְכְּנָא, וְלְזִמְנִין אִיהוּ בְּעוֹתֵרָא בְּעֵתִירוֹ דְּכָלָא, וּבִגִּין כֵּךְ הָוָה אָמַר, צָעִיר אֲנִכִּי וְנִבְזָה. וְעַם כָּל דָּא, פְּקֻדִּיךְ לֹא שְׁכַחְתִּי. כְּגוֹזָא דָּא, אִית לִיָּה לְבָר נְשִׁי לְמַהוּי נִבְזָה בְּעֵינָיו, (ס"א וּנְבִזָּה וְמָה אִי דָּוִד מֶלֶכָא כֵּךְ כָּל שָׂכָן בַּר נֶשׁ אַחֲרָא דְּאִית לִיָּה) לְאֶשְׁפָּלָא גְּרָמָה בְּכָלָא, לְמַהוּי אִיהוּ מֵאֲנָא דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֵי בִיָּה, וְהֵא אִוְקְמוּהָ, דְּכֶתִיב, (ישעיה מז) וְאֵת דָּכָא וּשְׁפַל רוּחַ. הַשְׁתָּא אֲנִי אֶפְתַּחוּ בְּרִישָׁא.

236. פִּתַּחוּ וְאָמַר, (יחזקאל מ) וַיָּבִיֵא אוֹתִי שְׁמָה וְהִנֵּה אִישׁ מֵרֹאשׁוֹ כְּמֵרֹאשׁ נְחֹשֶׁת וּפְתִיל פְּשָׁתִים בִּידוֹ וְקִנְהַת הַמִּדָּה וְהוּא עוֹמֵד בְּשִׁיעָר. הָאִי זִמְנָא לִיָּה

יִזְוָקָא, בְּהֵוָה זִיזוּ דְנִבּוּאָה, וְהָאִי אִיהוּ אִישׁ, וְזֵה רָאָה יִחְזַקָאֵל בְּאוֹתוֹ מְרָאָה הַנִּבּוּאָה, וְזֵהוּ אִישׁ, שֶׁהוּא שְׁלִיחַ בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים.

237. וְהָכָא לֹא אָמַר אֶלָּא אִישׁ, וְלֹא אָמַר אִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים. אֶלָּא, בְּשִׁיעָתָא דְעֵבִיד שְׁלִיחוּתָא לְמַעַבְדַּד דִּינָא, אוּ לְאוֹזוּתָא דִּינָא, אֶקְרִי לְבוּשׁ הַבְּדִים. וּבְשִׁיעָתָא דְלֹא אֶתִי לְהַכִּי, אֶשְׁתַּנִּי לְזוּזָא אֲזוּרָא, כְּפֻם שְׁלִיחוּתָא, הָכִי שְׁנִי זִיזוּ דִּילִיָּה בְּאִינוּן לְבוּשִׁין, וְאֶשְׁתַּנִּי מִלְבוּשִׁין לְלְבוּשִׁין, בְּגִין דְּאִיהוּ תְדִיר בְּסִטְר שְׁמַמָּלָא, וְכַמָּה זְוִינִן אִינוּן דְּאֶתְלַבְּשִׁי בְּהוּ, וְכָל אִינוּן דְּאֶתִינִן מִסְטָרִיהּ.

238. מְרָאָהוּ כְּמְרָאָה זְוֹשֶׁת, הָכָא אֶתְלַבְּשִׁי בְּהֵוָה לְבוּשִׁא דְּאִינוּן (ר"ס ע"א, קל"ט ע"א, רכ"ט ע"א) טוֹרִי זְוֹשֶׁת, דְּאֶקְרוּן (זכריה ו) הָרִי זְוֹשֶׁת. וְדָא אִייתִי מְדִידוּ, לְמַעַבְדַּד מִשְׁוֹתָא.

239. הָאִי (קְנָה הַמִּדָּה) לָאוּ אִיהוּ בּוּצִינָא דְּקִרְדִּינוּתָא דְּטָמִיר וְנִזְיָ, אֶלָּא מִתְמָן גְּפָקֶת הָאִי קְנָה לְתַתָּא, דְּאֶתְגְּלִיד מִזֵּוּ נִהִירוּ דְּאֶשְׁתַּבִּיק מִבּוּצִינָא דְּקִרְדִּינוּתָא, כֹּד אֶסְתַּלְקֶת לְעִילָא, וְאֶתְגְּלִפֶת גֵּו (רמ"ה ע"ב) סְפִירוּ דְּנִצְיָן וְלֹא אֶתִידַע. וְעַל דָּא, הֵוָה קְנָה הַמִּדָּה אִיהוּ קִיּוּמָא בְּמִדִּידוּ דְּמִשְׁוֹתָא, דְּקִיּוּמָא לְתַתָּא.

240. וְלִזְמִינִן קְנָה הַמִּדָּה, וְלִזְמִינִן (רנ"ח ע"א) קוּ הַמִּדָּה, וְעַל דָּא פְתִיל וְקְנָה, וְכָלָא מִשְׁוֹתָא לְמַעַבְדַּד מְדִידוּ, (הַתָּם) כָּל מְדִידוּ דִּיזְוָקָאֵל, אִיהוּ הֵוָה בְּהֵוָה קְנָה הַמִּדָּה, וּבְעוּבָדָא דְּמִשְׁכָּנָא כָּלָא הֵוָה בְּקוּ הַמִּדָּה.

241. בְּמִשְׁכָּנָא, בְּהֵוָה מְדִידוּ דְּלִתְתָּא, דְּאִיהוּ קוּ הַמִּדָּה, כְּזוּזָא דְּהֵוָה פְתִיל, דְּכֹד שְׁרִי לְאֶתְפִּשְׁטָא, בְּכָל אֶמָה זֹד קֶשֶׁרָא, וּבְהֵוָה מִשְׁוֹתָא מְדִידוּ, וְאֶקְרִי אֶמָה. וּבְגִין כֹּד, שְׁמִנָּה וְעֶשְׂרִים בְּאֶמָה, דְּדָא

237. וכאן לא אמר אלא איש, ולא אמר איש לבוש הבדים. אלא בשעה שעשה שליחות לעשות דין או להראות דין – נקרא לבוש הבדים. ובשעה שלא בא לכך – השתנה לגון אחר. כפי שליחותו – כך שונה המראה שלו באותם לבושים והשתנה מלבושים ללבושים, משום שהוא תמיד בצד שמאל, וכמה גונים הם שמתלבש בהם, וכל אותם שבאים מן הצד שלו.

238. מראהו כמראה נזושת – כאן מתלבש באותו לבוש שהם טורי נזושת, שנקראים הרי נזושת, וזה הביא מדה לעשות מדידה.

239. זה (קנה המדה) אינו הניצוץ הקשה הנעלם והגנוז, אלא משם יוצא הקנה הזה למטה, שנגשם מתוך אור שנשאר מהניצוץ הקשה, בשמסתלק למעלה ונחלק תוך הספיר שנוצץ ולא נודע. ועל כן אותו קנה המדה עומד במדידת המדה שעומדת למטה.

240. ולפעמים קנה המדה, ולפעמים קו המדה, ועל זה פתיל וקנה, והכל מדה לעשות מדידה. (שם) כל המדידות של יחזקאל היו באותו קנה המדה, ובמעשה המשכן הכל היה בקו המדה.

241. במשכן, באותה מדידה שלמטה, שהיא קו המדה, כמו שאותו הפתיל, שבשמתחיל להתפשט, בכל אמה קשר אחד, ובאותה מדה מודד, ונקרא אמה. ומשום כך, (שמות יו) שמנה ועשרים באמה, שזה ארך, ורחב

ארבע באמה, ולא כתוב ארבע אמות, משום שאמה היה מודד לכל צד.

242. וזה יוצא מסוד המאור העליון, שהמדידה של זה למטה, מהמדידה הוא שלמעלה נמצאת. המדידה שלמטה קטנה אלף וחמש מאות צדדים, וכל צד וצד שנים עשר אלף אמות, ועל בן אמה אחת הולכת בכלן, ואותה אמה שזה מודד, מתפשט קו המדה ונתגלית עוד אמה ומודד, וכן בכל אותן מדידות. (שנים עשר אלף אמות מתפשט קו המדה ונתגלית אמה ומודד, וכן בכל אותן מדידות, ועל זה אמה אחת הולכת בכלם, והיא אמה שמודדת זה מודדת זה).

243. שמנה ועשרים באמה, הוא ארץ של אמה אחת, והרחב ארבע באותה אמה. נמצא אמה אחת שהיא שלשים ושנים שלישים. כמו שנאמר (ישעיה מ) וכל בשלש עפר הארץ, והם שלשים ושנים, בנגד שלשים ושנים שבילים שיוצאים מלמעלה.

244. וכאשר נעשית מדת הארץ במדידה הוא, היא ארבעה צדדים אותו הארץ. וכל צד שבע אמות, שלכך עולות אותן שבע אמות לארבעה צדדים בסוד של שבע, (ומתחומים) שהם עשרים ושמנה שהם בארץ, משום ששבע הוא סוד עליון בכל. וכל אותם שלשים ושנים שבילים כלולים בשבע, בסוד השם הקדוש.

245. ואם תאמר, הרי כתוב מדה אחת לכל היריעת – ודאי שזו מדה אחת, אף על גב שהתפשטה אמה אחר אמה, וזה אחר זה, והכל בסוד (תיוס) המאור העליון זה בא, להיות מעלה ומטה מדה אחת.

246. וזהו המדה שהיא בקדשה יתרה, משום שיש מדה אחרת שהיא לכסות על זו שהיא בפנים. שהרי במדה אחרת שמכסה על זה עולה

הוא ארכא ופותיא ארבע באמה, ולא כתיב ארבע אמות, בגין דאמה מדיד לכל סטר.

242. והאי נפקא, מרוא דבוצינא דלעילא, דמדידו דהאי לתתא מהאי מדידו דלעילא אשתכח. מדידו דלתתא, אלף וזמשי מאה סטרין, וכל סטרא וסטרא תריסר אלפי אמין, ועל דא אמה זוד איזל בכלהו, וההוא אמה דמדיד דא, אתפשט קו משוואתא ואתגלייא אמה ומדיד, וכן בכל אינון משוואתי. (ו"א תריסר אלפי אמין אתפשט קו משחתא ואתגלייא אמה ומדיד וכן בכל אינון משחתי ועל אמה חד אזיל בכלהו וההוא אמה דמדיד דא מדיד דא).

243. שמנה ועשרים באמה, איהו ארכא, הוודא אמה, ופותיה ארבע בההוא אמה. אשתכח, אמה זוד דאיהו תלתין ותריין שלישים. כמה דאתאמר (ישעיה מ) וכל בשליש עפר הארץ, ואינון ל"ב, לקבל ל"ב שבילין דנפקין מלעילא.

244. וכד אתעביד משוואתא דארכא בהאי מדידו, איהו ארבע סטרין ההוא ארכא. וכל סטרא ז' אמין, דלהכי סלקן אינון שבעה אמין, לארבע סטרין, ברוא דשבע, (ו"א ומתחומין) דאינון תבנינא ועשרים דאינון בארכא, בגין דשבע איהו רוא עלאה בכלא. וכל אינון תלתין ותריין שבילין כלילין בשבע, ברוא דשמה קדישא.

245. ואי תימא, הא כתיב מדה אחת לכל היריעות. ודאי מדה אחת איהו, אף על גב דאתפשט אמה בתר אמה, ודא בתר דא, וכלא ברוא (ו"א מרזא) דבוצינא דלעילא קא אתיא, למהוי עילא ונתתא משוואתא וזדא.

246. ודא איהו משוואתא דאיהו בקדושה יתיר, בגין דאית משוואתא אזורא, דאיהי לזופיא על דא דאיהי

בַּחֲשֹׁבוֹן לְחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, וּבְפָנִים לְחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָשֵׁנִים, (שֶׁהִיא לְכֹסֶת עַל זֶה שֶׁהִיא לְבָפְנִים וְעוֹלָה בְּחֲשֹׁבוֹן, בְּחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, וּלְבַחוּץ לְחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָשֵׁנִים) וְזֶה סוּד שְׁמִכְסָה זֶה עַל זֶה, שְׁלֹשִׁים וָשֵׁנִים לְבָפְנִים – שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע (שְׁלֹשִׁים וָשֵׁנִים הוּא עוֹמֵד בְּפָנִים, שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע הוּא עוֹמֵד) בַּחוּץ.

247. מִשּׁוּם שֶׁהָרִי מִדָּה רִאשׁוֹנָה, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה בְּגוֹנִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם שֵׁשׁ מִשְׁזָר וּתְכֵלֶת וָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, אֵלּוּ גּוֹנִים קְדוּשִׁים, וְכָל חֲשֹׁבוֹנוֹ עוֹלָה לְחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָשֵׁנִים. וּמִדָּה שְׁנִיָּה, שֶׁהִיא לְחוּץ לְכֹסֶת עַל זֶה, עוֹלָה לְחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, וְזֶה סוּד הַכְּתוּב (תְּהִלִּים מֵא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דֹּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ ה'. בְּיוֹם רָעָה מִמֶּשׁ יִמְלִטְהוּ ה'.

248. סוּד הַחֲשֹׁבוֹן לְפָנִים, שֶׁהוּא סוּד שְׁלֹשִׁים וָשֵׁנִים. וּבְאֹתוֹ חֲשֹׁבוֹן שֶׁל בַּחוּץ מֵהַ כְּתוּב? וְעִשִּׂיתָ יְרִיעֵת עֲזִים. יְרִיעֵת עֲזִים, לְמָה עֲזִים? אֲלֵא הַסוּד הַגּוֹן שֶׁלּוֹ, לְתֵת מְקוֹם בְּסוּד הַקֶּדֶשׁ, וּמִשּׁוּם כִּךְ יְרִיעֵת עֲזִים וְדָאִי. כְּתוּב (שִׁיר ו) אֶל גִּנַּת אֲגוֹז יִרְדְּתִי וְגו', הָרִי פִּרְשִׁי, אֲבָל מֵהַ אֲגוֹז יֵשׁ לוֹ קֶלֶפָה שֶׁמְקִיפָה וּמְכַסֶּה אֶת הַמֶּמֶחַ, וְהַמֶּמֶחַ מִבְּפָנִים, אֵף כִּךְ בְּכָל דְּבַר שֶׁל קֶדֶשׁ – הַקֶּדֶשׁ בְּפָנִים, וְהַצֵּד הָאַחֵר בַּחוּץ. וְסוּד זֶה – (חֲבִקוּק א) רָשַׁע מִכְתִּיר אֶת הַצִּדִּיק. וְעַל כֵּן נִקְרָא אֲגוֹז, וְהָרִי פִּרְשִׁי.

249. בֵּא וְרָאָה, בְּאֹתוֹ שְׁבָחוּץ – כָּל מֵה שְׁמוֹסִיף, גּוֹרֵעַ. וְסִימָנָךְ פְּרִי הַחֶגֶג, שְׁמֵת־מַעֲטִים וְהוֹלְכִים. אֵף כָּאֵן גַּם, בְּמָה שְׁבָפְנִים כְּתוּב, וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֲשֶׂר יְרִיעֵת. וּבְמָה שְׁבָחוּץ כְּתוּב, עֲשֶׂתִּי עֲשֶׂה יְרִיעֵת. הוֹסִיף אוֹתִיוֹת וְגָרַע מִהַחֲשֹׁבוֹן. הוֹסִיף חֲשֹׁבוֹן וְגָרַע (אוֹתִיוֹת). הוֹסִיף חֲשֹׁבוֹן, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כו) אַרְךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁלֹשִׁים בָּאֲמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֲמָה הַיְרִיעָה. וּכְשֶׁעוֹלָה לְחֲשֹׁבוֹן, עוֹלָה לְחֲשֹׁבוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, שְׁאֵין בְּכָל אוֹתָם מִיָּנִי הָעֵנִי כְּמוֹ אוֹתוֹ

לָגוֹ. דִּהָא בְּמִשְׁוֹתָא אֲזִירָא דְּזוֹפִיָּא עַל דָּא, סִלְקָא בְּזוּזִיבְנָא בְּזוּזִיבְנָא ד"ל, וּלְגָאוּ בְּזוּזִיבְנָא ל"ב (ס"א דָּאִיהִי דַחֲפִיא עַל דָּא דָּאִיהִי לָגוּ וּסְלִקָא בַחוּשְׁבָנָא, בַחוּשְׁבָנָא ד"ל וּלְגָאוּ בַחוּשְׁבָנָא ל"ב) וְדָא אִיהוּ רָזָא (דף רל"ג ע"ב) דְּזוֹפִיָּא דָּא עַל דָּא, ל"ב לָגוֹ, ד"ל (ל"ב אִיהוּ קִימָא לָגוֹ, ד"ל אִיהוּ קִימָא) לָבֵר.

247. בְּגִין דִּהָא מִשְׁוֹתָא קְדָמָאָה, דָּאִיהוּ קְדִישָׁא בְּגוֹנִין קְדִישִׁין, דְּאִינוּן יֵשׁ מִשְׁזָר וּתְכֵלֶת וָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, אֵלּוּן גּוֹנִין קְדִישִׁין, וְכָל זוּזִיבְנָא דִּילִיָּה סִלְקָא לְזוּזִיבְנָא ל"ב. וּמִשְׁוֹתָא תְּנִינָא דָּאִיהוּ לָבֵר לְזוֹפִיָּא עַל דָּא, אִיהִי סִלְקָא לְזוּזִיבְנָא ד"ל. וְדָא אִיהוּ רָזָא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים מֵא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דֹּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ ה'. בְּיוֹם רָעָה מִמֶּשׁ יִמְלִטְהוּ ה'.

248. רָזָא דְּזוּזִיבְנָא לָגוֹ, דָּאִיהוּ רָזָא ל"ב. וּבִהִיָּהּ זוּזִיבְנָא דְּלָבֵר, מֵהַ כְּתִיב, וְעִשִּׂיתָ יְרִיעֵת עֲזִים. יְרִיעֵת עֲזִים, אֲמַאי עֲזִים. אֲלֵא רָזָא דְּזוּזִיבְנָא דִּילִיָּה, לְמִיָּהּ דְּכֻתָּא בְּרָזָא דְּקוּדְשָׁא, וּבְגִין כִּךְ יְרִיעֵת עֲזִים וְדָאִי. כְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ו) אֶל גִּנַּת אֲגוֹז יִרְדְּתִי וְגו', הָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל מֵהַ אֲגוֹז אִיתָ לִיָּה קֶלֶפָה, דְּסוּזָרָא וְזוֹפִיָּא עַל מוּזָא, וּמוּזָא לָגוֹ, אוּף הָכִי בְּכָל מִלָּה דְּקוּדְשָׁא, קְדוּשָׁה לָגוֹ, וּסְטָרָא אֲזִירָא לָבֵר. וְרָזָא דָּא, (חֲבִקוּק א) רָשַׁע מִכְתִּיר אֶת הַצִּדִּיק. וְעַל דָּא אֲקָרִי אֲגוֹז, וְהָא אוּקְמוּהָ.

249. תָּא זִוְיָ, בִּהִיָּהּ דְּלָבֵר, כָּל מֵה דְּאוּסִיף גָּרַע, וְסִימָנָךְ פְּרִי הַזֶּזֶג, דְּמִתְמַעֲטִין וְאֲזִלִּין. אוּף הָכִי זָמִי, בְּמָה דְּלָגָאוּ (קס"ד ע"ב) כְּתִיב, וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֲשֶׂר יְרִיעֵת. בְּמָה דְּלָבֵר כְּתִיב, עֲשֶׂתִּי עֲשֶׂה יְרִיעֵת. אוּסִיף אֲתִינוּן וְגָרַע מוּזָא בְּנָא. אוּסִיף זוּזִיבְנָא וְגָרַע (אֲתִינוּן), אוּסִיף זוּזִיבְנָא, דְּכְּתִיב, (שְׁמוֹת כו) אַרְךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁלֹשִׁים בָּאֲמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֲמָה הַיְרִיעָה. וְכִד סִלִּיק לְזוּזִיבְנָא, סִלִּיק לְזוּזִיבְנָא ד"ל. דְּלִית בְּכָל אִינוּן וְיָנִי מִסְכְּנוֹתָא, בִּהִיָּהּ

שנקרא ד"ל. ומשום כך, בשעולה לחשבון יותר, עולה בחסרון.

250. וכשהוא גורע בחשבון (גרע), עולה בעליה, שעולה לסוד של שלשים ושתים, שהם סוד כל האמונה, והוא סוד השם הקדוש. ולכן זה עולה וזה גורע. זה עולה וגורע, וזה גורע ועולה. זה לפנים, וזה לחוץ.

251. קו המדה הזה מתחיל להתפשט ומודד המדה לקרשים, שכתוב (שמות לו) ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים. ואלו הם סוד השרפים, והרי פרשה, שכתוב עצי שטים עמדים, וכתוב (ישעיה ו) שרפים עמדים.

252. מדידת המדה הוא – עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה. כאן כתוב עשר אמות, ולא כתוב עשר באמה. אלו שלש שלש שהן תשע, ואחד ששורה עליהם, וזהו רוח אחת ששורה עליהם.

253. והרי אמרנו כמה הוא שיעור האמה, וזהו סוד השעור – אחת עשרה וחצי, שעולים ולא עולים, משום שגורעים מאותם האופנים. ופרשה בסוד המרכבה הקדושה, והם עשרים, עשר לצד זה ועשר לצד זה, עד שעולים לסוד השרפים העליונים. ואחר כך עולה סוד הקדש עד שכלם מתעוררים (נפגשים) בסוד אותו הברית התיכון, כמו שבארנו, ולכן חצי יש בו בלא שלמות.

254. סוד המדה הוא, לעשרים קרשים הם מאתים ושלשים, וכל זה עומד במדידה בחשבון, וכך עולה כל חשבון שיוצא מהמדידה הוא בסוד אותם השרפים.

האקרי ד"ל, ובגין כך כד סליק לזושיבנא יתיר, סליק בגרעיו.

250. וכד איהו גרע בזושיבנא (גרע), סליק בסליקו, דסליק לרזא דל"ב, דאיהו רזא דכל מהימנותא, ואיהו רזא דשמיא קדישא, ועל דא, דא סליק, ודא גרע. דא סליק וגרע. ודא גרע וסליק. דא לזו. ודא לבר.

251. האי קו המדה, שרי לאתפשיטא, ומדיד מישוזתא לקרשים, דכתיב (שמות לו) ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים, ואלין אינן רזא דשרפים, והא אוקמוה, דכתיב עצי שטים עומדים, וכתוב (ישעיה ו) שרפים עומדים.

252. מדידו המישוזתא דא, עשר אמות ארך הקרש ואמה וזושיבנא האמה. הכא כתיב עשר אמות, ולא כתיב עשר באמה. אלן תלת תלת תלת, דאינן תשע, וזו דשריא עליהו, ודא איהו רוזא וזא דשריא עליהו.

253. והא אמרן, כמה איהו שיעורא דאמה. ודא איהו רזא דשיעורא וזו סרי ופלגא, דסלקין, ולא סלקין, בגין דגרעין מאינן אופנים. ואוקמוה ברזא דרתיכא קדישא, ואינן עשרין, להאי סטרא עשר, ולהאי סטרא עשר, עד דסלקין לרזא דשרפים עלאין. ולבתר סליק רזא דקודשא, עד דאתערו (o"א דאתעדו) כלהו, ברזא דההוא ברין התיכון, כמה דאוקמוה, ועל דא פלג אית ביה בלא שלימו.

254. רזא דהאי מישוזתא, לעשרין רפין אינן מאתן ותלתין. וכל האי קיימא במדידו בזושיבנא, והכי סליק כל זושיבן דנפקא מהאי מדידו ברזא דאינן שרפים.

255. יריעות המשכן שאמרנו, שהם סודות עליונים, סוד השמים, והרי פרשוה (תהלים קד) נוטה שמים ביריעה. והסוד של זה באותו חשבון שאמרנו. ויש יריעות שאמרנו בסוד אחד, ויש יריעות בסוד אחר, והכל הוא בסוד שלמעלה. ועל כן הכל הוא כדי לדעת חכמה של כל צד וצד וכל דבר ודבר. ועל כן מבחין אדם בין טוב לרע, בין סוד החכמה ובין דבר שאינו עומד בחכמה. ובסוד המדידה הראשונה הרי נתבאר בכמה צדדים הוא.

256. הסוד הזה סוד הארון שעומד בחשבון ממה שהוא נוטל וממה שהוא מקבל וממה שיש בו. וממה הוא מקבל? שהוא שני צדדים, ולוקח מאותם שני צדדים. ועל כך אמה היא בצד זה ואמה בצד זה, וחצי ממנו. ומשום כך, (שמות כה) אמתים וחצי ארבו. אמתים משני צדדים, וחצי שלו, הרי זה בארץ. ברחב ובגובה אמה וחצי, אחד מאותו צד יותר, שנוטל כמו שימין ושמאל, וחצי שלו. שהרי אין שורה הדבר אלא על דבר, ומשום כך חצי בכל חשבון וחשבון, ומשום כך הארון מקבל מהכל ועומד בסוד החשבון של הכל.

257. והרי פרשוה, על מה הוא מצפה בזהב בפנים ובחוץ, והרי הוא שעור לעמד במדידה ראשונה? והכל עומד בסוד אחד. השלחן כמו כן, שמודד באותו השעור הראשון.

258. אבל מדידת הארון הזה, שעומדת בסוד התורה ובאותה מדה ראשונה שאמר אבא, אין בה לעשות שעור יותר כמו שהוא גלה בסוד לחכמים העליונים לדעת בה את סוד החכמה, להבחין בין טוב לרע, בין חכמה עליונה לחכמה אחרת, כלם מעשים אחרים, כלם במדידת

255. יריעות המשכן האמרנו ריזין עלאין. רזא דשמיא והא אוקמוהא (תהלים קד) נוטה שמים ביריעה. ורזא דהאי בההוא וזושבן דקאמרן. ואית יריען דקאמרן ברזא וזדא ואית יריען ברזא אזורא, וכלא איהו ברזא דלעילא. ועל דא כלא איהו למנדע זוכמתא, דכל סטרא וסטרא, וכל מלה ומלה. ועל דא אבוזין בר נש בין טב לבייש, בין רזא דזוכמתא, ובין מלה דלא קיימא בזוכמתא. וברזא דמדידו קדמאה, הא אתמר בכמה סטריין איהו.

256. רזא דא רזא דארזא דקאים בזושבנא, במה דאיהו נטיל, ובמה דאיהו קביל, ובמה דאית ביה, ובמה איהו מקביל: דאיהו תרין סטריין, ונטיל במינן (דף רל"ד ע"א) תרין סטריין. ועל דא אמה איהו בסטרא דא, ואמה בסטרא דא, ופלגא דיליה. ובגין כך אמתים וזוזי ארכו, אמתים מתרין סטריין, ופלגא דיליה, האי בארפא. בפותיא ורומא, אמה וזוזי, וזד בההוא סטרא יתיר, דקא נטיל כזוזא דימינא ושמאלא. ופלגא דיליה. דהא לא שריא מלה, אלא על מלה ובגין כך, פלגא בכל וזושבן וזושבן, ובגין כך, ארזא מקבילא מכלא, וקיימא ברזא דזושבנא דכלא.

257. והא אוקמוה, על מה איהו מוזהבא בדהבא, כלו ולבר, והאי איהו שיעורא למיקם במדידו קדמאה, וכלא קאים ברזא וזדא. פתורא, כהאי גוונא דמדיד בההוא שיעורא קדמאה.

258. אבל האי מדידו דארזא, דקיימא ברזא דאורייתא, ובההוא משוורתא קדמאה דקאמר אבא, לית בה למעבד שיעורא יתיר כמה דאיהו גלי ברזא לזוכימי עליון, למנדע בה רזא דזוכמתא, לאבוזא בין טב לבייש, בין זוכמתא עלאה, לזוכמתא אזורא. כלהו עובדין אזורין,

האמה באותה המדה, פרט למדת החשן שהיא זרת, והרי פרשונה.

259. בא וראה, הכתנת (אף על גב) של כלם נעשו בסוד הקדש, הכל הוא בסוד של שש, ובמעשה של שש, ועומד בשש. וכלם תקונים להתלבש ולהתקין בהם שש ובסוד של שש.

260. והכל בסוד של קו המדה. וקנה המדה באותה מדידת יחזקאל, משום שהוא בית להתקנים (משום זה הבית לא התקנים) במקומו באותם כתלים, באותן חומות, באותם פתחים ובאותן דלתות כדי להיות הכל במדידה. אבל לעתיד לבא מה כתוב באותה המדה? (יחזקאל מא) ורחבה ונסבה למעלה למעלה. בשעה שיתחילו לבנותה, קנה המדה הזה עולה למעלה למעלה, לארץ ולרחב, שתהיה התפשטות הבית לכל הצדדים ולא יסתכלו עליה לרע, כמו שבארנו, שכתוב (זכריה ט) ודמשק מנותתו. שהרי באותו זמן לא ימצא דין בעולם, משום כך הכל מתקנים על מקומו בקיום שלם, כמו שנאמר (שמואל ב ז) לא ירגז עוד ולא יסיפו בני עולה לענותו וגו'.

261. ובא ראה, כל המדות וכל המדידות, כלן עומדות בעולם הזה, (וכל המדידות של המשכן הזה והבית הזה, כלם) כדי לקים את העולם הזה בסוד כמו שלמעלה, לקשר את העולם הזה בעולם שלמעלה, להיות הכל אחד בסוד אחד. ובאותו זמן שהקדוש ברוך הוא יתעורר לתדש את העולם, אז ימצאו כל העולמות בסוד אחד, וכבודו של הקדוש ברוך הוא בכל, ואז כתוב (זכריה יד) ביים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

כלהו במדידו האמה, בההוא משיזותא, פר משיזותא דזוזין, דאיהו זרת, והא אוקמונה.

259. תא זוזי, כתנת (אף על גב) דכלהו אתעבירו ברזא דקדושה, כלא איהו ברזא דשש, ובעוברא דשש, וקיימא בשש. וכלהו תקונין, לאתלבשא ולא תקנא בהו שש, וברזא דשש.

260. וכלא ברזא דקו המדה. וקנה המדה בההוא מדידו דיוזקאל, בגין דאיהו ביתא לאתקיימא (נ"א בגין דא ההוא ביתא לא איתקיימא) באתריה, באינון כותלין, באינון שורין, באינון פתחין, באינון דלתין, בגין למהוי כלא במדידו. אבל לזמנא דאתי, משיזותא ההוא מיה כתיב בה, (יחזקאל מא) ורזובה ונסבה למעלה למעלה. בשעתא דישרי למבני ביה האי קנה המדה, סלקא לעילא לעילא, לארפא ולפיתא, למהוי אתפשטותא דביתא בכל סטרין ולא ישגזון עליה לביש, כמה דאוקמונה דכתיב, (זכריה ט) ודמשק מנוזתו. דהא בההוא זמנא דינא לא ישתכחז בעלמא, בגין כך כלא אתקיים על קיומיה בקיימא שלים, כמה דאתא אמר (שמואל ב ז) לא ירגז עוד ולא יסיפו בני עולה לענותו וגו'.

261. ותא זוזי, כל משיזותין, וכל מדידין, כללהו קיימין בהאי עלמא, (ס"א וכל מדידן דהאי משכנא והאי ביתא כולהו) בגין לאתקיימא האי עלמא, ברזא דזוונא דלעילא, לאתקשרא האי עלמא בעלמא דלעילא, למהוי כלא זוד ברזא זודא. ובההוא זמנא דקודשא בריך הוא אתער לזדנותי עלמא, כדן ישתכחזון כללהו עלמין ברזא זודא, ויקרא דקודשא בריך הוא בכלא, וכדן כתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

262. פתחו רבי יהודה אבתריה ואמר, (תהלים כה) סוד ה' ליראיו ובירתו להודיעם. פסוק זה הרי פשוטו, אבל סוד ה' ליראיו – אותו סוד עליון שעומד בגניזות, (שהוא סתום וגנוז) לא עומד אלא ליראיו, שהם יראים מהקדוש ברוך הוא תמיד, והם ראויים לאותם סודות עליונים, ושיהיו אותם סודות עליונים בגניזות ובנסתר בראוי, משום שהם סודות עליונים. אבל ובירתו להודיעם – הסוד שהוא עומד בבית הקדש, להודיעם, משום שהוא מקום שעומד להגלות ולדעת.

263. ועוד, סוד ה' ליראיו – שהם סודות העומדים ביראה, ואותם יראי חטא יראים בהם באותם סודות עליונים. אבל ובירתו להודיעם – לדעת ולפרש דברים, משום שאותם הדברים עומדים לפרוש.

264. בא וראה, בארבעים ושתים אותיות נחקק העולם והתקנים, וכלם עטרה של השם הקדוש. בשמצטרפות, עולות באותיות שלמעלה ויורדות למטה, מתעטרות בעטרות בארבעת צדדי העולם, ויכול להתקנים.

265. אחר כך יצאו האותיות ובראו את העולם למעלה ומטה, בעולם היחוד ובעולם הפרוד, ונקראים (שיר השירים ב) הרי בתר, הרי הפרוד שגשקים, בשצד הדרום מתחיל לקרב אליו, ואז המים שופעים, ובבית הזה שלמעלה שופע, והכל הוא בשמחה.

266. בשמחה שבה עולה ברצון של השמחה מטמיר כל הטמירים, מגיע ושופע מתוכה זהר אחד, ומתקרבים זה בזה, והרי פשוטו.

267. ואותן ארבעים ושתים אותיות הן סוד עליון, ובהן נברא העולם העליון והעולם התחתון, והן הקיום וסוד כל העולמות. ועל שהן

262. פתחו רבי יהודה אבתריה ואמר, (תהלים כה) סוד ה' ליראיו ובירתו להודיעם. האי קרא הא אוקמוה, אבל סוד ה' ליראיו, ההוא רוא עלאה דקיימא בגניזו, (דאיהו סתים וגניז) לא קיימא אלא ליראיו, דאינון דזולין לקודשא בריך הוא תדיר, ואינון אתזוזין לאינון רזין עלאין, ולמהוי אינון רזין עלאין בגניזו ובסתימו כדקא יאות, בגין דאינון רזין עלאין. אבל ובירתו להודיעם, רוא דאיהו קיימא בבית קיימא, להודיעם, בגין דאיהו אתר דקיימא לגלאה למנדע.

263. תו סוד ה' ליראיו, דאינון רזין דקיימן בדזולין, ואינון דזולי נזטאה דזולין בהו, באינון רזין עלאין. אבל ובירתו להודיעם: למנדע ולפרשא מלין, בגין דאינון מלין דקיימן לפרשא.

264. תא זוזי, בארבעין ותרין אתון אתגליף עלמא, ואתקיים. וכלהו עטרא דשמא קדישא. כד מצטרפין, (בראשית ל"ב) סלקין באותו לעילא, ונזותין לתתא, מתעטרין עטרין, בארבע סטרי עלמא, ויכיל לאתקיימא.

265. ולבתר נפקו אתון וברו עלמא לעילא ותתא. בעלמא דזוזודא, ובעלמא דפרודא, ואתקרון הרי בתר, טורי (בראשית ר"מ ע"ב) דפרודא דמשתקין. כד סטרא דדרום שארי לקרבא (דף רל"ד ע"ב) בהדיה, וכדין מניא נגדין, ובזילא דא דעילא, נגיד, כלא הוא בזידו.

266. כד מוזשבה, סליק ברעו דזודוה, מטמירא דכל טמירין, מטי ונגיד מנויה זוד ויהרא, מתקרבין דא בדא, והא אוקמוה.

267. ואינון ארבעין ותרין אתון, אינון רוא עלאה, ובאינון אתברי עלמא עלאה ועלמא תתאה. ואינון קיימא ורוא דכל עלמין. ועל דאיהו רוא דעלמין,

כתיב סוד יי' ליראיו ובכריתו להודיעם. דא רזא, להודיעם. זה סוד האותיות החקוקות בהצנע, מפרשות בחקיקותיו בגלוי.

268. כתוב (שמות כו) ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים, והרי פרשוה. את האורים – שמאירים סוד האספקלריה המאירה, וזהו חקיקת השם הקדוש בסוד של ארבעים ושתים שבהן נבראו העולמות והיו משקעות בו. ואת התמים – סוד אותן האותיות שכלולות במקום האספקלריה שאינה מאירה, והיא מתנהגת (נאורה) בע"ב אותיות חקוקות, שהן סוד השם הקדוש, וכלן נקראות אורים ותמים.

269. בא וראה, בשאותן אותיות משקעות שם, באותו כח, מאירות אותיות אחרות בחקיקת אותם שמות השבטים, ומאירים או נחשכים, והכל הוא בסוד אותן האותיות של השמות הקדושים כמו שאמרנו. ואותן האותיות של השמות הקדושים באות על סוד התורה, וכל העולמות באים (נבראו) בסוד של אלו האותיות. השמות הללו היו גנוזים משקעים שם, ובשמות השבטים היו האותיות שלהם בולטות למעלה. ועל כן הכל מסוד אותן האותיות, והכל בארנו.

270. והרי נאמר בסוד האותיות של התורה. ב' – שהתורה התחילה בה, והרי פרשוה, ב' ברא ודאי בכח עליון, בתקף של סוד אותן האותיות. ב' נקבה, א' זכר. כמו שב' ברא, גם כן א', הוציא אותיות, כלל כל עשרים ושתים האותיות.

271. ה' – וזוג אחד עם שמים לתת לה חיים ולהשרות לה. ו' – הארץ, לתת לה מזון ולתקן לה ספוקה הראוי לה. וסוד זה בראשית וגו', עד השמים ואת הארץ. ו' ואת – כלל של עשרים ושתים אותיות, וגנונית הארץ, והארץ בוללת אותן לתוכה, כמו שנאמר (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים. והינו סוד ואת הארץ,

כתיב סוד יי' ליראיו ובכריתו להודיעם. דא רזא, דאתון גליפין, בגלפוי באתגלייא.

268. כתיב ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התומים, והא אוקמוה. את האורים: דנהרין, רזא האספקלריא דנהרא, ודא איהו גליפו דאתון דשמא קדישא, ברזא דארבעין ותרין, דבהו אתברון עלמין, והו משקעין ביה. ואת התומים: רזא דאינן אתון, דכלילן באתר האספקלריא דלא נהרא. ואיהי (קל"ב ע"א) אתגהגא (ד"א אתנהרא) בע"ב אתון גליפין, דאינן רזא דשמא קדישא, וכלהו אקרון אורים ותומים.

269. תא וזוי, כד אינן אתון משקעאן תבון, בההוא זיילא, נהרין אתון אזורגין, בגלפוי דאינן שמהן דשכטין, ונהרין או אתוזשכאן, וכלא בההוא רזא דאינן אתון דשמהן קדישין כדקאמרן. ואינן אתון דשמהן קדישין, אינן אתין על רזא דאורייתא, וכלהו עלמין אתון (ס"א אתברון), ברזא דאלין אתון. אלין שמהן הו גנוזין משקעין תבון, ושמהן דשכטין הו בלטין אתון דלהון לעילא. ועל דא כלא מרזא דאינן אתון, וכלא אוקימנא.

270. והא אתמר ברזא דאתון דאורייתא. ב', דאורייתא שראת בה, והא אוקמוה ב' ברא ודאי בזיילא עלאה, בתקיפו דרזא דאינן אתון. ב' נוקבא, א' דכורא. כמה דב' ברא, הכי גמי א', אפיק אתון, כללא דעשרין ותרין אתון.

271. ה', וזוגא וזדא בשמים, למייהב ליה זיין, ולאשראה ליה. ו', הארץ, למייהב לה מזונא, ולא תקנא לה ספוקא דאתוזי לה. ורזא דא בראשית וגו', עד השמים ואת הארץ. ו' ואת, כללא דעשרין ותרין אתון, ומתון ארעא, וארעא כליל לון לגווה כמה דאת אמר, (קהלת א) כל הזוזלים

שְׁבוֹנֶסֶת הַכֹּל לְתוֹכָהּ וּמִקְבֵּלֶת אוֹתָם. הָאָרֶץ נוֹטֶלֶת ו' וּמִקְבֵּלֶת אוֹתָהּ לְהוֹיֵן.

הוֹלְכִים אֶל הַיָּם, וְהֵינּוּ רֹא, וְאֵת הָאָרֶץ, דְּכִנְיֵשׁ לְכָל־אֵל בְּגִוּוֹה, וְקִבִּילֶת לֹן. הָאָרֶץ נֹטֶלֶת ו', וְקִבִּילֶת לֹן לְאֶתְנָא.

272. וְסוּד זֶה, שְׁאִין הַמִּשְׁכָּן נִתְקַן אֶלָּא עַל יְדֵי מֹשֶׁה, מִשּׁוּם שְׁמֵאוֹתוֹ צַד מִתְעוֹרֶרֶת דְּרָגָה אַחֲרֵת עֲלִיּוֹנָה לְהַעֲמִידוֹ וְלִהְיוֹת קוֹיִם שֶׁל הַכֹּל. וְסוּד זֶה – וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. קוֹיִמוּ הָיָה בְּאוֹתָן אוֹתוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בְּהֵן שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

272. וְרֹא דָא, מִשְׁכָּנָא לֹא אֶתְקַן אֶלָּא עַל יְדֵי דְּמֹשֶׁה, בְּגִין דְּמִתְהוּא סִטְרָא, אֶתְעַר דְּרָגָא אוֹרָא עֲלָאָה, לְקִיּוּמָא לִיה, לְמִהוּי קוֹיּוּמָא דְּכָל־אֵל. וְרֹא דָא, וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, קוֹיּוּמָא דִּילִיָּה הָוָה, בְּאִינּוֹן אֶתְנָן דְּאֶתְבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׁמִיָּא וָאֶרְעָא.

273. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אֵת כָּל מַעֲשֵׂי הַמִּשְׁכָּן הָיָה בְּצִלָּאֵל עוֹשֶׂה אוֹתָם בְּסוּד חֲקִיקַת (צִרוּף) הָאוֹתוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בְּהֵן שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְלִכֵּן נִקְרָא בְּצִלָּאֵל, מִשּׁוּם שֶׁבְּצִלָּאֵל הָיָה יוֹדֵעַ חֲקִיקַת (צִרוּף) הָאוֹתוֹת שֶׁבְּהֵן נִבְרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ. וְאִם בְּצִלָּאֵל לֹא הָיָה יוֹדֵעַ אוֹתָן, לֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אֶת אוֹתָן עֲבוּדוֹת הַמִּשְׁכָּן. מָה הִטְעַם? אֶלָּא, כְּמוֹ שֶׁהַמִּשְׁכָּן הֶעֱלִיִן לֹא הָיָה וְלֹא הָיוּ מִתְקַנְיִם כָּל מַעֲשָׂיו אֶלָּא בְּאוֹתוֹ סוּד שֶׁל אוֹתָן אוֹתוֹת, אֵף כֵּן בְּאֵן בְּמִשְׁכָּן שֶׁלֹּמֶטָה לֹא הָיָה וְלֹא נִתְקַן אֶלָּא בְּסוּדוֹת אוֹתָן הָאוֹתוֹת.

273. וּבְגִין כֵּךְ, כָּל עֲבִידָאֵן דְּמִשְׁכָּנָא, הָוָה בְּצִלָּאֵל עֲבִיד לֹן, בְּרֹא דְּגִלּוּפָא (דְּצִרוּפָא) דְּאֶתְנָן, דְּאֶתְבְּרִיאוּ בְּהוֹן שְׁמִיָּא וָאֶרְעָא. וְעַל דָּא אֶקְרִי בְּצִלָּאֵל, בְּגִין דְּהָוָה יָדַע בְּצִלָּאֵל, גִּלּוּפָא (צִרוּפָא) דְּאֶתְנָן, דְּאֶתְבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׁמִיָּא וָאֶרְעָא. וְאִי לֹא דְּהָוָה יָדַע לְהוּ בְּצִלָּאֵל, לֹא הָוָה יָכִיל לְמַעֲבֹד אִיהוּ אִינּוֹן עֲבִידָאֵן דְּמִשְׁכָּנָא. מֵאִי טַעְמָא. אֶלָּא, כְּמֹה דְּמִשְׁכָּנָא עֲלָאָה, לֹא הָוָה וְלֹא אֶתְקִינּוּ כָּל עוֹבְדוֹי, אֶלָּא בְּהִתְהוּא רֹא דְּאִינּוֹן אֶתְנָן, אוֹף הָכָא מִשְׁכָּנָא דְּלִתְתָּא, לֹא הָוָה וְלֹא אֶתְתְּקַן, אֶלָּא בְּרִיזִין דְּאִינּוֹן אֶתְנָן.

274. בְּצִלָּאֵל הָיָה מַצְרֵף אוֹתָן אוֹתוֹת, וּבְסוּד כָּל צִרוּף וְצִרוּף הָיָה עוֹשֶׂה אֲמִנּוּת. וְכָל מַעֲשֶׂה וּמַעֲשֶׂה שֶׁל הַמִּשְׁכָּן, בְּכָל צִרוּף הָיָה עוֹשֶׂה אֲמִנּוּת אַחַת, וְכָל מָה שֶׁרָאוי לָהּ. וְכֵן בְּכָל מַעֲשֵׂי הַמִּשְׁכָּן וְכָל אוֹתָם הַפְּרָקִים וְהַתְּקוּנִים שֶׁל הַמִּשְׁכָּן, הַכֹּל הָיָה בְּצִרוּף אוֹתוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ.

274. בְּצִלָּאֵל הָוָה מַצְרֵף אִינּוֹן אֶתְנָן, וּבְרֹא דְּכָל צִרוּפָא וְצִרוּפָא הָוָה עֲבִיד אוּמִנּוּתָא. וְכָל עֲבִידָא וְעֲבִידָא דְּמִשְׁכָּנָא, בְּכָל צִרוּפָא הָוָה עֲבִיד זוּד אוּמִנּוּ, וְכָל מָה דְּאֶתְנָנּוּ לִיה. וְכֵן בְּכָל עֲבִידָאֵן דְּמִשְׁכָּנָא, וְכָל אִינּוֹן שְׁיִיפִין וְתִקּוּנִין דְּמִשְׁכָּנָא, כָּל־אֵל הָוָה בְּצִרוּפָא דְּאֶתְנָן דְּשִׁמָּא קָדִישָׁא.

275. וּבְשָׁבָא לְהַקִּימוֹ, לֹא יָכוֹל הָיָה לְהַקִּימוֹ. מָה הִטְעַם? מִשּׁוּם שֶׁהָרָצוֹן שְׁעוּלָה עַל אוֹתָן הָאוֹתוֹת לֹא נִמְסַר אֶלָּא לְמֹשֶׁה לְבַדּוֹ, וְהוּא הָיָה יוֹדֵעַ אוֹתוֹ הָרָצוֹן שְׁעוּלָה לְאוֹתָן אוֹתוֹת, וְעַל כֵּן הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן עַל יְדוֹ, שְׁכָתוֹב וַיִּקָּם מֹשֶׁה. וַיִּתֵּן מֹשֶׁה. וַיִּשֶׁם מֹשֶׁה. וּבְצִלָּאֵל לֹא הָיָה יוֹדֵעַ, וְלֹא יָכוֹל הָיָה לְהַעֲמִידוֹ.

275. וְכֹד אֶתָּא לְאֶקְמָא לִיה, לֹא הָוָה יָכִיל לְמִיקָם לִיה. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּרִיעוּתָא דְּסִלִּיק עַל אִינּוֹן אֶתְנָן, לֹא אֶתְמַסֵּר אֶלָּא לְמֹשֶׁה בְּלִזְוִדּוֹ, וְאִיהוּ הָוָה יָדַע הִתְהוּא רִיעוּתָא דְּסִלִּיק לְאִינּוֹן אֶתְנָן, וְעַל דָּא (דף רל"ה ע"א) אֶתְקָם מִשְׁכָּנָא עַל יְדִיה, דְּכִתִּיב וַיִּקָּם

מישה. ויתן מישה. וישם מישה. ובצלאל לא היה ידע, ולא היה יכול למימקם ליה.

276. פתח רבי יצחק אחריו ואמר, (תהלים כא) ה' בעזך ישמחו מלך ובישועתך מה יגיל מאד תאות לבו וגו', חיים שאל ממך וגו'. את השירה הזו לא אמר דוד אלא על תשבחתה של כנסת ישראל, שהקדוש ברוך הוא משמח אותה בשמחת התורה שנקראת עז, שכתוב (שם כט) ה' עז לעמו יתן וגו'. ישמח מלך – זה הקדוש ברוך הוא (זו כנסת ישראל) שנקרא מלך, שכתוב (דברים לג) ויהי בישרון מלך.

277. ובישועתך מה יגיל מאד – זו ישועת הימין, כמו שנאמר (תהלים ס) הושיעה ימינך וענגי. ותושע לו ימינו. (דבר אחר) מה יגיל מאד, "יתרה, וזהו סוד ברית הקדש, שהוא שמחת הכל (שלה), והכל נאמר על המלך הזה.

278. חיים שאל ממך נתתה לו ארץ ימים עולם ועד. מכאן למדנו שלדוד המלך לא היו חיים כלל, פרט לזה שאדם הראשון נתן לו משלו. והרי בארזה, שדוד המלך התקיים שבעים שנה, ואותן שבעים שנים נתן לו הקדוש ברוך הוא מאותן שנים של אדם הראשון, ובהן הוא התקיים, ונתנה לו אריכות ימים בעולם הזה ובעולם הבא, ועל זה – חיים שאל ממך נתתה לו.

279. גדול כבודו, בגין דאיהו גדול, שכתוב (שם קמז) גדול אדונינו ורב כח. ודאי נקרא גדול, וסוד זה – (בראשית א) ויעש אלהים את שני המארת הגדלים. גדולים היו ודאי. ועם כל זה הוא נקרא גדול, כמו שנאמר גדול אדונינו ורב כח. והקדוש ברוך הוא לא נקרא גדול אלא בזה, שכתוב (תהלים

276. פתח רבי יצחק אבתריה ואמר, (תהלים כא) ה' בעזך ישמחו מלך ובישועתך מה יגיל מאד תאות לבו וגו', חיים שאל ממך וגו', שירתא דא לא אמר לה דוד, אלא על תושבחתה דכנסת ישראל, דקודשא בריך הוא וזדי לה בזוידו דאורייתא, דאקרי עז, דכתיב, (תהלים כט) ה' עז לעמו יתן וגו'. ישמחו מלך: דא קודשא בריך הוא (ד"א דא כנסת ישראל) דאתקרי מלך, דכתיב, (דברים לג) ויהי בישרון מלך.

277. ובישועתך מה יגיל מאד, דא (רכ"ג ע"א) ישועה דימינא, כמה דאת אמר (תהלים ס) הושיעה ימינך וענגי. ותושע לו ימינו. מה (דבר אחר) יגיל מאד, "יתרה, ודא איהו רזא דברית קיימא קדישא, דאיהו וזדוה דכלא (דילה), וכלא על האי מלך אתמר.

278. חיים שאל ממך נתתה לו ארץ ימים עולם ועד. מהכא אוליפנא, דדוד מלכא לא הוה ליה חיים כלל, בר דאדם קדמא יתב ליה בדיכיה. והא אוקמוה, דדוד מלכא אתקיים שבעין שנין. ואינון ע' שנין יתב ליה קודשא בריך הוא מאינון שנין דאדם קדמא, ובהו אתקיים, ואתייהיב ליה אוריכו דיומין בהאי עולם, ובעלמא דאתי, ועל דא חיים שאל ממך נתתה לו.

279. גדול כבודו, בגין דאיהו גדול, דכתיב, (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב כח. ודאי אקרי גדול, ורזא דא, (בראשית א) ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, גדולים הוה ודאי. ועם כל דא, איהו אקרי גדול, כמה דאתמר גדול אדונינו ורב כח. וקודשא בריך הוא לא אקרי גדול, אלא

(מח) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. במה הוא גדול? בעיר אלהינו הר קדשו.

בהאי, דכתיב, (תהלים מח) גדול יי' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. במה איהו גדול, (ויקרא ה' ע"א) בעיר אלהינו הר קדשו.

280. כי תשיתו ברכות לעד (תהלים כא). כי תשיתו ברכות, משום שזוהי ברכת כל העולם, וכל הברכות של כל העולם מכאן יוצאות, וזוהי ברכה. וסוד זה – והיה ברכה. שהרי כאן שורות כל הברכות שלמעלה ומכאן יוצאות לכל העולם, ולכן נקראת ברכה.

280. (תהלים כא) כי תשיתו ברכות לעד. כי תשיתו ברכות, בגין דהאי איהו ברכתא דכל עלמא, וכל ברכאן דכל עלמא מהכא נפקי, ודא איהו ברכה. ורזא דא, (בראשית יב) והיה ברכה. דהא הכא שריאן כל ברכאן דלעילא, ומהכא נפקי לכל עלמא, ועל דא אקרי ברכה.

281. תחדו בשמחה. כתוב כאן תחדו בשמחה, וכתוב שם (שמות יח) ויחד יתרו, משום שעתיד הקדוש ברוך הוא להקים את בנות ישראל מן העפר ולהחזיק בה בסוד הימין, ולחדש אותה חדוש הלבנה בשמש.

281. תחדו בשמחה, כתיב הכא תחדו בשמחה, וכתיב התם (שמות יח) ויחד יתרו, בגין דזמין קודשא בריך הוא לאקמא לה לבנות ישראל מעפרא, ולא תקפא בה ברזא דימינא, ולחדותי לה זודותותא דסיגרא בשמחא.

282. כתוב תחדו בשמחה את פניך. את פניך – להיות לפניך ולהיות בשמחה בנגד פניך באותה שלמות שתתלם באותו הזמן, שהרי בזמן שנחרב בית המקדש, התרוקנה מכל מה שהתמלאה, כמו שנאמר (ירמיה טו) אמללה ילדת השבעה. וכתוב (יחזקאל כו) אמלאה החרבה.

282. כתיב תחדו בשמחה את פניך, את פניך, למהוי קמך, ולמהוי בזודו ללכל אנפך, בההוא שלימו דתשתלים בההוא זמנא. דהא בזמנא דאתחורב בי מקדשא, אתרקינת מכל מיה דאתמליא. במה דאת אמר (ירמיה טו) אמללה ילדת השבעה. וכתיב (יחזקאל כו) אמלאה החרבה. (כאן חסר)

283. בא וראה, באותו זמן שהקים משה את המשכן, הסתכל בכל אותן העבודות שהיו פראוי, ואז הקים אותן. וכל אותן העבודות שהיו בו במשכן, את כל אחת ואחת הביאו למשה. וסוד זה – (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לך. מובאות לך, שכתוב וביאו את המשכן אל משה.

283. תא זוזי, בההוא זמנא דאוקים משה ית משכנא, אסתכל בכל אינן עבדאן, דהו כדקא יאות, וכדין אוקים ליה. וכל אינן עבדאן דהו ביה במשכנא, כל זוד וזוד אייתאו ליה למשה. ורזא דא (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לך. מובאות לך דכתיב. (שמות לט) וביאו את המשכן אל משה.

284. למה וביאו אל המשכן? משום שהרי באותה שעה היה הזוג של משה להוויג, ועל זה וביאו את המשכן אל משה, כמו שמביאים בלה לבית החתן. משום שבראשונה צריך

284. אמאי וביאו את המשכן. בגין דהא בההיא שעתא, הוה זוגא דמשה לאהוויגא, ועל דא וביאו את המשכן אל משה, במה דאיתי כלה לבי זותן.

להכניס את הכלה לחתן, כמו שנאמר (דברים כב) את בתי נתתי לאיש הזה לאשה. ואחר כך הוא יבא אליה, שכתוב (בראשית ל) ויבא אליה. וכתוב (במדבר יז) ויבא משה אל אהל העדות.

285. וכאן מה כתוב? ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וגו'. מה הטעם? משום שהיא היתה מתתקנת, באשה הזו שמתתקנת ומתקשטת לבעלה, ובאותה שעה שהיא מתקשטת, לא ראוי לבעלה להכנס אליה. ועל כן, ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן. משום כך, ויביאו את המשכן אל משה. עוד מה כתוב? וירא משה את כל המלאכה וגו'.

286. בא וראה, בכל המעשים של המשכן, בכלם היה גון של תכלת, משום שתכלת הוא גון להתעשר בסוד כל הגונים. מה כתוב? ויעשו את ציץ נזר הקדש וגו', ויתנו עליו פתיל תכלת וגו', והרי פרשוה בסוד הכתוב, (שמות כח) ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם קדש לה'. ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש לה'.

287. בסודות העליונים. צורות קמוטות נמצאות, אלו עולות ויורדות ואלו עומדות על קיימן. גלגלים הסובבים היו קימים מאותו זמן שהעפר התכנס. אלו הגלגלים סובבים העולם בסבוב.

288. בסבוב שסובבים המדבריות, שליטת הקליטה בתוכם. גלגל אחד יש בתוכם. הגלגל הזה סובב ולא סובב, עומד בשנים עשר אלף עולמות ונמצא ביניהם, עולה ויורד בתוכם.

289. תחת אותו גלגל עומד עמוד אחד שנעוץ עד לתהום הגדולה, ובו מתגלגלים אבנים בתוך

בגין דהא בקדמייתא אצטריך לאעלא לכלה לגבי זותן, כמה דאת אמר (דברים כב) את בתי נתתי לאיש הזה לאשה. ולכתר איהו (רל"ח ע"א) ייתי לגבה, דכתיב ויבא אליה. וכתוב (במדבר יז) ויבא משה אל אהל העדות.

285. והכא מה כתיב, ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וגו'. מאי טעמא. בגין דהות איהי מתתקנא, כהאי אתתא דאתתקנת ואתקשטת לגבי בעלה, ובההיא שעתא דאיהי קא מתקשטת, לא אתוויזי לבעלה לאעלא לגבה. ועל דא ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן בגין כך ויביאו את המשכן אל משה. עוד מה כתיב וירא משה את כל המלאכה וגו'. (רל"א ע"א) (דף רל"ה ע"ב)

286. תא זוזי, בכל עבדין דמישכנא, בכלהו הוה גוונא דתכלא. בגין דתכלא איהו גוונא לאתעטרא ברזא דכל גוונין. מה כתיב ויעשו את ציץ נזר הקדש וגו', ויתנו עליו פתיל תכלת וגו', והא אוקמוה, ברזא דכתיב, (שמות כח) ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש לה'. ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש לה'.

287. תוספתא ברזין עילאין. טסקורי קמיטין שכיזין אלין סלקין ונזותין ואלין קיימין בקיימיהו גלגלין דסוזראן הוו קיימן מההוא זמנא דעפרא אתכביש. אינן גלגלין סוזרין עלמא בסוזרנותא.

288. סוזרנותא דסוזרין מדברין, טיפסרא דקולטא בגווייהו. זוד גלגלא אית בגווייהו, האי גלגלא סוזרא ולא סוזרא. קיימא בתריסר אלפי עלמין. בינייהו שכיז, סליק ונטיל בגווייהו.

289. תוזות דהוא גלגלא, קיימא זוד עמודא דנעוץ עד תהומא רבא. ביה, מתגלגלאן אבנין זו תהומי,

התהומות, הם עולים ויורדים. ואותו עמוד עומד עליהם, נוסע ולא נוסע, נעוץ מלמעלה למטה, סובבים מאתים ועשרים גלגלים אחרים סביב אותו העמוד.

290. אותו גלגל אחר שעליו שעומד בשנים עשר אלף עולמות, הוא סובב לתוך המשכן, סובב ולא סובב. אותו משכן עומד על שנים עשר אלף עולמות, ובו עומד אותו פרוז שקורא: השמר מהגלגל שסובב.

291. מי שהוא בעל עינים בהשכל, ידע ויתבונן בחכמת רבונו, וידע שאותם דברים עליונים שמפתחות רבונו עומדים שם, שהם טמונים בתוך המשכן הקדוש. אשריהם בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא. עליהם כתוב, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך מסלות בלבבם. (שם סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך נשבעה בטיב ביתך קדש היכלך. (ע"כ תוספתא)

292. בסוד המשכן עומדים סודות עליונים בסוד השם הקדוש (העליון) אדנ"י, זהו סוד המשכן, כמו הסוד העליון, סוד הארון, ככתוב (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. אדון כל הארץ – זהו הסוד הקדוש של השם של אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. וזהו כמו שהסוד של השם הקדוש העליון ידו"ד. והאותיות הללו כמו הללו.

293. א' היא י', סוד של יו"ד (זה) כמו זה א', והרי פרשוה. ד' היא סוד ה', וזה כמו זה, והכל בעצרה וסוד של אחד. נ' היא סוד האות ו'. ואף על גב שזה זכר וזו נקבה, אבל זו נכללת בזו, והרי פרשוה ו' היא באמצע, משום שהוא כלל אחד. ה' היא סוד האות י', (י' היא סוד האות ה') משום שבאן (של ה') זוהי חכמה קטנה, שנקראת חכמת שלמה.

אינן סלקין ונזותין. והוא עמודא קאים עלייהו, זטיל וכל זטיל, נעוץ מעילא לתתא, סוזראן מאתן ועשרין גלגלין אזורנין, סוזרניה דההוא עמודא.

290. ההוא גלגלא אזורא דעליה, דקאים בתריסר אלפי עלמא, איהו סוזרא גו משכנא, סוזרא וכל סוזרא. ההוא משכנא קאים על תריסר אלפי עלמין, ביה קיימא ההוא פרוזא, דקרי אסתמרו (ר"כ ע"ב) מנגלגלא דסוזרא.

291. מאן דאיהו מארי דעיינין בסכלתנו, ינדע ויסתכל בזכמתא דמאריה, וינדע דאינן מלין עלאין, דמפתחון דמאריה קיימן תמן, די אינן טמיראן גו משכנא קדישא. ופאין אינן ביהאי עלמא, ופאין אינן בעלמא דאתי, עלייהו כתיב (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך מסלות בלבבם. (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשבעה בטיב ביתך קדוש היכלך. (ע"כ תוספתא)

292. ברזא דמשכנא קיימן רזין עלאין, ברזא דשמא קדישא (עלאה) אדנ"י, האי איהו רזא דמשכנא, כנונא רזא עלאה, רזא דארונא, כמה דכתיב, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. אדון כל הארץ, דא הוא רזא קדישא דשמא דאל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. ודא הוא כנונא דרזא דשמא קדישא עלאה ידו"ד. ואתון אלין כנונא דאלין.

293. א' איהי י', רזא דיו"ד (נ"א דא) כנונא דא א', והא אוקמוה. ד', איהו רזא ה', ודא כנונא דדא, וכלא כנונא ורזא ודא. (ויקרא קנ"ה ע"א) נ', איהי רזא דאת ו', ואף על גב דדא דכר, ודא (ק"פ ע"ב) נוקבא. אבל דא אתכליל בדא, והא אוקמוה ו' (ק"פ ג ע"ב) איהו באמצעיתא, בגין דאיהו כללא ודא. ה' איהו רזא דאת י' (נ"א י' איהי רזא דאת ה'), בגין

דְּהֶכָּא (נ"א דה'), דָּא אִיהִי זִזְכְּמָה זְעִירָא, דְּהֶאֱקָרִי
זִזְכְּמַת שִׁלְכָמָה.

294. וְהָאוֹתִיּוֹת נִכְלְלוּ אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, וְהֵכֵל הוּא
סוּד אֶחָד, כְּלוּלִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, וְהֵכֵל אֶחָד,
וְהֵכֵל הוּא סוּד אֶחָד בְּאוֹתִיּוֹת קְדוּשׁוֹת. וְלִכְּנֵן
הַמִּשְׁכָּן שְׁלֹמֹה בְּאַרְץ עוֹמֵד בְּסוּד הַמִּשְׁכָּן
הָעֶלְיוֹן, וְאוֹתוֹ מִשְׁכָּן עֲלִיּוֹן עוֹמֵד בְּסוּד שֶׁל
מִשְׁכָּן אַחֵר עֲלִיּוֹן עַל הֵכֵל. וְהֵכֵל כְּלוּל זֶה בְּזֶה
לְהִיט אֶחָד, וְלִכְּנֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת כו) וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן
אֶחָד.

295. כְּתוּב, (בַּמִּדְבָּר כד) רֹאשִׁית גֹּזִים עִמָּלֶק
וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבֹד. בֹּא וּרְאֵה, בַּיּוֹם שֶׁהוּקַם
הַמִּשְׁכָּן שֶׁהָקִים אוֹתוֹ מֹשֶׁה, כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר,
שְׁכֵתוֹב וַיִּקֶּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, שְׁלֹא הָיָה יָכוֹל
לָקוּם עַד שֶׁהוּא הָקִים אוֹתוֹ. לְגִבּוּרָה שְׂאִין רְשׁוֹת
לְאִישׁ אַחֵר לְהַקִּימָה אֵלֶּה בְּעֵלָה. אִף כֹּאן, כָּל
אוֹתָם הָאֲמָנִים, כֹּלָם בָּאוּ לְהָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן,
וְלֹא יָכֹל לַעֲמֹד עַל יְדֵיהֶם, עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה וְהָקִים
אוֹתוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא הָיָה בְּעַל הַבַּיִת.

296. בִּיּוֹן שֶׁהָקִים מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן לְמִטָּה,
הוּקַם מִשְׁכָּן אַחֵר לְמַעְלָה, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה,
שְׁכֵתוֹב הוּקַם, וְלֹא פָּרַשׁ עַל יְדֵי מִי. (אֵלֶּה) שְׁלֹא
הוּקַם אֵלֶּה מִסּוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא נִסְתָּר
וְגִנוּי, עַל יְדֵי הַסּוּד שֶׁל מֹשֶׁה, כִּדִּי לְהַתְתַּקֵּן עִמּוֹ.

297. מִה כְּתוּב לְמַעְלָה? (שְׁמוֹת לו) וַיָּבֹאוּ כָּל
הַחֲכָמִים הָעֹשִׂים אֶת כָּל מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ וְגו'. מִי
הֵם הַחֲכָמִים הָעֹשִׂים? אֵלֶּי הֵם יָמִין וְשְׂמָאל וְכָל
שְׂאֵר הַצְּדָדִים, שֶׁהֵם דְּרָכִים וְשִׁבְלִים לְהַכְנִס
לְתוֹךְ הָיִם וְלִמְלֵא אוֹתוֹ, וְהֵם עָשׂוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן
לְמַעְלָה וְהַתְקִינוּ אוֹתוֹ.

298. כִּמּוֹ כֵּן לְמִטָּה, (שם) וַעֲשֵׂה בְּצִלָּאֵל
וְאַהֲלִיָּאֵב. זֶה בְּצֵד יָמִין, וְזֶה בְּצֵד שְׂמָאל.

294. וְאַתְּכִלְלוּ אֶתְיוֹן אֶלֶיךָ בְּאֶלֶיךָ, וְכֹלָ אִיהִי רִזָּא
זִזְדָּא, כְּלִיכָן אֶלֶיךָ בְּאֶלֶיךָ, וְכֹלָ זִזְדָּא, וְכֹלָ אִיהִי רִזָּא
זִזְדָּא, בְּאַתְיוֹן קְדִישִׁין. וְעַל דָּא בְּמִשְׁכָּנָא דְלִתְתָּא
בְּאַרְעָא, קִיִּימָא בְּרִזָּא דְּמִשְׁכָּנָא עֲלָאָה, וְהָיָה
בְּמִשְׁכָּנָא עֲלָאָה, קִיִּימָא בְּרִזָּא דְּמִשְׁכָּנָא אֲזִזְרָא עֲלָאָה
עַל כֹּלָא. וְכֹלָ אִיהִי כְּלִיל דָּא בְּרָא לְמִהוּי זִזְדָּא, וְעַל
דָּא כְּתוּב, וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד.

295. כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כד) רֹאשִׁית גֹּזִים עִמָּלֶק
וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבֹד. תָּא זִזְדָּא, בַּיּוֹמָא דְאַתְקָם
בְּמִשְׁכָּנָא, דְּאָקִים לִיה מֹשֶׁה, כְּמִה דְאַתְמֹר, דְּכְתוּב
וַיִּקֶּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, דְּלֹא הָיָה יָכוֹל לְמִיקָם, עַד
דְּאוֹקִים לִיה אִיהִי. לְמִטְרוֹנִיתָא, דְּלִית רִשׁוֹ לְכַר זִשׁ
אֲזִזְרָא לְמִיקָם לִיה אֵלֶּה בְּעֵלָה. אוֹף הָכִי, כָּל אִינּוֹן
אוֹמְנִין, כְּלָהוּ אֶתִּי לְאַקְמָא בְּמִשְׁכָּנָא, וְכֹל יָכוֹל
לְמִיקָם עַל יְדֵיהֶו, עַד דְּאַתָּא מֹשֶׁה, וְאוֹקִים לִיה,
בְּגִין דְּאִיהִי (בְּרֹאשִׁית נ"א ע"ב) מֵאַרְיָה דְּבִיתָא.

296. בִּיּוֹן דְּאָקִים מֹשֶׁה יִת בְּמִשְׁכָּנָא לְתִתָּא, אֶתְקָם
בְּמִשְׁכָּנָא אֲזִזְרָא לְעִילָא, כְּמִה דְּאוֹקְמוּהָ, דְּכְתוּב
הוּקַם, וְכֹל פְּרִישׁ עַל יְדָא דְּמֵאן, (אֵלֶּה) דְּלֹא אֶתְקָם
אֵלֶּה בְּרִזָּא דְּעִלְמָא עֲלָאָה, דְּאִיהִי סִתִּים וְגִנּוּי, עַל
יְדָא דְּרִזָּא דְּמֹשֶׁה, בְּגִין לְאַתְתַּקְנָא בְּהִדְיָה.

297. מִה כְּתוּב לְעִילָא, וַיָּבֹאוּ כָּל הַזִּזְכָּמִים
הָעֹשִׂים (דף רל"ו ע"א) אֶת כָּל מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ וְגו',
מֵאן אִינּוֹן זִזְכָּמִים הָעֹשִׂים. אֶלֶיךָ אִינּוֹן יְמִינָא
וְשְׂמָאלָא, וְכָל שְׂאֵר סְטָרִין, דְּאִינּוֹן אֲזִזְרָא וְשִׁבְלִין
לְאַעֲלָא גֹז יָמָא, וְלְמִלְיָא לִיה, וְאִינּוֹן עֲבָדוּ בְּמִשְׁכָּנָא
לְעִילָא, וְאַתְקִינוּ לִיה.

298. כְּזִזְזָא דָּא לְתִתָּא, וְעֵשֶׂה בְּצִלָּאֵל וְאַהֲלִיָּאֵב,
דָּא בְּסִטָּר יְמִינָא, וְדָא בְּסִטָּר שְׂמָאלָא, (ר"כ

בצלאל לימין, ואהליאב לשמאל. זה מיהודה, וזה מדן. ואחר כך – וכל איש חכם לב, ויבאו כל החכמים העושים, והרי בארנו, והכל כמו שלמעלה.

299. באותו יום שהוקם המשכן התבטל המות מהעולם. אל תאמר התבטל, אלא הסתלק מן העולם, שלא יכל לשלט, כמו שבארנו. משום שלא יתבטל יצר הרע מהעולם עד שיבא מלך המשיח, והקדוש ברוך הוא ישמח במעשיו, ואז – (ישעיה כה) בלע המות לנצח. בשהוקם המשכן על ידי משה, אז נפרד בן היצר הרע ונכנע ולא יכל לשלט. באותה שעה נפרד סמא"ל, בן הרגז של השמאל, מעל תקף הנחש הרע, ולא יכל לשלט על העולם ולא יכל להתחבר באדם ולהסוות אותו.

300. רבי יהודה אומר, בשעשו ישראל את העגל, מה בתוב? (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה. מה הטעם? משום שראה יצר הרע שהיה הולך ביניהם. אומר משה: צד הקדשה לא ישרה בתוך צד השמאל. רבי אלעזר אומר, כל זמן שצד הקדשה שולט, צד השמאל לא יכול לשלט ונכנע לפניו. ועל כן שנינו, כל זמן שירושלים תהיה מלאה – צור הרשעה תהיה חרבה.

301. פתח ואמר, (בראשית כד) ותאמר אל העבד מי האיש הלזה הלזה בהלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד וגו'. מה בתוב למעלה? ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל. מדוע הצרף לכתב את הפסוק הזה בתורה? ועוד, וכי משום שראתה את יפיו של יצחק (מה הטעם) נשמטה מן הגמל?

ע"ב) בצלאל לימין, ואהליאב לשמאל, דא מיהודה, ודא מדן, ולבתר וכל איש חכם לב, ויבאו כל החכמים העושים, והא אוקימנא, וכלא כגוונא דלעילא.

299. בההוא יומא דאתקם משכנא, אתבטל מותא מעלמא. אתבטל לא תימא, אלא אסתלק מעלמא, דלא יכיל לשלטאה. כמה דאוקימנא. בגין דלא יתבטל יצר הרע מהעולם עד דייטי מלכא משיחא, וקודשא בריך הוא יוזרי בעובדוי וכדין (ישעיה כה) בלע המות לנצח. כד אתקם משכנא על ידי משה, כדין אתפרשת וזילא יצר הרע, ואתכפיא, ולא הוה יכיל לשלטאה. בההיא שעתא, אתפרש סמא"ל, תקיפא רוגזא דשמאלא, מעל תוקפא דזונוא בישא, ולא יכיל לשלטא על עלמא, ולא יכיל לאתזברא ביה בבר נש, ולמסטי ליה.

300. רבי יהודה אומר, כד עבדו ישראל ית עגלם, מה פתיב (שמות לג) ומשה (בראשית נ"ב ע"ב) יקוז את האהל ונטה לו מחוץ למחנה. מאי טעמא. בגין דזומא יצר הרע דהוה אזיל בנייהו. אומר משה, סטרא דקדושה לא תשרי בגו סטרא דמסאבא. רבי אלעזר אומר, כל זמנא דסטרא דקדושה שלטא, סטרא מסאבא לא יכיל לשלטאה, ואתכפיא קמיה. ועל דא תנינן, כל זמנא דירושלם תהיה מלאה, צור זיבא יהא חרבה.

301. פתח ואמר, (בראשית כד) ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה לקראתנו ויאמר העבד וגו'. מה פתיב לעילא, ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפול מעל הגמל. האי קרא אמאי אצטרף למכתב באורייתא. ותו, וכי בגין דזומא שפירו דיצחק (מאי טעמא) אתרפינת במלכא.

302. אָלָא, הָאִי קָרָא רָזָא אִיהוּ. תָּא זִוְי, (ותרא את יצחק מנא ידעא דאיהו יצחק, אלא ותרא את יצחק חמאת בהיא שעתא מה דלא ידעת) (ס"א בשעתא דמטאת רבקה לגבי דיצחק, שעתא דצלולתא דמנחה הות, ובההוא זמנא דינא אתער בעלמא), וְזִוְמָאֵת לִיה בְּרוּזָא דְרִינָא קְשִׁיָּא, וְזִוְמָאֵת דְּהָא סִיּוּם דְּרוּזָא קְשִׁיָּא אִיהוּ גָמֵל לְתַתָּא, וְדָא אִיהוּ רָזָא דְּמוּתָא, וּבְגִין כִּךְ אֶתְרַכִּינָת וְאַשְׁמִיטָת דְּרַמָּה מוֹהֵהוּא גָמֵל. דְּהָא כִּד אֶסְתָּכַל דִּינָא קְשִׁיָּא, הָהוּא גָמֵל אֶתְתַּקָּף. וּבְגִין כִּךְ אֶשְׁמִיטָת דְּרַמָּה מוֹיָה, וְכָל יִתְבַּת תַּמָּן. (ס"א רזא דמותא וכד האי דינא קשיא אתער ההוא גמל אתתקף ובגין כך אתרכנת ואשמיטת גרמה מההוא גמל)

303. בָּא וּרְאָה, הַגָּמֵל הָהּ הִינוּ סוּד הַכְּתוּב (משלי יט) וּגְמולוֹ יִשְׁלַם לוֹ. זְהוּ גְמול אוֹתָם הַרְשָׁעִים, שְׁכָתוּב (ישעיה ג) אוֹי לְרָשָׁע רַע כִּי גְמול יִדּוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. וְזְהוּ הַגָּמֵל שְׁעוּמֵד לְאַכֵּל הַכֹּל וּלְהַשְׁמִיד הַכֹּל, וְזְהוּ שְׁמִזְמֵן תַּמִּיד בְּנֶגֶד (להרג נ"א להזיק) בְּנֵי הָאָדָם. וּמִשּׁוּם כֵּךְ, מִי שְׂרוּאָה בְּחִלּוּמוֹ גָּמֵל, הָרָאוּ לוֹ מוֹת שְׁנִגְזָר עָלָיו וְנִצַּל מִמֶּנּוּ.

304. בָּא וּרְאָה, צִד הַשְּׂמָאָה הָהּ נִקְרָא כֵּךְ – שְׁגָרָם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, וְזֶה הִיָּה שְׁהַסָּתָה אֶת אָדָם וְאֶת אִשְׁתּוֹ, וְאוֹתוֹ שָׂרָכַב עָלָיו הוּא סָמָא"ל, וְהוּא בָּא לְהַטְעוֹת אֶת הָעוֹלָם וְגָרַם מוֹת לְכָל, וּמִשּׁוּם כֵּךְ בָּא וְשׁוּלֵט עַל הַכֹּל. אָדָם הוּא שְׁהַמְשִׁיף אוֹתוֹ אֱלֹוִי, וְכִיּוֹן שְׁהַמְשִׁיף אוֹתוֹ אֱלֹוִי, אִזּוּ הוּא נִמְשָׁף אַחֲרֵיהֶם עַד שְׁהַסָּתָה אוֹתָם. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אָמַר שְׁלֹמֹה, (משלי ה) וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָהּ. שְׁכָל מִי שְׁמַתְקָרֵב לְבֵיתָהּ, אִזּוּ הִיא יוֹצֵאת וְנִקְשֶׁרֶת וְנִמְשָׁכֶת אַחֲרָיו.

302. אָלָא, הָאִי קָרָא רָזָא אִיהוּ. תָּא זִוְי, (ותרא את יצחק מנא ידעא דאיהו יצחק, אלא ותרא את יצחק חמאת בהיא שעתא מה דלא ידעת) (ס"א בשעתא דמטאת רבקה לגבי דיצחק, שעתא דצלולתא דמנחה הות, ובההוא זמנא דינא אתער בעלמא), וְזִוְמָאֵת לִיה בְּרוּזָא דְרִינָא קְשִׁיָּא, וְזִוְמָאֵת דְּהָא סִיּוּם דְּרוּזָא קְשִׁיָּא אִיהוּ גָמֵל לְתַתָּא, וְדָא אִיהוּ רָזָא דְּמוּתָא, וּבְגִין כִּךְ אֶתְרַכִּינָת וְאַשְׁמִיטָת דְּרַמָּה מוֹהֵהוּא גָמֵל. דְּהָא כִּד אֶסְתָּכַל דִּינָא קְשִׁיָּא, הָהוּא גָמֵל אֶתְתַּקָּף. וּבְגִין כִּךְ אֶשְׁמִיטָת דְּרַמָּה מוֹיָה, וְכָל יִתְבַּת תַּמָּן. (ס"א רזא דמותא וכד האי דינא קשיא אתער ההוא גמל אתתקף ובגין כך אתרכנת ואשמיטת גרמה מההוא גמל)

303. תָּא זִוְי, הָאִי גָמֵל, הִינָּנוּ רָזָא דְּכַתִּיב, (משלי יט) וּגְמולוֹ יִשְׁלַם לוֹ, דָּא גְמול דְּאִינָן זִוְיָבִיא, דְּכַתִּיב, (ישעיה ג) אוֹי לְרָשָׁע רַע כִּי גְמול יִדּוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. וְהָאִי אִיהוּ גָמֵל, דְּקִיּוּבָא לְאַכְלָא כָּלָא, וְלִשְׁיָצָאָה כָּלָא. וְהָאִי אִיהוּ זְמִין תְּדִיר לְקַבֵּל (נ"א לקטלא נ"א לחבלא) בְּנֵי זִשָּׁא. וּבְגִין כֵּךְ (רמ"ח ע"ב אמור ק"ו ע"ב) הָאִי מֵאן דְּזוּמִי בְּזוּלְמִיָּה גָמֵל, אִזּוּמִי לִיה מוּתָא דְּאֶתְגָּזֶרֶת עָלֶיהָ, וְאַשְׁתִּיב מוֹיָה.

304. תָּא זִוְי, הָאִי סִטְרָא דְּמִסְאָבָא אֶקְרִי הַכִּי, דְּגָרִים מוֹתָא לְכָל עָלְמָא, וְהָאִי הָוָה דְּאַסְטִי לְאָדָם וְלֶאֱתַתִּיהָ, וְהָהוּא דְּרַכִּיב עָלֶיהָ אִיהוּ סָמָא"ל, וְאִיהוּ אֶתָּא לְמִטְעִי עָלְמָא, וְגָרַם מוּתָא לְכָלָא. וּבְגִין כֵּךְ אֶתָּא וְשָׁלִיט עַל כָּלָא. אָדָם אִיהוּ אֲמִישִׁיף לִיה לְגַבִּיָּה, וְכִיּוֹן דְּאִיהוּ אֲמִישִׁיף לִיה לְגַבִּיָּה, כְּדִין אִיהוּ אֶתְמִשִּׁף אַבְתְּרִיָּהּ, עַד דְּאַסְטִי לוֹן. וּבְגִין כֵּךְ אָמַר שְׁלֹמֹה, (משלי ה) וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָהּ, דְּכָל מֵאן דְּאֶתְקָרִיב לְבֵיתָהּ, כְּדִין אִיהוּ נִפְקֶת וּמִתְקַשֶּׁרֶת וְאַתְמִשְׁכֶּת אַבְתְּרִיָּה.

305. ועל זה רבקה, כד זומאת דהיה ליה בצד הדין הקשה, בין שראתה את יצחק בסוד הדין הקשה וראתה שמאותו צד יוצא דין אחר תקוף מזהמת הזהב, כשראתה את זה, מיד – ותפל מעל הגמל, כדי להתרפות מן הדין מאותה זהמה. כתוב (ישעיה 10) קול ה' משלם גמול לאויביו, מאותה זהמה.

306. בא וראה, כשעשו ישראל אותו מעשה וגרמו את אותו החטא, מה הטעם עגל ולא צד אחר? ואם תאמרו שהם בחרו עגל – לא כן! אלא הם אמרו, (שמות לב) קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, ורצונו של אהרן היה לעבב אותם.

307. אלא ודאי המעשה נעשה כראוי, שהרי מצד הזהב יוצאת פסלת כשנברר הזהב, ומשם מתפשטים כל אותם צדדי השמאל, שהם התוכו של אותה פסלת של הזהב, ונפרדים לכמה צדדים. וכל אותם שיש להם מראה אדם, גון של זהב עומד בהרים, כשהשמש בתקפו, משום שתקף השמש מראה זהב, ומוליד אותו בארץ. ואותו שממנה באותו התקף של השמש, המראה שלו כעגל, ונקרא (תהלים צא) קטב ישוד צהרים, וזה יוצא מתוך עגל התוף האדם של הזהב, וכל אלה באים מאותו הצד האדם, רוח הטמאה, שכל אותם שנפרדים מרוח הטמאה מתפשטים בעולם.

308. ורוח הטמאה הוא הנחש הרע, ויש מי שרוכב עליו, והם זכר ונקבה, ונקראים אלה, שהם מזדמנים בעולם בכל אותם הצדדים שלהם, ורוח הקדש נקראת זאת, שהיא סוד הברית, הרשם הקדוש שנמצא תמיד עם האדם. וכן (ישעיה כה) זה ה', (שמות טו) זה אלי. אבל אלו נקראים אלה, ועל זה כתוב אלה אלהיך

305. ועל זה רבקה, כד זומאת דהיה ליה ל'אתדבקה בסטרא דדינא קשיא. בין דזומאת ליה ל'יצחק ברוך דדינא קשיא, וזומאת דמההוא סטרא נפק דינא אוזרא תקיפא, מוזהבא דדהבא, כד זומאת האי, מיד ותפול מעל הגמל, בגין לאתרפויי מן דינא מההוא זוהמא. כתיב (ישעיה 10) קול יי' משלם גמול לאויביו, מההוא זוהמא.

306. תא וזוי (דף רל"ו ע"ב) כד עבדו ישראל ההוא עובדא, וגרמו ל'ההוא זוכא, מאי טעמא עגל, ולא סטרא אוזרא. ואי תימא, דאינון ברירו עגלא, לאו הכי. אלא אינון אמרו, (שמות לב) קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, ואהרן רעותיה הוה לאעבבא לון.

307. אלא ודאי עבדתא אתעבד כדקא וזוי, דהא מסטרא דדהבא, נפקא סוספיתא, כד אתבריר דהבא, ומתמן מתפשטי כל אינון סטרי שמאלא, דאינון התוכא דההוא (כ"ד ע"ב) סוספיתא דדהבא, ומתפרש'אן לכמה סטריין. וכל אינון דאית לון וזיוו סומקא, גון דדהבא קיימא בטורי, כד שמישא בתוקפיה, בגין דתוקפא דשמישא אוזוי דהבא, ואוליד ליה בארעא. וההוא דמבנא בההוא תוקפא דשמישא, וזיוו דיליה כעגלא, ואקרי (תהלים צא) קטב ישוד צהרים, ודא נפקא מן עגלא התוכא סומקא דדהבא, וכל הגי אתין מההוא סטרא סומקא, ריוז מסאבא, דכל אינון דמתפרשי מרוז מסאבא מתפשטי בעלמא.

308. והאי ריוז מסאבא, איהו וזויא בישא. (ויחי רכ"ה ע"א) ואית מאן דרכיב עליה, ואינון דכר ונוקבא. ואקרון אלה, דאינון מזדמנין בעלמא, בכל אינון סטריין דלהון. וריוז קודשא אקרי זאת, דאיהי רזא דברית, רשימא קדישא דאשתכוז תדיר עמיה דבר נש. וכן (ישעיה כה) זה יי', (שמות טו) זה אלי,

ישראל. ומשום כך כתוב (ישעיה מט) גם אלה תשפחנה, ואנכי – סוד של זאת – לא אשפחנה. וכתוב (איכה א) על אלה אני בוכיה. שאותו חטא גרם להם לבכות כמה בכיות.

אבל אליו אקרוץ אלה. ועל דא כתיב, אלה אלהיך ישראל. ובגין כך כתיב, (ישעיה מט) גם (רכ"א ע"א) אלה תשפחנה. ואנכי רוא דזאת, לא אשפחנה. וכתוב (איכה א) על אלה אני בוכיה, דהוא זוכה גרים למבכוי לון כמה בכין.

309. דבר אחר על אלה אני בוכיה, מה הטעם? משום שנתנה רשות למקום הזה לשלט על ישראל ולהחריב את בית המקדש, ומשום שנתנה להם רשות לשלט, כתוב על אלה אני בוכיה. סוד הדבר על אלה – זהו צד הטמאה שנתנה להם רשות לשלט. אני בוכיה – זו רוח הקדש שנקראת אני.

309. דבר אחר על אלה אני בוכיה. מאי טעמא. בגין דאתייהיב רשו לאתר דא לשלטאה על ישראל, ולזרפא בי מקדשא. ובגין דאתייהיב לון רשו לשלטאה, כתיב על אלה אני בוכיה, רוא דמלה על אלה דא סטרא דמסאבא דאתייהיב לון רשו לשלטאה. אני בוכיה דא ריוז קודשא דאקרי אני.

310. ואם תאמר, הרי כתוב (דברים כח) אלה דברי הברית – כך הוא ודאי. שכל אותם שלא מתקיימים אלא מתוך אלה, ששם כל הקלות, כמו שבארנו שהוא ארור, שכתוב (בראשית ג) ארור אתה מכל הבהמה. ומשום כך הקדים ואמר אלה, שעומד למי שעבר דברי הברית. (ויקרא כז) אלה המצות אשר צוה ה' את משה, משום שמצוות התורה לטהר את האדם, ולא יסטה מהדרך הזה, וישמר משם ויפרד מהם.

310. ואי תימא, הא כתיב (דברים כח) אלה דברי הברית. הכי הוא ודאי, דכל אינן לא מתקיימין, אלא מנא אלה, דתמן כל לוטין כמה דאוקימנא דאיהו ארור, דכתיב (בראשית ג) ארור אתה מכל הבהמה. ובגין כך, אקדים ואמר אלה, דקיימא למאן דעבר דברי הברית. (ויקרא כז) אלה המצות אשר צוה ה' את משה, בגין דפקודיא דאורייתא לאתדכאה בר נשי, ולא יסטי לאורזא דא, ויסתמר מתמן, ויתפרש מנייהו.

311. ואם תאמר, (בראשית ו) אלה תולדות נח – כך הוא ודאי. שהרי יצא חם, שהוא אבי כנען, וכתוב (שם ט) ארור כנען, והוא סוד זה של אלה.

311. ואי תימא (בראשית ו) אלה תולדות נח. הכי הוא ודאי, דהא נפק זם, דאיהו אבי כנען, (בראשית ט) וכתוב ארור כנען, ואיהו רוא דא דאלה.

312. ועל זה כל אלה התוך פסלת הזהב, ואחרן הקריב זהב, שהוא הצד (האחר) שלו, שהוא כלול בתקף האש, והכל אחד, וצד זה זהב ואש.

312. ועל דא כל הנזי התוכא סוספיתא דדהבא. ואחרן קריב דהבא, דאיהו סטרא (אחרא) דיליה, דכליל איהו בתוקפא דאשא, וכלא זור, וסטרא דא דהבא ואשא.

313. ורוח הטמאה שתמיד נמצאת במדבר, מצאה מקום באותו זמן להתחזק בו. ומה שהיו

313. ורוז מסאבא דאשתכוז תדיר במדברא, אשכוז אתר בההוא זמנא לאתתקפא ביה. ומה

ישראל טהורים מאותה זממה ראשונה שהטיל בעולם וגרם מות לכל – כשעמדו על הר סיני גרם להם כמו מקדם לטמא אותם ולהתגבר עליהם, וגרם מות להם ולכל העולם ולדורותיהם אחריהם. זהו שכתוב (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם וגו'. אכן באדם תמותו וגו'. ומשום כך אהרן חזר אחר כך להטהר בסוד האמונה העליונה באותם שבועה ימים קדושים, ואחר כך להטהר בעגל.

314. ובא ראה, בכל רצה אהרן להטהר, שאלו הוא לא היה, לא היה יוצא עגל. מה הטעם? משום שאהרן הוא ימין, והוא חזק השמש, והנהג מהשמש. רוח טמאה ירדה ונכללה שם, וישראל נטמאו, והוא נטמא, עד שנטהרו.

315. מה הטעם נטמא? משום שיצא עגל, שהוא מצד השמאל, שהוא שור, ומימינו עגל. והוא שמאל כמו שנאמר, שכתוב ופני שור מהשמאל לארבעתן. ואהרן שהוא ימין, נכלל בו שמאל ויצא על ידו. ועל כן נתן לו עגל, כמו שהוא גרם.

316. ומשום כך, בשרות הטמאה היו מתגברת ושולטת במקדם על העולם, שהרי בזמן שחטאו ישראל, המשיכו עליהם אותו יצר הרע במקדם. כשנטהרו ישראל ורצו להטהר, הצטרבו להקריב שעיר, משום ששעיר הוא חלקו של אותו יצר הרע, אותו רוח טמאה שאמרנו.

317. כתוב (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אכל עשב. מה זה תבנית שור? זה עגל. שור מצד השמאל, אהרן ימין, ונכלל בו שמאל והתגבר בו ויצא על ידו. בא וראה, וימירו את כבודם – זו שכניה שהלכה לפנייהם,

דהיו ישראל דכין, מההוא וזהמא קדמא, האטיל בעלמא, וגרים מותא לכלא, כד קיימו על טורא דסיני, גרם לון כמלקדמין, לסאבא לון, ולאתתקפא עלייהו, וגרים לון מותא, ולכל עלמא, ולדריהון בתריהון, הדא הוא דכתיב, (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם וגו'. אכן באדם תמותו וגו'. ובגין כך, אהרן אהדר לבתר לאתדכאה, ברזא דמהימנותא עלאה, באינון שבועה יומין קדישין, ולבתר לאתדכאה בעגלא.

314. ותא וזוי, בכלא בעא אהרן לאתדכאה, דאלו איהו לא הוה, לא נפק עגלא. מאי טעמא. בגין דאהרן איהו (רפ"א ע"א) ימינא. ואיהו תוקפא דשמשא, ודהבא משמשא. רוזן מסאבא נזות, ואתכליל תבין, ואסתאבו ישראל, ואסתאב איהו, עד דאתדכו.

315. מאי טעמא אסתאב. בגין דנפק עגל, דאיהו מסטרא דשמאלא, דאיהו שור, ומימיניה עגל. ואיהו שמאלא, כמה דאתמר, דכתיב (דף רל"ז ע"א) (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל לארבעתן. ואהרן דאיהו ימינא, אתכליל ביה שמאלא, ונפק על ידיה. ועל דא, אתייהיב ליה עגל, כמה דאיהו גרים.

316. ובגין כך, כד האי רוזא מסאבא אתתקף, ושליט כמלקדמין על עלמא, דהא בזמנא דזאבו ישראל, אמשיכו עלייהו ההוא יצר הרע כמלקדמין. כד אתדכו ישראל, ובעו לאתדכאה, אצטריכו לקרבא שעיר, בגין דשעיר איהו וזולקא דההוא יצר הרע, ההוא רוזן מסאבא כדקאמרן.

317. כתיב (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. מאי תבנית שור. דא עגל. שור מסטרא דשמאלא, אהרן ימינא, אתכליל שמאלא ביה, ואתתקף ביה, ונפק על ידיה. תא וזוי, וימירו

והחליפו אותה במקום טמא, אל אחר. ומשום כך לא עברה הזהמה הוא מהעולם עד אותו זמן שיעבירה הקדוש ברוך הוא מהעולם, כמו שנאמר (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ, והרי בארנו.

318. כתוב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה, וכתוב ואשליכוהו באש ויצא העגל הזה. משמע שלא עשה אותו. אם כך, מה זה ויעשהו? אלא ודאי כמו שבארנו, שאלמלא אהרן לא התגברה רוח הטמאה להכלל בזהב, אבל כל תקון שצריך, יש לבנות אותו (להתברואה).

319. בא וראה, יש מי שעושה כשפים ומצליח בידו. ויש מי שעושה אותם באותו גון ממש ולא מצליח בידו, שהרי למעשים הללו צריך אדם מכשך.

320. בא וראה מבלעם, שהוא היה מכשך לאותם הכשפים שלו להצלחה בידו, משום שכתוב (במדבר כד) ונאם הגבר שותם העין. שותם העין וסתום העין הכל אחד. שעין אחת סתומה תמיד, ומראה עיניו לא היה בדרך ישרה. מום היה לו בעינו. כתוב (ויקרא טז) ושלח ביד איש עתי, מזמן בכל, המראה של עיניו שלא בשורה. אבל רוח הקדש, מי שישתמש עמה מה כתוב? (שם כא) כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או פסח.

321. וכאן הכל התקן לרוח הטמאה לתת לה מקום לשלט. מצא מדבר שהוא חרב מהכל, בכתוב (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו', שמשם הוא השלטון שלו. מצא זהב מספיק בראוי. מצא אהרן כדי להתחזק בימין ולהכלל בו. אז השלים את מקומו בראוי, ויצא ונשלם המעשה.

את כבודם, דא שכונתא, דאזלת קבייתהו, ואזולפו לה בדוכתא מסאבא, אל אזורא. ובגין כך לא אתעבר ויהמא דא מעלמא, עד ההוא זמנא דיעבר ליה קודשא בריך הוא מעלמא, כמה דאת אמר (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, והא אוקימנא.

318. כתוב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה, וכתוב ואשליכוהו באש ויצא העגל הזה, משמע דלא עבר ליה, אי הכי מאי ויעשהו. אלא ודאי כמה דאוקימנא, דאלמלא אהרן, לא אתתקף ריוזא מסאבא לאתפללא בדהבא, אבל כל תקונא דאצטריך, אשכוז לאתבנאה. (ס"א לאתרוואה)

319. תא וזוי, אית מאן דעביד זורשין ואצלזו בידוי. ואית מאן דעביד לון כההוא גיוזא מביש, ולא אצלזו בידוי, דהא לעובדין אלין גברא מתקנא אצטריך.

320. תא וזוי מבלעם, דאיהו הוה מתקנא, לאינון זורשין דיכיה, לאצלזא בידוי, בגין דכתיב, (במדבר כד) ונאם הגבר שותם העין. שותם העין, סתום העין כלא זוד. דזוד עינא סתים תדיר, וזויזו דעינזי לא הוה בארוז (ויקרא ט"ג ע"ב) מיישר, מומא הוה ביה בעינזי. כתיב (ויקרא טז) ושלח ביד איש עתי, זמין בכלא, וזוי דעינזי דלא יתכשר. אבל ריוז קודשא, מאן דישתמש בהדיה מה כתיב, (ויקרא כא) כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או פסח.

321. והבא, כלא אתקן לריוזא מסאבא, למיהב ליה דוכתא לשלטאה. אשכוז מדברא דאיהו זורוב מכלא, כמה דכתיב, (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו', דמתמין איהו שולטנותא דיכיה. אשכוז דהבא ספוקא כדקא יאות. אשכוז אהרן, לאתתקפא

בִּימִינָא, וּלְאַתְּכֻלָּא בֵּיתָהּ. כְּדִין אֲשֵׁלִים דְּוִכְתִּיָּה
כְּדָקָא יָאוּת, וְנִפְיָק וְאַשְׁתָּלִים עֹבְדָא.

322. וּמִנֵּין לָנוּ שְׁרוּת טַמְאָה הֵיִתְהָ?
שְׁכֵתוֹב (שְׁמוֹת לֵב) אֲנָא חָטָא הָעַם הָזֶה חָטָא
גְּדֻלָּה. זֶה רוּחַ הַטַּמְאָה, נָחַשׁ הַקְדְּמוֹנִי, כְּפִי
שְׁאֲמַרְנוּ בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת. וּבִזְמַן שְׁרָצָה אֲהֵרֶן
לְהַטְהֵר, הִקְרִיב עֵגֶל מֵאוֹתוֹ הַצֵּד לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִּין.
בְּרֵאשׁוֹנָה עָשָׂה אוֹתוֹ לְשִׁלֹּט, וְעַכְשָׁו שְׁעָשָׂה בּוֹ
דִּין לְהַכְנִיעוֹ, שֶׁהָרִי בְּשִׁנְעָשָׂה דִּין בְּצֵד הָזֶה,
נִכְנָעִים כָּל אוֹתָם שְׁשׁוּלָטִים מִצִּדּוֹ.

323. בָּא וְרָאָה, בְּמַצְרִים, בְּאוֹתוֹ הַצֵּד שְׁלָהֶם
כְּתוֹב (שֵׁם יֵב) אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי
אֵשׁ, כְּדִי שִׁיעֲלָה רִיחוֹ נֹדֶף. רֹאשׁוֹ עַל פְּרָעִי,
לְשִׁבֵּר אוֹתוֹ וּלְהַכְנִיעוֹ, וְאֵז כָּל אֵלוֹ שְׁבָאִים
מִצִּדּוֹ לֹא שׁוּלָטִים. כְּמוֹ כֵּן (בַּמִּדְבָּר יט) פָּרָה
אֲדָמָה תְּמִימָה וְגו', כְּדִי לְהַכְנִיעַ כָּל אוֹתָם
הַצִּדִּים הַטַּמְאִים שְׁלֹא יִשְׁלֹטוּ.

324. אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי הַפָּרָה הִיא
קְדוּשָׁה, הִיא טְהוֹרָה, וְלָמָּה? אָמַר לוֹ, כִּי הִיא
וְהָרִי פְּרִשׁוּיָה, כָּלֵל שֶׁל אַרְבַּע מַלְכוּתִיּוֹת הֵיִתְהָ
פָּרָה, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (הוֹשֵׁעַ ד) כִּי כְּפָרָה סִרְרָה
סִרְרָה יִשְׂרָאֵל. אֲדָמָה – זֶה מַלְכוּת בָּבֶל,
שְׁכֵתוֹב (דְּנִיאל ב) אֲתָה הוּא רֹאשׁ הַזֶּהָב.
תְּמִימָה – זֶה מַלְכוּת מִדִּי. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם – זֶה
מַלְכוּת יוֹן (שְׁהֵם קְרוּבִים לְדַרְכֵי הָאֱמוּנָה). אֲשֶׁר
לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל – זֶה מַלְכוּת אֲדוֹם, שְׁלֹא עָלָה
עָלֶיהָ עַל. וְהַסּוּד שֶׁל הַדְּבָר הָזֶה, אֵף עַל גֵּב
שְׁכֵמָה דְּבָרִים נִתְּנוּ לְדָרֵשׁ בְּכַתּוּבִים – כָּלֵם
אַחֵר.

325. הָרִי נֵאֲמַר, שְׁכֵתוֹב (אִיּוֹב יד) מִי יִתֵּן טְהוֹר
מִטְמָא לֹא אַחֵד. מִי יִתֵּן טְהוֹר מִטְמָא – סוּד זֶה
כִּי הוּא, שְׁזָהוּ טְהוֹר שְׁיוּצָא מִטְמָא. שְׁהָרִי
בְּהִתְחַלָּה טְמָא, וְעַכְשָׁו שְׁנִעְשָׂה בּוֹ דִּין וְנִתֵּן

322. וּמִנֵּין דְּרוּזוֹ מִסְאָבָא הָזֶה. דְּכֵתִיב, (שְׁמוֹת
לֵב) אֲנָא וּזְטָא הָעַם הָזֶה וּזְטָאָה גְּדוּלָּה, דָּא רוּזוֹ
מִסְאָבָא, נְזוּשֵׁי קְדָמָאָה, כְּדָקָאמְרוֹן בְּכִמָּה דְּוִכְתִּין.
וּבִזְמַנָּא דְּבָעָא אֲהֵרֶן לְאַתְּדַכָּאָה, אִקְרִיב עֵגֶל,
מִהֵהוּא סִטְרָא, לְמַעַבְדַּב בֵּיתָהּ דִּינָא. בְּקִדְמִיתָא עֲבַד
לִיהּ לְשִׁלְטָאָה, וְהַשְׁתָּא דִּיעֲבִיד בֵּיתָהּ דִּינָא,
לְאַכְפִּיָּיא לִיהּ, דְּהָא כֹּד אֲתַעְבִּיד דִּינָא בְּסִטְרָא דָּא,
אֲתַכְפִּיָּין כָּל אֵינוֹן דְּשִׁלְטִין מִסְטְרִיָּה.

323. תָּא וְזוּזִי, בְּמַצְרִים, בְּהֵהוּא סִטְרָא דְּלִהוֹן
כְּתִיב, (שְׁמוֹת יב) אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ,
בְּגִין דִּיסְלַק רִיזוֹ נֹדֶף. רֹאשׁוֹ עַל פְּרָעִי, לְתַבְרָא
לִיהּ וּלְאַכְפִּיָּיא לִיהּ, וּכְדִין כָּל אֵינוֹן דְּאֲתִיָּין מִסְטְרִיָּה
לֹא שִׁלְטִי. כְּנֻזָּא דָּא (בַּמִּדְבָּר יט) פָּרָה אֲדוּמָה
תְּמִימָה וְגו', בְּגִין לְאַכְפִּיָּיא כָּל אֵינוֹן סִטְרִי מִסְאָבָא,
דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן.

324. אָמַר לִיהּ רַבִּי אַבָּא, וְהָא פָּרָה קְדִישָׁא אִיהִי,
דְּכִינָא אִיהִי, וְאַבָּאִי. אָמַר לִיהּ הָכִי הוּא, וְהָא
אוּקְמוּיָהּ, כָּלֵלָא דְּאַרְבַּע מַלְכוּתוֹן הָזֵה. פָּרָה, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (הוֹשֵׁעַ ד) כִּי כְּפָרָה סוּרְרָה סִרְרָה יִשְׂרָאֵל.
אֲדוּמָה, דָּא מַלְכוּת בָּבֶל, דְּכֵתִיב, (דְּנִיאל ב) אֲנִתָּ
הוּא רִישָׁא דִּי דְּהָבָא. תְּמִימָה, דָּא מַלְכוּת מִדִּי.
אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, דָּא מַלְכוּת יוֹן. (דְּאִינוֹן קְרִיבִין
לְאַרְחֵי מִיהִמְנוּתָא) אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, דָּא
מַלְכוּת אֲדוֹם, דְּלֹא סָלִיק עָלֶיהָ עוֹל. וְרָזָא דְּמִלָּה
דָּא, אֵף עַל גֵּב דְּכְמָה מַלְכִין אֲתִיָּהִיבוּ לְמִדְרָשִׁי
בְּקִרְאִי, כָּלֵהוּ זוּר.

325. הָא אֲתַמַּר, דְּכֵתִיב, (אִיּוֹב יד) מִי יִתֵּן טְהוֹר
מִטְמָא לֹא אַחֵד. מִי יִתֵּן טְהוֹר (דָּף רל"ז
ע"ב) מִטְמָא, רָזָא דָּא, הָכִי הוּא, דְּדָא אִיהִי טְהוֹר

לשרפת אש באש בוערת ונעשה עפר, עכשו
הוא טהור מטמא, טהור שיצא מטמא.

326. ומשום כך, כל אלו שמתעסקים בה, כלם
נטמאים, שהרי כך הוא ודאי. וכיון שנעשית
אפר, אז עד שיתבנס ויסתלק משם, מטמא את
כלם, כמו שנאמר וכבס האסף וגו' וטמא. אפר,
מה הטעם? כמו שנאמר (מלאכי ג) ועסותם
רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. וכיון
שנתן על אותו אפר מים, אז הוא טהור מטמא.

327. וסוד הדבר – שכתוב (במדבר ח) מי
חטאת, כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטאת
רביץ. ומשום שהיא פתח חטאת רביץ ודאי,
בהתחלה כתוב, והוציא אותה אל מחוץ
למחנה. ומשום כך נתנה לסגן ולא לכהן גדול.
וזהו טהור מטמא. בהתחלה טמא, ועכשו טהור.
וכל צד רוח הטמאה, כיון שרואה את זה בורת,
ולא יושב באותו מקום.

328. מי חטאת ודאי, מי נדה, הכל טמא. ועל
כן שולטת רוח הקדש, ורוח הטמאה נכנעת,
שלא שולטת כלל. וזהו דין של רוח הטמאה –
מחוץ למחנה, משום שהיא רוח טמאה,
שכתוב (דברים כג) והיה מחניף קדוש. בא רבי
אבא ונשקו.

329. אמר רבי שמעון, אף על גב שכל
הדברים כפי שאמרנו, הקדוש ברוך הוא נתן לו
שלטון. ורוח הטמאה צריך להכניעה בכל
הצדדים. בא ואמר לך סוד אחד, ושלא נתן
לגלות פרט לאותם קדושים עליונים.

הנפק מטמא. והא בקדמיתא טמא, והשתא
דאתעביד ביה דינא, ואתייהב ליקידת אשא
בגורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור
מטמא, טהור דנפיק מטמא.

326. ובגין כך, כל אינון דבשיתדלי בה, כלהו
מסתאבי, דהא הכי הוא ודאי, וכיון דאתעביד אפר,
כדין עד דיתכניש ויסתליק מתמן, מסאיב לכלהו,
כמה דאת אמר וכבס האוסף וגו' וטמא. אפר, מאי
טעמא. כמה דאת אמר (מלאכי ג) ועסותם רשעים
כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. וכיון דאתייהב
על ההוא אפר מים, כדין איהו טהור מטמא.

327. ורזא דמלה, דכתיב, (במדבר ח) מי חטאת,
כמה דאת אמר (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ.
ובגין דאיהי פתח חטאת רובץ ודאי, בקדמיתא
כתיב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ובגין כך
אתייהיב לסגן, ולא לכהן גדול, ודא הוא טהור
מטמא, בקדמיתא טמא, והשתא טהור. וכל סטר
רוזן מסאבא, כיון דזומא דא, ערק, ולא יתיב
בההוא דוכתא.

328. מי חטאת ודאי, מי נדה, כלא מסאבא. ועל
דא שלטא רוזן קודשא, ורוזן מסאבא אתכפא,
דלא שלטא כלל. ודא הוא דינא דרוזן מסאבא,
מחוץ למחנה. בגין דאיהי רוזן מסאבא,
דכתיב, (דברים כג) והיה מחניף קדוש. אתא רבי
אבא ונשקיה.

329. אמר רבי שמעון, אף על גב דכל הגי מלין
כדקאמרן, קודשא בריך הוא יתיב ליה שולטנו.
ורוזן מסאבא בעי לאכפא ליה בכל סטרין. תא
ואימא לך רזא ודא, ולא אתייהיב לנפלאה בר
לאינון קדישי עליונים.

330. תא וזוי, לְהַאֲרִי אֶתֶר דְּאִיהוּ רוּחוֹ מִסְאָבָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיה שׁוּלְטָנוֹ, לְמִשְׁלָט בְּעֻלְמָא, בְּכַמְה סְטָרִין, וְיָכִיל לְזַזְקָא, וְלִית לִיה (נ"א לו) רְשׁוֹ, לְאַנְהָא בִּיה קִלְנָא, דְּבַעֲיָן לְאַסְתְּמָרָא מַנְיָה, דְּלֹא יִקְטָרַג עֲלֵן בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּיכֵן. וְעַל דָּא רָזָא וְזָדָא אֵית לֵן, דְּבַעֲיָן לְמִיָּהב לִיה דּוּכְתָא וְעִיר, בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּיכֵן (דְּלֹא אִשְׁתַּכַּח מְקַטְרָג בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּילֵן) דְּהָא מְגוֹ קְדוּשָׁה נְפִיק שׁוּלְטָנוֹ דִּילִיה.

331. שְׁעָרִיכִים תוֹךְ סוּד הַתְּפִלִּין לְהַצְנִיעַ (tiao שְׁעַר שְׁבַתְפִּילִין) שְׁעָרָה אַחַת שֶׁל עֶגֶל שְׁתַּצָּא הַחוּצָה וְתִרְאָה, שְׁהָרִי חוּט שְׁעָרָה זֶה אֵינוֹ מְטַמֵּא, פָּרֵט לֹאִם מִתְחַפֵּרֶת שְׁעָרָה זוֹ וְנִגְעִשִׁית בְּשַׁעֲרָהּ, אֲבָל פָּחוֹת מִזֶּה לֹא מְטַמֵּא. וְאֵת אֹתָהּ שְׁעָרָה צָרִיךְ לְהַכְנִיס אֹתָהּ בְּתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה הָעֲלִיוֹנָה שְׁלָנוּ וְלִתֵּת לָהּ מְקוֹם, כְּדִי שֶׁלֹּא תִקְטָרַג עָלֵינוּ בְּקִדְשׁוֹת שְׁלָנוּ.

332. וַיֵּצֵא מֵאוֹתָהּ שְׁעָרָה הַחוּצָה שְׁתִּירָאָה. שְׁבַשְׁרוּאָה אֵת אוֹתוֹ אֲדָם בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה וְחָלְקוּ מִשְׁתַּתָּף לָשֵׁם, אִזּוֹ לֹא יִקְטָרַג לוֹ, וְלֹא יוּכַל לְהִזְיֵק לוֹ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, שְׁהָרִי נִתֵּן לוֹ מְקוֹם. וְאִם לֹא נִוְתְּנִים לוֹ אוֹתוֹ חֶלֶק (מְקוֹם) בְּקִדְשָׁה הַזֶּה, יוּכַל לְהִזְיֵק לוֹ לְמַטָּה, וְעוֹלָה לְקִטְרָג עָלָיו לְמַעַלָּה, וְאֹמֵר: פְּלוּנִי שְׁעֵכֶשׁוּ מְקַדְשִׁי, כִּדּוּכָּה עֲשֵׂה בְּיוֹם פְּלוּנִי וְכָךְ הֵם חֲטָאִין. עַד שֶׁיִּגְיַע דִּין עַל אוֹתוֹ אֲדָם וַיַּעֲנֵשׁ עַל יָדוֹ. (וְכֵן שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח).

333. וּבְשָׁהִיו יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים, שְׁהָרִי יוֹדְעִים סוּד זֶה, בְּשִׁמְתַּחֲלִים לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הֵיוּ מְסַתְּבִלִים מִיָּד לִתֵּת אֵת חֶלְקוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם וְלִתֵּת לוֹ חֶלֶק בִּינְיָהֶם, כְּדִי שֶׁלֹּא יִמְצָא מְקַטְרָג עֲלֵיהֶם וְלֹא יִבְאוּ לְהִזְכִּיר חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. שְׁכַמָּה קְבוּצוֹת וְכַמָּה מַחֲנוֹת הֵם שְׁמֻזְמָנִים לְטַל דְּבַר מִמֶּנּוּ בְּשִׁבְאָ לְקִטְרָג.

331. דְּבַעֲיָן גּוֹ רָזָא דְּתַפְלִין, לְאַצְנָעָא (סוּד שְׁעַר שְׁבַתְפִּילִין) וְזָדָא שְׁעָרָה דְּעֻלְמָא, דִּיפּוֹק לְבַר וְיִתְזוּזִי. דְּהָא וְזוּטָא דְּשִׁעְרָא דָּא לֹא מִסְאִיב, בַּר דְּאִי אֲתִזְזָבֵר הָאִי שְׁעָרָא, וְאֲתַעְבִּיד כְּשִׁעְרָא, אֲבָל פְּחוֹת מִן דָּא לֹא מִסְאִיב. וְהָהוּא שְׁעָרָא בְּעִי לְאַעֲלָא לִיה בְּגוֹ קְדוּשָׁה עֲלָאָה דִּיכֵן, וְלְמִיָּהב לִיה דּוּכְתָא, בְּגִין דְּלֹא יִקְטָרַג לֵן בְּקְדוּשָׁה.

332. וַיִּפּוֹק מִן הָהוּא שְׁעָרָא לְבַר, דִּיִּתְזוּזִי, דְּכִדּוּכָּה זִמְנִי לְהָהוּא בַר זָשׁ בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה, וְזוּלְקָא דִּילִיה מִשְׁתַּתָּף לְתַמּוֹן, כְּדִין לֹא יִקְטָרַג לִיה, וְלֹא יוּכַל לְאַבְאָשָׁא לִיה לְעִילָא וְתַתָּא, דְּהָא דּוּכְתָא יְהִיב לִיה. וְאִי הָהוּא וְזוּלְקָא לֹא יְהִיבִין לִיה (דּוּכְתָא) בְּהָאִי קְדוּשָׁה, יוּכַל לְאַבְאָשָׁא לִיה לְתַתָּא, וְסְלִיק מְקַטְרָגָא לִיה לְעִילָא, וְאֹמֵר פְּלוּנִי דְּקָא מְקַדְשִׁי הִשְׁתַּתָּא, כִּדּוּכָּה עֲבִיד יוֹמָא פְּלוּנִי, וְכָךְ אֵינִין וְזוּבּוּי, עַד דִּימְטִי דִּינָא עַל הָהוּא בַר זָשׁ, וְיִתְעַנֵּשׁ עַל יָדוֹ. (וְכֵן שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח).

333. וְכָךְ הָיוּ יִשְׂרָאֵל עֹבְדִי, דְּהָיוּ יוֹדְעֵי רָזָא דָּא, כִּדּוּכָּה שְׁרָאֵן לְאַתְקַדְשָׁא בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי, הָיוּ מְסַתְּבִלִי מִיָּד לְמִיָּהב וְזוּלְקָה לְהָאִי אֶתֶר, וְלְמִיָּהב לִיה וְזוּלְקָא בִּינְיָהֶוּ, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּחוּ מְקַטְרָגָא עֲלֵיהֶוּ, וְלֹא יִיתוֹן לְאַדְכָּרָא וְזוּבִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. דְּכַמָּה וְזוּבִילִין, וְכַמָּה מִשְׁרִיין, אֵינִין דְּאֻדְמָנִין לְנִטְלָא מִכָּה מַנְיָה, כִּדּוּכָּה אֶתִי לְקִטְרָגָא.

אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה, ולא ישגיחו בו לרע.

334. בין כך ולגו עיניו של רבי אבא. אמר לו: אבא אבא, לך והתר קשרי צערך ותקפיד בהשגתך, שהרי סודות התורה נתנו לצדיקים, שכתוב (תהלים כה) סוד ה' ליראיו.

335. בא וראה, ביום של ראש השנה העולם נדון, ובית הדין הקדוש (הקדוש ברוך הוא) יושב ודן את כל העולם, ואותו הצד האחר עומד מצד זה, וכל אותם שנדונו למות הוא משגיח עליהם, ונרשמים לפניו. ובשעה שישראל מעוררים רחמים באותו קול שופר, אז מתערבב לו הכל, שלא יודע ולא משגיח באותם שנדונו, עד שאחר כך כל אלו שלא חזרו בתשובה ונגזר עליהם מות, ודאי יוצאים עם פתקים מבית המלך ונמסרים לו. כיון שנמסרו לו, לא חוזרים הפתקים, עד שנעשה הדין.

336. וכל ישראל צריכים להשמר ממנו, כל שכן אדם לבדו. (וכל שכן וכל שכן) שהרי בסוד עליון שלמעלה צריכים להשמר ולתת לו בכל חדש וחדש, כשהלבנה רוצה להתחדש, שער אחד, כדי שלא יקטרג על ההתחדשות (השמחה) ויטל את חלקו בראוי, והלבנה הקדושה תינק בקדושה להתחדש בראוי.

337. ובשמתחדשת בכל חדש וחדש, משום כך נקראת נער, והרי בארנו. והאחר הזה, שהוא תמיד בטמאה ולא יוצא ממנה, נקרא מלך זקן וכסיל. ומשום כך, ישראל הקדושים, שהם עם אחד ביחוד קדוש, הקדוש ברוך הוא נתן להם עצה להנצל מן הכל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (ישעיהו ס) ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

זכאה זולקיה, מאן דיכיל לאסתמרא, דלא ידכרון זוכוי לעילא, ולא ישגזון עליה לבישי.

334. אדהכי הו' ולגין עיני דרבי אבא. אמר ליה, אבא אבא, זיל טנפיר קטורה, ואקפיד בקולטך, דהא רזין דאורייתא לופאי אתייהבו דכתוב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו.

335. תא זוזי, ביומא דראש השנה, עלמא אתדן, ובי דינא קדישא (קודשא בריך הוא) יתיב, ודן כל עלמא. והוא סטרא אזורא קאים מסטרא דא, וכל אינון דאתדנו למוותא אשגזון עליהו, ואתרשימו קמיה. ובשעתא (דף רל"ח ע"א) דיישראל מותערי רזומי, בהוא קול שופר, כדן אתערבבא ליה כלל, דלא ידע ולא משגזון, באינון דאתדנו. עד דלכתר כל אינון דלא מהדרי בתויבתא, ואזור עליהו מותא, ודאי נפקין פתקין מבי מלכא, ואתמסרו ליה, כיון דאתמסרו ליה, לא אהדרו פתקין, עד דאתעביד דינא.

336. וישראל בלהו, בעיין לאסתמרא מניה, כל שכן בר גש בלזודוי. (וכל שכן וכל שכן) דהא ברוא עלאה דלעילא, בעיין לאסתמרא, ולמיהב ליה בכל ירוזא וירוזא, כד סיהרא בעי לאתזודתא, וזר שיעיר, בגין דלא יקטרג וזדנותא (נ"א חדוותא) ויטול זולקיה כדקא זוזי ליה. וסיהרא קדישא לינקא בקדושה לזדנותי כדקא יאות.

337. וכד מתזדשא בכל ירוזא וירוזא, בגין (בראשית קמ"ט ע"ב) כך אקרי גער, והא אוקימנא. והאי אזורא דא, דאיהו תדיר במסאבו, ולא נפיק מניה, אקרי מלך זקן וכסיל. ובגין כך, ישראל קדישין דאינון עמא זור, ביזודא קדישא, קודשא בריך הוא יהיב לון עיטא, לאשתתבא מכלל. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי,

דְּכַתִּיב, (ישעיה ס) וְעַמָּךְ כָּלֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ
אֶרֶץ נֶצֶר מִטְעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְפָּאֵר.

338. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה וְגו'.
כְּתוּב (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ, זֶהוּ הָרָקִיעַ
שְׂעוּמָד עַל אַרְבַּע חֲצוֹת, שְׂבִשְׂמִתְעֵלוֹת בְּתוֹךְ
אֲוִיר אֶחָד שְׂמִכָּה בְּהֶן, אֵינָן זֻקְפוֹת רֹאשׁ
לְהִסְתַּבֵּל לְמַעְלָה.

339. מִשּׁוֹם שְׂאוֹתָהּ רוּחַ חַיָּה מִכָּה בְּכָלִי,
וּבְאוֹתָהּ רוּחַ בָּלָן מִתְעֵלוֹת, שְׂכַתוֹב וּבִהְנֵשָׂא
הַחֲצוֹת מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים לְעַמָּתָם.
וְכַתוּב כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפָנִים.

340. לָמָּה מִתְעֵלוֹת? אֵלֶּה בְּשִׂמְכָהּ אוֹתוֹ אֲוִיר
עֲלִיָּהֶן, הוּא מַעְלָה אֶת אוֹתָן אַרְבַּע שְׂתַחַת
הַחַיָּה הַזֶּה, וְהֵן מַעְלוֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה, עַד
שְׂמִבְיאוֹת אוֹתָהּ לְאֶחָד הָעֲלִיּוֹן, וְהֵינּוּ סוּד
הַכְּתוּב, (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ
מוֹבָאוֹת לָךְ. מִשּׁוֹם שְׂאֲרַבֵּעַ הִלְלוּ נִקְרְאוֹת בָּךְ,
וְלֹא זֶזוּ מִן הַחַיָּה הַזֶּה, שְׂהִיא כִּסֵּא, לְעוֹלָמִים.
וּמַעְלוֹת אוֹתָהּ מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְהַתְקִין כִּסֵּא
כָּלִפִּי מַעְלָה. וְסוּד זֶה – (בראשית ז) וַיִּשְׂאוּ אֶת
הַתֵּבָה וְתֶרֶם מֵעַל הָאֶרֶץ. וּבְשִׂמְתְּעֵלָה לְמַעְלָה
וְאֵלֶּה מַעְלוֹת אוֹתָהּ, אֵז כְּתוּב, וַיָּבִיאוּ אֶת
הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה.

341. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמֵר מוֹבָאוֹת
לָךְ, וְכַתוּב וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתֵּבָה. אֵל מֹשֶׁה, כְּמוֹ
שְׂנֵאֲמֵר דְּמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם עָלָיו מִלְּמַעְלָה,
וְהֵינּוּ סוּד שֶׁל אָדָם. וּמִנֵּי לָנוּ שְׂנִקְרָא אָדָם?
שְׂכַתוּב (שם ו) לֹא יָדוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעֹלָם בְּשִׁגְם
הוּא בָּשָׂר, וְהֵינּוּ מֹשֶׁה. וּמִשּׁוֹם כָּךְ עַל הַכִּסֵּא הַזֶּה
דְּמוֹת שֶׁל אָדָם עוֹמְדֵת עָלָיו, וְהֵינּוּ מֹשֶׁה. וַיָּבִיאוּ
אֶת הַמִּשְׁכָּן – אֵלֶּה אַרְבַּע חֲצוֹת בְּשִׂעוֹלוֹת, כְּפִי
שְׂאֲמֵרֵנוּ.

342. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן – אֵלֶּה כָּל אֲבָרֵי הַגּוֹפֵן,
שְׂבִלָם בְּתִשְׁוֹקָה קְדוּשָׁה, (אמר רבי אבהו) כָּלֵם

338. (שמות לט) וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה וְגו'.
כְּתוּב (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ, דָּא אִיהוּ רָקִיעָא,
הָרָקִיעַ מֵאֵל עֲלִיָּהוּ דְּאַרְבַּע זַיִוּוֹן, דְּכַד מִסְתַּלְקִי בְּגוֹ זוּד
אֲוִירָא דְּבִטְשֵׁי בְּהוּ, לֹא זֻקְפִין רִישָׁא לְאַסְתַּכְּלָא
לְעִילָא.

339. בְּגִין דְּהֵהוּא רוּחוֹ הַחַיָּה, בְּטִשֵׁי בְּכָלֵהוּ, וּבְהֵהוּא
רוּחוֹ מִסְתַּלְקִי כָלֵהוּ, דְּכַתִּיב, וּבִהְנֵשָׂא הַחֲצוֹת מֵעַל
הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים לְעַמָּתָם. וְכַתִּיב כִּי רוּחוֹ הַחַיָּה
בְּאוֹפָנִים.

340. אֲבִיאוּ מִסְתַּלְקִי. אֵלֶּה כָּד בְּטִשֵׁי הֵהוּא אֲוִירָא
עֲלִיָּהוּ, סְלִיק לְאֵלִין אַרְבַּע דְּתַזוּזוֹת הֵאִי זַיָּה, וְאֵינָן
סְלִיקִי לָהּ לְעִילָא, עַד דְּמִתְיִין לָהּ לְגַבִּי זִהְרָא עֲלִיָּהוּ,
וְהֵינּוּ רִזָּא דְּכַתִּיב, (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ
רְעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ, בְּגִין דְּהֵי אַרְבַּע אֲקָרוֹן דְּכִי,
וְלֹא זֶזוּ מִן זַיָּה דָּא, דְּאִיהִי כּוֹרְסִיָּא, לְעֵלְמִין. וְסְלִיקִין
לָהּ מִתְתָּא לְעִילָא, לְאַתְקָנָא כּוֹרְסִיָּא לְגַבִּי עִילָא,
וְרִזָּא דָּא (בראשית ז) וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתֵּבָה וְתֶרֶם מֵעַל
הָאֶרֶץ. וְכַד אֲסְתַּלְקַת לְעִילָא, וְאֵלִין סְלִיקִין לָהּ, כְּדִין
כְּתִיב, וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה.

341. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, כְּמוֹ דְּאֵת אֲמֵר מוֹבָאוֹת
לָךְ, וְכַתִּיב וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתֵּבָה. אֵל מֹשֶׁה, כְּמוֹ דְּאֵת
אֲמֵר דְּמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם עָלָיו מִלְּמַעְלָה, וְהֵינּוּ רִזָּא
דְּאָדָם. וּמִנֵּי לָנוּ דְּאֲקָרִי אָדָם, דְּכַתִּיב, (בראשית
ו) לֹא יָדוֹן רוּחוֹ בְּאָדָם לְעוֹלָם בְּשִׁגְם הוּא בָּשָׂר,
וְהֵינּוּ מֹשֶׁה. וּבְגִין כָּךְ, עַל הֵאִי כּוֹרְסִיָּא, דְּיוֹקָנָא
דְּאָדָם קָיִימָא עֲלִיָּהוּ, וְהֵינּוּ מֹשֶׁה. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן,
אֵלִין אַרְבַּע זַיִוּוֹן, כָּד סְלִיקִין כְּדִקְאֵמֵרֵנוּ.

342. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, אֵלִין כָּל שְׂיִיפִין דְּגוֹפָא,
דְּכָלֵהוּ בְּתִיאוּבְתָא קְדִישָׁא, (אמר רבי אבהו) כָּלֵהוּ

אוחזים בו להדביק זכר ונקבה באחד. ויביאו את המשכן, להכניס בלה לחפה. בראשונה הם צריכים להעלותה ולהביאה אליו, ואחר כך הוא יבא אליה תמיד, והרי בארנו.

343. ויביאו את המשכן – סוד כל אותם הקשרים, קשרי היחוד, ומיוחדים יחוד של סודות האמונה בכל יום, (אלו ארבע הסודות) הם מעלים אותה לכסא הזה, עד שמביאים אותה למשה. וכיון שמדביקים אותה למשה, אז הם היו שמרויחים ברכות ממקור החיים על סוד זה, בקשר של היחוד של אותם הקשרים. וסוד זה בשמקשרים היחוד של הכל פראוי. וסוד זה בתיוב, וירא משה את כל המלאכה וגו', ויברך אתם משה. הרויחו ברכות ממקום הדרגה שמשה שרוי בה, וזהו (שמות לו) החכמים העשים את כל מלאכת הקדש, משום שהם יודעים לסדר את עבודת הקדש פראוי.

344. ועל כן, כל מי שמתפלל תפלה (וקשור) וקושר יחוד, מסתכלים בו אם היא תפלה וקשר פראוי. ואם אותה תפלה ואותו הקשר הם פראוי, אזי הוא מתברך בראשונה מהמקום שכל הברכות יוצאות. זהו שכתוב, והנה עשו אתה וגו'. מיד – ויברך אתם משה.

345. ומשום כך ויביאו את המשכן אל משה, שהוא בעל הבית, להראות בתקון של הבית שלו, ולו צריך להראות את תקוניה וסודותיה, שלא נתנו לאחר להתבונן ולראות אותה באותם סתרים ובאותם הסודות שלה, פרט למשה לבדו.

346. ועל כן ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו. וכשהביאו אותו למשה, את הכל הביאו לו באיברים ידועים, לתקן את

אזודין ביה, לאתדבקא דכר ונקבא כוזדא. ויביאו את המשכן, למיעל בלה לזופה בקדמיתא, אינן צריכין לסלקא לה, ולאייתאה לה לגביה, ולבתר איהו ייתי לגבה תדיר, והא (רל"ה ע"א) אוקימנא.

343. ויביאו את המשכן, רוא דכל אינן דקשרי קשרין דיוזודא, ויוזדי יוזדא דרזי דמיהימנותא כל יומא, (אלין ארבע חיון) אינן סלקין לה לכורסייא דא, עד דאתין לה לגבי משה, וכיון דדבקי לה לגבי משה, כדן אינן הוו דרווני ברכאן ממקורא דחיי, על רוא דא, בקשורא דיוזודא דאינן קשרין. ורוא דא, כד מתקשרין יוזדא דכלא כדקא יאות, ורוא דא כתיב, וירא משה את כל המלאכה וגו', ויברך אותם משה, ריוני ברכאן מאתר דרזא דמשה שריא ביה, ודא איהו הוזכרים העושים את כל מלאכת הקדש, בגין דאינן ידעי לסדרא עבדתא דקודשא כדקא וזוי.

344. ועל דא, כל מאן דצלי צלותא, (וקשורא) וקשיר יוזדא, מסתכלין ביה אי איהי צלותא וקשורא כדקא יאות, ואי ההיא צלותא (דף רל"ח ע"ב) והוא קשורא כדקא יאות, כדן אתברך איהו בקדמיתא, מאתר דכל ברכאן נפקין. הדא הוא דכתיב והנה עשו אותה וגו', מיד ויברך אותם משה.

345. ובגין כך, ויביאו את המשכן אל משה, דאיהו מארי (בראשית נ"א ע"ב) דביתא, לאזוזאה בתקונא דביתיה, וליה אצטריך למזוזי תקונאה ורזין דילה, דלא אתייהבו לאזוזא, לאסתכלא ולמזוזי בה, באינן סתרינן ובאינן רזין דילה, בר משה בלזודוי.

346. ועל דא ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו. וכד אייתאו ליה למשה, כלא

כל אחד ואחד, איבר באיבר, להכניס זה בזה. ובשעה רוצים לתקן זה בזה ולהכניס זה בזה, לא היה עולה בידיהם. כיון שהביאו אותו למשה, מיד הכל עלה בידו, וכל איבר ואיבר היה עולה ונכנס למקומו. זהו שכתוב, ויקם משה את המשכן, וכתוב הוקם המשכן, והרי בארנו.

347. בא וראה, באותה שעה כשהתחיל משה להקים את המשכן והתחיל לתקן את תקונם של האיברים להכניסם זה בזה, אז רפו כל האיברים וכל התקונים של הצד האחר הטמא. כשהתחיל להתחזק צד הקדשה הזה – מתרפה הצד האחר הטמא. זה מתחזק – וזה מתרפה. והרי בארנו, שכל זמן שהיא בחזק, מתרפים כל אברי הצד האחר. זה מתמלא וזה נחרב. וסוד זה – ירושלים וצור הרשעה, בשזו מלאה – זו חרבה. ועל כן, בשזו מתחזק – זה נרפה.

348. ומשום כך, ויקם משה את המשכן, להתחזק מסוד של מעלה, ולא יתחזק מסוד שלמטה. ועל כן משה, שהיה מסוד של תוף האספקלריה המאירה, צריך הוא להקים את המשכן להאיר ממנו, ולא מאחר. (ועל זה) הלבנה צריכה להאיר מן השמש, ולא מאחר. בא וראה, כנסת ישראל צריכה להתעלות למעלה ולהתדבק בתוף השמש.

349. פתח ואמר, (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העלה. אמר רבי שמעון, כתוב (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'. עולה עליה וקשר של כנסת למעלה, ודבוק שלה בתוף העולם הבא, להיות הכל אחד. נקראת עולה קדש קדשים, ומשום כך נקרא עולה, שעולה ומתעשרת להיות הכל אחד בקשר אחד בשמחה.

אייתו לי בשייפין ידיעאן, כל זור וזור לאתקנא, שייפא בשייפא, לאעלא דא בדא, וכד הוו בעאן לתקנא דא בדא, ולאעלאה דא בדא, לא הוה סליק בידיהון. כיון דאייתו לי למשה, מיד כלל אסתליק בידיה, וכל שייפא ושייפא הוה אסתליק ועאל בדוכתיה, הדא הוא דכתיב, ויקם משה את המשכן וכתוב הוקם המשכן, והא אוקימנא.

347. תא וזוי, בההיא שעתא כד שארי משה לאקמא משכנא, ושארי לאתקנא תקונא דשייפין, לאעלא דא בדא. כדן, אתרפיו כל שייפין וכל תקונין דסטרא אזורא מסאבא, כד שרי לאתקפא האי סטרא דאיהי קדישא, אתרפי סטרא אזורא מסאבא, אתקף דא ואתרפי דא. והא אוקימנא, דכל זמנא דהיא בתקיפו, סטרא אזורא אתרפן כל שייפיו, דא מליא, ודא זורוב, ורזא דא ירושלם וצור וזייבא, כד מליא דא, זורוב דא. ועל דא, כד אתקף דא אתרפי דא.

348. ובגין כך, ויקם משה את המשכן, לאתתקפא מרזא דלעילא, ולא יתקף מרזא דלתתא. ועל דא משה דהוה מרזא דגו אספקלריא דגהרא, אצטריך איהו לאקמא משכנא, לאגהרא בניה, ולא מאזורא. (ועל דא) סיהרא אצטריך לאגהרא מן שמישא, ולא מאזורא. תא וזוי, כנסת ישראל אצטריכת לאסתלקא לעילא, ולא תדבקא גו שמישא. (צו כ"ו ע"א)

349. פתח ואמר, (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה, אמר רבי שמעון, כתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'. עולה סליקו וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה בגו עלבא דאתי, למהוי כלל זור. אקרי עולה קדש קדשים. ובגין כך אקרי עולה, דסלקא ואתעטרא למהוי כלל זור. בקשורא ודא בזודו.

350. ומשום שעולה למעלה למעלה, כתוב זאת תורת העלה. סוד של זכר ונקבה באחד, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העלה, העלה, שעולה לתוך העולם הבא להתקשר בתוכו, שנקרא ודאי קדש הקדשים, וגם העולה היא קדש הקדשים.

351. ומשום כך הסדור של שחיטתה לצד צפון, שהוא צד שמאל, שהרי תורה שבעל פה לא עולה בחביבות, אלא רק בשמחת עורר צד הצפון, שכתוב (שיר ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבגני. ואז היא עולה בחביבות ומתעטרת בימין, ומתחברת באמצע, והכל מאיר מהסוד של קדש הקדשים, וזה מתוך סוד האדם, ברצון הכהן ובשירת הלויים ובתפלת ישראל.

352. והרי בארנו, שעולה קדש הקדשים בסוד הרוח העליונה, משום ששלוש רוחות קשורות באחת. רוח תחתונה שנקראת רוח הקדש, רוח שלפנים באמצע שנקראת רוח חכמה ובינה. וכן נקראת הרוח התחתונה. אבל זו נקראת רוח שיוצאת מתוך השופר, כלולה באש ובמים. הרוח העליונה, שהיא נסתרת בחשאי, שבה עומדות כל הרוחות הקדושות וכל הפנים מאירות. ומשום כך חזרת העולה לרוח ממש.

353. ואחר כך, מסוד הבהמה מקבלים ונזונים, לקשר רוח אחרת שהיא תוף הטמאה, מאותם חלבים ושמנים, כמו שנתבאר. משום כך עולה קדש הקדשים. שאר הקרבנות, לעשות שלום בעולם, כלם מכמה צדדים, ובעלי הדינים (להתעבר) להתערב (להתעטר) ולהיות נאורים מתוך רצון להתבשם נקראים קדשים קלים, משום שלא מתעטרים למעלה למעלה בקדש הקדשים, ולכן הם קדשים קלים ושחיטתם בכל מקום, כמו שאמרנו. אבל עולה,

350. ובגין דסלקא לעילא לעילא, כתיב זאת תורת העולה. רוא דכר ונקבא כוודא, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העולה: דסלקא גו עקמא דאתי, לאתקשרא בגויה, דאקרי קדש הקדשים ודאי, ועולה נמי קדש הקדשים היא.

351. ובגין כך, סדורא דנכיסו דילא לסטר צפון, דאיהו סטר שמאלא. דהאי תורה שבעל פה לא סלקא בוחביבותא, אלא כד אתער סטר דצפון, דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבגני, וכדין איהי סלקא בוחביבותא, ואתערטא בימינא, ואתחברת באמצעיתא, ואתנהיר כלל, מרוא דקדש הקדשים, ודא מוה רוא דאדם, ברעו דכהנא, ובשירתא דליואי, ובצלוחתא דישראל.

352. והא אוקימנא, דעולה קדש הקדשים, ברוא דרוזו עלאה, בגין דתלת רוזין קשירין כוודא, רוזו תתאה, דאקרי (ויקרא ס"א ע"א) רוזו הקדש רוזו דלגו באמצעיתא דאקרי רוזו זוכמה ובינה. וכן אקרי רוזו תתאה, אבל האי אקרי רוזו דנפיק מוה שופר, כלול באשא ובמינא. רוזו עלאה, דאיהו סתים בנזשאי, דביה קיימן כל רוזין קדישין, וכל אנפין נהירין. ובגין כך, אהדרת עולה רוזו במוש.

353. ולבתר, מרוא דבהמה, מסתפקי ואתננו, לאתקשרא רוזו אנורא דאיהו גו מסאבו, מאינן תרבין ושמנונן כמה דאתמר. בגין כך, עולה קדש הקדשים, שאר קרבנין למעבד שלמא בעלמא, כללו מכמה סטריין, ומארי דלגין (נ"א לאתעברא) לאתערבא (נ"א לאתעטרא) ולאנתהרא מוה רעיותא לאתבסמא, אקרון קדשים קלים, בגין דלא מתעטרא לעילא (דף רל"ט ע"א) לעילא בקדש הקדשים, ועל דא אינן קדשים קלים, ונכיסו

שהוא סוד של קדש הקדשים, אינה כשאר הקרבנות, שכל מעשיה קדש.

354. בא וראה מה כתוב, (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד. אלו לבושים מיוחדים לקדשה. בד – יחיד, מיוחד לקדשה. וכתוב (שם טז) בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מה הטעם (זה קדש)? אלא סוד הדבר כמו שאמרנו, שהיא קדש הקדשים, שכלה עולה ומתעשרת בקדש הקדשים בקשר אחד, ואחר כך מפנה ומעבירה רוח השמאה שמטמאת הכל, שלא תשלט ולא תתקרב לתוף המקדש, ותעבר מכל צדדי הקדשה, והכל ישאר קדש בקדשה יחידה.

355. ואמר רבי שמעון, הרי נאמר, שכתוב אדם ובהמה תושע ה'. וכך עולה סוד האדם, מצד של אדם ודאי. בהמה – מצד הבהמה. ומשום כך כתוב אדם כי יקריב מכס. אדם ודאי, שזה קרבנו למעלה, לקשר קשר בסוד של אדם. ואחר כך מן הבהמה, והכל הוא בסוד של אדם ובהמה. וזהו הסוד שצריך לקרבן, אדם ובהמה כמו שאמרנו. בא וראה, כשפרא הקדוש ברוך הוא את העולם, כך עשה – אדם ובהמה.

356. ואם תאמר, והרי כתוב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, שהרי מהם מקריבים קרבנות, ואפלו עולה, כמו שכתוב (ויקרא א) ואם מן העוף עלה קרבנו. בא וראה, מכל אותם העופות לא מקריב אלא תורים ובני יונה. (אלא תידע) מה שהכשר בזה – נפסל בזה. זה ימין, וזה שמאל.

357. אבל הסוד הזה הרי בארנו, כתוב ועוף יעופף על הארץ, שהוא סוד המרפבה, ובהם מתעלה רוח הקדש לעלות למעלה, שהם שנים,

דילהון בכל אתר כמה דאוקימנא. אבל עולה דאיהו רוא דקדש הקדשים, לאו איהו כשאר קרבנין, דכל עובדהא קדש.

354. תא וזוי, מה כתיב (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד, אלן לבושין מיוחדין לקדושה. בד: יחידאי, מיוחדא לקדושה. וכתיב בגדי קדש הם ורוחץ במים את בשרו ולבשם. מאי טעמא. (דא קדש) אלא רוא דמולה כדקאמרן, דאיהו קדש הקדשים, דסלקא כלא ואתעטרא בקדש הקדשים, בקשורא וזדא. ולבתר מפני ואעבר רוח מסאבא דסאיב כלא, דלא שלטא, ולא יתקריב גו מקדשא, ואתעבר מכל סטרי קודשא, ואשתאר כלא קדש בקדושה יחידאי.

355. ואמר רבי שמעון, הא אתמר (רס"ב ע"ב, רמ"ד ע"ב) דכתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושע יי'. והכי סלקא רוא דאדם, מסטרא דאדם ודאי. בהמה, מסטרא דבהמה. ובגין כך כתיב, (ויקרא א) אדם כי יקריב מכס, אדם ודאי, דדא קרבניה לעילא, לקשורא קשורא ברוא דאדם. ולבתר מן הבהמה, וכלא איהו ברוא דאדם ובהמה. ודא הוא רוא דאצטריך לקרבנא, אדם ובהמה כדקאמרן. תא וזוי, כד ברא קודשא בריך הוא עקמא, הכי עבד אדם ובהמה.

356. ואי תימא, והא כתיב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנין, ואפילו עולה, כמה דכתיב, (ויקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו. תא וזוי, מכל אינון עופי, לא מקרבין אלא תורים ובני יונה, (אלא רזא דא) מה דאתכשר ברא, פסיל ברא דא ימינא, ודא שמאלא.

357. אבל רוא דא הא אוקימנא, כתיב ועוף יעופף על הארץ, דאינון רוא דרתיבא, ובהו אסתלק רוח

אחד לימין ואחד לשמאל. עוף – לימין, וזה מיכאל. יעופף – לשמאל, וזה גבריאל. זה לימין וזה לשמאל. ומשום כך מקריבים שני אלה, להעלות את רוח הקדש, והשמאל מעטר וזן למטה לאותו צד שמאל, וימין לימין, ונקשרת אשה עם בעלה להיות אחד, והכל מתעלה ונקשר באחד למעלה ולמטה, והקדוש ברוך הוא מתעלה לבדו ומתגבר.

358. ובספרי הקדמונים, העני לא נותן חלק להזין, אלא למעלה להתקשר, אבל הכל נקשר למעלה ולמטה, וכל אחד ואחד לצדו בראוי, והרי בארנו.

359. רבי אלעזר שאל את רבי שמעון. אמר, הרי קשר של הכל (העולה) נקשר בקדש הקדשים להאיר. ההתדבקות של רצון הבחן והלויים וישראל למעלה, עד היכן היא עולה?

360. אמר לו, הרי בארנו, עד אין סוף, שכל הקשר והיחוד והשלמות, להצניע באותה צניעות שלא משגת ולא ידועה, שבה רצון כל הרצונות, האין סוף אינו עומד להודיע ולא לעשות סוף ולא לעשות ראש, כמו שהא"י הראשון מוציא ראש וסוף. מי הראש? זו הנקדה העליונה שהיא ראש כל הנסתר שעומדת בתוך המחשבה. ועושה סוף, שנקרא (קהלת יב) סוף דבר. אבל לשם, אין סוף.

361. אין רצונות, אין אורות, אין מאורות באותו האין סוף. כל המאורות והאורות הללו תלויים להתקיים בהם ולא נתן להשגה מי שידוע ולא ידוע, אינו אלא רצון עליון, נסתר כל הנסתרים, אין.

הקדש, לסלקא לעילא, דאינון תרי, זוד לימינא, וזוד לשמאלא, עוף לימינא, ודא מיכאל. יעופף, לשמאלא, ודא (בראשית מ"ו ע"א) גבריאל. דא לימינא ודא לשמאלא. ובגין כך, מקריבין תרין אלין, לסלקא ריוז קודשא, ושמאלא מעטר וזין לתתא, ליהוא סטר שמאלא. וימינא לימינא ואתקשרא אתתא בבעלה, למהוי זוד, וככל אסתלקא ואתקשר כוזדא לעילא ותתא, וקודשא בריך הוא אסתלקא בלזודוי ואתקף.

358. ובספרי קדמאי, מסכנא, לא יהיב זוזלקא לאתונא, אלא לעילא לאתקשרא, אבל כלא לעילא ותתא מתקשר, כל זוד וזוד לסטריה כדקא יאות, ודא אוקימנא. (ויקרא כ"ו ע"ב)

359. רבי אלעזר שאל לרבי שמעון, אמר, הרי קשורא דכלא (נ"א דעולה), אתקשר בקדש הקדשים, לאתנהרא. אתרפקותא דרעותא דכהנא וליואי וישראל לעילא, עד היכן (רמ"ד ע"ב, ר"ג ע"ב) איהו סלקא.

360. אמר ליה, דא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויזודא ושליומו, לאצנעא בההוא צניעה, דלא אתרפק, ולא אתיידע, דרענא דכל רעיון ביה, אין סוף לא קיימא לאודעא, ולא למעבד סוף, ולא למעבד ראש, כמה דאין קדמאה אפיק ראש וסוף. מאן ראש. דא נקודה עלאה, דאיהו רישא דכלא סתימאה, דקיימא לו מוזשבה. ועבד סוף, דאקרי (קהלת יב) סוף דבר. אבל להתם, אין סוף.

361. לאו רעותין, לאו נהורין, לאו בוצינין, בההוא אין סוף, כל אלין בוצינין ונהורין, תליין לאתקיימא בהו, ולא קיימא לאתדבקה מאן דידע ולא ידע, לא איהו אלא רעו עלאה, סתימא דכל סתימין, אין. (צו כ"ו ע"ב)

362. ובשנה נקדה העליונה והעולם הבא מתעלים, אין יודעים פרט לרית, כמי שמריח את הריח ומתבשם, ואין זו נחת הנחת, שהרי כתוב (ויקרא כו) ולא אריח בריח נחמכם, שהרי ריח נחת, הריח של הרצון שכל הרצונות הללו של תפלה, והרצון של שירה, ורצונו של הכהן, שכלם סוד של אדם, ואז כלם נעשים רצון אחד. ואותו נקרא נחת, רצון, כתרגומו. ואז הכל נקשר ומאיר באחד פראוי, כמו שנתבאר.

363. ועל זה נתן הצד האחר הזה ביד הכהן, שכתוב (שם ו) צו את אהרן ואת בניו לאמר. הסוד כאן, שהרי בארנו אין צו אלא עבודה זרה, וכאן נתנה לו לשרף המחשבה הרעה ולהעבירה מתוך הקדש ברצון הזה שעולה למעלה, בעשן הזה ובחלבים שנשרפים, כדי שיעברו מן הקדש והצו הזה עומד ברשותם להפרידה מן הקדש מתוך הקרבן הזה, ואם תאמר, (במדבר כח) צו את בני ישראל – גם כן, שהרי ברשותם עומד (להפריד אותה מן הקדש) כל זמן שעושים רצונו של רבונם שלא יוכל לשלט עליהם.

364. והמקרא הזה פלו בא להראות את סוד הדבר, לעשר את אותה רוח הקדש למעלה למעלה, ולהפריד את רוח השמאה הזו להורידה למטה למטה, וזה ברצון ובתפלה כמו שאמרנו, וזה במעשה, הכל פראוי לו.

365. ופסוק זה מוכיח עליהם, שכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו – זו עבודה זרה, רוח השמאה. לאמר – זו אשה, שנקראת יראת ה'. כתוב כאן לאמר, וכתוב שם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו, והרי פרשוה. ומשום

362. וכד נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו, לא ידעי בר ריוזא, כמאן דארזו בריוזא ואתבסם. ולא דא ניוזא ניוזו, דהא כתיב (ויקרא כו) ולא אריזו בריוזא ניוזוכם, דהא ריוז ניוזו, ריוזא דרעוּתא דכל הנני רעוּתא דעלוּתא, ורעוּתא דשירתא, ורעוּתא דכהנא, דכלהו רזא דאדם. כדן כלהו אתעבדו רעוּתא וזדא, וההוא אקרי ניוזו, רעוּתא, כתרגומו. כדן כלא אתקשר ואתנהיר כוזדא, כדקא יאות, כמה דאתמר.

363. ועל דא אתייהיבת האי סטרא אזורא, בידא דכהנא, דכתיב, (ויקרא ו) צו את אהרן (דף רל"ט ע"ב) ואת בניו לאמר, רזא הכא, דהא אוקימנא לית צו אלא עבודת כוכבים ומזלות, והכא אתייהיבת ליה, לאתוקדא ההיא מוּזשבה רעה, ולאעברא לה מוּז קודשא, בהאי רעוּתא דסלקא לעילא, ובהא תננא, ותרבין דאתוקדן. בגין לאתעברא מן קודשא. והאי צו, ברשותיהו קיימא, לאפרשא לה מן קודשא, מוּז האי קרבנא. ואי תימא (במדבר כח) צו את בני ישראל. הכי נמי, דהא ברשותיהו קיימא, (ד"א לאפרשא לה מן קדושה) כל זמן דעבדי רעוּתא דמאריהון, דלא יכלא לשלטא עליהו.

364. והאי קרא כלא, אתיא לאזוזא רזא דמלה, לאעטרא לההוא ריוז קודשא, לעילא לעילא, ולאפרשא לה לזא ריוז טומאה, לזוזתא לה לתתא לתתא, דא ברעוּתא ובזלותא כדקאמרן, ודא בעובדא, כלא כדקוזי ליה.

365. והאי קרא מוכוז עליהו, דכתיב, צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו: דא עבודת כוכבים ומזלות ריוז מסאבא. לאמר: (נח o' ע"א) דא אתתא, דאקרי (משלי לא) יראת ה'. כתיב הכא לאמר, וכתיב התיב לאמר (ירמיה ג) הן ישלחו איש את

כך הכל נאמר, והפזון עומד להתקין את הכל, בסוד של אדם ובהמה. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא לאותם היודעים את דרכי התורה והולכים בה בדרך אמת, עליהם כתוב (ישעיה לח) ה' עליהם יחיו. מה זה עליהם? אלו דרכי התורה. יחיו – יתקומו בעולם הזה ובעולם הבא.

366. בא וראה, כתוב זאת תורת העלה. אמר רבי חייא, פסוק זה בארנו אותו בגזון הזה: זאת תורת – זו בנסת ישראל. העלה – שהיא עולה ומתעטרת למעלה למעלה להתקשר בראוי עד המקום שנקרא קדש הקדשים.

367. דבר אחר, זאת תורת – זו בנסת ישראל. העלה – זו מחשבה רעה שעולה על רצון האדם להסתותו מדרך האמת. היא העלה – היא היא שעולה ומסטה את האדם, וצריך לשרפה באש כדי לא לתת לה מקום (להטות) לרבות.

368. ומשום כך, על מוקדה על המזבח כל הלילה. מי הוא הלילה? זו בנסת ישראל, (שהיא זאת משום) שבאה לטהר את האדם מאותו הרצון. על מוקדה, משום שנהר דינור הוא מקום לשרף כל אותם שלא עומדים על מקומם, שהרי מכניסים אותם באותה אש שדולקת, ומעבירים את שלטונם מן העולם. ובכדי שלא ישלט, צריך על מוקדה על המזבח כל הלילה, ונכנעת ולא שולטת.

369. ועל כך, בשעה נכנע, עולה בנסת ישראל, שהיא רוח הקדש, שעולה ומתעטרת למעלה, שהרי עליה כשנכנע הכח האחר הזה ונפרד ממנה. ומשום כך צריכים בסוד הקרבן להפריד את הצד הזה מרוח הקדש ולתת לו חלק, כדי שרוח הקדש תתעלה למעלה.

אשתו, והא אוקמוה. ובגין כך, כלא אתמר, וכהנא קיימא לאתקנא כלא, ברזא (רמ"ד ע"ב) דאדם ובהמה. ופאה זולקיהון דצדיקייא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, לאינון ידעי ארזי דאורייתא, ואולי בה בארזי קשוט, עליהו כתיב, (ישעיה לח) יי עליהם יחיו. מאי עליהם. אלן ארזי דאורייתא. יחיו, יתקיימו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

366. תא וזוי, כתיב זאת תורת העולה, אמר רבי חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי גזון, זאת תורת: דא בנסת ישראל. העולה: דאיהי סלקת ואתעטרת לעילא לעילא, לאתקשרא כדקא יאות, עד אתר דאקרי קדש הקדשים.

367. דבר אחר, זאת תורת: דא בנסת ישראל. העולה: דא מוזשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא דבר נשי, לאסטאה ליה מאורזא דקשוט. היא העולה, היא היא דסלקא, ואסטיאת ליה לבר נשי, בעי לאוקדא ליה בגזר, בגין דלא יתיהיב לה דוכתא (נ"א לאסטאה) לאסטאה.

368. ובגין כך, על מוקדה על המזבח כל הלילה, מאן לילה, דא בנסת ישראל. (דאיהי זאת בגין) דאתי לךפאה ליה לבר נשי, מיהוא רעותא. על מוקדה. בגין די נהר דינור, איהו אתר לאוקדא לכל אינון, דלא קיימי בקיובייהו, דהא עאלין לון בההוא גזר דדליק, ומעברי שולטנהון בעלמא. ובגין דלא ישלוט, אצטרף על מוקדה על המזבח כל הלילה, ואתכפייא ולא שלטא.

369. ועל דא, כד אתכפייא האי, סלקא בנסת ישראל, דאיהי ריוז קודשא, דסלקא ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דילה, כד אתכפייא האי וזילא אורא, ואתפרשא מינה. ובגין כך, בעינן ברזא דקרבנא, לאפרשא להאי סטרא מריוז קודשא,

ולמיהב לה זולקא, בגין דרוז קודשא אסתלק לעילא.

370. וְבֵּא רֵאָה, בּוֹמֵן שְׁנֵנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִעְשָׂה, נִכְנַע הַצַּד הָאֲחֵר וְהַסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם. וְכִשְׁהַסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם וְהוּקַם הַמִּשְׁכָּן עַל יְדֵי מֹשֶׁה, אִזְּ הוּקַם לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. זֶהוּ שְׁכָנוֹת וְיָקָם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. מִה זֶה וְיָקָם? אֵלֶּא שְׁהָקִים אוֹתָהּ לְהַתְעַלּוֹת לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה. וְלִכְפֹּד וְיָקָם מֹשֶׁה. מִה שְׁהָיָה נְמוּךְ – הוּא הִקְיָמוֹ, כְּמִי שְׁמָקִים אֶת מִי שְׁנִפֵּל. כְּמוֹ כֵּן לְעֵתִיד לְבֵא כְּתוּב, (עמוס ט) אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנוֹפֶלֶת.

371. כְּתִיב, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹכָהּ יִשְׂרָאֵל, מִי לֹא תוֹסִיף קוּם. (משמע דחד זמנא אחרא קמת) אֵלֶּא בּוֹמֵנָא אוֹרָא קָמַת. הִיא קָמַת מִגְרָמָה, וְלֹא אוֹקִים לָהּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁהָרִי בְּגִלּוֹת מַצְרִים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָקִים אוֹתָהּ וְעָשָׂה כְּמֵה נְסִים בְּדֵי לְהִקְיָמָהּ, וּבְגִלּוֹת בָּבֶל הוּא לֹא הָקִים אוֹתָהּ, מִשּׁוּם שְׁלֹא עָשָׂה לָהֶם נְסִים, שְׁגָרַם הַחֲטָא, אֵלֶּא הִיא קָמַת. וְעָלוּ בְּנֵי הַגּוֹלָה בְּאוֹתָם שְׁלֹא הָיָה לָהֶם פְּדוּת, וְלֹא הָיְתָה תְּשׁוּקָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם, מִשּׁוּם שְׁגָרַם אוֹתוֹ הַחֲטָא, שְׁהֵם נָשִׁים נִכְרִיּוֹת.

372. וְלִכֵּן לֹא הָקִים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָשָׂה לָהֶם נְסִים וּגְבוּרוֹת בְּאוֹתוֹ זְמַן פְּרָאוּי. אֲבָל לְעֵתִיד לְבֵא, לֹא תוֹסִיף קוּם כְּתוּב. לֹא תוֹסִיף קוּם מַעְצָמָה, אֵלֶּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יָקִים אוֹתָהּ, שְׁכָנוֹת אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנוֹפֶלֶת. וְכְתוּב (יִרְמְיָה ל) וְאֵת דָּוִד מִלְכָּם אֲשֶׁר אָקִים לָהֶם. וְאֵת דָּוִיד מִלְכָּם אֲשֶׁר אָקִים לָהֶם. וְיָקָם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. וְיָקָם מֹשֶׁה וְגו'.

370. וְתֵּא זִוְי, בּוֹמֵנָא דְאַתְבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא, וְאַתְעֵבִיד. אֲתַכְפִּיָּא סִטְרָא אוֹרָא, וְאַסְתַּלַּק מִעֲלָמָא. וְכֵד אֲסְתַּלַּק מִעֲלָמָא, וְאַתְקָם מִשְׁכָּנָא עַל יְדֵא דְמֹשֶׁה, כְּדִין אֲתָקָם לְעִילָא וְתַתָּא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְיָקָם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. מִי וְיָקָם. אֵלֶּא דְאוֹקִים לָהּ, לְאַסְתַּלַּקָא לְעִילָא לְעִילָא. וְעַל דָּא, וְיָקָם מֹשֶׁה, מֵאֵן דְּהָוָה מֵאִיר אוֹקְמִיהּ, כְּמֵאֵן דְּאוֹקִים לְמֵאֵן דְּנִפִּיל. כְּזִוְנָא דָּא, לְבּוֹמֵנָא דְאַתִּי כְּתִיב (עמוס ט) אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנוֹפֶלֶת.

371. כְּתִיב, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹכָהּ יִשְׂרָאֵל, מִי לֹא תוֹסִיף קוּם. (משמע דחד זמנא אחרא קמת) אֵלֶּא בּוֹמֵנָא אוֹרָא קָמַת. הִיא קָמַת מִגְרָמָה, וְלֹא אוֹקִים לָהּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא בְּגִלּוֹתָא דְּמַצְרִים, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹקִים לָהּ, וְעַבְד כְּמֵה נְסִין, בְּגִין לְאַקְמָא לָהּ, וּבְגִלּוֹתָא דְּבָבֶל הוּא לֹא אוֹקִים לָהּ, בְּגִין דְּלֹא עָבַד לוֹן נְסִים, דְּגָרִים זִוְנָה. אֵלֶּא הִיא קָמַת. וְסִלִּיקוּ בְּנֵי גּוֹלָה, כְּאֵינּוֹן דְּלֹא הָוָה לוֹן פְּרוּקָא, וְלֹא הָוָה תִּיאַבְּהָא דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהֶוּ, בְּגִין דְּגָרַם הָהוּא זִוְנָא, (דף ר"מ ע"א) דְּאֵינּוֹן נְשִׁים נִכְרִיּוֹת.

372. וְעַל דָּא, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אוֹקִים לָהּ לְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עָבַד לָהּ נְסִין וּגְבוּרָאן בְּהָהוּא זְמַנָּא כְּדָקָא יְאוּת. אֲבָל לְבּוֹמֵנָא דְאַתִּי, לֹא תוֹסִיף קוּם כְּתִיב, לֹא תוֹסִיף, קוּם מִגְרָמָה, אֵלֶּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא יָקִים לָהּ, דְּכְתִיב אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנוֹפֶלֶת. וְכְתִיב (יִרְמְיָה ל) וְאֵת דָּוִיד מִלְכָּם אֲשֶׁר אָקִים לָהֶם. וּבְגִין כִּךְ כְּתִיב הֵכָא, וְיָקָם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. וְיָקָם מֹשֶׁה וְגו'.

373. תא וזוי, כד אוקים ליה משה למשכנא, אתקם משכנא אזורא עמיה. ומשכנא עלאה, אוקים (נ"א אוקיר) וסעיד כלל, בגין דמשכנא עלאה, סתים וגניז איהו לעילא לעילא. ומשכנא אזורא אתקם על משכנא דלתתא וקיימא עליה, (ס"א עמיה. ומשכנא עילאה ההוא דסתים וגניז לעילא לעילא אוקים וסעיד כלל. ומשכנא אחרא ההוא אתקם על ידא דמשכנא דלתתא קיימא עליה) בזיכלא דההוא משכנא עלאה על כלל. וכמה דאתקם משכנא דלתתא על ידא דמשה, אוף הכי לעילא, על ידי דההוא דבני דמשה (נ"א דרגא דמשה). מנלן. דכתיב, ויקם משה את המשכן. את דייקא, לאתוואה דתרי משכנן ברוא דמשה אתקנו (נ"א אתקמו).

374. אמר רבי יוסי, וכי ויקם משה? הרי הכל טרם התתקן, וקיימה אינה אלא בשביל נשלם ונכנס איבר באיברו. מה זה ויקם? אמר רבי יצחק, בשלשה צדדים הקים משה את המשכן. מה כתוב? ויקם משה את המשכן, ויתן את אדניו, ושם את קרשיו. בשלשת הצדדים הללו הקים משה את המשכן, ובשלשת הצדדים הללו התעלה המשכן ונכנע הצד האחר. ולכך, בשמשה הקים את הצד הזה, נכנע הצד האחר. משום כך משה הקימו ולא אחר.

375. תא וזוי, כתיב ויתן את אדניו, בההיא שענתא אודענע סמא"ל מאתריה, וארבעין רתיבין דעמיה, וערק ארבע מאה פרסי, גו טסירו דנוקבא דעפרא. אעיל משה אינן סמכין, ואתקיף סטרא דא, כדון אינן סמכין דסטרא אזורא, נפלו ואתרפו.

376. פתח ואמר, ביום ההוא אקים את סבת דויד הנזפלת וגו'. מה זה ביום ההוא? ביום שהקדוש ברוך הוא יעשה דין בעולם ויפקד על רשעי העולם במעשיהם. שהרי אין קימה

373. תא וזוי, כד אוקים ליה משה למשכנא, אתקם משכנא אזורא עמיה. ומשכנא עלאה, אוקים (נ"א אוקיר) וסעיד כלל, בגין דמשכנא עלאה, סתים וגניז איהו לעילא לעילא. ומשכנא אזורא אתקם על משכנא דלתתא וקיימא עליה, (ס"א עמיה. ומשכנא עילאה ההוא דסתים וגניז לעילא לעילא אוקים וסעיד כלל. ומשכנא אחרא ההוא אתקם על ידא דמשכנא דלתתא קיימא עליה) בזיכלא דההוא משכנא עלאה על כלל. וכמה דאתקם משכנא דלתתא על ידא דמשה, אוף הכי לעילא, על ידי דההוא דבני דמשה (נ"א דרגא דמשה). מנלן. דכתיב, ויקם משה את המשכן. את דייקא, לאתוואה דתרי משכנן ברוא דמשה אתקנו (נ"א אתקמו).

374. אמר רבי יוסי, וכי ויקם משה, והא כלל עד לא אתתקן, וקיימה לאו איהו אלא כד אשתלים כלל, ועאל עייפא בשייפיה, מאי ויקם. אמר רבי יצחק, בתלת סטרין אוקים משה ית משכנא, מה כתיב ויקם משה את המשכן, ויתן את אדניו, ושם את קרשיו. בהני תלת סטרי, אוקים משה ית משכנא. ובהני תלת סטרי, אסתלק משכנא. ואתכפייא סטרא אזורא. ועבודה זרה, כד אוקים משה להאי סטרא, אתכפייא סטרא אזורא. בגין כך משה אוקים ליה ולא אזורא.

375. תא וזוי, כתיב ויתן את אדניו, בההיא שענתא אודענע סמא"ל מאתריה, וארבעין רתיבין דעמיה, וערק ארבע מאה פרסי, גו טסירו דנוקבא דעפרא. אעיל משה אינן סמכין, ואתקיף סטרא דא, כדון אינן סמכין דסטרא אזורא, נפלו ואתרפו.

376. פתח ואמר, ביום ההוא אקים את סבת דויד הנזפלת וגו', מאי ביום ההוא. ביום ההוא הוא יעשה דין בעולם ויפקד על רשעי העולם במעשיהם. שהרי אין קימה

לכנסת ישראל מן העפר בעוד שאותם רשעי ישראל יעמדו בעולם. מה כתוב למעלה? (עמוס ט) בחרב ימותו כל חטאי עמי האמרים לא תגיש ותקדים בעדינו הרעה. מה כתוב אחריו? ביום ההוא אקים את סבת דויד הנופלת וגו'.

מעפרא, בעוד דאינון זוייבין דישראל יקומו ב'עלמא. מה כתיב לעילא, (עמוס ט) בחרב ימותו כל חטאי עמי האמרים לא תגיש ותקדים בעדינו הרעה. מה כתיב בתריה, ביום ההוא אקים את סבת דויד הנופלת וגו'.

377. בפסוק הזה יש להתבונן. את פרציהן? את פרצה היה צריך להיות. והרסתיו? והריסותיה היה צריך להיות. אלא וגדרתי את פרציהן, ממי? מאותם הרשעים, שכתוב בחרב ימותו כל חטאי עמי, שהרי אז יעשו פרצות בישראל. ועל זה, וגדרתי את פרציהן והרסתיו אקים. והרסתיו, של מי? הריסותיו של סבת דוד. (ממי? מדוד) משום שפשתחזקת מלכות הרשעה בעולם, אז נרפית המלכות הקדושה הזו, וסבת דוד סותרת את הבגן שלה, ועל פן והרסתיו אקים.

377. האי קרא אית לאסתכלא ביה, (עמוס) את פרציהן, את פרצה מבעי ליה. והריסותיו, והריסותיה מבעי ליה. אלא וגדרתי את פרציהן בממאן, מאינון זוייבין, דכתיב בחרב ימותו כל חטאי עמי, דהא כדן יתעביד פרצן בישראל, ועל דא וגדרתי את פרציהן. והריסותיו אקים, הריסותיו בממאן, הריסותיו דסוכת דוד. (ממאן מדוד) בגין, דכד אתקף מלכו זוייבא בעלמא, כדן האי מלכו קדישא אתרפי, וסבת דוד אסתיר בגיגא דיליה, ועל דא והריסותיו אקים.

378. שהרי שנינו, כל זמן שזה מתחזק – זה מתרפה. זה מלא – וזה חרב. ומפני כן עד היום ההוא מלכות הרשעה מתחזקת. ביום ההוא יתחזק ויקים אותה הקדוש ברוך הוא לזו המלכות הקדושה. ועל זה והרסתיו אקים, ובגיתיה כימי עולם, מה זה ובגיתיה כימי עולם? הינו שכתוב (ישעיה ל) והיה אור הלבנה באור החמה וגו'.

378. דהא תנינן, כל זמנא דהאי אתקף, האי אתרפי. דא מליא, ודא זורבה. ובגין כך, עד דהוא יומא, מלכו זוייבא יתקף. בההוא יומא, יתקף ויקים לה קודשא בריך הוא, להאי מלכו קדישא. ועל דא והריסותיו אקים. ובגיתיה כימי עולם, מאי ובגיתיה כימי עולם. היינו דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה באור החמה וגו'.

379. ויקם משה את המשכן. במה הקים אותו? שכתוב ויתן את אדניו, ונתן אותם העמודים שתחתיו להקים עליהם ולסובב בהם אותם הצירים של פתחים, משום שאותם העמודים שתחתיהם הם העמידה להקיפם. למה ויתן? חזק והתקין אותם בכחו. באותה שעה הוסרו אותם התומכים האחרים של הצד האחר.

379. (שמות לט) ויקם משה את המשכן, במאי אוקים ליה. דכתיב ויתן את אדניו ויהב אינון סמכין דתוזותיה, לקיימא עלייהו, ולאסזרא בהו אינון צירים דפתוזין. בגין דאינון סמכין דתוזותיהו, אינון קיימא לאסזרא. אמאי ויתן. אתקף ואתקין לון בתוקפוי. בההיא שעתא אעדיו אינון סמכין אזורין דסזרא אזורא.

380. בא וראה, כתוב (תהלים קלז) זכור ה' לבני אדם את יום ירושלם האמרים ערו ערו עד היסוד בה. ועל פן עתיד הקדוש ברוך הוא

380. תא זזוי, כתיב (תהלים קלז) זכור יי' לבני אדם את יום ירושלם האמרים ערו ערו עד היסוד

לבנות את יסודותיה של ירושלים מיסודות אחרים שישלטו על הכל, ומי הם? ספירים, שבתוב (ישעיה נד) ויסדותיה בספירים, שאלו הם היסודות והתומכים החזקים והעליונים שאין בהם חלשה בראשונה. מה הטעם? כי האבנים הראשונות מאותם היסודות, יכלו שאר העמים לשלט עליהם. מה הטעם? משום שאין בהם אור עליון בראוי. אבל אלה יהיו מאירים מתוך האור העליון ומשקעות בתוך התהומות, שלא יכולים לשלט עליהם. ואלו הם הספירים שיאירו למעלה ולמטה, (ואם תאמר) משום שבאותו זמן יתוסף אור עליון למעלה ולמטה.

381. ואם תאמר שאותם יסודות ראשונים יתבטלו, הרי כתוב (שם) הנה אנכי מרביץ בפרך אבניך. מרביץ לתקן השבור. מה זה בפרך? כמו שנאמר, (מלכים ב ט) ותשם בפרך עיניה. יש אבנים שנקראות פרך. מה הטעם של זה? אמר רבי אלעזר, סוד הוא, וסוד זה נתן לדעת לקוצרי השדה.

382. בא וראה, אותן אבנים של יסודות ציון וירושלים, חס ושלום ששלטו עליהם שאר העמים, ולא שרפו אותם ולא נשרפו, אלא כלם נגנזו, והקדוש ברוך הוא גנז אותם, וכל אותם יסודות הבית הקדוש נגנזו, ולא אבד מהם אפלו אחד. וכשיחזר הקדוש ברוך הוא ויקים את ירושלים על מקומה, אותם היסודות של האבנים הראשונות יחזרו למקומם ולא תשלט בהם עין אחרת (רעה), פרט לזמן שאדם יכחל את עינו באותו הפרך וימלא את עיניו ממנו, ואז יראה את כל האבנים והיסודות של ירושלים מתקנים על מקומם, שלא שלטו בהם שאר העמים. וכל אותן אבנים יקרות האחרות, וכל אותם בגיני האבנים, כלם עומדים על מקומם.

בה. ועל דא זמין קודשא בריך הוא למבני יסודי ירושלם, מיסודין אזורנין, דישלטון על כלא. ומאן אינן. ספירין. דכתיב, (ישעיה נד) ויסדותיה בספירים, דאלין אינן יסודין, וסמכין תקיפין ועלאין, דלית להו זולישו כקדמאי. מאי טעמא. בגין דאבנין (דף ר"מ ע"ב) קדמאין מאינן יסודי, יכלו שאר עמין למישלט עלייהו. מאי טעמא. בגין דלית בהו גהירו עלאה, כדקא יאות. אבל אלין, יהון גהירין מגו גהירו עלאה, ומשקעאן גו תהומי, דלא יכלין לשלטאה עלייהו. ואלין אינן ספירין, דיגהרון לעילא ותתא. (ואי תימא) בגין דבההוא זמנא, יתוסף גהירו עלאה, לעילא ותתא.

381. ואי תימא אינן יסודי קדמאי, יתבטלון. הא כתיב (ישעיה נד) הנה אנכי מרביץ בפרך אבניך. מרביץ לאתקנא תבירא. מאי בפרך. כמה דאת אמר (מלכים ב ט) ותשם בפרך עיניה. אבנים אית דאקרון פרך. מאי טעמא האי. אמר רבי אלעזר רבא איהו, ורוא דא למוזעדי זקלא אתייהיב למנדע.

382. תא זוזי, אינן אבנין דיסודי ציון וירושלם, זס ושלום דשליטו עלייהו שאר עמין, ולא אוקדו לון, ולא אתוקדון, אלא כלהו אתנגזו, ונגזו לון קודשא בריך הוא, וכל אינן יסודי ביתא קדישא כלהו אתנגזו, ולא אתאבדו מנייהו אפילו זוד. וכד יהדר קודשא בריך הוא ויקים לה לירושלם על אתריה, אינן יסודי אבנין קדמאי, יהדרון לאתרייהו, ולא ישליט בהו עינא אזורא (נ"א בישא), בר בזמנא דיכזוזל בר גש עינוי בההוא פוכא, וימלי עיניה מניה, וכדין יזמני כל אבנין וכל יסודי ירושלם, מתקנן על אתרייהו, דלא שלטו בהו שאר עמין, וכל אינן אבנין יקרון אזורנין, וכל אינן בגיני אבנין, כלהו קיימי על קיובייהו.

383. ואז, (ישעיה נב) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. מה זה בשוב ה'? אלא בשלשטו עליה שאר העמים, הקדוש ברוך הוא העלה אותה למעלה, ובאותו הזמן הוא יחזירנה למקומה, שבתוב (שם) בשוב ה' ציון. בשוב ה' ודאי.

384. ובא ראה, כל מה שנסתתר מן העין ולא נתנה לעין רשות לשלט בו, לא תוכל לשלט בו העין, פרט לאשר בבחילת העין בדברים ידועים. ומשום כך, הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך. ובא ראה, כל האבנים הללו יעמדו במקומן ויהיו יסודות בבראשונה, ויסוד של ספירים (אחרים) יעמדו במקום אחר סביב, לרחב ולארך. זהו שכתוב ויסדתיך בספירים.

385. בזמן שיקים הקדוש ברוך הוא את ביתו, באותו זמן מה כתוב? (שם כה) בלע המות לנצח. בלע, כמו שאמרנו (איכה ב) בלע ה' ולא חמל. אותה כוס ששתה זה, ישתה זה.

386. ואם תאמר, אותו בלע הוא לזמן ידוע וקצוב כמו ישראל – לא כך! כתוב לנצח. מה זה לנצח? לדורי דורות, ולא כמו ישראל, ולא באותו הזמן שהקים משה את המשכן. אלא לנצח – לעולמים.

387. ואז הקדוש ברוך הוא יקים את בנסת ישראל, והוא יקים עמודים וספים, וכל אותן תקורות הבית בתקוניו (בחזק), לעולם ולעולמי עולמים. וכתוב (ישעיה נד) הרחיבי מקום אהלך וגו', משום שיבלע הצד האחר ולא יקום לעולמים. ואז, (שם כה) וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר.

388. ויקם משה את המשכן, באותו הזמן שהעמודים הללו הוקמו ונתנו במקומם, באותו

383. וכדין (ישעיה נב) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. מאי בשוב ה'. אלא כד שליטו עליה שאר עמין, קודשא בריך הוא סליק לה לעילא, ובההוא זמנא איהו יהדר לה לאתרה, דכתיב בשוב ה' ציון. בשוב ה' ודאי.

384. ותא זוזי, כל מאן דאסתים מן עינא, ולא אתייהיב רשו לשלטא ביה עינא, לא יכלין למשלט ביה עינא, בר בכוזלא דעינא, במלין ידיעאן. ובגין כך, הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך. ותא זוזי, כל אלן אבנין יתקיימון באתריהו, ולחיו יסודין כקדמיתא, ויסודי ספירין (אחרנין) יתקיימון באתר אזורא סוזרנא, לפותיא ולארפא, הדא הוא דכתיב ויסדתיך בספירים.

385. בזמנא דיוקים קודשא בריך הוא לביתיה, בההוא זמנא מה כתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. בלע, כדאמרינן (איכה ב) בלע ה' ולא חמל, ההוא כוס דשתה האי, ישתה האי.

386. ואי תימא, ההוא בלע איהו לזמן ידיעא וקצוב כישראל, לאו הכי. כתיב לנצח, מאי לנצח. לדורי דרין. ולא כישראל, ולא בההוא זמנא דאוקים משה ית משכןא. אלא לנצח לעלמין.

387. וכדין קודשא בריך הוא יקים לה לבנסת ישראל, ואיהו יקים סמכין, וסיפי, וכל אינן תקרי ביתא, בתקוניו (ס"א בתקיפו) לעולם ולעלמי עולמי. וכתיב (ישעיה נד) הרחיבי מקום אהלך וגו', בגין דיתבלע סטרא אזורא, ולא יקום לעלמין וכדין, (ישעיה כה) וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר.

388. (שמות לט) ויקם משה את המשכן, בההוא זמנא דאלין סמכין אתקמו, ואתייהיבו באתריהו,

הזמן התרפו והעברו ממקומם העמידים במקומו של הצד האחר, ועל זה ויתן את אדניו.

389. מה זה ויתן? אלא למדנו שראה משה לפניו את סמא"ל הרשע, שהיה הולך אליו לקטרג לו, ואז החזיק בו משה וקשר אותו לפניו, והקים את המשכן ונתן את התומכים שלו, שבתוב ויתן את אדניו. ויתן – בכח, שלא יוכל אדם אחר לשלט עליו ולתת תומכים במקומם כמשה, שהרי בחזק רב הקים אותו משה.

390. באותו יום שהוקם המשכן, כשהתחיל משה להקים אותו, זה היה באחד בניסן, ובאותו זמן החזק של הצד האחר היה בעולם, שהרי בימי ניסן, ראש השור הוא באבוס (עלה לגג), שנינו. ובניסן התחיל משה וראה את סמא"ל הולך סביבו לערבב אותו, והתגבר עליו משה, ואז – ויתן את אדניו. הוא התחיל ונתן למטה, והתחיל מי שהתחיל ונתן למעלה זה כנגד זה.

391. ביום שהוקם המשכן הזה למטה, הוקם משכן אחר קדוש למעלה, והמשכן העליון הטמיר והגנוז הוציא אורות לכל צד והוארו העולמות.

392. רבי יוסי שאל את רבי שמעון. אמר לו, שלשה משכנות ראינו במקרא, שכתוב (במדבר ט) וביום הקים את המשכן, כסה הענן את המשכן לאהל העדת, ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בקר. הרי שלשה משכנות כאן. ולמה משכן ולא בית, שהרי בית צריך ולא משכן?

393. פתח ואמר, (ישעיה יו) כה אמר ה' השמים כסאי וגו'. בא וראה, הקדוש ברוך הוא התרצה בישראל לנחלתו וגורלו וקרב אותם אליו, והרי בארנו שעשה מהם דרגות ידועות בעולם הזה כמו שלמעלה, לתקן את כל העולמות באחד – מעלה ומטה, שכתוב השמים

הוא זמנא אתרפו ואתעברו מאתרייהו סמכין באתר סטר אזורא, ועל דא, ויתן את אדניו.

389. מאי ויתן. אלא אוליפנא, דזמנא משה לקמיה לסמא"ל זוייבא, דהיה אזיל לגביה לקטרגא ליה, וכדין אתקיף ביה משה, וקשיר ליה קמיה, ואוקים ליה למשכנא, ויהב לסמכוי. דכתיב ויתן את אדניו. ויתן: בתקיפו, דלא יכיל בר גש אזורא לשלטה עליה, ולמיהב סמכין באתרייהו, כמשה. דהא בתקיפו רב, אוקים ליה משה.

390. בההוא יומא דאתקם משכנא, כד שארי משה לאקמא ליה, בזור בניסן הוה, ובההוא זמנא, תקיפו דסטרא אזורא הוה בעלמא, דהא ביומי דניסן, ריש תורא בדיקולא (סליק לאגרא). תנינן. ובניסן שארי משה, וזמנא ליה לסמא"ל, אזיל סוזרניה, לערבבא ליה, ואתגבר עליה משה, וכדין, ויתן את אדניו. שארי הוא ויהב לתתא, ושארי מאן דשארי ויהב (דף רמ"א ע"א) לעילא דא לקבל דא.

391. ביומא דאתקם האי משכנא לתתא, אתקם משכנא אזורא קדישא לעילא, ומשכנא עלאה טמיר ונני, אפיק נהורין לכל סטר, ואתגהרון עלמין.

392. רבי יוסי שאיל לרבי שמעון, אמר ליה, תלת משכנן זומינן בקרא, דכתיב, (במדבר ט) וביום הקים את המשכן, כסה הענן את המשכן לאהל העדות, ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בקר, הא תלת משכנן הכא. ואמאי משכנא, ולא בית, דהא בית אצטריך ולא משכן.

393. פתוז ואמר, (ישעיה יו) כה אמר ה' השמים כסאי וגו'. תא זוזי, קודשא בריך הוא אתרעי בהו בישראל לאזוסנתיה ועדביה, וקריב לון לגביה. והא אוקימנא דעבר מנייהו דרגון ידיען בהאי עלמא, כגוונא דלעילא, לשכללא עלמין כלהו

כסאי והארץ הדם רגלי. לתקן מעלה ומטה ולהיות אחד.

394. בא וראה, השמים כסאי – זה הרקיע שיעקב שרוי בו, שהוא דיוקן עליון לכסא (כסא עליון לדיוקן) העליון הקדוש. והארץ הדם רגלי – זהו הרקיע שדוד המלך שרוי בו להנות מזיו האספקלריה המאירה. ומשום שרוצה להתפשט יותר למטה, אמר הדם רגלי. אי זה בית אשר תבנו לי – זה בגין בית המקדש. ואי זה מקום מנוחתי – זה בית קדש הקדשים שלמטה.

395. אבל בא וראה, כל זמן שהלכו ישראל במדבר, היה להם משכן, עד שבאו לשילה והיה שם. וזהו סוד להמשיך זה בזה ולהכניס זה בזה, להתקשר זה בזה כדי להאיר, אבל לא למנוחה. שזו לא למנוחה, רק כשיבנה בית המקדש בימי שלמה המלך, שהרי אז היא מנוחה למעלה ולמטה, משום ששם חזק המנוחה, ולא לנסע ממקום למקום.

396. ומשום כך יש משכן ויש בית. משכן – כמו שנאמר (ויקרא כו) ונתתי משכני בתוכם ולא תגל נפשי אתכם. מה זה משכני? משכנותי של הקדוש ברוך הוא שיהיו אצל ישראל. מה הטעם? משום שבתוב ולא תגל נפשי אתכם.

397. מה בין זה לזה? אלא משכן, כמו מלך שהולך לאחור, ולא מביא את כל גדודיו עמו. כדי לא להטריח עליו, הוא בא אליו במעט חילות. בית – שאת כל חילותיו ואוכלוסיו, את כלם מביא עמו לדור באותו הבית. וזהו בין משכן ובין בית. בית המקדש הוא דויד של מנוחה לעולמים בכל אותן המרפבות, ובכל אותם הדיוקנאות, ובכל אותם המעשים כמו שלמעלה, לשבד (לסבר) את המעשים שלמטה כמו שלמעלה. משכן, בקטן הדמיות,

כזוד, עילא ותתא. דכתיב השמים כסאי והארץ הדם רגלי לשכלל עילא ותתא למהו זוד.

394. תא וזוי, השמים כסאי, דא רקיעא דיעקב שריא ביה, דאיהו דיוקנא עלאה, לכורסיא (o"א כורסיא עלאה לדיוקנא) עלאה קדישא. והארץ הדם רגלי, דא רקיעא דדוד מלכא שריא ביה, לאתהנאה מזיוא דאספקלריא דנהרא. ובגין דבעי לאתפשטא יתיר לתתא אמר הדם רגלי. איזה בית אשר תבנו לי, דא בגין בית מקדשא. ואיזה מקום מנוחתי, דא בית קדש הקדשים דלתתא.

395. אבל תא וזוי, כל זמנא דאכלו ישראל במדברא, הוה להו משכן, עד דאתו לשילה, והוה תמן. ודא איהו רזא, לאמשכא דא בדא, ולא עלא דא בדא, לאתקשרא דא בדא, בגין לאנהרא. אבל לאו לנינוא. דהא לאו נינוא, בר כד אתבני בי מקדשא, בינומי דשכלמה מלכא, דהא כדן איהו מנוחה לעילא ותתא. בגין דתמן תקיפו דנינוא, ולא לנטלא מאתר לאתר.

396. ובגין כך אית משכן, ואית בית. משכן: כמה דאת אמר, (ויקרא כו) ונתתי משכני בתוכם ולא תגל נפשי אתכם. מאי משכני. משכנותיו דקודשא בריה הוא, דלהוון גבייהו דישראל. מאי טעמא. בגין דכתיב ולא תגל נפשי אתכם.

397. מה בין האי להאי. אלא משכן, כמלכא דאתי לגבי רוויביה, ולא מייתי כל אכלוסין דיליה עמיה, בגין דלא לאטרזא עליה, איהו אתי לגביה בזעיר זילין. בית: דכל זילין וכל (ויקרא ב' ע"ב) אכלוסין דיליה, כלהו אייתי עמיה, לדירא בההוא ביתא, ודא איהו בין משכן ובין בית. בית המקדש, איהו דירא דנינוא לעלמין, בכל אינון רתיכין, בכל אינון דיוקנין, בכל אינון עובדין, כנונא דלעילא.

במעשים קטנים, לנסע ממקום למקום, והכל בסוד שלמעלה.

398. בא וראה, כשצוה הקדוש ברוך הוא את משה על המשכן, לא יכול היה לעמד בו, עד שהקדוש ברוך הוא הראה לו את הכל בדמותו כל דבר ודבר. במה הוא הראה לו? באש לבנה ובאש שחורה ובאש אדמה ובאש ירקה. מה כתוב? (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם ככל אשר מראה בָּהֶר. עם כל זה התקשה משה.

399. בא וראה, אף על גב שהראה לו עין בעין, לא רצה משה לעשות. ואם תאמר שהוא לא ידע לעשות או שחכמה לא היתה עמו – בא וראה, בצלאל ואהליאב וכל שאר אותם האחרים, אף על גב שלא ראו כמו משה, מה כתוב? וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה וגו'. אם הם שלא ראו עשו כך – משה שראה על אחת כמה וכמה. אלא משה, אף על גב שהסתלק מהמשכן מהעבודה שלו, הכל היה בידו ועל ידו, והוא נקרא על שמו, ועל זה כתוב וראה ועשה.

400. דבר אחר – משה הסתלק מזה ונתן מקומו לאחר, עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא, ראה קראתי בשם בצלאל, ואתו אהליאב. וכתוב, ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב. אם הכבוד הזה היה של משה, שהוא יעשה אותו – יתקיים בו תמיד (יותר תמיד).

401. ועם כל זה, כיון שהוא צוה ובמצותו נעשה, הוא עשה הכל. ועוד, כל מעשה אינו עומד אלא בסיוע המעשה, ועל כן ויקם משה את המשכן. רצו להקימו כל אותם חכמי הלב,

לתבא (ד"א לחברא) עובדין דליתא, כגוונא דלעילא. משכן, בזעיר דיוקנא, בזעירין עובדין, לנטלא מאתר לאתר, וכלא ברוא דלעילא.

398. תא וזוי, כד פקיד קודשא בריה הוא למשה על משכנא, לא הוה יכול למיקם ביה, עד דקודשא בריה הוא אזוזי ליה כלא בדיוקניה, כל מלה ומלה. במה אזוזי ליה. באשא זוזורא, ובאשא אוכמא, ובאשא סומקא, ובאשא ירוקא. מה כתיב, (שמות כה) וראה ועשה כתבניתם אשר אתה מראה בָּהֶר. עם כל דא אקשי ליה למשה.

399. תא וזוי, אף על גב דאזוזי ליה עינא בעינא לא בעא משה למעבד. ואי תימא דאיהו לא ידע למעבד, או זוכמתא לא הוה עמיה. תא וזוי, בצלאל ואהליאב, וכל אינן שאר אזוזנין, אף על גב דלא זוזו כמשה, מה כתיב, וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה וגו', אי אינן דלא זוזו, עבדו כה. משה דזוזמא, על אונת כמה וכמה. אלא משה, אף על גב דאסתלק מן משכנא מעבידתא, כלא הוה בידה, ועל ידיה, ואיהו אקרי על שמייה, ועל דא כתיב וראה ועשה.

400. דבר אזור, משה אסתלק מן דא, ויהיב דוכתיה לאזורא, עד דאמר ליה קודשא (דף רמ"א ע"ב) בריה הוא (שמות לא) ראה קראתי בשם בצלאל, ואתו אהליאב. וכתוב ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב. אי יקרא דא, הוה דמשה, דאיהו יעביד ליה, יתקיים ביה תדיר. (o"א יתיר תדיר)

401. ועם כל דא, כיון דאיהו פקיד, ובפקודיה יתעביד, איהו עביד כלא. תו, כל עבידתא לא קיימא, אלא בסיומא דעובדא, ועל דא, ויקם משה את המשכן. בעו לאקמא ליה כל אינן זוכימי לבא,

ולא הוה מתקנים, משום כבודו של משה, עד שבה משה והקימו. והרי פרשה.

ולא הוה מתקנים, בגין יקריה דמשה, עד דאתא משה, ואוקים ליה. והא אוקמוה.

402. ויקם משה את המשכן. רבי יהודה פתח, (מיכה ז) אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי וגו'. מי איבתי לי? זו מלכות הרשעה ששונאת את מלכות הקדושה. ופסוק זה אמר אותו כנסת ישראל, אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי, מה שאין לך כף (לה) כף) במלכות אחרת, שבין שתפל, לא תקום לעולמים. אבל כנסת ישראל – אף על גב שנפלה, תקום וקמה שאר הפעמים, שבתוב כי נפילתי קמתי.

402. (שמות מ) ויקם משה את המשכן רבי יהודה פתח, (מיכה ז) אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי וגו'. מאן איבתי לי. דבבו דמלכו וזייבא במלכות קדישא. והאי קרא כנסת ישראל אמר ליה, אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי, מה דלית לך דכי (נ"א לה הכי) למלכו אזורא, דכיון דתפול לא תקום לעלמין. אבל כנסת ישראל, אף על גב דנפלת, תקום וקמת שאר זמנין. דכתיב כי נפילתי קמתי.

403. שהרי כמה פעמים נפלה כנסת ישראל בגלות וישבה בין אותם שאר בעלי יריבות, ושאר העמים קמו על ישראל להשמידם מהעולם, כמו שנאמר (תהלים פג) על עמך יערימו סוד, וכתוב כי נועצו לב יחדו וגו', אמרו לכו ונכחידם מגוי. ועם כל זה – אף על גב ששאר העמים קמו עליהם, הקדוש ברוך הוא לא הנח אותם בידיהם, ואם נפלו – קמו, שבתוב כי נפילתי קמתי. שהרי הקדוש ברוך הוא מקים אותה תמיד.

403. דהא כמה זמנין נפלת כנסת ישראל בגלותא, ויתבא בין אינון מארי דבבו, ושאר עמין קמו עליהו דישראל לשיצאה לון מעלבא, (ולא יכילו) כמה דאת אמר, (תהלים פג) על עמך יערימו סוד, וכתוב כי נועצו לב יחדיו וגו', אמרו לכו ונכחידם מגוי. ועם כל דא, אף על גב דשאר עמין קמו עליהו, קודשא בריך הוא לא אנון לון בידיהו, ואי נפלו קמו, דכתיב כי נפילתי קמתי. דהא קודשא בריך הוא אקים לה תדיר.

404. ועתידה כנסת ישראל לומר באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותה מן העפר של הגלות ותסתלק ממנה: אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי. כי נפילתי – בגלות והשתעבדו בני. קמתי – בזמן הזה. ומשום כך, באותו זמן שמשא הוציא את ישראל, כשעשה להם הקדוש ברוך הוא אותם הנסים והגבורות שעשה להם, אז – ויקם משה את המשכן, שהרי על יד משה הוקם בכל זמן.

404. וזמניא כנסת ישראל, לומר בההוא זמנא דקודשא בריך הוא יקים לה מעפרא דגלותא, ותסתלק מניה, אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי. כי נפילתי בגלותא, ואשתעבדו בני, קמתי בהאי זמנא. ובגין כך, בההוא זמנא דאפיק משה לון לישראל, כד עבד לון קודשא בריך הוא אינון נסין וגבוראן דעבד לון. כדן ויקם משה את המשכן כתיב, דהא על ידא דמשה אתקם בכל זמנא.

405. רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובגמדם יעמדו. בפסוק זה יש להתבונן בו. בלכתם ילכו, וכי לא ידענו שבלכתם ילכו ובגמדם יעמדו?

405. רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובגמדם יעמדו. הא קרא אית לאסתכלא ביה. בלכתם ילכו, וכי לא ידענא

אלא בלכתם של מי? בלכתם של החיות, בשהן הולכות, אותם האופנים ילכו, כמו שנאמר ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם. ועל כך בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו, משום שכל מסעיהם של אותם האופנים אינם אלא במסעות של החיות, וקיומם אינם עומדים במקומם, אלא הכל תלוי בחיות. וכן כתוב, ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם, משום שחיות ואופנים הולכים כאחד.

406. ובא ראה, עשרים וארבעה משקופים של המשמרות העליונות עומדים בתוך משקוף אחד שבצד מזרח. לפתח הזה שומרים עשרים וארבע משמרות טמונות בתוך תקף השלהבת שעוטרת וסובבת לתוך אותו המשקוף מאותו צד מזרח.

407. וארבעה ועשרים עמודים תחתיהם, ועל אלו העמודים עומדים עשרים וארבעה עמודים, ואלו הם שתמיד עומדים, ולא פורחים לתוך האויר כמו אותם האחרים, ואלו הם שנקראים עומדים, כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה. ואלו העמודים עומדים על אותם תומכים, בהם סובבים להתקיים במקומם.

408. בשהעמודים הללו עומדים על מקומם, כל השליטים שעומדים עליהם מעופפים וטסים בכל העולם, והעינים משגיחות, והם מקשיבים לקולות ומעלים דברים למעלה, כמו שנאמר כי עוף השמים יוליך את הקול. ומשום כך אותם התומכים עומדים בקיום תמידי.

409. בא וראה, בלכתם ילכו, כפי שאמרנו. ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם. שהרי כמו שהחיות האלה נוסעים ועולים, כך גם הם. מה הטעם? משום כי רוח החיה באופנים. רוח החיה – רוח הקדש שנושבת ומכה בכל

דהא בלכתם ילכו, ובעמדם יעמדו. אלא בלכתם דמאן. בלכתם דחיות. דכד אינון אזלין, אינון אופנים ילכו. כמה דאת אמר ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם. ועל דא בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו, בגין דכל מטלניהון דאינון אופנים, לאו אינון אלא במטלנין דחיות, וקיומא דילהון לא קיימי באתרייהו, אלא כלא תליא בחיות. וכן פתיב ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם בגין דחיות ואופנים כוונא אזלין.

406. ותא זוזי, עשרין וארבע משקופין, דמטרנין עלאין קיימין גו משקופא זוזא דבסטר מזרח. להאי פתוזא, זטרין ארבע ועשרין משמרות, טמירין גו תוקפא דשלהובא, דעטרא וסוזרא לגו ההוא משקופא מההוא סטרא דמזרח.

407. וארבע ועשרין סמכין תזוזתיהו, ועל אלין סמכין קיימין עשרין וארבע עמודין, ואלין אינון דקיימין תדיר, ולא פרוזין גו אוירא כאינון אוזרנין, ואלין אינון דאקרון עומדים, כמה דאת אמר, (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. ואלין עמודים, קיימין על אינון סמכין, בהו סוזרן לאתקיימא בדוכתיהו.

408. כד אלין עמודים קיימין על קיומיהו, כלהו שליטין דקיימין עליהו, מעפפי וטסין כל עלמא, ואשגזון עיינין. ואינון דצייתי קלין, סלקין מלין לעילא, כמה דאת אמר (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול. ובגין כך, אינון סמכין קיימין בקיומא תדיר.

409. תא זוזי, בלכתם ילכו כדקאמרן. ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים (דף רמ"ב ע"א) לעומתם. דהא כמה דאלין חיות זטלין וסלקין, הכי אינון. מאי טעמא. בגין, כי ריוח החיה באופנים.

האופנים ללכת. נמצא שכל מי שהוא בדרגה עליונה, הוא נושא את מי שנושא אותו. בא וראה, שהארון היה נושא את מי שנושא אותו. אף באן החיות נושאות את האופנים.

410. ואם תאמר, כתוב כי רוח החיה באופנים – גם כך, זו חיה שהיא לצד ימין, לצד שמאל, ולצד הקדמי ולצד האחורי, וזוהי חיה, ואלו הן חיות.

411. כתוב (יחזקאל י') היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל בנהר כבר, זוהי חיה שמרבעת לארבעת צדדי העולם, וזוהי שעומדת בכסא לדמות האדם, בכתוב (שם א) ועל דמות הכסא דמות במראה אדם עליו מלמעלה. והכל לאותה דרגה עליונה קדושה נסתרת שנקראת אלהי ישראל.

412. וזו החיה שלמטה שעומדת תחת כל החיות העליונות הקדושות, משום שיש חיות עליונות אלו על אלו. הכסא שתחת אלהי ישראל זו הדמות של יעקב. והכסא שלמטה זו הדמות של דוד, היא המרבעת לארבעה צדדי העולם. ומשום כך רוח יוצאת מלמעלה ושופעת ונמשכת מדרגה לדרגה, עד שמכה בכל התחתונים שלמטה, ואותה רוח מנהיגה את הכל, ומתקין את תקון הכל לתקן.

413. (באותו גון ממש שיש תקון למעלה באותו) ובאותו גון ממש מתתקן למטה. מה כתוב למעלה? כי רוח החיה באופנים. וכתוב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. מה כתוב למטה? ויקם משה את המשכן. במה? (למה?) להיות הרוח של אותה הדרגה שלמטה באותה הדמות של הרוח העליונה, היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל, ומהחיה הזו יוצאת רוח להתקין הכל. גם כך משה. היא

רוח הוזה, רוח קודשא, דנשיב ובטש בכלהו אופנים, למהר. אשתכח, דכל מאן דאיהו בדרגא עלאה, איהו נטיל למאן דנטיל ליה. תא וזוי, דארון איהו הוזה נטיל למאן דנטיל ליה. אוף הכא, וזיות, אינן נטילין לאופנים.

410. ואי תיבא כי רוח הוזה באופנים כתיב. הכי נבי, דא וזיה, דאיהו לסטר ימינא, לסטר שמאלא, ולסטר קמא, ולסטר אזורא, ודא איהו וזיה, ואלין אינן וזיות.

411. כתיב (יחזקאל י') היא הוזה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל בנהר כבר, דא היא וזיה דמרבע לארבע סטרין דעלמא. ודא איהו דקיימא בורסייא, לדיוקנא האדם. במה דכתיב, ועל דמות הכסא דמות במראה אדם עליו מלמעלה. וככל להוזה דרגא עלאה קדישא סתימאה, דאקרי אלהי ישראל.

412. ודא וזיה דלתתא, דקיימא תוזות כלהו וזיון עלאין קדישין. בגין דאית וזיון עלאין על אלין. בורסייא דתוזות אלהי ישראל, דא דיוקנא דיעקב. וכורסייא דלתתא, דא דיוקנא דדוד. איהו דמרבע לארבע סטרין דעלמא. ובגין כך רוזא נפיק מלעילא, ונגיד ואתמשה מדרגא לדרגא, עד דבטש בכלהו תתאי דלתתא, והוזה רוזא אנהיג לכלא, ואתקין תקונא דכלהו לאתקנא.

413. (ו"א בהווא גוונא ממש דאית תקונא לעילא בהווא וכו') ובהווא גוונא ממש, אתתקן לתתא. מה כתיב לעילא, כי רוח הוזה באופנים. וכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. לתתא מה כתיב, ויקם משה את המשכן. במה. (ו"א למאי) למהו רוח דהוזה דרגא דלתתא, בהוזה דיוקנא דהוזה רוח עלאה, היא הוזה אשר ראיתי

החיה, שנתנה רוח למשה להתקין הכל. משום כך פתוב, ויקם, ויתן, וישם. ובכל שם רוח להתקין הכל.

414. בא וראה, בראשונה, במשכן שמשך עשה, הוא התקין אותו בסוד אותה דרגה עליונה שהוא עומד בה. במקדש ששלמה עשה, הוא תקן אותו בסוד אותו נהר שיוצא מעדן, שהוא שלום הבית והוא מנוחת הבית. ועל פן בסוד המשכן הוא קרבת החביות בדרגה (דיוס) של הגוף, אותה הדרגה של משה עומדת בה קרבת החביות, ולא של מנוחה. כשפא שלמה והתקין את המקדש, אותו המקדש התקין בסוד של חביות המנוחה. ולכן פתוב בשלמה, הוא יהיה איש מנוחה.

415. ומשום כך, זה התקין בדרגה אחת, וזה התקין בדרגה אחת, דיוקנו של זה בזה. וסוד זה – (בראשית לז) אלה תולדות יעקב יוסף.

416. הראשית שהתחיל משה להתקין במקום הזה, שהוא צד הנקודה, הקים קימה של נקודה שעומדת באמצע שהיתה חשוכה ושקועה במקומה, ולא נראית ולא מאירה כלל. וראשית הכל הקים את הנקודה הזו ששקעה במקומה, ואחר כך כל היתר, שהוא בנינה של הנקודה הזו.

417. ואם נקודה זו לא היתה מתתקנת (מוקמת) בראשונה, כל מה שהתפשט ממנה לא יכול היה להתתקן. וכיון שנקודה זו הוקמה ומאירה, אז כל שאר התקין האחר התתקן, והתישב במקומה. ועל פן, ויקם משה את המשכן. (אות) זו נקודה שהיתה חשוכה ושקועה במקומה. ואחר כך, ויתן את אדניו, אותם העמידים שהם מבאן ומבאן. (משום שיש אדנים ויש אדנים) וכלם היו

תזוזת אלהי ישראל, ומהאי זויה נפקא רוזא לאתקנא כלא. הכי נמי משה. היא הזויה דיהב רוזא לתתא, לאתקנא כלא. בגין כך פתוב, ויקם, ויתן, וישם. ובכלא שוי רוזא, לאתקנא כלא.

414. תא וזוי, בקדמיתא, במשכנא דעבד משה, איהו אתקין ליה. ברזא דההוא דרגא עלאה דאיהו קיימא ביה. במקדשא דעבד שלמה, איהו תקין ליה. ברזא דההוא נהר דנפיק מעדן, דאיהו שלמא דביתא, ואיהו נייזא דביתא. ועל דא ברזא דמשכנא, איהו קורבא דחביותא, בדרגא (א"א ברזא) דגופא, ההוא דרגא דמשה, קיימא ביה קורבא דחביותא, ולא דנניזא. כד אתא שלמה, ואתקין מקדשא, ההוא מקדשא אתתקן, ברזא דחביו דנניזא. ועל דא פתוב בשלמה, (דברי הימים א' כב) הוא יהיה איש מנוחה.

415. ובגין כך, דא אתקין בזור דרגא, ודא אתקין בזור דרגא, דיוקנא דהאי בהאי, ורזא דא, (בראשית לז) אלה תולדות יעקב יוסף.

416. שירותא דשארי משה, לאתקנא בהאי אתר, דאיהו סטרא דקדושה אוקים קימה דנקודה דקיימא באמצעיתא, דהיה זשור ושקוע באתריה, ולא אתזוזי, ולא נהיר כלל, ושירותא דכלא אוקים לה להאי נקודה, דאשתקעת באתרהא. ולבתר לכל אזורא, דאיהו בנינא דהאי נקודה.

417. ואם האי נקודה לא אתתקן (נ"א אתתקם) בקדמיתא, כל מאן דאתפשט מנה, לא יכיל לאתתקנא. וכיון דהאי נקודה אתקמות ואתגהירת, כדן, כל שאר תקונא אזורא אתתקן, ואתיישבת בדוכתה. ועל דא, ויקם משה את המשכן. (את) דא נקודה דהוות זשורא ושקיעא באתריה. ולבתר, ויתן את אדניו, אינן סמכין דאינן

מאָה לחשבון, וכלם נחלקו למקומם, שפּתוב
מאת אַדנים למאת הכפר כפר לאַדן.

418. ואלו האַדנים הרי באַדנו, אבל לא כתוב
בהם קימה, אלא ויתן, נתינה, לשים עליהם מה
שצריך, משום שיש תחתונים ועליונים רוכבים
זה על זה. ועל כן כתוב בהם נתינה.

419. באותה שעה שהנקדה הוּ הוקמה, נשקע
הצד האחר ולא נמחה כלל, שהרי אינו נמחה
אלא לאותו העתיד לבא שימחה מן העולם,
כמו שנתבאר, הוקם זה ונשקע זה.

420. ויתן את אַדניו, אז התחיל להתחזק
הצד (הרים) הזה של קדושה, ובשנתנו אלו
העמודים, נשקעו כל אלו של הצד האחר ונכנסו
לנקב תהום רבה, משום שעלה הצד הזה של
הקדושה העליונה, והוא חלקו להתעלות, ואז
נשקע הצד האחר, ונכנס לאותו נקב של
התהום.

421. ואלמלא שישראל חטאו (בראשונה),
לא יכול לשלט בעולם יותר. ואחר כך אף כך
חטאו, והמשיכו אותו עליהם כמו בראשונה,
ומאותו יום לא היתה עצה, אלא לתת חלק
לאותו הצד האחר בכל – בסוד הקרבנות
והנסכים והעולות. ובא ראה, משום כך העולה
נשרפת בלה באש, להכניע את הצד הזה
ולהעלות את צד הקדושה, ומשום כך, בשמשה
הקים את המקום הזה, נשקע המקום הזה.

422. בא וראה, ויקם משה – זהו צד הקדושה,
ונשקע הצד האחר הטמא. ויתן – לצד הקדושה
הזה, ונרפה הצד האחר הטמא. וישם – לצד
הקדושה הזה, ונכנע הצד האחר של הטמא.
ואחר כך, ויתן את בריחיו.

מכאן ומכאן. (בגין דאית אדנים ואית אדנים) וכלהו
הוּ מאה לוֹשֶׁבְנָא, וכלהו אתפּלגוּ לַאֲתֵרֵיהוּ,
דכתיב, מאת אַדנים למאת הכפר כפר לאַדן.

418. ואלין אַדנים (דף רמ"ב ע"ב) הא אוקימנא,
אבל לא כתיב בהו קימה, אלא ויתן, נתינה לשוואה
עליהו מה דאצטריך, בגין דאית תתאין ועלאין,
רכיבין דא על דא. ועל דא כתיב בהו נתינה.

419. בההיא שעתא דהאי נקודה אתקבית,
אשתקעת סטרא אזורא. ולא אתמוזת כלל, דהא
לא אתמוזי, אלא ללהוא זמנא דאתי, דאתמוזי
מעלמא, כמיה דאתמר, אתקם דא ואשתקעת דא.

420. (שמות מ) ויתן את אַדניו, כדן שְׁאֲרִי
לַאֲתֵתֶקֶפָא הַאִי סטרא (ד"א רוחא) דקדושה וכד
אתייהבו אלין סמכין, אשתקעו כללו דסטרא
אזורא, ועאלו בנקבא דתהומא רבא. בגין
דאסתלק הַאִי סטרא דקדושה עלאה, ואיהו
זולקא לַאֲסֵתֶלֶקָא, וכדן הַאִי סטרא אזורא
אשתקע, ועאל בההוא נוקבא דתהומא.

421. ואלמלא דישראל זאבו, (בקדמיתא) לא יכיל
לשלטאה בעלמא יתיר. ולבתר אוף הכי זאבו,
ואמשיכו ליה עליהו בקדמיתא. ומההוא יומא, לא
הוּ עיטא, אלא למיהב זולקא ללהוא סטרא
אזורא בכלא, ברזא דקרבנין וגסכין ועלוון. ותא זוזי
בגין כך עולה אתוקדא כלא באשא, לאכפייא הַאִי
סטרא, ולאסתלקא סטרא דקדושה, ובגין כך כד
משה אוקים לַאֲתֵר דא. אשתקע אַתֵר דא.

422. תא זוזי ויקם משה, הַאִי סטרא דקדושה.
ואשתקע סטרא אזורא מסאבא. ויתן. לַאֲתֵר דקדושה,
ואתרפּיא הַאִי סטרא אזורא מסאבא.
וישם, לַאֲתֵר דקדושה, ואתכפּיא הַאִי סטרא
אזורא דמסאבא. ולבתר אהדר ויתן את בריחיו.

423. ואחר כך ויקם. מה הטעם? כדי שתהיה ראשית וסיום בקימה. התחיל בקימה וסיום בקימה, משום שבכל צריך קימה – ראשית וסיום. קימה בהתחלה שהתרפה הצד האחר, וזוהי קימה לצד הקדשה, כדי להתקיים ולעלות למעלה, להיות התקשרות אחת בראוי. משום שכל זמן שקדשה שולטת ועולה, הטמאה נשפלת וממכת למטה.

424. ראש הנקדה שעומדת תחת דרגות שבצד האחר, היא ראש הדרגה שלחון, ראש הזכר, ועומד רוכב על גמל אחד, הוא ראש לחון של ערבוב אחד של חשך שמתפשט.

425. שבשעשן יוצא מתוך רגז הקשה, מתפשט אותו עשן, והולך רגז אחר רגז, זה על זה, וזה רוכב ושולט על זה במראה של זכר ונקבה להיות הכל רגז קשה.

426. ובשמתחיל העשן להתפשט, דוחק מתוך הרגז בדחק של נקדה אחת להתפשט, ואחר כך מתפשט עשן הרגז בעקמימות, כמו נחש אחד חכם להרע.

427. הראש שמתחיל להתפשט, הוא דרגה חשוכה, עולה ויורד, הולך ושט ונח במקומו, עד שעומדת הדרגה להתישב מאותו העשן שיוצא מתוך הרגז, והוא צל. צל על מקום אחר שנקרא מות. ובששניהם מתחברים באחד, נקרא צלמות, והרי בארנו, שתי דרגות הן שמתחברות באחד.

428. הצל הזה הוא ראשית של הנקדה התחתונה החיצונה, חשכה שמרחקת מהנקדה הקדושה שעומדת באמצע. וזוהי נקדה שלא עומדת ולא נרשמת בגוניה, וממנה מתפשטת

423. ולבתר ויקם. מאי טעמא. בגין דיהא שירותא וסיומא בקימה, שארי בקימה, וסיום בקימה. בגין דבכלא בעי קימה, שירותא וסיומא. קימה בשירותא דסטרא אזורא אתרפי. ודא, איהו קימה לסטרא דקדושה, בגין לאתקיימא ולאסתלקא לעילא, למהו אתקשרותא ודא כדקא יאות. בגין דכל זמנא דקדושה שלטא וסלקא, מסאבו שפיל, ובמאיך לתתא.

424. רישא דנקודה, דקיימא תזוזת דרגין די בסטרא אזורא, איהו ריש דרגא דלבר, רישא דדכורא, וקיימא רכיב על זוד גמל, איהו רישא לבר דזוד ערבובא דחשך דאתפשט.

425. דכד תננא נפקא מרגז רוגזא תקיף, אתפשט והוא תננא, ואזיל רוגזא בתר רוגזא, דא על דא, ודא רכיב ושליט על דא, בזוזיו דדכר ונוקבא למהו כלל רוגזא תקיף.

426. וכד שארי תננא לאתפשטא, דזויק מרגז רוגזא בדזויקו דזוד נקודה לאתפשטא, ולבתר אתפשט תננא (ק"ל ע"א) דרוגזא בעקימו, כזוד זוזיא זוכים לאבאשא.

427. רישא דנפקא לאתפשטא, איהו דרגא דאיהו זשור, סליק וזוזית, אזיל ושטא, וזוז בדוכתיה, וקיימא דרגא לאתישבא, מההוא תננא דנפיק מרגז רוגזא, ואיהו צל. צלא, על אתר אזורא דאקרי מות. וכד מתזבזבן תרווייהו כזודא, אקרי (ויצא ק"ו ע"ב) צלמות, והא אוקיימא, תרין דרגין אינן דמתזבזבאן כזודא.

428. האי צל, איהו שירותא דנקודה תתאה דלבר, וזשוכא דמרוזקא מנקודה קדישא, דקיימא באמצעיתא. והאי איהו נקודה, דלא קיימא, ולא אתרשימות בגוניה. ומינה אתפשטת פשיטו לבר

ולתתא. ואיהי אשתקעת ולא אתנזזיא, ולא אתרשימות.

429. האי אתפשטת לתתא, לימינא ולשמאלא, ואתפשטת באמצעיתא, גז וזשור, קבל אלה ומאה. תרין סמכין מתגלפין לסטרא דא, ולסטרא דא, אתפשט וזשוכא, בגז גזון אוכם ולא אוכם, דהא לית ליה גזון לאתקיימא ביה. ובההוא פשיטו, קיימין וזשוכין אינן דשמישו במצרים, דכתיב (שמות י') לא ראו איש את אנוני ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים. וכתוב שלשת ימים. וכתוב וימש וזשור.

430. (דף רמ"ג ע"א) האי פשיטו, אתפשט בכמה זינן, משניין אלן גז אלן. גז ההוא פשיטו, נפקא זוד וזרא דאצטבע בדהבא, ודא איהו דהבא סומקא. אתפשט האי וזרא, וזפי וזשור דרישא, ואיהו דהבא, דאתכליל ביה וזשוכא.

431. האי וזשוכא אתפשט לימינא ולשמאלא. ומגז אלן תרין סטריין, נפקא זוד גזנא דכספא, דלא וזיר. אתפשט האי גזון דכסף, וזפי וזשוכא, ואתכליל דא בדא, ונזזית לתתא.

432. אתפשט וזשוכא, וקיימין תרין וזשוכין, ריש אוכמא דקיימין, (ד"א דנפקין) ומתבן מתפשט ונפיק זוד גזון דנזשית.

433. ומתבן אתפשט לתתא, ההוא וזשור, וקאים קיימא, ונפיק זוד גזון אוכם וזיו דפרזלא. וכלא ברזא דזשוכא.

434. מבין תרין קיימין, נפיק קיימא זוד, וזשור בזשוכא, וכל אלן גזנן אתנזזין ביה. והאי איהו ערלה, דאנהיג דכר לנקה, לאזדווגא כוזא, למהוי זוד.

429. זו התפשטה למטה, לימין ולשמאל, והתפשטה למטה לתוך החשכה כנגד אלה ומאה. שני עמודים נחקקים לצד זה ולצד זה, מתפשטת החשכה לתוך גזן שחר ולא שחר, שהרי אין לו שום צבע שיתקנים בו. ובאותה התפשטות עומדות החשכות אותן ששמשו במצרים, שכתוב (שמות י') ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים. וכתוב וימש חשך.

430. ההתפשטות הזו מתפשטת בכמה מינים, משנים אלו תוך אלו. בתוך אותה התפשטות יוצא זה אחד שצבוע בזהב, וזהו זהב אדם. מתפשט הזהר הזה ומכסה את החשך של הראש, והוא הזהב שנכלל בו החשך.

431. החשך הזה מתפשט לימין ולשמאל, ומתוך שני הצדדים הללו יוצא גזן אחד של כסף שלא זוהר. מתפשט הגזן הזה של הכסף, ומכסה את החשך, ונכלל זה בזה ויורד למטה.

432. מתפשט החשך, ועומדות שתי חשכות, שעומדות (שיזאיות) בראש השחר, ומשם מתפשט ויוצא גזן אחד של נחשת.

433. ומשם מתפשט למטה אותו החשך, ועומד עמוד, ויוצא גזן אחד שחר במראה של ברזל, והכל בסוד החשכה.

434. מבין שני העמודים יוצא עמוד אחד חשוף בחשכה, וכל הגונים הללו נראים בו, וזהו הערלה שמנהיגה זכר לנקה להזדווג באחד ולהיות אחד.

435. העמודים הללו ידועים בשבע דרגות גדולות (זכרים), הדרגה הראשונה היא הדרגה שעומדת בצד של החשכה הזו. זו החשכה עולה תוך הסתרה של העשן של האש, זה כלול בגון של עשן, ובגון של אש, ובגון שחר. שלשת הגונים הללו נפרדים לכמה צדדים, להתעקם בעקמי העולם.

436. גון העשן הזה יורד לעולם ונכנס לכמה צדדים, וזה מתפשט בעולם, ומסית את רוחות האנשים לרגז, להסטות את דרכיהם ולהתחזק ברגזם. ועל זה כתוב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר – זה הזכר. ולא תשתחוה לאל נכר – זו הנקבה. זהו הרגז ששולט ומתחזק בעולם ונכנס לתוך בני האדם ומחזק אותם להרע.

437. גון האש, הגון הזה יורד לעולם, ונכנס לכמה צדדים להרע, להרג, ולשפף דמים ולקפח בני אדם, ועל זה כתוב, (משלי א) אם יאמרו לכה אתנו נארכה לדם נצפנה לנקי חנם. משום שיש שופכי דמים לחנם והורגים לחנם. ויש שופכי דמים והורגים בקרב, וזה מצד הזכר וזה מצד הנקבה. צד הזכר שופך דמים לחנם, כמו שאמרנו. צד הנקבה, כדי לערוך קרבות ולהרג אלה באלה, וכל הקרבות וההרג של אלה באלה באים מאותו צד של הנקבה.

438. גון שחר, גון זה יורד לעולם ויורד להתמנות על כל הפצעים והמכים, ותפוי גוף, וצלובים וחנקים, להרע תמיד לבני אדם. שלשת הגונים הללו נפרדים לכמה צדדים של העולם ומתפשטים בתוך בני העולם.

435. הגי קיימין, בו דרגין רברבין (דכרין) ידיעאן. דרגא קדמאה, איהו דרגא דקאים בסטרא דהאי וזשוכא. דא וזשוכא סלקא, גו טמירו דתננא דאשא, האי כליל בגוון תננא, ובגוון אשא, ובגוון אוכם. אלין תלת גוונים, מתפרשן לכמה סטריין, לאתעקמא בעמקי עולםא.

436. גוון תננא האי, נזותא לעלמא, ואעיל לכמה סטריין, ודא אתפשט בעלמא, ואסטי לרוזוי בני נשא ברזיוו, לאסטאה ארוזייהו, ולאנתקפא ברוזייהו. ועל דא כתיב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר דא דכורא. ולא תשתחוה לאל נכר דא נוקבא. האי איהו רוגזא דשלטא ואתקף בעלמא, ועל בגו בני נשא, ואתקיף לון לאבאשא.

437. גוון אשא, האי גוונא נזותא לעלמא, ועל לכמה סטריין, לאבאשא, לקטלא, ולאושדא דמין, ולקפוזא לבני נשא. ועל דא כתיב, (משלי א) אם יאמרו לכה אתנו נארכה לדם נצפנה לנקי חנם. בגין דאית אושדי דמין למננא, וקטלי למננא. ואית דאושדי דמין וקטלי בקרבא, והאי מסטרא דדכורא והאי מסטרא דנוקבא. סטרא דדכורא אושיר דמין למננא, כדקאמרן. סטרא דנוקבא, לאנזוא קרבין, ולאנתקטלא אלין באלין, וכל קרבין וקטולין אלין באלין, מההוא סטרא דנוקבא קא אתיין.

438. גוון אוכם, האי גוונא נזותא לעלמא, ונזותא לאתמנאה על כל פצועין, ובזויין, ותפיסו דגופין, וצליבו, וזניקו, לאבאשא תדיר לבני נשא. אלין תלת גוונים, מתפרשן לכמה סטריין דעלמא, ואתפשטן גו בני עולםא.

439. גון העשן יורד לעולם, וזהו הגון הראשון שיצא מתוך הנקדה השקועה מאותו הצל שאמרנו, שהוא סמא"ל, שרוב על גמל, כמו שנתבאר, וגון העשן הזה נקרא קצפיא"ל הגדול. וזהו הרגז של בני אדם שמחזקים את הלב ברגז.

440. תחת זה ממנים אלף ויש מאות קבוצות, שהן רגז הגופים של בני אדם, משום שיש רגז ששולט בעולם לעשות דין. אבל זה (צד) הוא רגז ששולט ונכנס לגוף בני האדם שמתרגזים ברגז הזה. והרגז הזה הוא יסוד לכל שאר הגונים לעשות בהם בנין להרע, משום שהעשן הזה יוצא מתוך רגז האש העליונה שלוהטת, וזהו הראשון לאותה האש.

441. ארבעה רגזים נפרדים מאותו הרגז, ורגז הראשון נקרא רגז, וזהו שמרגז את לב בני האדם, וזהו שיורד והולך ומסית את בני האדם שמתרגזים ברגזם, וזהו שמושך את המושחת על העולם. (ועל זה כתוב (חבקוק ג') ברגז רחם (תזכר).

442. הרגז השני, זהו שיורד לעולם ומשוטט ומתפשט לכל הצדדים, וזה נקרא שנאה. וזה יורד ונכנס בבני אדם. וזה, כיון שהוא נכנס, נקרא משחית שקט, וזהו רגז ששותק, וזהו שמשתתף באותו מקום של הנקבה. וזהו רגז של שתיקה שעומד בעקומות וזהו הקשה מבפנים, משום שהוא כמו הנחש, ששותק תמיד והורג אחר כך.

443. הרגז השלישי, זהו רגז הפוך מהראשון – שהולך ומתחזק ולא שותק, אלא נגלה אותו רגז, וכל מה שהוא מתגלה – כך נשבר בכל מה שהתגלה, ולא שותק. כך נשבר, וכך נקרא: רגז שבור.

439. גון תננא נזותא בעלמא, והאי איהו גון קדמאה, דנפקא מגו נקודה דשקיע מזההו על דקאמרן, דאיהו סמא"ל, דקא רכיב על גמל, כמה דאתמר, והאי גון תננא אקרי קצפיא"ל רברבא. והאי איהו רוגזא דבני נשא, דאתקיפו לבא ברוגזא.

440. תוזות האי, מבנן אלק וישית מאה זובילין, דאינן רוגזא דגופייהו דבני נשא. בגין דאית רוגזא דשלטא בעלמא למעבד דינא. אבל האי (סורא) איהו רוגזא, דשלטא ועאל בגופייהו דבני נשא, דאתרגזו בהאי רוגזא. והאי רוגזא, איהו יסודא דכל שאר גוונן, למעבד בהו, בגיניא לאבאשא, בגין דהאי תננא, נפקא מגו רוגזא דאשא עלאה, דמלהטא, והאי איהו קדמאה לזההו אשא.

441. ארבע רוגזי מתפרשאן מזההו רוגזא. רוגזא קדמאה, אקרי רגז ודא איהו דארגז לבנייהו דבני נשא, ודא איהו דנזותא ואולא וסטא לבני נשא, ואתרגזו ברוגזייהו. ודא איהו דאמשיך מוזבלא על עלמא. (ועל דא כתיב (חבקוק ג') ברוגז רחם (תזכר)

442. רוגזא תניינא, האי איהו נזותא לעלמא, ושאט ואתפשט לכל סטריין, והאי אקרי שינאה. והאי נזותא ועאל בבני נשא, והאי כיון דעאל, אקרי מוזבלא שתיקא (דף רמ"ג ע"ב) והאי איהו רגזא דשתיקה, והאי איהו דאשתתף בההוא אתר דנוקבא. והאי איהו רוגזא דשתיקה, דקיימא בעקימו. האי קשיא מכלהו, בגין דאיהו כגוונא דזוויא, דשתיק תדיר, וקטיל לבתר.

443. רוגזא תליתאה, האי איהו רוגזא בהפוכא מקדמאה, דאולא ואתקף וכלא שתיק, אלא אתגלי ההוא רוגזא, וכל מאן דאתגלי הכי אתבר כל מה

דַּאתְגָּלִי וְלֹא שְׁתִּיקָה, הָכִי אֶתְבַּר, וְהָכִי אֶקְרִי רוּגָא
תְּבִירָא.

444. הָרְגוּ הָרְבִיעִי, רֹאשִׁיתוֹ חֶזֶק וְסוּפוֹ שְׁבוּר,
וְעַל כֵּן זָהוּ רֹגֵז שְׁמֵהֶפֶךְ מִן הָרֹאשׁוֹן. מִשּׁוּם כֵּךְ
זָהוּ צֶדֶד הַשְּׁבוּר מִכָּלֶם. וְעַל כֵּן הַכֹּל הוּא בְּדִרְגָּה
רֹאשׁוֹנָה.

445. דִּרְגָּה שְׁנִיָּה, הִיא דִּרְגָּה שְׁיִצֵּאת מִחֻשְׁבָּה,
וְזָהוּ גִזּוֹן חֲשׂוֹךְ שְׁעוֹמֵד מִתּוֹךְ הַחֻשְׁבָּה הַזֶּה, מִשּׁוּם
שֶׁהַכֹּל קִיָּם מִתּוֹךְ הַחֻשְׁבָּה וְעוֹמֵד בְּדִרְגוֹת
יְדוּעוֹת. וְזֶה מִתְפַּשֵּׁט מִטָּה בְּגוֹנִים יְדוּעִים.

446. בְּדִרְגָּה הַזֶּה קִיָּמִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת צִדִּים
נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה, וְכָלֶם כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה. וְאֵף עַל
גַּב שְׁמִשְׁנִים זֶה מִזֶּה וּמִתְגַּבְּרִים (וּמֵאִירִים) זֶה
מִזֶּה, הַכֹּל כְּלוּל זֶה בְּזֶה. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כָּל הַדִּרְגוֹת
יְדוּעוֹת בְּצֶד הַזֶּה לְהִרְעֵי.

447. מִכָּאֵן יוֹצֵאִים כָּל אֵלּוֹ הַמִּשְׁחִיתִים
הַמַּחְבְּלִים שְׁמִשְׁוֹטָטִים בְּעוֹלָם וְעוֹשִׁים דִּין
בְּגִלּוּי (בְּעוֹלָם) עַל הַמַּעֲשִׂים הַנִּסְתָּרִים שֶׁנַּעֲשׂוּ
תוֹךְ הַחֲשָׁךְ בִּסְתֵר, וְהֵם מִשְׁוֹטָטִים בְּעוֹלָם
וְעוֹשִׁים בָּהֶם דִּין בְּגִלּוּי. וּמִשּׁוּם כֵּךְ, כָּל אֵלּוֹ
שְׁמִשְׁוֹטָטִים בְּעוֹלָם וְעוֹשִׁים דִּין בְּגִלּוּי, כָּלֶם
עוֹמְדִים בְּגִיד בְּנֵי אָדָם לְהַזְדַּמֵּן תְּמִיד אֶל אוֹתָם
חֻטָּאִים נִסְתָּרִים שְׁאֻמְרָנוּ, וְאוֹתָם שְׁנִקְרָאִים אֵף
וְחֻמָּה, מִתְחַבְּרִים עִמָּם, וְעוֹשִׁים דִּין עַל בְּנֵי אָדָם.
זֶה נַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם מִבְּעֵלִי הַדִּין הַלָּלוּ שְׁאֻמְרָנוּ.

448. דִּרְגָּה זוֹ עוֹמֶדֶת תּוֹךְ חֲשָׁךְ וְאֵשׁ, שֶׁהוּא סוּד
אֶחָד, וּמִתּוֹךְ דִּרְגָּה זוֹ נִפְרָדוֹת כְּמָה דִּרְגוֹת
חֲזָקוֹת (גְּבָרִים) שְׁעוֹמְדוֹת תַּחַת הַצֵּד שֶׁל רִקִּיעַ
אֶחָד, שְׁנִקְרָא רִקִּיעַ שְׁחָד. דִּרְגָּה שְׁלִישִׁית זֶהוּ
רִקִּיעַ שְׁמִתְפַּשֵּׁט עַל כָּל אוֹתָן דִּרְגוֹת שֶׁהֵן
אֲדָמוֹת כְּשׁוֹשְׁנָה, וְאֵלּוֹ נִקְרָאוֹת הַזְּרוּעוֹת שֶׁל
הַצֵּד הַזֶּה.

444. רוּגָא רְבִיעָא, שִׁירוּתָא תְּקִיף, סוּפָא תְּבִיר.
וְעַל דָּא הָאִי אִיהוּ רוּגָא, דְּמִהֶפְכָּא מִן קְדָמִיָּיתָא.
בְּגִין כֵּךְ, הָאִי אִיהוּ סְטָרָא תְּבִירָא מִכָּלֶהוּ. וְעַל דָּא,
כָּלֹא אִיהוּ בְּדִרְגָּא קְדָמָא.

445. דִּרְגָּא תְּנִינָא, אִיהוּ דִּרְגָּא דְּנִפְקִי מִזְּשׁוּכָא,
וְהָאִי אִיהוּ גִזּוֹן וְזִשׁוּךְ, דְּקִיָּימָא מוֹגוֹ הָאִי וְזִשׁוּכָא בְּגִין
דְּכָלֹא קִיָּימָא מוֹגוֹ וְזִשׁוּכָא. וְקִיָּימָא בְּדִרְגִין יְדִיעָאן.
וְהָאִי אֶתְפַּשֵּׁט לְתַתָּא בְּגִזּוֹנִין יְדִיעָאן.

446. בְּדִרְגָּא דָּא, קִיָּימִין תַּלְתָּ מֵאָה סְטָרִין,
מִתְפַּרְשִׁין דָּא מִן דָּא, וְכָלֶהוּ כְּלִיכָן דָּא בְּדָא. וְאֵף
עַל גַּב דְּמִשְׁנִין דָּא מִן דָּא, וְאֶתְגַּבְּרִין (ד"א
וְאֶנְהִרִין) דָּא מִן דָּא, כָּלֹא כְּלִיל דָּא בְּדָא. וּבְגִין כֵּךְ,
כָּל דִּרְגִין יְדִיעָאן בְּהָאִי סְטָרָא לְאֶבְאֵשָׁא.

447. מִהֶכָּא נִפְקִי כָּל אֵלּוֹן מִזְּכָלִין דְּשִׁטִּין בְּעֵלְמָא,
וְעַבְדֵי דִּינָא בְּאֶתְגַּלְיָא (ד"א בְּעֵלְמָא), עַל עוֹבְדִין
סְתִימִין דְּאֶתְעַבְדוּ גִזּוֹ וְזִשׁוּךְ בְּטַמִּירִין, וְאִינִין שְׁטִיין
בְּעֵלְמָא, וְעַבְדֵי דִּינָא בְּאֶתְגַּלְיָא בְּהוּ. וּבְגִין כֵּךְ, כָּל
אֵלּוֹן דְּשִׁטִּין בְּעֵלְמָא, וְעַבְדֵי דִּינָא בְּאֶתְגַּלְיָא, כָּלֶהוּ
קִיָּימִין בְּקִבְלִיָּהוּ דְּבִנֵי נְשָׂא, לְאֶתְעַתְרָא תְּדִיר, גַּבִּי
אִינִין וְזוּבִין טַמִּירִין דְּקֶאֱמִרִין, וְאִינִין דְּאֶקְרִין אֵף
וְזוּמָה, מִתְזוּבְּרִין עֲמִהוֹן וְעַבְדֵי דִּינָא עֲלִיָּהוּ דְּבִנֵי
נְשָׂא. הָאִי אֶתְעַבְדִּי בְּעֵלְמָא, מֵאֵלּוֹן מֵאִרֵי דְּדִינָא
בְּדִקְאִמְרִין.

448. דִּרְגָּא דָּא קִיָּימָא גִזּוֹ וְזִשׁוּכָא וְאֵשָׁא, דְּאִיהוּ רִזָּא
וְזָדָא, וּבְגִין דִּרְגָּא דָּא, מִתְפַּרְשִׁין כְּמָה דִּרְגִין
תְּקִיפִין (גְּבָרִין) דְּקִיָּימִין תְּזוּזוֹת סְטָרָא דְּרִקִּיעָא וְזָדָא,
דְּאֶקְרִי רִקִּיעָא אוֹכְמָא. דִּרְגָּא תְּלִיתָא, הָאִי אִיהוּ
רִקִּיעָא, דְּמִתְפַּשֵּׁט עַל כָּל אִינִין דִּרְגִין, דְּאִינִין
סוּמְקִין כּוּוּרְדָּא. וְאֵלּוֹן אֶקְרִין דְּרוּעִין דְּהָאִי סְטָרָא.

449. תחת אלו מתפשטות למטה דרגות, עד שמגיעות לתוך דרגה שלישית (אותו רקיע שחר), משום שאלו שבדרגה השניה יוצאים מתוך אותו הרקיע השחר ומשוטטות בעולם.

450. אלו מימין, ואלו משמאל. אלו של הימין נפרדות לשלשה צדדים, שהם שלשה קשרים. ואלו של השמאל נפרדות לשלשה צדדים, שהם שלשה קשרים אחרים.

451. הקשר הראשון עומד למעלה. ועשן חשוף ברגו נקשר בו. בקשר הזה יש בו שלשה גונים חשוכים ומשנים זה מזה, ונכללים זה בזה. והקשר הזה הוא כפוף ולא מתפשט (נכנע), פרט לזמנים ידועים, וזה הנקרא עבר"ה.

452. והוא עומד ולא שוכך, משום שלא שוכך, פרט לזמן שישראל מקריבים קרבן למטה, משום שבאותו זמן שוכך הרגו ונכנע למטה ונחלש רגזו (חזקו), ולא יכול לשלט ולהתחזק. וכשה נחלש, אז הקשר השני, שהוא באמצע, לא יכול לנסע ולהנהיג.

453. הקשר השני זהו שנקרא ועם, הקשר הזה הוא שנוסע ממקום למקום ומנהיג את כל שאר הקשרים, וכל שאר הקשרים כלם מתנהגים בו, וכלם מחזקים בקשר הזה. זהו שמנהיג את כל הצער שבעולם, משום שכשמתחבר בדרגה אחרת, לחבק את הנקבה, אז יורדים לעולם כל סוגי הצער וכל הדחקים וכל הצרות, שהרי אינם יכולים לשלט זה בלי זה. וכל הדרגות נתנו לנקבה לשלט ולהסוות את העולם, ואם לא שוכב זה על זה ומתחברים זה לזה, לא יכולים לשלט.

449. תזוזות אלה, מתפשטין לתתא דרגין, עד דמטו לזו דרגא תליתאה (o"א ההוא רקיעא אוכמא) בגין דאלין די בדרגא תניינא, נפקי מזו ההוא רקיעא אוכמא, ושיטין בעלמא.

450. אלה מימינא, ואלה משמאלא. אלה דימינא, מתפרשין לתלת סטרין, דאיןן (ויחי רמ"א ע"א) תלת קשרין. ואלה דשמאלא, מתפרשין לתלת סטרין, דאיןן תלת קשרין אונרין.

451. קשרא קדמאה, קיימא לעילא. ותנא זושוכא ברוגזא, אתקשר ביה. האי קשרא, אית בה תלת גוונן זושוכין, ובשיטין דא מן דא, ואתכלילו דא בדא. והאי קשרא, איהו כפוף, ולא אתפשט (o"א אתכפייא), בר לזמנין ידיעאן, האי אקרי עבר"ה.

452. ואיהו קיימא בלא שכיכו, בגין דלא שכיכו, בר בזמנא דישראל מקריבין קרבנא לתתא, בגין דבההוא זמנא אשתכח ההוא רוגזא, ואתכפייא לתתא, ואתזולש רוגזיה. (ד"א תוקפיה) ולא יכיל לשלטאה ולא תקפא. וכד אתזולש האי, בדין קשרא תניינא, דאיהו באמצעיתא לא יכיל לזטלא ולאנהא.

453. קשרא תניינא, דא הוא דאקרי ועם, האי קשרא איהו דזטיל מאתר לאתר, ואנהיג לכל שאר קשרין, וכל שאר קשרין בלהו, אתנהגן ביה, וכלהו אתקפו בהאי קשרא. האי איהו דמנהיג כל צערין לעלמא, בגין דכד אתזכר בדרגא אונרא, לזבבא לזוקבא, בדין זוזתי לעלמא, כל צערין, וכל דזוקין, וכל עאקו, דהא לא יכילו לשלטאה דא בלא דא. וכלהו דרגין, אתייהבו לזוקבא, לשלטאה, ולמסטי עלמא, ואי לאו דרכיב דא על דא, ואתזכר דא בדא, לא יכלין לשלטאה.

454. בא וראה, בשהיה אדם בגן עדן להתעסק בעבודת רבוננו, ירד סמא"ל הזה וכל אותן הדרגות שבו, והיה רוכב על אותו הנחש הרע כדי להסוות אותם, משום שאותו נחש שעמד תחתיו הוא עקם להסוות את בני האדם ולפתות אותם, משום שבתוב (משלי ה) כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חבה. וזה נותן בזה, וזה עושה אמנות בעולם, וזה בלי זה לא יכולים לשלט.

455. משום כך, באשר אותו הקשר של האמצע מתחבר בנקבה, אז הדינים יורדים וכל הדחקים לעולם. ובשעה לא מתחזק, שאינו נוסע, הכל נשבר ונכנע, שלא יכול לשלט. ועל כן הכל נשבר ונכנע בסוד הקרבנות שלמטה. ועולה מי שעולה להתעטר למעלה ולהתברך מן העמק העליון, שמאיר לכל הפנים.

456. הקשר השלישי הוא קשה בחזק יתר, וזה נקרא צר"ה, משום שמה יוצאים שלטון להשרות דחקים ולעשות צרות לאנשים. והסוד של שלשת הקשרים הללו, שבתוב עברה וזעם וצרה. אלו שלשת קשרי הימין.

457. שלשה קשרים של שמאל, בשמתחזקים באחד, אז אותו השמאל נקרא משלח"ת מלאכי רעים, משום שמה שמאל הזה נשלחים למטה ונוטלים חזק כל אותם המלאכים הרעים, אותם שיוצאים מהצד שלמטה, כמו שאמרנו, וכל זה מתוך הדרגה השנייה והדרגה השלישית.

458. הדרגה הרביעית, היא דרגה שעומדת מתוך עקם הדרגה, גון האש. וזו נקראת אמצע, שהוא גוף שעומד בין שתי הזרועות. כאן יש להט שלוחה באדם בשושנה. מפאן יוצאים תקף לרדת למטה, לתקוף ולשפף דמים. משום שזהו

454. תא וזוי, כך היה אדם בגנותא דערין, לאשתדלא בפולוונא דמאריה. וזות האי סמא"ל, וכל (דף רמ"ד ע"א) אינון דרגין דביה, והיה רכיב על ההוא וזויא בישא, בגין לאסטאה לון. בגין דההוא וזויא דהיה קאים תזוזתיה, איהו עקימא לאסטאה, בגי זשא, ולפתאה לון. בגין דכתיב, (משלי ה) כי נפת תטפנה שפתי זרה וזולק משמן זוכה. ודא יהיב זיכלא, ודא עביר אומנותא בעלמא, ודא בלא דא לא יכלי לשלטאה.

455. בגין כך, כך ההוא קשרא דאמצעיתא, אתוזבר בנקבא, כדין נזותי דינין, וכל דזוקין לעלמא וכד האי לא אתתקף דלא נטיל, בלא אתבר ואתכפייא, דלא יכל לשלטאה. ועל דא, בלא אתבר ואתכפייא, ברזא דקרבגין דלתתא. וסלקא מאן דסלקא, לאתעטרא לעילא, ולא אתברכא מעמקא עלאה, דזהיר לכל אנפין.

456. קשרא תליתאה האי איהו תקיפא בתקיפו יתיר, והאי אקרי צר"ה. בגין דמהאי נפקי שולטנו, לאשראה דזוקין, ולמעבד עאקו לבגי זשא. ורזא דתלת קשרין אלין, דכתיב, (תהלים עח) עברה וזעם וצרה. אלין תלת קשרין דימינא.

457. תלת קשרין דשמאלא, כך מתתקפי כזודא, כדין ההיא שמאלא אקרי, (תהלים עח) משלחו"ת מלאכי רעים. בגין דמהאי שמאלא, אשתדרו לתתא, ונטלי תוקפא, כל אינון מלאכין בישין, אינון דנפקי מסטרא דלתתא, כדקאמרן. וכל דא מו"ו דרגא תננינא ודרגא תליתאה.

458. דרגא רביעאה, האי דרגא קיימא, מו"ו עקימו דרוגא, גוון אשא. והאי אקרי אמצעיתא. דאיהו גופא, דקיימא בין תרין דרועין. דכא אית להטא, דמלהטא בסומקא כוורדא. מהכא נפקי תקיפו

שנותן רשות ושלטון למטה לתקוף ולשפך דמים, זה נובע הנקבה, וזה צריך את זה כמו שהגוף צריך את הנפש, והנפש אינה עושה אמונות אלא בגוף. ועל כן כל הכח וכל התקוף יוצאים מכאן, להתקוף ולעשות אמונות בעולם להרע, הנקבה שמקבלת מהזכר תמיד.

לְנוֹתָא לְתַתָּא, לְאַתְקָפָא לְאוּשְׁדָא דְמִין. בְּגִין דְּהָאִי אִיהוּ דִּיהִיב רְשׁוֹ וְשׁוֹלְטָנָא לְתַתָּא, לְאַתְקָפָא וְלְאוּשְׁדָא דְמִין. הָאִי נְבִיעַ לְנוֹקְבָא, וְדָא אַעֲטָרִיךָ לְדָא, כְּמֹה דְאַעֲטָרִיךָ גּוֹפָא לְנַפְשָׁא, וְנַפְשָׁא לָא עֲבִיד אוּמְנוּתָא, אֶלָּא בְּגוֹפָא. וְעַל דָּא, כָּל זַיְלָא, וְכָל תְּקִיפּוּ, מִהֲכָא נָפִיק, לְאַתְקָפָא, וּלְמַעַבְדַּ אוּמְנוּתָא בְּעַלְמָא, לְאַבְאֶשָׁא. כְּנוֹקְבָא דְמִקְבְּלָא מִן דְּכוּרָא תְּדִיר.

459. בְּכָל דְּרָגָה וְדְרָגָה וּבְכָל קָשֶׁר וְקָשֶׁר יֵשׁ כְּמֹה מְמַנִּים וְכְמֹה גְדוּדֵי מַחְבָּלִים, שְׂבָלָם מְנַהֲגִים בְּשִׁבְלֵם, וְכָל הַמְנַהֲגִים בְּגִלְלָם, כָּלָם לְמַטָּה, שֶׁהֵם חִילוּתֵיהֶם שֶׁל הַנְּקֵבָה, וּלְכָלָם יֵשׁ דְּרָגָה יְדוּעָה לְמַעְלָה לְהִיּוֹת מְנַהֲגִים בָּהּ.

459. בְּכָל דְּרָגָא וְדְרָגָא, וּבְכָל קִשְׁרָא וְקִשְׁרָא, אִית כְּמֹה מְמַנֵּן, וְכְמֹה טְרִיקֵי זַיְלִין, דְּכָלְהוּ אֶתְנַהֲנֵן בְּגִינֵיהוּ, וְכָלְהוּ דְאַתְנַהֲנֵן בְּגִינֵיהוּ, כָּלְהוּ לְתַתָּא, דְּאֵינוֹן זַיְלִין דִּי בְּנוֹקְבָא, וְכָלְהוּ אִית לֵון דְּרָגָא יְדִיעָא לְעִילָא לְאַתְנַהֲנָא בֵּיהּ.

460. כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ לְצַד הָעֲלִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ הִיכְלוֹת יְדוּעִים לְדְרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת לְהַפְלִל אֵלּוּ בָּאֵלּוּ – כִּךְ גַּם לְמַטָּה (בַּחֲשֹׁךְ) בְּהַפְךָ, בְּצַד הָאַחֵר, יֵשׁ דְּרָגוֹת לְאוֹתָם הִיכְלוֹת הַנְּקֵבָה לְהַפְלִל אֵלּוּ בָּאֵלּוּ.

460. כְּמֹה דְּאִית לְסִטְרָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, הִיכְלִין יְדִיעָאן, לְגַבֵּי דְרָגִין עֲלָאִין, לְאַתְכַּלְלָא אֶלְיָן בָּאֶלְיָן, הָכִי נְמִי לְתַתָּא (ס"א בחשוכא) בְּהַפּוּכָא, בְּסִטְרָא אֲוֹרָא, אִית דְּרָגִין, לְגַבֵּי אֵינוֹן הִיכְלִין דְּנוֹקְבָא, לְאַתְכַּלְלָא אֶלְיָן בָּאֶלְיָן.

461. בְּדְרָגָה הַזֶּה, שֶׁהִיא רְבִיעִית, עוֹמְדִים דִּינִים רָעִים לְרַדֵּת לְמַטָּה וּלְהַמְסֹר לְאוֹתָם שְׁעוֹשִׁים דִּין רַע קָשָׁה. מִכָּאן יוֹנְקִים אֶת חֲזָקָם לְהַתְקִיף וּלְהַשְׁלִים אוֹתוֹ הַדִּין שְׁעוֹשִׁים. וּמִשּׁוֹם כֵּן, כָּל הַדְּרָגוֹת הַלְלוּ כְּלוּלִים בָּהֶם, בְּכָל אוֹתָם הִיכְלוֹת הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁלְצַד הַנְּקֵבָה שֶׁלְמַטָּה. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל הַצְדִּיקִים שְׂמִטִּים אֶת דְּרָכָם מִהַדְרֵךְ הַזֶּה וְהוֹלְכִים אַחֵר יֵרָאֵת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשֵׁת רְבוּנָם. אֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

461. בְּהָאִי דְרָגָא, דְּאִיהוּ רְבִיעִיָּא, קִימִין דִּינִין בִּישׁוּן, לְנוֹתָא לְתַתָּא, וּלְאַתְמַסְרָא לְאֵינוֹן דְּעַבְדִּין דִּינָא בִּישָׁא תְּקִיפָא. מִהֲכָא יִנְקִי תוֹקְפָא דִּילְהוֹן, לְאַתְקָפָא, וּלְאַשְׁלֵמָא הֵהוּא דִּינָא דְעַבְדִּי. וּבְגִין כֵּן, כָּל הַנִּי דְרָגִין כְּלִיכִין בָּהוּ, בְּכָל אֵינוֹן הִיכְלִין תַּתְּאִין, דְּלְסִטְרָא נּוֹקְבָא לְתַתָּא. וְכָאֵה זַוּלְקִיהוֹן דְּצִדִּיקִיָּא, דְּסִטּוֹ אֲרוּזִיָּהוּ מְאוּרֻזָּא דָּא, וְאֶלְיָ בֵּתֵר דְּזוּלְקָתָא דְּקוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַתְקָדִישָׁא בְּקוּדִישָׁה דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְכָאִין אֵינוֹן בְּעַלְמָא דִּין, וּבְעַלְמָא דְּאַתִּי.

462. דְּרָגָה חֲמִישִׁית. הַדְּרָגָה הַזֶּה נִחְלָקֶת לְשִׁתֵּי דְרָגוֹת (צִדִּים), יְמִין וּשְׂמָאל. וְאֵלּוּ נִקְרָאִים שׁוֹקִים, מְשִׁיגוֹת לְהַרְעָה וְלְרַדֵּף, מִשּׁוֹם שֶׁכָּאֵן הַכֹּחַ שֶׁל הַרְדִּיפָה שֶׁל כָּל הַחֲלָאִים וְכָל הָרְעוֹת שְׂרֻדָּפִים אַחֵר הָרָשָׁעִים, וּכְשֶׁהֱדִין (בְּדְרָגָה) הַזֶּה

462. דְּרָגָא זְוִבִישָׁא. הָאִי דְרָגָא אֶתְפַּלֵּג לְתַרִּין דְּרָגִין (ס"א יְמִינָא, וּשְׂמָאֶלָּא. (רל"ב ע"ב) וְאֶלְיָ אֶקְרוֹן שׁוֹקִין, מִתְּדַבְּקִין לְאַבְאֶשָׁא וּלְמַרְדָּף. בְּגִין דְּהֲכָא תְּקִיפּוֹ דְּרִדִּיפּוֹ. דְּכָל מַרְעִין,

מתקרב, אזי (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. ואותם הרצים הם למטה, לרוץ להרע. וכל אלו נקראים רודפים, ועל זה כתוב (איכה ד) קלים היו רדפינו מנשרי שמים.

463. הדרגה הזו נחלקת לשני צדדים, לימין ולשמאל. שלשה קשרים הם לימין, ושלשה קשרים הם לשמאל. והקשרים הללו, ואותם הקשרים שאמרנו, כלם מסתכלים לאחור, משום שכל הקשרים העליונים הקדושים מסתכלים לתוך הפנימיים לגוף, כמו שנאמר (מלכים א ז) וכל אחריהם ביתה. ואלו כלם מסתכלים לאחור.

464. מה בין זה לזה? אלא אלו הקשרים העליונים הקדושים כלם בסוד של אדם, ומשום שהכל הוא בסוד של אדם, כתוב כל אחריהם ביתה. והקשרים האחרים הללו שאמרנו, אותם קשרים של האמצע, כלם מסתכלים לאחור, ואלו הם בסוד של בהמה. ומשום כך כל אחריהם לאחור. והסוד הזה כמו שבארנו – (תהלים לו) אדם ובהמה תושע ה'. זה בצד של אדם, וזה בצד של הבהמה. וכך הקרבן עולה – אדם ובהמה.

465. הקשר הראשון, בו עומד גון של חשכה בתוך ערפל (בתוך טהר הערפל) שצומח בקללה תחת האבן שעומדת עליו, שלא צומח. וזה עומד על הזכאים שיש בהם זכות, ואין להם זכות אבות להחזיק בה ולהגן עליהם.

466. וקשרים אחרים רודפים אחר הרשעים שהשו את דרכם מקדם לבן, ורודפים אחריהם, וכל אותם שרשם נראה בהם להיות מכרים. משום שכל אלו שראויים להענש, מלאך אחד שליח קדוש, שמצד הגבורה, יורד ורושם בהם

וכל בישין, רדפי בתרייהו דזייבא. וכד דינא (ס"א דרגא) דא אתקריב, כדין הרצים יצאו דחופים. ואינון רצים אינון לתתא, למרהט לאבאשא. וכל אינון אקרון רודפים, ועל דא כתיב (איכה ד) קלים היו רודפנו מנשרי שמים.

463. האי דרגא אתפלג לתרין סטריין, לימינא ולשמאלא. תלת קשרין אינון לימינא. ותלת (ויחי רמ"א ע"א) קשרין אינון לשמאלא, ואלין קשרין, ואינון קשרין דקאמרן, כלהו מסתכלן לאזוורא. בגין דאינון קשרין עלאין (דף רמ"ד ע"ב) קדישין, כלהו (ויצא קכ"ד) מסתכלן לגו פנימאי לגופא, כמה דאת אמר (מלכים א ז) וכל אזווריהם ביתה. ואלין כלהו מסתכלן לאזוורא.

464. מה בין האי להאי. אלא אלן קשרין, עלאין קדישין כלהו ברזא דאדם, ובגין דכלא איהו ברזא דאדם, כל אזווריהם ביתה כתיב. ואלין קשרין אזורין דקאמרן, אינון קשרין דאמצעיתא, כלהו מסתכלן לאזוורא, ואלין אינון ברזא דבהמה. ובגין כך כל אזווריהם לאזוורא. ורזא דא כמה (רל"ט ע"ב) דאוקימנא, (תהלים לו) אדם ובהמה תושע יי. דא בסטרא דאדם, ודא בסטרא דבהמה. וקרנא הכי סלקא, אדם ובהמה.

465. קשרא קדמאה, ביה קיימא זיונא דזשוכא גו עורפלא, (ס"א גו טהירא דעורפילא) דצמוז באתלטייא תזוזת אבנא דקיימא עליה, דלא צמוז. והאי קיימא עליהו דזכאי, דאית בהו זכין, ולא אית בהו זכו דאבהתא לאתתקפא בהו, ולאגנא עליהו.

466. וקשרין אזורין, רדפי בתר זייבא דסטו ארוזיהו מקדמות דנא, ורדפי אבתרייהו, וכל אינון דרשימו אתנוזי בהו לאשתמודעא. בגין דכל אינון דאתנוזון לאתענשא, וזד מלאכא, שליזא קדישא,

רשם, ואותו הרשם מִכָּר לְמַעַלָּה לְכָל אוֹתָם
בְּעֵלֵי הַדִּין. וּבִשְׁאוֹתוֹ רֶשֶׁם מִכָּר לָהֶם – מִי
שָׂרְאוֹי לְחִלָּאִים, מַלְקִים אוֹתוֹ בְּחִלָּאִים. מִי
שָׂרְאוֹי לְמִכְאוּבִים וּלְשָׂר עוֹנְשִׁים, הַכֹּל רוֹאִים
בְּאוֹתוֹ הַרְשָׁם.

467. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כָּל אוֹתָם הַקְשָׁרִים עוֹמְדִים
לְאַחֹר, וּבִזְמַנִּים בְּאוֹתָם שְׂבוּעָטִים בְּרִבּוֹנָם
וּבְכָל אוֹתָם הָרְאוּיִים לְבַעֵט בָּהֶם, פָּרַט לְצַדִּיקִים
וְחַסִּידִים וְשִׁישׁ לָהֶם זְכוֹת אָבוֹת שְׂרוּדָפִים
אֲחֵרֵיהֶם חִלָּאִים, שְׂאֵלָה אֵין שׁוֹלְטִים בָּהֶם וְלֹא
בָּאִים לָהֶם חִלָּאִים מִהֲצַד הַזֶּה.

468. וְאִם תֹּאמַר, מֵאַיִן מְקוֹם בָּאִים לָהֶם
חִלָּאִים? בֹּא וְרֵא, כְּתוּב (ישעיה נג) וְה' חֲפֵץ
דְּכָאוּ חֲחִלִּי. וְה' חֲפֵץ דְּכָאוּ, רוּצָה לְהַכּוֹת אוֹתוֹ
וְלַתֵּת לוֹ חִלָּאִים בְּדִי לְזִכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא
מִצַּד הָאֲחֵר, וְאֵלָּה נִקְרָאִים יְסוּרִים שֶׁל אֲהֻבָּה,
וְהַכֹּל בְּמִשְׁקַל אֶחָד שֶׁל הַקֹּדֶשׁ עוֹלָה.

469. הַדְּרָגָה הַשְּׁשִׁית, זוֹ נִקְרָאת עֲרֵלָה. וְזוֹ וְכָל
אוֹתָן הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת לְמִטָּה, כֵּלֶן נִקְרָאוֹת
עֲרֵלָה, כִּי יוֹנְקוֹת מִהֲצַד הַזֶּה. וְזֶה תוֹךְ סוּד שֶׁל
נְחִ"שׁ בְּרַח (ישעיה כז), וְזֶה מִינִיק אֶת אוֹתוֹ
נְחִ"שׁ עֲקֻלְתוֹ"ן (שם). וְכָל הַדְּרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת
שֶׁנֶּאֱמָרוֹת בְּצַד הַזֶּה נִקְרָאוֹת בְּסוּר שֶׁל עֲרֵלָה,
וְהַכֹּל בְּסוּד אֶחָד הוֹלְכִים.

470. וּבֹא רֵא, עַל זֶה כָּל אוֹתָם הָאֵילָנוֹת
שֶׁנִּגְטְעוּ בְּאַרְצֵי טָרֶם הַשְּׂרִישׁ, שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם רוּחַ
שֶׁל הָעֲרֵלָה הַזֶּה, וְעַל זֶה כְּתוּב, (ויקרא יט)
וְעֲרַלְתֶּם עֲרַלְתוֹ אֶת פְּרִיו שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה
לָכֶם עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל. מִשּׁוּם שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ
הוּא, חִבִּיבוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תָּמִיד אֵלָיו, וְהַרְחִיק
אוֹתָם מִכָּל הַדְּרָכִים הָרְעוּת וְצַדִּיקִים הָרָעִים
וְהַטְּמָאִים לְהַדְבִּיק בְּצַד הַקֹּדֶשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא.

הִי מִסְטָרָא הַגְּבוּרָה, עֲזוּזִית וְרִשִּׁים בָּהּ רִשְׁיָמָא,
וְהָיָה רִשְׁיָמָא אֲשֶׁתְּמוּדָע לְעִילָא, לְגַבִּי כָּל אֵינוֹן
מֵאֲרִיהוֹן דְּדִיעָא. וְכֵן הָיָה רִשְׁיָמָא אֲשֶׁתְּמוּדָע
לְגַבִּיָּהּ, מֵאֵן דְּאֲתַנְוּזִי לְמִרְעִין, אֲלֵכִי לִיה בְּמִרְעִין.
מֵאֵן דְּאֲתַנְוּזִי לְמִכְאוּבִין, וְלְשָׂר עוֹנְשִׁין, כֹּלָא זִמְנָן
בְּהָיָה רִשְׁיָמוֹ.

467. וּבְגִין דָּא, אֵינוֹן קְשָׁרִין כִּלְהוּ קִיּוּמוֹ לְאִזְוּרָא,
וּבְעֵטִי בְּאֵינוֹן דְּבְעֵטִי בְּמֵאֲרִיהוֹן, וּבְכָל אֵינוֹן
דְּאֲתַנְוּזִין לְבְעֵטָא בָּהּ. בְּרִצְדִּיקִי וְזוֹסִידִי וְאִית לִוֵּן
זְכוֹ דְּאֲבָהוֹן, דְּמִרְעִין רִדְפִין אֲבִתְרִיָּהּ, דְּאֲלִין לֹא
שְׁלֵטִי בָּהּ, וְלֹא אֲתִי לִוֵּן מִרְעִין מִסְטָרָא דָּא.

468. וְאִי תִיָּמָא, מֵאֵן אֲתֵר אֲתִי לִוֵּן מִרְעִין. תָּא זִוּי
כְּתִיב, (ישעיה נג) וְיִי זִזְפֵּן דְּכָאוּ הַזֹּחֲלִי. וְיִי זִזְפֵּן,
דְּכָאוּ, אֲתֵרֵי לְמוֹזָאָה לִיה, וְלְמִיָּהֵב לִיה מִרְעִין,
בְּגִין לְזַכָּאָה לִוֵּן לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְלֹא מִסְטָרָא אִזְוּרָא,
וְאֲלִין אֲקֵרוֹן יְסוּרִין דְּאֲהֻבָּה, וְכֹלָא בְּזוּד מִתְקַלָּא
דְּקוּדֶשׁא סְלִקָּא.

469. דְּרָגָא שְׁתִּיתָאָה. הֵאִי אֲקֵרִי עֲרֵלָה. וְדָא, וְכָל
אֵינוֹן דְּרָגִין תַּתְּאִין, לְתַתָּא, כִּלְהוּ אֲקֵרוֹן עֲרֵלָה, בְּגִין
דִּינְקִי מִסְטָרָא דָּא. וְהֵאִי אִיהוּ גֵּו רִזָּא דִּינְזוּ"שׁ בְּרִינוֹ.
וְהֵאִי יִנִּיק, לְהָיָה נְזוּ"שׁ עֲקֻלְתוֹ"ן. וְכִלְהוּ דְּרָגִין
אִזְוּרִין, דְּאֲתַנְוּזִין בְּהֵאִי סְטָרָא, אֲקֵרוֹן גִּוְהִרְקִי
דְּעֲרֵלָה. וְכֹלָא בְּרִזָּא וְזָדָא קָא אֲזִלִּי.

470. וְתָא זִוּי, עַל דָּא, כָּל אֵינוֹן אֵילָנִין דְּאֲתַנְזְטְעוּ
בְּאַרְעָא, עַד לֹא אֲשֶׁתְּרִשׁוּ, שְׂרִיָּא עֲלִיָּהּ רוּחָא
מִסְטָרָא דְּהֵאִי עֲרֵלָה, וְעַל דָּא כְּתִיב, (ויקרא יט)
וְעֲרַלְתֶּם עֲרַלְתוֹ אֶת פְּרִיו שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם
עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל. בְּגִין דְּקוּדֶשׁא בְּרִיָּה הוּא,
זְכוּבִיבוֹתָא דִּישְׂרָאֵל תְּדִיר לְגַבִּיָּהּ, וְרוּזִיק לִוֵּן, מִכָּל
אוֹרְזִין בִּישִׁין, וְסִטְרִין בִּישִׁין וּמִסְאֲבִין, לְאֲתַדְּבָקָא

בְּסִטְרָא דְקָדוּשָׁה. וְכַאֲשֶׁר אֵינוֹן בְּהָאֵי עֲלָמָא וְכַאֲשֶׁר אֵינוֹן בְּעֲלָמָא דְאֵתִי.

471. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי שְׁנִינוּ בְּאוֹתָם הַהִיכְלוֹת, שֶׁהֵם עוֹמְדִים לְסֹדֵר אֶת סִדּוּר שְׁבָחוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בֵּין סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּדָבָר, בֵּין סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּרִצּוֹן. מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּדָבָר, וְיֵשׁ סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּרִצּוֹן וְכֹנֶנֶת הַלֵּב, לְדַעַת וּלְהַסְתַּכֵּל, כְּדֵי לְהַסְתַּכֵּל לַמַּעֲלָה לַמַּעֲלָה עַד אֵין סוּף, שֶׁשֶׁם נִתְקַעִים כָּל הָרִצּוֹנוֹת וְהַמַּחְשָׁבוֹת וְלֹא עוֹמְדִים בְּדָבָר כָּלָל. אֲלָא כְּמוֹ שֶׁהוּא נִסְתָּר, כִּף כָּל דְּבָרָיו בְּסִתְרָה.

472. בָּא וְרָאָה, זֶה שְׁאֲמַרְנוּ בְּכָל אוֹתָם הַהִיכְלוֹת (תְּלִיִּים), כָּל אוֹתָם הַסִּדּוּרִים הֵם בְּכָלֵל אֶחָד, כְּדֵי לְהַכְלִיל תַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיּוֹנִים.

473. אָבֵל תָּא וְזוּי, מִשֶּׁהָ כֹּד סִדֵּר עֲלוֹתֶיהָ בְּגִינֶיהוּן דִּישְׁרָאֵל, אָרִיף בְּהָאֵי עֲלוֹתָא, בְּגִין דְּאִיהִי עֲלוֹתָא דְקִיּוּמָא לְעִילָא. וְכֹד סִדֵּר עֲלוֹתֶיהָ בְּקִצְרוֹ דְּאוֹזוֹתֶיהָ, לֹא אָרִיף בָּהּ, בְּגִין דְּקִיּוּמָא לְתַתָּא. דְּכַתִּיב, (בְּמִדְבָּר יב) אֵל נָא רְפָא נָא לָהּ. וְלֹא הָאָרִיף יוֹתֵר, כִּי הוּא בַּעַל הַבַּיִת וְצוּהָ אֶת בֵּיתוֹ כְּרֹאִי, וּמִשּׁוּם כִּף לֹא הָאָרִיף יוֹתֵר בְּבִקְשָׁתוֹ. (וְעַל זֶה כָּלֵם) וְכָל הַסִּדּוּרִים לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינָה בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ בְּכָל אוֹתָם (שָׁאֵר) הִיכְלוֹת שְׁאֲמַרְנוּ.

474. רַבִּי שְׁמַעוֹן קָם וְאָמַר, אֲשֶׁרִי חִלְקָה אֲדָם הָרִאשׁוֹן, נִבְחָר מִכָּל הַנִּבְרָאִים שְׁעוֹמְדִים בְּעוֹלָם, שֶׁהִגְדִּיל אוֹתָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַכָּל וְהַכֵּנִים אוֹתָהּ לְגַן עֵדֶן, וְתִקֵּן לָהּ שִׁבְעַת חֲפוֹת שֵׁם לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּעֶנְג שֶׁל הַנֶּעַם הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים כז) לַחֲזוֹת בְּנֶעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. לַחֲזוֹת בְּנֶעַם ה' – לַמַּעֲלָה. וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ – לַמַּשָּׂה. לַחֲזוֹת בְּנֶעַם ה', בְּאוֹתָם שְׁבַעַת הַרְקִיעִים לַמַּעֲלָה. וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ,

471. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא תְּנִינֵן בְּאֵינוֹן הִיכְלוֹן, דְּאֵינוֹן קִיּוּמִין, לְסִדְרָא סִדּוּרָא דְשִׁבְחוֹא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא בֵּין סִדּוּרָא דְקִיּוּמָא בְּמִלָּה בֵּין סִדּוּרָא דְקִיּוּמָא בְּרִעוּתָא. בְּגִין דְּאֵיתִי סִדּוּרָא דְקִיּוּמָא בְּמִלָּה, וְאֵיתִי סִדּוּרָא דְקִיּוּמָא בְּרִעוּתָא וְכֹוּנָה דְלִבָּא, לְמַנְדַּע וּלְאַסְתַּכְלָא, בְּגִין לְאַסְתַּכְלָא לְעִילָא לְעִילָא עַד אֵין סוּף, דְּתַמָּן (קל"ט ע"א) תְּקִיעוֹ דְּכָל רִעוּתִין וּמוֹזָשׁ בֵּין, וְכֹא קִיּוּמִין בְּמִלָּה כָּלֵל, אֲלָא כְּמוֹהִי דְּאֵיהִי סְתִימָה, הָכִי כָּל מְלוֹי בְּסִתְיָמוֹ.

472. תָּא וְזוּי (בְּרִאשִׁית מ"א ע"א) הָאֵי דְאֲמַרְן בְּאֵינוֹן הִיכְלוֹן כְּלָהוּ (נ"א תְּלִיִּין), כָּל אֵינוֹן סִדּוּרִין אֵינוֹן כָּלֵל וְזוּדָא, בְּגִין לְאַתְכַּכֵּלָא תַתָּאִי בְּעֲלָאִי.

473. אָבֵל תָּא וְזוּי, מִשֶּׁהָ כֹּד סִדֵּר עֲלוֹתֶיהָ בְּגִינֶיהוּן דִּישְׁרָאֵל, אָרִיף בְּהָאֵי עֲלוֹתָא, בְּגִין דְּאִיהִי עֲלוֹתָא דְקִיּוּמָא לְעִילָא. וְכֹד סִדֵּר עֲלוֹתֶיהָ בְּקִצְרוֹ דְּאוֹזוֹתֶיהָ, לֹא אָרִיף בָּהּ, בְּגִין דְּקִיּוּמָא לְתַתָּא. דְּכַתִּיב, (בְּמִדְבָּר יב) אֵל נָא רְפָא נָא לָהּ, וְלֹא אָרִיף יוֹתֵר, בְּגִין (בְּרִאשִׁית צ"א ע"ב) דְּאֵיהִי מְאִרִי דְּבֵיתָא, וּפְקִיד בֵּיתֶיהָ כְּדָקָא וְזוּי, (דף רמ"ה ע"א) וּבְגִין כִּף לֹא אָרִיף יוֹתֵר בְּבִעוּתֶיהָ. (נ"א וְעַל דָּא כוֹלָהוּ) וְכָלֵהוּ סִדּוּרִין, לְאַשְׁרָאָה עִכְיָנָא בְּעֲלָמָא, כְּמוֹהִי דְּאוֹקִימָנָא בְּכָל אֵינוֹן (שָׁאֵר) הִיכְלוֹן דְּקִיּוּמִין.

474. רַבִּי שְׁמַעוֹן קָם וְאָמַר, וְכַאֲשֶׁר זִוְלָקָא דִּילָךְ אֲדָם קִדְמָאָה, בְּרִירָא דְכָל גְּבִרָאִין, דְּקִיּוּמִין בְּעֲלָמָא, דְּרַבִּי לָךְ קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא עַל כָּלָא, וְאֵעִיל לָךְ בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, וְאַתְקִין לָךְ ז' זִוּפוֹת בֵּיהּ, לְאַשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּעֶנְזָא דְנֶעַם עֲלָאָה, כְּמוֹהִי דְּאֵתִי אָמַר (תְּהִלִּים כז) לַחֲזוֹת בְּנֶעַם יי' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. לַחֲזוֹת בְּנֶעַם יי' לְעִילָא. וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ לְתַתָּא.

באותם שבועת הקיעים שלמטה, ואלה עומדים
אלה כנגד אלה.

475. ובכלם עמדת בגן עדן. אותן שבע החפות
העליונות הקדושות עומדות עליה למעלה
להתעטר בהן, ואותן שבע תחתונות עמדת בהן
להשתעשע בהן, ובכלן השלים אותה אדונך
להיות שלם בכל.

476. עד שנדחו רגליה אחר עצת אותו נחש
הרע, וגרשת מגן עדן, וגרמת לה מות ולכל
העולם, משום שעזבת את העדונים הללו
שלמעלה ולמטה, ונמשכת אחר אותן תשוקות
טמאות שנקראות ראש פתנים, שהגוף מושך
בהן ולא הרוח, כמו שנאמר (דברים לב) וראש
פתנים אכזר. וכתוב ענבמו ענבי רוש. עד שבא
אברהם החסיד והתחיל לתקן עולם, ונכנס
לתוך האמונה הקדושה ותקן למעלה ולמטה
באותם רקיעים עליונים ובאותם רקיעים
תחתונים.

477. אותם התחתונים הם היכולות לאותם
רקיעים עליונים להאחז זה בזה ולהקשר זה בזה,
כמו שבארנו באותם היכולות שאמרנו. ואף על
גב שבארנו שם בתוך הכלל, כאן יש לנו לפרט
דברים ולתקן את היחוד כראוי, כדי שלא יטעו
החברים, וילכו בדרך ישרה, כפתוב (הושע
יד) כי ישרים דרכי ה' וצדיקים וגו'.

478. ההיכל הראשון – ראשית תוף האמונה,
וזהו ראשית לסוד האמונה, ובדרגות של מראה
האמונה. נביאי האמת היו רואים מתוך
האספקלריה הזו שאינה מאירה, ומשום שזוהי
ראשית האמונה, כתוב (שם א) תחלת דבר ה'
בהושע. שראה מתוך דרגה זו, שהיא ראשית

לזוהות בנעם יי, באינן שבעה רקיעין לעילא,
ולבקר בהיכלו באינן שבעה רקיעין דלתתא, ואלין
קיימין אלין לקבל אלין.

475. ובכלהו קמות בגנתא דעדן. אינן שבעה זיפות
עלאין קדישין, קיימו עקר לעילא, לאתעטרא בהו.
ואינן ז' תתאין, קמות בהו לאשתעשעא בהו,
ובכלהו אשלים לך מארה, למיהוי שלים בכלא.

476. עד דאתדוון רגלך, בטר עיטא דההוא זוניא
בישא, ואתתרכת מגנתא דעדן, וגרמת מותא לך,
ולכל עלמא, בגין דשכקת אלין עדונים דלעילא
ותתא, ואתמשכת בטר אינן כסופין מסאבין,
דאקרון (איוב כ) ראש פתנים, דגופא משיך בהו,
ולא רוזא. כמה דאת אמר, (דברים לב) וראש
פתנים אכזר. וכתוב ענבימו ענבי ראש. עד דאתא
אברהם זוסידא, ושאר לאתקנא עלמא, ועאל זו
מהימנותא קדישא, ואתקן לעילא ותתא, באינן
רקיעין עלאין, ובאינן רקיעין תתאין.

477. אינן תתאין, היכלין לאינן רקיעין עלאין,
לא תאזודא דא בדא, ולא תקשרא דא בדא, כמה
דאוקימנא באינן היכלין דקאמרון. ואף על גב
דאוקימנא התיס זו בכלא, הכא אית לן לפרטא
מלין, ולא תקנא לזיודא בדקא יאות, בגין דלא
יטעון זכריא, ויהכון בארון מישר, כמה
דכתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו
בם וגו'.

478. היכלא קדמאה. שירותא זו מהימנותא, והאי
איהו שירותא לרוא דמהימנותא, ובדרגין דזיוו
דמהימנותא. נביאי קשוט, הוו זמאן בזו דא
אספקלריא דאינה מאירה, ובגין דהאי איהו
שירותא דמהימנותא, כתיב (הושע א) תזולת דבר
יי בהושע. דזמא בזו דרגא דא, דאיהו שירותא

כל הדרגות לעלות למעלה, וסוף כל הדרגות לרדת למטה.

479. ומשום שהושע ראה מתוך הראשית הזאת, סוף כל הדרגות, הצטרף לטל את אשת זנונים הזאת, משום שישראל נאחזו ונמשכו משם למטה לאותו מקום שנקרא אשת זנונים, משום שעזבו ולא נדבקו באשת חיל הזו, וראה משם כל אותם היכלות שהם בצד הטמאה (שיש לו).

480. היכלות הטמאה, כלם טמאים למי שנדבק בהם, ועל זה כתוב, קח לך אשת זנונים וגו'. וכי נביא אמת צריך את זה? אלא משום שאסור לו לאדם להכנס לאותם היכלות, כדי שלא ימשך אחריהם כמו שעשה נח, שכתוב (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל.

481. והושע פחד להסתכל באותם היכלות שנטמאו בהם ישראל ונדבקו, שלא ימשך אחריהם, כמו שכתוב בנח, וישת מן היין וישכר ויתגל. עד שאמר לו, קח לך אשת זנונים וילדי זנונים. וכתוב וילך ויקח את גמר בת דבליים. לדעת במה נדבקו ונטמאו ועזבו את סוד האמונה, בשביל אל נכר. ועל זה ראה מתוך ההיכל הזה, ראשית כל הדרגות.

482. ההיכל הזה ראשית של הכל לעלות בדרגות. ההיכל הזה הוא מדור שעומד באור, להתעטר בדרגותיו, להסתכל באותן דרגות עליונות, שכתוב (שמות כד) ויראו את אלהי ישראל.

483. בהיכל הזה ממנה אחד שמש, טהריא"ל שמו, והוא עומד על פתח אותו ההיכל. וכל הנשמות שעולות, עומד הממנה הזה בפתח הזה, וכמה ממנים אחרים עמו, וכלם אש לוהטת ושרביטי אש בידיהם, וכלם בעלי עינים. הממנה

הכל דרגין לסלקא לעילא, וסופא הכל דרגין לזוהתא לתתא.

479. ובגין דהושע זומא מנא שירותא דא, סופא הכל דרגין, אצטריך לנטלא האי אשת זנונים, בגין דישראל אתדוון ואתמשכו מתמן לתתא, לגבי ההוא אתר דאקרי אשת זנונים, בגין דשכחו, ולא אתדבקו בהאי אשת זל. וזומא מתמן כל אינן היכלין דאינן בסטרא מסאבא. (דאית ליה)

480. היכלין דמסאבא, כלהו מסאבין למאן דאתדבק בהון, ועל דא כתיב, קוז לך אשת זנונים וגו'. וכי נביאה דקשוט אצטריך לדא. אלא, בגין דאסיר ליה לבר גש לאעלא באינן היכלין, בגין דלא יתמישה אבתריהו, כזוונא דעבד זוז, דכתיב, (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל.

481. והושע דזויל לאסתכלא באינן היכלין דאסתאבו בהו ישראל ואתדבקו, דלא יתמישה אבתריהו, כמה דכתיב בזוז וישת מן היין וישכר ויתגל. עד דאמר ליה, קוז לך אשת זנונים וילדי זנונים. וכתיב וילך ויקוז את גמר בת דבליים. למנדע במה דאתדבקו ואסתאבו, ושכחו רזא דמהימנותא, בגין (רמ"ג ע"א) אל נכר. ועל דא, זומא מנא היכלא דא, שירותא הכל דרגין.

482. היכלא דא, שירותא דכלא, לסלקא בדרגין. האי היכלא, איהו מדורא דקיימא בנהירו. לאתעטרא בדרגין, לאסתכלא באינן דרגין עלאין, דכתיב, (שמות כד) ויראו את אלהי ישראל.

483. בהאי היכלא, זוז ממנא שמישא טהריא"ל שמייה. ואיהו קיימא על פתוזא דההוא היכלא, וכל נשמותין דסלקין, קיימא האי ממנא בהאי פתוזא, וכמה ממנן אזורגין עמיה, כלהו אשא דמילהטא, ושרביטין דאשא (רי"ב ע"א) בידיהו, וכלהו (דף

הָיָה עוֹמֵד בְּצַד זֶה. אִם זֹכֶה הַנִּשְׁמָה הָיָה לְהִכָּנֵס, הַמִּמְנָה הָיָה פּוֹתֵחַ פֶּתַח וְהִיא נִכְנָסֶת.

484. וְאִם לֹא זֹכֶה, אוֹתוֹ הַמִּמְנָה הָאֲחֵר שְׁעוֹמֵד בְּצַד הָאֲחֵר מִזְמָן, וְכַמּוֹה אֶלֶף וּרְבָבוֹת שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים עִמּוֹ. דּוֹחָה אוֹתָהּ אוֹתוֹ הַמִּמְנָה הָאֲחֵר הַקָּדוֹשׁ, וְלֹקַח אוֹתָהּ הָאֲחֵר הָיָה שֶׁבְּצַד הַטְּמֵאָה, וּמִכְנִיס אוֹתָהּ לְתוֹךְ אוֹתָם הַהִיכָלוֹת הַטְּמֵאִים, וְכָל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים אוֹחִזִּים אוֹתָהּ, עַד שֶׁמּוֹרִידִים אוֹתָהּ לְגִיהֶנֶם, וְנִדְוֶנֶת שָׁם שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים. הַתִּקּוֹן שֶׁל אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר, בֵּית דִּין לְדוֹן בָּהֶם אֶת הַרְשָׁעִים.

485. כְּמוֹ כֵּן אוֹתוֹ הַמִּמְנָה הַקָּדוֹשׁ שְׁעוֹמֵד עַל אוֹתוֹ פֶּתַח – כָּל אוֹתָן תַּפְלוֹת שְׁבוּקָעוֹת אֲוִירִים וְרִקְיָעִים לְהִכָּנֵס לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, אִם תַּפְלַת רַבִּים הֵם – הוּא פּוֹתֵחַ פֶּתַח וּמִכְנִיס אוֹתָהּ הַתַּפְלָה, עַד שֶׁנַּעֲשׂוֹת כָּל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם עֲטָרָה בְּרָאשׁ צַדִּיק חַי הָעוֹלָמִים, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוָה.

486. וְאִם תַּפְלַת יָחִיד הִיא – עוֹלָה עַד שְׁמִיגִיעָה לְפֶתַח הַהִיכָל הָיָה, שֶׁהַמִּמְנָה הָיָה עוֹמֵד בּוֹ. אִם נֶאֱדָה הִיא הַתַּפְלָה לְהִכָּנֵס לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ (יִפָּה), מִיָּד פּוֹתֵחַ פֶּתַח וּמִכְנִיס אוֹתָהּ. וְאִם לֹא נֶאֱדָה, הוּא דּוֹחָה אוֹתָהּ הַחוּצָה, וְיִוֹרֶדֶת לְשׁוֹטֵט בְּעוֹלָם, וְעוֹמֶדֶת בְּתוֹךְ הָרִקְיָע הַתַּחְתּוֹן מֵאוֹתָם הָרִקְיָעִים שֶׁלִּמְטָה שְׁמִנְהִיגִים תוֹךְ הָעוֹלָם. וּבְאוֹתוֹ רִקְיָע עוֹמֵד מִמְנָה אֶחָד שֶׁשְּׁמוֹ סְהִדִיא"ל, וּמִמְנָה עַל הָרִקְיָע הָיָה, וְנוֹטֵל אֶת כָּל אוֹתָן הַתַּפְלוֹת שֶׁנִּדְחָה, שֶׁנִּקְרְאוֹת תַּפְלוֹת פְּסוּלוֹת, וְגוֹנֵז אוֹתָן, עַד שֶׁנִּדְוֶן (שֶׁשֶּׁב) אוֹתוֹ אָדָם.

487. אִם שָׁב לְרִבּוֹנוֹ בְּרָאוּי וּמִתְפַּלֵּל תַּפְלָה זָכָה אַחֲרֵת – אוֹתָהּ תַּפְלָה זָכָה בְּשְׁעוֹלָה, נוֹטֵל אוֹתוֹ הַמִּמְנָה סְהִדִיא"ל אֶת הַתַּפְלָה הַזֶּה, וּמַעֲלָה אוֹתָהּ לְמַעְלָה, עַד שֶׁפּוֹגֶשֶׁת בְּאוֹתָהּ תַּפְלָה זָכָה,

רמ"ה ע"ב) מֵאֲרִי דְעֵינִין. הֵאִי מִמְנָה קִיִּימָא בְּסִטְרָא דָא, אִי זְכָאת הֵאִי זְשִׁמְתָא לְמִיַּעַל, הֵאִי מִמְנָה פִּתּוּן פִּתּוּן וְעֵאלֶת.

484. וְאִי לֹא זְכָאת, הֵהוּא מִמְנָה אֲוִירָא דְקִיִּימָא בְּסִטְרָא אֲוִירָא, וְזִמְיָן, וְכַמּוֹה אֶלֶף וּרְבָבוֹן גְּרִדִּינִי זִימוּסִין עִמִּיהָ. דְּזִיזִי לָהּ הֵהוּא מִמְנָה אֲוִירָא קְדִישָׁא, וְנִקְיִט לָהּ הֵאִי אֲוִירָא, דִּי בְּסִטְרָא דְמִסְאֲבָא, וְאֵעִיל לָהּ גּוֹ אֵינִין הִיכְלִי מִסְאֲבִי. וְכָל אֵינִין גְּרִדִּינִי זִימוּסִין אֲוִירָא לָהּ, עַד דְּנִזְוִתִי לָהּ לְגִיהֶנֶם, וְאֶתְרַגַּת תַּמָּן תְּרִיסָר יָרֵוּזִי. תַּקְנָא דִּהֵהוּא סִטְרָא אֲוִירָא, בִּי דִּינָא לְאֶתְרַגַּת בָּהּ זִיזִיבָא.

485. כְּנִוְנָא דָא, הֵהוּא מִמְנָה קְדִישָׁא, דְקִיִּימָא עַל הֵהוּא פִּתּוּן, כָּל אֵינִין צְלוֹתִין, דְּבִקְעִי אֲוִירִין וְרִקְיָעִין, לְמִיַּעַל קָמִי מִלְכָּא, אִי צְלוֹתָא דְסִגְיָאִין אֵינִין, פִּתּוּן פִּתּוּן, וְאֵעִיל הֵהוּא צְלוֹתָא עַד דְּאֶתְעִבִּירוּ כָּל צְלוֹתִין דְּעֻלְמָא, עֲטָרָא בְּרִישָׁא דְצַדִּיק זִיזִי עֻלְמִין, כְּמִדָּה דְאִיקְמוּהָ.

486. וְאִי צְלוֹתָא דִּיזְוִיד, סִלְקָא עַד דְּמִטִּי לְפִתּוּן דְּהִיכְלָא דָא, דִּהֵאִי מִמְנָה קִיִּימָא בֵּיהּ. אִי יָאֵה הֵהוּא צְלוֹתָא, לְאֵעֻלָּא קָמִי מִלְכָּא קְדִישָׁא (יָאוֹת), מִיָּד פִּתּוּן פִּתּוּן, וְאֵעִיל לָהּ. וְאִי לֹא יָאֵה, דְּזִיזִי לָהּ לְבָר, וְנִזְוִתָא וְאֶתְשִׁטִּיא בְּעֻלְמָא, וְקִיִּימָא גּוֹ רִקְיָעָא תַּתְּאָה מֵאֵינִין רִקְיָעִין דְּלִתְתָּא, דְּמִדְּבָרִי גּוֹ עֻלְמָא, וּבִהֵהוּא רִקְיָעָא, קִיִּימָא זֹדֵר מִמְנָה דִּי שְׁמִיָּה סְהִדִיא"ל, וּמִמְנָה עַל הֵאִי רִקְיָעָא. וְנִטִּיל כָּל הֵנִי צְלוֹתִין דְּאֶתְרַגַּתִּין, דְּאֶקְרוֹן צְלוֹתִי פְּסִילָאֵן וְגִנִּין לוֹן, עַד דְּאֶתְרַגַּת (נ"א דַּתב) הֵהוּא בָר זִשׁ.

487. אִי תַב לְגַבִּי מֵאֲרִיָּה כְּדָקָא יָאוֹת, וְצִלִּי צְלוֹתָא אֲוִירָא זְכָאת, הֵהוּא צְלוֹתָא זְכָאת כֹּד סִלְקָא, זְטִיל הֵהוּא מִמְנָה סְהִדִיא"ל הֵאִי צְלוֹתָא, וְסִלִּיק לָהּ

ועולות ומתעבדות באחד ונכנסות לפני המלך הקדוש.

488. ולפעמים נדחית אותה תפלה, משום שאותו אדם נמשך אחר הצד האחר, והוא נטמא באותו צד, ונטל אותה אותו ממנה שבאותו הצד האחר הטמא. ואז עומד אותו צד האחר הטמא, עולה ומזכיר את חטאי אותו האדם לפני הקדוש ברוך הוא ומסטיין עליו למעלה. ולכן כל התפלות וכל הנשמות, כשעולות, כלן עולות ועומדות לפני ההיכל הזה, והממנה הזה עומד על פתח ההיכל הזה להכניס נשמות ותפלות, או לדחותן החוצה.

489. מעל לפתח הזה יש פתח אחר שהקדוש ברוך הוא חותר לו, ונפתח שלש פעמים ביום ולא ננעל, ועומד לאותם בעלי תשובה ששופכים דמעה בתפלתם לפני רבונם. וכל השערים והפתחים ננעלים, עד שנכנסים ברשות, פרט לשערים הללו שנקראים שערי דמעה.

490. וכשהתפלה הזו של הדמעה עולה למעלה להכנס באותם השערים, מזדמן אותו אופן שעומד על שש מאות חיות גדולות, ששמו רחמיאל, ולוקח אותה התפלה באותן דמעות, התפלה נכנסת ונקשרת למעלה.

491. ואותן דמעות נשארות כאן ורשומות בפתח הזה. ויש דמעות אחרות, ורשומות תמיד על כל אותן מרכבות עליונות שלא נמחות (נראות). אלה הן דמעות ששפכו למעלה ולמטה כשנחרב בית המקדש, שבתוב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון. ואותן דמעות ששפכו על צדיקים וטהורים כשנסתלקים מהעולם. את כלן נטלות אותן המרכבות ומעבדות אותן באותן דמעות ששפכו על חרבן בית המקדש,

לעילא, עד דאערע בההיא עלותא זכאה, וסלקין ואתערבון כוזרא, ועאלין קמי מלכא קדישא.

488. ולזמנין אתדוויא ההיא עלותא, בגין דההוא בר נש אתמשה בטר סטרא אזורא, ואיהו אסתאב בההוא סטרא, ונטיל לה ההוא מבנא די בההוא סטרא אזורא מסאבא. וכדין קיימא ההוא סטרא אזורא מסאבא. סליק ואדכר זוזבוי דההוא בר נש קמי קודשא בריך הוא, ואסטי עליה לעילא. ועל דא, כל עלותין, וכל נשמותין, כד סלקין, כלהון סלקין וקיימן קמי היכלא דא. והאי מבנא קיימא על פתווא דהיכלא דא, לאעלא נשמותין ועלותין, או לדוויא לון לבר.

489. לעילא מהאי פתווא, אית פתווא אזורא, דקודשא בריך הוא זותיר לה ואתפתוז תלת זמני ביומא, ולא אנעיל, וקיימא לאינון מאריהון דתויבתא, די אושדין דמעה בצלותהון קמי מאריהון. וכל תרעין ופתוזין ננעלו, עד דעייכלי ברשותא, בר תרעין אלין, דאקרון שערי דמעה.

490. וכד האי עלותא דדמעה סלקא לעילא, לאעלא באינון תרעין, אודמן ההוא אופן דקיימא על שית מאה זיוון רברבן, ורומיא"ל שמייה, ונטיל ההיא עלותא, באינון דמעה, עלותא עאלת ואתקשרת לעילא.

491. ואינון דמעהין אשתארו הכא, ורשימין בהאי פתווא. ואית דמעהין אזורין, ורשימין תדיר על כל אינון רתיכין עלאין, דלא אתמוזון (ס"א אתחמון). אלן אינון דמעהין, דאושדו לעילא ותתא, כד אתזרב בי מקדשא, דכתיב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו זוזבוי מלאכי שלום מר יבכיון. ואינון דמעהין דאושדין על צדיקייא, וזכאין, כד מסתלקי מעלמא. כלהו נטלי לון אינון רתיכין, וערבי לון באינון דמעהין,

ועל זה כתוב (ישעיה כה) ומחה ה' אלהים
דמעה מעל כל פנים. מי הפנים? אלו המרכבות
העליונות הקדושות. ואחר כך – וחרפת עמו
יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר.

492. בהיכל הזה יש רוח שנקראת סטור"ה,
וזהו מראה הספיר שנוצץ לכל עבר, וזהו שעומד
לשני צדדים, ומאלו נפרדים ניצוצות
בהתנוצצות הנר, כמו שבארנו בכמה צדדים.
וכמה גוונים לוחטים מזה בצד הימין.

493. בשמותו רקיע עליון, הנקרא ששופע ויוצא
מעדן מוציא נשמות, להכניס לתוך ההיכל
השביעי למעלה, אותו היכל שביעי לוקח
אותם. וכשיוצאות אותן נשמות קדושות מתוך
אותו היכל שביעי, יורדות עד שמגיעות להיכל
הזה, ולוקח אותם הרוח הקדוש הזה ששמו
סטור"ה, שהוא לימין. וכל אותן נשמות של
זכרים שעתידים לפרח בצדיקים זכרים, לימין
כלן הוא לוקח אותן, ומתעבבות שם עד
שנקבלות בנשמות של הנקבות.

494. מהרוח הזו יוצאת רוח אחרת לשמאל,
שנראית ונגנזת ונכללת ברוח הראשונה הזו, והן
אחת כלולות זו בזו. והרוח האחרת הזו נקראת
אדיר"ה סנוג"א סניגיה (סנוג"א סטניה). זוהי
רוח לשמאל. וזו עומדת. בשתשוקת ההיכל
השביעי להדבק באותו נהר ששופע ויוצא, אותו
רצון שעולה ממטה למעלה עושה נשמות ברצון
שלו, והן נקבות.

495. וכשהרצון של אותו נהר יורד ונדבק
ממעלה למטה, עושים נפשות של זכרים. הרצון
שלמעלה עושה זכרים, והרצון שלמטה עושה
נקבות.

האתושרו על זריבו דבי מקדשא ועל דא
כתיב, (ישעיה כה) ומוזה יי אלהים דמעה מעל כל
פנים. מאן פנים. אלן רתיכין עלאין קדישין. ולבתר
וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי דבר.

492. בהאי היכלא, אית רוח דאקרי (רל"ג
ע"א) סטור"ה, והאי איהו וזיו ספירא, דנצין לכל
עיבר, והאי איהו דקיימא לתרין סטרין, ובמאלין
מתפרשאן נציעין כנציעו דשרגא, כמה (בראשית
ע"א) דאוקימנא בכמה סטרין. וכמה (דף רמ"ו
ע"א) גוין מלהטן מהאי בסטרא דימינא.

493. כד ההוא רקיעא עלאה, נהר דנגיד ונפיק
מערן, אפיק נשמתין, לאעלא גו היכלא שביעאה
לעילא, ההוא היכלא שביעאה נקיט לון. וכד נפקי
אינן נשמתין קדישין, מגו ההוא היכלא שביעאה,
נזותין עד דמטון להאי היכלא, ונקיט לון האי רוחא
קדישא סטור"ה (סטור"ה) שביעה, דאיהו
לימינא. וכל אינן נשמתין דכורין, דאינן זמינן
לאתפרווא בזכאין דכורין, לימינא כלהו נקיט לון,
ובתעבבי תמן, עד דאתכלילו בנשמתין דנוקבי.

494. מהאי רוחא נפקא (ר"ס ע"א) רוחא אחרא,
לשמאלא. דאתווי ואתנגיז ואתכליל בהאי רוחא
קדמאה, ואינן נזד, כליכן דא בדא. והאי רוחא
אחרא, אקרי אדיר"ה סנוג"א. סניגיה (נ"א סנוג"א
סטניה) האי איהו רוחא לשמאלא. והאי קיימא, דכד
תיאובתא דהיכלא שביעאה לאתדבקה (רנ"ח
ע"א) בההוא נהר דנגיד ונפיק, ההוא רעויתא
דסלקא מתתא לעילא, עבדא נשמתין ברעויתא
דיליה, ואינן נוקבי.

495. וכד רעויתא דההוא נהר, נזותא ואתדבקה
מעילא לתתא, עבדין נשמתין דכורין. רעויתא

הַלְעִילָא עֲבִיד דְּכוּרִין. רְעוּתָא דְּלִתְתָּא עֲבִיד
נִיקְבִּין.

496. וּבְשֵׁהנִשְׁמוֹת הַנִּקְבוֹת הִלְלוּ יוֹצְאוֹת מִתּוֹךְ
הַיֵּכָל שְׁבִיעִי, יוֹרְדוֹת (יוֹצְאוֹת) עַד שְׁמִינִיעוֹת
לְרוּחַ הַשְּׁמַאל הַזֶּה שֶׁנִּקְרָאת אֲדִירָה, וְנִקְרָאת (שְׁמוֹת כד) לְבַנְיָם הַסְּפִירָה, כְּמוֹ
שֶׁבָּאֲרָנוּ בַּעֲדָדִים אֲחֵרִים.

497. כִּינֵן שֶׁהִגִּיעוּ לְרוּחַ הַזֶּה אוֹתָן נִשְׁמוֹת
נִקְבוֹת, לִזְכָּת אוֹתָן הָרוּחַ הַזֶּה וְעוֹמְדוֹת בָּהּ.
וְאַחֵר כִּף נִכְלָלוֹת רוּחַ הַשְּׁמַאל הַזֶּה בְּרוּחַ הַיָּמִין
הַזֶּה, וְאֵז נַעֲשׂוֹת אוֹתָן הַנִּשְׁמוֹת כְּלוּלוֹת זָכָר
וְנִקְבָּה בְּאַחַד, (מִזְדוּגוֹת) וּפּוֹרְחוֹת מִהַיֵּכָל הַזֶּה,
וְנִפְרְדוֹת בְּבִנֵי אָדָם, כְּשֶׁבָּא לְהִתְפַּלֵּל כָּל אֶחָת
כְּפִי דְרִבְקָה, וְאַחֵר כִּף מִזְדוּגוֹת בְּאַחַד.

498. הָרוּחַ הַזֶּה שֶׁל הַשְּׁמַאל בִּימִין, מִכָּה זֶה בָּזוּ
לְהַפְלִיל, וְיוֹצְאִים נִיּוֹצוֹת שְׁמֵתִפְשִׁים לְכָל
עֵבֶר, וְנַעֲשִׂים אוֹתָם הָאוֹפָנִים מֵהֶם, מֵאוֹתָם
הַנִּיּוֹצוֹת שְׁיוֹצְאִים מִתּוֹךְ רוּחַ הַשְּׁמַאל, שֶׁכְּתוּב
בָּהֶם (יִחְזָקָא א) מֵרָאָה הָאוֹפָנִים וּמַעֲשִׂיהֶם
כְּעֵין תְּרִשִׁישׁ. וְאֵלּוּ הֵם אוֹפָנִים שְׁלוֹהֵטִים בְּאֵשׁ
וְעוֹמְדִים בְּשִׁירָה.

499. כִּינֵן שֶׁהִתְבַּשְּׁמוּ רוּחַ בְּרוּחַ וְנִכְלָלוּ בְּאַחַד,
אֵז יוֹצֵא אוֹר אֶחָד שְׁעוֹלָה וְיוֹרֵד, וּמִתְנַשֵּׁב עַל
אַרְבַּע שׁוּרוֹת שֶׁל אוֹפָנִים, וְהִיא חִזָּה אֶחָת
שְׁשׁוּלֶטת עֲלֵיהֶם, וְנִקְרָאת בְּזֶק. הַבְּזֶק הַזֶּה מֵאִיר
בְּאוֹר שְׁנוּצֵץ תוֹךְ הַשְּׁלֵהֶבֶת, וְשׁוֹלֵט עַל כָּל
אוֹתָם הָאוֹפָנִים.

500. וּמִתְפַּשֵּׁט מִמֶּנּוּ רִקִּיעַ אֶחָד שְׁעוֹמֵד עַל שְׁנֵי
עַמּוּדִים, וְאוֹתָם שְׁנֵי הָעַמּוּדִים הֵם שְׁנֵי כְּרוּבִים,
אֶחָד מִצַּד זֶה וְאֶחָד מִצַּד זֶה, וְהָרִיקֵעַ הַזֶּה עַל
רִאשָׁם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם י) וְאֶרְאָה וְהִנֵּה אֵל
הָרִיקֵעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הַכְּרוּבִים. וְלֹא הָרִיקֵעַ הַזֶּה

496. וְכֹד אֵלִין נִשְׁמֹתֵין נִיקְבִּין נִפְקִין מִגּוֹ הַהוּא
הַיֵּכָלָא שְׁבִיעָה, נְזוּתֵין (נִפְקִין) עַד דְּבִטּוֹ
לְהַאי רוּזָא שְׁמַאלָא, דְּאֶקְרִי אֲדִירָה. וְאֶקְרִי
לְבַנְיָם הַסְּפִירָה. כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא בְּסִטְרִין אֲזִרְנִין.

497. כִּינֵן דְּבִטּוֹ לְהַאי רוּזָא אֵינֵן נִשְׁמֹתֵין נִיקְבִּין,
נִקְטָא לֹון הַאי רוּזָא, וְקִימָאן בֵּיהּ. וְלִבְתָּר אֶתְפְּלִילוּ
רוּזָא דָּא דְּשְׁמַאלָא, בְּרוּזָא דָּא דִּימִינָא. וְכִדִּין
אֶתְעִבִּידוּ אֵינֵן נִשְׁמֹתֵין, כְּלִיכֵן דְּכֹר וְנִיקְבָּא
כְּזוּדָא (מִזְדוּגוֹן) וּפְרוּזָאן מֵהַאי הַיֵּכָלָא וְאֶתְפְּרִשֵּׁן
בְּבִנֵי נִשְׂאָ. (כֹּד אֵתָא לֹאֲתַכְלָלָא) כָּל זוּד כְּפּוּם
אֲרוּזִיהּ, וְלִבְתָּר מִזְדוּגֵין כְּזוּדָא.

498. (כֹּד אֵתָא לֹאֲתַכְלָלָא) רוּזָא דָּא דְּשְׁמַאלָא
בִּימִינָא, בְּטִישׁ דָּא בְּדָא לֹאֲתַכְלָלָא. וְנִפְקִי נִצִּיעִין
דְּמִתְפַּשִּׁיטִי לְכָל עֵיבֶר, וְאֶתְעִבִּידוּ אֵינֵן אוֹפָנִים
מִנֵּיהוּ, מֵאֵינֵן נִצִּיעִין דְּנִפְקִי מִגּוֹ רוּזָא שְׁמַאלָא,
דְּכִתִּיב בְּהוּ, (יִחְזָקָא א) מֵרָאָה הָאוֹפָנִים וּמַעֲשִׂיהֶם
כְּעֵין תְּרִשִׁישׁ. וְאֵלִין אֵינֵן אוֹפָנִים דְּמִלְהֵטֵן אֲשָׁא,
וְקִימִין בְּשִׁירָתָא.

499. כִּינֵן דְּאֶתְבְּסִמוּ רוּזָא בְּרוּזָא, וְאֶתְפְּלִילוּ
כְּזוּדָא, כְּדִין נִפְקָא זוּד נְהִירוֹ דְּסִלְקָא וְנְזוּתָא,
וּמִתְנַשֵּׁבָא עַל אַרְבַּע שׁוּרִין דְּאוֹפָנִים, וְאִיהוּ זוּד
זוּיֹתָא דְּשִׁלְטָא עֲלֵיהוּ, וְאֶקְרִי בְּזֶק, הַאי בְּזֶק נְהִיר
בְּנְהוּרָא דְּנִצִּיעִין גּוֹ שְׁלֵהֹבָא, וְשִׁלְטָא עַל כָּל אֵינֵן
אוֹפָנִים.

500. וְאֶתְפַּשִּׁט מִנֵּיהּ זוּד רִקִּיעָא, דְּקִימָא עַל תְּרִין
סְמִכִין, וְאֵינֵן תְּרִין סְמִכִין אֵינֵן תְּרִין כְּרוּבִין, זוּד
מִסְטָרָא דָּא, וְזוּד מִסְטָרָא דָּא. וְהַאי רִקִּיעַ עַל
רִישֵׁיהוּ, כְּמָה דְּכִתִּיב, (יִחְזָקָא י) וְאֶרְאָה וְהִנֵּה אֵל
הָרִיקֵעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הַכְּרוּבִים. וְלֹא הַאי רִקִּיעַ

שֶׁעַל רֹאשׁ הַחַיִּית. וְהַבֶּזֶק הָיָה מִמֶּנָּה עָלָיו, וְרוּחַ
עֲלִיזָה הִנְכַּלְלָת עַל הַכֹּל.

501. כָּל אוֹתָן תַּפְלוֹת שֶׁמִּקְדִּימוֹת טָרֵם שְׁסִימוֹ
יִשְׂרָאֵל אֶת תַּפְלוֹתֵיהֶם, מִתַּעֲבֹבוֹת בְּרָקִיעַ הָיָה,
וְהַבֶּזֶק הָיָה שְׁשׁוּלֵט עַל הַרְקִיעַ הָיָה מִתְקַן אוֹתָן,
עַד שֶׁבָּא סִנְדֵּלְפוֹ"ן הַמִּמְנָה הַגָּדוֹל, רוּחַ עֲלִיזָה
שְׁשׁוּלֵטָת עַל הַכֹּל, וְכַשִּׁי־יִשְׂרָאֵל מְסִימִים אֶת כָּל
הַתַּפְלוֹת, הוּא נוֹטֵל אוֹתָם מִהַרְקִיעַ הָיָה, וְעוֹלָה
וְקוֹשֵׁר לָהֶם קֶשֶׁרִים (וְכַתְרִים) לְאֲדוֹנוֹ, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְוָה.

502. הַבֶּזֶק הָיָה עוֹמֵד לִמְנוֹת אֶת כָּל אוֹתָן
הַתַּפְלוֹת שְׁעוֹלוֹת, וְכָל אוֹתָם דְּבָרֵי תוֹרָה
שֶׁמִּתַּעֲטִירִים בְּלִילָה, בְּשָׂרוֹת צֶפֶן מִתַּעוֹרֶרֶת
וְהַלִּילָה נִחְלָק, וְכָל מִי שֶׁעוֹמֵד בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה, כָּל אוֹתָם הַדְּבָרִים עוֹלִים, וְנוֹטֵל
אוֹתָם הַבֶּזֶק, וּמְנִיחַ אוֹתָם בְּרָקִיעַ הָיָה, עַד
שְׁעוֹלָה הַיּוֹם.

503. וְאַחֵר שְׁעוֹלָה הַיּוֹם, עוֹלִים אוֹתָם דְּבָרִים
וְשׁוֹרִים בְּמָקוֹם שֶׁל הַרְקִיעַ שָׁבוּ תְלוּיִים כּוֹכָבִים
וּמְזוֹלוֹת, שֶׁמֶשׁ וּלְבָנָה, וְזֶה נִקְרָא סֵפֶר הַזִּכְרוֹן,
שֶׁכְּתוּב (מְלָכִי ג') וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו.
לְפָנָיו, מִשּׁוֹם שֶׁסֵּפֶר זִכְרוֹן כְּתָב בְּקֶשֶׁר אֶחָד.

504. אוֹתָם אַרְבַּעַה גִּלְגָּלִים הֵם נוֹסְעִים עַל
שְׁנֵים עָשָׂר עֲמוּדִים. אֵלּוּ הָאֲרַבְּעָה: אֶהְיָ"ל.
קְדוּמִיָּא"ל (קְדוּמִיָּא"ל מְלָכִיָּא"ל) יֶאֱהוּדוֹנָה"י,
יֶהוּדוֹנָה"ה. שֶׁמִּפְתָּחוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ בִּידֵיהֶם.

505. וְאֵלּוּ הָאֲרַבְּעָה הֵם כְּלוּלִים בְּסוּד הָאוֹתוֹת
אֲדָנִי, שֶׁסִּנְדֵּלְפוֹ"ן בַּעַל הַמְּרַבְּבוֹת מִשְׁתַּמֵּשׁ
בָּהֶם. אַרְבַּע הָאוֹתוֹת הֵלְלוּ פוֹרְחוֹת בְּאֵוִיר,
שְׁאוֹתוֹ אֵוִיר כְּלוּל בְּאוֹתוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ יְהוּ"ה
– יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְאוֹתוֹ הָאֵוִיר כּוֹלֵל
אוֹתָם, וְנִכְלָלוּ אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, וְאֵלּוּ הָאֲרַבְּעָה
נוֹטֵלִים אוֹתָם בְּסוּד אוֹתוֹ הַבֶּזֶק.

הָעַל רִישׁ זִיּוּדָא. וְהָאִי בֶּזֶק מִמֶּנָּה עָלֶיהָ, וְרוּחוֹ
עֲלָאָה דְּאֶתְכִּלִּיל, עַל כָּלָא.

501. כָּל אֵינֹן צְלוֹתֵין, דְּמִקְדָּמִי עַל לֹא סִיבִי יִשְׂרָאֵל
כְּלָהוּ צְלוֹתֵהוֹן, מִתַּעֲבָבִי בְּהָאִי רְקִיעָא, וְהָאִי בֶּזֶק
דְּשִׁלְטָא עַל הָאִי רְקִיעָא, מִתְקַן לוֹן. עַד דְּאֶתָא
סִנְדֵּלְפוֹ"ן רַב מִמֶּנָּה, רוּחוֹ עֲלָאָה, דְּשִׁלְטָא עַל כָּלָא,
וְכַד סִיבִי יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ צְלוֹתֵין, נְטִיל לוֹן מִיָּהִי
רְקִיעָא, וְסִלְקָא וְקִשְׁיִיר לוֹן קֶשֶׁרִין (וְכַתְרִין) לְמֵאֲרִיָּה
כְּמוֹהִי דְּאוּקְמוּהִי.

502. הָאִי בֶּזֶק, קָאִים לְמִמְנֵי כָּל אֵינֹן צְלוֹתֵין דְּסִלְקָן,
וְכָל אֵינֹן מְלִי דְּאוּרִיָּיתָא דְּמִתַּעֲטִירָן בְּלִילָא, כַּד
רוּחוֹ דְּצֶפֶן אֶתְעַר, וְלִילָא אֶתְפַּלֵּג כָּל מֵאָן דְּקָאִים
בְּהֵיָא שְׁעָתָא, וְאֶתְעַסֵּק בְּאוּרִיָּיתָא, כָּל אֵינֹן מְלִין
סִלְקִין, וְנְטִיל לוֹן הָאִי בֶּזֶק, וְאֵנֹן לוֹן בְּהָאִי רְקִיעָא,
עַד דְּסִלְקָא יְמִמָּא.

503. וְלְבַתֵּר דְּסִלְקִי יְמִמָּא, סִלְקָן אֵינֹן מְלִין, וְשִׁאֲרָן
בְּאַתֵּר דְּרְקִיעָא, דְּבִיָּה (בְּרֵאשִׁית ל"א ע"א) תְּלִין
כְּכַבִּיָּא וּמְזוֹלִי שְׁמִשָּׁא וְסִיָּהֲרָא. וְהָאִי אֶקְרִי (ע'
ע"א) סֵפֶר הַזִּכְרוֹן, דְּכַתִּיב, (מְלָכִי ג') וַיִּכְתֹּב סֵפֶר
זִכְרוֹן לְפָנָיו. לְפָנָיו, בְּגִין דְּסֵפֶר זִכְרוֹן כְּתָב בְּקֶשֶׁר
זוּדָא.

504. אֵינֹן אַרְבַּעַה זְלַזְלִין, אֵינֹן נְטִלִין עַל תְּרִיסַר
סְמִכִין. אֵלִין ד', אֶהְיָ"ל. קְדוּמִיָּא"ל (ס"א קְדוּמִיָּא"ל
מְלָכִיָּא"ל) יֶאֱהוּדוֹנָה"י, (ר"מ ע"ב) יֶהוּדוֹנָה"ה. דִּי
מִפְתָּחוֹן דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא בִּידֵיהוּ.

505. וְאֵלִין אַרְבַּעַה אֵינֹן כְּלִילָן (דָּף רמ"ו ע"ב) בְּרֹזָא
דְּאֶתְוֹן (ר"ס ע"א) אֲדָנִי, דִּי סִנְדֵּלְפוֹ"ן מֵאֲרִי רְתִיכִין.
מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהוּ. אֵלִין אַרְבַּעַה אֶתְוֹן פְּרוּזִין בְּאֵוִירָא,
דְּהֵהוּא אֵוִירָא כְּלִיל בְּאֶתְוֹן דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, יְהוּ"ה,
יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְהֵהוּא אֵוִירָא כְּלִיל לוֹן,

ואתכלילו אליו באליו. ואלין ד' נטלין לון, ברזא דההוא בזק.

506. ואלו הארבעה נכנסים בארבעה, אלו באלו, שבתוב (שמות לו) מקבילת הללאת אחת על אחת. והרי בארנו, וסוד הוא להכליל אלה באלה ולשלב אלה באלה בסוד אותו הרוח שכלול בסוד השם הקדוש. שכלול שם זה בשם זה.

506. ואלין ד' עאלין בד', אלין באליו, דכתיב, (שמות כו) מקבילות הלולאות אונות אל אונות. והא אוקימנא, ורזא איהו לאתכללא אלין באליו, וכלשלבא אלין באליו, ברזא דההוא ריוזא דכליל ברזא דשמה קדישא. דכליל שמה דא בשמה דא.

507. והכל מתנהגים בהיכל הזה ונוסעים באותה הרוח בסוד השם הקדוש השולט על הכל. בהיכל הזה הוא יאהדונה"י, כלל של שני שמות, מתוך שהוא רוח ברוח. וכששם זה, שכלול בסוד של רוח ברוח, וכלול זה בזה, מאיר זה בזה, אזי הכל מאיר, ועולה האור ויורד באור השמש בתוך המים, ובארנו.

507. וכלא בהאי היכלא מתנהגי, ונטלי ביההוא ריוזא, ברזא דשמה קדישא דשליט על כלא. בהאי היכלא איהו יאהדונה"י, כללא דתרין שמהן, מזו דאיהו ריוזא בריוזא. וכד שמה דא, דכליל ברזא דריוזא בריוזא, וכליל דא בדא. נהיר דא בדא, כדן נהיר כלא, וסלקא נהורא ונוזתא, כנהורא דשמיא גו מיא ואוקימנא.

508. ואז (פאשר) נוסעת הרוח הזו, הכל נוסעים בשבילה, שבתוב (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתו. וכשרוח זו מאירה בשם הזה, אזי נכנסים כלם זה בזה ונקשרים כלם באחד לעלות למעלה בסוד השם הקדוש הזה.

508. וכדן (כד) האי ריוזא נטיל, כלא נטלין בגיגיה, דכתיב, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוזן ללכת ילכו לא יסבו בלכתו. וכד ריוזא דא נהיר בשמה דא, כדן עאלין כללו דא בדא, ואתקשרו כללו כוודא, לסלקא לעילא, ברזא דשמה דא קדישא.

509. באמצע ההיכל הזה עומד עמוד אחד הנעוץ מההיכל הזה להיכל השני, בזה עולה רוח שלמטה אל הרוח שלמעלה, להאחז רוח ברוח, וכן עד מעל לבלן, להיות בלן רוח אחת, כמו שנאמר ורוח אחד להם.

509. באמצעיתא דהיכלא דא, קיימא זוד עמודא, נעין מהיכלא דא להיכלא תניינא, בהאי סליק ריוזא דלתתא לגבי ריוזא דלעילא, לאתאונדא ריוזא בריוזא, וכן עד לעילא מכלהו, למיהוי כללו ריוזא וזדא, כמה דאת אמר ורוזן אונד להם (לכל).

510. העמוד הזה שעומד באמצע, שמו אדרהניא"ל, וסודות המפתחות של השם הקדוש בידו. בשתפלות עולות ומגיעות לעמוד הזה, אזי כל אלו שבהיכל הזה נוסעים לתוך ההיכל השני, להאחז זה בזה, להיות הכל בסוד

510. עמודא דא דקיימא באמצעיתא, אדרהניא"ל שמייה, ורזין דמפתחון דשמה קדישא בידיה. כד עולותין סלקאן ומטאן להאי עמודא, כדן נטלי כללו דאנינן בהיכלא דא, לגו היכלא תניינא, לאתאונדא דא בדא, למיהוי כלא ברזא וזדא,

אחד, להתיוחד מעלה ומטה באחד, להיות שם קדוש שלם בראוי.

511. ההיכל השני, ההיכל הזה עומד תוך סוד האמונה להאחז בסוד שלמעלה. ההיכל הזה טמיר וגנוז יותר מן הראשון. ובהיכל הזה יש שלשה פתחים, ושמש אחד ממנה עליהם, ושמו אורפניאל. הממנה הזה שולט על שלשת צדדי העולם – דרום צפון ומזרח. דרום מצד זה, וצפון מצד זה, ומזרח באמצע.

512. שלשת הפתחים הללו לשלשה צדדים אלו. שנים סתומים, ואחד באמצע פתוח, בסוד הכתיב (שמות כד) וכעצם השמים לטהר. הממנה הזה נפקד ועומד באותו הפתח הפתוח, ותחת ידו שני ממנים אחרים שממנים על אותם הפתחים האחרים הסתומים.

513. וכל אותן הנשמות, שהם הרוגי בית דין, או אותם הרוגי שאר העמים, כלם התמנו תחת ידיהם, והממנה הזה שעליהם חוקק אותם לדמיותיהם בלבושיו, שהם אש דולקת, ומעלה אותם למעלה, ומראה אותם לרבונו, ואז הוא נוטל אותם וחוקק אותם בבגדי המלכות שלו את אותם הרוגי שאר העמים.

514. ואותם הרוגי בית דין מוריד אותם הממנה הזה, ומכניס אותם אחר אותם שני הפתחים הסתומים שאותם שני הממנים האחרים עומדים עליהם, ושם הם רואים את כבוד כל אלו שקימו תורה ושמרו את מצוותיה, והם מתבישים בעצמם ונכזים מהחפה שלהם, עד שהממנה הזה שעומד עליהם פותח להם את שער המזרח, ומאיר להם ונותן להם חיים שנפתחו באותו שער המזרח. וביד אותו הממנה בוס אחת של חיים, שהיא מלאה באורות. וזו נקראת בוס תנחומים, בוס של חיים. (ומאיר ונותן להם חיים) שהרי משום בוס אחרת ששתי בראשונה, זכו לזה.

לאתייוודא עילא ותתא כוודא למהוי שמה קדישא שלים כדקא יאות.

511. היכלא תניינא היכלא דא, קיימא גו רוא דמהימנותא, לאתאודא ברוא דלעילא. האי היכלא, טמיר וגנוז יתיר מן קדמאה. בהיכלא דא, אית תלת פתוזין, וזוד שמשא ממנה עליהו, אורפניאל שביה. האי ממנה, שליט על תלת סטרי עלבא, דרום וצפון ומזרח. דרום מהאי סטרא, וצפון מהאי סטרא, ומזרח באמצעיתא.

512. אלן תלת פתוזין, לתלת סטרין אלן. תרין סתימין, וזוד באמצעיתא פתוז, ברוא דכתיב, (שמות כד) וכעצם השמים לטהר. האי ממנה אתפקד וקיימא בההוא פתוזא דאיהו פתוז, ותוזות ידיה תרין ממנן אורזין, דממנן על אינן פתוזין אורזין סתימין.

513. וכל אינן נשמתין, דאינן קטולי בית דין, או אינן קטולי שאר עמין, כלהו אתמנן תוזות ידיהו, והאי ממנה דעליהו, וזקיק לון לדיוקניהו בלבושיו, דאינן גור דליק, וסליק לון לעילא, ואוזמי לון למאריה, וכדין נטיל לון, וזקיק לון בפורפוריו, לאינן קטולי שאר עמין.

514. ואינן קטולי בית דין, נזיית לון האי ממנה, ואעיל לון בתר אינן תרין פתוזין סתימין, דאינן תרין ממנן אורזין קיימין עליהו, ותמן זומאן יקרא דכל אינן דקיימו אורייתא, ונטרו פקודיו, ואינן כסיפין בגרמייהו, ונכוין מזוופה דלהו. עד דהאי ממנה דקיימא עליהו, פתוז לון תרעא דמזרח, ונהיר לון, ויהיב לון חיים דאתפתוזו בההוא תרעא דמזרח. ובידא דההוא ממנה זוד פסא דזויין, דאיהו מליא נהורין, והאי אקרי בוס תנחומין, פסא דזויי. (נ"א

ונהיר ויהיב לון חיים) דהא בגין כסא אוזרא דשיתו
בקרמיתא, וכו' להאי.

515. כמו כן יש בצד האחר בהיכל הטמאה
ממנה אחר, ובידו כוס שנקראת כוס תרעלה,
כוס חמתו. כמו ששנינו, יש יין ויש יין. כך גם יש
כוס ויש כוס, והכל – זו לטוב וזו לרע. יין לטוב,
שבתוב (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש. ויין
לרע, שבתוב (שם עה) ויין חמר מלא מסך וגו'.
כוס לטוב, שבתוב (שם קטז) כוס ישועות
אשא. כוס לרע, שבתוב (ישעיה נא) כוס חמתו,
כוס התרעלה.

516. כמו שיש בצד הקדשה היכלות וממנים
הכל לטוב, ורוחות קדושות וכל הצדדים
הקדושים – כך גם יש בצד הטמאה היכלות
וממנים כלם לרע, ורוחות טמאות ממנות וכל
הצדדים הטמאים. וזה כנגד זה, כמו יצר הטוב
ויצר הרע, והכל בסוד אחד.

517. ההיכל הזה נקרא היכל זהר, משום שיש
בו רוח שנקראת אורפניאל. והיא זהר שלא
משתנה, ועומד באור נסתר שמאיר מלמעלה
ובאור שמאיר למטה. וכשמכה האור שלמטה
באור העליון, (וכשמאיר אור באור) מאירה
הרוח הזו כמו מראה העין, ששקשמתגלגלת, אז
מוציאה אור שנוצץ וזהר. כך גם ברוח הזו. ועל
כך ההיכל הזה נקרא זהר.

518. הרוח הזו שנקראת אורפניאל, זוהי
שמאירה להיכל הזה, ומאירה להיכל הראשון,
משום שאותה הרוח של ההיכל הראשון מאירה
בגלוי, בזו (מזו) הרוח שהיא נסתרת. זו הרוח
נוסעת למעלה ונוסעת למטה, בסוד
הכתוב (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך כמו
חלמים. ומה שאמר חמוקי ירכיך, משום שיש

515. כגוונא דא אית בסטרא אוזרא, בהיכלא
דמסאבא, ממנא אוזרא, ובידיה כוס דאקרי (ויקרא
י"ב ע"ב, רס"ד ע"א) כוס תרעלה, כוס וזמותו. כמה
דתנינן, אית יין ואית יין, הכי נמי אית כוס ואית כוס,
וכלא, דא לטב, ודא לביש. יין לטב,
דכתיב, (תהלים קד) ויין ישמחו לבב אנוש. ויין
לביש, דכתיב, (תהלים עה) ויין חמר מלא מסך וגו'.
כוס לטב, דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא.
כוס (דף רמ"ז ע"א) לביש, דכתיב, (ישעיה
נא) כוס וזמותו כוס התרעלה.

516. כמה דאית בסטרא דקדושה, היכלין וממנן
כלא לטב, ורוזין קדישין וכל סטרין קדישין. הכי
נמי אית בסטר מסאבא, היכלין וממנן כלאו לביש,
ורוזין מסאבין, ממנן, וכל סטרין מסאבין. ודא
לקבל דא, כגון יצר הטוב ויצר הרע, וכלא ברזא
וזדא.

517. היכלא דא אקרי היכל זוהר, בגין דאית ביה
רוזא, דאקרי אורפניאל. ואיהו זוהר דלא אשתני,
וקיימא בנהירו סתיבא, דנהיר מעילא, ובנהירו
דנהיר לתתא. וכד בטש נהירו דלתתא בנהירו
עלאה, (נ"א וכד נהיר נהורא בנהורא) נהיר האי רוזא,
כגוונא דרוזין דעינא, דכד מתגלגלא, כדן אפיק
נהורא דנציץ וזהר, הכי נמי האי רוזא. ועל דא,
היכלא דא אקרי זוהר.

518. האי רוזא דאקרי אורפניאל, האי איהו דנהיר
להיכלא דא, ונהיר להיכלא קדמאה, בגין דההוא
רוזא דהיכלא קדמאה, נהיר באתגללא,
בהאי (ד"א מהאי) רוזא דאיהו סתיבאה. דא רוזא
נטיל לעילא ונטיל לתתא, ברזא דכתיב, (שיר

רוח אחרת שיוצאת ממנו לצד שמאל ונקשרת עמו. ועל כך כתוב פעמים חמוקי. ורוח השמאל הוא נקראת הדרניא"ל, ונקללים זה בזה, כלולים באחד, והם עצם השמים, שכלול באש ומים.

519. כתוב, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם וגו'. הרוח הראשונה הוא אורפניא"ל, שנסתרת בין מעלה ומטה ומאירה, היא בעין החשמל. זהו בעין החשמל, ולפעמים הוא חשמל. משום שממנו קמים כל אותם שרפים חיות אש מדברות, חיות שעומדות ולא עומדות, ולכן הוא חשמל.

520. אורפניא"ל שאמרנו, בזה נודעים חיים לעולם. בשגדון העולם לטוב, אז מאירה הרוח הזו, וכל החיים וכל השמחה נמצאים, שהרי בין שזכות יוצאת, ומאירים הדינים, אז הרוח הזו מאירה. וסימנה – (משלי טז) באור פני מלך חיים.

521. ובשגדון העולם בדין (באותה זכות), אזי אותו הצד האחר הטמא שולט ומתחזק, (וכשהעולם נדון באותה הזכות, אז הרוח האחרת שולטת ומתחזקת) והרוח הזו נגנזת ונחשבת, ואז כל העולם עומד בדין ונדון. והכל עומד ברוח הזו, וסימנה – (דניאל ה) וארכבותיו נוקשות זו לזו.

522. כאן עומדים כל אותם מלבושים של נשמות הצדיקים שעולות להראות לפני רבונם ולעמד לפניו. ובשגשמה עולה ומגיעה להיכל הזה, אזי מזדמן ממנה אחד שנפקד על אותם לבושים, ושמו צדקיא"ל. שהרי בזמן שאדם עושה את מצוות התורה בעולם הזה – כמו שהוא משתדל על עצמו, כך נעשה לו בהיכל הזה למעלה מלבוש להתלבש באותו העולם.

השירים ז) חמוקי (רנ"ח ע"א) ירכיב כמו זולאים. ומה דאמר חמוקי ירכיב. בגין דאית רוזא אורא דנפיק מניה לסטר שמאלא, ואתקשר בהדיה. ועל דא כתיב חמוקי תרין. והאי רוזא שמאלא אקרי הדרניא"ל, ואתכלילו דא בדא, כלילן כוזא, ואינון עצם השמים, דכלילא באש ומים.

519. כתיב (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם וגו'. האי רוזא קדמאה אורפניא"ל, דאיהו סתים בין עילא ותתא, ונהיר, איהו (יחזקאל א) בעין וזשכל, האי איהו בעין וזשכל, ולומנן איהו וזשכל. בגין דמניה קיימין כל אינון שרפים (פ"א ע"ב) זיוון אשא במכללן, זיוון דקיימי ולא קיימי, ועל דא איהו וזשכל.

520. אורפניא"ל דקאמרן, בדא אשתמודען זיוון לעלמא. כד אתדן עלמא לטב, כדן נהיר רוזא דא, וכל זיוון וכל זודו אשתכוז, דהא כיון דזכותא נפקא, ונהירו דינן כדן רוזא דא אנהיר. וסימנה (משלי טז) באור פני מלך זיוון.

521. וכד אתדן עלמא בדינא, (בההוא זכותא) כדן דהוא סטרא אורא מסאבא, שלטא ואתקף, (ו"א"א וכד אתדן עלמא בדינא בההוא זכותא, כדן ההוא רוחא אחרא שלטא ואתקף) והאי רוזא אגזיו ואתזושה, וכדן כל עלמא קיימא בדינא ואתדן. וכלא קיימא בהאי רוזא. וסימנה (דניאל ה) וארכבותיה דא לרא נקשין.

522. הכא קיימין, כל אינון מלבושין דנשבותהון דצדיקייא, דסלקין לאתזוזא קמי מאריהון, ולקיימא קמיה. וכד נשבותא סלקא ובטי להאי היכלא, כדן אודמן זוד ממנא, דאתפקד על אינון לבושיין, וצדקיא"ל שביה. דהא בזמנא דבר נש עביר פקודין דאורייתא בהאי עלמא, כגוזא דאיהו

אשתדל גרמיה, הכי אתעביר ליה ביהאי היכלא
לעיקלא, מלבושא לאתלבשא ביה, ביהוא עלבא.

523. ובשנשמה עולה, אותו ממנה נוטל אותו
הלבוש שלה והולך עמה עד שמגיעה לנהר
דינור, שהנשמה צריכה לרחץ ולהתלבן שם,
ולפעמים שטובעת אותה נשמה שם ונשרפת
ולא עולה כל היום, עד הבקר, בשמתעוררת
רוח של צד דרום, אז עומדות כלן ומתחדשות
ואמרות שירה, ומזמרות כמו אותם מלאכים
שעבר שלטונם ונשרפים, ועומדים ומתחדשים
במקדם ואמרים שירה, (והולכים להם) כך גם
הנשמות הללו.

523. וכד נשמתא סלקא, ההוא מבנא נטיל ההוא
לבושא דילה, ואזיל עמה עד די מטא לנהר דינור,
די נשמתא אצטריכא לאתסוזייה ולאחלבנא תמן,
ולבמין דטבעא ההיא נשמתא תמן ואתקדא, ולא
סלקא כלל יומא, עד בצפרא, כד אתער ריוזא
דסטרא דדרום, כדן קיימי פלהו ומתודשן, ואמרי
שירתא, ומזמרון כנונא דאינון מלאכין דאתער (צו
ל"ב ע"ב) שלטנהון ואתקדן, וקיימן ומתודשן
במלקדמין, ואמרי שירתא, (ואזלי לון) הכי נמי אלן
נשמותין.

524. ואם זוכה הנשמה הזו ועולה, הממנה הזה
צדקיא"ל נוטל את הנשמה הזו, ומלביש אותה
באותו לבוש, ונתתקנת בו, ועולה לקרבן על
ידי מיכאל הכהן לעמד תמיד כל הימים לפני
עתיק הימים. אשרי חלקה של הנשמה הזו
שעומדת וזוכה לזה.

524. ואי זכאת האי נשמתא וסלקת. האי מבנא
צדקיא"ל, נטיל לה להאי נשמתא, ואלביש לה
בההוא לבושא, ואתקנת ביה, וסלקא לקרבנא על
ידא דמיכאל כהנא, לקיימא תדיר כל יומין קיימי
עתיק יומין, זכאת וזולקא דהאי נשמתא, דקיימא
וזכאת להאי.

525. ובכל מתמנה הרוח הזה אורפניא"ל
שאמרנו, והוא שולט על ההיכל הזה. מפלל זה,
בשנכללת רוח ברוח ומכה זו בזה להכלל באחד,
נבראים אותם שליטים אחרים שהתמנו על
העולם, ואלו הם שרפים של שש בנפים
שמקדשים את רבונם של פעמים ביום, ואלו
הם שמדקדקים עם הצדיקים, ואפלו כמו נימה
אחת של שעה. ואלה הם שעומדים להעגש
בעולם הזה ובעולם הבא, ולאותם שמזלזלים
בבן אדם שלמדו ממנו אפלו דבר תורה אחד
ולא נוהגים בו כבוד, ולכל אותם שמתמששים
במי שקוראים ששה סדרי משנה, ליחד את יחוד
רבונם.

525. ובכלל, אתמנא האי ריוזא אורפניא"ל
דקאמרן, ואיהו שליט על האי היכלא. מפלל דא,
כד אתכליל ריוזא ברוזא, ובטש דא בדא
לאחכללא כוזדא, אתבריאו אינון שליטין אזורין
דאתמנן על עלבא, ואלין אינון שרפים דשית גרפין.
דמקדשי לבריהון תלת (דף רמ"ז ע"ב) זמין
ביומא. ואלין אינון דמדקדקי עם צדיקייא, אפילו
כוזד זימא דשערא. ואלין אינון דקיימי לאענשא,
בהאי עלבא ובעלמא דאתי. ולאינון דמזלזלי לבר
נש דאוליפו מניה אפילו מלה זוזא באורייתא, ולא
מנהגי ביה יקר. ולכל אינון דמשתמשוי, במאן
דקארי שית סדרי משנה, ליוזדא וזוזדא דמאריהון.

526. כְּשֶׁמִתְיַשְׁבֵּן רוּחוֹ בְּרוּחוֹ וּמֵאִירוֹת כְּאֶחָת, מֵאוֹתוֹ הָאֵוֶר יוֹצֵאת חֵיָה אֶחָת שְׁשׁוּלֶטֶת עַל אוֹתָם שְׂרָפִים, וְאַרְבַּע תַּחְתֵּיהָ, שְׁפָנִיָּהם פָּנִי נֶשֶׁר, הַחֵיָה הִזָּ שְׁמָהּ יוֹפִיא"ל, וְהִיא עוֹמֶדֶת בְּכָל סוּדוֹת הַחֲכָמָה, לְכָל אוֹתָם מִפְתָּחוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה עוֹמְדִים בָּהּ.

527. הַחֵיָה הִזָּ עוֹמֶדֶת לְתַבַּע שְׂכָר מַעַם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְתַת לְכָל אוֹתָם שְׂרֹדְפִים אַחֵר בְּעַלֵּי הַחֲכָמָה, וְאֶפְלוּ מִכָּל אָדָם וְלֹמְדֵי חֲכָמָה לְדַעַת אֶת רַבּוֹנָם, וְאוֹתוֹ שְׂכָר שְׁנוֹתָן לְבָנֵי אָדָם שְׂרֹדְפִים אַחֵר הַחֲכָמָה לְהַפִּיר אֶת רַבּוֹנָם.

528. שְׁכָשׁוּיָצָא אָדָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, הַחֵיָה הִזָּ יוֹצֵאת עַל אַרְבָּעָה שְׂרָפִים מְעוֹפְפִים וְטָסָה לְפָנָיו, וְלֹא נֹתְנָת לְכָל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֲקִים שְׁבָעַד הָאֶחָד לְקָרֵב אֵלָיו, וְכַמָּה הֵם שְׁלִיחִים שֶׁל שְׁלוֹם סָבִיבוֹ. וְהַשְׂרָפִים הִלְלוּ בְּשִׁנּוּסָעִים וְנִרְאִים, נִכְנָעִים אוֹתָם שְׂרָפִים נְחֻשִׁים שְׁיֹצְאִים מֵאוֹתוֹ נְחֹשׁ שְׁגָרָם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם.

529. הַחֵיָה הַקְדוּשָׁה הִזָּ עוֹמֶדֶת בְּשִׁנּוּשָׁה עוֹלָה וּמִגִּיעָה אֵלֶיהָ, וְאֵז שׁוֹאֵלֶת אוֹתָהּ בְּסוּד הַחֲכָמָה שֶׁל אֲדוֹנוֹ, וְכַפִּי אוֹתָהּ הַחֲכָמָה שְׂרָדֵף אַחֲרֶיהָ וְהַשִּׁיג (בָּה) – כִּךְ נֹתְנִים לוֹ שְׂכָרוֹ. וְאִם יָכֹל לְהַשִּׁיג וְלֹא הַשִּׁיג – דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה, וְלֹא נִכְנָסֶת, וְעוֹמֶדֶת תַּחַת אוֹתוֹ הַהִיכָל בְּבוֹשָׁה. וְכַשְׁמֵרִימִים בְּנִפְיָהֶם הַשְׂרָפִים הִלְלוּ שְׁתַּחֲתִיָּה, אֵז בָּלָם מְכִים בְּכִנְפֵיהֶם וְשׁוֹרְפִים אוֹתָהּ, וְנִשְׂרָפֶת וְלֹא נִשְׂרָפֶת, וְעוֹמֶדֶת וְלֹא עוֹמֶדֶת, וְכִךְ נְדוּנִית בְּכָל יוֹם, מֵאִירָה וְלֹא מֵאִירָה.

530. וְאֵף עַל גֵּב שֵׁישׁ לָהּ מַעֲשִׂים טוֹבִים, מִשּׁוֹם שֶׁאֵין שְׂכָר בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם כְּמוֹ אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּחֲכָמָה לְהַסְתַּכֵּל בְּכַבּוֹד רַבּוֹנָם, וְאֵין שְׁעוֹר לְשְׂכָר שֶׁל אוֹתָם שְׁיֹדְעִים הַחֲכָמָה

526. כִּד מִתְיַשְׁבֵּן רוּחוֹ בְּרוּחוֹ, וְאֶתְנַהֵרֵן כְּזוֹדָא. מִהֵהוּא זְהִירוֹ גִּפְקָא זִיזִיתָא וְזוֹדָא, דְּשִׁלְטָא עַל אֵינוֹן שְׂרָפִים, וְאַרְבַּע תְּזוּזוֹתָהּ, דְּאֶנְפִּיָּהּ אֶנְפִּין דְּנֶשֶׁר, הִיא זִיזִיתָא יוֹפִיא"ל שְׁמִיהָ, וְאִיהִי קִיָּמָא בְּכָל רְזִי דְּזוֹכְמָתָא, לְכָל אֵינוֹן מִפְתָּחוֹת דְּזוֹכְמָתָא קִיָּמִין בִּיהָ.

527. הִיא זִיזִיתָא, קִיָּמָא לְמִתְבַּע אֲגָרָא מַעַם קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמִיָּהֵב לְכָל אֵינוֹן דְּרַדְפִי בְּתַר כָּל מֵאִרְיָהוֹן דְּזוֹכְמָה, וְאֶפִּילוּ מִכָּל בַּר נֶשֶׁ, וְאוֹלְפִי זוֹכְמָה לְמַנְדַּע לְמֵאִרְיָהוֹן, וְהֵהוּא אֲגָרָא דִּיהִיב לְבָנֵי נֶשָׁא דְּרַדְפִי בְּתַר זוֹכְמָה לְמַנְדַּע לְמֵאִרְיָהוֹן.

528. דְּכִד גִּפְקָ בַּר נֶשֶׁ מִהֵאֵי עֲלָמָא, הִיא זִיזִיתָא גִּפְקָא עַל ד' שְׂרָפִים מְעוֹפְפִין, וְטָאסֶת קְבִימָה, וְלֹא שְׁבִיק כָּל אֵינוֹן גְּרִדִּינִי גִימוּסִין דִּי בְּסִטְרָא אֲזוּרָא, לְמִקָּרֵב בְּהִדִּיָּה, וְכַמָּה אֵינוֹן שְׁלִיוֹן דְּשִׁלָּם, סוֹזְרִיָּה. וְאֵלִין שְׂרָפִים כִּד גִּטְלִין וְאֶתְזוּזִין, אֶתְכַפִּין אֵינוֹן שְׂרָפִים זִיזִישִׁים, דְּגִפְקֵן מִהֵהוּא זִיזִישׁ דְּגָרִים מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא.

529. הִיא זִיזִיתָא קְדִישָׁא קִיָּמָא כִּד נִשְׁמָתָא סִלְקָא וּמִטָּאֶת לְגַבִּיָּה, כְּדִין שְׁאֵל לָהּ בְּרוּא דְּזוֹכְמָתָא דְּמֵאִרְיָה, וְכַפּוּם הֵהִיא זוֹכְמָתָא דְּרַדִּיף אֲבַתְרָה וְאֶדְבֵּק (ו"א בָּה), הִכִּי יַהֲבִי לִיהָ אֲגָרִיָּה. וְאִי יָכִיל לְאֶדְבֵּקָא וְלֹא אֶדְבֵּק, דְּזוּזִי לִיהָ לְבַר, וְלֹא עִיָּלָה, וְקִיָּמָא תְּזוּזוֹת הֵהוּא הִיכְלָא בְּכַסִּיפּוֹ, וְכִד גִּטְלִי גְּרִפִּיָּהּ, אֵלִין שְׂרָפִים דְּתְזוּזוֹתָהּ, כְּדִין כָּלָהּ בְּטִישִׁי בְּגִדְפִיָּהּ, וְאֶקְדִּין לָהּ וְאֶתְקַדֶּת וְלֹא אֶתְקַדֶּת, וְקִיָּמָא וְלֹא קִיָּמָא, וְהִכִּי אֶתְדַּנֶּת בְּכָל יוֹמָא, זְהִירֶת וְלֹא זְהִירֶת.

530. וְאֵף עַל גֵּב דְּעוֹבְדִין טְבִין אִית לָהּ, בְּגִין (בְּרַאשִׁית קל"ב) דְּלִית אֲגָרָא בְּהֵהוּא עֲלָמָא, כִּי אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּזוֹכְמָתָא, לְאֶסְתַּכֵּל בִּיקָרָא

להסתכל בכבוד רבונם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

דמאריהון, ולית שיעורא לאגרא, דאינון דידעי זוכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון. זכאה זולקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דכתיב, (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

531. הרוח הוא שולטת על הכל. הכל כלולים בה, וכלם מסתכלים אליה. החיה היא שולטת על ארבע אחרות, וארבעה גלגלים לכל אחת ואחת. גלגל אחד מסתכל לצד מזרח, וגלגל אחד מסתכל לצד צפון, וגלגל אחד מסתכל לצד דרום, וגלגל אחד מסתכל לצד מערב, וכל אחד ואחד בשלשה עמודים. הגלגל שלצד מזרח שמו חניא"ל. הגלגל שלצד צפון שמו קרשיא"ל. הגלגל שלצד דרום שמו עזריא"ל. הגלגל שלצד מערב שמו עניא"ל. וכל אותם שלשת העמודים שהם לכל אחד ואחד, כלם מסתכלים לאמצע, משום שהאמצע נוטל אותם, וכלם נוסעים בשביל האמצע.

531. ריוזא דא, שלטא על כלא. כלא כליקן בה, כלא אסתכין לגבה. האי זיוותא, שלטא על ארבע אזורין, וארבע גלגלין לכל זוד וזוד. גלגלא זודא אסתכי לסטר מזרח. וגלגלא זודא אסתכי לסטר צפון. וגלגלא זודא אסתכי לסטר דרום. וגלגלא זודא אסתכי לסטר מערב. וכל זוד וזוד בתלת סמכין. גלגלא דלסטר מזרח. זניא"ל שמייה. גלגלא דלסטר צפון. קרשיא"ל שמייה. גלגלא דלסטר דרום. עזריא"ל שמייה. גלגלא דלסטר מערב. עניא"ל שמייה. ואינון תלת סמכין דאינון לכל זוד וזוד, כלהו אסתכין לאמצעיתא. בגין דאמצעיתא איהו נטיל לון, וכלהו נטלו בגיגיה דאמצעיתא.

532. אלו שעומדים באמצע, כלם ממנים בשירה. ואלו של הימין אומרים שירה, שעולה הרצון למעלה ואומרים קדוש. ואלו של השמאל אומרים שירה, ועולה הרצון למעלה ואומרים ברוך. קדוש למעלה, וברוך למטה. אלו שעומדים למעלה לצד ימין, לוקחים קדשה ומתחברים בקדשה בכל אותם שידעים לקדש את רבונם ביחוד של סוד החכמה. ואלו שעומדים בשמאל, נוטלים קדשה, ומתחברים בכל אותם שלא יודעים לקדש את רבונם כראוי. וכלם כלולים אלה באלה ביחוד אחד ונקשרים זה עם זה, עד שכלם נעשים קשר אחד ורוח אחת, ומתקשרים עם אותם שלמעלה להיות הכל אחד ולהכלל זה עם זה.

532. אלין דקיימי באמצעיתא, כלהו ממנן בשירתא. ואלין דימינא אמרי שירתא, דסלקא רעותא לעילא, ואמרי קדוש. ואלין דשמאלא אמרי שירתא, וסלקי רעותא לעילא, ואמרי ברוך. קדוש לעילא, וברוך לתתא. אלין דקיימי לעילא לסטר ימינא, נטלי קדושה, ומתזבזבזאן בקדושה, בכל אינון דידעי לקדשא למאריהון, ביזודא ברזא דזוכמתא. ואלין דקיימי בשמאלא, נטלי קדושה, ומתזבזבזאן בכל אינון דלא ידעי לקדשא למאריהון כדקא יאות. וכלהו כליקן אלין באלין ביזודא זודא, ומתקשראן דא בדא, עד דכלהו אתעבידו קשורא זודא, וריוזא זודא, ומתקשרן באינון דלעילא, למהוי כלא זוד, לאתכללא דא בדא.

533. מהמקום הזה יונקים כל אותם בעלי החכמה שעומדים לדעת במראה או בסוד

533. מאתר דא, ינקי כל אינון מאריהון דזוכמתא, דקיימן למנדע (וישב קנ"א ע"ב, רנ"ז ע"ב) במראה,

החלום, משום שנביאים יונקים מלמעלה, ובעלי החלום או המראה יונקים מכאן. וכשמתחבר מקום זה במקום שלמעלה בקשר אחד, אזי הנביאים יונקים ממעלה וממטה בקשר אחד.

534. ומשום כך יש משל בדבריהם, שאין נבואתם מצחצחת כראוי כמו שהיה במשה, שנבואתו היתה מצחצחת בכל. משום שאור יוצא מלמעלה ממקום שכל האורות יוצאים ממנו, ומגיע לדרגתו, ומשם הוא יונק את נבואתו ומאיר מה שלא היה אז לכלם, לכל שאר הנביאים. אותם בעלי החלום, בעלי המראה, כלם יונקים ממקום זה למטה בלי חבור של מעלה על ידי דרגה אחרת תחתונה ממנה, שהיא בחוץ.

535. כמו שדרגה של הנביאים שלמעלה, לא היו רואים אותה הנביאים, רק על ידי דרגה אחרת למטה. כך גם אלו, דרגת היניקה שלהם היא למעלה בדרגה התחתונה הזו, אבל לא נגלתה להם אלא על ידי דרגה חיצונית אחרת, שהיא תחתונה ממנה, משום שיוצאת מהיכל הזה, ומגיע הדבר עד אותו ממנה שעומד על שער ההיכל הזה, ומשם לאותו ממנה שתחת ידו, וכן עד (כלם), שכמה הם שנוטלים את אותו הדבר ומתערבים עמו. ולכן, בשמגיע הדבר לאדם, כמה הם שמתערבים עמו, ולכן הדבר לא מצחצח כראוי.

536. בשמתחברים ארבעת הגלגלים הללו באותם הארבעה שבאמצע, אזי כלם נקראים חמודות. והם בעלי המראה. ומשום כך החיה הזו שאמרנו שולטת עליהם, ומשום כך נקרא דניאל איש חמודות, שכתוב (דניאל ט) כי חמודות אֵתָהּ. והכל סוד כראוי. אשרי אותם

או בְּרָא (תיקון י"א ע"ב, כ"א, רנ"ח ע"א, ע"א ע"ב, רס"ב ע"א) דְּזוֹלָמָא, בְּגִין דְּנִבְיָאִים יִנְקִי מִלְּעִילָא. וְאַלִין מֵאֲרִי דְּזוֹלָמָא, או דְּמִרְאָה, יִנְקִי מִהֶכָּא. וְכֹד מִתְזַבְרָא אֶתְרָא דָּא בְּאֶתְרָא דְּלְעִילָא בְּקִשְׁרָא וְזָדָא, כְּדִין נְבִיאִים, יִנְקִי מִלְּעִילָא וּמִתְתָּא, בְּקִשְׁרָא וְזָדָא. (דף רמ"ח ע"א).

534. ובגין כך, אית מישל במלייהו, דכל צווצווא נבואתהון כדקא יאות, כמה דהוה ביה במישה, דהוה צווצווא בנבואתיה בכלא. בגין דגהירו נפיק מעילא, מאתר דכל גהורין נפקין מיניה, ומטא לדרגיה, ומתמן יניק נבואתיה, ונהיר, מה דלא הוה כדן לכלא, לכל שאר נביאין. אינון מאריהון דזולמא, מאריהון דמראה, כלהו ינקי מאתר דא לתתא, בלא זבורא דלעילא, על ידא דדרגא אזורא תתאה מיניה דאיהו לבר.

535. כמה דדרגא דנביאים דלעילא, לא הו זומאן ליה נביאים, בר על ידא דדרגא אזורא תתאה. הכי נמי אלין, דרגא דיניקו דילהון איהו לעילא, בהאי דרגא תתאה, אבל לא אתגליא לון, אלא על ידא דדרגא אזורא לבר, דאיהו תתאה מיניה, בגין דנפקא מהאי היכלא, ומטא מלה עד ההוא מבזא דקיימא על תרעא דהיכלא דא, ומתמן ליההוא מבזא דתזוזות ידיה, וכן עד (ס"א כלהו) דכמה אינון דנטלי ההיא מלה, ואתערבו בהדה. ועל דא פד מטא לגביה דבר גש, כמה אינון דאתערבי בהדה, ועל דא לא צווצווא מלה כדקא יאות.

536. פד מתזבירין אלין ארבע גלגלין, בארבע אינון די באמצעיתא, כדן כלהו אקרון זומודות. ואינון מאריהון, דמראה. ובגין כך, האי זיוותא דקאמרן, שלטא עליהו. ובגין כך, אקרי דניאל, איש זומודות. דכתיב, (דניאל ט) כי זומודות אֵתָהּ. וכלא

היודעים את סודות רבונם ללכת בדרך האמת בעולם הזה ובעולם הבא.

537. ההיכל השלישי, ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור עליון יותר על כל הקודמים הללו. בהיכל הזה קימים ארבעה פתחים; אחד לצד דרום, ואחד לצד מזרח, ואחד לצד צפון, ואחד לצד מערב. בכל פתח ופתח יש ממנה אחד, שעומד ממנה על כל פתח ופתח.

538. הפתח הראשון, זה פתח שעומד בו ממנה אחד ששמו מלביא"ל, והוא שולט על כל אותם פתקים שיוצאים מבית דינו של המלך לדון את העולם. (באותו פתח) משום שזה הוא הממנה להשגיח באותם הפתקים, ושני סופרים תחת ידו, אחד מימין ואחד משמאל.

539. לזה נתנו תקוני הפתקים להתקין טרם שיצאו מהשער הזה החוצה וימסרו לידי אותו הממנה שבהיכל הראשון. שהרי מזמן שנמסרו ביד אותו הממנה שבהיכל הראשון, הרי יצאו משם, ואין רשות להשיבם.

540. שהרי מיד מזדמן ממנה של הצד האחר הטמא בעל הדין הקשה התקף, שלא מרחם, ושמו סנגדיא"ל (וסהדיאל), והוא ממנה על שער ההיכל הראשון (האחר) שבצד האחר, שהוא גיהנם, וכמה הם שומרי החקים ממנים לשוטט בעולם ומזמנים לעשות דין.

541. ומשום כך עומד אותו הממנה לעין בפתקים, ואותם שני הסופרים שעומדים תחת הממנה הזה, שמשמאל וקמוא"ל, אלו הסופרים לתקן הפתקים, ואותו הממנה עליהם שהוא מלביא"ל. משום שבאותם ההיכלות שבצד האחר הטמא נפקדו ממנים ידועים,

רוא כדקא יאות. זכאין אינן דינעין רזי המאריהון, למייהר בארז קשוט, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

537. היכלא תליתאה. היכלא דא, היכלא דקיימא בנהירו עלאה, יתיר על כל אלן קדמאי. בהיכלא דא קיימין ארבע פתוזין, וזד לסטר דרום, וזד לסטר מזרח, וזד לסטר צפון, וזד לסטר מערב. בכל פתוזא ופתוזא אית מומנא וזדא, דקיימא מומנא על כל פתוזא ופתוזא.

538. פתוזא קדמאה, דא פתוזא דקיימא ביה וזד מומנא, מלביא"ל שמייה. ואיהו שליטא על כל אינן פתקין, דנפקי מבי דינא דמלכא, לאתקנא עלמא. (בההוא פתקא) בגין דהאי איהו מומנא לאשגוזא בהו באינן פתקין, ותרין סופרין תוזות ידיה, וזד מימנא וזד מישמאלא.

539. להאי, אתייהיבו תקוני פתקין לאתקנא, עד לא יפקון מיהאי תרעא לבר, ויתמסרו בידא דההוא מומנא, די בהיכלא קדמאה. דהא מומנא דאתמסרו בידא דההוא מומנא דבהיכלא קדמאה, הא נפקי מתמן, ולית רשו לאתבא לון.

540. דהא מיד אדבון מומנא דסטרא אורא מסאבא, מאריה דדינא קשיא תקיפא, דלא מרוזם, וסנגדיא"ל (וסהדיאל) שמייה, ואיהו מומנא על תרעא דהיכלא קדמאה (וסהדיאל גריס אחרא, ולא גריס קדמאה) די בסטרא אורא, דאיהו גיהנם, וכמה אינן גרדיני גימוסין מומנן לשטיא בעלמא, וזמינן למעבד דינא.

541. ובגין כך, קיימא ההוא מומנא לעיינא בפתקין, ואינן תרין סופרין דקיימי תוזות מומנא דא, שמישיא"ל וקמוא"ל, אלן סופרין לאתקנא פתקין, וההוא מומנא עליהו דאיהו מלביא"ל. בגין דבאינן היכלין די בסטר אורא מסאבא, אתפקידו מומנן

בהפך מהממנים הללו שבהיכלות הללו, וכל אותן רוחות וכל אותם הממנים ששם, כלם להרע.

542. בא וראה, הסנגדיא"ל (סעדיאל) הזה, כשנוטל פתק, מצד של אותו הממנה שעומד לפתח הראשון, פותח פתח אחד לצד החשכה, שנקרא באר שחת, ושם ממנים אלף ורבבות ממנים לטל אותם הפתקים, והממנה הזה עליהם. ואז יוצאים הכרוזים, וכמה שוטרם משוטטים בעולם, ואותו הדין נשלים. ועל בן הממנה הזה עומד לעין בפתקים ולהתקין הנהגות הפתקים טרם שיצאו מהפתח הזה, והפתח הזה הוא פתח הדרום.

543. הפתח השני, זהו פתח שחיים ומות תלויים בו, משום שהפתח הזה חותמים חתימות של כל הפתקים. שכיון שהפתקים נתקנו כראוי, שמש אחד מזמן, ששמו גזריא"ל, ונוטל פתקים בפתח השני הזה, ושם חותמים אותו.

544. ממנה אחד עומד על אותו הפתח, ושמו גזריא"ל, וכל פתח ופתח נקרא על שם אותו הממנה שנקמד עליו. תחת שלטונו ותחת ידו של הממנה הזה שני שמשים, ששםם (סוריה) סנורי"א עדיא"ל. אחד מימין ואחד משמאל. אותו שממין, בו תלויים החיים. ואותו של השמאל, בו תלוי המות. ושני חותמות בידיהם – חותם חיים וחותם מות. זה עומד לצד זה, וזה עומד לצד זה.

545. הפתח הזה סתום כל ימות השנה, ובימי שבת ובימי החדש נפתח, להראות חיים באותו החותם שתלויים בו חיים, משום ששבת וחדש מתקנים בהם חותם החיים.

ידיעאן, בהפוכא מאלין ממנן די בהיכלין אלין, וכל אינן ריוזין וכל אינן ממנן, דתמן, כללו לאבאשא.

542. תא וזוי, תאי סנגדיא"ל (ס"א סהדיאל) כד נטיל פתקא, מסטרא דההוא ממנא דקיימא לפתוזא קדמאה, פתוז וזר פתוזא, לסטרא דזשוכא, דאקרי באר שחת, ותמן ממנן אלף ורבבן ומינן לנטלא אינן פתקין, והאי ממנא עלייהו. וכדין כרוזין נפקין, וכמה גרדיני שטיין (דף רמ"ח ע"ב) בעלמא, וההוא דינא אשתלים, ועל דא, ממנא דא קיימא לעיינא בפתקין, ולאיתקנא זימוסי פתקין, עד לא נפקו מהאי פתוזא, והאי פתוזא איהו פתוזא דדרום.

543. פתוזא תננינא, דא פתוזא דוויין ובוותין תלויין ביה, בגין דהאי פתוזא, וזתמין וזתימין דכל פתקין, דכיון דפתקין אתקנו כדקא נאות, וזר שמשא ומין, גזריא"ל שביה, ונטיל פתקין בהאי פתוזא תננינא, ותמן וזתמין להו.

544. ממנא וזרא קיימא על ההוא פתוזא, ועזריא"ל שביה, וכל פתוזא ופתוזא אתקרי על שמה דההוא ממנא דאתפקדא עליה. תאי ממנא תוזות שולטניה, ותוזות ידיה, תרין שמשין די שביהו (ס"א סטרי"ה) סנורי"א, עדיא"ל. וזר מימנא וזר משמאלא. ההוא מימנא, ביה תלויין וזיין. וההוא דשמאלא, ביה תלוי מותא. ותרין וזתמין בידייהו, וזותם וזיין וזותם מות. דא קאים לסטרא דא, ודא קאים לסטרא דא.

545. תאי פתוזא סתים כל יומי שתא, וביומא דשבתא, וביומי דזודשא אתפתוז, לאוזזאה וזיין בההוא וזתמא, דתלויין ביה וזיין, בגין דשבת וזודש וזתמא דוויין אתקייים בהו.

546. בַּיּוֹמָא דְּכַפּוּרִי, דִּישְׂרָאֵל כִּלְהוּ קַיִימִי בְּצִלּוֹתֵין וּבְעוֹתֵין, וּבְשִׁתְּדָלִי בְּפּוֹלְזוֹנָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, סְתִים הָהוּא פְתוּזָא, עַד שִׁיעָתָא דְּצִלּוֹתָא דְּמֵנֻזָּה. בֵּין דְּאֵעָבֵר הָאִי צִלּוֹתָא דְּמֵנֻזָּה, מֵאַתֵּר בִּי דִּינָא דְּהִיכְלָא דְּזִכּוּתָא, זוּד אֲוִירָא נִפְקָא, וּפְתוּזָא דָּא אֲתַפְתּוּז, וְהָאִי מִמְּנָא דְּהִיכְלָא דָּא קַיִימָא, וְאֵינֹן תִּרִין שְׂמִישֵׁין זוּד מִימִינָא וְזוּד מִשְׁמַאלָא, וְזוּזוּתֵבִי דְּזוּזִים וּבּוֹתָא בִּידֵייהוּ, וְכָל פְתִיקִין דְּעֵלְמָא קַמִּייהוּ, וְכִדִּין אֲזוּתֵימוּ הֵן לְזוּזִים הֵן לְבֹתָא. וְדָא הוּא פְתוּזָא דְּבִנְרוּז.

547. הִפְתַּח הַשְּׁלִישִׁי, זֶהוּ פֶתַח שְׁעוֹמֵד בְּקִיּוֹם לְדַעַת כָּל אוֹתָם שִׁיעֵבֵר עֲלֵיהֶם דִּין, בֵּין לְמַחְלוֹת, בֵּין לְמִכְאוּבִים, בֵּין לְעֵנִי. דִּין שְׁלֵא עוֹבֵר לְמוֹת. כְּשֶׁשָּׁעַר הִפְתַּח הָאֵל סָגוּר, אֵין דִּין נִרְשָׁם עַל הָאָדָם, שְׁלֵא מְשִׁיבִים אוֹתוֹ, רַק בְּכַח שֶׁל תַּפְלָה חֲזָקָה וְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שְׂכָתוֹב (אִיּוֹב יב) יִסְגֹּר עַל אִישׁ וְלֹא יִפְתַּח.

548. מִמְּנָה אֶחָד עוֹמֵד עַל הִפְתַּח הָאֵל, וְשִׁמּוֹ קַפְצִיא"ל, וְזֶה מִמְּנָה עַל הִפְתַּח הָאֵל כְּדִי לְסַגֵּר אֶת הִפְתַּח הָאֵל עַל אוֹתוֹ הָאָדָם שְׂרָאוֹי לְהַעֲנִשׁ, כְּדִי שְׁלֵא יִתְקַבֵּל בַּתַּפְלָה עַד שִׁישׁוּב לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ.

549. וּבְאוֹתוֹ זְמַן שְׁנַגְזוּר דִּין בְּבָנָיו שְׁלֵא חֲטָאוּ, בְּאוֹתָם הִתְיַנּוּקוֹת הַקִּטְנִים, מִמְּנָה אֶחָד שְׂמִשׁ תַּחַת יָדוֹ, שְׁמוֹ עִירִיא"ל, וְיוֹצֵא וּמִכְרִיז לְצַד שְׂמַאל, עַד שְׂמַתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחַת שְׁהִיא רוּחַ שֶׁל פָּגֶם שְׁנִבְרָא בְּפָגֶם הַלְבָּנָה וְנִקְרָא אֶסְכֶּר"א, וְזוּהִי הָרוּחַ שְׁעוֹמֶדֶת עַל דְּרָגָה (פְתַח) רְבִיעִית בְּהִיכָל הַשְּׁלִישִׁי שֶׁבְּצַד הַטְּמֵאָה, וְזֶה עוֹמֵד עַל הַהֲרֵג שְׁלֵהֶם, וְנִרְאָה לְתִינּוּקוֹת כְּמוֹ אִשָּׁה שְׂמִגְדֵּלֶת יְלָדִים וְאוֹחֲזַת אוֹתָם וְהוֹרֶגֶת אוֹתָם.

546. בַּיּוֹמָא דְּכַפּוּרִי, דִּישְׂרָאֵל כִּלְהוּ קַיִימִי בְּצִלּוֹתֵין וּבְעוֹתֵין, וּבְשִׁתְּדָלִי בְּפּוֹלְזוֹנָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, סְתִים הָהוּא פְתוּזָא, עַד שִׁיעָתָא דְּצִלּוֹתָא דְּמֵנֻזָּה. בֵּין דְּאֵעָבֵר הָאִי צִלּוֹתָא דְּמֵנֻזָּה, מֵאַתֵּר בִּי דִּינָא דְּהִיכְלָא דְּזִכּוּתָא, זוּד אֲוִירָא נִפְקָא, וּפְתוּזָא דָּא אֲתַפְתּוּז, וְהָאִי מִמְּנָא דְּהִיכְלָא דָּא קַיִימָא, וְאֵינֹן תִּרִין שְׂמִישֵׁין זוּד מִימִינָא וְזוּד מִשְׁמַאלָא, וְזוּזוּתֵבִי דְּזוּזִים וּבּוֹתָא בִּידֵייהוּ, וְכָל פְתִיקִין דְּעֵלְמָא קַמִּייהוּ, וְכִדִּין אֲזוּתֵימוּ הֵן לְזוּזִים הֵן לְבֹתָא. וְדָא הוּא פְתוּזָא דְּבִנְרוּז.

547. פְתוּזָא תְּלִיתָאָה, דָּא פְתוּזָא דְּקַיִימָא בְּקִיּוֹמָא, לְמַגְדֵּעַ כָּל אֵינֹן דִּי דִּינָא יַעֲבֵר עֲלֵיהוּ, בֵּין לְמִרְעִין, בֵּין לְמִכְאוּבִין, בֵּין לְמִסְכָּנוֹ. דִּינָא דְּלָא קַיִימָא לְבוֹתָא. כִּד תִּרְעָא דְּפְתוּזָא דָּא סָגִיר, כְּדִין דִּינָא אֲתִרְשִׁים עַל בַּר נָשׁ, דְּלָא תִּיַּיְבִין לִיה, בַּר בְּזוּיָלָא דְּצִלּוֹתָא תִּקְיָפָא, וְתִיּוּבְתָא שְׁלִים. דְּכִתִּיב (אִיּוֹב יב) יִסְגֹּר עַל אִישׁ וְלֹא יִפְתַּח.

548. זוּד מִמְּנָא קַיִימָא עַל פְתוּזָא דָּא, וְקַפְצִיא"ל שְׂמִיָּה, וְהָאִי מִמְּנָא עַל פְתוּזָא דָּא, בְּגִין לְסַגֵּרָא הָאִי פְתוּזָא, עַל הָהוּא בַּר נָשׁ, דְּאֲתַתּוּזִי לְאֲתַעֲנִשָּׁא, בְּגִין דְּלָא יִתְקַבֵּל בְּצִלּוֹתָא, עַד דִּיתוּב לְקַמִּי מֵאֲרִיָּה.

549. וּבְהָהוּא זְמַן דְּאֲתַגְזֹר דִּינָא בְּבָנָיו דְּלָא זָאֲבוּ, בְּאֵינֹן רַבִּין וְעִירִין, זוּד מִמְּנָא שְׂמִישָׁא תַּזוּזוֹת יָדִיה, עִירִיא"ל שְׂמִיָּה, וְנִפְקָ וּכְרִיז לְסִטֵּר שְׂמַאלָא, עַד דְּאֲתַעֲר זוּד רוּזָא, דְּאִיְהוּ רוּזָא דְּפָגִימוּ, (רס"ד ע"ב) אֲתַבְרִי בְּפָגִימוֹ דְּסִיְהָרָא, וְאֶקְרִי אֶסְכֶּר"א, וְהָאִי אִיְהוּ רוּזָא דְּקַיִימָא עַל דְּרָגָא (ס"א פתח) רְבִיעִיָּה, בְּהִיכְלָא תְּלִיתָאָה, דִּי בְּסִטֵּר מִסְאָבָא, וְדָא קַיִימָא עַל קְטוּלָא דְּלֵהוֹן, וְיִתְזוּזִי לֹון לְרַבִּי, כְּאֲתַתָּא דְּרַבִּיָּא לְרַבִּי, וְאֲזוּיֶדֶת לֹון, וְקִטְלֶת לֹון.

550. ואז אותה נשמה עולה, ואוחז אותה הממנה הזה, ומעלה אותה לממנה שעומד על ההיכל הרביעי, ואותו ממנה מגדל אותם ומשתעשע בהם ומעלה אותם להראות לפני המלך הקדוש בכל שבת ושבת, ובכל ראש חדש וראש חדש, ונראים לפניו ומתברכים ממנו. ובשעה שרגז שולט, מסתכל בהם הקדוש ברוך הוא וחס על העולם.

551. וכל אותם התינוקות שלא השלימו שנים, עד שלש עשרה שנים ויום אחד, כלם נמסרים בידו של זה. משלש עשרה שנים עד עשרים, כלם נמסרים על ידי רוח אחרת שנקראת אגיריסו"ן, שיוצאת מהנחש (העקם) העמק הזה שגרים מות לכל העולם, והוא יצר הרע. מעשרים שנים ומעלה, נדון העולם מבית דין, המקום שנקרא זכות, הוא בעצמו בא, ובחטאיו נדון, ונמסר ביד הנחש הזה שהוא מלאך המות.

552. (משום שהרי מעשרים שנה ומטה עד שלש עשרה שנים), הרוח הזו שעומדת בו כנחש הולכת אחריו, זה אגיריסו"ן שאמרנו, כי לא נשמר כשהיה ילד קטן בראוי, וראה בו סימן שיפגם אחר כך. וזה נלקח בלי רשות, ועל זה כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. וסוד זה כתוב, והנה טוב מאד. ושנינו, (בראשית א) והנה טוב מאד – זה מלאך המות, שמקדים אותו טרם שיפגם לאחר מכן. והממנה הזה שעומד על הפתח הזה מכניס נשמתו ומעלה אותה למעלה.

553. משלש עשרה שנים ומטה נדון על חטאי אביו, ונמסר ביד האסקרא הזה שאמרנו. וכל אחד ואחד, היכל זה כנגד היכל זה. זה בהפך מזה, כפי שאמרנו, והפתח הזה הוא לצד צפון.

550. וכדין ההיא נשמותא, סלקא, ואזייד לה האי מומנא, וסלקא לה למומנא דקיימא על היכלא רביעאה, וההוא מומנא מגדלא לון, ואשתעשע בהו, וסליק לון לאתוונאה קמי מלכא קדישא, בכל שבת ושבת, ובכל ריש ירוזא וריש ירוזא, ואתוונון קמיה, ואתברכון מניה. ובשעתא דרוזא שלטא, אסתכל בהו קודשא בריה הוא, וזזיס על עלמא.

551. וכל אינון רביין, דלא אשלימו שנין, עד תליסר שנין ויומא זוד, כלהו אתמסרו בידא דהאי, (רס"ד ע"ב) מתליסר שנין עד עשרין, כלהו אתמסרו על ידא דרוזא אזורא, דאקרי אגיריסו"ן, דנפקא מיהאי זוזיש (ס"א עקימא) עמיקא, דגרים מותא לכל עלמא, ואיהו יצר הרע. מעשרין שנין ולעילא, אתדן בר נש מבי דינא, אתר דאקרי זכותא, איהו בגרמיה אתא, ובזובוי אתדן, ואתמסר בידא דהאי וזזיא דאיהו מלאך המות.

552. (בגין דהא מעשרין שנין ולתתא, עד תליסר שנין), האי רוזא דקיימא (דף רמ"ט ע"א) ביה כנזוש, אויל אבתריה, דא אגיריסו"ן דקאמרן. בגין דלא אתגטיר כד הוה רביא דקיק בדקא יאות. וזוזי ביה סימן דיתפגים לבתר. והאי אתגטיל בלא רשוי, ועל דא כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. ורוזא דא כתיב (בראשית א) והנה טוב מאד, ותניין, והנה טוב מאד, דא מלאך המות, דאקדים ליה עד לא יתפגים לבתר. והאי מומנא דקאים על האי פתווא, אעיל נשמתיה וסלקא לה לעילא.

553. מתליסר שנין ולתתא, אתדן על זובוי דאבוי, ואתמסר בידא דהאי אסקרא דקאמרן. וכל זוד וזוד, היכלא דא לקבל היכלא דא. דא בהפוכא מן דא, כדקאמרן, והאי פתווא איהו לסטר צפון.

554. הפתח הרביעי, הפתח הזה עומד לרפואה, ונקרא פתח הרפואה. בפתח הזה עומד ממנה אחד ששמו פדיא"ל, וזה עומד על כל אותן הרפואות של העולם, ולהכניס תפלות של כל אותם בעלי מכאובים ומחלות וצער. וזהו עולה עם כל (לכל) אותן התפלות, ומכניס אותן לפני הקדוש ברוך הוא.

555. וזהו (איוב לג) מלאך מליץ אחד מני אלף. משום שאותם האלף עומדים באותו הפתח, וזה אחד מהם. וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. משום שעולה (זל) עם התפלה הזו ועומד מליץ טוב על האדם, ומזכיר זכותו שעשה לפני המלך הקדוש, משום שזהו שעומד תמיד לטוב, ועל כן, כל רפואה עומדת בפתח שפדיא"ל ממנה בו. הפתח הזה הוא לצד מערב. ומשום זה ארבעת הפתחים הללו עומדים בהיכל הזה.

556. בהיכל הזה עומדת רוח אחת שנקראת נגה. זוהי רוח השולטת בהיכל הזה. כל זיו וכל תשוקה עומדים בו. הרוח הזו עומדת לכל אותם שיש להם חלק בעולם הבא. זה מעטר את אותן הנשמות בזיו של כבוד, כדי להודיע לכל אותן רוחות שבהיכלות האחרים שזהו בן העולם הבא, ויעבר בכלם, ואין מי שמוחה בידו.

557. הרוח הזו היא רוח טהורה ברוחה מהתחתונים הללו, ושמה זהריא"ל, מאותו שמן משחת קדש ששופע מן העולם הבא שופע בו, ומאותו שמן נברא (גדל) וצומח. וזהו נר, כמו שנאמר (תהלים קלד) ערבותי נר למשיחי. משום שזהו הסדור להדליק הנרות מלמטה למעלה, כששורה עליו אור ששופע מלמעלה, משום שזה מסדר בשנכללו בו כל אותם התחתונים שלמטה.

554. פתוח רביעאה, פתוח דא קיימא לאסוותא, ואקרי פתוח דאסוותא, בהאי פתוח קיימא זוד ממנא, (רנ"ב ע"א) פדיא"ל שביה. והאי קיימא על כל אינון אסוותין דעלמא, ולאעלא צלותין דכל אינון מארי דמכאובין וברעין וצערין, והאי איהו סליק בכל (נ"א לכל) אינון צלותין, ואעיל לון קמי קודשא בריה הוא.

555. והאי איהו (איוב לג) מלאך מליץ אחד מני אלף, בגין דאינון אלף קיימין בההוא פתוח, והאי זוד ממנא, וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. בגין דסליק בהאי (נ"א להאי) צלותא, וקיימא מליץ טוב עליה דבר נשי, ואדכר זכותיה דעבד קמי מלכא קדישא, בגין דהאי איהו דקיימא תדיר לטב, ועל דא, כל אסוותא קיימא בהאי פתוח די פדיא"ל ממנא ביה. פתוח דא איהו לסטר מערב. ובגין דא, אלן ארבע פתוחין קיימין בהיכלא דא.

556. בהיכלא דא קיימא רווחא זודא דאקרי נגה, האי איהו רווחא שליטא בהאי היכלא, כל זיו וכל תיאובתא קיימאן ביה. האי רווחא איהו קיימא לכל אינון דאית לון זולקא בעלמא דאתי, דא אעטר לאינון נשמתין בזיוא דיקרא, בגין למנדע כל אינון רווחין די בהיכלין אזורין, דדא איהו בר עלמא דאתי, ויעבר בכלהו, ולית מאן דימוזי בידיה.

557. האי רווחא, איהו רווחא דכיא, בריר מאלין תתאין, וזהריא"ל שביה, מיהוא משינא דרבות קודשא דנגיד מעלמא דאתי, נגיד ביה, ומיהוא משינא אתברי (נ"א אתרבי) ואצמוז. והאי איהו נר, כמה דאת אמר (תהלים קלב) ערבותי נר למשיחי. בגין דהאי איהו סדורא לאדלקא בוצינן מותתא לעילא, כד שרא עליה זהירו דנגיד מלעילא, בגין

דְּהָאִי אֶתְסַדֵּר, כִּד אֶתְכַלִּילוּ בֵּיתָא כָּל אֵינֹן תִּתְּאִין
לְתַתָּא.

558. וּבְשִׁמְסַתְּדֵרְתָּ הָרוּחַ הָאֵל בְּכָל אוֹתָם
הַתַּחְתּוֹנִים וּמֵאִירָה, אֵל מוֹצִיָּא מִמֶּנָּה אוֹר
אֶחָד, שְׁמוֹ אֶקְרִיא"ל (אֶדְיָא"ל), וְזֶה כָּלֹל
בְּרוּחַ הָאֵל. זֶה עוֹמֵד תַּחַת
הָרוּחַ (הָאֵל) לְמִשְׁךָ (לְמִשָּׁה) אֵת כָּל אוֹתָן
נִשְׁמָוִת שְׁעוֹלוֹת, שֵׁשׁ לָהֶן חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא
וּרְאוּיֹת לְעֹלוֹת לְמַעְלָה.

559. מִשּׁוּם שֶׁבְּשִׁנְשִׁמָּה עוֹלָה וְנִכְנָסֶת לְאוֹתָם
הַהִכְלוֹת הַתַּחְתּוֹנִים, רְשׁוּמָה הִיא בְּעֶשְׂרִים
וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁרְשׁוּמוֹת בְּנִשְׁמָה הִיא.
וּבְשִׁנְשִׁמָּה זוֹכָה וְעוֹמֶדֶת לִפְנֵי אוֹתָהּ הָרוּחַ,
הַמִּמֶּנָּה הִיא אֶהְדִּיא"ל מוֹשֵׁת אוֹתָם, וְעוֹלִים
וְנִכְנָסִים לְאוֹתוֹ נֶהָר דִּינֹר, וְעוֹלִים וְנִקְרָבִים
לְקֶרְבָּן.

560. הָאוֹר הָאֵל כָּלֹל בְּשִׁלְשָׁה אוֹרוֹת, מִשּׁוּם
שְׁאוֹתוֹ שְׁמֵן מִשְׁחָה נִכְלָל בְּשִׁלְשָׁה גּוֹנִים.
וּבְשִׁנְצִץ הָאוֹר הָאֵל, נּוֹצֵצִים מִמֶּנּוּ עֶשְׂרִים
וּשְׁנַיִם (אוֹתִיּוֹת) אוֹרוֹת כִּנְגֵד עֶשְׂרִים וּשְׁתֵּים
אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁרְשׁוּמִים בְּנִשְׁמָה הִיא. וְעֶשְׂרִים
וּשְׁנַיִם הָאוֹרוֹת הֵלֵל, כֻּלָּם מִמֶּנִּים שְׁמִשִּׁים
שְׁעוֹמְדִים עִמּוֹ, וְכֻלָּם נִקְרָאִים עַל שֵׁם הָאוֹר הָאֵל
שְׁעֲלִיחָם, וְכֻלָּם נִכְלָלוּ בּוֹ. הָאוֹר הָאֵל עִם כָּל
אוֹתָם הָאוֹרוֹת נִכְלָל בְּרוּחַ הָאֵל, וְהָרוּחַ הָאֵל כָּלֹלָה
בּוֹ, וּמִסְתַּכֵּל לְהַתִּישֵׁב בְּתוֹךְ הַהִכָּל הָרְבִיעִי.

561. בְּשִׁהְרוּחַ הָאֵל נִכְלָלֶת מִהָאוֹר הָאֵל וּמִכָּל
הָאוֹרוֹת, בְּשִׁדּוּחִים (דִּדּוּקִים) לְהַתְנוּצֵץ, יוֹצֵאת
מִהֶם חֵיה אֶחָת קְדוּשָׁה כָּלֹלָה בְּשְׁנֵי גּוֹנִים, אֶרֶץ
וְנֶשֶׁר, וְהִיא דִּיּוֹקָן אֶחָד, וְזֶה נִקְרָא
אֶהְדִּיא"ל (אֶתִּיא"ל).

562. וְהַחֵיה הַקְדוּשָׁה הִיא, יוֹצֵאִים מִהַתְנוּצֵצוֹת
שְׁלָה, בְּשִׁמְגִיעַ בָּהּ הָאוֹר שֶׁל הָרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה,
אֶרְבָּעָה אוֹפְנִים כָּלֹלִים בְּכָל הַגּוֹנִים, וְהֵם:
הֶדְרִיא"ל, יֶהְדְּרִיא"ל, אֶהְדִּירִיא"ל,

558. וְכִד אֶתְסַדֵּר הָאֵל רוּחָא בְּכָל אֵינֹן תִּתְּאִין,
וְנֶהֱיִר, כְּדִין אֶפִּיק מַנִּיָּה זְהוּרָא זוּר, דִּי שְׁמִיָּה
אֶקְרִיא"ל (ו"א אֶהְדִּיא"ל) וְהָאֵל כָּלִיל בְּרוּחָא דָּא,
הָאֵל קִיָּמָה תְּזוּזָת (ו"א הָאֵל) רוּחָא, לְאִמְשִׁכָּה (ו"א
לְאִמְשַׁח) לְכָל אֵינֹן נִשְׁמָוִתִין דְּסַלְקִין, דָּאִית לֹן
זוּלְקָה בְּעִלְמָא דָּאִתִּי, וְאֶתְזוּזוֹן לְסַלְקָה לְעִילָא.

559. בְּגִין דְּכִד נִשְׁמָוִתָא סַלְקָא, וְעֹאֲלָת בְּאֵינֹן
הִיכְלִין תִּתְּאִין, רְשִׁימָא אִיהִי בְּעֶשְׂרִין (ר"י
ע"א) וְתֵרִין אֶתְנוֹן דְּאוֹרִיָּתָא, דְּרְשִׁימִין בְּהָאֵל
נִשְׁמָוִתָא. וְכִד נִשְׁמָוִתָא וְכֹאֲת וְקָמִית קָמִיָּה דְּהֵהוּא
רוּחָא, דָּא מִמֶּנָּה אֶהְדִּיא"ל מִשְׁזוֹ לֹן. וְסַלְקִין וְעֹאֲלִין
בְּהֵהוּא זְהוּר דִּינֹר וְסַלְקִין וְאֶתְקָרִיבוּ לְקֶרְבָּנָא.

560. הָאֵל זְהוּרָא כָּלִיל בְּתַלְתָּ זְהוּרִין, בְּגִין דְּהֵהוּא
רְבוּת מִשְׁזוּא, אֶתְכַלִּיל בְּתַלְתָּ גּוֹנִין. וְכִד נִצִּיעִין הָאֵל
זְהוּרָא, נִצִּיעִין מַנִּיָּה עֶשְׂרִין וְתֵרִין (אֶתְנוֹן) זְהוּרִין,
לְקַבֵּל כ"ב אֶתְנוֹן דְּאוֹרִיָּתָא, דְּרְשִׁימִין בְּהָאֵל
נִשְׁמָוִתָא. וְאֵלִין עֶשְׂרִין וְתֵרִין זְהוּרִין, כֻּלְהוּ מִמֶּנּוּ
שְׁמִישִׁין דְּקִיָּמִי עֲמִיָּה, וְכֻלְהוּ אֶתְקָרוּן עַל שְׁמָא דְּהָאֵל
זְהוּרָא דְּעִלְיָהוּ, וְכֻלְהוּ אֶתְכַלִּילוּ בֵּיתָא. הָאֵל זְהוּרָא
בְּכָל אֵינֹן זְהוּרִין, אֶתְכַלִּיל בְּהָאֵל רוּחָא, וְהָאֵל רוּחָא
כָּלִיל בֵּיתָא, וְאֶסְתְּכִי לְאֶתִּישָׁא גֵו הִיכְלָא רְבִיעָא.

561. רוּחָא דָּא, כִּד אֶתְכַלִּיל מִזְהוּרָא דָּא, וּמִכָּלֵהוּ
זְהוּרִין, כִּד דִּיּוֹזִין (נ"א דִּחְקִין) לְאֶתְנַצֵּץ (דף רמ"ט
ע"ב) נִפְקָא מַנִּיָּהוּ זוּר וְזִיּוֹתָא קְדִישָׁא, כָּלִילָא בְּתֵרִי
גּוֹנִי, אֶרֶץ וְנֶשֶׁרָא, וְאִיהִי זוּר דִּיּוֹקָנָא, וְהָאֵל אֶקְרִי
אֶהְדִּיא"ל. (ו"א אֶתִּיא"ל)

562. וְהָאֵל זִיּוֹתָא קְדִישָׁא, נִפְקִי מִנִּצִּיעוֹ דִּילָהּ, כִּד
מִטִּי זְהִירוֹ דְּהָאֵל רוּחָא עֲלָאָה בָּהּ, אֶרְבַּע אוֹפְנִים,
כָּלִילִין בְּכָל גּוֹנִין, וְאֵינֹן הֶדְרִיא"ל, יֶהְדְּרִיא"ל,

אֶהְדוּרִיָּא, (הקדמה י"ד ע"ב) אָסִימוּן (נ"א אֶסִימוּן). כָּל אֱלֹה בִּשְׁמִנָה כְּנָפִים, וְאֱלֹה הֵם מְמַנִּים עַל כָּל חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם, עוֹרְכֵי הַקְּרֻבוֹת. מִשּׁוּם שֶׁלֹּא תִמָּצֵא מִלְחָמָה אַחַת בְּעוֹלָם אוֹ עֲקִירַת מַלְכוּת מִמְקוֹמָהּ, עַד שֶׁצָּבֵא הַשָּׁמַיִם וְהַבּוֹכְבִּים שֶׁל שָׁאֵר הָרַקִּיעִים, כָּלֵם מֵרָאִים קְרֻבוֹת וְסִכְסוּכִים אֵלֶּה עִם אֵלֶּה. וְאַרְבַּעַת הָאוֹפָנִים הִלְלוּ עוֹמְדִים עֲלֵיהֶם לְאַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם.

563. אֱלֹו הָאֲרַבְעָה, בְּשִׁנּוּסֵעִים לְעֶרֶךְ מִלְחָמוֹת, מִסּוּד הַהִיכָל שֶׁלֹּמְעֵלָה נֹסְעִים, שֶׁהוּא בֵּית הַדִּין, וְנִקְרָא זְכוּת. מִהֲוָה שֶׁלֹּהֶם הוּצִיאוּ כַּמָּה צָבָאוֹת וּמַחֲנוֹת שָׁאִין לָהֶם חֲשׁוֹבוֹן, וְכֵלֶם עוֹמְדִים תַּחַת הָאוֹפָנִים הִלְלוּ.

564. מֵהֶם עוֹמְדִים עַל שִׁירָה, וּמֵהֶם שְׁלוּחִים עַל הָעוֹלָם, כְּנֶגֶד אוֹתָם הַשְׁלוּחִים שֶׁלְצֵד הַטְּמָאָה שׁוֹיֵצִאִים מִתּוֹךְ הַהִיכָל הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלָּהּ, וְהֵם מְקַטְרְגִים עַל הָעוֹלָם לְהִרְעוּ. וְאֵלֹו נִמְצָאִים כְּנֶגְדָם שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ עַל אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים צא) כִּי מִלֶּאכְיוֹ יֵצֵא לָךְ יְגוֹי. וְכַתוּב עַל כַּפִּים יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן יְגוֹי. זֶה (ישעיה ח) אֶבֶן נִגָּף צוּר מִכְשׁוֹל. וְזֶה נִקְרָא אֶבֶן נִגָּף צוּר מִכְשׁוֹל. וְזֶה נִקְרָא (שם כח) אֶבֶן בַּחֲזוֹן פֶּנֶת יְקֶרֶת, (שם ל) צוּר יִשְׂרָאֵל. וְהַכֹּל עוֹמֵד זֶה כְּנֶגֶד זֶה.

565. מִסּוּד הַהִיכָל הַשְּׁלִישִׁי שֶׁבְּצֵד הָאֲחֵר יוֹצֵאִים שְׁתֵּי רוּחוֹת שֶׁנִּקְרָאוֹת א"ף וְחמ"ה, וּמִשְׁתֵּי אֱלֹה יוֹצֵאִים כָּל אוֹתָם שְׁלוּחִים שְׁהוֹלְכִים לְהַסְטוֹת בְּנֵי אָדָם מִדֶּרֶךְ הָאֱמֶת, וְאֵלֹו אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים וּמְקַדִּימִים עַל אָדָם שְׁהוֹלֵךְ לְדֶרֶךְ מִצְוָה, וְעַל זֶה אֱלֹו הָאוֹפָנִים עוֹמְדִים כְּנֶגְדָם, כְּדִי לְהִגֵּן עַל הָאָדָם שֶׁלֹּא יִנָּקֶה. מִשְׁתֵּי הָרוּחוֹת הִלְלוּ פָּחַד מֹשֶׁה בְּשִׁהִיָּה יוֹרֵד מִן הָהָר, שֶׁכָּתוּב (דברים ט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה.

כָּל אֱלִין בְּתַבְמִינָא זְדִרְפִּין, וְאֱלִין אֵינִין מְבַנֵּן, עַל כָּל זוּיָלִי שְׁמִיָּא, מְגִיזוּי קָרְבָּא. בְּגִין דְּלֹא אֲשִׁתְּכוּז קָרְבָּא בְּעִלְמָא, אוֹ עֲקִירוֹ דְּמַלְכוּתָא מֵאַתְרֵיהּ, עַד דְּזוּיָלִי שְׁמִיָּא, וְכַכְבִּיָּא דְשָׁאֵר רַקִּיעִין, כָּלֵהוּ אוֹזוּזוּי קָרְבִּין וְסִכְסוּכִין אֱלִין בְּאֱלִין. וְאֱלִין אֲרַבְעֵ אוֹפָנִים, קִיָּיִמִי עֲלֵיהֶם לְאַרְבַּע סְטֵרִין דְּעִלְמָא.

563. אֱלִין אֲרַבְעֵ, כַּד נְטִלִין לְאַזְזוּא קָרְבִּין, מִרְזָא דְּהִיכְלָא דְלֵעִילָא נְטִלִין, דְּאִיהוּ בִּי דִינָא, וְאִקְרִי זְכוּתָא. מוֹיֵעָא דְלֵהוֹן אִפִּיקוּ כַּמָּה זוּיָלִין וּבִשְׁרִיין דְלִית לֹון זוּשְׁבָנָא. וְכָלֵהוּ קִיָּיִמִי תַּחוּת אֱלִין אוֹפָנִים.

564. מִנְהוֹן קִיָּיִמִי עַל שִׁירָתָא, וּבִנְהוֹן שְׁלִיזוֹן עַל עִלְמָא. לְקַבֵּל אֵינִין שְׁלִיזוֹן דְּלִסְטֵר מִסְּאָבָא, דְּנִפְקִי מִגּוֹ הַהוּא הִיכְלָא תְלִיתָאָה דִּילָהּ, וְאֵינִין מְקַטְרְגִי עִלְמָא לְאַבְאָשָׁא. וְאֱלִין אֲשִׁתְּכוּזוֹ לְקַבְלֵיהּ, דְּלֹא יִשְׁלְטוֹן לְגַבִּי אֵינִין דְּבִשְׁתַּדְלִי בְּאוֹרֵייתָא, כַּמָּה דְּאֵת אִמֵּר (תהלים צא) כִּי מִלֶּאכְיוֹ יֵצֵא לָךְ יְגוֹי. וְכַתִּיב עַל כַּפִּים יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן יְגוֹי. דָּא (ישעיה ח) אֶבֶן נִגָּף צוּר מִכְשׁוֹל. הָאִי אִקְרִי אֶבֶן נִגָּף צוּר מִכְשׁוֹל. וְהָאִי אִקְרִי (ישעיה כח) אֶבֶן בַּחֲזוֹן פֶּנֶת יְקֶרֶת, (ישעיה כח) צוּר יִשְׂרָאֵל. וְכָלֵא קִיָּיִמִי דָּא לְקַבֵּל דָּא.

565. מִרְזָא דְּהִיכְלָא תְלִיתָאָה דִּי בְּסִטְרָא אוֹזְרָא, נְפִקִי תֵרִין רוּזוּזִין, דְּאִקְרוּן א"ף וְזוּמ"ה, וּבִתְרִין אֱלִין, נְפִקִין כָּל אֵינִין שְׁלִיזוֹן דְּאֱלִין לְאַסְטָאָה בְּנֵי נְשִׂא מֵאוֹרֹזָא דְּקִשּׁוּט, וְאֱלִין אֵינִין דְּקִיָּיִמָאן, וְאִקְדִּיבּוּ עַל בֶּר נְשִׁי, דְּקָא אוֹיֵל לְאוֹרֹזָא דְּבִמְצוּהָ. וְעַל דָּא אֱלִין אוֹפָנִים קִיָּיִמִין לְקַבְלֵיהּ, בְּגִין לְאַזְנָא עֲלִיהָ דְּבֶר נְשִׁי דְלֹא יִתְנַקְּחוּן. מֵאֱלִין תֵּרִין רוּזוּזִין דְּזוּיָלִי מִשְׁהָ, כַּד הָוָה זְנוּיָת מִן טוֹרָא, דְּכַתִּיב, (דברים ט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה.

566. באמצע ההיכל הזה יש מקום אחד שעומד למעלה למעלה, בארבעה פתחים לארבעת צדדי העולם, עשרה ממנים לכל פתח ופתח, וממנה אחד עליהם. וזה כלול באור שנקרא אהדיאל, וזהו אופן בתוך האופן, משלבים זה בזה.

567. אלו הארבעים נוטלים דין מבית הזכות להלקות את הנשמה הזו שחטאה (וצריכה) לקבל מלקות, ואלו עומדים בשלהבת אש לאותן הנשמות, וטסים מחוץ להיכל הזה, ומלקים את הנשמה הזו, ועומדת נזופה בחוץ כל אותם הימים שנגזרו עליה, ולא נכנסת לפרגוד.

568. והארבעים הללו הם שעומדים ונוזפים ומנדים את כל אלו שהוציאו מפייהם דבר שלא צריך, ואחר זה הוציאו מפייהם דבר קדוש, דבר תורה, ומטנפים את פיהם בה. ואלו עומדים ומנדים אותם, ועומדים בגדוי הזה ארבעים יום, שלא נשמעת תפלתם.

569. וכן את כל אלו שחטאו אותם חטאים שצריכים את הנזיפה, עשרה כרוזים יוצאים בכל יום ומכריזים בכל אותם הרקיעים ובכל אותם חילות ומחנות: הנהרו בפלוני שהוא נזוף! הוא נזוף על חטא פלוני שעשה, עד ששב לפני רבונו, הרחמן יצילנו.

570. כששב מאותו החטא, מתפנסים כל הארבעים הללו ומתירים אותו, ואז מכריזים עליו: מפלוני התרה הנזיפה! מכאן והלאה התפלה נכנסת. וטרי ששב, הוא נזוף למעלה ולמטה, ושמירת רבונו מוסרת ממנו. ואפלו בלילה נשמתו נזופה, ששותמים לה את כל שערי השמים ולא עולה, ודוחים אותה החוצה.

571. האופן הזה שעומד על הארבעים הללו, כשנוסע, מגיע לאותו מקום שנקרא תא הרצי"ם. וכשנכנס, נכנסים עמו אותם הארבעים

566. באמצעיתא דהיכלא דא, אית אתרא אזורא, דקיימא לעילא לעילא, בארבע פתוזין, לארבע סטרי עלמא, עשר מומן לכל פתוזא ופתוזא, וזוד מומא עליהו. והאי כליל בנהורא דאקרי אהדיאל, והאי איהו אופן בתוך האופן, משלבין דא ברא.

567. אלין ארבעין, נטלי דינא מבי זכותא, לאלקאה להאי נשימתא דזובאת (o"א ובעאת) לאלקאה. ואלין קיימי בשלהובי נורא לגבי אינן נשימתין, וטאסין לבר מדיכלא דא, ואלקאן לנשימתא דא, וקיימא נזיפא לבר, כל אינן יומין דאתגזרת עליה, ולא עאלת לפרגודא.

568. ואלין ארבעים, אינן דקיימין ואנזיפו ומנדין, לכל אינן דאפיקו מפומיהו מלה דלא אצטריכא, ובתר דא אפיקו מפומיהו מלה קדישא, מלה דאורייתא, ומטנפי פומיהו בה. ואלין קיימי, ומנדין לון, וקיימי בהאי נדויא ארבעין יומין, דלא אשתמע צלותהון.

569. וכן לכל אינן דזואבו אינן זובין, דבעין לנזפא, עשרה כרוזין נפקי בכל יומא, ומכריזי בכל אינן רקיעין, ובכל אינן חילין ומשריין, אדהרו בפלוגא דאיהו נזיפא. נזיפא איהו על זובא פלוני דעבד, עד דתב קמי מאריה, רזומא לישזבן.

570. כד תב מדהוא זובא, מתכנפי אלין ארבעין, ושראן ליה. וכדין אכריזו עליה, פלוגא שרא נזיפא. מכאן ולהלאה צלותא עאלת. ועד לא תב, נזיף איהו לעילא ותתא, ונטירו דמאריה אתעדי מניה. ואפילו בליליא נשימתיה נזיפא, דסתמין לה כל תרעי שביא ולא סלקא, ודוויין לה לבר.

571. האי אופן דקיימא על אלין ארבעין, כד נטיל מטא לההוא אתר דאקרי (מלכים א יד) תא הרצי"ם. וכד עאל, עאלו עמיה אינן ארבעין, די

שִׁמְמָנִים בְּאַרְבַּע פְּתָחִים, וְעוֹלִים כָּל אוֹתָם הַמִּגְנִים שֶׁל זֶה, וְאֵלֹהֵי הַמַּלְאָכִים שֶׁנִּקְרְאוּ חֲשַׁמְלִי"ם. וְאוֹתָם הַמִּגְנִים וְהַחֲרֻבוֹת וְהַרְמָחִים שֶׁרָצִים לְהִגָּן עַל יִשְׂרָאֵל מִשָּׂאֵר הָעַמִּים, וְלַעֲרֹךְ בָּהֶם קָרֵב וּלְנַקֵּם מֵהֶם לְפִי שְׁעָה בְּלִי אֶרֶץ.

572. וּמִשּׁוּם כֵּן נִקְרָא תָא הָרָצִים, מְקוֹם שְׂאוֹתָם הָרָצִים רָצִים וּמִמְהָרִים לְהִלָּחֵם וּלְנַקֵּם נִקְמוֹת כְּנֶגֶד רָצִים אֲחֵרִים שֶׁרָצִים לְהַרְעוֹת וּלְהַחֲלִישׁ מַלְאוֹת בְּדִי לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם. וְסוּד זֶה – (אסתר ג) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים. רָצִים מִצַּד זֶה וְרָצִים מִצַּד זֶה, וּבִגְלָלָם (שם ח) וְהָעִיר שׁוֹשֶׁן צִהְלָה וְשִׁמְחָה, אוֹ (שם ג) נְבוּכָה. אִם מְקַדִּימִים אֵלֶּה שְׂכָאן – הָעִיר שׁוֹשֶׁן שִׁמְחָה. וְאִם מְקַדִּימִים אֵלֶּה שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר – הָעִיר שׁוֹשֶׁן נְבוּכָה.

573. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ שֶׁבְּכָל עוֹמְדִים אֵלֶּה כְּנֶגֶד אֵלֶּה, צַד זֶה כְּנֶגֶד צַד זֶה, וּמִשּׁוּם כֵּן אֵלֶּה הֵם מִגְנִים לְכָל. בְּשִׁעוּלִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, יוֹצֵא אוֹר אֶחָד שְׁלֹמֶעֱלָה, וְכֻלָּם נִעְשִׂים מִגֵּן אֶחָד, וְסִמְנָד – (בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ.

574. שְׁנַיִם עֶשֶׂר גִּלְגָּלִים הֵם שְׁסוּבָבִים לְתוֹךְ הַהִיכָל הַזֶּה, וְהֵם נִקְרְאוּ שְׂרָפִים בְּשְׁנֵי גִּוְנִים – לְבָן וְאֶדָם, רַחֲמִים וְדִין. אֵלֶּה הֵם עוֹמְדִים לְהַשְׁגִּיחַ תָּמִיד עַל כָּל אוֹתָם בְּעָלֵי הַצַּעַר שֶׁמַּצְעֵרִים אוֹתָם שָׂאֵר הָעַמִּים וְדוֹחֲקִים אוֹתָם, וְנִקְרְאוּ חֲלוֹנוֹת. וְהֵינּוּ מִה שֶׁכָּתוּב (שיר ב) מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלוֹנוֹת.

575. וְאֵלֹהֵי עוֹמְדִים לְהִסְתַּבֵּל עַל כָּל אוֹתָם שֶׁמִּתְפַּלְלִים תְּפִלּוֹתֵיהֶם, שֶׁמְקַדִּימִים לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְנִמְנָנִים מֵאוֹתָם הָעֲשָׂרָה הָרָאוּשׁוֹנִים, וְאֵז עוֹלִים וְכוֹתְבִים אוֹתָם לְמַעַלָּה, מִשּׁוּם שֶׁאֵלֹהֵי נִקְרְאוּ חֲבָרִים שְׁלֵהֶם. וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שם ח) חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוֹלָךְ הַשְּׁמִיעֵנִי.

מִמֵּנָן בְּאַרְבַּע פְּתוּזִין, וְסִלְקִין כָּל אֵינֹן מִגִּינִין דִּי דִּהְבָּא. וְאֵלִין אֵינֹן מִלְּאָכִין דִּיאֲקָרוֹן וְשִׁמְלִי"ם. וְאֵינֹן מִגִּינִין וְסִיפִין וְרומוזין, דִּרְהֵטִי לְאִנְנָא עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל מִשָּׂאֵר (דף ר"נ ע"א) עֲמִין, וְלִאִנְנָא קָרְבָּא בְּהוּ, וּלְנִקְמָא לֹון כְּפּוּם שְׁעָתָא, בְּלָא אֲרִיכוּ.

572. וּבְגִין כֵּן אֲקָרִי תָא הָרָצִים, אֶתֶר דִּיאֵינֹן רָצִים רַהֲטִי, וְאוּזוֹ לְאִנְנָא, וּלְנִקְמָא נִוְקָמִין לְכָבֵל רָצִים אֲוֹרִינִין, דִּרְהֵטִי לְאִבְאָשָׁא וּלְאִתְרַעָא מוֹלִין, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהּ. וְרָזָא דָא, (אסתר ג) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים. רָצִים מִסְטָרָא דָא, וְרָצִים מִסְטָרָא דָא, וּבְגִינֵהוֹן, (אסתר ח) וְהָעִיר שׁוֹשֶׁן צִהְלָה וְשִׁמְחָה, אוֹ (אסתר ג) נְבוּכָה. אִי מְקַדְּמִי אֵלִין דִּהְבָּא, הָעִיר שׁוֹשֶׁן שִׁמְחָה. וְאִי מְקַדְּמִי אֵלִין דִּסְטָרָא אֲוֹרָא, הָעִיר שׁוֹשֶׁן נְבוּכָה.

573. וְהָא אוֹקִימֵנָא, דְּבִכְלָא קִימִין אֵלִין לְכָבֵל אֵלִין, סְטָרָא דָא לְכָבֵל סְטָרָא דָא. וּבְגִין כֵּן, אֵלִין אֵינֹן מִגִּינִין לְכָלָא. כֵּן סִלְקִין אֵלִין בְּאֵלִין, נְפִק זוּד אוֹרָא דְלַעֲיָלָא, וְאִתְעַבִּידוּ כְּלָהוּ מִגֵּן זוּד. וְסִימְנָד, (בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ.

574. תְּרִיסָר גִּלְגָּלִין, אֵינֹן דִּסְוֹרָאן גֵּו הִיכְלָא דָא, וְאֵינֹן אֲקָרוֹן שְׂרָפִים, דִּתְרִין גִּוְנִין, זוּוֹר וְסוּמָקָא, רַחֲמִי וְדִינָא, אֵלִין אֵינֹן קִימִי לְאִשְׁנָוָא תְּדִיר, עַל כָּל אֵינֹן מְאָרִי דִּצַּעֲרָא, דִּצַּעֲרִין לֹון שָׂאֵר עֲמִין, וְדוֹחֲקִין לֹון, וְאֲקָרוֹן חֲלוֹנוֹת. וְהֵינּוּ דְכִתְיֵב, (שיר השירים ב) מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלוֹנוֹת.

575. וְאֵלִין קִימִי לְאִסְתַּכְלָא, כָּל אֵינֹן דִּמְצַלָּאן צְלוֹתֵיהּ, דְּמְקַדְּמִי לְבִי כְּנִישְׁתָּא, וְאִתְמַנֵּן מֵאֵינֹן עֲשָׂרָה קְדָמָי. כֵּדִין סִלְקִין וְכִתְבִין לֹון לַעֲיָלָא, בְּגִין דִּיאֵלִין אֲקָרוֹן זוּבָרִים לְגַבִּיָּהּ. הִדָּא הוּא דְכִתְיֵב, (שיר השירים ח) זוּבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוֹלָךְ הַשְּׁמִיעֵנִי.

577. בא וראה, כל אלו שמתפללים תפלות ומקדשים את רבונם ברצון שלם, התפלה הזו צריך להוציא אותה מתוך מחשבה, וברצון של דבור ורוח, ואז מתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא. וכשמגיעה לחברים הללו, כלם לוקחים את אותה תפלה, והולכים עמה עד ההיכל הרביעי באותו הפתח. ואלו משבחים באותו זמן שמתפללים תפלות ומקדשים באותו זמן, אלו הם שממנים ביום על ישראל להיות עמהם חברים. (ולא בלילה כאותם) ובלילה באותם האחרים שאומרים שירה בלילה.

578. ובא ראה, כתוב (משלי כח) גזול אביו ואמו ואמר אין פשע חבר הוא לאיש משחית. והרי פרשה, משום שמונע ברכותיו של הקדוש ברוך הוא, שהוא אביו, בכתוב (דברים לב) שאל אביך וגדך. וכתוב (משלי כג) ישמח אביך. ופרשה.

579. חֵבֶר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית, מִי הָאִישׁ מִשְׁחִית? זֶהוּ אוֹתוֹ אִישׁ שְׁפוֹגִם אֶת הַלְבָנָה, וְנִקְרָא (שם טז) אִישׁ תַּהֲפֹכֹת. (תהלים קמ) אִישׁ לְשׁוֹן. (בראשית כה) אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שָׂדֶה. וְזֶהוּ אִישׁ מִשְׁחִית, שְׂדֵהוּ שְׁמוֹנֶע בְּרִכּוֹת מִן הָעוֹלָם. אֵף כֵּן, מִי שְׁמוֹנֶע בְּרִכּוֹת מִהָעוֹלָם, חֵבֶר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית הַזֶּה שְׂאֲמַרְנוּ. וְזֶהוּ סוֹד, מִשּׁוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְאָדָם לְבָרֵךְ אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְהַתְפַּלֵּל תַּפִּלָּה כְּרָאוּי כְּדִי שִׁיתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ הַקְדוֹשׁ, וְיִתְחַבֵּר עִם הַחֲבֵרִים הַקְדוֹשִׁים הַלָּלוּ וְלֹא יִפְגֵּם אֶת תַּפְּלוֹתוֹ, מִשּׁוֹם שִׁימְנֶע

576. וְכַאֲזַנְיָא אֵינֹן צְדִיקֵינָא, דִּינְדְּעִי לְסִדְרָא צְלוֹתְהוֹן
בְּדָקָא יְאוּת, בְּעִין דְּכַד הָאִי צְלוֹתָא שְׁרָאת
לְאַסְתִּלְקָא, אֲלִין סִלְקִין בְּהָאִי צְלוֹתָא, וְעָאֲלִין בְּכָל
אֵינֹן רִקִּיעִין, וּבְכָל אֵינֹן הִיכְלִין, עַד תִּרְעָא דְּפִתְחוּא
עָלָהּ, וְעָאֲלִת הָהִיא צְלוֹתָא קָמִי מַלְכָּא,
לְאַתְעֵטְרָא. כְּמַה דְּאַתְמַר.

577. תָּא זֹזִי, כָּל אֵינֹן דְּמַצְלָאן צְלוּתִין, וּמִקְדָּשִׁי
לְמַרְיָהוֹן בְּרַעוּתָא שְׁלִים, הָאִי צְלוּתָא בְּעִיָּא לֹאפָקָא
לָהּ מִגּוֹ מוֹזְשִׁבָּהּ, וּבְרַעוּתָא דְּמִלּוּלָא וְרוּזָא, וּכְדִין
אֲתַקְדָּשׁ שְׁמִיתָ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכַד מְטָאת
לְגַבֵּי אַלְפִין זֻזְרִים, כָּלְהוּ נְטָלִי לָהּ הָאִי צְלוּתָא, וְאַזְלִין
בְּהֻדָּה עַד הֵיכְלָא רַבִּיעָאָה, בְּהֵהוּא פְתוּזָא. וְאַלְפִין
מִשְׁבּוּזִין בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּמַצְלָאן צְלוּתִין, וּמִקְדָּשִׁי
בְּהֵהוּא זְמַנָּא, אַלְפִין אֵינֹן דִּי מִבְּמָנָן בִּימָמָא בְּהוּ
בִּישְׂרָאֵל, לְמַהוּי עֲמַהוֹן זֻזְרִים. (ו"א ולא בליליא
כאינון) וּבְלִילִיָּא, בְּאֵינֹן אֲזֻזְרִין, דְּאִמְרִי שִׁירְתָּא
בְּלִילִיָּא.

578. וְתָא זִזְי כְּתִיב, (משלי כח) גִּזּוּל אָבִיו וְאִמּוֹ
וְאוֹמֵר אֵין פֶּשַׁע זֹכֵר הוּא לְאִישׁ מִשְׁזוּיָת. וְהָא
אוֹקֵמוּהָ, בְּגִין דְּמִנֵּעַ בְּרַכָּאן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא,
דְּאִיהוּ אָבִיו. כְּמוֹהַ דְּכְתִיב, (דברים לז) שְׂאֵל אֲבִיךָ
וְיִגְדֶּהָ. וְכְתִיב (משלי כג) יִשְׁמוּז אֲבִיָּה. וְאוֹקֵמוּהָ.

579. וְזָכַר הוּא לְאִישׁ מִשְׁזוּזִית, מֵאֵן אִישׁ מִשְׁזוּזִית. דָּא
אִיהוּ הַהוּא אִישׁ, דְּפָנִים לְסִיְהֶרָא. וְאַקְרִי (משלי
טז) אִישׁ תִּתְּכּוּכּוֹת. (תהלים קמ) אִישׁ
לְשׁוֹן. (בראשית כה) אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שְׂדֵה. וְהָאִי
אִיהוּ אִישׁ מִשְׁזוּזִית, דְּהָאִי אִיהוּ מִנְעַ בְּרַכָּאן מַעֲלָמָא.
אוּף הָכִי, מֵאֵן דְּמִנְעַ בְּרַכָּאן מַעֲלָמָא, וְזָכַר הוּא
לְהָאִי אִישׁ מִשְׁזוּזִית כְּדִקְאֻמְרוֹן. וְדָא הוּא רְזָא, בְּגִין
דְּאַצְטְרִיךְ לִיהַּ לְבַר גֵּשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וּלְעֻלְמָא עֲלוּתָא פְּדֻקָּא יְאוּת. בְּגִין דִּיתְבָּרַךְ

בְּרִכּוֹת מִהָעוֹלָם וַיִּתְחַבֵּר עִם אוֹתוֹ אִישׁ מִשְׁחִית, שֶׁהוּא מוֹנֵעַ בְּרִכּוֹת מִן הָעוֹלָם וְגֵרָם מוֹת לְכָלֶם.

שְׂמִיָּה קְדִישָׁא, וַיִּתְּנוּבֵּר בְּאֵלֶּיךָ זֹכְרִין קְדִישִׁין, וְלֹא יִפְגֹּם עֲלֻתִּיהָ. בְּגִין דְּיִמְנַע בְּרַכָּאן מִעֲלָמָא, וַיִּתְּנוּבֵּר בְּהֵוֹא זֹכֵר אִישׁ מִשְׁחִית דְּאִהוּ מְנַע בְּרַכָּאן מִעֲלָמָא, וְגֵרָם מוֹתָא לְכָלֶהוּ.

580. כְּתִיב (דְּבָרִים יח) וַיִּזְכֹּר זֹכֵר, מֵאִי וַיִּזְכֹּר זֹכֵר. הֵהוּא מֵאֵן דְּאֵיל בְּתֵר סְטָרָא אֲזֹרָא, וַיִּזְרַע זֹרְשִׁין, אִהוּ מִשְׁרַע עֲלִיהָ רוּזָא אֲזֹרָא מִסְאָבָא, וַאֲתִזְכֹּר בְּהֵוֹא זֹכְרוּתָא דְּהֵוֹא זֹכֵר רַע, וְשִׁאֲרֵי בְּזֻזְרוּתָא בְּהֵרִיָּה, הֵהוּא זֹכֵר אִישׁ מִשְׁחִית. אֲבֵאִי אֲקָרִי זֹכֵר. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּאֲתִיִּילֵד בֵּר זֵשׁ אֲתִזְכֹּר עֲמִיָּה. וְתִדִּיר קִיָּמָא בְּהֵרִיָּה זֹכֵר. לְכַתֵּר, אֲתִהֲפֹךְ לִיה זֹכֵר, אִישׁ מִשְׁחִית.

580. כְּתִיב (דְּבָרִים יח) וַיִּזְכֹּר זֹכֵר, מֵאִי וַיִּזְכֹּר זֹכֵר. הֵהוּא מֵאֵן דְּאֵיל בְּתֵר סְטָרָא אֲזֹרָא, וַיִּזְרַע זֹרְשִׁין, אִהוּ מִשְׁרַע עֲלִיהָ רוּזָא אֲזֹרָא מִסְאָבָא, וַאֲתִזְכֹּר בְּהֵוֹא זֹכְרוּתָא דְּהֵוֹא זֹכֵר רַע, וְשִׁאֲרֵי בְּזֻזְרוּתָא בְּהֵרִיָּה, הֵהוּא זֹכֵר אִישׁ מִשְׁחִית. אֲבֵאִי אֲקָרִי זֹכֵר. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּאֲתִיִּילֵד בֵּר זֵשׁ אֲתִזְכֹּר עֲמִיָּה. וְתִדִּיר קִיָּמָא בְּהֵרִיָּה זֹכֵר. לְכַתֵּר, אֲתִהֲפֹךְ לִיה זֹכֵר, אִישׁ מִשְׁחִית.

581. וְכֵן יֵשׁ בְּצַד הַקִּדְשָׁה, בְּצַד הַיָּמִין, חֵבֶר טוֹב, שְׁעוּשָׁה טוֹב עִם הָאָדָם בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְהַחֲבָרִים הִלְלוּ עוֹמְדִים תָּמִיד עַל הָאָדָם בַּחֲבָרוֹת אַחַת לְהַצִּילוֹ וּלְהַגֵּן עָלָיו וּלְהִיּוֹת עִמּוֹ חֲבָרִים, לְקַדֵּשׁ אֶת שֵׁם רַבּוֹנָם וּלְזַמֵּר וּלְשַׁבַּח לְפָנָיו תָּמִיד.

581. וְהָכִי אֵית בְּסְטָרָא דְּקְדוּשָׁה, בְּסְטָרָא דְּיָמִינָא, זֹכֵר טוֹב, דְּעֵבִיד טִיבּוֹ עֲמִיָּה דְּבֵר זֵשׁ בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֵתִי. וְאֵלֶּיךָ זֹכְרִים קִיָּמִי תִדִּיר עֲלִיהָ דְּבֵר זֵשׁ, בְּזֻזְרוּתָא זֹדָא, לְשִׁיבָא לִיה, וּלְאֲזָנָא עֲלִיהָ, וּלְמִתָּהוּ עֲמִיָּה זֹכְרִים, לְקַדֵּשׁא שְׁמָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, וּלְזַמֵּר וּלְשַׁבַּח קָמִיָּה. תִּדִּיר.

582. מֵאלוּ יוֹצֵאִים אַרְבַּעַה תּוֹמְכִים אַחֲרֵים לְאוֹתָם הַשָּׁנִים עֶשֶׂר שְׁאֲמַרְנוּ, הַחֲבָרִים הִלְלוּ. וְאֵלּוּ הֵם עוֹמְדִים לְאוֹתָם שְׁוִעִיעִים עֶצֶה לְהִזְק לְצַדִּיקִים. אֵף עַל גֵּב שְׁלֹא עוֹשִׂים, וְעוֹלִים וּמוֹדִיעִים הַדָּבָר לְמַעַלָּה, וּמִבְטָלִים אֶת אוֹתָהּ הָעֶצֶה. וְאֵלּוּ נִקְרָאִים אֲרָאִלִּים. וְאֵף עַל גֵּב שְׁבָלִים הַתְּמַנָּה לָזֶה, כֹּל אֶחָד הַתְּמַנָּה וְנִפְקֵד עַל דְּבָרִים יְדוּעִים, וְתַחַת אֵלּוּ אֵין לָהֶם חֲשָׁבוֹן.

582. מֵאֵלֶּיךָ נִפְקִי (דף ר"נ ע"ב) אַרְבַּע סְמִכִין אֲזֹרִינִין, לְאֵינִין תִּרְסֵר דְּקֶאֱמַרְן, הֵנִי זֹכְרִים. וְאֵלֶּיךָ אֵינִין קִיָּמִי לְגַבִּי אֵינִין דְּיַעֲטִין עֵיטָא לְאֲבָאִשָּׁא לְצַדִּיקִיָּא. אֵף עַל גֵּב דְּלֹא עֲבָדִי, וְסַלְקִי וְאוֹדְעִי מַלְכָּה לְעֵילָא, וּבְטָלִי לְהֵוֹא עֵיטָא, וְאֵלֶּיךָ אֲקָרוֹן אֲרָאִלִּים וְאֵף עַל גֵּב דְּכָלֶהוּ אֲתַמְנֵן לָדָא, כֹּל זֹד וְזֹד אֲתַמְנָא וְאֲתַפְקֵד עַל מַלְכִין יְדִיעָאן. וְתַזְזוֹת אֵלֶּיךָ לִית לֹן זֹזִשְׁבָּנָא.

583. אֵלּוּ הָאֲרַבְעָה עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת צַדִּיקֵי הָעוֹלָם, וְכָל אֶחָד עוֹמֵד לְהַשְׁגִּיחַ עַל יִשְׂרָאֵל, וְאֵלּוּ נִקְרָאִים חֲרָפִים, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים. שְׁמוֹת אֵלּוּ הָאֲרַבְעָה שְׁנַקְרָאִים חֲרָפִים: עִיגָא"ל. עִירָיָה. (עזרי"ה). עִירָא"ל. עִירָא"ל. יְהִירָא"ל. עִיגָא"ל הוּא עוֹמֵד לְצַד מִזְרַח, וְזֶה עוֹמֵד לְהַשְׁגִּיחַ עַל כָּל אוֹתָם שְׁעוֹשִׂים

583. אֵלֶּיךָ אַרְבַּע, קִיָּמִי לְאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא, וְכָל זֹד קָאִים לְאֲשַׁבָּחָא עֲלִיָּהוּ דְּיִשְׂרָאֵל. וְאֵלֶּיךָ אֲקָרוֹן זֹרְכִים, כְּמִה דְּאֵת אֲמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים. שְׁמָא דְּאֵלֶּיךָ אַרְבַּע דְּאֲקָרוֹן זֹרְכִים, עִיגָא"ל. עִירָיָה (נ"א עזרי"ה). עִירָא"ל. יְהִירָא"ל.

מעשים טובים, ועל כל אלו שחושבים מחשבה של מצוה, אף על גב שלא יכולים לעשות.

584. עירי"ה עומד לצד דרום, וזה עומד להשיג על כל אותם שמנחמים את העני או שיש בלבם צער עליו, אף על גב שאינם יכולים לתת לו. ולאותם שהולכים לדרך מצוה, ולאותם שעושים חסד עם מתים. והוא מעמיד קיום של אמת. וזה התמנה להזכיר אותו למעלה ולחקק דיוקנו למעלה, להכניסו לעולם הבא.

585. עריא"ל עומד לצד צפון. וזה עומד להשיג על כל אותם שחשבו לעשות רעות ולא עשו, או רוצים לחטא ובאו לעשות, והתחזק ביצרו ולא עשה.

586. יהירא"ל עומד לצד מערב, וזה עומד להשיג על כל אותם שעוסקים בתורה ומכניסים בניהם ללמד תורה לבית הרב, ולכל אותם שמסתכלים על חולה כשהוא בבית חליו, ומשגיחים עליו ומודיעים לו שיתבונן בחטאיו ובמעשיו וישוב מהם לרבונו. משום שכל מי שמשתדל עם אותו חולה, שישתכל במעשיו וישוב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא גורם לו להנצל ולהשיב לו את רוחו.

587. ועל זה כתוב, (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'. מה זה ביום רעה? ביום רע ה' צריך להיות! אלא ביום רעה – ביום ששולטת אותה הרעה לקחת את נשמתו. אשרי משכיל אל דל – זהו חולה, כמו שנאמר, (שמואל ב יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך. ומשום כך, ביום רעה ימלטהו ה'אלו (אותם שמסתכלים) שהם מסתכלים באותו חולה להשיבו מחטאיו אצל הקדוש ברוך

ע"א"ל, איהו קאים לסטר מזרז, ודא קיימא לאשגזוזא על כל אינן דעבדין עובדין טבין, ועל כל אינן דמוזשבי מוזשבה דמצוה, אף על גב דלא יכלי למעבד.

584. עירי"ה, קיימא לסטר דרום. ודא קיימא לאשגזוזא, לכל אינן דמנוזמי למסכנא, או דצערי לבניהו עליה, אף על גב דלא יכלי למייהב ליה. ולאיןן דאלי לאורזא דמצוה. ולאיןן דעבדי זוסד עם מותים. ואיהו קיימא קיימא דאמת. והאי אתמנא לאדכרא ליה לעילא, ולאזקא דיוקניה לעילא, לאעלא ליה לעלמא דאתי.

585. עריא"ל, קיימא לסטר צפון. ודא קיימא לאשגזוזא לכל אינן דוושבו למעבד בישין, ולא עבדי. או בעאן למנוזמי, ואתו למעבד, ואתקף ביצריה ולא עבד.

586. יהירא"ל, קיימא לסטר מערב. והאי קיימא לאשגזוזא לכל אינן דלעאן באורייתא. ועיילי בניהו למלעי באורייתא לבי רב. ולכל אינן דמסתכלי על מרע, כד איהו בבי מרעיה. ואשגזוזו עליה, ואודעו ליה דיסתכל בזוובי ובעובדוי, ויתוב בעייהו למאריה. בגין דכל מאן דישתדל בההוא מרע, דיסתכל בעובדוי, ויתוב בתיובתא קמי קודשא בריה הוא, איהו גרים ליה לאשתובא, ולאשתא ליה רוזיה.

587. ועל דא כתיב (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו י'. מאי ביום רעה, ביום רע מבעי ליה. אלא ביום רעה, ביומא דשולטא ההוא רעה למיסב נשמתיה. אשרי משכיל אל דל, דא הוא מרע. כמיה דאת אמר, (שמואל ב יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך. ובגין כך, ביום רעה ימלטהו י'. ואלין (ס"א אינן דמסתכלי) דאיןן

הוא, כמו שבארנו. בהיכל הזה עומד עליו להשגיח. וביום ששורה הדין על העולם, ינצל ממנו, כמו שנאמר ביום רעה ימלטו ה'. היום שנמסר הדין לאותה רעה לשלט בו (על העולם), וכל אלו עומדים להשגיח, ולכן נקראו חרבים.

588. ביום של ראש השנה, בשקדוש ברוך הוא עומד בדין על העולם ואותו צד הרע בא להשטין, אז מתבנסים כל אלה ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא. ואז מתעטרים כלם ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא. באותו זמן מה כתוב? (שיר השירים ב) משגיח מן החלונות מציץ מן החרבים. מציץ, במי שמשגיח ממקום דק, שרואה ולא רואה כל מה שצריך. ואחר כך, משגיח מן החלונות, מקום של השגחה יתרה, שפותח פתחים לרחם על הכל. ובשקדוש ברוך הוא משגיח על העולם, מסתכל בחלונות הללו ובחרבים הללו, וחס על הכל.

589. ואז, כשישראל תוקעים באותו שופר ומתעורר למעלה אותו הקול שיוצא מן השופר, כלול מאש ומים ורוח, ונעשה מהכל אותו הקול, כדי לעורר קול עליון, שיוצא מתוך אותו השופר, שהוא כמו זה, כלול מאש ומים ורוח, אז יוצא כרוז ומכריז בכל הרקיעים ואומר: קול דודי הנה זה בא וגו' משגיח מן החלונות מציץ מן החרבים.

590. ואז כלם יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא חס על ישראל, ואומרים: אשריהם ישראל שיש להם עצה בארץ כדי לעורר רחמים מלמעלה. ואז כתוב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי תרועה ודאי. יודעי תרועה, שמשבירים את התרועה הזו, שהיא דין הקשה שהכל נדונים בו. אשרי ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, משום שהם יודעים את דרכי

מסתכלי בההוא מרע, לאתבא ליה מוזובוי גפי קודשא בריך הוא, כמה דאוקימנא. בהיכלא דא קיימא עליה, לאשגזזא. וביומא דשריא דינא על עלבא, ישתויב מניה, כמה דאת אמר ביום רעה ימלטו ה'. יומא דאתמסר דינא ליהיא רעה לשלטאה ביה (על עלמא) וכלהו אלן קיימי לאשגזזא. ועל דא אקרון זורבים.

588. ביומא דראש השנה, כד קודשא בריך הוא קאים בדינא על עלבא, וההוא סטרא בישא אתי לאסטאה, כדין מתכנפי כל הגי, וקיימן קמי קודשא בריך הוא. וכדין מתעטרן כלהו, וקיימן קמי קודשא בריך הוא. בההוא זמנא מה כתיב, משגזז מן החלונות מציץ מן הזורבים. מציץ: כמאן דאשגזז מאתר דקיק, דזומי ולא זומי כל מה דאצטריר. ולכתר, משגזז מן החלונות, אתר אשגזזותא יתיר, דפתוז פתוזין לרוזמא על כלא, וכד קודשא בריך הוא אשגזז על עלבא, אסתכל באלן חלונות, ובאלן זורבים, וזויס על כלא.

589. וכדין כד ישראל תקעין בההוא שופר ואתער מתתא והוא קול דנפיק משופר, כליל מאשא ומיא ורוזא, ואתעביד מכלא ההוא קול, בגין לאתערא קול עלאה, דנפקא מזו ההוא שופר, דאיהו כגזוזא דא, כליל מאשא ובמיא ורוזא. כדין כרוזא נפקא, ואכריז בכלהו רקיעין, ואמר קול דודי הנה זה בא וגו', משגזז מן החלונות מציץ מן הזורבים.

590. וכדין ידעי כלהו, דהא קודשא בריך הוא זויס עליהו דישראל, ואמרי זכאין אינן ישראל, דאית לון עיטא בארעא, בגין לאתערא רוזמי מלעילא, כדין כתיב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי, (דף רנ"א ע"א) יודעי תרועה: מתברי האי תרועה, דאיהו דינא קשיא, דכלא אתדנו בה. זכאין אינן ישראל בעלבא דין, ובעלבא

הקדוש ברוך הוא ויוֹדעים ללכת בדרכיו וליחד יחוד בראוי.

591. החלונות הללו והחרכים הללו, כלם עומדים לאחז את כל התפלות שעולות מלמטה למעלה ולהשגית בהן, להכניסן לפני הקדוש ברוך הוא. ועל כן, כל בית הנסת שאין בו חלונות, אינו מקום להתפלל בו בראוי.

592. שהרי בית הנסת למטה כנגד בית הנסת שלמעלה. בית הנסת שלמעלה שיש בו חלונות, כמו שאמרנו – כך גם למטה. למעלה נסת הגדולה יש בה שנים עשר חלונות – כך גם לבית הנסת התחתון. והכל עומדים זה כנגד זה, משום שהעולמות עומדים אלו בגון של אלו, וכבוד הקדוש ברוך הוא עולה בכל. ועל כן, ביום רעה ימלטהו ה'. כששולט אותו הצד הרע – ימלטהו ה'.

593. כמו כן, הממנה הזה יהי' אל עומד על כל אותם שחסים על עניים, כמו שנאמר אשרי משכיל אל דל, ובשביל זה הכל עומד בהיכל הזה, וההיכל הזה נכלל בהיכל אחר רביעי, ששם הם הגזרות והדינים לכל. אשרי חלקו של מי שיוֹדע את גנוי רבונו, ליחדו ולקדש את שם רבונו תמיד, לזכותו בעולם הזה ובעולם הבא.

594. ההיכל הרביעי. ההיכל הזה, שהקדוש ברוך הוא נודע שלטונו בארץ בגללו. וזה ההיכל שעומד לשמר את דרכי התורה. זה נקרא היכל הזכות, שבו נדונים כל דיני העולם וכל הזכויות וכל החטאים וכל הענשים, וכל שכן טוב לאותם ששומרים את מצוות התורה.

האתי, בגין האינן ידעי ארזווי קודשא בריך הוא, וידעי למהר בארזווי, וליזודא יזודא כדקא יאות.

591. אלן זולונות, ואלן זורכים, קיימי כלהו לאזודא כל עלותין, דסלקין מתתא לעילא, ולאשגזא בהו, לאעלא לון קמי קודשא בריך הוא. ועל דא כל בית הכנסת דלאו ביה זולונות, לאו אתר לעלאה ביה כדקא יאות.

592. דהא בית הכנסת לתתא, לקבל בית הכנסת דלעילא. בית הכנסת דלעילא דאית ביה (נ"ט ע"ב) זולונות כמה דאמרן, הכי גמי לתתא. לעילא כנסת הגדולה, אית ביה תריסר זולונות עלאין, הכי גמי להאי בית הכנסת תתאה. וכלא קיימאן דא לקבל דא, בגין דעלמין קיימין אלן בגוונא דאלין, וקודשא בריך הוא סליק יקריה בכלא. ועל דא ביום רעה ימלטהו יי', כד שלטא ההיא סטרא בישא, ימלטהו יי'.

593. כגוונא דא, האי מומנא יהי' אל, קיימא על כל אינן דזיזיסי על מסכני, כמה דאת אמר אשרי משכיל אל דל. ובגין דא כלא קיימא בהיכלא דא, והיכלא דא אתכליל בהיכלא אזורא רביעאה, דתמן הוא גזרין ודינין לכלא. זכאה זולקיה מאן דידע גנוי דמאריה, לזודא ליה, ולקדשא שביה דמאריה תדירא, למזכי ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי.

594. היכלא רביעאה. היכלא דא, די קודשא בריך הוא אשתמודע שולטניה בארעא בגיניה. ודא איהו היכלא, דקיימא למטר ארזווי דאורייתא. דא היכלא אקרי דזכות, דביה אתדנו כל דיני דעלמא, וכל זכין, וכל זובין, וכל עונשין, וכל אגר טב, לאינן דזטרי פקודי אורייתא.

595. היכל דא דזכות, מישגייא מכל שאר היכלין, והאי היכלא, כליכן ביה ארבע היכלין, מישגין דא מן דא, וכלהו זוד היכלא. בהיכלא דא אית רוזא זודא, דאקרי זכות אל. והיכלא דא אקרי על שמיא זכות, והאי איהו אל. והכא אתדנו כל דינן דעלמא, והאי איהו רזא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.

596. ארבעה היכלות, ארבעה אלו שהם בהיכל הזה, זה לפנים מזה, כלם כלולים זה בזה, וכלם היכל אחד, ונקרא זכות. ארבעה היכלות הללו יש להם פתחים. ממנה אחד עליון שעומד מחוץ לפתח הראשון של ההיכל הזה, סנסגני"ה שמו, ועל השם הזה יש ממנה אחד לצד האחר של השמאל, שנוטל דינים באותו ההיכל שלו לעורר ולעשות בעולם. ומשום שנוטל ממנו, נקרא על שמו – סנסגני"ה. והוא שולט על אותו אספרי"א של תינוקות.

597. והממנה העליון הזה סנסגני"ה, בשנוטל דין, מכריז לאותם הממנים שעומדים על שנים עשר הפתחים, ואותם הפרושים שמכריזים על כל אותם הדינים שגדונו מהיכל הזכות הזה.

598. רוח זו שנוטלת הכל, שנקראת זכות א"ל שאמרנו, הכל כלול בה. ממנה יוצאים שבעים אורות נוצצים, וכלם עומדים בעגול כדי להראות זה בזה שלא מכסים זה מזה. כל הזכות וכל הענשים וכל הדינים, לפני כל האורות האלו עומדים.

599. מהם יוצאים שני אורות שעומדים לפניהם תמיד. ושבעים האורות הללו ושני אורות שעומדים לפניהם, הם לתוף אמצע ההיכל. ועל סוד ההיכל הזה כתוב, (שיר השירים ז) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג.

595. היכל דא דזכות, מישגייא מכל שאר היכלין, והאי היכלא, כליכן ביה ארבע היכלין, מישגין דא מן דא, וכלהו זוד היכלא. בהיכלא דא אית רוזא זודא, דאקרי זכות אל. והיכלא דא אקרי על שמיא זכות, והאי איהו אל. והכא אתדנו כל דינן דעלמא, והאי איהו רזא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.

596. ד' היכלין, ד' אלין דאינן בהיכלא דא, דא לזו מן דא, כלהו כליכן דא בדא, וכלהו זוד היכלא, ואקרי זכותא. ארבע היכלין אלין, אית להו פתוזין. זוד ממנא עלאה דקיימא לבר לפתוזא קדמאה דהיכלא דא, סנסגני"ה שמיא, ועל שמיא דא, אית ממנא אוזרא לסטרא אוזרא דשמאלא, דנטל דינן בהוא היכלא דיליה, לאתערא למעבד בעלמא. ובגין דנטיל מניה, אקרי על שמיא, סנסגני"ה. ואיהו שליט על ההוא אספרי"א דרביי.

597. והאי ממנא עלאה סנסגני"ה, כד נטיל דינא, אכריז לאינן ממנן דקיימין על תריסר פתוזין, ואינן פרוזין דמכריז כל אינן דינן, דאתדנו מהיכלא דזכותא דא.

598. רוזא דא דנטיל כלא, דאקרי זכות א"ל דקאמרן, כלא כליל ביה. מניה נפקו שבעין זהורין נציצין, וכלהו בעגולא קיימי, בגין לאוזזאה דא בדא דלא אתכסי דא מן דא. כל זכין, וכל עונשין, וכל דינן, קמי כלהו זהורין אלין קיימין.

599. מניהו נפקי תרין זהורין, דקיימי קבייהו תדיר. ואלין ע' זהורין, ותריין זהורין דקיימי קבייהו, אינן לזו באמצעייתא דהיכלא. ועל רזא דהיכלא דא כתיב, (שיר השירים ז) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג.

600. בנגד אלו יוצאים שבועים ושנים אורות אחרים מצד הימין, ושבועים ושנים אורות אחרים מצד השמאל. ואלו הראשונים הם הפנימיים לפנים באמצע ההיכל. לפני האורות הללו נכנסים כל הזכויות והחובות להשגה. כל המעשים של העולם יוצאים מהפנימיים הללו. נמצאו שכל האורות שיוצאים מהרוח העליונה הוא – מאתים וששה עשר אורות, וכלם כלולים ברוח הוא.

601. אותם שני האורות שעומדים לפני אותם השבועים, הם מעידים עדות תמיד, וכותבים פתקי דין של זכות או של חובה. אלו השבועים הם גוזרים גזרות ודנים דינים. וכל דיני העולם, הן לטוב הן לרע, הם כאן.

602. הרוח הוא, שהיא זכות א"ל כמו שאמרנו, בה רשומות שלש אותיות שנדבקות בה מלמעלה, שהן יה"ו. והרי בארנו, שבאשר האותיות הללו נדבקות במקום הזה של התדבקות הזכר בנקבה, אז נרשמות ברוח הוא אותן האותיות. וכאן אמר דוד, (תהלים צב) ואלהי ליצור מחסי. סוד הרוח הוא שנקראת א"ל, וסוד אותן האותיות שרשומות בה, שנקראות יה"ו, אלו שלשת הצדדים של האורות שאמרנו.

603. אותם שלשת בתי הדין שנחלקים בדינים אחרים בדברי העולם; בעשר, בעני, במחלות בשלמות, שהם ארבעה היכלות שמתקנים לכל אותם האחרים, שני היכלות לאלה שני הצדדים של אורות אחרים, והיכל אחד לכל אותם בעלי העינים שעושים חשבון מכל המעשים של העולם. והיכל אחד לסופרים אחרים שתחת אלו הראשונים הפנימיים. ארבעת ההיכלות הללו כלולים בהיכל הזה, שנקרא על שם אותה הרוח של זכות, כפי שאמרנו.

600. לקבל אינן נפקי שבעין ותרין גהורין אזורנין, מסטרא דימינא. ושבועין ותרין גהורין אזורנין, מסטרא דשמאלא. ואלין קדמאי אינן פנימאי לגו, באמצעיתא דהיכלא. לקמי גהורין אלין, עאלין כל זכוון וכל זובין לאתדבא. כל עובדין דעלמא, מאלין פנימאי נפקי. אשתכחו כל גהורין דנפקי מרוזא דא עלאה, מאתן ושית סרי גהורין, וכלהו כלין ברוזא דא.

601. אינן תרי גהורין, דקיימי קמי אינן שבעין, אינן סהדי סהדותא תדיר, וכתבי פתקי דינא דזכו או דחובה. אלין שבעין אינן גזרין גזרי ודיינין דינין. וכל דיני דעלמא הן לטב הן לביש הכא איהו.

602. רוזא דא, דאיהו זכות א"ל כדקאמרן, ביה רשימין תלת אתוון, דמתדבקן ביה מלעילא, דאינן יה"ו. והא אוקימנא דכד אלין אתוון מתדבקאן ביה אטר, (דף רנ"א ע"ב) דאתדבקותא דדכורא בנקבא. כדן אתרשימו ביה רוזא, אינן אתוון. והכא אמר דוד, (תהלים צד) ואלהי ליצור מוזסי. רזא דרוזא דא דאקרי א"ל ורזא דאינן אתוון דרשימין ביה, דאקרון יה"ו, אלין תלת סטרין דגהורין דקאמרן.

603. אינן תלת בתי דינין, דמתפלגי בדינין אזורנין, במילי דעלמא, בעותרא, במסכנו, במרעין, בשלימו, דאינן ארבע היכלין דאינן מתקנן לכל אינן אזורנין, תרין היכלין לאלין תרי סטרי גהורין אזורנין, וזד היכלא לכל אינן מארי דעינין, דעבדי זושבנא מכל עובדין דעלמא. וזד היכלא, לסופרין אזורנין, די תזוזת אלין קדמאי פנימאי. אלין ארבע היכלין, כלין בהיכלא דא, דאקרי על שמה דהאי רוזא זכותא, כדקאמרן.

604. בְּכָל פֶּתַח וּפֶתַח שֶׁל הַהִיכָלוֹת הָלְלוּ יֵשׁ מִמֶּנָּה אֶחָד. בִּפְתַּח הָרָאשׁוֹן יֵשׁ מִמֶּנָּה אֶחָד שֵׁשֶׁמוֹ נִקְרָא גִזְרִיא"ל. (לִפְתַּח הָרָאשׁוֹן שֵׁשֶׁם הַכֹּל סִנְסִי"ה שִׁמְמוֹנוֹ לֹזְקֻם) אוֹתוֹ הַמִּמְנָה הָאֲחֵר, אוֹתוֹ מִמֶּנָּה לְגָלוֹת דִּינִים שְׂנֵדוֹנוֹ וְנִגְזָרוֹ לְאוֹתוֹ הַמִּמְנָה הָרָאשׁוֹן שֵׁשֶׁמוֹ סִנְסִי"ה, שִׁמְמוֹנוֹ נוֹטֵל הַמִּמְנָה הָאֲחֵר הַזֶּה שְׁעוֹמֵד עַל הַהִיכָל שֶׁל הָצַד הָאֲחֵר, וְעוֹמֵד עַל הָאֶסְכֶּרֶה שֶׁל תִּינוּקוֹת, כְּפִי שֶׁאֻמְרָנוּ.

605. וְהַמִּמְנָה הַזֶּה גִזְרִיא"ל נוֹטֵל דָּבָר בֵּית הַדִּין הַפְּנִימִי, שֶׁהֵכֵל נִגְזָר שָׁם, וְאִזּוֹ מוֹדִיעַ אֶת הַדָּבָר לַמִּמְנָה הַזֶּה שֶׁבְּחוּץ, וְכָל אוֹתָם הַפְּרוּזִים מִכְרִיזִים וְאוֹמְרִים בְּכָל הָרְקִיעִים: כֹּף וְכֹף נִגְזָר מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. עַד שְׁנוּטִלִים אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר בְּהִיכָל שְׁלֹמֹמָה, וּמִשָּׁם יוֹצֵאִים וּמִכְרִיזִים עַל הַדָּבָר, עַד שֶׁזֶּה נִשְׁמָע בְּכָל הָרְקִיעִים הַתַּחְתּוֹנִים, וְיוֹרְדִים וּמוֹדִיעִים אֶת הַדָּבָר לְכֻלָּם לְמִטָּה.

606. וְנוֹטִלִים הַדָּבָר כָּל הַתַּחְתּוֹנִים, מִדְּרָגָה לְדְרָגָה. אֲפִלּוּ צִפְרֵי הַשָּׁמַיִם וְעוֹפוֹת הָאָרֶץ, כָּל־שֶׁם לֹזְקִים אֶת הַדָּבָר וּמוֹדִיעִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם, עַד שְׁנוּטִלִים הַדָּבָר כָּל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֲקִים וּמֵרָאִים אֶת זֶה בַּחֲלוּם לְאֲנָשִׁים, וְכֹא אוֹתוֹ הַדָּבָר לְזִמְן קָרוֹב.

607. וְלִפְעָמִים אוֹתוֹ דָּבָר שֶׁצָּרִיךְ לְמַלְכֵי הָאָרֶץ, שֶׁהֵם מִמְּנִים לְזוֹן וּלְהִנְהִיג עַמִּים, שְׁמוֹדִיעִים אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר עַד הָרְקִיעַ שֶׁל הַשָּׁמַיִם שְׁלֹמֹמָה, וְעוֹמֵד שָׁם. עַד שְׁאוֹתָם מִמְּנִים שֶׁל הַשָּׁמַיִם, שְׁנֵתֻמְנוּ עַל הַשָּׁמַיִם, לֹזְקִים אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר, וּמוֹדִיעִים אוֹתוֹ לְאוֹתָם הַמִּמְנִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל הָצַד הָאֲחֵר, וְהֵם מוֹדִיעִים אֶת הַדָּבָר לְמַלְכֵי הָאָרֶץ, שֶׁהֵם בָּצֵד שְׁלֵהֶם.

608. וּבְשִׁהִי נִבְיָאִים בָּהֶם בְּיִשְׂרָאֵל, הֵיוּ נוֹטִלִים נְבוֹאָתָם מִשְׁנֵי עַמּוּדִים עֲלִיוֹנִים שֶׁהַתּוֹרָה סְמוּכָה עֲלֵיהֶם. אַחֵר שֶׁהִסְתַּלְקוּ נְבִיָאִים מִהָעוֹלָם וּבָאוּ בְּעַלֵי הַמֶּרְאֶה וּבְעַלֵי הַחֲלוּם, הֵם נוֹטִלִים הַדָּבָר

604. בְּכָל פֶּתַח וּפֶתַח דְּאֵלֶיךָ הִיכָלֶיךָ, אֵת מִמְנָה זוֹר, בִּפְתַּח קַדְמָאָה אֵת מִמְנָה זוֹרָא, דְּשִׁמְיָה אֶקְרִי גִזְרִיא"ל. (לִפְתַּח קַדְמָאָה דְּשִׁמְיָה דְּכָל סִנְסִי"ה דְּמִינָה נְטִיל) הֵאֵי מִמְנָה אֲזוֹרָא, הֵהוּא מִמְנָה אִיהוּ לְצִלָּאָה דִּינִין, דְּאֶתְדָּנוּ וְאֶתְגָּזְרוּ לְהֵהוּא מִמְנָה קַדְמָאָה, דְּשִׁמְיָה סִנְסִי"ה דְּמִינָה נְטִיל הֵאֵי מִמְנָה אֲזוֹרָא, דְּקִיָּימָא עַל הִיכְלָא דְּסִטְרָא אֲזוֹרָא, וְקִיָּימָא עַל אֶסְכֶּרֶה דְּרַבִּי, כְּדִקְאֻמְרוּ.

605. וְהֵאֵי מִמְנָה גִזְרִיא"ל, נְטִיל מִלָּה דְּבִי דִּינָא פְּנִימָאָה. דְּכָל־אֵתְגָּזְרָתְךָ, וְכִדִּין אוֹדִיעַ מִלָּה לְהֵאֵי מִמְנָה דְּלִבְרָא, וְכָל אֵינֻן כְּרוּזֵי מִכְרִיזֵי וְאֶמְרֵי בְּכָל רְקִיעִין, כֹּף וְכֹף אֶתְגָּזְרָתְךָ מִבֵּי מִלְכָּא, עַד דְּנְטִילֵי הֵהוּא מִלָּה בְּהִיכְלָא דְּלִתְתָּא, וּמִתְבָּן נְפָקֵי וּבִמְכְרִיזֵי מִלָּה, עַד דְּאֶשְׁתַּבַּע בְּכָל־הוּ רְקִיעִין תַּתְּאִין, וְנִזְוִתֵי וְאוֹדְעֵי מִלָּה, לְכָל־הוּ דְּלִתְתָּא.

606. וְנְטִילֵי מִלָּה כָּל־הוּ תַתְּאִין, מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, אֲפִילוּ צִפְרֵי שְׁמַיָא, וְעוֹפֵי דְּאֶרְעָא, כָּל־הוּ נְטִילֵי מִלָּה, וְאוֹדְעֵי לָהּ בְּעֻלְמָא. עַד דְּנְטִילֵי מִלָּה כָּל אֵינֻן גִּזְרִיזֵי נִימוּסִין, וְאוֹזְזִין בְּזוּלְמָא לְבִנֵי נִשְׂאָ, וְאֶתְיָא הֵהוּא מִלָּה לְזִמְן קָרִיב.

607. וְלְזִמְנִין דְּהֵהוּא מִלָּה דְּאֶצְטְרִיכָא לְמַלְכֵי אֶרְעָא, דְּאֵינֻן מִמְּנֵן לְאֶתְגָּזְרָא, וְלְדְבָרָא עֲבוּן. דְּאוֹדְעִין הֵהוּא מִלָּה עַד רְקִיעָא דְּשִׁמְיָא דְּלִתְתָּא, וְקִיָּימָא תְּבָן. עַד דְּאֵינֻן מִמְּנֵן שְׁמַיָא, דְּאֶתְבָּנוּן עַל שְׁמַיָא, נְטִילֵי הֵהוּא מִלָּה, וְאוֹדְעֵי לָהּ לְאֵינֻן מִמְּנֵן עֲלָאִין דִּי בְּסִטְרָא אֲזוֹרָא, וְאֵינֻן מוֹדְעִין הֵהוּא מִלָּה לְמַלְכֵי אֶרְעָא, דְּאֵינֻן בְּסִטְרָא דְּלִתְתָּא.

608. וְכֹד הָיוּ נְבִיָאִים בָּהֶם בְּיִשְׂרָאֵל, הָיוּ נְטִילִין נְבוֹאָה דְּלִתְתָּא, מִתְרִין עַמּוּדִין עֲלָאִין דְּאוֹרִייתָא סְמוּכָה עֲלֵיהֶו. לְבָתֵּר דְּאֶסְתַּלְקוּ נְבִיָאִים מִהָעוֹלָם, וְאֶתְוּ מֵאֲרֵי דְּמֶרְאָה, וּמֵאֲרֵי דְּזוּלְמָא, נְטִילֵי מִלָּה מֵאֲתֵרִיָּה

ממקומו, כפי שאמרנו. וכשהיו בין ישראל מלכים, והסתלקו הנביאים, ולא נמצאו בעלי מראה ובעלי חלום, מודיעים את הדבר לאותם מלכים מהפתח הזה שאמרנו.

609. ואם תאמר, איך נוטל הדבר מהמקום הזה? בא וראה, כל דרגה ודרגה וכל פתח ופתח, לכלם יש בחוץ ממנים ידועים שהתמנו (בצד שלהם) בכל אותם הרקיעים, עד שיוֹרדים למטה לרקיעים התחתונים ומודיעים את הדבר לאותם שצריך, משום שהרי מההיכלות הללו, שהם צד הקדשה וסוד האמונה, נפרדות דרגות למטה, בלן בסוד האמונה, ויוֹרדות מדרגות על מדרגות עד שפורחות מן העולם הזה, והתמנו בו.

610. מהם לשמר בני אדם מן הצד האחר ומנזקי העולם, ובאותם הדרכים שבהם הם הולכים. ומהם כדי לסייע לבני אדם כשפאים להטהר. ומהם לעשות אותות ונסים בעולם, ומהם שעומדים כדי להשגיח על מעשי בני האדם להעיד עדות. וכן (בצורה זו) נפרדות כמה דרגות לצדיקה, וכלם בסוד האמונה העליונה בקדשה עליונה.

611. כמו כן בצד האחר, צד השמאה, נפרדות דרגות מאותם ההיכלות למטה, כלם דרגות להרע ולהסטות את העולם. מהם עומדים להסית בני אדם מדרך טובה לדרך רעה, ומהם קימים לטמא בני אדם לאותם שבאו להטמא. כמו ששנינו, בא אדם להטמא – מטמאים אותו בעולם הזה ומטמאים אותו באותו עולם, והם נקראו צואה רותחת, כמו שנאמר (ישעיה ל) צא תאמר לו. ואותן דרגות שעומדות לטמא יותר. ומשום כך אלה תמיד כנגד אלה, והכל הוא בדרגות ידועות כראוי.

כדקאמרן. וכד מלכי הוו בינייהו דישראל, וגביאים אסתלקו, ובמארי דזולמא ובמראה לא אשתכחו, אודעין מלה לאינן מלכין, מהאי פתחא כדקאמרן.

609. ואי תימא היר זטיל מלה מהאי אתר. תא זוזי, כל דרגא ודרגא, וכל פתחא ופתחא, כללו אית לון לבר, ממנן ידיען, דאתמנן (בסטרא דלהון) בכל אינן רקיעין, עד דנזתי לתתא ברקיעין תתאין ואודעין מלה לאינן דאצטריך בגין דהא מאלין היכלין דאינן סטרא דקדושה ורוא דמהימנותא, אתפרשין דרגין לתתא, כללו ברוא דמהימנותא, ונזותי דרגין על דרגין, עד דפרוין מהאי עלמא, ואתמנן ביה.

610. מנהון, לנטרא בגי נשא מסטרא אזורא, ומנזקי עלמא, ובאינן ארוזי דקא אזלי. ומנהון, לסייע לבני נשא, כד אתאן לאתדכאה. ומנהון, למעבד אתין ונסין בעלמא. ומנהון דקיימי לאשגזא בעובדין דבגי נשא, למסהד סהדותא. וכן (בגוונא דא) מתפרשין כמה דרגין לסטרייהו, וכללו ברוא דמהימנותא עלאה, בקדושה עלאה.

611. כגוונא דא בסטרא אזורא, סטרא מסאבא, מתפרשין דרגין מאינן היכלין לתתא, כללו דרגין לאבאשא, ולאסטאה עלמא: מנהון, קיימי לאסטאה בגי נשא, מארוז טב לארוז בישא. ומנהון קיימי לסאבא בגי (דף רנ"ב ע"א) נשא, לאינן דאתו לאסתאבא, כמה דתנינן, אתא בר נש לאסתאבא, מסאבין ליה בהאי עלמא, ומסאבין ליה בההוא עלמא, ואינן אקרו צואה רותחת. כמה דאתאמר (ישעיה ל) צא תאמר לו. ואינן דרגין דקיימן לסאבא יתיר, ובגין כך, אלין תדיר לקבל אלין, וכלא איהו בדרגין ידיעאן כדקא זוזי.

612. פתוּזא תַּנְיִינָא. בְּהַאי פתוּזא אית מְבִנָּא, דְּהַרְיָא"ל שְׂמִייתָ. וְאִיהוּ לְסִטְרָא יְמִינָא, וְהַאי אִיהוּ מְבִנָּא, לְאֵעֲלָא כָּל זְכוּתִין דְּזִכּוּ בְּהוּ בְּנֵי נְשָׂא, בְּגִין דִּיתְרִין בְּרַ נְשָׂ לְטָב עֲלִייתוּ כְּדִ אֲתֵרִין לְטָב, וְאִינוּן זְכִיין קִימִין סְגִינָן עַל זִכּוּבֵי בְּנֵי נְשָׂא, כְּדִין הַאי מְבִנָּא, פְּקִיד עַל אֲגָרָא וְזוּלְקָא דְּאִינוּן זְכִיין וְאֲגָרִין לְטָב.

613. וְאִפִּיק הֵהוּא דִּינָא, וּמְנֵי לִיה לֵהוּא מְבִנָּא, דְּאֲקָרִי פְּדִיא"ל, דִּי בְּהִיכְלָא תְּלִיתָא. וְכְּדִין אָמַר לִיה, (אִיּוֹב לֵג) פְּדִיעָהוּ מִרְדָּת שִׁזְזָת. בְּגִין דְּכַד בְּרַ נְשָׂ קָאִים בְּבִי מִרְעִיָּה, וְאֲתַפֵּס בְּתַפִּסוּ דְּמִלְכָּא, כְּדִין אֲתֵרִין בְּרַ נְשָׂ. וְכָל זְכוּ וְכָל זִכּוּבָה דְּעֵבֵד בְּהַאי עֲלָמָא, כָּלָא עָאֵל בְּהַאי הִיכְלָא לְאֲתֵרִנָּא.

614. וְכַד אֲתֵרִין לְטָב, בְּהַאי פתוּזא נְפִיק דִּינָה לְטָב, לִימִינָא דְּהַאי מְבִנָּא דְּהַרְיָא"ל, דְּקִימָא בֵּיה, וְאִוְדֵעִין דִּינָה לְטָב, עַד דְּאֲשִׁתִּיב. וְנִזְזָתָא הֵהוּא דִּינָא, בְּכָל אִינוּן מְבִנָּא, דְּרִגִין דְּאֲשִׁתִּיבִידֵּעוּ לְטָב לְתַתָּא, כָּלָהוּ דְּרִגִין עַל דְּרִגִין, וְכָלָא, בִּין לְטָב בִּין לְבִישֵׁי, מִבִּי מִלְכָּא אֲתֵרִין הֵהוּא בְּרַ נְשָׂ.

615. פתוּזא תְּלִיתָא. בְּהַאי פתוּזא אית מְבִנָּא וְזֵד, גְּדִיא"ל שְׂמִייתָ. וְאִיהוּ לְסִטְרָא שְׂמָאֲלָא, וְהַאי אִיהוּ מְבִנָּא, לְאֵעֲלָא (ו"א לְאֲתֵקֵלָא) כָּל זִכּוּבִין וְכָל בִּישִׁין, דְּבִרַ נְשָׂ אֲסִטִּי אֲבִתְרִיָּהוּ בְּהַאי עֲלָמָא. וְנִזְזָתָא לֹון גֹּו מִתְקֵלָא לְאֲתֵקֵלָא, בְּאִינוּן זְכִיין דְּעָאֲלוּ בִּידָא דְּהֵהוּא מְבִנָּא אֲזִרָא דְּקִאֲמִרִין.

616. וְהֵהוּא מִתְקֵלָא קִימָא גֹו פתוּזא רְבִיעָא, וְתַבִּין אֲתֵקֵלוּ זְכִיין וְזִכּוּבִין כְּזִידָא. מֵאֵן דְּנִצְזוּ מְנִיָּה, הָכִי אִית לִיה מְבִנָּא בְּהֵהוּא סְטָרָא. אִי נִצְזוּן זְכִיין, כְּמִה מְבִנָּא אִית בְּסִטְרָא דִּימִינָא, וְנִטְלִי הֵהוּא דִּינָא, וּמִעֲבִרִין בִּישִׁין וּמִרְעִין מִהֵהוּא בְּרַ נְשָׂ, עַד דְּאֲשִׁתִּיב. אִי נִצְזוּן זִכּוּבִין, כְּמִה מְבִנָּא אִית לִיה בְּהֵהוּא סְטָרָא דְּשְׂמָאֲלָא, עַד דְּנִטְלִי מִכָּלָה הֵהוּא

612. הפתח השני. בפתח הזה יש ממנה ששמו דהריא"ל, והוא לצד ימין, והוה ממנה להכניס את כל הזכויות שזכו בהם בני אדם, כדי שידון אדם עליהם לטוב כשנדון לטוב, ואותן זכויות קימות רבות על חטאי בני אדם, ואז הממנה הזה מצוה על שגר והחלק של אותן הזכויות והשגר לטוב.

613. ומוציא את אותו הדין, וממנה את אותו ממנה שנקרא פדיא"ל שבהיכל השלישי. ואז אומר לו, (איוב לג) פדעוהו מרדת שחת. משום שבשאר אדם עומד בבית חליו ונתפס בתפיסת המלך, אז נדון האדם. וכל זכות וכל חטא שעשה אדם בעולם הזה, הכל נכנס בהיכל הזה להיות נדון.

614. וכשנדון לטוב, בפתח הזה יוצא דינו לטוב, לימין הממנה הזה דהריא"ל שעומד בו, ומודיעים את דינו לטוב, עד שניצול. ויורד אותו הדין לכל אותם הממנים. הדרגות שנודעות לטוב למטה, בלן דרגות על דרגות, והכל – בין לטוב בין לרע – מבית המלך נדון אותו אדם.

615. הפתח השלישי. בפתח הזה יש ממנה אחד ששמו גדיא"ל, והוא לצד שמאל, והוה הממנה להכניס (לשקל) את כל החטאים וכל הרעות שאדם סטה אחריהם בעולם הזה, ומוריד אותם לתוף משקל להשקל עם אותן זכויות שנכנסו ביד אותו הממנה האחר שאמרנו.

616. ואותו המשקל עומד בתוף הפתח הרביעי, ושם נשקלים זכויות וחובות באחד. מי שנצח מהם – כך יש לו ממנים באותו הצד. אם הזכויות נצחו – כמה ממנים יש בצד ימין שנוטלים אותו הדין, ומעבירים את הרעות והמחלות מאותו אדם עד שניצול. אם החטאים נצחו – כמה ממנים יש לו באותו צד שמאל, עד שלוקחים הדבר אותו הצד האחר וכל אותם שומרי החקים, עד שהורע מזלו. ואז יורד אותו

הצד האחר ונטל את הנשמה. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

סְטָרָא אֲזוּרָא, וְכָל אֵינֹן גְּרָדִינִי זְמוּסִין, עַד דְּאֶתְרַע מְזִלְיָהּ. וְכִדִּין זְנוּתָא הֵהוּא סְטָרָא אֲזוּרָא, וְנָטִיל גְּשִׁמְתָא. וְכָפֵא זְנוּלְקִיהוֹן דְּצִדִּיקִיָּא בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְּאֶתִי.

617. הפתח הרביעי. בפתח הזה עומד ממנה אחד ששמו ואזני"ה (מאזני"ה). וזהו משקל שנוטל (ששוקל) זכיות וחובות, ובו נשקלים כלם באחד. וזה נקרא מאזני צדק, כמו שכתוב (ויקרא יט) מאזני צדק. בזה נשקלים כלם להדון.

617. פתחא רביעא. בהאי פתחא, קיימא זוד מבנא, ואזני"ה (ס"א מאזני"ה) שמייה. והאי איהו מתקלא, דנטלא (ס"א דתקיל) זכין וזובין, וביה אתקלו כללו כוזא. ודא אקרי (רנ"ה ע"א) מאזני צדק. כדכתיב (ויקרא יט) מאזני צדק. בהאי אתקלו כללו לאתדנא.

618. תחת הממנה הזה יש שני ממנים, אחד לימין ואחד לשמאל. אחד לימין, הריא"ל שמו. אחד לשמאל, גודיא"ל שמו. ובשנשקלים זכיות וחובות – זה מכריע לצד ימין, וזה מכריע לצד שמאל. וכלם נכללו ברוח הוא שנקראת זכיות אל.

618. תזוזת האי מבנא, אית תרין מבנן, זוד לימינא וזוד לשמאלא. זוד לימינא, הריא"ל שמייה. זוד לשמאלא, גודיא"ל שמייה. וכד אתקלו זכין וזובין, דא אכרע לסטר ימינא, ודא אכרע לסטר שמאלא. וכללו אתכלילו בהאי רווחא דאקרי זכיות אל.

619. ובשכלם נכללים בה, מוציאה חיה (אחת) קדושה, והחיה הוא לוחטת, ושמה נקרא תומיא"ל. החיה הוא היא חיה שעומדת להשגיח בעולם באותם עיני ה' שהולכים ומשוטטים בעולם. ואותם עיני ה', כלם נוטלים השגחה מאותם מעשים טובים שנעשו בסתר, ולהשגיח באותם מעשים שהם בשלמות הלב, ואף על גב שלא נעשו בראוי.

619. וכד אתכלילן כללו ביה, אפיק (ס"א ח) זזיותא, קדישא, והאי זזיותא מלהטא, ואקרי שמייה, תומיא"ל. האי זזיותא, איהי זזיותא דקיימא לאשגזא בעלמא, באינן עיני יי, דאכלן ושטאן בעלמא. ואינן עיני יי, כללו זטלו אשגזותא, באינן עובדין טבין דאתעבירו בטבירו, ולאשגזא באינן עובדין דאינן בשלימו דלכא, ואף על גב דלא אתעבירו כדקא יאות.

620. החיה הוא עומדת בהשגחת התפלות, משום שאותן בקשות שמבקשים אנשים בתפלותיהן, כלן עומדות בידי החיה הזאת, ומניחה אותן בהיכל הזה. ואותן הבקשות עומדות בהיכל הזה עד ארבעים יום להשגיח בהן.

620. האי זזיותא איהי קיימא באשגזותא דעלותין. בגין דאינן שאלתין דשאלו בני נשא בעלותהון, כללו קיימי בידא דהאי זזיותא, ואננו ללו בהאי היכלא, וקיימין אינן שאלתין בהאי היכלא עד ארבעין יומין, לאשגזא בהו.

621. שהרי (בסוף ארבעים יום) בכל ארבעים וארבעים יוצאת החיה הוא ולוקחת את כל אותן

621. דהא (בסוף ארבעין יומין) בכל ארבעין וארבעין, נפקא האי זזיותא, ונטיל לכל אינן

הבקשות, ומניחה אותן לפני אותם שבועים ושנים אורות, ודנים אותן. ואז הרוח הוא שנקראת זכו"ת אל, מעינת בהן אם זוכה ואם לא זוכה. אם זוכה – יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיים בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

622. תחת החיה הזו ארבעה שרפים לוחטים: שרפא"ל, ברקיא"ל, קרישיא"ל, קדומי"ה. וארבעה הללו שנתחת החיה הזו עומדים לארבעת צדדי העולם. אלו הארבעה עומדים לארבעת צדדי העולם, והם ממנים להשגיח בכל אותם ששומרים את יום השבת ומענגים את השבת כראוי.

623. מהארבעה הללו, בשנוסעים, יוצאים שביבי אש, ומהשביבים הללו נעשים שבועים ושנים גלגלים לוחטים באש. מכאן נעשה נהר דינור. אלף אלפים ישמשו את אותו הנהר. כל אותם שמענגים שבת, ארבעת הממנים הללו משגיחים בכל אותם שמענגים את השבת, והחיה הזו עומדת עליהם, ונוסעים בשבילה תחתיה.

624. בכל יום ויום זורם אותו נהר דינור ושוורף כמה רוחות וכמה שליטים. וכשנכנסת שבת, יוצא כרוז, ושוכף אותו נהר דינור, והסערות והזיקים והשביבים שוככים. והחיה הזו הולכת ועולה על ארבעת השרפים הללו שאמרנו, ונכנסת לתוך אמצע ההיכל הזה לאותו מקום שנקרא ענג.

625. משום שבמקום הזה, כשנכנסת שבת, מסתדרים שם כל שלחנות בני העולם, שנקראים בני היכל המלך. ואלף אלפים ורבוא רבבות עומדים על אותם השלחנות. והחיה העליונה הזו על ארבעת השרפים הללו, ונכנסת לאותו מקום, ורואה שם את כל אותם השלחנות (וכל אותם שעומדים עליהם), ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את

שאלתיו, ואנוז לון קמיהו דאינון שבעין ותריין גהורין, ודיינין לון. וכדין האי רוזא דאקרי זכו"ת אל, (דף רנ"ב ע"ב) מעיין בהו, אי זכי אי לא זכי. אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל זוד וזוד תבעין מעם ההוא רוזא, קיימא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

622. תזוזת האי זיוותא, ארבעה שרפין מלהטין, שרפא"ל, ברקיא"ל, קרישיא"ל, קדומי"ה. ואלין ארבע תזוזת האי זיוותא קיימין לארבע סטרי עלמא, אלין ד' קיימי לד' סטרי עלמא, ואינון ממנן לאשנוזא בכל אינון דנטרי יומא דשבתא, ומענגי שבתא כדקא יאות.

623. מאלין ארבע כד נטלי, נפקי שביבין דאשא, ומאלין שביבין אתעבידו שבעין ותריין גלגלין, מלהטין באשא. מהכא אתעביד נהר דינור. אלה אלפין ישמשוניה לההוא נהרא, כל אינון דמענגי שבתא, אלין ארבע ממנן מישנוזון בכל אינון דמענגי שבתא, והאי זיוותא קיימא עליהו, ונטלי בגיזה תזוזתה.

624. בכל יומא ויומא, נגיד ההוא נהר דינור, ואוקיד לכמה רוזין, ולכמה שליטין. וכד עייל שבתא, כרוזא נפקא, ושכיף ההוא נהר דינור, ונעפין וזיקין ושביבין אשתככו. והאי זיוותא אזלא וסלקא על ארבעה אלין שרפים דקאמרן. ועאל גו אמצעייתא דהיכלא דא, בההוא אתר דאקרי ענג.

625. בגין דבהאי אתר, כד עייל שבתא, מתסדראן תמן כל פתורי דבני עלמא, דאקרו בני היכלא דמלכא, ואלף אלפין, ורבוי רבוון ממנן, קיימי על אינון פתורי. והאי זיוותא עלאה על אלין ארבעה שרפים, ועאל בההוא אתר, וזומא כל אינון פתורי, (וכל אינון דקיימא עליהו) ואשנוז בכל

כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותו השלחן. וכל אותם אלף אלפים ורבוא רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

626. ומה הברכה שמברך על השלחן הזה ששערך ונענג בראוי? (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו' כי פי ה' דבר. וכלם אומרים: אז תקרא וה' יענה וגו'. רוח העליונה שנקראת זכרית אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אז יבקע בשחר אורך וגו', כבוד ה' יאספך. כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קכח) הנה כי בן יברך גבר ירא ה'.

627. ובששלחן האדם אינו עומד באותו מקום בעריכת הענג בראוי, אז החיה הזו, ואותן ארבע שתחתיה, וכל אותם אלף אלפים ורבוא רבבות, כלם דוחים אותו החוצה לאותו צד האחר, וכמה שומרי החקים, כלם נוטלים אותו ומכניסים אותו לאותו מקום, שהוא בהפך מזה, ונקרא נגע. ובשכניסים אותו לשם, (פותחים ואומרים) (שם קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. ינקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. הרחמן יצילנו.

628. משום שענג שבת, ואמונת הקדוש ברוך הוא (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחסים, כלם שמחה של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך) הוא. ומשום זה, כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים, ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים בנגד אותו נהר דינור, ולא נותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם בראוי.

פתורא ופתורא, והיה מענגי ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריר ליה להווא פתורא. וכל אינן אלף אלפין, ורבוא רבבן, כללו פתוני ואמרי אמן.

626. ומה ברכה היא הברך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו' כי פי ה' דבר. וכללו אמרי, (ישעיה נח) אז תקרא וי' יענה וגו'. רוזא עלאה דאקרי זכרית אל, כד הווא פתורא אתענג בכולהו סעודתי, בסעודתא בתראת תליתאה מסיים ואמר, על כל אינן קדמאי, ואמר (ישעיה נח) אז יבקע בשחר אורך וגו', כבוד ה' יאספך. כל אינן שבועין נהורין אורזין בכל סטרין, פתוני ואמרי, (תהלים קכח) הנה כי בן יבורך גבר ירא ה'.

627. וכד פתורא דבר נש לא קיימא בהווא אתר בסדורא דענוגא כדקא יאות, כדן האי זיוותא, ואינן ארבע דתזוזתה, וכל אינן אלף אלפין ורבו רבבן, כללו דזיוין ליה לבר, להווא סטרא אזורא, וכמה דרדיני זימוסין, כללו זטלי ליה ועיילי ליה להווא אתר, דאיהו בהפוכא מן דא, ואקרי נגע. וכד עייל לה תמן, (ס"א פתחי) ואמרי (תהלים קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא זופץ בברכה ותרזק ממנו. (תהלים קט) ינקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. רוזמנא לשזבן.

628. בגין דענוגא דשבתא, ובהימנותא דקודשא בריך הוא (ס"א האי איהו אלן פתורי דעינוגא דשבתא וזמנין וחגין כולו חדוותא דקודשא בריך הוא) איהו. ובגין דא, כל אינן דמענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלן ארבע דקיימי תזוזת האי זיוותא, קיימא לקבל הווא נהר דינור, ולא שביקי לאתוקדא ביה, לכל אינן דמתענגי ענוגיהו כדקא יאות.

629. תחת הארבעה הללו יש ממנים אחרים שעומדים בחוץ, שנודעים מצד ההיכל הזה, (וכל הכרזים בחוץ) ומכרזים על כל אותם הדינים ועל כל אותן הגזרות שנגזרו בהיכל הזה.

630. הכל נדון כאן, פרט לשלשה דברים שלא נתנת רשות כאן בהיכל הזה שנקרא זכות, ואלו הם: בנז, חיי ומזוני. שהרי שלשת אלה לא עומדים כאן, משום שהרי הם תלויים במזל. שהרי אותו נהר ששופע ויוצא, שם תלויים החיים שלמעלה, ושם תלויים המזונות, ושם תלויים הבנים. שהרי שלשת אלה יוצאים משם ושופעים ונמשכים למטה. ומשום כך הכל עומד בהיכל הזה, פרט לשלשת אלו.

631. כשאדם הוא בבית חליו, כאן הוא נדון, וכן כל שאר הדינים שבעולם. ואם תאמר, אם אדם בבית חליו נדון לחיים – נותנים לו. לא שהחיים תלויים כאן, אלא כשנודון כאן לחיים, אזי שופעים החיים מלמעלה ונותנים לו (ואם לא – לא נותנים). אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים דרכי התורה וזוכים בה לחיי עולם, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

632. ההיכל החמישי. ההיכל הזה עומד להאיר לתחתונים הללו. וזהו ההיכל שעומד להאיר בסוד האמונה. פתח אחד עומד בהיכל הזה וממנה אחד עליו, ואותו ממנה נקרא סגוריה. הממנה הזה עומד על הפתח הזה כדי ללמד (סגוריה על ישראל, ובגלל זה נקרא שמו כך, שהרי הוא ממנה על כל אותן טובות של ישראל להכניס סגוריה וכו') סגוריה שלהם לפני רבונם, ולא ישלט עליהם הצד האחר.

629. תזוזת אליו ארבע, אית ממנן אזורין, דקיימי לבר, דאשתמודעאן מסטרא דהיכלא דא (וכל כרוזין לבר) ומכרזי לכלא אינן דינין, וכל אינן גזרין דאתגזרו בהאי היכלא.

630. כלל אתדן הכא, בר תלת מלין, דלא אתייהיב רשו הכא בהיכלא דא דאקרי זכותא. ואלין (בראשית מ"ג ע"ב, קפ"א ע"א, ויקרא כ"ה ע"ב) אינן: בנז, חיי, ומזוני. דהא אליו תלתא, לא קיימי הכא, בגין דהא במזל תליאן. דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק, תמן תליין וזיין דלעילא, ותמן תליין מזוני, ותמן תליין בנז, דהא אליו תלתא מתמן נפקי, ונגדי ואתמשכאן לתתא. ובגין כך, כלל קיימא בהיכלא דא, בר הגי תלתא.

631. בר גש כד איהו בבי מרעיה, הכא אתדן, וכל שאר דינין דעלמא. ואי תיבא, בר גש בבי (דף רנ"ג ע"א) מרעיה, אי אתדן לזוים יהבין ליה. לאו דזיין תליין הכא, אלא כד אתדן הכא לזוים, כדין גזרין זוים מלעילא, ויהבי ליה. (ואי לא לא יהבין) ופאה זולקיהון דצדיקייא דידעי ארוזוי דאורייתא, וזכאן בה לזויי עלמא, עלייהו כתיב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'.

632. היכלא זומישאה, היכלא דא קיימא לאנהרא לאליו תתאי. והאי איהו היכלא דקיימא לאנהרא ברזא דמהיבנותא. פתוזא וזדא קיימא בהאי היכלא, וזדא מונא עליה, וההוא מונא אקרי סגוריה. האי מונא קיימא על פתוזא דא, בגין למיכלף (ס"א סניגוריא עליהו דישאל ובגין דא אקרי שמיה כך דהא איהו ממנא על כל אינון טבין דישאל למיעל) סגורא דלהון, קמיה דמאריהון. ולא ישלוט עלייהו סטרא אזורא.

633. בהיכל הזה עומדת רוח אחת שכלולה בארבע, שהרי רוח זו כלולה בארבעה גונים: לבן, שחר, ירק ואדם. וזוהי רוח שעומדת כלולה בכל, ונקראת סורי"ה. גדולה על כל אותם חילות תחתונים. וכלם עומדים תחתיה וממנים תחת ידה.

634. הרוח הוא שסוגרת ופותחת. כל המפתחות העליונים כלם מסורים בידה. (שלש פעמים ביום) כל החילות התחתונים כלם נכללו ועומדים תחתיה וממנה נאזנים. זה עומד בכל סודות רבוננו, כל הגנוזים העליונים כלם נמסרו בידה.

635. הרוח הוא נקראת אהבה, ומשום כך נקרא ההיכל הזה היכל אהבה. משום שבאן נגנוז כל סוד הסודות למי שצריך להדבק בו, וכאן הוא סוד הכתוב, (שיר השירים ז) שם אתן את ידי לך.

636. הרוח הוא היא השומרת את כל השמירה שלמעלה, וזו נקראת (תהלים קכא) שומר ישראל, (דברים ז) שומר הברית. משום שבאן היא שמירת כל הגנוזים העליונים, ועל פן גנוז רבוננו גנוזים בה. מזה יוצאים שבילים ודרכים לאותם שלמטה כדי לעורר בהם רוח של אהבה.

637. ארבעת הגונים הללו שבה נכללו זה בזה. וכשרוצים להכלל, מכה זה בזה, ויוצאת מכלם חיה קדושה אחת שנקראת זהר. והחיה היא עליה כתוב, (יחזקאל א) היא החיה אשר ראיתי על נהר כבר.

638. מההיכל הזה יוצאות כל הרוחות הקדושות שעומדות בקיום של הנשיקות (העליונות), שהרי מאותן הנשיקות יוצא אור של רוח לקיום הנפש לכל אותן הנשמות העליונות שנתנו בבני אדם, וסוד אותו הכתוב (דברים ח) כי על כל מוצא פי ה' יחיה

633. בהיכלא דא, קיימא זוד רוזא, דכליל בארבע, דהא רוזא דא כליל בארבע גוונין, וזוד ואוכס ירוק וסומק. והאי איהו רוזא דקיימא כליל בכלא, ואקרי סורי"ה, רב על כל אינן וזיילין תתאין. וכלהו קיימין תזוזתיה, ומבנן תזוזת ידיה.

634. האי רוזא, דסגיר ופתוז. כל מפתוזאן עלאין כללהו אתמסרן בידיה. (תלת זמנין ביומא) כל וזיילין תתאין, כללהו אתכלילין וקיימין תזוזתיה, ומבניה אתננו. האי קיימא בכל רוזין דמאריה, כל גנוזין עלאין כללהו אתמסרן בידיה.

635. האי רוזא אקרי אהבה. ובגין דא, אקרי היכל דא, היכל אהבה. בגין דהכא אתגנוז כל רוזא דרוזין, למאן דאצטרך לאתדבקא ביה. והכא הוא רוזא דכתיב, (שיר השירים ז) שם אתן את ידי לך.

636. רוזא דא, איהו נטיר כל נטירו דלעילא, ודא אקרי (תהלים קכא) שומר ישראל. (דברים ז) שומר הברית. בגין דהכא איהו נטירו דכל גנוזין עלאין, ועל דא גנוזין דמאריה גנוזין ביה. מהאי נפקי שבילין וארוזין לאינן דלתתא, בגין לאתערא בהו רוזא דרוזימותא.

637. אלין ד' גוונין דביה, אתכלילין דא בדא. וכד בעאן לאכללא, בטש דא בדא, ונפק מכלהו זוד וזיותא קדישא, דאקרי זהר. והאי וזיותא על דא כתיב, (יחזקאל י) היא הזויה אשר ראיתי על נהר כבר.

638. מהיכלא דא, נפקין כל רוזין קדישין דקיימין בקיימא דנשיקין (עלאין). דהא מאינן נשיקין, נפקא אורא דרוזא, לקיימא דנפשא לכל אינן נשמותין עלאין, דאתייהבו בבני נשא. ורוזא דהוא דכתיב, (דברים ח) כי על כל מוצא פי ה' יחיה

האדם. משום שבהיכל הזה עומדות כל הנשמות וכל הרוחות שעתידות לרדת בבני האדם מיום שנברא העולם, ועל כן ההיכל הזה לוקח כל אותן נשמות שיוצאות מאותו נהר ששופע ויוצא. ומשום כך ההיכל הזה לא עומד לעולם בריקנות.

639. ומיום שנחרב בית המקדש, לא נכנסו לבאן נשמות אחרות. וכשיסתימו אלה, ההיכל עומד בריקנות ויפקד מלמעלה, ואז יבא מלך המשיח, ויתעורר ההיכל הזה למעלה, ויתעורר ההיכל למטה.

640. ובסוד ההיכל הזה כתוב, (שיר ד) שני שדיך בשני עפרים וגו'. משום שבהיכל הזה אותה הרוח שאמרנו. ואותה החיה מוציאה שני אורות כלולים זה עם זה, שקשורים זה בזה, ונקראים א"ל שד"י. אלו נקראים שד"י, וא"ל שלמטה, מתחברים זה בזה ונכנסים זה לזה. ונקרא א"ל שד"י, משום שיוצא מכללות השדים הללו.

641. והא"ל הזה, שהוא מצד הימין, נוטל ממקום זה כל אותם הרחמים שעומדים להזין את אותו ההיכל שלמטה שנקרא זכו"ת, על שם הרוח הזו שבו שאמרנו. השדי הזה מיניק את כל אותם התחתונים וכל אותם ההיכלות וכל אותם שבחוץ שעומדים בצד הזה, שנקראים יתדות המשכן, כמו שבארנו. ולכן נקרא שדי, משום שמספק מזון לכל התחתונים, כמו שהוא מקבל מצד הימין.

642. מכאן יוצאים אותם האורות שנקראים (בראשית ג) להט החרב המתהפכת, משום שמתהפכת לכמה גונים, והרי בארנו, שאלה מעוררים דין בשליחות שלמעלה, והם בעולם מצד השמאל, כשנפרדת (כשמתפשטת) הרוח הזו ומכה להוציא אורות לכל הצדדים, כמו אותם השדים

האדם. בגין דבהאי היכלא קיימין כל נשמותין, וכל רוזין, דזמינן לנזותא בבני נשא, מיומא דאתברי עלמא. ועל דא, היכלא דא נקטא, כל אינן נשמתין דנפקין מזהו נהר דנגיד ונפיק. ובגין דא, היכלא דא לא קיימא לעלמא בריקניא.

639. ומיומא דאתחורב בי מקדשא, לא עאלו הכא נשמתין אחרין. וכד יסתימון אלין, היכלא קיימא בריקניא, ויתפקד מלעילא, וכדין ייתי מלכא משיחא. ואתער היכלא דא לעילא, ויתער היכלא לתתא.

640. וברוא דהיכלא דא כתיב, (שיר השירים ד) שני שדיך בשני עפרים וגו'. בגין דבהיכלא דא זהו רוזא דקאמרן, והוא זיוותא, אפיק תרין נהורין כליין דא בדא, מתקשרן דא בדא, ואקרין א"ל שד"י. אלין אקרין שד"י, וא"ל דלתתא, מתחברין דא בדא, ואעיל דא בדא, ואקרי א"ל שד"י. בגין דנפק מכלל דאלין שדים.

641. והאי א"ל דאיהו מסטרא דימינא, נטיל מאתר דא, כל אינן רוזין, דקיימי לאתנא זהו היכלא דלתתא, דאקרי זכו"ת, על שמא דהאי רוזא דבית דקאמרן. האי שדי, יניק לכל אינן תתאין, ולכל אינן היכלין, ולכל אינן דלבר, דקיימי מסטרא דא, דאקרין יתדות המשכן, כמה דאוקימנא. ועל דא אקרי שדי, בגין דמספקא מזנא לכלהו תתאי, כמה דאיהו מקבלא, מסטרא דימינא.

642. מהכא, נפקו אינן נהורין, דאקרין (בראשית ג) להט החרב המתהפכת. בגין דמתהפכא לכמה גוונין, והא אוקימנא, דאלין מתערי דינא בשליחותא דלעילא, ואינן בעלמא (דף רנ"ג ע"ב) מסטרא שבמאלא, כד אתפרש (ו"א אתפשט) רוזא דא,

ששופכות חלב לכל צד, כך גם מהרות הוא יוצאים לכל צד, ומוציאים חיה אחת אחרת שממנה על אלה, שנקרא להט החרב המתהפכת, וזה נקרא.

643. ואותו וזה שממנה על העולם, בזמן שממנה הרעב על העולם ונדון בו, אזי החיה הוא מפקדת על העולם, ומוציאה רוח של מזון לכל אותם בני האמונה שלא ימותו ברעב וסועדת לבם. משום שהרי מהצד האחר, כששולט הרעב בעולם, יוצאות מהצד הזה שתי רוחות טמאות שנקראות שוד וכפן. וזהו שוד – (איוב ה) לשד ולכפן תשחק. משום שאלו עומדים בעולם ועושים קטרוג לאנשים. אחד – אותו ששולט להם רעב ומתים. ואחד – שאנשים אוכלים ולא שבעים, משום שהרי רוח רעה שולטת בעולם.

644. החיה הוא מוציאה ניצוץ אחד שיוצא מהתנוצצות של שני ניצוצות שאמרנו, שהם מתהפכים לכמה גונים. והניצוץ הזה נקרא שרפים, וזה אחוז בהם ומלהיט אותם.

645. בהיכל הזה יש שני ממנים, אורות שעומדים על אלף ורבוא רבבות שנקראים גפנים, ואלף ורבוא רבבות שנקראים רמונים, וכלם עומדים בחביבות, ואלו הם שמכניסים אהבה בין ישראל למטה לקדוש-ברוך-הוא למעלה. וכלם מעוררים אהבה ומממנה. ובשמתעוררת אהבה ממטה למעלה וממעלה למטה, אז מתמלא ההיכל הזה מכמה טובות, מכמה חסדים, מכמה רחמים, ואז האהבה שלמטה תוף האהבה העליונה נדבקות זו בזו.

646. מפאן יוצאים שני ממנים שנקראים אהבה, על שם ההיכל. ואלו עומדים להשגיח על כל אותם שמייחדים את יחוד רבונם באהבה,

ובטש לאפקא גהורין לכל סטריין, כאינון שדיים דרמאן וזלכא לכל סטר, הכי גמי מזהאי רוזא, נפקי לכל סטר, ואפיקו זוד זיוותא אזורא, די ממונא על אלין, דאקרי להט הזורב המתהפכת. ודא אקרי. (חסר) (ס"א שבע ודא איהו דממנא)

643. והוא והאי דממונא על עלמא. בזמנא די ממונא כפנא על עלמא ואתדן ביה, כדן האי זיוותא אתפקדא על עלמא, ואפיק רוזא דמוזנא, לכל אינון בני מדימונתא, דלא ימותון בכפנא, וסעיד לבייהו. בגין דהא מסטרא אזורא, כד שלטא כפנא בעלמא, נפקי מזהאי סטרא תרין רוזין מסאבין, ואקרון שוד וכפן. ודא איהו רזא, (איוב ה) לשוד ולכפן תשחק. בגין דאלין קיימין בעלמא, ועבדין לון לבני נשא קטרוגא. זוד, דהוא דקא משרר להו כפנא, ומייתי. וזוד, דקא אכלי בני נשא ולא שבעין, בגין דהא רוזא בישא שלטא בעלמא.

644. זיוותא דא, אפיק זוד ניעוצא, דקא נפיק מניצוצו דתרין ניעוצין דאמרן, דאינון מתהפכאן לכמה גוין. והאי ניעוצא אקרי שרפים, והאי אזוד בהון, ולהיט לון.

645. בהיכלא דא אית תרין ממונן, גהורין דקיימין על אלף ורבוא רבבן דאקרון גפנים, ואלף ורבוא רבבן דאקרון רמונים, וכלהו קיימין בוחביבותא, ואלין אינון דאעלי רוזימונתא בין ישראל לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא. וכלהו מתערי רוזימונתא, וקיימן ברוזימו. וכד אתער רוזימו מתתא לעילא, ומעילא לתתא, כדן אתמליא היכלא, דא, מכמה טבין, מכמה זוסדין, מכמה רוזימין וכדן רוזימו דלתתא, גו רוזימו עלאה, אתדבק דא ברא.

646. מזהכא נפקי תרין ממונן, ואקרון אהבה, על שם דהיכלא. ואלין קיימין לאשגוזא על כל אינון

ומוסרים נפשם עליו באהבה, ועולים ומעידים למעלה. וכל אותם שעושים חסד בעולם, אותם החסדים עולים ונכנסים לתוך ההיכל הזה ומתעטרים שם, ועולים להתעטר בתוך אהבה עליונה. ועל זה כתוב, (תהלים קח) כי גדל מעל שמים חסדך. בהיכל הזה כתוב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה וגו'.

המיוחד יוודא דמאריהון ברוזימו, ומסרי נפשייהו עליה ברוזימו, וסלקי ואסיהדו לעילא וכל אינון דעבדי חסד בעלמא, אינון חסדין סלקין ועאלין זו האי היכלא, ומתעטרי תמן, וסלקי לאתעטרא זו אהבה עלאה. ועל דא כתיב, (תהלים קח) כי גדול מעל שמים חסדך. בהיכלא דא כתיב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה וגו'.

647. ההיכל הששי. זהו ההיכל שנקרא היכל הרצון, שהוא רצון שנקרא (דברים ח) מוצא פי ה', שמחה של הדבקות של הכל. וכאן הוא רצון הרצונות, בסוד הכתוב (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיה. רצון כל הנשמות שיוצאות מאותו מוצא פי ה'.

647. היכלא שתינתא. דא הוא היכלא דאקרי היכלא דרצון, דאיהו רענא, דאקרי (דברים ח) מוצא פי ה', וזודה דאתדבקתא דכלא. והכא איהו רענא דרעון, ברזא דכתיב, (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיה. רענא דכל נשמותין, דנפקי מיהו מוצא פי ה'.

648. ההיכל הזה היכל הרצון, ששם עומדות כל הבקשות וכל השאלות שבעולם, משום שרצון כל הרצונות כשנשקיות נמצאות, בסוד הכתוב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל. ואז, כשנושק זה לזה, אז נקראת עת רצון, משום שהרי אז נמצאת שלמות וכל הפנים מאירות. וכשתפלות עולות, אז הוא עת רצון להמצא. ועל כן כתוב, (תהלים טו) ואני תפילתי לך ה' עת רצון. שהוא חבור זה עם זה.

648. האי היכלא, היכלא דרענא. דקיימן הכא כל שאלתין, וכל בעותין דעלמא. בגין דרענא דכל רעון, כד נשיקין אשתכוזו, ברזא דכתיב, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל. וכדין כד נשיק דא לדא, כדין אקרי עת רצון. בגין דהא כדין שלימו אשתכוזו, וכל אנפין נהירין. וכד צלותין סלקין, כדין איהו עת רצון לאשתכוזא, ועל דא כתיב (תהלים טו) ואני תפילתי לך ה' עת רצון. דאיהו חבורא דא עם דא.

649. בהיכל הזה עומדים ששה פתחים. ארבעה פתחים לארבעה צדדים של העולם, ואחד למעלה ואחד למטה. בפתחים הללו התמנה רוח אחד שהוא גדול על כל הממנים בכל אותם הפתחים, ושמו ריזא"ל. וזה התמנה ונפקד על כל אותם הסודות העליונים, שמדברים פה לפה, שנושקים זה לזה באהבת האהבה.

649. בהיכלא דא קיימן שית פתוזין, ד' פתוזין לד' סטרין דעלמא, וזוד לעילא, וזוד לתתא. באלין פתוזין אתמנא זוד רוזא, דאיהו רב על כלהו די מומן בכל אלין פתוזין, וריזא"ל שמייה. והאי אתמנא ואתפקד בכל אינון רזין עלאין, דפומא לפומא במכללן, דנשיקין דא דלא ברוזימו דרוזימותא.

650. הסודות הללו אינם עומדים לגלוי, אבל כשנפתחים השערים, אז יודעים כל ההיכלות

650. רזין אלין לא קיימן לגלאתה, אבל כד תרעין אתפתוזו, כדין ידעין כלהו היכלין, וכל אינון רוזין,

וכל אותן רוחות וכל אותם מחנות, שהרי נפתחו שְׁעֵי רָצוֹן, ולא נכנסים לְשַׁעֲרֵי הַלָּלוּ אֲלָא רְצוֹנוֹת שֶׁל תְּפִלוֹת, רְצוֹנוֹת שֶׁל שְׁבַח, רְצוֹנוֹת שֶׁל נְשֻׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת עֲלִיּוֹנוֹת.

651. זהו היכלו של משה. בהיכל הזה התכנס משה באהבה, ונשק נשיקות. בהיכל הזה, (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול.

652. כְּשֶׁנֶּדְבָקוֹת נְשִׁיקוֹת בְּנְשִׁיקוֹת זו עִם זו, וְעַל כֵּן כָּתוּב, (שיר השירים א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ וְגו'. אֵין נְשִׁיקוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה וְאֶהְבָּה אֲלָא כְּשֶׁנֶּדְבָקִים זֶה בָּזֶה פֶּה בְּפֶה, רוּחַ בְּרוּחַ, שְׂאֵז רוּחִים זֶה עִם זֶה בְּתַפְנוּקֵי הַכֹּל, וּבְשִׂמְחָה, מִהָאֹר הָעֲלִיּוֹן.

653. בא וראה, משה ידבר – שְׂכָתוֹב (שם ד) הִנֵּךְ יָפֶה רַעֲיָתִי, וְכָתוּב כְּחוֹט הַשָּׁנִי שְׂפָתוֹתֶיךָ. וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל – שְׂכָתוֹב (שם א) הִנֵּךְ יָפֶה דוּדֵי אֶף נָעִים, וְכָתוּב (שם ה) שְׂפָתוֹתַי שׁוֹשָׁנִים נוֹטְפֹת מִזֶּרַע עֵבֶר.

654. הרוח הוא, נמסרו בידה כל הסודות של אותן הנשמות העליונות שמעוררים תשוקה של אהבה שלמעלה ומטה באחד. אותן נשמות עליונות, כמו רבי עקיבא וחבריו, שאלה לא נקראו לרחץ בנהר דינור כמו ששאר הנשמות רוחצות שם ועוברות בו, והרי בארנו.

655. (בא וראה) הרוח הוא מוציאה שנים עשר אורות, וכלם עומדים בסוד תחת הרוח הוא. בארבעת צדדי העולם עומדים ארבעה אורות עליונים ששולטים לארבעה צדדים. בצד הדרום עומד אור עליון אחד, הימין של כל העולם, שהרי ממנו מתחילים ישראל להאחו בסוד

וכל אינון משריין, דהא תרעי דרצון אתפתוזו. ולא עאלין באלין תרעין, אלא רעוי דעלותין, רעוי דשבזא, רעוי דנשמתין קדישין עלאין.

651. האי איהו היכלא דמשה, בהאי היכלא אתכניש משה ברוזימו, ונשיק נשיקין. בהאי היכלא, (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול.

652. כד אתדבקו נשיקין בנשיקין, (דף רנ"ד ע"א) דא עם דא, ועל דא כתיב, (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו וגו'. לית נשיקין דזוזדוה ורוזימוהא אלא כד מתדבקן דא בדא, פומא בפומא, רוזא ברוזא, דכדין רוזאן דא עם דא, בתפנוקין דכלא, ובזוזדוה, מנהירו עלאה.

653. תא וזוי, משה ידבר, דכתיב, (שיר השירים א) הִנֵּךְ יָפֶה רַעֲיָתִי, וְכָתוּב (שיר השירים ד) כְּחוֹט הַשָּׁנִי שְׂפָתוֹתֶיךָ. וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל, דכתיב, (שיר השירים א) הִנֵּךְ יָפֶה דוּדֵי אֶף נָעִים, וְכָתוּב (שיר השירים ה) שְׂפָתוֹתַי שׁוֹשָׁנִים נוֹטְפֹת מִזֶּרַע עֵבֶר.

654. האי רוזא, אתמסרו בידה, כל רזין דאינון נשמתין עלאין, דמתערי תיאובתא דרוזימו דלעילא ונתא כוזא. אינון נשמתין עלאין, כזון רבי עקיבא וזוזברוי, דאלין לא אתקריבו לאסתוזאה בנהר דינור, כמיה דשאר נשמתין אסתוזיין תמן ועברו ביה, והא אוקימנא. (תא חזי).

655. רוזא דא, אפיק תריסר זוזרין, וכלהו קיימי ברזא דתוזות האי רוזא. בארבע סטריין דעלמא, קיימין ד' זוזרין עלאין, דשלטין לארבע סטריין. בסטרא דדרום, קיימא זוז זוזרא עלאה ימינא דכל עלמא, דהא מניה שראן ישראל לאתאוזדא ברזא דמהימנותא, ואיהו מיכאל, רב זילא דזוזרא

הַאֲמוּנָה, וְהוּא מִיכָאֵל, רַב כֹּחַ שֶׁל הָאֹר הָעֲלִיּוֹן, שִׁוְרֵד מִצַּד הַדְּרוֹם, שְׁשֵׁם הָאֹר עוֹמֵד בְּחֻקּוֹ.

656. הַמִּיכָאֵל הָאֵל, אֹר הַיָּמִין, הָאֲפֹטְרוֹפֹס הַגָּדוֹל שֶׁל יִשְׂרָאֵל. מִשּׁוֹם שֶׁבֶּאֱשֶׁר עוֹמֵד הַצַּד הָאֲחֵר לְהַשְׁטִין עַל יִשְׂרָאֵל, אִזּוּ מִיכָאֵל טוֹעֵן בְּנִגְדּוֹ, וְנַעֲשֶׂה סִנְגוֹר עַל יִשְׂרָאֵל, וְהֵם נִצְלִים מֵאוֹתוֹ הַקִּטְגוֹר שֶׁל בְּעָלֵי שְׁנֵאת יִשְׂרָאֵל.

657. פֶּרֶט לְזֶמֶן שֶׁחֶרְבָּה יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁהָרִי אִזּוּ הַתְּגַבְּרוּ הַחֲטָאִים, וּמִיכָאֵל לֹא יָכַל עִמּוֹ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, שִׁטְעֵנְתּוֹ שֶׁל מִיכָאֵל עַל יִשְׂרָאֵל נִשְׁבְּרָה, וְאִזּוּ – (אִיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲרֵי יָמֵינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב.

658. בְּצַד הַצָּפוֹן עוֹמֵד אֹר אַחֵר, שֶׁהָרִי הוּא עוֹמֵד (לֹטל) לְבַטֵּל דִּין מִבֵּית הַהִיכָל הָרְבִיעִי. וְנוֹתֵן לְמִמְנָה שֶׁל אוֹתוֹ הַפֶּתַח, שֶׁבִּאוֹתוֹ הַפֶּתַח עוֹמְדִים מִמְּנִים אַחֲרִים שֶׁהֵם בְּצַד הַטְּמֵאָה, מַחֲכִים לְאוֹתוֹ הַמִּמְנָה וְנוֹטְלִים דִּין. וְלִפְעָמִים שֶׁהָאֹר הָאֵל שֶׁבְּצַד הַצָּפוֹן הוּא עוֹשֶׂה דִּין, וְלֹא נִמְסָר בְּיַד הַצַּד הָאֲחֵר, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל הַדִּינִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בּוֹ יֵשׁ לָהֶם רְפוּאוֹת, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה חֶסֶד בְּאוֹתָם מְקוֹמוֹת.

659. גְּבֻרִיא"ל הוּא הָאֹר הָאֵל שֶׁבְּצַד הַצָּפוֹן, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְכָה, שְׁרִי בּוֹ חֶסֶד, מִשּׁוֹם שֶׁגְּבֻרִיא"ל בִּשְׁנֵי צַדִּים, כָּלוּל בִּשְׁנֵיהֶם, וְלִכְּנֵי מְכָה, וּבּוֹ רְפוּאוֹת. בְּצַד הָאֵל עוֹמֵד סוֹד, שְׁכֵתוֹב, (דְּבָרִים ח) כִּי כָאֲשֶׁר יִסַּר אִישׁ אֶת בְּנוֹ ה' אֱלֹהֶיךָ מִסֵּרְךָ. וְאֵלּוּ הֵם יִסּוּרִים שֶׁל אֲהָבָה, שֶׁכָּלוּלִים בְּצַד זֶה וּבְצַד זֶה.

660. בְּצַד הַמְּזֻרָח עוֹמֵד אֹר אַחֵר, שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּכָל דְּבָרֵי הַרְפוּאוֹת, לְהַכְנִים לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ כָּל אוֹתָם שֶׁנִּשְׁכַּחוּ בְּבֵית חָלִים, וְלִקְרֹב זְמַנִּים וְקָצִים לְאוֹתָן מַחֲלוֹת שֶׁהִשְׁלִימוּ אֶת נֶאֱמָנוּתָן. וְסוֹבֵב אֶת הָעוֹלָם בְּכָל יוֹם וְיוֹם כְּדִי לְהַשְׁלִים רְפוּאוֹת

עֲלֵהָ, הַנּוֹתָא מִסְטָרָא הַדְּרוֹם, דְּתַמָּן נְהוֹרָא קִיִּימָא בְּתוֹקְפִיהָ.

656. הָאִי מִיכָאֵל, נְהוֹרָא יְמִינָא, אֲפֹטְרוֹפֹסָא רַבָּא דִּישְׂרָאֵל. בְּגִין, דְּכַד סְטָרָא אַוּרָא קִיִּימָא לְאַסְטָאָה עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, כְּדִין מִיכָאֵל טוֹעֵן עִמִּיהָ, וְאַתְעֵבִיד סְנִיגוֹרִיאַ עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, וְאַשְׁתַּוְּבָן בִּיהוּא קְטִיגוֹרִיאַ דְּמֵאֲרִי בְּעָלֵי דְּכָבוּ דִּישְׂרָאֵל.

657. בַּר בּוֹמָנָא דְּאִיזוֹרְב יְרוּשָׁלַיִם, דְּהָא כְּדִין אַתְגַּבְּרוּ וּזוּבִין וּמִיכָאֵל לֹא יָכַל בְּהַדִּיָּה דְּסְטָרָא אַוּרָא, דְּטַעֲנִתִּיהָ דְּמִיכָאֵל תְּבִירָא עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, וּכְדִין (אִיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲרֵי יָמֵינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב.

658. בְּסְטָרָא דְּצָפוֹן, קִיִּימָא נְהוֹרָא אַוּרָא, דְּהָא אִיהוּ קִיִּימָא (o"א לִנְטֵלָא) לְבַטֵּלָא דִּינָא מִפְּנֵי הַיְכָלָא רַבִּיעָאָה. וְהֵב לְמִמְנָא דְּפִתְחוֹא דְּבִיהוּא פִתְחוֹא קִיִּימָא מִמְּנָן אַוּרָן דְּאִינֹן דְּבִסְטָר מִסְאָבָא, מִזּוּכָאן לְהוּא מִמְנָא וְנִטְלִי דִּינָא. וְלִזְמַנִּין דְּהָאִי נְהוֹרָא דְּבִסְטָרָא דְּצָפוֹן, אִיהוּ עֵבִיד דִּינָא, וְלֹא יִתְמַסָּר בְּיַד דְּסְטָרָא אַוּרָא. בְּגִין דְּכָל דִּינִין דְּאַתְעֵבִידוּ בִּיהָ, אִית לֹן אַסְוֹתָא. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד וְזֹסֵד בְּאִינֹן אַתְרִי.

659. גְּבֻרִיא"ל אִיהוּ הָאִי נְהוֹרָא דְּבִסְטָרָא דְּצָפוֹן, וּבְכָל אַתְר דְּאִיהוּ מִזוּי, שְׁרִי בִּיהָ וְזֹסֵד. בְּגִין דְּגְּבֻרִיא"ל בְּתֵרִין סְטָרִין, כָּלִיל בְּתֵרוּוִיָּהּ, וְעַל דָּא, מִזּוּיָא וְאַסְוֹתָא בִּיהָ. בְּסְטָרָא דָּא קִיִּימָא רָזָא דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים ח) כִּי כָאֲשֶׁר יִסַּר אִישׁ אֶת בְּנוֹ יִי אֱלֹהֶיךָ מִסֵּרְךָ. וְאֵלּוּ יִסּוּרִין דְּרוּזִימוּתָא, דְּכָלִּילָן בְּסְטָרָא דָּא וּבְסְטָרָא דָּא.

660. בְּסְטָרָא דְּמְזֻרָז, קִיִּימָא נְהוֹרָא אַוּרָא, דְּאִיהוּ קִיִּימָא בְּכָל מְלִי דְּאַסְוֹתָא, לְמִיַּעַל קָבִי מֵאֲרִיָּה, כָּל אִינֹן דְּאַתְנָשִׁין בְּבִי מֵרַעֲיָהּ, וְלִקְרָבָא זְמַנִּין וְקָצִין לְאִינֹן מֵרַעֲן דְּאַשְׁתַּלִּיבוּ מִהִיבְנוּתִיָּהּ. וְאַסְוֹר

במצות רבונן, והאור הזה (הוא) שמו רפא"ל. ואף על גב שהרי בארנו אותו לצד אחר. וזה אחוז לצד זה ולצד זה, לצד של מיכאל, ולצד של גבריאל.

עלמא בכל יומא ויומא, בגין לאשכלמא אסוותא בפקודא דמאריה, והאי (איהו) נהורא רפא"ל שביה. ואף על גב דהא אוקימנא ליה לסטרא אזורא. ודא אזורא לסטרא דא, ולסטרא דא, לסטרא דמיכאל, ולסטרא דגבריאל.

661. וזהו הממנה, שבשעה שנדון אדם בהיכל הרביעי לחיים, אזי הוא מקדים ברפואות. והרפואות הללו יוצאות מתוך דחק, משום שמשני צדדים יוצאות, והדחק הזה בא מתוך צד שמאל, והרפואה מתוך צד ימין. ולכן, בשבאה רפואה לאותו החולה, היא באה לו מתוך דחק רב.

661. והאי איהו מננא, בשעתא דאתדן בר נשי בהיכלא רביעאה לזוים, כדין איהו אקדים באסוותא. והאי אסוותא מנא דזויוקו נפקא, בגין דמתרין סטרין נפקא, והאי דזויוקו אתיא מנא סטר שמיאלא, ואסוותא מנא סטר ימינא. ועל דא, ההוא מרע כד אתיא ליה אסוותא, מנא דזויוקו סגיא אתיא ליה.

662. וכך הוא מצד המערב. ואף על גב שאמרנו שרפאל הוא בצד המזרח, ופרשוהו בצד הזה של המערב – הרפואות והחיים אינם אלא בצד המזרח, שהרי משם נמשכים החיים למטה.

662. והכי הוא מסטרא דמערב, ואף על גב דאמרן דרפאל בסטר מזרח, ואוקמוהו בסטר דא דמערב, אסוותא וזוין לאו איהו אלא מסטר מזרח, דהא (רמ"ו ע"ב) מתבין אתמישכאן זוין לתתא.

663. (ובצד המערב הזה) אור אחד ששמו נוריא"ל, והוא אוריא"ל. וזהו כלול מכלם ועומד שליח בכל. ויש לו שלשה צדדים, אבל הם שנים, כי כל אחד מאלו כלול בחברו, שאותם ארבעה יסודות התחתונים, מאותם ארבעה יסודות העולם, עליונים על הכל. ומשום שכלם קשורים זה בזה, רמו הכתוב ואמר, (שיר השירים ז) אל גנת אגוז ירדתי לראות.

663. (ובהאי סטרא דמערב), נהורא זוד וגוריא"ל שביה, ואיהו אוריא"ל. ודא איהו כליל מכלהו, וקיימא שליזא בכלא. ואית ליה ג' סטרין, אבל תרין אינן, בגין דכל זוד מאלין כליל בזבריה, (דף רנ"ד ע"ב) דאינן ארבע יסודין תתאין, מאינן ארבע יסודי עלמא, עלאין על כלא. ובגין דכלהו מתקשרן דא בדא, רמו קרא ואמר, (שיר השירים ו) אל גנת אגוז ירדתי לראות.

664. אותם שנים עשר האורות עומדים באותה הרוח שאמרנו, ואותה רוח עליהם בשלמות. תחת ארבעה האורות הללו יש שמונה אחרים, כדי להיות בשלמות, ובכלם יש שלמות אחת, (ירדתי לראות, אלו ארבעה אורות עליונים שיש תחתיהם שמונה אחרים, והם שנים עשר אורות שעומדים תחת אותה רוח שאמרנו, ואותה רוח עליהם בשלמות, להיות

664. אינן תריסר נהורין, קייבין בההוא רוזא דקאמרן, וההוא רוזא עליהו בשלימו, אלין ארבע נהורין עלאין, אית תזוזתיהו תבננא אזורין, למהוי בשלימו, ובכלהו שלימו זוד (ירדתי לראות אלין ארבע נהורין עלאין אית תזוזתיהו תבננא אחרין ואינון תריסר נהורין דקימין תחות ההוא רוחא דקאמרן וההוא רוחא עליהו בשלימו למהוי בכלהו

שלימו חד), וכד מתפרשין כלהו, אינן תלת לכל סטר.
 בכלם שלמות אחת) ובשכלם נפרדים, הם שלשה לכל צד.

665. ארבעת העמודים הללו עומדים לעלות ולהאחו את ההיכל הזה למעלה במקום שנקרא שמים, לחבר את הנשיקות אלו באלו באחד. תחת אלו כמה דרגות לדרגות, כלם יוצאים מהם, מהיסודות התחתונים הללו, מהם מצד המים, ומהם מצד האש, ומהם מצד הרוח, ומהם מצד העפר.

666. כמו כן שנינו, ארבעה נכנסו לפרדס, וכלם נבחרו למקום הזה, לאלו ארבעה היסודות. וכל אחד ואחד נקשר במקומו; זה בצד האש, וזה בצד המים, וזה בצד הרוח, וזה בצד העפר. וכלם טבועים ביסוד שלהם כמו שנכנסו, פרט לאותו השלם החסיד שבא מצד הימין, ונדבק בימין ועלה למעלה.

667. וכשהגיע למקום הזה שנקרא היכל אהבה, נדבק בו ברצון הלב. אמר, ההיכל הזה צריך הוא להדביקו בהיכל שלמעלה באהבה רבה, ואז השתלם בסוד האמונה, והוא עלה והשלים אהבה קטנה באהבה גדולה פראוי, ולכן מת באהבה, ויצאה נשמתו בפסוק הזה (דברים ו) ואהבת. אשרי חלקו.

668. כל אותם האחרים ירדו למטה כל אחד ואחד, ונענשו באותו יסוד שירד למטה. אלישע ירד למטה בצד השמאל שהוא אש, וירד בו ולא עלה, ופגש את אותו הצד האחר שנקרא אל אחר, ונמנעה ממנו תשובה, וגרש משום שנדבק בו, ולכן נקרא אחר, ובארנו.

669. בן עזאי ירד ביסוד העפר, וטרם הגיע לשרפת העפר שמגיע לאותו הצד האחר, טבע

665. אלן ארבע סמכין, קיימין לסלקא ולאתאזרא האי היכלא לעילא, באתר דאקרי שמים, לאתזבא נשיקין אלן באלן כוודא. תזוזת אלן, כמה דרגין לדרגין, כלהו נפקי מנייהו, מאלן יסודין תתאין, מנייהו מסטרא דמיא, ומנייהו מסטרא דאשא, ומנייהו מסטרא דרוזא, ומנייהו מסטרא דעפרא.

666. כוונא דא תנינן, ארבעה נכנסו לפרדס, וכלהו אתברירו לדוכתא דא, לאלן ארבע יסודי. וכל זוז וזוז אתקשר בדוכתיה, דא בסטרא דאשא, ודא בסטרא דמיא, ודא בסטרא דרוזא, ודא בסטרא דעפרא. וכלהו אטבעו ביסודא דיכיה, כמה דאעלו. בר ההוא שלימא וזסידא, דאתא בסטרא דימיא, ואתדבק בימיא, וסליק לעילא.

667. וכד מטא כהאי אתר דאקרי היכל אהבה, אתדבק ביה ברעו דלבא. אמר, האי היכלא, צריכא איהו לדבקה ליה, בהיכלא דלעילא, באהבה רבה. כדן אשתלים ברוא דמהימנותא, ואיהו סליק ואשלים אהבה וזטא באהבה רבא, כדקא זוזי. ועל דא מית באהבה, ונפק נשמתיה בהאי קרא, (דברים ו) ואהבת. ופאה זוזלקיה.

668. כל אינן אזורין, נזוזתו לתתא כל זוז וזוז, ואתענשו בההוא יסודא דנזוזת לתתא. אלישע נזוזת לתתא בסטר שמאלא, דאיהו אשא, ונזוזת ביה ולא סליק, ואערע בההוא סטרא אזורא, דאקרי אל אזור. ואתמנע מניה תשובה, ואתתרך בגין דאתדבק ביה, ועל דא אקרי אזור, ואוקימנא.

669. בן עזאי, נזוזת ביסודא דעפרא, ועד לא מטא לאוקידו דעפרא, דמטי לההוא סטר אזורא, אטבע

בְּהוּא עֶפְרָא, וּמִית. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים קט) יָקָר
בְּעֵינֵי ה' הַמּוֹתָה לְחֹסִידָיו.

בְּהוּא עֶפְרָא, וּמִית. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים קט)
יָקָר בְּעֵינֵי יי' הַמּוֹתָה לְחֹסִידָיו.

670. בֶּן זֹמָא יָרַד בִּיסוּד הָרוּחַ, וּפְגַשׁ בְּרוּחַ
אַחֲרָת, שֶׁהֵגִיעַ לְצַד הַטְּמָאָה, שֶׁנִּקְרָא פְּגַע רַע,
וּמִשּׁוּם כִּךְ פְּגַע בּוֹ וְלֹא הִתְיַשֵּׁב בּוֹ, וְכָלֵם לֹא
נִצְלוּ מֵעַנְשׁ. וְלִכֵּן אָמַר שְׁלֹמֹה, (קהלת ח) יֵשׁ
הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים
שֶׁמִּגִּיעַ אֱלֹהִים כְּמַעֲשֵׂה הָרָשָׁעִים. מִשּׁוּם שֶׁאֵלֹהִים
יָרְדוּ בַּדְּרוֹגוֹת הִלְלוּ וְנִעְנְשׁוּ.

670. בֶּן זֹמָא, נְזוּיָת בִּיסוּדָא דְרוּזָא, וְאַעֲרַע בְּרוּזָא
אַזְזָא, דְּמִטָּא לְסִטְרָא מִסַּאבָּא, דְּאַקְרִי פְּגַע רַע,
וּבִגִּין כִּךְ פְּגַע בִּיהַ, וְלֹא אֶתְיַשֵּׁב בִּיהַ, וְכָלֵהוּ לֹא
אַשְׁתַּזְבֵּן מֵעוֹנָשָׁא. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה, (קהלת
ח) יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים
שֶׁמִּגִּיעַ אֱלֹהִים כְּמַעֲשֵׂה הָרָשָׁעִים. בִּגִּין דְּאַלִּין נְזוּתוֹ
בַּדְּרָגִין אֲלִין, וְאַתְעֲנְשׁוּ.

671. בֹּא וּרְאֵה, מִשּׁוּם שֶׁרַבִּי עֲקִיבָא עָלָה
לְמַעַלָּה בְּרָאוּ, נִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. דְּוֹד
שָׁאֵל שְׁאֵלָה, וְלֹא הִתְפָּרַשׁ, שְׁכַתוּב (תהלים יז)
מִמָּתִים יִדָּךְ ה' מִמָּתִים מִחֲלָד חֲלָקִים
בְּחַיִּים. (תוֹרָה) עַל מַה זֶה אֵלֶּה שֶׁנִּהְרְגוּ בַּהֲרוּגֵי
הָעוֹלָם צַדִּיקִים, וְכַאֲמִים, שֶׁלֹּא חָטְאוּ חָטָא כְּדִי
שֶׁיִּעֲנְשׁוּ. בֹּא וּרְאֵה, מִמָּתִים יִדָּךְ ה' מִמָּתִים
מִחֲלָד חֲלָקִים בְּחַיִּים. כֹּאֵן הוּא שְׁנֵי צַדִּדִּים – יִדָּךְ
ה', וְחֲלָד. יִדָּךְ ה' – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שֶׁהִנְשָׂמָה מִתְכַּנְּסֶת אֵלָיו. מִמָּתִים מִחֲלָד – זֶה
הַצַּד הָאַחֵר, שֶׁהִגּוֹף הוּא שׁוֹלֵט עָלָיו,
שְׁכַתוּב (ישעיה לח) לֹא אָבִיט אָדָם עוֹד עִם
יוֹשְׁבֵי חָדָל.

671. תָּא זֹזִי, בִּגִּין דְּרַבִּי עֲקִיבָא סְלִיק לְעִילָא כְּדָקָא
יָאוּת, עָאֵל בְּשָׁלָם וְנִפְקָ בְּשָׁלָם. דְּוֹד שְׁאִיל שְׁאֵלָתָא,
וְלֹא אֶתְפָּרַשׁ, דְּכְתִיב (תהלים יז) מִמָּתִים יִדָּךְ יי'
מִמָּתִים מִחֲלָד חֲלָקִים בְּחַיִּים. (ס"א תוֹרָה) עַל מַה
דָּא אֲלִין דְּאַתְקַטְלוּ בְּקִטּוּלֵי עֲלָמָא צַדִּיקִיָּא, וְכַאֲמִין
דְּלֹא זֹאבֵי זֹזְבָה בִּגִּין דִּיתְעֲנְשׁוּן. תָּא זֹזִי, מִמָּתִים
יִדָּךְ יי', מִמָּתִים מִחֲלָד חֲלָקִים בְּחַיִּים, הֵכָא אִיהוּ הֲרִי
סִטְרִי, יִדָּךְ יי'. וְחֲלָד. יִדָּךְ יי', דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְּנִשְׁמָתָא אֶתְכַנְּשִׁי לְגַבִּיהַ. מִמָּתִים מִחֲלָד, דָּא
סִטְרָא אַזְזָא, דְּזוּפָא אִיהוּ שִׁלְטָא עָלָיו,
דְּכְתִיב (ישעיה לח) לֹא אָבִיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי
חָדָל.

672. בֹּא וּרְאֵה, הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל אֱלֹהִים, לְהַשְׁלֵמַת
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁלָּהֶם עֲשֶׂר רוּחוֹת מְלִמְטָה בְּרָאוּ,
וְגוֹפֵס נִמְסָר לְמַלְכוּת הָרָשָׁעָה, כֹּל אֶחָד נוֹטֵל
חֲלָקוֹ בְּסוּד הַקְּרִבְנוּת.

672. תָּא זֹזִי, נִשְׁמָתָא דְאַלִּין, לֹא שְׁלֵמוּתָא דְרוּזָא
קְדִישָׁא, דְּלֵהוֹן עֲשֶׂרָה רוּזִין מִתְתָּא כְּדָקָא יָאוּת,
וְזוּפָא דְלֵהוֹן יִתְמָסָר לְמַלְכוּת זֹזְיָבָא. כֹּל זֹזֵד גְּטִיל
זוּלְקִיָּה, בְּרָזָא דְקֶרְבָּנִין.

673. וּבֹא רְאֵה, רֹאשׁ רֵאשִׁית הָאֱמוּנָה תוֹף
הַמַּחֲשָׁבָה, מִכָּה הַנִּיצוּץ הַחֹזֵק, וְעוֹלָה תוֹף
הַמַּחֲשָׁבָה (וּמוֹצִיא) נִיצוּצוֹת, וְזוּרֵק נִיצוּצוֹת
לְשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים עֶבְרִים, וּבוֹרֵר פְּסֻלַּת
מִתוֹף הַמַּחֲשָׁבָה, וְנִבְרָר.

673. וְתָא זֹזִי, רִישָׁא שִׁירוּתָא דְמִהִיבְנוּתָא, גִּזּוּ
מוֹזְשָׁבָה, בְּטִישׁ בּוּצִינָא דְקֶרְדִּינּוּתָא, וְסְלִיק גִּזּוּ
מוֹזְשָׁבָה, (ס"א וּאִפִּיק) נִצְצִין, נִצְצִין זְרִיק (וִיקְרָא
רצ"ב ע"ב) לְתַלְתָּל מֵאָה וְעֶשְׂרִין עִיבָר, וּבְרִיר פְּסוּלַת
מִזִּזּוּ מוֹזְשָׁבָה, וְאַתְבְּרִיר.

674. אף כף כמו כן עולה במחשבה, כמו שנברר בה פסלת, (והתברר אף כף. אלו שבהם השתלם מה שצריך, ודאי כף עלה במחשבה והכל) ונבררו אלה, שבהם השתלם מה שצריך. ודאי בשעלה, עלה במחשבה, והכל כמו שצריך. שמחה מצד זה, ועצב מצד זה.

675. כתוב, (קהלת ח) ושבחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכל ולשתות ולשמוח והוא ילוננו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש. ושבחתי אני את השמחה, וכי שלמה המלך משבח את זה? אלא ושבחתי אני את השמחה – זו שמחת המלך הקדוש בזמן שהוא שולט, בשבת ובמים טובים, שמכל המעשים הטובים שאדם עושה, אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכל ולשתות ולהראות שמחה באותו (מזמור) הצד, כדי שיהיה לו חלק לעולם הבא.

676. והוא ילוננו בעמלו, מיי זה הקדוש ברוך הוא, הוא ילוננו וילך עמו להכניסו לעולם הבא. דבר אחר והוא ילוננו – מי הוא? אותו האדם שאוכל ושותה ושמש – כל מה שמוציא לאכל ולשתות, הוא ילוננו לקדוש-ברוך-הוא בהלואה, והוא יתן לו כפלי כפלים מכל מה שמוציא בזה. בשני אלה מלווה אדם לקדוש ברוך הוא בשחם על העני, וכשמוציא בשבתות וזמנים, שהרי הכל הלווה לקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (משלי יט) מלווה ח' חונן דל וגמלו ישלם לו.

677. ומשום כף, זו שמחה וזה עצב. זה חיים וזה מות. זה טוב וזה רע. זה גן עדן וזה גיהנום. והכל זה הפך של זה. ולכן גופם היה בעצב, והנשמה בשמחה. וכשהיו עשרה האלו, שנקראים הרוגי

674. אף הכי, כגוונא דא סליק במוזשבה, כמה דאתברר ביה פסולת, (ס"א ויתברר אף הכי, אליו בהו אשתלים מאן דאצטריך, ודאי כך סליק במחשבה וכלא) ויתברר אליו, בהו אשתלים מאן דאצטריך, ודאי כד סליק במוזשבה סליק וכלא (דף רנ"ה ע"א) כמה דאצטריך. וזידו מסטרא דא, ועציבו מסטרא דא.

675. כתיב (קהלת ח) ושבחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולשמוח והוא ילוננו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש. ושבחתי אני את השמחה, וכי שלמה מלכא מושבז דא. אלא ושבחתי אני את השמחה, דא וזדוותא דמלכא קדישא, בזמנא דאיהו שלטא, בשבתא וביומין טבין, דמכל עובדין טבין דבר נש עבד, אין טוב לאדם תחת השמש, כי אם לאכול ולשתות, ולאוזאה וזדוותא בההוא, (נ"א זמנא) סטרא בגין דיהא ליה וזולקא לעלמא דאתי.

676. והוא ילוננו בעמלו. מאן. דא קודשא בריך הוא, הוא ילוננו, ויהי עמיה לאעלא ליה לעלמא דאתי. דבר אזור והוא ילוננו, מאן הוא. ההוא בר נש דאכיל ושתי וזדוי, כל מאי דאפיק למיכל ולמשתי, הוא ילוננו לקודשא בריך הוא בהלואה, ואיהו יהיב ליה כפלי כפלים, מכל מה דאפיק בהאי. בתרין אליו, אוזיף בר נש לקודשא בריך הוא, כד זוייס ליה למסכנא. וכד אפיק בשבתי וזמני. דהא כלל אוזיף לקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (משלי יט) מלווה יי' וזנן דל וגמולו ישלם לו.

677. ובגין כף, דא שמחה, ודא עצבו. דא זוייס ודא מות. דא טוב, ודא רע, דא גן עדן, ודא גיהנום. וכלא, דא בהפוכא דדא, ועל דא גופא דלהון הוה בעציבו, ונשמטא בזדוה. וכד הוה אליו עשרה

מלכות, הרוגים היו מצד אחר, והשלימו מקום אחר של קדושה. ומשום כך הכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא ונגעשה כראוי.

678. בהיכל הזה עומדים אותם שנים עשר. ארבעה אלו למעלה, ושמונה עמהם, משום שכל אחד נוטל עמו שנים, כמו שסדור (של שני) הדגלים וכן בסדור שלמטה, עד סוף כל הדרגות.

679. בהיכל הזה נכנסות כל אותן תפלות, וכל אותן רצונות של שבחים שנעשו באהבה, וכשנכנסים להיכל הזה, כלם נדבקים בו (בקדוש-ברוך-הוא). ובכל יום ובכל זמן בשמחת הברית הנשיות, אזי הוא זמן שהקדוש ברוך הוא משתעשע בנשמות הצדיקים. ומהו השעשוע? שמעוררים הנשיות הללו, והן קודמות לאותו הענין, ולכן כתוב (ישעיה נח) אז תתענג על ה', ובארנו.

680. ההיכל הזה כלל של כל ההיכלות התחתונים, כלם כלולים בהיכל הזה. ההיכל הראשון, ששם עומדת אותה הרוח שאמרנו, וכל אותן החיות שבה, נסמכות בשני עמודים לצד מזרח, ובשני עמודים לצד דרום, ובשני עמודים לצד מערב, ובשני עמודים לצד צפון, והם שמונה. ואלו נקראים יתדות המשכן, ועומדים בחוץ.

681. בשבא המלך העליון, נוסעות אותן היתדות, ונעקרים ממקומם אותם המיתרים, שהם שמונה אחרים פרט לאותן היתדות שאמרנו, ואותה הרוח הראשונה שבתוך ההיכל הזה קודמת ונכנסת ונכללת בתוך אותה (שניה ברום אחרת שבו) רוח שניה שבו.

682. אותם שני העמודים שלצד מזרח הם קרעיא"ל, שהתמנה בחוץ על שנים עשר אלף ממנים, שכלם נקראים יתדות המשכן. זה

האקרון הרוגי מלכות, הרוגים הוו מסטרא אזורא, ואשלימו אתר אזורא דקדושה. ובגין כך, כלל גלי קמי קודשא בריך הוא, ואתעביר דקרא יאות.

678. בהיכלא דא קיימין אינן תריסר. ארבע אלן לעילא, ותמניא עמהון. בגין דכל זוד, גטיל עמיה תרין, כמה דאיהו סדורא (דתרין) דדגלים וכן בסדורא דלתתא, עד סוף דכל הרגין.

679. בהיכלא דא, עאלין כל אינן צלותין, וכל אינן רעוין דשבוזין דאתעבירו ברוזימו, וכד עאלין בהאי היכלא, כלהו מתדבקין ביה. (בקודשא בריך הוא) ובכל יומא, ובכל זמנא דנשיקין אתנו ברוי, כדן איהו זמנא, דקודשא בריך הוא אשתעשע בנשמותין דצדיקייא, ומהו השעשוע דמותערין אינן נשיקין, ואינן אקדימו להווא ענונא, ועל דא כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי, ואוקימנא.

680. היכלא דא, כלל אכלא אינן היכלין תתאין, כלהו כלין בהאי היכלא. היכלא קדמאה, דתמן קיימא ההוא רוזא דקאמרן, וכל אינן זיוון דביה, אסתמיה בותרין סמכין לסטר מזרז, ובותרין סמכין לסטר דרום, ובותרין סמכין לסטר מערב, ובותרין סמכין לסטר צפון, ואינן תמניא. ואלין אקרון יתדות המשכן, וקיימי לבר.

681. כד מלכא עלאה אתי, גטלי אינן יתדות, ואתעקרון מאתריהו אינן מיתרים, דאינן תמניא אזורגין, בר מאינן יתדות דקא אמרן. והוא רוזא קדמאה די בגו היכלא דא, קדים ועאל, ואתכליל בגו ההוא (ס"א תנינא ברוחא אחרא דביה) רוזא תנינא דביה.

682. אינן תרין סמכין דלסטר מזרז, אינן קרעיא"ל, דאתמנא לבר על תריסר אלפי מבנן, דכלהו אקרון יתדות המשכן, דא לימינא.

ל'ימין. ולשמאל – שמעיא"ל, והתמנה על שנים עשר אלפים ממנים אחרים, וכלם יתדות כמו שאמרנו. (אותם ממנים אחרים) התומכים שהתמנו לצד דרום, אחד סעדיא"ל ואחד סטריא"ל (סעריהא"ל), כל אחד ואחד על שנים עשר אלף ממנים אחרים. אלו לא מעברים משלטונם לעולמים.

683. אלו כלם ממנים על קיום העולם. אלו מאותם שעומדים בקיום, שאותם שגשאו ששוקלים במשקל זכרים ונקבות זה עם זה (אלו הם ששוקלים במשקל זכרים ונקבות להנשא זה עם זה), ואלו נקראים מאזנים. על זה כתוב, (תהלים סב) במאזנים לעלות, ולא אותם שכתוב בהם, (ויקרא יט) מאזני צדק, שאמרנו. כל אותם ששוקלים זה עם זה, ולא שוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים באחד, והם חבור של זכר ונקבה באחד, ועל זה – במאזנים לעלות. ואף על גב שלפעמים מסתייע הדבר ושוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים באחד, והרי בארנו.

684. אותם שני עמודים שלצד צפון – פתחיא"ל, עטריא"ל. וממנים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפים ממנים אחרים, והם יתדות המשכן, ובאלו האחרונים שאמרנו. אותם שני ממנים תומכים אחרים שלצד מערב הם פדתיא"ל ותומיהא"ל, והתמנו כל אחד על שנים עשר אלפי ממנים אחרים, וכלם יתדות המשכן כפי שאמרנו.

685. אלו הם ששופכים דמעות על כל אותם שמגרשים את נשותיהם הראשונות, משום שאותן שבע הברכות שנמסרו לה, הוסרו ולא התקיימו, משום שהתגרשה, ולא נדבקו הבעל והאשה באחד, ולכן כלם שופכים דמעות. שהגרשים מראים שאותן שבע ברכות באלו שהעברו ממקום אחר. אז באותה שעה יוצא

לשמאלא שמעיא"ל, ואתמנה על תריסר אלפי מבונן אוורנין, וכלהו יתדות כדקאמרן. (אינון ממנו אחרנין) סמכין דאתמנן לסטר דרום, וזר סעדיא"ל, וזר סטריא"ל, (נ"א סעריהא"ל) כל זר וזר, על תריסר אלפי מבונן אוורנין. אלין לא אתעדון מישולטנהון לעלמין.

683. אלין כלהו, מבונן על קיומא דעלמא, אלין (מאינון דקיימן בקיומא דאינון דאתנסיבו דשקלי (קט"ו ע"ב) במתקלא דוכרין ונוקבין דא עם דא) (ס"א אינון דתקלי במתקלא דכורין ונוקבין, לאתנסבא דא עם דא). ואלין אקרון מאזנים, על דא כתיב, (תהלים סב) במאזנים לעלות, ולא אינון דכתיב בהו (רנ"ב ע"א) (ויקרא יט) מאזני צדק, דקאמרן. כל אינון דשקילין דא עם דא, ולא שקיל דא יתיר מן דא, סלקין ואתנוברן כוודא, ואינון זובורא (דף רנ"ה ע"ב) דדכר ונוקבא כוודא, ועל דא במאזנים לעלות. ואף על גב דלזמנין מסתייעא מלתא, ושקיל דא יתיר מן דא, סלקין ובתנוברן כוודא, והא אוקימנא.

684. אינון תרין סמכין דלסטר צפון, פתחיא"ל, עטריא"ל. ובמבונן כל זר וזר, על תריסר אלפי מבונן אוורנין, ואינון יתדות המשכן, ובאלין אוורנין דקאמרן. אינון מבונן תרין סמכין אוורנין דלסטר מערב, אינון פדתיא"ל ותומיהא"ל, ואתמנן כל זר על תריסר אלפי מבונן אוורנין, וכלהו יתדות המשכן כדקאמרן.

685. אלין אינון דאושדי דמעין, על כל אינון דמתרכי נשיהון קבמיתא. בגין דאינון שבע ברכאן דאתמסרו לה, אתעדן, ולא אתקיימו, בגין דאתתרכא, ולא אתדבקו בעלה ואתתא כוודא. ועל דא כלהו אושדי דמעין, דאזוי תירוכין, דאינון שבע ברכאן כמה דאתעדן מאתר אוורא. כדין

קול ואומר: (ישעיה נ) אי זה ספר בריתות
אמכם אשר שלחתיה.

בהיה שעתא קלא נפק ואמר, (ישעיה נ) אי זה
ספר בריתות אמכם אשר שלחתיה.

686. ההיכל השני, שאמרנו שכולל את ההיכל
הראשון להתחד בו. וכל אותן החיות, כך גם
יש לו שמונה עמודים כמו הראשונים, וכלם
ממנים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפי
ממנים אחרים כמו אלו הראשונים שאמרנו. שני
עמודים הם לצד מזרח, שני עמודים לצד דרום,
ושני עמודים לצד צפון, ושני עמודים לצד
מערב.

686. היכלא תניינא, דקא אמרן דכליל להיכלא
קדמא, לאתניינא ביה. וכל אינן וזיוון, הכי נמי
אית ליה תמניא סמכין בקדמאי. וכולהו במנן, כל
זוד וזוד, על תריסר אלפי ממנן אזורין, כאלין
קדמאי בדקאמרן. תרין סמכין אינן לסטר מזרח,
תרין סמכין לסטר דרום, ותריין סמכין לסטר צפון,
ותריין סמכין לסטר מערב.

687. שני העמודים הללו של צד מזרח –
יהדינא"ל, גזורי"ה. שנים עשר אלפי ממנים של
כל אחד, וכלם יתדות. אותם שני עמודים
שלצד דרום – אהריא"ל ברהיא"ל. כל אחד
ואחד על שנים עשר אלפים בראשונים.

687. אלין תרין סמכין דלסטר מזרח, יהדינא"ל,
גזורי"ה. תריסר אלפי ממנן דכל זוד, וכלהו יתדות.
אינן תרין סמכין דלסטר דרום, אהריא"ל,
ברהיא"ל. כל זוד וזוד, אינן על תריסר אלפין
בקדמאי.

688. אלו ממנים על משבר, ונוטלים אותם
קולות הנשים, ומניחים אותם לפני אותו ההיכל,
וכשאותו הצד האחר בא לקטרג בשעה הזו,
שהיא שעת סכנה, עומדים אלה ומכניסים את
הקולות הללו לממנה של הפתח, ולא יכול
אותו הצד האחר לקטרג. ולפעמים שמקדים
אותו הצד האחר, ונכנס ומקטרג, ויכול להזיק.

688. אלין במנן על משבר, ונטלי אינן קלי דנשיין,
ובמנן לון קמי ההוא היכלא. וכד ההוא סטרא
אזרא אתי לקטרגא בהאי שעתא, דאיהו שעתא
דסכנה, קיימי אלין, ועאלין הגי קלי לממנא דעל
פתחא, ולא יכיל ההוא סטרא אזרא לקטרגא.
ולבמנן דקדים ההוא סטר אזרא ועאל וקטריג,
ויכיל לנזקא.

689. שני העמודים הללו שלצד צפון –
חלחליא"ל, (סלסליא"ל) קרספיהא"ל. הם
ממנים כל אחד על שנים עשר אלפים אחרים.
שלצד מערב הם סוגדי"ה, (סוגרי"א) גדרי"ה.
ואלו על שנים עשר אלפים אחרים.

689. אלין תרין סמכין דלסטר צפון,
חלחליא"ל (סלסליא"ל), קרספיהא"ל, אינן
במנן כל זוד על תריסר אלפין אזורין. דלסטר
מערב אינן, סוגדי"ה (ס"א סוגרי"א). גדרי"ה. ואלין
על תריסר אלפי אזורין.

690. ואלו ממנים על אותו דם ברית, בשנמול
אותו ולד לשמנה ימים, ואלו נוטלים אותו הדם
ומניחים אותו לפני ההיכל הזה. וכשמתעורר רגז
בעולם, משגיח הקדוש ברוך הוא על אותו הדם,
ולא נתנת רשות לאותו צד האחר להכנס לשם.

690. ואלין במנן על ההוא דמא דברית, כד אתגזר
ההוא וקדא לתמניא יומין ואלין נטלי ההוא דמא,
ובמנן ליה קמי האי היכלא. וכד רוגזא אתער
בעלמא, אשגז קודשא בריך הוא על ההוא דמא,

וְלֹא אֶתִּיּהִיב לְהֵוֹא סִטְרָא אֲוֵרָא רִשְׁוֹ לֹאֲעֲלָא תִּמְנָן.

691. תָּא וְזוּי, בְּזִמְנָא דְּאַתְגָּזֵר הֵהוּא בְּרִשְׁוֹ לְתִמְנָנִיא יוֹמִין, וְשִׁרְאָתָא עָלִיָּה שְׂבֵת, מְלָכוּת קַדִּישָׁא, הֵהִיא עֲרָלָה דְּגִזְרִין וְשִׁדְאָן לִיה לְבָר, כְּדִין קִיַּימָא הֵהוּא סִטְרָא אֲוֵרָא, וְזִמְנָא דְּהֵאִי אִיהוּ וְזוּלְקִיָּה מִקְרַבָּנָא דָּא, כְּדִין אֲתֵבֵר, וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה וְלִקְטָרָאָה עָלָיו, וְסָלִיק וְאַתְעָבֵד סִיגִזְרִיא עַל יִשְׂרָאֵל, קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

691. תָּא וְזוּי, בְּזִמְנָא דְּאַתְגָּזֵר הֵהוּא בְּרִשְׁוֹ לְתִמְנָנִיא יוֹמִין, וְשִׁרְאָתָא עָלִיָּה שְׂבֵת, מְלָכוּת קַדִּישָׁא, הֵהִיא עֲרָלָה דְּגִזְרִין וְשִׁדְאָן לִיה לְבָר, כְּדִין קִיַּימָא הֵהוּא סִטְרָא אֲוֵרָא, וְזִמְנָא דְּהֵאִי אִיהוּ וְזוּלְקִיָּה מִקְרַבָּנָא דָּא, כְּדִין אֲתֵבֵר, וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה וְלִקְטָרָאָה עָלָיו, וְסָלִיק וְאַתְעָבֵד סִיגִזְרִיא עַל יִשְׂרָאֵל, קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

692. הֵיכַל הַשְּׁלִישִׁי. הֵיכַל זֶה שְׁעוֹמֵד לְהַכְלִיל וּלְיַחַד בּוֹ אוֹתוֹ הֵיכַל שְׁנִי, וְאוֹתָהּ רוּחַ, וְכָל אוֹתָן חַיּוֹת שְׂבָה, בְּלִם כְּלוּלִים וּמִתְיַחֲדִים זֶה עִם זֶה, וְהֵם רוּחַ אַחַת שְׂבָלוּלָה זֶה בְּזֶה, בְּךָ גַּם יֵשׁ לוֹ שְׂמֵנָה עֲמוּדִים לְאַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם, וְכֻלָּם נִקְרָאִים יְתִדוֹת הַמִּשְׁכָּן. שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצֵד דְרוֹם הֵם שְׂכֵנִיא"ל, עֲזוּזִי"ה. (וְהֵם מְמַנִּים עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר אֲלָף מְמַנִּים אַחֲרִים, כָּל אֶחָד כְּאוֹתָם הָאֲחֵרִים) שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצֵד מְזֻרָח – יְהוּדִי"ה, עֲזִירִיא"ל. וְאֵלּוּ עוֹמְדִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר אֲלָפֵי מְמַנִּים אַחֲרִים, וְכֻלָּם נִקְרָאִים יְתִדוֹת הַמִּשְׁכָּן.

692. הֵיכַל הַשְּׁלִישִׁי. הֵיכַל זֶה שְׁעוֹמֵד לְהַכְלִיל וּלְיַחַד בּוֹ אוֹתוֹ הֵיכַל שְׁנִי, וְאוֹתָהּ רוּחַ, וְכָל אוֹתָן חַיּוֹת שְׂבָה, בְּלִם כְּלוּלִים וּמִתְיַחֲדִים זֶה עִם זֶה, וְהֵם רוּחַ אַחַת שְׂבָלוּלָה זֶה בְּזֶה, בְּךָ גַּם יֵשׁ לוֹ שְׂמֵנָה עֲמוּדִים לְאַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם, וְכֻלָּם נִקְרָאִים יְתִדוֹת הַמִּשְׁכָּן. שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצֵד דְרוֹם הֵם שְׂכֵנִיא"ל, עֲזוּזִי"ה. (וְהֵם מְמַנִּים עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר אֲלָף מְמַנִּים אַחֲרִים, כָּל אֶחָד כְּאוֹתָם הָאֲחֵרִים) שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצֵד מְזֻרָח – יְהוּדִי"ה, עֲזִירִיא"ל. וְאֵלּוּ עוֹמְדִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר אֲלָפֵי מְמַנִּים אַחֲרִים, וְכֻלָּם נִקְרָאִים יְתִדוֹת הַמִּשְׁכָּן.

693. וְאֵלּוּ הַתִּמְנָן עַל אוֹתוֹ הֵבֵל הַתִּינוּקוֹת שְׁלּוּמִדִּים תּוֹרָה לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם, וְאֵלּוּ נוֹטְלִים אוֹתוֹ הֵבֵל וּמַעֲלִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה. וְכָל הֵבֵל וְהֵבֵל שֶׁל אוֹתָם תִּינוּקוֹת שְׁלּוּמִדִּים בְּתוֹרָה לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם, נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ רוּחַ אַחַת, וְעוֹלָה אוֹתָהּ רוּחַ לְמַעְלָה וּמִתְעַשֶּׂרֶת בְּעֶטְרָה קְדוּשָׁה, וּמִתְמַנָּה שׁוֹמֵר הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכֻלָּם.

693. וְאֵלּוּ הַתִּמְנָן עַל הֵהוּא הֵבֵל דְּתִינוּקוֹת דְּלַעָאן בְּאוֹרִייתָא, לְקִיַּימָא עֲלָמָא. וְאֵלּוּ נֹטְלֵי הֵהוּא הֵבֵל, וְסָלְקֵי לִיה לְעִילָא. וְכָל הֵבֵל וְהֵבֵל דְּאִינוּן תִּינוּקוֹת דְּלַעָאן בְּאוֹרִייתָא לְקִיַּימָא עֲלָמָא, אֲתַעְבִּיד בְּגִיָּה רוּזָא וְזָדָא, וְסָלְקָא הֵהוּא רוּזָא לְעִילָא, וְאַתְעָבֵר בְּעֶטְרָא קַדִּישָׁא, וְאַתְמַנָּא נְטוּרָא דְּעֲלָמָא, וְכֵן כְּלָהוּ.

694. שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁהֵם לְצֵד צָפוֹן – עֲזִירִיא"ל, (קִטְצִירָהָא"ל) קִטְצִירָהָא"ל. וְהֵם מְמַנִּים עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר אֲלָפֵי מְמַנִּים אַחֲרִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי שְׂאֲמָרְנוּ. שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצֵד מַעְרֵב הֵם עֲסִסְנִי"ה, אֲדִירִי"ה (אֲדִירִי"ה).

694. תְּרִין סְמִכִין דְּאִינוּן לְסִטְרָא צָפוֹן, עֲזִירִיא"ל (ס"א קִטְצִירָהָא"ל), קִטְצִירָהָא"ל. וְאִינוּן מִמְנָן (דָּף רנ"ו ע"א) עַל תְּרִיסַר אֲלָפֵי מִמְנָן אֲוֵרָנִין כָּל זֹד וְזֹד בְּדִקְאֻמְרוֹן. תְּרִין סְמִכִין דְּלְסִטְרָא מַעְרֵב, אִינוּן

ואלו ממנים על שנים עשר אלפים ממנים אחרים, כל אחד ואחד כפי שאמרנו.

695. אלו התמנו להכריז בכל הרקיעים לכל אותם שמעבירים את בניהם מהתורה ומעבירים אותם שלא ילמדו אותה. או יוצאים כל הממנים הללו, ומכריזים ואומרים: אוי לפלוני שהעביר את בנו מהתורה! אוי לו שאבד מהעולם הזה ומהעולם הבא

696. ההיכל הרביעי. ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור יותר. ההיכל הזה סובבים אותו שלשים ושתים יתדות עליונות, וחמש מאות אלף אחרות שממנות תחת אלה, וארבע אחרות עליונות על בלן, ובלן הן יתדות של ההיכל הזה. אלו הארבעה הם: חסדיה"ל, קסירי"ה (קסדי"ה), קדומי"ה, דהריא"ל. אלו הארבעה ממנים על כלם, וכל האחרים, כלם ממנים תחתיהם.

697. ועל ידי אלה נודע הדין לעשות בעולם, ועל אלו כתוב, (דניאל ד) ומאמר קדושים שאלה. לארבעה הללו באים כל אותם החילות שממנים על הדין לשאל איך נגזר הדין בעולם. כל אותם הדינים שלא נתנו בפתקים לקיים העולם, ועל כן כלם באים לשאל, ומשום כך כלם ממנים על זה.

698. אותם שלשים ושנים האחרים הם ממנים על כל אותם שעוסקים בתורה תמיד, ולא פוסקים ביום ובלילה. ואלו האחרים כלם שתחתיהם, הם ממנים על כל אותם שקובעים זמנים ידועים לתורה. ועל זה הם כלם ממנים, ולהעניש את כלם, את כל אותם שיזכרו להשתדל בתורה ולא משתדלים.

699. ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות ושלשים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרשיה"ל, סרטיה"ל,

עססי"ה, אדירי"ה (נ"א אדירי"ה). ואלין מומנן על תריסר אלפין מומנן אונרנין, כל זוד וזוד כדקאמרן.

695. אלין אתמננן לאכרוא בכל רקיעין, לכל אינן דמעברין בניהו מאורייתא, וסלקין לון דלא ילעון בה, כדין נפקי כל הגי מומנן ומכרין ואמרי, ווי לפלגיא דאעבר בריה מאורייתא, ווי ליה דקא אתאביד מעלמא דין, ומעלמא דאתי.

696. היכלא רביעאה. היכלא דא היכלא דקיימא בנהירו יתיר. היכלא דא, סונרין ליה תלתין ותריין יתדות עלאין, וזומש מאה אלף אונרנין דמוננן תזוזות אלין. וארבע אונרנין, עלאין על כלהו, וכלהו יתדות דהיכלא דא. אלין ארבע אינן: וסדיה"ל. קסירי"ה (נ"א קסדי"ה). קדומי"ה. דהריא"ל. אלין ארבע מומנן על כלהו, וכלהו אונרנין, כלהו מומנן תזוזותיהו.

697. ועל ידא דאלין, אתידע דינא למעבר בעלמא, ועל אלין כתיב (דניאל ד) ובאמר קדישין שאלתא. להגי ארבע, אתיין כל אינן וזיילין, די מומנן על דינא, לשאלא היך אתגזר דינא בעלמא. כל אינן דינן דלא אתיהיבו בפתקין, לקיימא דעלמא, ועל דא כלהו אתיין לשאלא. ובגין כך כלהו מומנן על דא.

698. אינן תלתין ותריין אונרנין, אינן מומנן על כל אינן דלעאן באורייתא תדיר, ולא פסקי ביממא ובלילא, ואלין אונרנין כלהו דתזוזותיהו, אינן מומנן על כל אינן דקבעין זמנן ידיעאן לאורייתא. ועל דא אינן מומנן כלהו, ולאענשא כלהו, לכל אינן דיכלי לאשתדלא באורייתא, ולא משתדלי.

699. היכלא זומישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וזומש מומנן, כזושבן ימי שנתא. ועילא בניהו ארבע סמכין עלאין על כלהו. ואלין אינן:

עסירי'ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

700. אלו התמנו לבדח את העולם (אלו), בשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

701. כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל כן כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה, וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

702. ההיכל הששי. ההיכל הזה היכל שעומד על כל ההיכלות התחתונים. בזה מאה אחרים שעומדים בחוץ, שנקראים יתדות באותם האחרים. והם מאה לצד ימין, ומאה אחרים לצד שמאל.

703. שני ממנים עליונים לצד ימין, ושני ממנים אחרים עליונים לצד שמאל. אלו של הימין הם מלביא"ל, שמעיהא"ל. ואלו של השמאל נקראים מסרסני'ה, צפצפי'ה. אלה הם יתדות עליונות, מימין ומשמאל.

704. ואלה הם שעומדים וממנים בעולם. באותו זמן שמגיע זמנו של צדיק להסתלק מהעולם ונתנה רשות לצד האחר, אלו הארבעה עומדים להודמן לשם כדי שתצא נשמתו בנשיקה, ולא תצטער בשליטתו של הצד האחר. אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שרבונו מקדים עליהם את שליטתם, להיות שמורים בעולם הזה ובעולם הבא.

קרטיהא"ל. סרטיהא"ל. עסירי'ה. קדמיא"ל. ואלו אקרון יתדות דהיכלא דא.

700. אלן אתמנון לבדוח עלבא (אלין). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלן עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעה, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלבא, ואלן אינון בדיוזי עלבא.

701. כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, כלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסלקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלן יתדות כלהו קיימי בודדה, ובמודדה נפקי, וכלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמיה דאתבאר.

702. היכלא שיתיתאה. היכלא דא, היכלא דקיימא על כל היכלין תתאין. בהאי, מאה אוורנין דקיימאן לבר, דאקרון יתדות כאינון אוורנין. ואינון מאה לסטר ימינא, ומאה אוורנין לסטר שמאלא.

703. תרין מבין עלאין לסטר ימינא, ותרין מבין אוורנין עלאין לסטר שמאלא. אלן דימינא אינון: מלביא"ל. שמעיהא"ל. ואלן דשמאלא, אקרון מסרסני'ה. צפצפי'ה. אלן אינון יתדות עלאין, מימינא ומשמאלא.

704. ואלן אינון קיימי וימינא בעלבא. בההוא זמנא, דצדיקא מוטא זמניה לאסתלקא מעלבא, ואתייהיב רשו לסטרא אוורא. אלן ארבע קיימי לאתעתדא תמן, בגין דתפוק נשמתיה בנשיקה, ולא תצטער בשולטנו דסטרא אוורא. זכאין אינון צדיקייא בעלבא דין, ובעלבא דאתי. דמאריהון אקדים עלייהו שולטניהון, למהוי נטירן בעלבא דין, ובעלבא דאתי.

705. מההיכל הזה מתחילים כל הסודות וכל הדרגות העליונות והתחתונות להתחבר, כדי שימצא הכל, מעלה ומטה בשלמות, להיות הכל אחד וחבור אחד, ליחד את השם הקדוש בראוי, ולהשתלם שיאיר השפע העליון בתחתון (להשפיע אורות עליון בתחתון) ואור המאורות באחד, ומאירים המאורות כלם כאחד) שלא יזוזה מה, ואז שופע ונמשך מה שנמשך, שלא נודע ולא התגלה, כדי שיתקרב (שיתקדש) ויתיחד זה עם זה להיות הכל ביחוד שלם בראוי.

706. אשרי חלקו של מי שידע בסודות רבונות להכירו בראוי, שהרי הם אוכלים חלקם בעולם הזה ובעולם הבא. ועל זה כתוב, (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו. אשרי הצדיקים שמשתדלים בתורה ימים ולילות, משום שהם יודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא ויודעים ליחד היחוד הקדוש בראוי. שכל מי שידע ליחד את השם הקדוש בשלמות בראוי, אשריו בעולם הזה ובעולם הבא.

707. הקשר של כל ההיכלות הללו באן נקשרים, (יעקב קשר של כל האמונה, רום שעומדת כנגד רום שהיא למטה, וזו הרום שהיא למעלה עומדת כנגד רום עליונה שכל הרוחות עומדות בה. זהו יעקב שהוא רום אמצעית של כל הרוחות, והוא לוקם בהיכל הששי באותן נשיקות של דבקות רום ברום, כמו שנאמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו. וכל נשיקה היא) כאן הקשר של כל האמונה. יעקב הוא רום אמצעית של כל הרוחות, הוא נוטל את ההיכל הששי הזה באותן הנשיקות) להדבק רום ברום, התחתון בעליון. ובנשיקות הללו מתעלה הרום שלמטה להדבק ברום שלמעלה. ובשנדבקות רום ברום, אז הרום העליונה הנסתרת שורה על הרום הזו של האמצע. וטרם שמתעוררת להדבק רום ברום, הרום העליונה אינה שורה על (ir) הרום של האמצע.

705. מהיכלא דא, שראן כל רזין, וכל דרגין עלאין ותתאין, לאתוונא. בגין דישתכחז כללא עילא ותתא בשלימו, למהוי כללא זוד, וזבנא זוד, לאתייזדא שומא קדישא כדקא יאות, ולאשתלמא, לאנהרא גגידו עלאה בתתאה, (נ"א לנגדא נהירי עלאה לתתא) ונהירו דבוצינן כוזד, (נ"א ונהרי בוצינן כולהו כחדא) דלא תעדדי דא מן דא. וכדין גגיד ואתמשה מאן דאתמשה, דלא אתידע ולא אתגליא, בגין דיתקרב (נ"א דיתקדש) (דף רנ"ו ע"ב) ויתייזד דא עם דא, למהוי כללא בייזודא שלים כדקא יאות.

706. זכאה וזלקיה, מאן דידע ברזין דמאריה, לאשתמודעא ליה כדקא יאות. דהא אינון אכלין וזלקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. על דא כתיב (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו. זכאין אינון צדיקיא דמשתדלי באורייתא יממא וליילי. בגין דאינון ידעי אורווי דקודשא בריך הוא, וידעי לייזדא ייזדא קדישא כדקא יאות, דכל דידע לייזדא שומא קדישא בשלימו כדקא זוזי, זכאה איהו בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

707. קשורא דכל הגי היכלין, הכא מתקשרן. (יעקב קשירו דכל מהימנותא רוח דקיימא לקבלא רוח דאיהו לתתא והאי רוחא דאיהו לעילא קיימא לקבלא רוח עילאה דכל רוחין קיימין ביה דא איהו יעקב דאיהו רוח אמצעיתא דכל רוחין ואיהו נטיל האי היכלא שתיתאה באינון נשיקין לאתדבקא רוחא ברוחא כמה דאת אמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, וכל נשיקה איהו (ס"א הכא קשירו דכל מהימנותא יעקב דאיהו רוח אמצעיתא דכל רוחין איהו נטיל האי היכלא שתיתאה באינון נשיקין)) לאתדבקא ריזא ברוזא, תתאה בעלאה. ובאלין נשיקין אסתלק ריזא דלתתא לאתדבקא ברוזא דלעילא. וכד מתדבקן ריזא ברוזא, כדין ריזא עלאה סתימאה שארי על האי ריזא

דְּאִמְצָעִיתָא. וְעַד לָא אֲתַעַר לְאֲתַדְבָּקָא רוּזָא
בְּרוּזָא, רוּזָא עֲלָאָה. לָא שְׂרִיָּא עַל (הֵהִיא) רוּזָא
דְּאִמְצָעִיתָא.

708. וְרוּזָא דָּא, כִּד אֲתַאזְזִיד רוּזָא בְּרוּזָא, כְּדִין
שְׂרָאן נְשִׁיקִין לְאֲתַזְבָּרָא וּמִתְעַרִין שְׂרָא שְׂיִיפִין
בְּתִיאוּבְתָא, וְרוּזָא דָּא מִתְדְבָקָא בְּדָא. וְכִדִּין,
שְׂיִיפִין כִּלְהוּ מִתְעַרִי אֶלְיָן בְּאֶלְיָן, לְאֲתַקְשְׂרָא שְׂיִיפָא
בְּשְׂיִיפִיה.

709. וְאִי תִימָא, מֵאֵן אֲתַעַר שְׂיִיפִי תִתָּאִי, אוֹ שְׂיִיפִי
עֲלָאִי. שְׂיִיפִי תִתָּאִי מִתְעַרִי תְדִיר לְגַבִּי עֲלָאִי, מֵאֵן
דְּאִיהוּ בְּזַשְׁוֹכָא, תִּימָא תְדִיר לְמִהְיִי בְּנִהוּרָא.
שְׁלֵהוּבָא אוֹכְמָא דְלִתְתָא, אֲתַעַר תְּדִיר
לְגַבִּי (בְּרַאשִׁית נ"א ע"א) שְׁלֵהוּבָא וְזוּרָא דְלִעִילָא,
בְּגִין לְאֲתַדְבָּקָא בֵּיהּ, וּלְבִישְׁרֵי תַזְזוּתִיהּ, וְרוּזָא
דָּא, (תַּהֲלִים פג א) אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תַּזְזוּרֵי
וְאֵל תַּשְׁקוּט אֵל.

709. וְאִם תֹּאמַר, מִי מְעוֹרֵר? הָאִיבְרִים
הַתַּחֲתוֹנִים אוֹ הָאִיבְרִים הָעֲלִיוֹנִים? הָאִיבְרִים
הַתַּחֲתוֹנִים מִתְעוֹרְרִים תָּמִיד לְעִלְיוֹנִים. מִי
שֶׁהוּא בַּחֲשֻׁכָּה, תָּאֵב תָּמִיד לְהִיוֹת בְּאוֹר.
שְׁלֵהֶבֶת שְׁחָרָה שְׁלִמְטָה מִתְעוֹרֶרֶת תָּמִיד
לְשִׁלְהֶבֶת לְבִנָּה שְׁלִמְעֵלָה כְּדִי לְהִדְבֵּק בָּהּ
וּלְשׂוֹרֹת תַּחֲתֶיהָ, וְסוּד זֶה – (תַּהֲלִים פג) אֱלֹהִים
אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תַּחֲרֹשׁ וְאֵל תַּשְׁקוּט אֵל.

710. כִּד נְטִיל יַעֲקֹב הָאִי הִיכְלָא שְׁתִּיתָאָה, כְּדִין
אֶקְרִי (ר"ג ע"א) בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה שְׁלִימָא,
וַיִּי. וְאִי תִימָא שְׁלִימָא דְכִלָּא. לָאו הֵכִי, אֶלָּא כִּד
אֲשִׁתְּלִימוּ כִלְהוּ הִיכְלִין אֶלְיָן בְּאֶלְיָן, כְּדִין אֶקְרִי
כִלָּא בְּשֵׁמָא שְׁלִים, יְדוּ"ד אֱלֹהִים. וְדָא הוּא (רנ"ח
ע"ב, בְּרַאשִׁית ע"ח ע"א) שְׁמָא שְׁלִים מִכִּלָּא. וְעַד
לָא אֲתַזְזוּבְרוּ דָּא עִם דָּא, הִיכְלִין בְּהִיכְלִין, לָא אֶקְרִי
בְּשֵׁמָא שְׁלִימָא דָּא. וְכִד מִתְזַבְּרִין כּוּזָא אֶלְיָן
בְּאֶלְיָן, כְּדִין אֲשִׁתְּלִים כִלָּא מַעִילָא וְתִתָּא. וְנִהְיִירֵי
דְּעִילָא לְעִילָא, נְזוּתָא וְשְׂרִיָּא עַל כִלָּא, וְאֲתַקְשְׂרָא
כִלָּא כּוּזָא, לְמִהְיִי כִלָּא זוּד.

710. כְּשֶׁנִּטַּל יַעֲקֹב אֶת הַהִיכָל הַשְּׂשִׁי הַזֶּה, אָז
נִקְרָא בְּשֵׁם קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן שְׁלָם – וַיִּי. וְאִם תֹּאמַר,
שְׁלֵמוֹת הֵבֶל? לֹא כֵן, אֶלָּא כְּשֶׁנִּשְׁלְמוּ כָּל
הַהִיכָלוֹת אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, אָז הֵבֶל נִקְרָא בְּשֵׁם
שְׁלָם, וַיְהִי"ה אֱלֹהִים. וְזֶהוּ שֵׁם שְׁלָם מִהֵבֶל. וְטָרַם
שֶׁהַתַּחֲבָרוּ זֶה עִם זֶה, הִיכָלוֹת בְּהִיכָלוֹת, לֹא
נִקְרָא בְּשֵׁם הַשְּׁלָם הַזֶּה. וְכִשְׁמִתְחַבְּרִים בְּאַחַד
אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, אָז מִשְׁתַּלֵּם הֵבֶל מִמַּעֲלָה וּמִטָּה,
וְאוֹר שְׁלִמְעֵלָה לְמַעֲלָה יוֹרֵד וְשׂוֹרֶה עַל הֵבֶל,
וְנִקְשֵׁר הֵבֶל בְּאַחַד (לְהִיוֹת הֵבֶל כְּאַחַד) לְהִיוֹת
הֵבֶל אֶחָד.

711. וְרוּזָא דְּמִכְלָה, יַעֲקֹב נְטִיל אַרְבַּע נְשִׁין, וְכִלְיָל לֶזֶן
בְּגִוִּיהָ. וְאֵף עַל גַּב דְּאוֹקִימָנָא לְהִיא מִכְלָה בְּרוּזָא
אוֹזָרָא, דְּאִיהוּ קִיִּימָא בִּין (וִיצָא קנ"ג ע"ב) תְּרִין
עֲלָמִין. וְרוּזָא דְכִלָּא, כִּד יַעֲקֹב נְטִיל הָאִי הִיכְלָא,

711. וְסוּד הַדָּבָר – יַעֲקֹב נִטַּל אַרְבַּע נָשִׁים,
וְכִלְיָל אוֹתָן בְּתוֹכוֹ. וְאֵף עַל גַּב שְׁבָאֲרָנוּ אֶת
הַדָּבָר הַזֶּה בְּסוּד אַחֵר, שֶׁהוּא עוֹמֵד בֵּין שְׁנֵי
עוֹלָמוֹת. וְסוּד הֵבֶל – כְּשֶׁיַּעֲקֹב נִטַּל אֶת הַהִיכָל
הַזֶּה, שֶׁהוּא שְׂשִׁי, נִטַּל וְכִלְיָל בְּתוֹכוֹ כָּל אוֹתָן

ארבע נשים, ארבעה מלאכים, וכלם דבוקים בהיכל הזה. אלו הם ארבעה ראשי הנגרות, שבתוב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. אלו ארבעה ראשים, אותן ארבע נשים שנטל יעקב, (כמו שאמרנו, ולו צריה, והוא) נטל ההיכל הזה.

712. ואז נקרא ההיכל הזה וה', כשהוא לטוב, כמו שנאמר (שמות יג) וה' הלך לפניהם יומם. (בראשית יח) וה' אמר המכסה אני מאברהם. וכשהתחבר יצחק בהיכל בית הדין שנקרא זכו"ת, אז נקרא הכל וה', להעניש את הרשעים, כמו שנאמר, (שם יט) וה' המטיר על סדם וגו'. והכל בסוד אחד כפראוי.

713. ובשיעקב נטל את ההיכל הזה, אז הכל נקרא רצון שלום, (וסימנך - אסתר ב) ובהגיע תור אסתר) וזהו עת רצון. ומכאן ולהלאה מתחילים ההיכלות להתחבר ולהקשר אלו באלו. ואף על גב ששנינו דרומית מזרחית. והכל הוא כאחד. כאן הוא רוח ברוח, דבקות אחת.

714. מכאן התחיל אברהם שהוא ימין, שנקרא אהבה (רבה, כמו שאמרנו. והוא נטל ההיכל שנקרא אהב"ה). אז, (יחזקאל טז) שדים נכנו, והתמלאו מכל טוב, לספק ולהזין הכל מכאן. וכשאלה השדים נכנו והתמלאו מתוך אהבה עליונה, אז נקרא היכל זה אל שד"י כפי שאמרנו. ובזה קבל כל העולם ספוק כשנברא. שהרי כשנברא העולם, לא יכל לעמד בקיים, ולא היה עומד עד שהתגלה ההיכל הזה שנטל אברהם. וכשנתגלה אברהם בהיכל הזה (כדי שלעולם יהיה ספוק) אז אמר לעולם די, הרי ספוק להזין ממנו העולם ולהתקיים.

האיהו שתיתאה, נטיל וכליל בגויה כל אינן ארבע נשין, ארבע מלאכין, וכלהו דבקי בהיכלא דא. אלן אינן (רנ"ד ע"א) ארבע רישי נהרין, דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. אלן ארבע רישינ, אינן ארבע נשין נטיל לון יעקב, (כדקאמרן וליה אצטריך ואיהו) נטיל היכלא דא.

712. וכדין אקרי האי היכלא וי"י, כד איהו לטב כמה דאת אמר (שמות יג) וי"י הולך לפניהם יומם. (בראשית יח) וי"י אמר המכסה אני מאברהם. וכד אתנזכר יצחק, בהיכלא דבי דינא, דאקרי זכות"א, כדין אקרי כלל וי"י, לאענשא לזיכרא, כמה דאת אמר (בראשית יט) וי"י המטיר על סדם וגו', וכלל ברוא זודא כדקא יאות.

713. וכד יעקב נטיל היכלא דא, כדין אקרי כלל רצון שלום. (וסימנך אסתר ב) ובהגיע תור אסתר) ודא הוא עת רצון. ומכאן ולהלאה, שראן היכלין לאתנזכרא ולאתקשר אלן באלין. ואף על גב דתנינן (ויקרא ק"כ ע"א) דרומית מזרחית. וכלל איהו כזודא, הכא איהו ריזא ברוזא, דבקותא זודא.

714. מכאן שרי אברהם, האיהו ימינא, דאקרי אהבה (רבה דקאמרן. ואיהו נטיל היכלא דאקרי אהב"ה). כדין, (יחזקאל ט"ז) שדים נכנו, ואתמליין מכל טוב, לספקא ולאתנזא כלל מהכא. וכד אלן (פקודי רנ"ג ע"א) שדים נכנו ואתמליין מזו ריזימו עלאה, כדין אקרי היכלא דא אל שד"י כדקאמרן. ובהאי אסתפק כל (דף רנ"ז ע"א) עלמא כד אתברי. דהא כד אתברי עלמא, לא יכיל למיקם בקיימא, ולא היה קאים, עד דאתגלי היכלא דא דנטיל אברהם, וכד אתגלי אברהם בהאי היכלא, (נ"א כדי לעלמא דיהא ספוקא

ומשום כך נקרא אל שדי, אל שדיי לכל בו. (ולהזן ממנו. בא וראה, היכל זה עתיד וכו').

וכו') כדין אמר לעלמא די, הא ספוקא לאתנא מניה עלמא ולא תקימא. ובגין כך, אל שדי אקרי, אל שדיי לכלא ביה. (נ"א ולא תזנה מניה תא חזי היכלא דא זמין וכו').

715. ועתיד הקדוש ברוך הוא למלא אותו (בו) ולהתקינו לעתיד לבא, שבתוב (ישעיה 10) למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזו כבודיה. שד תנחמיה וזו כבודיה, הכל הוא בהיכל הזה. ואז באותו זמן כתוב, (בראשית כא) מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה, שהרי היניקה תלויה בו באברהם.

715. וזמין קודשא בריך הוא למלא ליה, (נ"א ביה) ולא תקנא ליה לזמנא דאתי דכתיב (ישעיה 10) למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזו כבודיה. שד תנחמיה וזו כבודיה, כלל איהו בהאי היכלא. וכדין בההוא זמנא כתיב, (בראשית כא) מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה, דהא יניקא תליא ביה באברהם.

716. יצחק, שהוא השמאל של הקדוש ברוך הוא, המקום שממנו מתעוררים כל הדינים של העולם, והוא זרע שמאל, ראשית כל הדינים, וכל הדינים מתעוררים משם, זהו שנוטל ואוחז באותו היכל שנקרא זכות, להתחבר דין בדין ולהיות הכל קשר אחד, משום שזהו דין שלמעלה, ורשימות הדין תלויים בו.

716. יצחק דאיהו שמאלא דקודשא בריך הוא, אתר דמניה מותערין כל דינין דעלמא, ואיהו זרועא דשמאלא, שירותא דכל דינין, וכל דינין מותערי מתמן, האי איהו נטיל ואחיד ההוא היכלא דאקרי זכותא, לאתזבא דינא בדינא, ולמהוי כלל קשירא וזדא, בגין דהאי איהו דינא דלעילא, ורשימין דינין קיימין ביה.

717. וכאן נרשם השם הקדוש שנקרא אלהים. משום שיש אלהים חיים שהוא למעלה למעלה נסתר מהכל. ויש אלהים שהוא בית דין שלמעלה, ואלהים שהוא בית דין שלמטה. זהו שבתוב, (תהלים נח) אף יש אלהים שפטים בארץ. אלהים עליון, סוד של אלהים חיים, כולל את אלה שלמטה, והכל הוא אחד.

717. והכא אתרשים שמה קדישא, דאקרי אלהים. בגין דאית אלהים זינים, דאיהו לעילא לעילא, סתים מכלל. ואית אלהים, דאיהו בי דינא דלעילא. ואלהים, דאיהו בי דינא דלתתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים נח) אף יש אלהים שופטים בארץ. אלהים עלאה, רזא דאלהים זינים, כליל לאלין דלתתא, וככלא איהו זוד.

718. בהיכל הזה מתעורר יצחק, וכל שבעים ושנים האורות שכלולים בו שמהם נגזרים כל הדינים (של העולם שלמטה) של מטה של העולם, שבתוב (דניאל ד) בגזרת מלאכים הדבר. ולמה נקראו עירין? אלא משום שכלם עומדים בעיר הזו, (תהלים מח) עיר ה' צבאות. עיר אלהינו. כל אותם ההיכלות למעלה, כל אחד ואחד נקרא עיר, כמו שנאמר (דניאל

718. בהאי היכלא, אתער יצחק, וכלהו שבעין ותריין נהורין דכלילין ביה, דמניהו אתגזרו כל דינין (ד"א דעלמא דלתתא) דלתתא דעלמא, דכתיב, (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא. ואבאי אקרון עירין. אלא בגין דכלהו קיימין בהאי עיר. (תהלים מח) עיר יי צבאות. עיר אלהינו. כל

ד) מלאך וקדוש. ואלו הם עיריין שעומדים לפני ולפנים של ההיכל, שעומדים בעיר. משום כך נקראים עיריין.

אינן היכלין לעילא, כל זוד וזוד אקרי עיר, כמה דאת אמר (דניאל ד) עיר וקדוש. ואלין אינן עיריין, דקיימין לגו בגו דהיכלא, דקיימן בעיר, בגין כך אקרון עיריין.

719. ההיכל הזה נכלל ביצחק, והכל הוא בהיכל של אברהם, משום שהימין מכליל את השמאל. ובא ראה, כל אחד ואחד פולל את חברו, והרי בארנו שבגלל זה אברהם עקר את יצחק, כדי להכליל בו דין (בימין) ולהמציא שמאל כלול בימין, (ולהמציא הימין על השמאל ולהשליט וכו') ולהשליט את הימין על השמאל.

719. האי היכלא, אתכליל ביצחק, וכלא איהו בהיכלא דאברהם, בגין דימינא אכליל לשמאלא. ותא וזוי, כל זוד וזוד כליל לזבדיה. והא אוקימנא, דבגין דא אברהם עקר ליצחק, בגין לאכללא ביה דינא, (נ"א בימינא) וקאשתכחזא שמאלא כליל בימינא (ס"א ולאשתכחא ימינא על שמאלא ולאשלטא וכו') וקאשלטא ימינא על שמאלא.

720. ועל כך הקדוש ברוך הוא צוה את אברהם להקריב את בנו לדין ולהתחזק עליו, ולא צוה את יצחק אלא את אברהם, ועל בן נמצא זה בדין וזה בחסד, והכל אחד, ונכללו זה בזה, וכך נכללו ההיכלות התחתונים בעליונים.

720. ועל דא קודשא בריך הוא פקיד ליה לאברהם, לקרבא בריה לדינא, וקאשתכחזא עליו, ולא פקיד ליצחק, אלא לאברהם. ועל דא אשתכחזא דא בדינא, ודא בזוסד, וכלא זוד, ואתכליל דא בדא. והכי, אתכלילו היכלין תתאין בעלמאין.

721. בשנטל יצחק את ההיכל הזה, אזי הכל הוא לטוב. דין בזכות. ועל כך צריך אדם שדן דין לדון דין בזכות, משום שהוא סוד עליון שלמות הדין. משום שאין שלמות של דין אלא בזכות, זה בלי זה אינו שלמות. דין בזכות זוהי שלמות האמונה כמו שלמעלה.

721. כד נטיל יצחק היכלא דא, כדין כלא איהו לטב. דינא בזכותא. ועל דא, בעי בר נש דדאין דינא, למידן דינא בזכותא. בגין דאיהו רזא עלאה, שלימו דדינא. בגין דלית שלימו דדינא, אלא בזכותא, דא כלא דא לאו איהו שלימו. דינא בזכותא, דא איהו שלימו דמהימנותא, כגוונא דלעילא.

722. ביום של ראש השנה, בשדן מתעורר בעולם, צריכים ישראל למטה לעורר רחמים מתוך שופר כמו הסוד העליון, והרי בארנו. וצריכים לחבר דין כנגד זכות, משום שבשעומד דין בזכות, הכל הוא בחבור אחד, ומעלה ומטה בשלמות, ואז – (איוב א) ועולתה קפצה פיה, שאין לה רשות להסתיין ולקטרג בעולם. ואז הכל ביחוד אחד פראוי, ודין בלי זכות אינו דין.

722. ביומא דראש השנה, כד דינא אתער בעלמא, בעאן ישראל לתתא, לאתערא רזומי מגו שופר, כגוונא דרזא עלאה. והא אוקימנא. ובעינא לזבדיה דינא לקבל זכותא, בגין דכד קיימא דינא בזכותא, כלא איהו בזבדיה זודא. ועילא ותתא בשלימו. וכדין, (איוב ה) ועולתה קפצה פיה, דלית לה רשו לאסטאה ולקטרגא בעלמא. וכדין כלא ביחודא זודא בדקא יאות. ודינא כלא וכו לאו איהו דינא.

723. וְזֶהוּ שֵׁיִשְׂרָאֵל, שֵׁיִשׁ לָהֶם דִּין בְּזִכּוֹת. אָבֵל לְשָׂאֵר הָעַמִּים אֵין לָהֶם דִּין בְּזִכּוֹת, וְעַל כֵּן אֶסּוּר לָנוּ לְסַדֵּר דִּינִים שְׁלָנוּ בְּעֶרְכָּאוֹת שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהֵרִי אֵין לָהֶם חֶלֶק בְּצַד הָאֱמוּנָה שְׁלָנוּ, שֶׁבְּתוֹב (תהלים קמז) לֹא עָשָׂה כֵּן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בָּל יָדְעוּם. וּמִצַּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כָּל מִי שֶׁדִּין וְלֹא הִכְלִיל בּוֹ זִכּוֹת – זֶהוּ חוּטָא, שְׂגוּרָע סוּד הָאֱמוּנָה, וּמִסְטָה עֲצָמוֹ לְאוֹתוֹ צַד שָׂאִין בּוֹ דִּין בְּלִי זִכּוֹת.

724. וּבֹא רָאָה, כְּשֶׁעָמְדוּ סִנְהֶדְרִין לְמִטָּה לְדוֹן דִּינֵי נַפְשׁוֹת, הֶעָטְרוּ לְפָתַח בְּזִכּוֹת בְּדִי לְהִכְלִיל זִכּוֹת בְּדִין. וְעוֹד, שֶׁהֵרִי נִקְרָאוּ מִבֵּית הַזִּכּוֹת. וְעַל כֵּן הִשְׁתַּדְּלוּתָם לְפָתַח בְּזִכּוֹת, וּמִתְחִילִים בְּזִכּוֹת מִן הַקָּטָן, וְאַחֵר כִּף נִשְׁלַם הַדִּין מִן הָעֲלִיּוֹן, לְהִיּוֹת זִכּוֹת כְּלוּלָה בְּדִין. זֶה לְמַעַלְה זֶה לְמִטָּה. דִּין בְּזִכּוֹת – שְׁלֵמוֹת הַדִּין. זֶה לֵּלֵא זֶה אֵינוֹ שְׁלֵמוֹת. וּמִשּׁוֹם זֶה יִצְחָק וּרְבִקָּה הֵם בְּאַחַד, זֶה דִּין וְזוֹ זִכּוֹת, לְהִיּוֹת שְׁלֵמוֹת בְּאַחַד. אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם תּוֹרָה שְׁלֵמָה לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, כְּמוֹ שְׁלֵמָה לְדוֹן.

725. בֹּא וּרְאָה שֶׁהֵם לֹא דָנִים דִּין אֶלָּא בְּזִכּוֹת, וְלַעֲיֵן זִכּוֹת בְּרֵאשׁוֹנָה לְהִיּוֹת כְּלוּל זֶה בְּזֶה. וּסִנְהֶדְרִין מִהֶפְכִּים בְּזִכּוֹת בְּדִין, לְהִכְלִיל הַכֹּל בְּאַחַד, בְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט הַצַּד הָאֲחֵר. שֶׁהֵרִי כְּשֶׁזִּכּוֹת לֹא נִמְצְאוּ, הַצַּד הָאֲחֵר נִמְצָא, שֶׁנִּקְרָא חוּבָה, וּמִתְחַבֵּר בְּדִין וּמִתְחַבֵּר, וְזֶהוּ דִּין בְּחוּבָה.

726. וְעַל כֵּן, בַּיּוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה צָרִיכִים לְחַבֵּר זִכּוֹת בְּדִין, שְׁלֵא תִתְגַּבֵּר הַחוּבָה. וּמִשּׁוֹם כִּף צָרִיכִים שְׁזִכּוֹת וְדִין שִׁיחִיו בְּאַחַד, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא שְׁלֵם. שֶׁכְּשֶׁהַצַּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט, אֵינוֹ שְׁלֵם,

723. וְדֹא אִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, דְּאִית לֹון דִּינָא בְּזִכּוֹתָא. אָבֵל שְׂאֵר עַמִּין, לֹא אִית לֹון דִּינָא בְּזִכּוֹתָא, וְעַל דָּא אֶסִּיר כֵּן, לְסִדְרָא דִּינִין דִּיכֵן בְּעֶרְכָּאֵי דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְּהָא לִית לֹון זְוֹלָקָא בְּסִטְרָא מְהִימְנוּתָא דִּיכֵן. דְּכִתִּיב, (תהלים קמז) לֹא עָשָׂה כֵּן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בָּל יָדְעוּם. וּמִסְטָרָא דִּישְׂרָאֵל כָּל מַאֵן דְּדָאִין דִּינָא, וְלֹא אֶכְלִיל בֵּיה זִכּוֹת, דָּא אִיהוּ זְוִטִי, דְּקָא גֵרַע רָזָא דְּמְהִימְנוּתָא, וְאֶסְטִי גֵרְמִיָּה לְהִהוּא סִטְרָא, דְּאִית בֵּיה דִּינָא בְּלֹא זִכּוֹת.

724. וְתָא זְוִי, כִּד קִיִּיבִי סִנְהֶדְרִין לְתַתָּא, לְמִיִּדֵּן דִּינֵי נַפְשׁוֹת, אֶעָטְרִיכוּ לְמִפְתָּחוֹ בְּזִכּוֹתָא. בְּגִין לֹאֶכְלָלָא זִכּוֹתָא בְּדִינָא. וְתוּ, דְּהָא אֶקְרוֹן מִבֵּי (רנ"א ע"א) זִכּוֹתָא. וְעַל דָּא, אֶשְׁתַּדְּלוּתָא דִּיכֵלְהוֹן, לְמִפְתָּחוֹ בְּזִכּוֹתָא, וְשִׁרְאֵן בְּזִכּוֹתָא מוֹעִירָא, וּלְבַתֵּר אֶשְׁתַּלִּים דִּינָא מוֹעִלָא. לְמַהוּ זִכּוֹתָא כָּלִיל בְּדִינָא. דָּא כְּעִילָא, וְדָא לְתַתָּא. דִּינָא בְּזִכּוֹתָא, שְׁלִימוֹ דִּינָא. דָּא בְּלֹא דָא, לֹאוּ אִיהוּ שְׁלִימוֹ. וּבְגִין כִּף, יִצְחָק (דף רנ"ז ע"ב) וּרְבִקָּה כְּזוּדָא אֵינוֹן, דָּא דִּינָא, וְדָא זִכּוֹתָא, לְמַהוּ שְׁלִימוֹ כְּזוּדָא. וְכָפָא זְוֹלָקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹון אוֹרִייתָא שְׁלִימוּתָא, לְמִיָּהֵר בְּאֶרְצוֹ קְשׁוּט, כְּזוּנָא דְלַעֲיָלָא.

725. תָּא זְוִי, דְּאֵינוֹן לֹא דִינִין דִּינָא, אֶלָּא בְּזִכּוֹ, וּלְעֵינָא זִכּוֹתָא בְּקִדְמִיתָא, לְמַהוּ כָּלִיל דָּא בְּדָא. וּסִנְהֶדְרִין קָא מִהֶפְכִּי בְּזִכּוֹתָא בְּדִינָא, לֹאֶכְלָלָא כָּלִיל כְּזוּדָא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלֹוֹט סִטְרָא אֲזוּרָא. דְּהָא כִּד זִכּוֹתָא לֹא אֶשְׁתַּכּוּז, סִטְרָא אֲזוּרָא אֶשְׁתַּכּוּז, דְּאֶקְרִי זְוִיבָה, וְאֶתְחַבֵּר בְּדִינָא, וְאֶתְתַּקַּפֵּת וְדָא הוּא דִּינָא בְּחוּבָה.

726. וְעַל דָּא, בַּיּוֹמָא דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בְּעֵינָא לְחוּבָרָא זִכּוֹתָא בְּדִינָא, וְלֹא יִתְגַּבֵּר זְוִיבָה. וּבְגִין כִּף, בְּעֵינָא זִכּוֹתָא וְדִינָא לְמַהוּ כְּזוּדָא, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁלִים. דְּכִד סִטְרָא אֲזוּרָא שְׁלֵטָא, לֹאוּ אִיהוּ שְׁלִים, אֶלָּא

אלא קטרוג, כמו שהוא קטרוג, והם ארבע מיתות. וכשהצד שהוא זכות שולט, הכל הוא שלם – (מלכים ב כ) שלום ואמת, (תהלים קג) חסד ורחמים.

727. וכשמתחבר הצד האחר בדין, שולט בקטרוג באותן ארבע מיתות בית דין: סקילה, שרפה, הרג וחנק. כלן שלטון הקטרוג הרע. סקילה, משום שהוא (ישעיה ח) אבן נגף. שרפה, משום שהוא (שם) צור מכשול, אש חזקה. הרג, זה חרב (דברים לב) תאכל בשר. תאכל בשר ודאי, ששולטת בבשר, וזהו (בראשית ו) קץ כל בשר. חנק, משום שהוא (שם כא) קללת אלהים. אותו ששולט על חנק, על צליבה. ובארנו, משום שלא נשאר אלא בשר לבדו, ואותו קללת אלהים שולט בבשר, מרה שחרה. ומשום כך זה לטוב וזה לרע.

728. והצטרכו ישראל, שבהם סוד האמונה, להשמר כדי שישלט צד האמונה, ולא יתנו מקום לצד האחר לשלט. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים וגו'.

729. הנביאים, שהם צדדים עליונים, שתי ירכים שתומכות בתורה הקדושה, הם נוטלים את ההיכל שבין שתי רוחות, שהן נגה וזהר, ואותן שתי ירכים למטה לתמוך אותם ההיכלות שלמעלה, שנקראו תורה שבעל פה. כמו שיש תומכים לתורה, שהיא תורה שבכתב, כך יש תומכים עומדים לתורה, שהיא תורה שבעל פה. ונכללו זה בזה. אז שני התומכים הללו שלמטה, כשמתחברים בעליונים הללו, נרשם בהם צד הנבואה. ומיהו? (רמז) מראה, שהוא כמו הנבואה.

קטרוגא, כמה דאיהו קטרוגא, ואינן ארבע מיתות, וכד סטרא דאיהו זכות שלטא, כלא איהו שלם, (מלכים ב כ) שלום ואמת (תהלים קג) וחסד ורחמים.

727. וכד אתוזברת סטרא אזורא בדינא, שלטא בקטרוגא, באינן ארבע מיתות בית דין: סקילה, שריפה, הרג, וזנקה. כלהו שולטנותא דקטרוגא בישא. סקילה, בגין דאיהו (ישעיה ח) אבן נגף. שריפה, בגין דאיהו (ישעיה ח) צור מכשול, אשא תקיפא. הרג, דא (דברים לב) זרע תאכל בשר. תאכל בשר ודאי, דשלטא (שלח ק"ע ע"א) בבשרא, ודא הוא (בראשית ו) קץ כל בשר. וזנקה, בגין דאיהו (דברים כא) קללת אלהים, והוא דשלטא על זנקה, על צליבו. ואוקימנא, בגין דלא ישתאר אלא בשרא בלחודו, והוא קללת אלהים, שלטא בבשרא, מרה וזשוכא. ובגין כך, דא לטב ודא לביש.

728. ואצטרכו ישראל דרוא דמהימנותא בהו, לאסתמרא, בגין דישלוט סטרא דמהימנותא, ולא יתבון הוכתא לסטרא אזורא לשלטא זכאין אינן בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עליהו כתיב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים וגו'.

729. גביאין, דאינן סטרין עלאין, תרין ירכין דסמכין לאורייתא קדישא, אינן נטלין להיכלא דתרין רוזין ביה, דאינן נגה וזהר. ואינן תרין ירכין לתתא, לסמכא לאינן היכלין דלעילא, דאקרון תורה שבעל פה. כמה דאית סמכין לאורייתא דאיהי תורה שבכתב, כך אית סמכין קיימין לאורייתא דאיהי תורה שבעל פה. ואתכלילו דא בדין אלן תרין סמכין דלתתא, כד מתוזברן באלין עלאין, אתרשים בהו סטרא דנבואה, ומאן איהו. (רמז) מראה, דאיהו כנזנא דנבואה.

730. וְכָל אוֹתָם בַּעֲלֵי הַמִּרְאָה יוֹנְקִים מִבָּאֵן. לְמַעַלָּה נִבְּוֹאָה, וְכָאן מִרְאָה. וְעַל כֵּן זֶהוּ כְּמוֹ זֶה, וְזֶה כְּמוֹ זֶה. וְכִשְׁמַתְחַבְּרִים זֶה בְּזֶה, אֵז שׁוֹלֵט עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה (נִרְשָׁם) הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא צְבָאוֹת. מִשּׁוֹם שֶׁכָּל אוֹתָם חִילוֹת קְדוּשִׁים, כָּלָם עוֹמְדִים כָּאֵן, וְכָלָם נִקְרְאוּ מִצַּד הַנִּבְּוֹאָה. מִרְאָה וְחִלּוֹם מִצַּד הַנִּבְּוֹאָה הֵיוּ.

731. וְאֵף עַל גֵּב שֶׁאֲנַחֲנוּ אוֹמְרִים שֶׁבִּתּוֹךְ אוֹתָהּ בְּרִית הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה הַשֵּׁם הַזֶּה מִשּׁוֹם שֶׁכָּל הַחִילוֹת יוֹצְאִים מִהָאֹת הַזֶּה, עִם כָּל זֶה, הִירָכִים, שֶׁהֵן עוֹמְדוֹת בַּחוּץ, קְרוִיּוֹת עַל הַשֵּׁם הַזֶּה, וְאֵלוּ הֵם שֶׁנִּקְרְאוּ בְּרִיתוֹת. שֶׁהֵרִי בְּרִיתָא מַחוּץ לַמִּשְׁנָה. מִשְׁנִיּוֹת עוֹמְדוֹת לְתוֹךְ הַבְּרִיתוֹת, וְנִקְרְאוּ יָרִיכִים בְּתֵיב חִיצוֹנִיִּים, כְּמוֹ שֶׁלְמַעַלָּה.

732. מִשְׁנָה הִיא סוּד שְׁעוֹמֵד לִפְנֵים, שֶׁעָקַר הַכָּל לוֹמְדִים מִשָּׁם, וְכֵן הַתְנָאִים. וְסוּד (זֶה) שֶׁל זֶה – (שִׁיר ח) אֲנֶהְגֶּה אֲבִיאָף אֶל בֵּית אֲמִי תִלְמִדְנִי. אֶל בֵּית אֲמִי – זֶה קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים. תִּלְמִדְנִי – זֶהוּ סוּד הַמִּשְׁנָה. שֶׁכְּשֶׁנִּכְנֵס הַנֶּהֱרָה הַזֶּה שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא לְאוֹתוֹ בֵּית קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, כְּתוּב תִּלְמִדְנִי. וְזֶהוּ הַסוּד שֶׁנִּקְרָא מִשְׁנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יז) אֵת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

733. כְּשֶׁנִּמְשָׁכָה הַחוּצָה, נִקְרְאת בְּרִיתָא. שְׁתֵּי הִירָכִים הֵן בְּרִיתוֹת, סוּד הַסּוּדוֹת שֶׁלֹּא נִתְּנָה רְשׁוּת לְגִלּוֹת, מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא נִמְסַר סוּד זֶה, רַק לַחֲכָמִים עֲלִיּוֹנִים. אוֹי אִם יִתְגַּלֶּה – וְאִי אִם לֹא יִתְגַּלֶּה, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא סוּד מִהַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִנְהִיג בּוֹ אֵת הָעוֹלָם.

734. בֵּית רֹאשׁוֹן עֹמֵד בֵּימֵי שְׁלֹמֹה כִּנְגֵד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְהוּא נִקְרָא בֵּית רֹאשׁוֹן, וְהַכָּל הַשְׁתַּמֵּשׁ בְּבֵית קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, הַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ הַשְׁתַּמֵּשׁ הַשֵּׁם בְּלִבָּנָה. וְסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים כָּלָם בְּשִׁלְמוֹת, וְהָעוֹלָם עוֹמֵד בְּשִׁלְמוֹת. וְאַחֵר כֵּן

730. וְכָל אֵינֶן מֵאֲרִיהוֹן דְּמִרְאָה, מִהֶכָּא יִנְקִין. לְעִילָא נִבְּוֹאָה, הֶכָּא מִרְאָה. וְעַל דָּא, אִיהוּ דָּא כְּוִוְנָא דָּא, וְדָא כְּוִוְנָא דָּא. וְכֹד מִתּוּבְרָן דָּא בְּדָא, כְּדִין שְׁלִיט עַל הָאֵי אֶתֶר, (אֲתֵרִישִׁים) שְׁמָא קְדִישָׁא, דְּאֶקְרִי צְבָאוֹת. בְּגִין דְּכָל אֵינֶן וְזִיילִין קְדִישִׁין, כָּלָהוּ קִיִּימֵי הֶכָּא, וְכָלָהוּ אֶקְרוֹן מִסְטָרָא דְנִבְּוֹאָה, מִרְאָה וְזִלְכָּמָא מִסְטָרָא דְנִבְּוֹאָה הֵיוּ.

731. וְאֵף עַל גֵּב דְּקָא אֲמִרִינֶן, דִּי בְּגוֹ הַהוּא אוֹת קִיִּימָא קְדִישָׁא, שְׁרִיא שְׁמָא דָּא. בְּגִין דְּכָלָהוּ וְזִיילִין נִפְקִי מִהָאֵי אוֹת. עִם כָּל דָּא, יָרִיכִין דְּאֵינֶן קִיִּימִין לְכַר, קְרִינֶן עַל שְׁמָא דָּא, וְאֵלִין אֵינֶן דְּאֶקְרוֹן בְּרִיתִי, דְּהָא בְּרִיתָא לְכַר מוֹמִשְׁנָה. מִתְנִיתִין קִיִּימָא לְגוֹ בְּרִיתִי, וְאֶקְרוֹן יָרִיכִין בְּתֵיב בְּרָאִי, כְּוִוְנָא דִּי לְעִילָא.

732. מִתְנִיתִין אִיהוּ רִזָּא דְקִיִּימָא לְגוֹ, דְּאוֹלְפֵי תַבִּין עָקַרָא דְכָלָא, וְעַל תְּנָאִי, וְרִזָּא (דָּא) דְהָהּ, (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) אֲנֶהְגֶּה אֲבִיאָף אֶל בֵּית אֲמִי תִלְמִדְנִי. אֶל בֵּית אֲמִי: דָּא קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים. תִּלְמִדְנִי: דָּא הוּא רִזָּא דְמִתְנִיתִין. דְּכֹד עָאֵל דָּא נֶהֱרָה דְנִגִּיד וְנִפְקִי, בְּהַהוּא בֵּית קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, כְּתִיב תִּלְמִדְנִי. וְדָא הוּא רִזָּא, דְּאֶקְרִי מִשְׁנָה. כְּמֹה דְאֵת אֲמִר (דְּבָרִים יז) אֵת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

733. כֹּד אֲתַמְשָׁכָא לְכַר, אֶקְרִי בְּרִיתָא. תְּרִין יָרִיכִין אֵינֶן בְּרִיתִי, רִזָּא דְרִזִּין דְּלָא אֲתִיִּיהִיב לְאֲתַגְלָאָה. בְּגִין דְּלָא אֲתַמְסֵר רִזָּא בַר לְזוֹכִימֵי עֲלִיּוֹנִין. וְוִי אִי אֲתַגְלִי, וְוִי אִי לָא אֲתַגְלִי, בְּגִין דְּאִיהוּ רִזָּא מְרִזִּין עֲלָאִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנֵהִיג בֵּית עֲלָמָא.

734. בֵּית רֹאשׁוֹן קִיִּימָא בֵּימֵי שְׁלֹמֹה, לְהַכָּל עֲלָמָא עֲלָאָה, וְאִיהוּ אֶקְרִי בֵּית רֹאשׁוֹן, וְאֲשֶׁתַּמֵּשׁ כָּלָא בְּבֵית קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, אֶתֶר דְּאֲשֶׁתַּמֵּשׁ בֵּית שְׁמִישָׁא (דָּף רנ"ח ע"א) בְּסִיִּהֶרָא. וְרִזִּין עֲלָאִין כָּלָהוּ

החטאים גרמו, ונמשכו הסודות ונדחו מבית קדש הקדשים החוצה. בשנדחו לירכים, אז עמדו בחוץ, שנקראו בתים חיצוניים, והצטרבו לבריתות.

735. בית שני עמדו בבתים החיצוניים בירכים, ומהם חזרו, ושרויים (היו) בבית קדש הקדשים, והוא בית שני. ואותם אחרים נשארו בחוץ בבריתא, בין הירכים. (ואלו עקרים משנה, שהיא בית שני, ובריתא אלו ששרו בבית הירכים והיו וכו') והיו לומדים מהמשנה, והנהגו ממנה, והיו סוד הפתוב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

736. ואחר כך גרמו החטאים, העבר שלטון הבית השני, (ואף על גב) ששלטונו לא היה כמו בית ראשון שהיה בו שלום תמיד, משום שהמלך שהשלום שלו תמיד היה בתוכו, ולכן היה בשלום. בבית שני לא היה בו שלום כך, משום שבפירלה יש תמיד קטרג. ולכן היו כהנים מזמנים בתוכו לקטרג בפירלה הזו, ולהם הצטרף דבור לקטרג כנגדה ולקטגן על בית שני, והכל בסוד פראוי.

737. אחר כך גרמו החטאים ושלטה אותה ערלה, ונדחו מבית שני החוצה, וירדו משם לחמוקי הירכים למטה (ואחר כך ירדו משם ונדחו מאותם החמוקי של מטה) עד שהיו שרויים למטה ברגלים, וכשישבו ברגלים, אז – (זכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא, והעולם יתנהג בכל בסוד עליון פראוי. ואף על גב שנדחו ולא נעזבו ממנו, ולעולם נאחזו בו.

738. ומי שירדע ומודד בשעור של קו המדה ארך ההמשך של הירכים עד הרגלים, יכול לדעת את מדת הגלות שנמשכת. והוא סוד בין קוצרי השדה, והכל בסוד עליון. ומשום כך כל

בשליבו, וקיימא עלמא באשכמותא. ולבתר גרמו זובין, ואתמשיכו רזין, ואתדוויין מבית קדש הקדשים לבר. כך אתדווי לירכין, כדן קיימו לבר, דאקרון בתי פראי, ואצטריכו לבריתתי.

735. בית שני קיימו בבתים פראי בירכין, ובמזייהו אהדרו ושאריו (האי) בבית קדש הקדשים ואיהו בית שני. ואינון אזורנין אשתארו בבריתא לבר, ביני ירכין. (ס"א והני עקרא דלהון מתניתין דאיהו בית שני ובריתא אינון דשרו בבי ירכין והוו וכו') והיו אולפין מביתתיתין, ואתנהיגו מינה, והיינו רזא דכתיב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

736. ולבתר כך גרמו זובין, אתעדדי שולטנותא דהאי בית שני, (ואף על גב) דשולטנא דיליה לא הוה כבית ראשון, דהוה ביה שלמא תדיר, בגין דמלכא דשלמא דיליה תדיר הוה בגויה, ועל דא הוה בשלום. בית שני לא הוה ביה שלום הכי, בגין דערלה קטרוגא ביה תדיר, ועל דא הוה כהני זמנין בגויה, לקטרגא בהאי ערלה, ולהו אצטריך מלך, לקטרגא בהדה, ולאגא על בית שני. וככל פראו כדקא זוזי.

737. לבתר גרמו זובין, ושלטא ההיא ערלה, ואתדוויין מבית שני לבר, ונזותו מתמן לזבמוקי ירכין, לתתא, (נ"א ולבתר נחתי מתמן ואתדחו מאינון חמוקי דלתתא) עד די שרון לתתא ברגלין. וכד יתבון ברגלין, כדן, (זכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא, ועלמא בכלא יתנהיג פראו עלאה כדקא זוזי. ואף על גב דאתדווי וכלא אשתבכו מינה, ולעלמין אתאזיירו ביה.

738. ומאן דיידע ומדיד בשיעורא (רל"ג ע"א) דקו המדה, ארפא דמשיכו דירכין עד רגלין, יכיל למנדע (ויקרא ר"ס ע"א) משיוזא דגלותא

הַבְּרִיתוֹת וְכָל הַתְּנָאִים וְכָל הָאֲמֹרָאִים עוֹמְדִים
בְּמָקוֹם בְּרָאוּי, אֱלוֹ לִפְנֵים וְאֱלוֹ לַחוּץ, בְּאוֹתָם
חֲמוּקֵי הַיִּרְכִּים (וְאֱלוֹ לַחוּץ) וְלִמְטָה מִהַבְּרִכִּים.
וּבְכֻלָּם נִקְרָא תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, וּבְכֻלָּם יִרְדּוּ
יִשְׂרָאֵל וְגִלּוֹ.

739. וְאִזּוּ, בְּשֵׁתִּים הַגְּלוּת בְּהַמְשָׁכַת
הַרְגָּלִים, אִזּוּ – וְעַמְדוֹ רָגְלוֹ בַּיּוֹם הַהוּא, וְתַעֲבֹר
אוֹתָהּ רוּחַ טְמֵאָה עָרְלָה מִן הָעוֹלָם, וְיַחֲזִירוּ
יִשְׂרָאֵל לְבָדֶם לִשְׁלֹט בְּרָאוּי, מִשּׁוּם שְׂאוֹתָהּ
עָרְלָה הוֹרִידָה אוֹתָם לְמִטָּה עַד עֶכְשָׁו. וּמִכָּאן
וְהִלָּאָה, שֶׁהָעָרְלָה הַזֶּה תִּתְקַצֵּץ וְתַעֲבֹר מִתּוֹךְ
הָעוֹלָם, אִזּוּ – (דְּבָרִים ל"ג) וַיִּשְׁכַּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בְּיַד עֵין יַעֲקֹב. בְּאוֹתָהּ עֵין יַעֲקֹב, וְלֹא יִמָּצֵא
מִקְטָרֵג עֲלֵיהֶם. אֲשֶׁרִי חֵלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בָּעוֹלָם
הַזֶּה וּבָעוֹלָם הַבָּא.

740. יוֹסֵף הַצַּדִּיק עֹמֵד הָעוֹלָם, הוּא נָטַל
בְּרִשּׁוֹת הַיֵּכָל טָמִיר וְגִנּוּזוֹ, וּבְרִשּׁוֹתָיו עוֹמֵד הַיֵּכָל
הַשְּׁבִיעִי. וְאִף עַל גֵּב שְׂאֲמָרְנוּ שֶׁהַיֵּכָל שֶׁל
לְבַנְת הַסִּפּוּר עוֹמֵד בְּרִשּׁוֹתָיו – כִּךָּ הוּא, שְׂבּוֹ
מִתְתַּקֵּן. אֲבָל בֹּא וּרְאֵה, הַנְּבִיאִים שְׂאֲמָרְנוּ,
בְּשִׁמְתַּחֲבָרִים לְמִטָּה, שְׁתֵּי דִרְגוֹת נִפְרָדוֹת מֵהֶם,
מִרְאָה וְחִלּוּם, וְעוֹמְדִים בִּירְכִים. בְּאוֹתָם חֲמוּקִים
עוֹמְדִים מִרְאָה, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא נְבוֹאָה קִטְנָה.
מִהַיִּרְכִּים וְלִמְטָה (לְמִטָּה) עוֹמֵד חִלּוּם, עַד
שֶׁיִּגְעִי וְרָגְלִים בְּרָגְלִים, וְשֶׁם עוֹמֵד הַיֵּכָל תַּחְתּוֹן
שֶׁנִּקְרָא לְבַנְת הַסִּפּוּר.

741. הַכָּל יִרְכִים בִּירְכִים, לְהַשְׁתַּלֵּם אֶחָד עִם
אֶחָד, וְכֻלָּם הַדִּרְגוֹת שֶׁל הַנְּבוֹאָה, שֶׁהָרִי מִשֶּׁם
יוֹצֵאִים וְשׁוֹרִים, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם מִרְאָה, וְשׁוֹרִים עַל
הַמָּקוֹם הַזֶּה וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם חִלּוּם. יוֹסֵף הַצַּדִּיק הוּא

הָאֲתִמְשָׁה. וְרָזָא אִיהוּ בֵּין מִיּוֹצְדֵי וְזִקְלָא, וְכֻלָּא בְּרָזָא
עָלְמָה. וּבְגִין דָּא, כָּלְהוּ בְּרִייתִי, וְכָלְהוּ תִנְאִי, וְכָלְהוּ
אֲמֹרָאִי, קִיִּימִי בְּרוּכְתִּיהוּ כְּדָקָא וְזוּי, אֵלִין לָלוּ,
וְאֵלִין לָבֵר, בְּאִינֹן זִמּוּקֵי יִרְכִין (וְאֵלִין לָבֵר) וְלִתְתָא
מִבְּרִכִין. וּבְכָלְהוּ אֲקָרִי תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וּבְכָלְהוּ
נְזוּתֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲתִנְלוּ.

739. וּכְדִין כֹּד יִסְתִּיִם גְּלוּתָא, בְּמִשְׁיָכו דְּרָגְלִין,
כְּדִין וְעַמְדוֹ רָגְלוֹ בַּיּוֹם הַהוּא, וְתַעֲבֹר הַהוּא רוּחַ
מִסְאָבָא עָרְלָה מִן עָלְמָא, וְיַתְהַדְרוּן יִשְׂרָאֵל
בְּלִחוּזִייהוּ לְשִׁלְטָאָה כְּדָקָא יְאוּת, בְּגִין דְּהַהוּא
עָרְלָה, נְזוּת לֹון לִתְתָא, עַד הַשְׁתָּא. וּמִכָּאן וְלִהְלָאָה,
דְּהֵאִי עָרְלָה אֲתִקְצֵץ וְאֲתַעֲבֹר מִזֵּו עָלְמָא,
כְּדִין (דְּבָרִים ל"ג) וַיִּשְׁכַּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּיַד עֵין
יַעֲקֹב. בְּהַהוּא עֵין יַעֲקֹב, וְלֹא אֲשִׁתְּכּוּז מִקְטָרֵגָא
עֲלֵיהוּ. וְכָאָה זִוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּעָלְמָא דִּין
בְּעָלְמָא דְּאֵתִי.

740. יוֹסֵף הַצַּדִּיק, עֹמֵד הָעוֹלָם, אִיהוּ גְּטִיל
בְּרִשּׁוֹתָא הַיֵּכָל טָמִיר וְגִנּוּזוֹ, וּבְרִשּׁוֹתֵיהּ קִיִּימָא
הַיֵּכָל שֶׁבִיעָאָה. וְאִף עַל גֵּב דְּקָא אֲמָרָן
דְּהַיֵּכָל (רמ"ו ע"א, רס"ו ע"א, בְּרִאשִׁית מ"ה
ע"א) דְּלְבַנְת הַסִּפּוּר בְּרִשּׁוֹתֵיהּ קִיִּימָא, הִכִּי הוּא
דְּבִיתָה מִתְתַּקֵּן. אֲבָל תָּא וְזוּי, גְּבִיאִים דְּקָא אֲמָרָן. כֹּד
מִתְזַבְּרִי לִתְתָא, תִּרִין דְּרָגִין מִתְפָּרְשִׁין מִנְיִיהוּ,
מִרְאָה וְחִלּוּם, וְקִיִּימִי בִּירְכִין. בְּאִינֹן זִמּוּקֵין קִיִּימִי
מִרְאָה, וְהַהוּא דְּאֲקָרִי נְבוֹאָה קִטְנָה. מִיִּרְכִין
וְלִתְתָא (ס"א לִתְתָא) (רס"ב ע"א רמ"ז ע"ב) קָאִים
זִוּלּוּם, עַד דְּמֵאֲטוּ רָגְלִין בְּרָגְלִין. וְתַמָּן קָאִים הַיֵּכָל
תַּתָּאָה וְאֲקָרִי לְבַנְת הַסִּפּוּר.

741. כָּלָא יִרְכִין בִּירְכִין, לְאֲשִׁתְּלָמָא זֹוּד בְּזוּד,
וְכָלְהוּ דְּרָגִין דְּנְבוֹאָה, דְּהֵא מִתְתַּקֵּן נְפָקִי וְשְׂרָאָה,
וְאֲתַעֲבִידוּ מִנְיִיהוּ מִרְאָה, וְשְׂרָאָה עַל הָאִי אֲתֵר,
וְאֲתַעֲבִיד מִנְיִיהוּ זִוּלּוּם. יוֹסֵף הַצַּדִּיק, אִיהוּ שְׁלִימָא

שלמות הכל, הוא נטל הכל. משום שהכל התתקן בגללו, הכל משתוקק בתשוקה בגללו.

742. בא וראה, בשעה שיוסף הצדיק עמד לתקן הכל, אז הוא נטל הכל. וכשהתחבר בהיכלו, אז כלם מתעוררים לטל תשוקה ורצון, עליונים ותחתונים, והכל הם ברצון אחד ושלמות אחת, לשמח (להיות) עליונים ותחתונים ברצון אחד בראוי. וכל התחתונים עומדים בקיום בשבילו, ולכן כתוב (משלי י') וצדיק יסוד עולם. ועל היסוד הזה עומד העולם הזה.

743. לבנ"ת הספ"ר, לא עומדת בקיום, עד שיוסף הצדיק הזה מתתקן. וכשהוא מתתקן, אז כלם מתתקנים. והו' היסוד של כל הבנין. ועל זה כתוב, (בראשית ב') ויבן ה' אלהים את הצלע, ולא כתוב וייצר, ולא כתוב ויברא. משום שזה עומד על יסוד, ולאחר שהיסוד נתקן, הכל נבנה עליו. ומשום זה הכל עומד בזה, והרי בארנו.

744. בא וראה, כתוב (שם) ויבן ה' אלהים את הצלע, שהיתה מהצד האחורי והתקינה לחזר פנים בפנים. כך בארנו. אבל ויבן, הסתכל להעלותה לאותה דרגה של העולם העליון שרוי בה, להיות זו כמו זו.

745. עוד ויבן – הסתכל בצדו והתקין וכו' את כל רוחותיה לזרע ולהשקות ולהוליד, ולעשות לה כל צרכיה כמו שצריך. ואחר כך ויביאה, במה? בצדיק הזה, שכתוב (אסתר ב') ובזה הנערה באה אל המלך. שזה המשיך את הכל לעלות ולהתעטר בשלמות. כאן מניעת כל החטאים, וכאן מניעת כל התשוקות הרעות.

הכל, איהו נטיל כל. בגין דכלא אתקן בגיגיה, כלל תאיב בתיאובתא בגיגיה.

742. תא וזוי, בשעתא דיוסף הצדיק קיימא לאתקנא כלל, כדן איהו נטיל כלל. וכד אתחבר בהיכליה, כדן מתערי כלל, לנטל תיאובתא ורעותא, עלאי ותתאי, וכלל אינן ברעותא וזדא ושלימו וזד, למזודי (למהוי) עלאי ותתאי, רעותא וזדא כדקא יאות. וככלהו תתאי קיימי בקיימא בגיגיה, ועל דא כתיב, (משלי י') וצדיק יסוד עולם. ועל האי יסודא קאים האי עלמא.

743. האי לבנ"ת הספ"ר, לא קאים בקיימיה, עד דהאי יוסף הצדיק. אתקן. וכד איהו אתקן, כלל מתתקני דא הוא יסודא דכלל בגיגיא. ועל דא כתיב, (בראשית ב') ויבן ה' אלהים את הצלע, ולא כתיב וייצר, ולא כתיב ויברא. בגין דהאי קיימא על יסודא, ולבתר דיסודא אתקן, כלל אתבני (דף רנ"ח ע"ב) עליה. ובגין דא, כלל קיימין בהאי, והא אוקימנא.

744. תא וזוי, כתיב (בראשית ב') ויבן ה' אלהים את הצלע, דהות מסטרא דאזוורא, ואתקין לה לאהדרא אנפין באנפין. הכי אוקימנא. אבל ויבן, אסתכל לסלקא לה בההוא דרגא דעלמא עלאה שריא ביה, למהוי דא כזוונא דדא.

745. תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכו' כל רוזותיה, למזרע ולאשקא ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה דאצטריך. ולבתר ויביאה, במה. בהאי צדיק. דכתיב, (רס"א ע"א) (אסתר ב') ובזה הנערה באה אל המלך, דהאי אמשיך לכלל, לסלקא לאתעטרא בשלימו. הכא מניעו דכל זובין, הכא מניעו דכל תיאובתין בישין.

746. מה שאינו באותו ההיכל הששי, בצד האחר, ששם כל הענוגים הרעים וכל הצדדים של הענג של העולם הזה, וכשהעולם הזה מתנהג בהם, אנשים נכשלים בהם (ומשום שבני אדם טועים בהם, נכשלים בהם) לאותו העולם, שרואים כמה ענוגים ותשוקות שהגוף נהנה ומתענג מהם, וטועים אחריהם. זהו שכתוב, (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו'. שהרי כל התשוקות וכל הענוגים של העולם תלויים בו.

747. ועל כן כמו זה יש דברים שהגוף נהנה מהם, ונכנסים לגוף ולא לנשמה. ויש דברים שהנשמה נהנית מהם ולא הגוף, ועל כן הדרגות נפרדות זו מזו. אשריהם הצדיקים שלוקחים דרך ישרה, ומונעים עצמם מאותו הצד, ונדבקים בצד הקדשה.

748. בהיכל הזה כלולים כל שאר השמות של כל אלו ההיכלות (ומילות) שלמטה. שני שמות הם שכללו את שאר השמות האחרים. אחד זכר מתחבר מעלה במטה, ועקב נטל את היכלו באותן נשיקות בסוד עליון, ואז כולל את כל שאר השמות, ונקרא יהו"ה אלהים, וזה נקרא שם מלא, כמו שבארנו. ואחד בשמתחבר יסוד העולם בהיכלו, וכלם מתעוררים בחיבות ובתשוקה אליו, וכלם כלולים בו, אז כולל שאר השמות ונקרא יהו"ה צבאות. וזה נקרא שם קדוש שלם, ולא שלם כמו האחר הזה.

749. מה בין זה לזה? זה שולט עליון בתחתון, גוף בגוף, (וזה הוא שולט בכל) כמו שאמרנו. וזה שולט ממקום סיום הגוף ולמטה באותם היכלות ובכל שלמטה, וסוד זה – בית ראשון ובית שני. ומשום כך, ההיכל הזה כולל את כל שאר השמות שלמטה, (וקל השמות אנו כוללים בשם הזה, כל השמות שלמטה) כמו שבארנו. ועל כך

746. מה דלא איהו בההוא היכלא שתינתא, בסטרא אזורא, דתמן כל ענוגין בישין, וכל סטריין דתיאובתין דענוגא דהאי עלמא, וכד האי עלמא אתנהיג בהו, בני נשא כשלי בהו (נ"א ובגין דבני נשא טעין בהו כשלין בהו) ללההוא עלמא. דזומאן כמה ענוגין ותיאובתין, דגופא אתהני ואתעניג מנייהו, וטעיין אבתרייהו. הךא הוא דכתיב, (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו'. דהא כל תיאובתין וכל ענוגין דעלמא ביה תליין.

747. ועל דא, כנוגא דא, אית מלין דגופא אתהני בהו, ועיילי לגופא, ולא לנשמתא. ואית מלין דנשמתא אתהני מנייהו, ולא גופא. ועל דא, דרגין פרישין דא מן דא. זכאין אינן צדיקייא, דנטלי אורוז מיישר, ומנעי גרבייהו מדההוא סטרא, ובתדבוקן בסטרא דקדושה.

748. בהיכלא דא, כליקן כל שאר שמהן, דכל אלין היכלין (נ"א וחילין) דלתתא. תרי שמהן אינן דכלילו שאר שמהן אזורין. וזד דכד אתזזבר עילא בתתא, ויעקב נטיל היכליה, באינן נשיקין, ברזא עלאה. כדין כליל כל שאר שמהן, ואקרי יהו"ה אלהים, ודא אקרי שם מלא, כמה (בראשית מ"ח ע"ב, רמ"ו ע"ב) דאוקימנא. וזד, כד אתזזבר יסודא דעלמא בהיכליה, וכלהו מתערי בנזיבותא ובתיאובתא לגביה, וכלהו כליקן ביה, כדין כליל שאר שמהן, ואקרי יהו"ה צבאות. ודא אקרי שמה קדישא שלים, ולא איהו שלים כהאי אזורא.

749. מה בין האי להאי. דא שליט עלאה בתתאה, גופא בגופא (ודא איהו שליט בכלא) כדקאמרן. ודא שליט מאתר דסיומא דגופא ולתתא, באינן היכלין ובכלא דלתתא, ורזא דא, בית ראשון ובית שני. ובגין דא, היכלא דא כליל כל שאר שמהן דלתתא, (וכלהו שמהן כללין בהאי שמא כולהו

השמות הללו – זה עולה וזה יורד. אשריהם הצדיקים שיוצאים דרכי התורה.

750. היסוד הזה התתקן לשני צדדים. אחד לתקן את כל השאר שלמטה, ואחד לתקן את ההיכל השביעי ולתקן זה בזה שיהיה הכל ברצון אחד פראוי. עד כאן היחוד של שני צדדים, שלמעלה ולמטה, להתיוחד באחד בשלמות, ללכת בדרך ישרה.

751. אשרי חלקו של מי שיוצא ליחד את היחוד ולסדר את סדור האמונה ללכת בדרך ישרה. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא. ועל כך בתיב, (תהלים פה) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. ואז – אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יבולה.

752. ההיכל השביעי. ההיכל הזה הוא ההיכל הפנימי מכל ההיכלות הללו. ההיכל הזה הוא נסתר, ואין בו דיוקן ממש ולא גוף כלל. כאן הנסתר שתוף סוד הסודות. זהו סוד שהוא מקום להכנס לשם בתוך אותם הצנורות שלמעלה. הרוח של כל הרוחות, רצון של כל הרצונות, להתחבר הכל באחד. רוח החיים (של זה) בזה, ולהיות הכל תקון אחד.

753. ההיכל הזה נקרא בית קדשי הקדשים, המקום לקבל את (הנשמה העליונה) הנשמות העליונות, שנקראת כך לעורר אליו את העולם הבא.

754. העולם הזה נקרא עולם. עולם – עליה, שעולה העולם התחתון לעולם העליון, ומסתתר בתוכו ונעלם בו, ונגלה בסתר. עולם – שהוא עולה עם כל אותם שקרבים לו ונסתרים תוך סתר עליון. עולם עליון – עולה ומסתתר ברצון עליון תוך סתר כל הנסתרים,

שמהן דלתתא) כמות האוקימנא. ועל דא, שמהן אלן, דא סלקא ודא נזיית. ופאין אינן צדיקייא, דידעין ארוזי דאורייתא.

750. יסודא דא, אתתקן לתרין סטריין. וזר, לאתקנא כל שאר דלתתא. וזר, לאתקנא היכלא שביעאה, ולאיתקנא דא ברא, למהוי כלל רעו וזר דא כדקא יאות. עד הכא יוזרדא דתרין סטריין, דלעילא ותתא, לאתייזרדא כוזרדא בשלימו, לביהר בארוז מישר.

751. ופאה וזלקיה, מאן דידע ליוזרדא יוזרדא, ולסדורי סדורא דמהימנותא, לביהר בארוז מישר. ופאה איהו ביהאי עלמא, ובכלמא דאתי. ועל דא בתיב, (תהלים פה) וזרד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. וכדין (תהלים פה) אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. גם יי יתן הטוב וארצנו תתן יבולה.

752. היכל קודש הקדשים דזעיר דבריאה היכלא שביעאה. היכלא דא, היכלא פנימאה מכל הני היכלין. האי היכלא איהו סתימו, דלאו ביה דיוקנא ממש, ולית גופא כלל. הכא סתימו דגו רזא דרזין, האי איהו רזא, דאיהו אתר, לאעלא תמן בגו אינן צנורין דלעילא. רוזא דכל רוזין, רעון דכל רעון, לאתוברא כלל כוזרדא. רוזא דזי (דהא) ביהאי, למהוי כלל תקנא וזרדא.

753. היכלא דא, אקרי (רנ"ה ע"ב) בית קדש הקדשים. אתר לקבלא האי (ס"א) נשמתא עלאה) נשמתין עילאין, דאקרי הכי, לאתערא עלמא דאתי לגביה.

754. האי עלמא עולם אקרי. עולם: סליקא, דסליק עלמא תתאה לגבי עלמא עלאה, ואסתתר בגוה, ואתעלם ביה, אתגליא בסתירה. עולם: דסליק איהו, בכל אינן (דף רנ"ט ע"א) דקרבין ביה, ואסתתרן גו סתירו עלאה. עולם עלאה: סליק

שלא נודע כלל (כלל) ולא התגלה, ואין מי שמכיר אותו.

ואסתתר ברעותא עלאה, גו טמירו דכל טמירין דלא אתיידע כלל (כלל), ולא אתגלי, ולית מאן דיידע ליה.

755. הפרכת, שהיא מסך פרוס, מכסה את תוף סתר הנסתר. הכפרת פרוסה תוף הסתרים העליונים להסתיר הנסתרים, שהרי הם טמירים ונסתרים. (הפרכת פרוסה בתוף סתרים עליונים לשמר הסתום, שזה נסתר וסתום) לפני מן הכפרת יש מקום נסתר וטמון וגנוז להכניסו לתוכו. שמן משחת עליון, רוח החיים, על יד אותו הנהר ששופע ויוצא, ואותו נהר נקרא מבוע הבאר, שלא פוסקים מימיו לעולמים. וכשזה נכנס ושופע כל אותו משחת קדש מלמעלה ממקום של קדש הקדשים, אור של שפע יורד ובא לתוף אותם הצנורות, וזה מתמלא משם בנקבה שמתעברת ומתמלאת מן הזכר.

755. פרוכתא דפרסא פריסא, זופיא גו טמירו סתים. כפורתא פריסא גו טמירין עלאין, לאסתמא סתימין דהא טמירין וסתימין. (נ"א פרוכתא פריסא גו טהירין עילאין דסתמא סתימא דהאי טמיר וסתים)

756. אף כך גם ההיכל הזה מתתקן תמיד לקבל בנקבה שמקבלת מן הזכר. הקבלה שמקבלת את כל הרוחות והנשמות הקדושות שיוצאות לעולם, והתעברו (והתעברו) שם כל אותו זמן שצריך.

756. לזו מן כפורתא, אית אתר סתים וטמיר וגניז, לאכנשא ליה בגייה. משזו רבות עלאה, רוזא דזווי, על ידא דההוא נהר דנגיד ונפיק, וההוא נהר אקרי מבועא דבירא, דלא פסקין מימיו לעלמין. וכד האי עייל ונגיד כל ההוא רבות קודשא מלעילא, מאתר דקדש הקדשים. נהירו נגידו נזוית ואתי, גו אינן צנורין. האי אתמלייא מתמן, כנוקבא דמתעברא ואתמליא מן דכורא. אוף הכי גמי האי היכלא, מתתקנא תדיר לקבלא, כנוקבא דמקבלא מן דכורא. קבילו דקבילו, כל אינן רוזין ונשמותין קדישין דנזויתין לעלמא, ואתעברו (ו"א ואתעברו) תמן. כל ההוא זמנא דאצטריך.

757. יתעברו עד שיבא מלך המשיח, ויקבלו כל אותן הנשמות, ויבאו וישמח העולם במקדם, ואז ישמח הקדוש ברוך הוא במקדם, כמו שנאמר (תהלים קד) ישמח ה' במעשיו.

757. יתעברון עד דייתי מלכא משיחא, ויסתפקון כל אינן נשמותין, וייתון ויזודי עלמא כמלקדמין. וכדין, יזודי קודשא בריך הוא כמלקדמין, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישמחו יי במעשיו.

758. בהיכל הזה קימים הענוגים והתפנוקים של הרוחות, והשעשוע שמשתעשע הקדוש ברוך הוא בגן עדן. כאן היא תשוקת הכל וענג הכל להתחבר הכל באחד ולהיות הכל באחד, הקשר של הכל ביחוד אחד כאן עומד.

759. שפשכל האיברים מתחברים באיברים העליונים, כל אחד ואחד פראוי לו, אין להם תשוקה ואין להם ענג, רק ביחוד של ההיכל הזה, והכל כאן תלוי. כשהתחברות של כאן מתחדדת ביחוד אחד, אזי כל אור האיברים וכל הארת הפנים וכל השמחות, כלם מאירים ושמחים.

760. אשרי חלקו של מי שידע לסדר סדורים ולתקן את תקוני ההשתלמות פראוי, אהבתו של הקדוש ברוך הוא בעולם הזה ובעולם הבא. ואז כל הדינים וכל הגזרות הרעות עוברות ומתבטלות מן העולם.

761. היכל זה היכל של תשוקה, היכל של ענג, היכל של שעשוע עליון ותחתון באחד. ומקבלים כלם האור של הנר העליון שמאיר לכל ולהתחדד הכל כמו שצריך ביחוד שלם. ועל זה היכל זה עומד בסתר הכל, גנוז מהכל. אף על גב שכלם מסתרים, זה מסתר וגנוז יותר, להיות ברית קיום הכל באחד, זכר ונקבה, להיות שלמים.

762. ההיכל הזה נקרא ארון הברית, שהוא ארון כל הארץ. משום שהוא מקום שיוצאות ממנו כל הנשמות של העולם ליחד יחד למטה, ולהמשיך את היחוד של הקדוש ברוך הוא ממעלה למטה לתת לצדיק, משום שיצאו מצדיק ונכנסות למקום שיוצאו משם.

758. בהאי היכלא, קיימין ענוגין ותפנוקין דרוזין, ואשתעשעוּתא דאשתעשע קודשא בריך הוא בגנתא דעדן. הכא איהו תיאובתא דכלא, וענוגא דכלא, לאתזברא כלא כוזא, ולמהוי כלא זור, קשורא דכלא ביזודא זורא הכא קיימא.

759. דכד שייפי בלהו מתזבראן בשייפין עלאין, כל זור וזור כדקא זוזי ליה, לית לון תיאובתא, ולית לון ענוגא, בר ביזודא דהאי היכלא, כלא הכא תלא. כד אתזברותא דהכא אתיזוד ביזודא זורא, כדן כל זוריו דשייפין, וכל זוריו דאנפין, וכל זוריון, בלהו זורין וזוראן.

760. כאה זוזלקיה, מאן דידע לסדרא סדורין, ולא תקנא תקוני אשתלמותא כדקא יאות, רוזימו דקודשא בריך הוא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. וכדן, כל דינין, וכל גזרין ביישין, מתעברין ומתבטלין מעלמא.

761. היכלא דא, היכלא דתיאובתא, היכלא דענוגא, היכלא לאשתעשעא עילא ותתא כוזא. ומקבלא כלא זוריו דבוצינא עלאה דנהיר לכלא, ולא תיזודא כלא כדקא יאות. ביזודא שלים. ועל דא, היכלא דא קאים בטמירו דכלא, גניזי מכלא. אף על גב דכלהו טמירין. דא טמיר וגניז יתיר. למהוי ברית קיימא כלא כוזא, דכר ונוקבא למהוי שלים.

762. היכל דא אקרי ארון הברית, דאיהו ארון כל הארץ. בגין דהאי איהו אתר, דנפקו מניה כל נשמותין דעלמא, ליזודא יזודא לתתא, ולאמשכא יזודא דקודשא בריך הוא מעילא לתתא, ליהבא לצדיק, בגין דנפקו (ויצא קנ"ה ע"ב) מצדיק, ועיילי מצדיק. ולבתר נפקי מצדיק, ועיילי באתר דנפקי מתמן.

763. הארץ הברית הזו לוקח הכל מצדיק, ואחר כך יוצאות ממנו ונכנסות לצדיק שלמטה. אחר כך יוצאות מהצדיק שלמטה ונכנסות לארץ הברית הזו, שיהיו כל הנשמות כלולות ממעלה וממטה להיות שלמות מכל הצדדים. וארץ הברית הזו לוקח מהצדיק אותן נשמות משני צדדים.

764. בא וראה, מבוע הבאר אינו נפרד מהבאר לעולמים, ולכן המקום הזה הוא תקון של הכל, הקיים של כל הגוף, להיות שלם בכל פראוי. כאן הוא היחוד והקשר באחד להיות מעלה ומטה אחד בקשר אחד, שאין נפרדים כל האיברים זה מזה, ולהמצא הכל פנים בפנים.

765. ועל זה שנינו, מי שמשמש מטתו מאחור, מכחיש את תקון ההסתכלות פנים בפנים, להאיר הכל באחד ולהמצא הכל פנים בפנים בדבקות פראוי, כמו שנאמר (בראשית ב) ודבק באשתו. באשתו דוקא, ולא אחורי אשתו.

766. שנים הם. יעקב הוא למעלה, ויוסף הוא למטה. שתי תשוקות הן, אחד ההיכל הששי, ואחד ההיכל השביעי הזה. התשוקה שלמעלה באותן נשיקות שנוטל יעקב. התשוקה שלמטה בשמוש הזה שנוטל יוסף. משני הצדדים הללו נוטל (זה) ארץ הברית את רוח החיים. מהצד של יעקב נוטל את רוח החיים שלמעלה שנדבק בו באותן נשיקות, ומכניס (באותן נשיקות) (ונכנס) את רוח החיים שלמעלה בו להזון ממנו. מהצד של יוסף שהוא למטה, בסיום הגוף, בהיכל הזה נוטל רוחות ונשמות להריק למטה לעולם הזה.

767. שני הצדדים הללו נפרדים לשני צדדים. הצד של יעקב מתפשט ונותן כח לנבע באותם שדים שמתמלאים מאותה רוח החיים, ומניק בהם את אותם מלאכים קדושים, שהם חיים

763. הארץ הברית, נקיט כלא מצדיק. ולבתר, נפקי מניה, ועיילי בצדיק לתתא. לבתר נפקי מצדיק דלתתא, ועיילי בהאי ארץ הברית. למהוי כל נשמתין כליכין מעילא ומתתא. למהוי שלים מכל סטריין. והאי ארץ הברית, נקיט מצדיק אינן נשמתין, מתרין סטריין.

764. תא וזוי, מבועא דבירא לא מתפרשא מבירא לעלמין, ועל דא, האי אתר, שכלולא דכלא, קיומא דכל גופא, למהוי שלים בכלא דדקא יאות. הכא, הוא יוזדא וקשורא כוזדא, למהוי עילא ותתא וזד, בקשורא וזדא, דלא מתפרשין כל שייפין דא מן דא, ולאשתכחא כלא אנפין באנפין.

765. ועל דא תנינן, מאן דשמיש ערסיה מאוזורא, אכזויש תקווא דאסתכלותא אנפין באנפין, לאנהרא כלא כוזדא, ולאשתכחא כלא אנפין באנפין, בדבקותא דדקא יאות, כמה דאת אמר (בראשית ב) ודבק באשתו, באשתו דייקא, ולא אוזורי אשתו.

766. תרין אינן, יעקב איהו לעילא, יוסף לתתא. תרין תיאובתין אינן. וזד היכלא שתייתאה. וזד האי היכלא שביעאה. תיאובתא לעילא, באינן נשיקין דנטיל יעקב. תיאובתא לתתא, בהאי שמושיא דנטיל יוסף. מתרין סטריין אלין, נטיל (האי) (דף רנ"ט ע"ב) ארץ הברית רוזא דזוי. מסטרא דיעקב, נטיל רוזא דזוי דלעילא, דאתדבק ביה באינן נשיקין, ואעיל (באינון נשיקין) (נ"א ועייל) רוזא דזוי דלעילא ביה, לאתנא מניה. מסטרא דיוסף, דאיהו לתתא, בסיומא דגופא, בהאי היכלא. נטיל רוזין ונשמתין לארקא לתתא, להאי עלמא.

767. אלין תרין סטריין, מתפרשין לתרין סטריין. סטרא דיעקב, אתפשט ויהיב תוקפא, לנבעא באינן שדים, דאתמליין מההוא רוזא דזוי, וניק

וקימים לעולמים, וקימים בקיום בו. הצד של יוסף נכנס בתשוקה ונותן כח לפנים, ועושה נשמות ורוחות לרדת למטה ולהזין בהם בני העולם.

768. ועל בן קימים שני הצדדים הללו, זה למעלה וזה למטה. זה להזין למעלה, וזה לזון למטה. כל אחד ואחד בראוי לו. (ולכן) והכל הוא אחד וסוד אחד הוא. ועם כל זה, יוסף וזאת כל הגוף ומשקה אותו. שמרוח החיים הוא של ההדבקות של יעקב יורד למטה, ובו נדבק ארון הברית הזה ברצון למעלה, ויורדת אותה רוח חיים למטה באותה ההדבקות של יוסף, וכשהכל מתחבר באחד, מתמלאים אותם השדים להניק לכל, ומשום כך הכל הוא אחד. אשרי חלקו של מי שידע לקשר קשרים וליחד יחוד בתפלתו ברצון הלב בראוי כדי להדביק איבר באיבר, רוח ברוח, הכל בכלל אחד, להיות הכל אחד בראוי.

769. בא וראה, ההיכל הזה, בשחרות הקדושות הללו וכל אותם היכלות ומרכבות כלם מתחדים באחד ונמצאים בקשר אחד, אזי הרוח העליונה הוא של כלם, שהיא נקדה אחת נסתרת בהם, ולא מתגלה, ונעשית רוח נסתרת כמו העליונה. וסימנה – האגוז, יחוד בקשר של הכל כפי שאמרנו, להקשר זה בזה, להיות הכל שלם בשלמות (זכר ונקבה) באחד.

770. והרי בארנו כמו כן, הקרבן עולה ליחד (יחוד) קרבן וליחד (ולספק) את כל אחד ואחד בראוי לו מאותו העשן שעולה – הכהן שהוא לימין בקשר של היחוד ברצון, והלויים בשירה. כלולים זה בזה, היכל בהיכל, רוח ברוח, עד שמתחברים במקום איבר באיבר, להיות הכל כלול באחד בראוי.

בהו לאינון מלאכין קדישין, דאינון וזיין וקיימין לעלמין, וקיימין בקיומא ביה, סטרא דיוסף, עייל בתיאובתא ויהב תוקפא לגו, ועביד נשמתין ורוזנין, לנזותא לתתא, ולאתנא בהו בני עלמא.

768. ועל דא, קיימין תרין סטרין אלין, דא לעילא, ודא לתתא. דא לאתנא לעילא, ודא למיזן לתתא. כל זוד וזוד כדקא וזוי ליה, (ועל דא) וכלא איהו זוד, וזוד רזא איהו. ועם כל דא, יוסף וזן לכל גופא, ואשקי ליה. דמהאי רוזא דזוי דאתדבקויתא דיעקב, נזיית לתתא, וביה אתדבק האי ארון הברית, ברעויתא לעילא, ונזיית ההוא רוזא דזוי לתתא, בההוא אתדבקויתא דיוסף, וכד אתנזבר כלא כוזא, אתמליין אינון שדים לינא לכלא, ובגין כך כלא איהו זוד, ופאה וזלקיה, מאן דידע לקשרא קשרין, וליזודא יזודא בעלותיה ברעויתא דלכא כדקא יאות, בגין לדבא שייפא בשייפא, רוזא ברוזא, כלא בכלל וזא, למיהוי כלא זוד כדקא וזוי.

769. תא וזוי, האי היכלא, כד אלין רוזין קדישין, וכל אינון היכלין ורתיכין, כלהו מתניזדי כוזא, ואשתכוו בקשורא וזא, כדן האי רוזא עלאה דכלהו, דאיהו נקודה וזא, אסתים בהו, ולא אתגלייא, ואתעביד רוזא סתים כנזנא עלאה. וסימנה אגוזא, יזודא בקשורא דכלא כדקאמרן, לאתקשרא דא ברא, למיהוי כלא שלם, בשלימו (זכר ונקבה) כוזא.

770. והא אוקימנא כנזנא דא, קרבנא סלקא ליוזא (נ"א יחודא) קרבנא וליזודא (ד"א ולאסתפקא) כל זוד וזוד כדקא וזוי ליה מיהוא תנא דסליק, כהנא דאיהו ימינא, בקשורא דיוזודא ברעויתא, וליאי בשירתא. כליל דא ברא. היכלא בהיכלא, רוזא ברוזא, עד דמתנזברן באתרייהו,

שִׁיפָא בְּשִׁיפָא, לְמִהְיוּ כָּלָא כָּלִיל כּוּזָא כְּדָקָא יֵאוּת.

771. וְהָא אוֹקִימָנָא דְכֹד אֲשֶׁתִּלִּים כָּלָא כּוּזָא, שִׁיפִין עֲלָאין בְּתֵתֵאין, כְּדִין, נְשִׁמְתָא עֲלָהָ דְכָלָא, אֲתֵעֶרֶת, וְעֹאֶלֶת בְּכִלְהוּ, וְנִהִיר לְכָלָא, וְכִלְהוּ מִתְבָּרְכָאן עֲלָאין וְתֵתֵאין. וְהָהוּא דְלֹא אֲתִידַע, וְלֹא עֹאֵל בְּזוּזִשְׁבָּנָא, רְעוּתָא דְלֹא אֲתֵפֶס לְעֲלָמִין, כְּדִין כָּלָא סְלִיק עַד אֵין סוּף, וְאֲתֵקְשֶׁר כָּלָא בְּקִשְׁרָא זֹזָא, וּבְסִים, הָהוּא רְעוּתָא לָגוּ בָּגוּ בְּסִתִּימוֹ.

772. נִהִירוּ דְנְשִׁמְתָא עֲלָהָ, סְלִקָא לָגוּ בָּגוּ, וְנִהִיר לְכָלָא. בָּגוּ דְהָאִי נִהִירוּ, אֲעִיל סְתִימוֹ דְּמוּזִשְׁבָּה, דְּאִיהוּ כָּלִיל כָּלָא, וּבָגוּ לָגוּ, בְּהָהוּא רְעוּ דְּמוּזִשְׁבָּה, אֲנִהִיר וְאֲתֵפֶסֶם וְתֵפִיס וְלֹא תֵפִיס, וְסְלִקָא (ס"א הָאִי רְעו) מָגוּ רְעוּ דְּמוּזִשְׁבָּה לְתֵפֶשָׁא בֵּיה, וְכֹד הָאִי סְלִיק, נִהִירוּ דְלֵתֵתָא תֵּפִיס בֵּיה.

773. וְכֵן כָּלָא, לְאֲתֵקְשֶׁר וְלֹאֲתַמְלֵא וְלֹאֲתַבְּרָכָא כָּלָא כּוּזָא, כְּדָקָא יֵאוּת. וְכְדִין אֲתֵקְשֶׁר דָּא בְּדָא כְּדָקָא אֲמִירָן, הִיכְלִין בְּהִיכְלִין, תֵּתֵאין בְּעֲלָאין, רָזָא דְכֹר וְנִקְבָּא כּוּזָא, נִהִירוּ עֲלָהָ, בְּנִהִירוּ דְסִתִּים וְנִנְיָן יֵתִיר בֵּיה. וְהָהוּא דְנִנְיָן, כָּלִיל בְּמָה דְנִנְיָן יֵתִיר, עַד דְּאֲשֶׁתְּכוּז כָּלָא כְּדָקָא יֵאוּת, בִּיזוּזָא זֹזָא.

774. וְעַל דָּא, מִנְשָׁה הָיָה יָדַע לְסִדְרָא סְדוּרָא דְמֵאֲרִיָּה מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא, כֹּד אֲצִטְרִיף לְאֲרָכָא, אֲרִיף. לְקִצְרָא, קִצְר. כְּמָה (רמ"ד ע"ב) דְּאוֹקִימָנָא, (במדבר יב) אֵל זָא רָפָא זָא לָה. תִּנְיָנָן, מֵאן דְּאֲרִיף בְּצִלּוֹתִיהָ וְיִסְתַּכֵּל בֵּיה, לְסוּף אֲתָא לִידֵי כָּאֵב לָב. וְתִנְיָנָן, מֵאן דְּאֲרִיף בְּצִלּוֹתִיהָ, יוֹרְכוֹן יוֹבוֹי.

775. וְרָזָא דְמִלְהָ, מֵאן דְּאֲרִיף בְּאֲתֵר דְּבֵעֵי לְקִצְרָא, אֲתִי לִידֵי כָּאֵב לָב, מֵאן לָב. דָּא הוּא דְכִתִּיב, (משלי טו) וְטוֹב לָב מִשְׁתָּה תְּמִיד. בָּגִין

771. וְהָיָה בְּאֲרֵנוּ, שְׂכֵנֵינֵשׁלֵם הַכֹּל בְּאַחַד, הָאִיבְרִים הָעֲלִיּוֹנִים בְּתַחְתּוֹנִים, אִזְּ הַנְּשִׁמָּה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַכֹּל מִתְעוֹדֶרֶת וְנִכְנָסֶת בְּכֵלָם וּמֵאִירָה לְכָל, וְכָל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים מִתְבָּרְכִים, וְאוֹתוֹ שְׁלֹא נוֹדָע וְלֹא נִכְנָס בְּחִשְׁבוֹן, הָרָצוֹן שְׁאִינוֹ נִתְפֵּס לְעוֹלָמִים, אִזְּ הַכֹּל עוֹלָה עַד אֵין סוּף, וְנִקְשֶׁר הַכֹּל בְּקִשְׁרָא אֶחָד, וּמִתְבַּשֵּׁם אוֹתוֹ הָרָצוֹן לְתוֹךְ וּבִפְנִים בְּסֵתֶר.

772. אוֹר הַנְּשִׁמָּה הָעֲלִיּוֹנָה עוֹלָה לְפָנֵי וּלְפָנִים וּמֵאִיר לְכָל. בְּתוֹךְ הָאוֹר הַזֶּה נִכְנָס סֵתֶר הַמְחֻשְׁבָּה שְׂכוּלָל אֶת הַכֹּל, וּלְפָנֵי וּלְפָנִים בְּאוֹתוֹ רָצוֹן הַמְחֻשְׁבָּה מֵאִיר וּמִתְבַּשֵּׁם, וְתוֹפֵס וְלֹא תוֹפֵס, וְעוֹלָה (הָרָצוֹן הַזֶּה) מִתוֹךְ רָצוֹן הַמְחֻשְׁבָּה לְתֵפֶס בּוֹ. וְכִשְׁזָה עוֹלָה, הָאוֹר שְׁלֵמֻטָּה תוֹפֵס בּוֹ.

773. וְכֵן הַכֹּל, לְהִתְקַשֵּׁר וְלְהִתְמַלֵּא וְלְהִתְבָּרֵךְ הַכֹּל בְּאַחַד בְּרָאוּי. וְאִזְּ נִקְשְׁרִים זֶה עִם זֶה כְּפִי שְׂאֲמֵרָנוּ, הִיכְלוֹת בְּהִיכְלוֹת, תַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיּוֹנִים, סוּד שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה בְּאַחַד, הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן בְּאוֹר שְׁנִסְתֵּר וְגִנּוּז בּוֹ יוֹתֵר, וְאוֹתוֹ הִגְנוּז כְּלוּל בְּמָה שְׁגִנּוּז יוֹתֵר, עַד שֶׁהַכֹּל נִמְצָא בְּרָאוּי בְּיַחֲוֹד אֶחָד.

774. וְלִכֵּן מֹשֶׁה הָיָה יוֹדֵעַ לְסִדֵּר אֶת סְדוּר רְבוּנוּ מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּשִׁהְצֵטְרֵף לְהֵאֲרִיף – הָאֲרִיף. לְקִצֵּר – קִצְר. כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרֵנוּ, (במדבר יב) אֵל זָא רָפָא זָא לָה. שְׁנִינּוּ, מִי שְׂמֵאֲרִיף בְּתַפְלָתוֹ וּמַעֲיִין בָּהּ, בְּסוּף בָּא לִידֵי כָּאֵב לָב. וְשְׁנִינּוּ, מִי שְׂמֵאֲרִיף בְּתַפְלָתוֹ, מֵאֲרִיכִים יָמָיו.

775. וְסוּד הַדְּבָר – מִי שְׂמֵאֲרִיף בְּמָקוֹם שְׁצִרִיף לְקִצֵּר בָּא לִידֵי כָּאֵב לָב, אִיזְּהָ לָב? זֶהוּ שְׂכֵתוֹב, (משלי טו) וְטוֹב לָב מִשְׁתָּה תְּמִיד. מִשּׁוֹם שֶׁהוּא מָקוֹם שְׁצִרִיף לְקִצֵּר וְלֹא לְהֵאֲרִיף

בו, שהרי הכל עומד למעלה, ועריך שלא להמשיכו, לקשר אותו בקשר שלמעלה ללא אריכות, שיהיה הכל אחד ביחוד אחד. וכיון שנקשר באחד, אז אין צורך להאריך בארץ ולהתחנן בתחנונים. וכשמאריך בארץ במקום שצריך, הקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו, וזהו כבודו של הקדוש ברוך הוא, משום שיחוד התפלה קושר קשרים ומרבה ברכות למעלה ולמטה.

776. בתוך ההיכל הזה קימת נקודה אחת נסתרת, והנקודה הזו היא רוח לקבל רוח אחרת עליונה. וכששורה רוח ברוח, אז נכנסות זו בזו והן אחת ודבקות אחת. ונרבות זו בזו להיות אחת, כמו העץ הזה שמרכיבים זה בזה והם אחד, מין במינו. אזי למי שמרכיב מין בשאינו מינו, כמו אותם בני אהרן שרצו להרכיב עץ באחר שאינו מינו.

777. ומי שמרכיב מין במינו, ויודע לקשר קשר בקשרו, היכל בהיכלו, דרגה בדרגתה – לזה יש חלק בעולם הבא, כמו שבארנו, ולכן זוהי שלמות הכל. וכשנשלם זה בזה והוא הכל מעשה אחד, מין במינו שיוצא מהשלמות הזו, הוא נקרא מעשה מרובה.

778. וסוד זה – (בראשית ב) וייער ה' אלהים את האדם. שם מלא. ואדם הוא מעשה של המרובה הזו, שמרכיב זה בזה, מעשה של שלמות הכל. וכשנשלמים זה בזה, אז ה' אלהים, שם מלא. אשרי מי שידע לקשר את קשרי האמונה וליחד את היחוד כראוי.

האיהו אתר דבעי לקצרא, ולא לארכא ביה, דהא כלא קאים לעילא, ובעי דלא לאמשיכא ליה, לקשרא ליה בקשורא דלעילא, בלא אריכו למיהוי כלא (דף ר"ס ע"א) וזר ביזוודא וזר. וכיון דאתקשר ביזוודא, כדין לא בעי לארכא באריכו, ולא תווננא בתווננא. וכד אריך באריכו, באתר האצטרין, קודשא בריך הוא קביל עלותיה, ודא הוא יקרא דקודשא בריך הוא, בגין דיזוודא דעלותא קא מקשר קשרין, ואסגי ברכאן לעילא ותתא.

776. גו היכלא דא, קיימא נקודה וזדא טמירתא, והאי נקודה איהי רוזא, לקבלא רוזא אזורא עלאה. וכד שריא רוזא ברוזא, כדין עאל דא בדא ואיהו וזד, ודבקותא וזדא. ואתרכיב דא בדא למיהוי וזד, כהאי אילנא דארביב דא בדא ואיהו וזד, זינא בזיניה. ווי מאן דארביב זינא בלא זיניה, כאינון בני אהרן, דבעו לארכבא אילנא באזורא דלאו איהו זיניה.

777. ומאן דארביב זינא בזיניה, וידע לקשרא קשרא בקשריה, היכלא בהיכליה, דרגא בדרגיה, דא אית ליה וזולקא בעלבא דאתי, כמה דאוקימנא. ועל דא, האי איהו שלימו דכלא. וכד אשתלים דא בדא, ואיהו כלא וזד עובדא זינא בזיניה דנפיק מיהא שלימו ההוא אקרי מעשה מרובה.

778. ורזא דא (בראשית ב) וייער ה' אלהים את האדם, (בראשית מ"ח ע"ב) שם מלא. ואדם איהו עובדא דהאי מרובה, דארביב דא בדא, עובדא דשלימו דכלא, וכד אשתלים דא בדא, כדין ה' אלהים, שם מלא. וכאן איהו מאן דידע לקשרא קשרי מדימונתא. וליזודא וזוודא כדקא וזי.

779. תא וזוי, כמה דאיתנהו שמהן קדישין עלאין, מתוזברין אלן באלין, הכי איהו שמה קדישא. אתפרש לעילא, ואתפרש לתתא. שמה דא איהו לעילא, שמה דא איהו באמצעיתא, שמה דא איהו לתתא. יהו"ה דאיהו רזא דשמה קדישא, איהו זוד. רזא דכלא. עלמא עלאה, בסתימו דסתימותא דעליה, דאשתתף בהדיה, ואיהו זוד. עלמא תתאה, בסתימו דאמצעיתא, רזא רתיכא קדישא עלאה דעליה, ואוקימנא. (ס"א תא חזי רזא דשמה קדישא דא "אלהים שמה דא איהו לעילא שמה דא איהו באמצעיתא שמה דא איהו לתתא. לעילא רזא דעלמא דאתי בסתימו דסתימותא דעליה ואיהו חד. לתתא רזא דעלמא תתאה ועלמא עילאה דעליה אשתתף בהדיה ואיהו חד. באמצעיתא ברזא דרתיכא קדישא עילאה ואוקימנא)

779. בא וראה, כמו שישנם שמות קדושים עליונים מתחברים אלו באלו, כך הוא השם הקדוש, התפרש למעלה והתפרש למטה. השם הזה הוא למעלה, והשם הזה הוא באמצע, והשם הזה הוא למטה. יהו"ה שהוא סוד השם הקדוש הוא אחד, הסוד של הכל. העולם העליון בסתר הנסתר שעליו, שהשתתף עמו, והוא אחד. העולם התחתון בסתר האמצע, סוד המרכבה הקדושה העליונה שעליה, ובארנו. (בא וראה, סוד שם הקדוש זה "אלהים. שם זה הוא למעלה, שם זה הוא באמצע, שם זה הוא למטה. למעלה סוד עולם הבא בסתום של הסתימות שעליו והוא אחד. למטה סוד עולם התחתון ועולם העליון שעליו משתתף עמו והוא אחד. באמצע בסוד המרכבה הקדושה העליונה, ומבאר.)

780. מיהאי גיסא, ד' רתיכין נפקין, וביהאי גיסא ארבע רתיכין נפקין, בגין דכל זוד וזוד מתפרש לארבע, כל רתיכא ארבע אינון, כד מסתכלין דרגין. וכן כלהו ארבע בארבע, (עד דנחתין דרגא לתתא בהווא אתר דאקרי) ברזא דשמה קדישא דאיהו אדג"י, באינון רתיכין דקיימי ונטלי בשמה דא, ואינון אקרון (זכריה ו) הרי זוזשת, בגין דאית הרים ואית הרים. אית הרים עלאין, (קל"ט ע"א) והרים תתאין. ואינון בתלת סטרין קיימי, ונפקי מנו זזהב וכסף וזוזשת.

780. מהצד הזה ארבע יוצאות מרכבות, ומהצד הזה ארבע מרכבות יוצאות, משום שכל אחת ואחת נפרדת לארבעה, כל מרכבה הן ארבע, כשנסתכלים בדרגות. וכן כלם הארבע בארבע, בסוד השם הקדוש שהוא אדג"י, באותן מרכבות שעומדות ונוסעות בשם הזה, והן נקראות (זכריה ו) הרי נחשת, משום שיש הרים ויש הרים. יש הרים עליונים ויש הרים תחתונים. והם עומדים בשלשה צדדים, ויוצאים מתוך זהב וכסף ונחשת.

781. זוזשת לתתא, בגין דאינון רתיכין דנפקי מנו אקל"ף דל"ת נז"ד די בגו היכלא קדמאה, דאינון ארבע רתיכין דנפקין מנו אינון תרין רוזין ימינא ושמאלא, מנו לבנת הספיר, (רמ"ו ע"א) כדקאמרו. אלן תרין רוזין דקאמרינן היתם, אינון אקרון תרי טורים, ואינון (רל"ג ע"א) הרי זוזשת.

781. הנחשת למטה, משום שאותן מרכבות שיוצאות מתוך אל"ף דל"ת נז"ד שבתוך ההיכל הראשון, שהן ארבע מרכבות שיוצאות מתוך אותן שתי רוחות ימין ושמאל, מתוך לבנת הספיר, כמו שאמרנו. אלו שתי הרוחות שאמרנו שם, הן נקראות שני הרים, והם הרי נחשת.

782. מאינן תרי רוזין דאקרין הרי זוזשת, נפקי אינן ד' רתיכין, דמשתמשי בההוא שמה (רמ"ו ע"ב) דאל"ף דל"ת, דאשתקע בסגדלפון, מאריה דאפיא. וכלהו שליוון על אלן בעלמא, ברזא דסוסון ורתיכין, בגין דאית רתיכא על סוסון, דנטלי לה.

783. והשם הקדוש הזה נכלל ביו"ד ה"א, כמו שבארנו, שנכלל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א, והוא יאהדונה". והרי נתבאר, אלהים לא נכלל בשם אחר, משום שיש אלהים חיים, ומזה מתפשט לכמה צדדים, ולא מתכנס, אלא מתפשט.

784. השם שכולל את כל השמות – יו"ד ה"א וא"י ה"א, בסוד האותיות הצורף של השם הקדוש, שבו היה יודע הכהן לצרף בכל צדדי, עד שעולים השמות בכמה צדדים בארבעים ושנים גונים בהשתטחות המנורה של הניצוץ החזק, שזהו שכולל את כל השמות.

785. והשם הזה כולל את כל השמות. אאלדהני"ם סימן. באותיות הללו כלולות אחרות מחברות, ואלו יוצאות ואלו נכנסות. אחר כך בשנוטה ומתפשטת המנורה של הניצוץ החזק, מצטרפות האותיות בתוכה, ונכנסות אותיות ויוצאות אותיות בסוד תשע האותיות הללו. ואלו נמסרו לקדושים עליונים ללכת בדרך של סוד האותיות, לצרף יחוד של שמות האותיות כמו שהיה יודע הכהן לצרף שמות באותיות רשומות.

786. וידי אדם מתחת כנפיהם (יחזקאל א). בלן ידי אדם. הרי בארנו, שאותם (שרפים) רוחות ואופנים, (כרובים וחסות ואופנים) כלם עם כנפים, וידים תחת הכנפים שלהם לקבל תפלות

782. מאינן תרי רוזין דאקרין הרי זוזשת, נפקי אינן ד' רתיכין, דמשתמשי בההוא שמה (רמ"ו ע"ב) דאל"ף דל"ת, דאשתקע בסגדלפון, מאריה דאפיא. וכלהו שליוון על אלן בעלמא, ברזא דסוסון ורתיכין, בגין דאית רתיכא על סוסון, דנטלי לה.

783. ודא שמה קדישא, אתכליל ביו"ד ה"א, כמה דאוקימנא, דאתכליל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א, ואיהו יאהדונה". (רמ"ו ע"ב) והא אתמר, אלהים לא אתכליל בשמה אורא, בגין דאית אלהים זויים, ומהאי, אתפשט לכמה סטריין, ולא אתכניש, אלא אתפשט.

784. שמה דכליל כל שמהן, יו"ד ה"א וא"י ה"א, ברזא דאתון צרופא דשמה קדישא, דביה היה ידע כהנא, לצרפא בכל סטריין, עד דסלקי שמהן בכמה סטריין, (בראשית ט' ע"א) בארבעין ותרין גוונין, באשתטוון דבוצינא דקרדינותא, דהאי איהו כליל כל שמהן.

785. ושמה דא, כליל כל שמהן. אאלדהני"ם סימן. באלן אתון כלילן אורנין מתוזברן. נפקי אלן, ועילי אלן. לבתר כד אתנטי ואתפשט בוצינא דקרדינותא, מצטרפי אתון בגוה, ואעלי אתון, ונפקי אתון, ברזא דאלן תשע אתון. ואלן אתמסרו לקדישי עליונין, (דף ר"ס ע"ב) למהר באורזא דרזא דאתון. לצרפא יזודא דשמהן דאתון, כמה דהיה ידע כהנא לצרפא שמהן, באתון רשימן.

786. (יחזקאל א) וידי אדם מתנות כנפיהם. כללו ידי אדם, הא אוקימנא, דאינן (נ"א שרפים) רוזין וזיוון ואופנים. (כרובים וחסות ואופנים) כללו בגרפיין, וידין תזוות גרפייהו, לקבלא צלותין,

ולקבל בְּעַלֵי תְּשׁוּבָה. יְדֵי אָדָם, אֲתָרִים
וּמְקוֹמוֹת לְקַבֵּל בְּנֵי אָדָם בְּתַפְלוּתֵיהֶם
וּבְקִשּׁוֹתֵיהֶם, וּלְפָתַח פְּתָחִים לְקַבֵּל אוֹתָם, לִיחַד
וּלְקַשֵּׁר קִשְׁרִים וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹנָם.

787. וְהָאֲתָרִים וְהַמְקוֹמוֹת הֵלְלוּ שְׁנֵקְרָאִים יְדֵי
אָדָם, שְׁעוּמִדִּים לְבְנֵי אָדָם, אֵלֹו הֵם שְׁמוֹת
קְדוּשִׁים שְׁשׁוּלְטִים בְּכָל דִּרְגָה
וּדְרָגָה, (מַשׁוּם) שְׁבָהֶם נִכְנָסִים בְּנֵי אָדָם
בְּתַפְלוּתֵיהֶם וּבְבִקְשׁוֹתֵיהֶם בְּכָל הַשְּׁעָרִים
הָעֲלִיּוֹנִים, וּבָזֶה שׁוּלְטִים הַתַּחְתּוֹנִים לְמַעַלָּה.
וְסוּד זֶה – (תַּהֲלִים קִיט) יְדִידָה עֲשׂוֹנִי וְיִכּוֹנְנֹנִי,
וְאֵלֹו שְׁמוֹת קְדוּשִׁים.

788. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה נָטָה אֶת יָדְךָ עַל
הַשָּׁמַיִם (שְׁמוֹת ט). וְכִי אֵיךְ יָכֹל לְהָרִים יָדוֹ עַל
הַשָּׁמַיִם? אֵלֹא נָטָה – הִרְפֵּן, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (תַּהֲלִים יח) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ. הַמִּשְׁכָּה
לְמַעַלְהָ לְמִטָּה. יָדְךָ – מְקוֹמָךְ, מְקוֹם הַדְּרָגָה
שֶׁלְךָ שְׁאֵתָה שְׁרׁוּי בְּתוֹכָהּ, וְזֶה בְּסוּד הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ. וְכָל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים בְּסוּד הַשְּׁמוֹת
נוֹסְעִים וְעוֹמְדִים, וּבָהֶם נִכְנָסִים בְּנֵי אָדָם
לְהִיכָלוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְאֵין מִי שְׁיִמְחָה בִּידֵיהֶם.
אֲשֶׁרִי אוֹתָם שׁוֹדְעִים לְסִדֵּר אֶת יַחֲדֵי רְבוּנָם
כְּרֹאֵי וּלְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֶמֶת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִטְעוּ בְּסוּד
הָאֱמוּנָה.

789. בֹּא וּרְאֵה, בְּהִיכָלוֹת הֵלְלוּ יֵשׁ סוּד עֲלִיּוֹן
בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה, וּבְכֵל חַיּוֹת וּמִרְכָּבוֹת, כָּלֶם
מִשָּׁנִים זֶה מִזֶּה לְהַפְלִל אֵלֶּה בְּאֵלֶּה לְטוֹב
לְהַתְתַּקֵּן, וְסִימְנָךְ – (אֶסְתֵּר ב) וַיִּשְׁנֶה וְאֵת
נִעְרוֹתֶיהָ לְטוֹב. בְּשִׁבְעַת הַהִיכָלוֹת הֵלְלוּ
הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלִמְעֵלָה, כְּשֶׁנִּשְׁתַּלֵּם זֶה בְּזֶה וְנִכְנָסוֹת
תַּפְלוּת וּבִקְשׁוֹת שֶׁל מִי שְׁוֹדֵעַ לְסִדֵּר אוֹתָן,
לְהַתְתַּקֵּן לְמַעַלָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאֵת שִׁבְעַת
הַנְּעוֹרוֹת הָרֵאיוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ.

790. הַהִיכָל הָרֵאשׁוֹן – (יִשְׁעִיָּה מֵה) יוֹצֵר אוֹר
וּבוֹרָא חֲשָׁךְ. הָאוֹר שֶׁל הָאֵבֶן הַטּוֹבָה סְפִירוֹ,

וּלְקַבֵּל מֵאֲרִי הַתְּיוֹבָתָא. יְדֵי אָדָם אֲתָרִין וְדוּכְתִין,
לְקַבֵּל בְּנֵי נָשָׂא, בְּעִלּוּתֵיהוֹן וּבְעוֹתֵיהוֹן, וּלְאִפְתּוּזָא
פְּתוּזִין לְקַבֵּל לֹוֹן, לִיזוּדָא וּלְקִשְׁרָא קִשְׁרִין,
וּלְמַעַבְדֵי רַעוּתֵיהוֹן.

787. וְאֵלִין אֲתָרִין וְדוּכְתִין דְּאֶקְרוֹן יְדֵי אָדָם, הַקִּיּוּמִי
לְבְנֵי נָשָׂא, אֵלִין אֵינּוֹן שְׁמֵהוֹן קְדִישִׁין, דְּשְׁלִיטִין בְּכָל
דִּרְגָא וּדְרָגָא, (בְּגִין) דְּבִהוֹן עֲאֵלִין בְּנֵי נָשָׂא,
בְּעִלּוּתֵיהוֹן וּבְעוֹתֵיהוֹן, בְּכָל תַּרְעִין עֲלָאִין. וּבְרָא
שְׁלִטִין תַּתְּאִין לְעִילָא. וְרָא דָא, (תַּהֲלִים קִיט) יְדִידָה
עֲשׂוֹנִי וְיִכּוֹנְנֹנִי, וְאֵלִין שְׁמֵהוֹן קְדִישִׁין.

788. (שְׁמוֹת ט) וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה נָטָה אֶת יָדְךָ עַל
הַשָּׁמַיִם. וְכִי הֵיךְ יָכֹול לְאַרְמָא יְדִידָה עַל שְׁמֵיָא. אֵלֹא
נָטָה: אֶרְכִין. כְּמָה דָּאֵת אֱמֶר, (תַּהֲלִים יח) וַיֵּט
שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ, מִשְׁיִכּוֹ מוֹלְעִילָא לְתַתָּא. אֲתָרָהּ.
אֲתָרָא דְּדִרְגָא דִּילְכָּהּ, דָּאֵת שְׁאֲרֵי בְּגוּיָהּ, וְדָא בְּרָא
דְּשְׁמָא קְדִישָׁא. וְכָלֹא עֲלָאִי וְתַתְּאִי, בְּרָא דְּשְׁמֵהוֹן
נְטִילִי וְקִיּוּמִי. וּבָהוּ עֲאֵלִין בְּנֵי נָשָׂא לְהִיכָלִין עֲלָאִין,
וְכִית מֵאֵן דִּימְוִזִי בִּידֵיהוֹן. וְכָאִין אֵינּוֹן דִּידְעִין לְסִדְרָא
יזוּדָא דְּמֵאֲרִיהוֹן כְּדָקָא יֹאֵת, וּלְמִיָּהֶךְ בְּאֶרְזוֹ
קִשְׁיִט, בְּגִין דְּלֹא יִטְעוֹן בְּרָא דְּמֵהִיבְנוּתָא.

789. תָּא וַוִי, בְּהִיכָלִין אֵלִין, אֵית רָא עֲלָאֵה גֹו
מְהִיבְנוּתָא. וְכָלֹהוּ וַוִיוֹן רְתִיכִין, כְּלָהוּ מִשְׁנִיָּין דָּא מִן
דָּא, לְאֶתְכָלֹלֹא אֵלִין בְּאֵלִין לְטָב, לְאֶתְקָנָא.
וְסִימְנִיָּה (אֶסְתֵּר ב) וַיִּשְׁנֶה וְאֵת נִעְרוֹתֶיהָ לְטוֹב.
בְּשִׁבְעָה הִיכָלִין אֵלִין, שְׁלִימוֹ דְּעִילָא. כְּדֵי אֲשִׁתְּלִים
דָּא בְּדָא, וְעֵאלוּ צְלוּתִין וּבְעוֹתִין. דְּמֵאֵן דִּידְעִי
לְסִדְרָא לֹוֹן, לְאֶתְקָנָא לֹוֹן לְעִילָא. כְּמָה דָּאֵת
אֱמֶר (אֶסְתֵּר ב) וְאֵת שִׁבְעַת הַנְּעוֹרוֹת הָרֵאיוֹת לְתֵת
לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ.

790. הִיכָלָא קְדָמָאֵה. (יִשְׁעִיָּה מֵה) יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרָא
זוּשְׁרָה. זְהִירוֹ דְּאֵבֶן טָבָא סְפִירוֹ, דְּאֵבֶן טָבָא נְצִיץ

שאבן טובה נוצצת לשני צדדים, כמו שבארנו, לימין ולשמאל, אור וחשך. (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית, כלם אופנים וגלגלים, מלאה הארץ קנייך וגו'. המלך המרום לבדו מאז, השם הקדוש יאהדונוה"י, הכלל של השם הקדוש, שלם בשני שמות, וזהו שעולה באור ומתנשא מימות עולם.

791. ההיכל השני – אל ברוך גדול דעה, אורפניא"ל, (הסוד שכולל אותיות קטנות) שכולל הסודות של אותיות קטנות של אלפא ביתא. כאן הם שאומרים קדוש וברוך. וכאן היא הקדושה וברוך כבוד ה'. ההיכל השלישי – לאל ברוך נעימות יתנו.

792. ההיכל הרביעי – המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. משום שבאן מתגלגלים האורות והדינים של העולם. מי שהוא לחיים, מתקדש במקדש להתקיים בעולם באור הימין שנקרא אל, כמו שאמרנו.

793. ההיכל החמישי – ההיכל הזה נקרא אהבת עולם, וזהו משיכה של אהבה של ההיכל שנקרא אהבה, וזהו אהבת עולם אהבתנו ה' אלהינו, ברוך אתה ה' הבוחר בעמו ישראל באהבה, בסוד של א"ל שד"י.

794. ההיכל השישי – אמת ויציב ונכון וקיים. וצריכים שלא להפסיק בין היכלות אלו (לא לו). שהרי בהמשכת התפלה והרצון מתחברים באחד, ונקשרים אלה באלה בסוד השמות הקדושים ששולטים בכל אחד ואחד.

795. ההיכל השביעי – אדני שפתי תפתח. סוד הסודות בלחש, שלא נשמע הקול. כאן הוא רצון הלב, להתבונן ולהעלות רצון ממטה למעלה עד אין סוף, ולקשר שביעי בשביעי (וכל אחד באחד) זה בזה (ממטה למעלה), ואחר כך

לתרין סטריין, כמה (ר"נ ע"א) דאוקימנא לימינא ולשמאלא, אור וחשך. (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי' כלם בחכמה עשית, כלם אופנים וגלגלים, מלאה הארץ קנייך וגו'. המלך המרום לבדו מאז שמה קדישא יאהדונוה"י, כללא דשמה קדישא, שלים בתרי שמהן, ודא הוא סליק באורא, ומתנשא מימות עולם.

791. היכלא תניינא, אל ברוך גדול דעה, אורפניא"ל, (נ"א רזא אתון זעירין) דכליל רזין דאתון וזעירין דאלפא ביתא. הכא אינן דקאמרי קדוש וברוך. והכא איהו קדושה, וברוך כבוד יי'. היכלא תליתאה, לאל ברוך (מ"ו ע"ב) נעימות יתנו.

792. היכלא רביעאה המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. בגין דהכא מתגלגלין נהורין, ודינן דעלמא. מאן דאיהו לזוים, מתחדש במלקדמין, לאתקיימא בעלמא, בנהורא דימינא דאקרי אל כדקאמרן.

793. היכלא חמישיאה. היכלא דא אקרי אהבת עולם. ודא איהו משיכו דרוזימותא דהיכלא דאקרי אהבה, ודא היא אהבת עולם אהבתנו יי' אלהינו, ברוך אתה יי' הבוחר בעמו ישראל באהבה, ברזא דא"ל שד"י.

794. היכלא שתייתאה, אמת ויציב ונכון וקיים. ובעינן דלא לאפסקא בין היכלין אלין. (לא לו) דהא במשיכו דעלותא ורעותא מתובראן כוזדא, ואתקשראן אלין באלין, ברזא דשמהן קדישין דשליטין בכל זוד וזוד.

795. היכלא שביעאה, אדני שפתי תפתח, רזא דרזין בלזישו, ולא אשתמע קלא. הכא איהו רעותא דלבא, לאתכוונא ולסלקא רעותא מתתא לעילא, עד אין סוף, ולקשרא שביעאה

ממעלה למטה, למשך ברכות לכל העולמות ממקור החיים, (שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל השביעי העליון (וזה השכינה) ברצון הלב ובסתימת העינים של סוד האותיות של שבועה שמות עליונים קדושים.

בשביעאה, (וכלא חד בחד) דא בדא (נ"א מתתא לעילא) ולבתר, מעילא לתתא, לאמישכא ברכאן בכלהו עלמין, ממקורא דווי, (נ"א דאיהו שביעאה לעלאה) דאיהו היכלא שביעאה עלאה (ודא שכינתא) ברעוּתא דלכא, ובסתימו דעין, דרוא דאתון דשבע שמהן עלאין קדישין. (דף רס"א ע"א)

796. ההיכל השביעי העליון הזה, שהוא מקור החיים, זוהי הברכה הראשונה, וזהו ההיכל הראשון, ראשית הכל ממעלה למטה, ולטל השביעי מלמטה לחבר זה בזה, שביעי בשביעי. שהרי מזה שלמטה נכנס מי שנכנס להיכל העליון.

796. היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה ע"א) מקורא דווי, דא איהו ברכתא קמייתא. ודא איהו היכלא קדמאה, שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא שביעאה מתתא, לאתוּבְּרָא דא בדא, שביעאה בשביעאה. דהא מוהאי דלתתא, עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

797. וזהו סוד ברוך – רבוי של כל התחתונים, כלול בחיות ושרפים ואופנים, וכל ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים ששורה בתוכו בגניזה, ואז נקרא ברוך בכל הרבויים הללו והברכות והסודות שנשלמו בו.

797. ודא הוא רוא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך, רבויא דכלהו תתאי, כלילא בוויון ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויא דרוא דקדש הקדשים, דשריא בגיזה בגניו, וכדין אקרי ברוך, בכל אלין רבויין וברכאן, ורוא דאשתלימו בה.

798. את"ה – העטור של סתר האותיות, הכלל של כל כ"ב האותיות. וזהו א"ת. ה' שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס אותם לתוכו, וזהו א"ת ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז – את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתבונן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה.

798. את"ה, עטורא דסתימו דאתון, כללא דכלהו כ"ב אתון. ודא הוא א"ת. ה' דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגיזה, ודא איהו א"ת ה'. וכד איהו בשלימו בההוא (רל"ו ע"ב) נהר דאזיז בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רוא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רוא ברוך אתה, ובעי לאתכוּנָא בהאי רוא, ולקשרא רעוּתא בהאי רוא.

799. יי אלהינו – זהו קשר ויחוד של המלך העליון למעלה. בזה, בשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

799. יי אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

800. ואלהי אבותינו – זהו סוד האבות לברך אותה. וזהו סוד אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. כמו שהנערה הזו לא נעזבת מהתחתונים, כך גם לא נעזבת מהאבות לעולמים. היא אחוזה בהם (לשמר אותם ולעטר אותה) לעטר אותה.

801. ומשום שהתברכה מכל אחד מהם, צריך להזכירה על כל אחד ואחד. ואחר כך יתכנסו כלם בחבור אחד (לתוך מעי אמא) ומתעטרים עמה. האל הגדול הגבור והנורא – הרי כלם באחד לעלות למעלה בראשונה ממעלה למטה, ועכשיו ממטה למעלה, להכליל אותם עמה. שפיון שאמר האל הגדול הגבור והנורא, כלם כלולים בה. ואז – אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל. וזהו כלל הכל.

802. וזוהר חסדי אבות – שהשתהו עמה (שנמצאו כאחד) ונכנסו למעיה והתברכו שם. ואחר כך שורה אותם ומוציא אותם בשם מתברכים מתוכה. ובאותה השתחויה שאומר ברוך אתה ה' מגן אברהם, כאן יוצאים כלם בכלל, שהרי בימינו כלם מתברכים בראוי.

803. בא וראה, ההיכל השביעי הזה סוד המלך העליון, ומתעטרים בו האבות, כמו שאמרנו, ונכללו בו. ועד עכשיו נכללו, וצריך להוציא אותם הוא ההיכל הזה, וכשמוציא אותם מברכים (מתברכים) משום הנערה הזו, אז היא אוחות בהם בכל אותן הברכות. ואף על גב שהרי נכללו היכלות בהיכלות, עכשיו נאחזו באותן ברכות באחד, וכשאומר מלך עוזר ומושיע ומגן, אז מוציאה אותם מברכים.

804. וזהו היכל אחד השביעי בסוד השם הקדוש העליון בוכ"ו, 'ברכה' וחסד 'כח' וימשפט, הכלל הסוד (של תי), והסוד הזה הוא

800. ואלהי אבותינו: דא רזא דאבהן, לברכא לה. ודא איהו רזא, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. כמות דהאי נערה לא אשתבקת מתתאי, הכי נמי לא אשתבקת מאבהן לעלמין. איהו אחוזה בהון (נ"א לנטרא לון ולעטרא לה) לעטרא לה.

801. ובגין דאתברכא מכל זוד מנהון, בעי לאדברא לה על כל זוד וזוד. ולבתר יתכנשון כללו בזבורא וזא, (ס"א לגו מער דאמא) ומתעטרי בהדה, האל הגדול הגבור והנורא, הא כללו כזוא, לסלקא לעילא בקדמיתא מעילא לתתא והשתא מתתא לעילא. לאכלא לון בהדיה דכיון דאמר האל הגדול הגבור והנורא כללו כלילן בה. וכדין, אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל. ודא כללא דכלא.

802. וזוהר חסדי אבות, דאשתהו בהדה (דאשתכחן כחדא) ועאלו במעיה, ואתברכו תמן. ולבתר שארי לון ואפיק לון כד אינן אתברכאן מנהו. ובההיא השתחויה דאמר ברוך אתה ה' מגן אברהם, הכא נפקי כללו בכללא, דהא בימינא כללו מתברכאן כדקא וזוי.

803. תא וזוי, היכלא שביעאה דא, רזא דמלכא עלאה, ומתעטרין ביה אבהן כדקאמרן, ואתכלילו ביה. ועד השתא אתכלילו, ובעי לאפקא לון, איהו היכלא דא, וכד אפיק לון מברכאן, (נ"א מתברכאן) בגין האי נערה, כדין איהי אחוזה בהו בכל אינן ברכאן. ואף על גב דהא אתכלילו היכלין בהיכלין, השתא אתאחזו באינן ברכאן כזוא, וכד אמר מלך עוזר ומושיע ומגן, כדין אפיק לון מברכאן.

804. והאי, איהו זוד היכלא שביעאה, ברזא דשםא קדישא עלאה, בוכ"ו. 'ברכה' וחסד 'כח' וימשפט,

הסוד (שהיא) של אהי"ה, הכלל של הכל. משום שהאותיות הללו הן כלל של הכל, משום שהאותיות הללו הוציאו את אלה (אותם) שייצאו מהן, הכלל של האבות, וזהו שמתחברת עמן, שנקראת ברכה.

805. כיון שאמר ברוך אתה ה' מגן אברהם, הרי היא אותות ברכות מהם בסוד ההיכל החמישי אהבה, שהוא ימין, והוא חמישי, להתקשר באהבה של הברכות של הימין. וכך צריך, ממעלה למטה להתברך. בראשונה נכללו היכל בהיכל כפי שאמרנו, ועכשיו נוטלים ברכות שימצאו אלה לפני אלה. ואף על גב שיש מי שנוטל (שנוטל) בראשונה, כיון שנמצאו מצד הימין ברכות, בהיכל החמישי מתחיל להאחו.

806. ואחר כך בצד השמאל, בסוד זה אתה גבור. וזהו חבור של אתה וגבור, שני דינים. וכיון שנמשכות הברכות, נכלל ברחמים, ונמצא באותו הצד הכל באחד, וזהו מחיה מתים, סומך נופלים ורופא חולים וכו'.

807. וזהו בסוד השם הקדוש שנקרא אכד"ט"ם, סוד הוא באותיות השם שנקרא אלהי"ם. משום שהאותיות הללו עולות להתעטר למעלה, ומוציאות אותן אלו להקרא בהם, ועולות להתעטר למעלה אלהים חיים, וגורע באותיות. לאחד בגרועות. ומכאן להתפשט למטה, לשל מתוך האותיות האחרות האלו ולעלות מהאותיות הללו לשם של אלהים.

808. כיון שנמשכות האותיות בחמישי וברביעי ממעלה כפי שאמרנו, מתחיל ואחז ברכות מהאמצע של הכל, מההיכל הששי,

כלל ר"א (נ"א דרזא) (כלא) ור"א דא, הוא ר"א (ס"א דאיהי) דאהי"ה כלל דכלא. בגין דאלין אתון כלל דכלא. בגין דאלין אתון, אפיקו אלין (ס"א לון) דנפקו מנייהו, כלל דאבהן, ודא איהו דמתנוברא בהדייהו, דאקרי ברכה.

805. כיון דאמר ברוך אתה יי' מגן אברהם, הא אוזידת ברכאן מנייהו, בר"א דהיכלא וזמישאה אהבה, דאיהו ימינא, ואיהו וזמישאה, לאתקשרא ברוזימו דברכאן דימינא. והכי אצטריך, מעילא לתתא לאתברכא. בקדמיתא אתכללו היכלא בהיכלא כדקאמרן, והשתא נטלי ברכאן לאשתכחא אלין מקדמת אלין. ואף על גב דאית דנטיל (ס"א דאתנטיף) בקדמיתא. כיון דאשתכחו מסטרא דימינא ברכאן, בהיכלא וזמישאה שארי לאוזדא.

806. ולבתר בסטר שמאלא, בר"א דא אתה גבור. והאי איהו וזבורא אתה וגבור, תרין דינין. וכיון דאתמישכאן ברכאן, אתכליל ברוזימו, ואשתכחו בההוא סטרא כלא כוזדא, ודא הוא מוניה מתים סומך נופלים ורופא חולים וכו'.

807. ודא איהו בר"א דשמה קדישא דאקרי אכד"ט"ם, ר"א איהו באתון דשמה דאקרי אלהי"ם. בגין דאלין אתון סלקין לאתעטרא לעילא, ואפיקו להו אלין לאתקרי בהון, וסלקין לאתעטרא לעילא אלהים זינים, וגרע באתון, לאוזדא בגריעו. ומהכא (דף רס"א ע"ב) אתפשט לתתא, לנטילא מגו אלין אתון אוזרנין, ולסלקא מאלין אתון, לשמה דאלהים.

808. כיון דאתמישכאן אתון בזמישאה ורביעאה מעילא כדקאמרן, שארי ואוזיד ברכאן מאמצעיתא דכלא, מהיכלא שתיתאה, ואוזיד ברכאן בהאי

וּבְהָאֵי. וּבְגִין כֶּךָ (בכלא אתה קדוש ואתכליל) אֶתְהָ קְדוּשָׁה, אֶתְכִלִּיל אֶתְהָ בְּקְדוּשָׁה.

809. וְשִׁמְךָ קְדוּשָׁה, כִּיֹּן דְאָמַר אֶתְהָ קְדוּשָׁה, אֲמַאי וְשִׁמְךָ קְדוּשָׁה, הִיֵּינוּ שֵׁם, הִיֵּינוּ אֶתְהָ. אֶלָּא הָא תַּנְיִנָן, בְּכָל אֶתְר דְּאִשְׁתַּכּוּז יִזְוּדָא וְקִשְׁוֹרָא, בְּעֵינָן (קל"ג ע"א) קְדוּשָׁה, וְתוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה, וְהָהוּא תוֹסַפֶּת עֲקָרָא הוּא יִתִּיר מִכָּלָא. וּבְגִין כֶּךָ, בְּכֻלְהוּ כְּתִיב אֶתְהָ, וְכֹל יִתִּיר, וְהֵכָא בְּהָאֵי אֶתְר, אֲמַר קְדוּשָׁה, וְתוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה. אֶתְהָ קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, וְשִׁמְךָ קְדוּשָׁה תוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה. וְקְדוּשִׁים בְּכָל יוֹם: אֱלוֹ שְׁאָר קְדוּשִׁין עֲלָאִין, דִּי בְּכָל הַיּוֹם וְהַיּוֹם, דְּמוֹתִּקְדָּשִׁי מִהָאֵי תוֹסַפֶּת. בְּגִין דְּקְדוּשָׁה קְמוּיָתָא אִיהִי לָהּ, וְתוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה, לְאֶתְקִדָּשָׁא כָּל אִינוּן שְׁאָר דְּקִאֲמִרָן.

809. וְשִׁמְךָ קְדוּשָׁה, כִּיֹּן דְאָמַר אֶתְהָ קְדוּשָׁה, אֲמַאי וְשִׁמְךָ קְדוּשָׁה, הִיֵּינוּ שֵׁם, הִיֵּינוּ אֶתְהָ. אֶלָּא הָא תַּנְיִנָן, בְּכָל מְקוֹם שְׁנַמְצָא יִחוּד וְקִשְׁוֹר, צְרִיכִים קְדָשָׁה וְתוֹסַפֶּת קְדָשָׁה, וְאִתְהָ תוֹסַפֶּת הָעֲקָרָא הוּא יִתִּיר מִכָּלָא. וּבְגִין כֶּךָ, בְּכֻלְהוּ כְּתִיב אֶתְהָ, וְכֹל יִתִּיר, וְהֵכָא בְּהָאֵי אֶתְר, אֲמַר קְדוּשָׁה, וְתוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה. אֶתְהָ קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, וְשִׁמְךָ קְדוּשָׁה – תוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה. וְקְדוּשִׁים בְּכָל יוֹם – אֱלוֹ שְׁאָר הַקְדוּשִׁים הָעֲלִיּוֹנִים שְׁבָכָל הַיּוֹם וְהַיּוֹם, דְּמוֹתִּקְדָּשִׁי מִהָאֵי תוֹסַפֶּת. בְּגִין דְּקְדוּשָׁה קְמוּיָתָא אִיהִי לָהּ, וְתוֹסַפֶּת קְדוּשָׁה – לְקִדְשָׁא כָּל אִינוּן שְׁאָר דְּקִאֲמִרָן.

810. וְאַחַר כֶּךָ הִכַּל מִתְקַדָּשׁ מִלְמַעְלָה, וּמִכָּל הָאֲבוֹת, נִקְשָׁר בְּקִשְׁרָא אֶחָד, וְהִינוּ בְּרוּךְ אֶתְהָ ה' הָאֵל הַקְדוּשׁ. כֹּאֵן הִכַּל קִשְׁרָא אֶחָד, מִשּׁוּם שְׁאוּמַר בְּרוּךְ אֶתְהָ ה' הָאֵל הַקְדוּשׁ. וְעַל בֶּן נִקְרָא צְרוּר וְקִשְׁרָא שֶׁל הִכַּל בְּיָחִיד אֶחָד. אֲשֶׁר חִלְקוּ שֶׁל מִי שִׁידַע לְסִדָּר אֶת שְׁבָחוֹ שֶׁל רַבּוֹנוֹ בְּמִקּוֹם שְׁצָרִיף. עַד כֹּאֵן הִדְבְּקוֹת וּבִרְכוֹת וְקִדְשָׁה בְּאֶחָד בְּאֲבוֹת.

810. וְאַחַר כֶּךָ הִכַּל מִתְקַדָּשׁ מִלְמַעְלָה, וּמִכָּל הָאֲבוֹת, נִקְשָׁר בְּקִשְׁרָא אֶחָד, וְהִינוּ בְּרוּךְ אֶתְהָ ה' הָאֵל הַקְדוּשׁ. כֹּאֵן הִכַּל קִשְׁרָא אֶחָד, מִשּׁוּם שְׁאוּמַר בְּרוּךְ אֶתְהָ ה' הָאֵל הַקְדוּשׁ. וְעַל בֶּן נִקְרָא צְרוּר וְקִשְׁרָא שֶׁל הִכַּל בְּיָחִיד אֶחָד. אֲשֶׁר חִלְקוּ שֶׁל מִי שִׁידַע לְסִדָּר אֶת שְׁבָחוֹ שֶׁל רַבּוֹנוֹ בְּמִקּוֹם שְׁצָרִיף. עַד כֹּאֵן הִדְבְּקוֹת וּבִרְכוֹת וְקִדְשָׁה בְּאֶחָד בְּאֲבוֹת.

810. וְאַחַר כֶּךָ הִכַּל מִתְקַדָּשׁ מִלְמַעְלָה, וּמִכָּל הָאֲבוֹת, נִקְשָׁר בְּקִשְׁרָא אֶחָד, וְהִינוּ בְּרוּךְ אֶתְהָ ה' הָאֵל הַקְדוּשׁ. כֹּאֵן הִכַּל קִשְׁרָא אֶחָד, מִשּׁוּם שְׁאוּמַר בְּרוּךְ אֶתְהָ ה' הָאֵל הַקְדוּשׁ. וְעַל בֶּן נִקְרָא צְרוּר וְקִשְׁרָא שֶׁל הִכַּל בְּיָחִיד אֶחָד. אֲשֶׁר חִלְקוּ שֶׁל מִי שִׁידַע לְסִדָּר אֶת שְׁבָחוֹ שֶׁל רַבּוֹנוֹ בְּמִקּוֹם שְׁצָרִיף. עַד כֹּאֵן הִדְבְּקוֹת וּבִרְכוֹת וְקִדְשָׁה בְּאֶחָד בְּאֲבוֹת.

811. מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה, קִיּוּמִין שְׁאֵלְתִּין וּבְעוּתִין. שִׁירוּתָא דְּבָעִי בְּרָ נָשׁ לְמִשְׁאֵל, לְמַנְדַּע בְּמִלְכִין דְּמִאֲרִיָּה, בְּגִין לְמַזְוִי תִּיאֻבְתִּיָּה לְגַבִּיָּה, וְכֹל אֶתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ. בְּגִין דְּבָעִי בְּרָ נָשׁ לְאִשְׁתַּתְּפָא בְּקְדוּשָׁה דְּשִׁמְא קְדִישָׁא עֲלָאָה, לְאֶתְעַטְרָא בֵּיתָהּ, וְאִיהִי שְׁמָא דְּבִרְכָאֵן וְקְדוּשִׁין, כּוּזָּו. רָזָא דְּשִׁמְא קְדִישָׁא יְדוּדָא דְּאִיהִי קְדִישָׁה בְּקְדוּשָׁה. וְאֵלִין אֶתְוֹן (אֲחֵרִין) אֲפִיקוּ מִנִּיהָ הִנֵּי אֶתְוֹן אֲוֹרִינִין, וּבִירָא דְּהִנֵּי, כּוּזָּבִירָא דְּדָכֵר בְּגִיָּקָא. וְהִנֵּי קְדִישִׁין עֲלָאִין, רָזָא דְּקְדוּשָׁה.

811. מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה, קִיּוּמִין שְׁאֵלְתִּין וּבְעוּתִין. שִׁירוּתָא דְּבָעִי בְּרָ נָשׁ לְמִשְׁאֵל, לְמַנְדַּע בְּמִלְכִין דְּמִאֲרִיָּה, בְּגִין לְמַזְוִי תִּיאֻבְתִּיָּה לְגַבִּיָּה, וְכֹל אֶתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ. בְּגִין דְּבָעִי בְּרָ נָשׁ לְאִשְׁתַּתְּפָא בְּקְדוּשָׁה דְּשִׁמְא קְדִישָׁא עֲלָאָה, לְאֶתְעַטְרָא בֵּיתָהּ, וְאִיהִי שְׁמָא דְּבִרְכָאֵן וְקְדוּשִׁין, כּוּזָּו. רָזָא דְּשִׁמְא קְדִישָׁא יְדוּדָא דְּאִיהִי קְדִישָׁה בְּקְדוּשָׁה. וְאֵלִין אֶתְוֹן (אֲחֵרִין) אֲפִיקוּ מִנִּיהָ הִנֵּי אֶתְוֹן אֲוֹרִינִין, וּבִירָא דְּהִנֵּי, כּוּזָּבִירָא דְּדָכֵר בְּגִיָּקָא. וְהִנֵּי קְדִישִׁין עֲלָאִין, רָזָא דְּקְדוּשָׁה.

812. אלין אתון אורגין אקרון ט"ל. טל השמים. רוא דוושפנא דאתון דיליה, בגין דהכא לתתא, קיימן כל מלין בוושפנא, ולא (ט"ו ע"ב) ווושפנא, אלא לסיגרא. ובגין כך בעי לאתקשרא בקדושה דמאריה, ולא יתפרש בר נש מניה. וכד שאיל, שירותא דשאלתין למנדע למאריה, לאוואה דתיאובתיה לגביה. מכאן ולהלאה, יתפרש זעיר זעיר, וישאל שאלתיו מה דאצטרך לשאלא.

813. וכל שאלותיו יהיו, לבתר דיסדר סדורא דא דקאמרן. כגוןא דא, כל שאלותיו יהיו בתנוגנים ובעותין לקמי מאריה, ולא יצדיק (ו"א) ירחיק גרמיה מניה. ופאה וולקיה, מאן דינדע לסדרא סדורא דא, למהך בארוז מישר, כדקא וווי.

814. כגוןא דאתאורא אשא במיא, ומיא באשא. דרום בצפון, וצפון בדרום. מורוז במערב, ומערב במורוז. הכי נמי אתקשר כלל כוודא, ויוודא אשתלים דא בדא.

815. וכל אינן דינדעין לסדרא צלותהון כדקא יאות, לאתפללא הני היכלין אלין באלין, ולא אתקשרא דא בדא. האי בר נש אתקשר בהו, וקריב ליה לאתפללא בהו. שאלתא שאיל ויהיב ליה. ופאה וולקיה בהאי עלבא, ובעלבא דאתי.

816. בתר דסיים שאלתין וגופא שלים בכל סטרין בווודא דלכא ואיהו שאיל וסיים שאלתין. יהדר לאמשכא ברכאן ווודואן לתתא, ברוא דהיכלא תליתאה, לאמשכא לתתא, ודא הוא רצה יי אלהינו בעמ"ק ישראל"ל. האי איהו (נ"א בגין) דמעמדות אינן סמכין דגופא. שירותא לתתא מן גופא תרין ירכין, עד דמטי לברכין.

812. האותיות האחרות הללו נקראות ט"ל. טל השמים. סוד החשבון של האותיות שלו, משום שבאן למטה עומדים כל הדברים בחשבון, ולא חשבון, אלא ללכנה. ומשום כך צריך להתקשר בקדשת רבוננו, ולא יפרד אדם ממנו. ובשואל, ראשית השאלות להכיר את רבוננו, להראות שתשוקתו אליו. מכאן והלאה יפרד מעט מעט, וישאל שאלתו מה שצריך לשאל.

813. וכל שאלותיו יהיו אחר שיסדר את הסדור הזה שאמרנו. כמו כן כל שאלותיו יהיו בתנוגנים ובקשות לפני רבוננו, ולא יצדיק (ירחיק) עצמו ממנו. אשרי חלקו של מי שידע לסדר סדור זה, ללכת בדרך ישרה בראוי.

814. כמו שהאש נאחזת במים, ומים באש. דרום בצפון, וצפון בדרום. מזרח במערב, ומערב במזרח. כך גם מתקשר הכל באחד, והיחוד נשלם זה עם זה.

815. וכל אותם שידעו לסדר תפלתם בראוי, לכלל את ההיכלות אלו באלו ולקשר זה בזה, האדם הזה נקשר בהם ומקרב להכלל בהם. שאלה הוא שואל, ונותנים לו. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא.

816. אחר שסיים הבקשות והגוף שלם בכל הצדדים בשמחת הלב והוא שאל וסיים את הבקשות, יחזר להמשיך למטה ברכות ושמחות בסוד ההיכל השלישי, להמשיך למטה, וזה הוא רצה ה' אלהינו בעמ"ק ישראל"ל. זהו (משום) שמעמדות הם התומכים של הגוף. הראשית למטה מן הגוף שתי ירכים, עד שמגיעים לברכיים.

817. ואלו הם סוד המעמדות שעומדים על הקרבן. וכאן הוא סוד של ראשיתם של שתי הירכים מלמעלה עד לברכים, חבור הנביאים. והמראות בסוד האותיות של השם הקדוש שנקרא (צבא"ת בא"ת ב"ש) השתפ"א. שהוא סוד השם שנקרא צבאות. זה עולה וזה יורד. זה נביאים וזה מראות.

818. וכאן הוא סוד עליון של הבריתות שאמרנו, וכשמגיע אדם לברכים, יכרע ברוך אתה ה' המחזיר שכנתו לציון, והרי כאן חזרו הבריתות למשנה והתברכו באחד.

819. בהיכל השני למטה, שנפקדו בו הנשמות לעלות, להראות במראה החלום. מודים – לברע ברבים, להודות על הנשמות, כמו שאומרים על נשמותינו הפקודות, (כיון שנשאל מאדוני) (ס"א היכל שני להמשיך ברכות למטה מודים אנחנו לה, והיכל זה הוא שנפקדות בו הנשמות לעלות להראות במראה החלום. כאן צריך בן אדם לברע ברבים להודות על הנשמות, וזהו על נשמותינו הפקודות) עד שמגיע להשוב שמך ולך נאה להודות.

820. וזהו תוף סוד השם הקדוש שנקרא ב"ם במוב"ן. זה נקרא אל אלהים, שהוא בסוד עליון. (יהושע כב) אל אלהים יהו"ה הוא ידע. הכלל של האותיות האחרות הללו שיוצאות מהם, (וכאן הוא סוד אחד שקל הירכים מברכות) ולמטה סוד החלום. הסוד לאותו מקום להכניס בהם נשמות. וצריכים להמשיך בברכות הללו כדי למצא מנוחה בעולם הזה ובעולם הבא.

821. ההיכל התחתון למטה – שים שלום טובה וברכה. כאן הוא כלל השלום. שלום למעלה, שלום למטה, שלום לכל הצדדים, שלום בפמליא של מעלה, שלום בפמליא של מטה,

817. ואלו אינן רוא דמעמדות, דקיימי על קרבנא. והכא איהו רוא שירותא דתריין ירכין מלעילא, עד ברכין, וזבורא דנביאים. ומראות, ברוא דאתון דשםא קדישא, דאקרי (צבאו"ת בא"ת ב"ש) השתפ"א. דאיהו רוא דשםא דאקרי צבאות. דא סליק, ודא נזיית. דא נביאים, ודא מראות.

818. והכא איהו רוא עלאה דבריית דקאמרן, וכד מטי אינשי לברכין, יכרע ברוך אתה ה' המחזיר שכנתו לציון, והא הכא אהדרו ברייתו (רנ"ז ע"ב) לכתובתין ואתברכאן פוודא.

819. היכלא (דף רס"ב ע"א) תנינא לתתא, דאתפקדו ביה נשמותין לסלקא, לאתזוזא בוזיו (רנ"ח) דזולמא. מודים, לאכרעה ברכין, לאודא על נשמותין, בדקאמרן על נשמותינו הפקודות, (כיון דאשתאיל ממאריה) (ס"א היכלא תנינא לאמשכא ברכאן לתתא מודים אנחנו לך והאי היכלא איהו דאתפקדו ביה נשמותין לסלקא לאתחזא בחיזו דחלמא. הכא בעי בר נש לאכרעא ברכין לאודעא על נשמותין ודא הוא על נשמותינו הפקודות) עד דמטי להטוב שמך ולך נאה להודות.

820. ודא הוא גו רוא דשםא קדישא, דאקרי ב"ם במוב"ן. דא אקרי אל אלהים, דאיהו ברוא עלאה. (יהושע כב) אל אלהים יהו"ה הוא ידע. כלל דאלין אתון אזורין דנפקי מנייהו, (ד"א והכא איהו רוא חדא דכולהו ירכין מברכין) ולתתא, רוא דזולמא. רוא לההוא אתר לאעלא בהו נשמותין. ובעינן לאמשכא בהני ברכאן, בגין לאשכחא זייוזא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

821. היכלא תתאה לתתא, שים שלום טובה וברכה. הכא איהו כלל דשלום. שלום לעילא, שלום לתתא, שלום לכל סטריין, שלום בפמליא דלעילא, שלום בפמליא דלתתא, והיכלא דא איהו

וההיכל הזה הוא פמליא של מטה. (שהוא היכל שלמטה, וזה בחבור וכו') בחבור אחד בפמליא (בהיכל) של מעלה. ומכאן שופע לכל אותם התחתונים שבחוץ.

822. וכן נכלל ונרשם הכל באחד, מעלה ומטה, באור אחד, להשתלם שם מלא, ה' אלהים. השם הזה שהוא שלם בכל אותם ההיכלות, בכל אותם האורות העליונים שהיו כלם אחד. (שים שלום טובה וברכה)

823. האדם הזה, בשנשאל מההיכל הזה לצאת החוצה, ישים עצמו כמי שיוצא מחברת המלך ומתוך היכלו, וינמיק את עצמו לפניו. אבל ישמח את עצמו, שהרי הוא ראשון לטל עטרה של משיכת הברכות ששופעות מיחוד של רבוננו. זהו הבן שהוא מהיכל המלך, שהרי בשעה הזאת שיוצא מלפני המלך, והכל קשור בכל הצדדים הללו בקשר של יחוד וברכות וקדושה ותוספת קדושה. הקדוש ברוך הוא קורא לפמליא של מעלה, ואומר להם: כתבו על אדם פלוני הזה, מאותם שנקראים חושבי שמו.

824. מי הם חושבי שמו? אותם שחושבים ומכונים בסוד של שמו, ליחד היכלות בהיכלות, לקשר קשרים וליחד את כלם ביחוד אחד. ואלו הם חושבי שמו, כמו שנאמר (מלאכי ג) ולחשבי שמו. אז בותבים אותו, ונרשם ונודע למעלה, והוא (נרשם) נשלם למעלה ולמטה.

825. ומי שקרב לפני רבוננו ומתפלל תפלות, ולא השלים את היחוד, ולא חושש לכבוד רבוננו לקשר קשרים כמו שאמרנו, טוב לו שלא נברא, והקדוש ברוך הוא אומר: (ירמיה כב) כתבו את האיש הזה עירי גבר לא יצלח בימיו. וזהו (משלי כח) גזל אביו ואמו.

פמליא דלתתא. (ס"א דאיהו היכלא דלתתא ודא בחבורא וכו') בוזבורא וזדא בפמליא (נ"א בהיכלה) דלעילא. ומהכא נגיד לכל אינן תתאי דלבר.

822. והכא אתכליל ואשתלים כלא כוזדא, עילא ותתא, בנהירו וזדא, לאשתלמא שם מלא, יי אלהים. שם דא דאיהו שלם, בכל אינן היכלין, בכל אינן נהורין עלאין, למהוי כלהו וזד. (שים שלום טובה וברכה)

823. האי בר נש, כד אשתאיל מהיכלא דא לנפקא לבר. ישוי גרמיה, כמאן דנפיק מוזבורתא דמלכא, ובגזו היכליה, וימאיק גרמיה קמיה. אבל יוזדי גרמיה, דהא קדמאה איהו, לנטלא עטרא דמשיכו דברכאן דנגדין מיוזדא דמאריה. דא איהו בר, דאיהו מהיכלא דמלכא. דהא בהאי שעתא דקא נפיק מקמי מלכא, וכלא קשיר בכל הגי סטרין, בקשורא (קט"ז ע"א) דיוזדא, וברכאן, וקדושה, ותוספת קדושה. קודשא בריך הוא קרי לפמליא דלעילא, ואמר לון, כתובו להאי בר נש פלגיא, מאינן דאקרון וזשבי שמו.

824. מאן וזשבי שמו. אינן דמוזשבי ומכוונין ברזא דשמיה, ליוזדא היכלין בהיכלין, לקשרא קשרין, וליוזדא כלהו מיוזדא וזדא. ואלין אינן וזשבי שמו, כמה דאת אמר (מלאכי ג) ולזשבי שמו. כדן אכתבו ליה, ואתרשים ואשתמוזדע לעילא, (ואתרשים) ואשתלים איהו לעילא ותתא.

825. ובאן דקריב קמי מאריה, וצלי צלותיה, ולא אשלים יוזדא, ולא זוייש על יקרא דמאריה, לקשרא קשרין כדקאמרן, טב ליה דלא אברי. וקודשא בריך הוא אמר (ירמיה כב) כתבו את האיש הזה עירי גבר לא יצלח בימיו. ודא איהו (משלי כח) גזל אביו ואמו.

826. כאן נשלם הכל, למעלה ולמטה, סוד השם הקדוש שולט למעלה, מצפ"ן מצפ"ן. (שמות לד) ה' אל רחום וחנון. כאן הוא סוד השם הקדוש הזה להתקדש באותיותיו בבית עשרה, ואותיות אחרות בקדשת היחידי בתפלה. אחר ששים, עומד על רגליו (לכפר) להודות על חטאיו, כדי שלא יהיה פתחון פה לצד האחר להסטיין עליו, ונכנע לפניו. ונעמד בקימו להתברך מבית המלך.

827. ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתכונן בכל כראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גוזר – והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביו ואמו ותגל יולדתו. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא. ((אסתר ב) בערב היא באה, הינו

828. כתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדשה ותוספת קדשה שנוטל, כמו שנאמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, שמחלקת חלק לכלם, ואפלו לצד האחר חלק לבדו.

829. וסוד זה סוד לבני האמונה. החלק של הצד האחר כל אותן עברות וכל אותם חטאים של אותו אדם שקשר את קשר היחוד, שהתנודה עליהם, כלם שורים על הצד האחר, והם חלק ונחלה של הצד האחר הטמא. ואם לא מודה עליהם, נמצא מקטרג ויכול לו.

826. הכא אשתלים כלל לעילא ותתא, רזא דשמיא קדישא שליטא לעילא. מצפ"ן מצפ"ן. (שמות לה) יי' אל רחום וחנון. הכא איהו רזא דשמיא קדישא דא, לאתקדשא באתווי בבי עשרה, ואתוון אזורנין בקדושה דיזידאי בצלותא. בתר דסיים, קאים על רגליו, (נ"א לכפרא) לאודאה (ק"כ ע"ב) על זוובוי, בגין דלא יהא פטרא דפומא לסטרא אזורא, לאסטאה ליה, ואתכפא קביה. ויקום בקיוביה לאתברכא מבי מלכא.

827. וזכאת זולקיה מאן דאתקדש בהאי זיונא בצלותא בדקאמרון, וקשר קשרין, ויזוד יזודין, ויתכון בכלל בדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גוזר ואיהו מבטל. על דא כתיב (משלי כג) ישמוז אביו ואמו ותגל יולדתו. אית ליה זולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי. ((אסתר ב) בערב היא באה היינו)

828. כתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מזההו רבויא דברכאן, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יזולק שלל, דפליגת זולקא לכלא, ואפילו לסטרא אזורא זולקא בלזוזדהא.

829. ורזא דא, רזא לבני מדימונתא. זולקא דסטרא אזורא מסאבא, כל אינון זוזבין, וכל אינון זוטאין, דההוא בר נש דקשר קשרין דיזודא, דאתנודה עליהו, כלהו שריין עליה דסטרא אזורא. ואינון זולקא ואזוסנתא דסטרא אזורא מסאבא. (דף רס"ב ע"ב) ואי לא אודי עליה, אשתכוז מקטרגא ויכיל ליה.

830. ואם מודה על כל חטאיו באותה תפלה, שקושר קשרי היחוד והתברכו עליונים ותחתונים. ומאותו החלק של הצד האחר, כל אותם עבדות וחטאים שהודה עליהם, נוטל אותם לחלקו. וסוד זה השעיר, שכתוב (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונות וגו', וכתוב ונשא השעיר וגו'. זהו חלקו וגורלו ונחלתו. ואם אותו אדם שב לסרחון חטאיו – אוי לו! שאת כלם נוטל מאותו הצד האחר בעל פרחו של אותו הצד. ומתוך שנוטל אותם מהצד הזה בעל פרחו של אותו הצד, אז הוא מרע לו, והופך אליו למקטרג ומקטרג לו. וכשמודה עליהם, נוטל אותם אותו הצד האחר, והוא חלקו וגורלו.

831. והסוד הזה, כך גם הקרבן – שצריך להודות על אותו הקרבן כל עונותיו וחטאיו, לתת חלק למי שצריך. כל הקרבן לזה הצד חלק הקדשה ורצון הקדשה. ולצד הזה אותו חלק של אותם עונות וחטאים שנתנו בהודאה על אותו בשר הקרבן, בכתוב (משלי כה) אם רעב שנאף האכילו לחם וגו', כי גחלים אתה חתה וגו'. וסימנך – (אסתר ה) יבא המלך והמן אל המשתה. אשרי הוא מי שידע דרכו ללכת בדרך אמת.

832. וכל מי שלא יודע לסדר את שבח רבונו, טוב לו שלא נברא, משום שצריך תפלה שהיא שלמה למעלה, (משום שצריך תפלה) מתוך מחשבה ורצון הלב וקול ודברי השפתיים, לעשות שלמות וקשר ויחוד למעלה, כמו שהוא למעלה. כמו שיוצאת שלמות ממעלה למטה, כך דרך ממטה למעלה לקשר קשר בראוי.

833. הסוד לחברים שילכו בדרך ישרה – מחשבה ורצון וקול ודבור. אלו הארבעה

830. ואי אודי על כל זובוי, בההיא צלותא, דקשרי קשרין דיזוודא, ואתברכאן עלאי ותתאי. ומההוא זולקא דסטרא אזורא, כל אינן זובין וזטאין דאודי עליהו, נטלא לון לזולקיה. ורזא דא שעיר. דכתיב, (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונות וגו', וכתיב ונשא השעיר וגו', דא הוא זולקיה וערביה ואזוסנתייה. ואי ההוא בר נש תב לסרוני דיזובוי, ווי ליה, דכלהו נטיל לון מההוא סטרא, בעל כרוזיה דההוא סטרא. ומגו דנטיל לון מהאי סטרא בעל כרוזיה דההוא סטרא, כדין אבאיש ליה, ואתהכף עליה מקטרגא, וקטריג ליה. וכד אודי עלוי, נטיל לון ההוא סטרא אזורא, ואיהו ערביה וזולקיה.

831. ורזא דא, הכי נמי קרבנא, דבעי לאודאה על ההוא קרבנא, כל זובוי וזטאוי, למיהב זולקא למאן דאצטריך. קרבנא כלא לסטרא דא זולקא דקודשא, ורעותא דקודשא. ולסטרא דא, ההוא זולקא דאינן זובין, וזטאין דאתיהיבו בהודאה על ההוא בשרא דקרבנא. כמה דכתיב, (משלי כה) אם רעב שונאף האכילו לזום וגו'. כי זוזלים אתה זותתה וגו', וסימניך (אסתר ה) יבא המלך והמן אל המשתה. ופאה איהו מאן דידע ארוזיה לבמה בארוז קשוט.

832. וכל מאן דלא ידע לסדרא שבזא דמאריה, טב ליה דלא אברי. בגין דאצטריך צלותא דאיהו שלמא לעילא. (בגין דאצטריך צלותא) מגו מוזשבה, ורעותא דלבא, וקלא, ומלה דשפון. למעבד שלימו וקשורא ויזוודא לעילא, כנונא דאיהו לעילא. כנונא דנפקא שלימו מעילא לתתא, הכי אצטריך מתתא לעילא, לקשרא קשרא כדקא יאות.

833. רזא לזובריא דיהכון בארוז מיישר, מוזשבה. ורעותא. וקלא. ומלה. אלין ארבע מקשרין קשרין.

קושרים קשרים. אחר קשר הקשרים של כלם באחד, נעשו כלם מרכבה אחת להשרות עליהם שכינה, ונעשו כלם לאחר ארבעה תומכים להתעטר בהם, והשכינה נסמכת עליהם בכל אותם הקשרים העליונים.

834. מחשבה מוציאה רצון, (רצון מוציא הכל) רצון שיוצא מתוך מחשבה, מוציאה קול שנשמע, ואותו קול שנשמע עולה לקשר קשרים ממטה למעלה, היכלות תחתונים בעליונים. הקול שהוא קושר קשרים ומושר ברכות ממעלה למטה בלחש, תומך את ארבעת התומכים הללו: מחשבה ורצון, קול ודבור. סמך בסיס הקשר, המקום שהכל נקשר בו באחד, וכלם נעשים אחד.

835. אשרי האיש שקושר קשרי רבונו, וסומך סמיכות בראוי, ומתבונן בכל הדברים הללו שאמרנו. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא. עד כאן נתקנו ההיכלות שבצד הקדשה.

836. רבי שמעון פתח ואמר, (הושע ו) והמה באדם עברו ברית שם בגדו בי. מאן יגלה עפר מעיניו, אדם הראשון, שהקדוש ברוך הוא צוה אותו מצוה אחת ולא יכלת לעמוד בה, משום שהתפתית על דברים רעים, שהסית אותך אותו הנחש הרע, שכתוב (בראשית ג) והנחש היה ערום. ומשום כך התפתית אחריו וגרמת מיתה לעצמך ולכל אותם תולדות שיצאו ממך. בא וראה, שכל מי שמתפתה אחריו ויורד אליו לרגע אחד, יאבד אצלו.

837. בא וראה, דוד היה קיומו נעוץ במקור של מים נובעים, וכשנדרחה לארץ אחרת וצערו אותו, ולפי צער נדרחה מהארץ הקדושה – אף על גב שירד מדרגתו לדרגה תחתונה עמד בקיומו, ולא נכנס לצד האחר ונשמר ממנו. מה

לבתר קשירו קשרין בלהו כוודא, אתעבידו בלהו רתיבא וודא, לאשראה עליהו שכינתא, ואתעבידו בלהו לבתר ארבעה סמכין לאתעטרא בהו, ושכינתא אסתמיה עליהו, בכל אינון קשרין עלאין.

834. מוושבה אפיק רעותא, (רעותא אפיק כלא) רעותא דנפיק מוּוּ מוושבה, אפיק קלא דאשתמע, והוא קלא דאשתמע, סליק לקשרא קשרין מתתא לעיקלא, היכלין תתאין בעלאין. קלא דאיהו קשיר קשרין ומשיר ברכאן מעיקלא לתתא בלוזישו, סמיה אלון ארבעה סמכין: מוושבה. ורעותא. קלא. ומלה. סמיכו בסיומא דקשורא, אתר דכלא אתקשר ביה כוודא, ואתעבידו בלהו ווד.

835. זכאה איהו בר זע דקשר קשרין דמאריה, וסמיה סמיכין כדקא יאות, ואתכוון בכל הצי מלין דקאמרן. זכאה איהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. עד הכא אשתכללו היכלין בסטרא דקדושה.

836. רבי שמעון פתח ואמר, (הושע ו) והמה באדם עברו ברית שם בגדו בי. מאן יגלה עפר מעיניו, אדם הראשון, הקודש ברוך הוא פקיד כל פקודא וודא, ולא יכילת לקיימא בה. בגין דאתפתית על מלין בישין, דאסטי כל ההוא וזוויא בישא, דכתיב, (בראשית ג) והזושי היה ערום. ובגין כה, אתפתית אבתריה, וגרמת מיתה לגרמך, ולכל אינון תולדין דנפקו מינה. תא וזוי, דכל מאן דאתפתא אבתריה ונזוית לגביה ברגעא וודא, יתאבד לגביה.

837. תא וזוי, דוד היה קיומא זעין במקורא דביון זבעין, וכד אתדוויא לארעא אחרת, וצערין ליה, ולפום צעריה אתדוויא מארעא קדישא. אף על גב דזוית מדרגוי לדרגא תתאה, קם בקיומיה, ולא

כתוב? (שמואל-א כ) ואולם חי ה' וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות. שהרי ירד בדרגתו עד שהיה בו השעור הזה. ואשרי חלקו של מי שנשמר מאותו הצד הרע, ומכל דרגותיו של אותו הצד שנמצאים בעולם.

838. שבמה צדדים ודרגות יש ליצר הרע: נחש עקלתון, שטן, מלאך המות, יצר הרע. והרי פרשוה. שאף על גב שנקרא בשמות הללו, יש לו שבעה שמות: שטן, טמא, שונא, אבן מכשול, ערל, רע, צפוני. אלו הם שבעה שמות כנגד שבע דרגות של ההיכלות שלו, שכלם מצד הטמאה כפי שאמרנו. כנגד שבעה השמות הללו, אותם שנקרא בהם גיהנם, המקום שבו נדונים הרשעים של העולם, ואלו הם: בור, שחת, דומה, טיט היון, שאול, צלמות, ארץ תחתית. כל אלו שבעת מדורי הגיהנם כנגד שבעת השמות הללו שיש ליצר הרע.

839. והרי בארנו, שכמו שיש דרגות והיכלות ליצר הרע – כך גם ליצר הטמאה. וכלם נמצאים ושולטים בעולם בצד (השמאל) הטמאה. שבעה היכלות הם, שהם כנגד שבעה שמות, שבהם נקרא גיהנם (יצר הרע). וכלם עומדים (להשטין) רע) לדון ולטמא את אותם הרשעים של העולם שדבק בהם, ולא שמרו את דרכיהם ממנו כשהם בעולם הזה.

840. שהרי מי שאזכה להטהר בעולם הזה בצד הטהרה, מטהרים אותו באותו מקום שנקרא סוד האמונה. שבמה דרגות הן וכמה ממנים, שכלם עומדים לקרב בני אדם לעבודת הקדוש ברוך הוא ולטהר אותם, ומי שבא להטמא, מטמאים אותו בצד האחר הזה, שהוא טמא.

עאל לסטרא אזורא, ואסתמר מניה. מה כתיב (שמואל א כ) ואולם זוי יי' וזוי נפשך כי כפשע ביני ובין המות. והא זוזית בדרגות, עד דהנה ביה האי שיעורא. וזכאה וזולקיה, מאן דאסתמר מיהוא סטרא בישא, ומכל דרגין דההוא סטרא דמשתכזי בעלמא.

838. דכמה סטרין ודרגין אית ליצר הרע: זוזי עקלתון. שטן. מלאך (דף רס"ג ע"א) המות. יצר הרע. והא אוקמוה. דאף על גב דבשמהן אלן אקרי, שבע שמהן אינון ליה: שטן. טמא. שונא. אבן מכשול. ערל. רע. צפוני. אלן אינון שבע שמהן, לקבל שבע דרגין דהיכלין דיליה, דכלהו מסטרא מסאבא בדקאמרן. לקבל אלן שבעה שמהן, אינון דאקרי בהו גיהנם, אתר דאתדנו ביה זוייביא דעלמא. ואלן אינון: בור. שחת. דומה. טיט היון. שאול. צלמות. ארץ תחתית. כל אלן שבעה מדורי דגיהנם, לקבל אלן שבע שמהן, דאית ליה ליצר הרע.

839. והא אוקימנא, דכמה דאית דרגין והיכלין לסטר קדושה, הכי גמי לסטר מסאבא. וכלהו משתכזי ושלטי בעלמא, בסטר (ס"א שמאל) מסאבא. שבעה היכלין אינון, דאינון לקבל שבעה שמהן, דאקרי בהו גיהנם (יצר הרע). וכלהו (לאסטא בישא) קיימי לדיינא, ולסאבא, לאינון זוייבי עלמא דדבקי בהו, ולא אסתמרן ארוזיהו מניה, כד אינון בהאי עלמא.

840. דהא מאן דאתי לאתדכאה בהאי עלמא, בסטרא דדכיא, מדכאין ליה, בההוא אתר דאקרי רזא דמהימנותא. דכמה דרגין אינון, וכמה מומין, דכלהו קיימן לקרבא לבני נשא לפולוגיה דקודשא בריך הוא, ולדכאה ליה. ומאן דאתי לאסתאבא, מסאבין ליה בהאי סטרא אזורא דאיהו מסאבא.

שהרי במה דרגות וכמה ממנים, כלם עומדים כדי לטמא בני אדם.

841. מי שקרב אליהם וקא להמשך אחר אותו הצד הרע, עליו כתוב (תהלים פט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו וגו'. מי הוא האדם שנברא בעולם שלא יראה מות? אותו שכל העולם נמשכים אחריו. שהרי באותו זמן שבא אדם לתת חשבון לפני רבונו, טרם שיצא מן העולם הזה, רואה אותו, והרי בארנו.

842. ואלו שבעת ההיכלות, שהם שבעה מדורים לגיהנם, נקראים שנים עשר חדשים, משום שהרי כמו שיש לצד האמונה שנים עשר חדשים, דרגות קדושות, כך יש גם לצד האחר הזה שנים עשר חדשים שהרשעים נדונים בהם ונשמתם נדונית בהם. אשרי חלקם של הצדיקים שמונעים רגליהם מהם בעולם הזה ולא מתקרבים לשעריהם, כדי להנצל מהם באותו העולם.

843. ההיכל הראשון – ראשית הצד של היצר הרע. ההיכל הראשון הזה נקרא בור ריק מהכל. מי שבא להכנס בו, אין מי שאוחז בו. כלם דוחים אותו לפל שלא יקום. אין בו תמיכה לטוב.

844. בהיכל הזה עומד עומד ממנה אחד ששמו דומה, והוא שעומד למעלה ולמטה. והוא שאוחז בנשמה, בשנודחית מן ההיכל הקדוש, על ידי אותו ממנה טהורא"ל, והוא שעומד על אותו השער של אותו צד הקדשה, ומשום כך עומד הדומה הזה לאחז את הנשמה, וכמה שומרי החקים עמו.

845. ותחת הממנה הזה עומד ממנה אחר, שאלף ורבעות תחתיו, והממנה הזה נקרא פתו"ת. והוא שעומד לפתות בני אדם, והוא

דהא כמה דרגין, וכמה ממנן, כללו קיימי לסאבא לון לבני נשא.

841. מאן דיקרב בהו, ואתי לאתמשכא בתר ההוא סטרא בישא, עליה פתיב, (תהלים פט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו וגו'. מאן איהו בר נש דאתברי בעלמא דלא יוזמי מותא, ההוא דכל עלמא אתמשכאן אבתריה. דהא בההוא זמנא דאתי בר נש לביהב זושבנא קמי מאריה, עד לא יפוק מיהאי עלמא, זומי ליה, והא אוקימנא.

842. ואלין שבעה היכלין, דאינון שבעה מדורין לגיהנם. תריסר ירוזין אקרון, בגין דהא כמה דאית לסטר מהימנותא תריסר ירוזין, דרגין קדישין, הכי גמי אית לסטרא אזורא דא תריסר ירוזין, דזוייבניא אתדנו בהו, ונשמתא דלהון אתדנת בהו. וכאה זולקיהון דצדיקייא, דאתמנען רגליהו מנייהו בהאי עלמא, ולא מותקריבי לתרעיהו, בגין לאשתובא מנייהו בההוא עלמא.

843. היכלא קדמאה. שירותא דסטרא דיצר הרע. האי היכלא קדמאה, אקרי בור ריקא מכלא. מאן דאתי לאעלא ביה, לית מאן דאזויד ביה. כללו דזויין ליה למנפל דלא יקום, לית ביה סמך לטב.

844. בהאי היכלא, קיימא זוד ממנא, ודומה שביה. והאי איהו קיימא לעילא ותתא. דא איהו אזויד בנשמותא, כד אתדזוידא מהיכלא קדישא, על ידא דההוא ממנא טהורא"ל, והאי איהו קאים לגבי ההוא תרעא דההוא סטרא קדישא, ובגין כך קיימא האי דומה, לאזוידא לה לנשמותא, וכמה גרדיגי זימוסין בהדיה.

845. ותזוזות האי ממנא, קיימא זוד ממנא אזורא, די אלף ורבעון תזוזותיה. והאי ממנא אקרי פתו"ת. דא הוא דאיהו קיימא לפתאה בני נשא. והאי איהו

ששורה עליו ומסית אותו להסתכל ולעין במה שלא צריך, בכמה זנוגים ובכמה נאופים. וכל אותם שעמו, כלם עומדים אצלו והולכים לפניו, ומכריחים אותו להסית עיניו, להסתכל במה שלא צריך.

846. וזהו (סרסורים שהוא) סרסור רע לכל אותן רעות, זהו שעומד על הקבר בזמן שנדון אותו הגוף ושובר לו את עיניו, משום שהוא פתח אותם בשוהו בעולם הזה, והם שלו.

847. ובמקום הזה נדונית הנשמה, עד שנכנסת למקום הזה שנקרא בור, וכמה נחשים ועקרבים יש בו שכלם עוקצים אותה את הנשמה הזו, ואוחזים בה ודנים אותה.

848. לפניו מזה יש רוח אחת אחרת טמאה, שהיא עליונה על הכל. וזו עומדת על כל ההיכל הזה, וכלם נוסעים בשבילו, וזה נקרא גמגמ"א. זהו אדם כמו שושנה, והוא עומד להרע תמיד, שהרי בשנדחית תפלת האדם ולא זוכה בה אותו אדם, הרוח הזו עומדת ועולה ומשתתפת עם רוח טמאה עליונה על הכל, ומשטינה למעלה, ומזכירה חטאי האדם לפני הקדוש ברוך הוא, וסימנך – (איוב א) ויבוא ג"ם השטן בתוכם, ולא כתוב ויבא השטן, אלא גם.

849. ומדרות הרעה הזו תלויים כמה שומרים אחרים שממנים לאחזו בדבור רע, או דבור מטנף שמוציא אדם מפיו, ואחר כך מוציא דבורים קדושים. ואי להם ואוי לחייהם! אלו הם בני אדם שגורמים לשומרים הללו האחרים לשלט ולפגם את המקום הקדוש. ואי להם בעולם הזה, ואוי להם לעולם הבא. משום שאלו הרוחות הטמאות נוטלות את הדבור הטמא, וכשמוציא אדם אחר כך דבור קדוש, אלו הרוחות הטמאות מקדימות, ונוטלות אותו

השרי לגביה, ואסטי ליה, לאסתכלא ולעינא במה דלא אצטריך בכמה זנוגין ובכמה נאופין. וכל אינון דעמיה, פלהו קיימן לגביה, ואולין קמיה, ואכריזון ליה לאסטאה עיניו, לאסתכלא במה דלא אצטריך.

846. והאי איהו סרסורא בישא, לכל אינון בישין, האי קאים על קברא בזמנא דאתדן ההוא גופא, ותבר ליה עיניו. בגין דאיהו רווח לון, כד איהו בהאי עלמא, ודיליה אינון.

847. ובהאי אתר אתדנת נשמתא, עד דעאלת להאי אתר דאקרי בור, וכמה נזושים ועקרבים אית ביה, דכלהו עקצי לה להאי (דף רס"ג ע"ב) נשמתא, ואוזדי בה, ודיינין לה.

848. לגו מן דא, אית זוד רווחא אוזרא מסאבא, דאיהו עלאה על כלא. ודא קיימא על כל היכלא דא, וכלהו נטלי בגיניה, והאי אקרי גמגמ"א. האי הוא (רמ"ו ע"א) סומקא כוורדא, איהו קאים לאבאשא תדיר, דהא כד צלותא דבר נשי אתדוויא, ולא זכי בה ההוא בר נשי, האי רווחא קיימא, וסלקא ואשתתף ברווחא מסאבא עלאה על כלא, ואסטי לעילא, ואדכיר זוזבוי דבר נשי קמי קודשא בריך הוא, וסימניה (איוב א) ויבא ג"ם השטן בתוכם, ולא כתיב ויבא השטן אלא גם.

849. ומהאי רווחא בישא, תליין כמה גרדינין אוזריין, דאינון ממנן לאוזדא מלה בישא, או מלה טנופא דאפיק בר נשי מפומיה, ולבתר אפיק מלין קדישין. ווי לון, ווי לזויהון, אלין אינון בגי נשא דגרמי לאלין גרדינין אוזריין לשלטה, למפגם אתר קדישא. ווי לון בהאי עלמא, ווי לון לעלמא דאתי. בגין, דאלין רוזין מסאבין, נטלין האי מלה מסאבא, וכד אפיק בר נשי לבתר מלה קדישא, אקדימו אלין רוזי

הדבור הטמא, ומטמאות את אותו הדבור הקדוש, והאדם לא זוכה בו, וכביכול תשש בך הקדשה.

850. ומעל לאלה יש ממנה אחד ששמו ספסיריט"א. וכמה שומרי חק, וזה ממנה עליהם, הם נוטלים אותם דבורים רעים, וכך גם נוטלים כל אותם דברים שזרק אדם בידו כשרגז שורה עליו. שהרי אז, הממנה הזו ספסיריט"א לוקח את הדבר הזה שזרק אדם ברגזו, ועולה ואומר: זה קרבנו של פלוני שהקריב לצד שלנו.

851. משום שכל צד של נחת הוא מצד הימין ומצד האמונה, וכל צד הרגז הוא מהצד האחר הרע, צד הטמאה. ולכן מי שזרק מידו דבר ברגז, כל אלו נוטלים את אותו דבר שזרק ומעלים אותו למעלה, ונקרב לאותו הצד, ואומרים: זה (עבודת הקרבן) קרבנו של פלוני.

852. והכרוז קורא בכל אותם רקיעים ואומרים: אוי לפלוני שסטה אחר אל זר ועבד לאל אחר. והכרוז קורא פעם שניה ואומר: (הושע ז) אוי להם כי נדדו ממנו וגו'. אשרי האיש שנשמר מדרךיו ולא יסטה ימינה ושמאלה, ולא יפל בתוך באר עמקה שלא יוכל לעלות ממנה.

853. ההיכל השני, ההיכל הזה הוא חשוף יותר מההיכל הראשון. זה נקרא שחת, בנגד השם שנקרא טמא. משום שההיכל הראשון נקרא בור, בנגד השם שנקרא שטן. וזה נקרא שחת, בנגד השם שנקרא טמא. בהיכל הזה קמים שלשה פתחים לשלשה צדדים.

854. הפתח הראשון, בו עומד ממנה אחד ששמו עסטר"א. וכמה אלפים ורבות ממנים

מסאבי, ונטלי הדיא מלה מסאבא, ומסאבי להדיא מלה קדישא, ולא זכי ביה בר נש, וכביכול תשש זיילא קדישא.

850. ועיל א מאלין אית זוד מבנא ספסיריט"א שביה. וכמה גרדיני נימוסין, והאי מבנא דעלייהו, נטלי אינון מלין בישין, והכי נמי נטלי כל אלין מלין דזריק בר נש בידוי, כד רוגזא שריא עלוי, דהא כדון האי מבנא ספסיריט"א נקיט האי מלה, דזריק בר נש ברוגזיה, וסליק ואמר, דא הוא קרבנא דפלגיא, דקריב לסטרא דילין.

851. בגין דכל סטרא דניינוא, איהו מסטרא דימינא, ומסטרא דמהימנותא. וכל סטרא דרוגזא, איהו מסטרא אוזרא בישא, סטרא מסאבא. ועל דא מאן דאשדי בן ידוי מדי ברוגזא, כל אלין נטלין לה להאי מלה דאזריק, וסלקי לה לעילא, ואתקריב לההוא סטרא, ואמרי דא (o"א פולחנא דקרבנא) קרבנא דפלגיא.

852. וכרוזא קארי בכל אינון רקיעין ואמרי, ווי לפלגיא דאסטי בתר אל זר, ופלזו לאל אוזר. וכרוזא קארי זמנא תנינא ואמר, (הושע ז) אוי להם כי נדדו ממני וגו'. ופאה איהו בר נש, דאסתמר מארוזוי, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. ולא ינפול בגו בירא עמיקא, דלא יכיל לסלקא מניה.

853. היכלא תנינא, היכלא דא, איהו זשור יתיר על היכלא קדמאה. האי אקרי שנות, לקבל שמה דאקרי טמא. בגין דהיכלא קדמאה אקרי בור, לקבל שמה דאקרי שטן. והאי אקרי שנות, לקבל שמה דאקרי טמא. בהיכלא דא קיימין תלת פתוזין, לתלת סטריין.

854. פתוזא קדמאה. ביה קיימא זוד מבנא, עסטר"א שביה. וכמה אלה ורבבן מבנא תוזותיה,

תחתיו, וזהו שעומד על כל אלו שמשחיתים דרכם לשפך זרע על הארץ, או שמוציאים זרע שלא כדרך, או לכל אלו שמזנים בידיהם. אלו הם שלא רואים פני שכינה כלל. אלא הממנה הזה שבצד הטמאה שאמרנו, יוצא באותו זמן, וכמה הם אלפים ורבבות, כלם מתכנסים על אותו אדם, ומטמאים אותו בעולם הזה. ואחר כך בשיצאת נשמתו מהעולם הזה, הממנה הזה וכל אלה שעמו, מטמאים את נשמתו, ואוחזים בה, (ונטמאת בהם) ומכניסים אותה להדון בהם.

855. ואלה נקראים שכבת זרע רותחת. שכל הכעסים הטמאים כלם עומדים על זה, משום שכלם עומדים ושורים על האדם בזמן שהרתית את עצמו וחמם אותו בפתשוקה הזו. ואז הם נוטלים את אותה התאווה ואת אותו הזרע שנשפך בארץ, ומחזיקים בו ונוטלים אותו, ומעלים אותו למעלה, וגורמים שהברית הזו תשתעבד לצד הטמאה.

856. הפתח השני, בו עומד ממנה אחר ששמו טסקיפ"ה, וזהו ממנה על כל אותם שמשחיתים דרכם, שלא שופכים זרע על הארץ, אלא ששופכים זרע בבחמות או באסורי תורה חמורים, באותן עריות – הממנה הזה וכמה אלפים ורבבות שעמו, כלם עומדים עליו (לטמא אותו ולדון אותו) לדון אותו כמו שנתבאר באותם האחרים.

857. בא וראה, לממנה הזה יש כוס אחת בידו, ונקראת (ישעיה נא) כוס התרעלה כוס חמתו. וכל אותם הרוגי בית דין שנהרגו או נענשו על החטאים הללו, כלם נעקרים מהצדדים הטמאים הללו, ואין להם חלק בהם, ובכוס הזאת שנקראת כוס התרעלה, משום כוס אחרת ששנתו בראשונה.

והאי איהו קיימא על כל אינן דמוזבלי ארנוייהו, לאושדא זרעא על ארעא. או דמופקי זרעא, דלא כארנא. או לכל אינן דמוזנו בידיהו. אלין אינן דלא זומאן אנפי שכינתא כלל. אלא האי מונוא דבסטר מסאבא דקאמרן, נפיק בההוא זמנא, וכמה אינן אלק ורבבן, כלהו מתכנפי על ההוא בר נש, ומסאבי ליה בהאי עקמא. ולבתר כד נפק גשמתיה בניה מיהא עקמא, האי מונוא וכל אינן דעבייה, מסאבין ליה לגשמתיה, ואנודין בה, (ואסתאבת בהו) ואעילו לה לאתדנא בהו.

855. ואלין אקרון שכבת זרע רותחת. דכלהו רוגזין מסאבין קיימין כלהו על דא, בגין דכלהו קיימין ושראן עליה דבר נש, בההוא זמנא דאריתו זרמיה, וזומים ליה לתיאובתא דא. וכדין גטלין ליה לההוא תיאובתא. וההוא זרעא דאתושד בארעא. ואתתקפו ביה, וגטלי ליה. וסלקי ליה לעילא, וגרמו דברית דא דישתעבד בסטר מסאבא. (דף רס"ד ע"א)

856. פתוזא תגיינא, ביה קיימא מונוא אזורא, טסקיפ"ה שמייה, והאי איהו מונוא, על כל אינן דמוזבלי ארנוייהו, דלא אושדי זרעא על ארעא, אלא דאושדי זרעא בבירי, או באיסורין וזמורין דאורייתא, באינן עריות, האי מונוא וכמה אלק ורבבן דעבייה, כלהו קיימי עליה, (ו"א לסאבא ליה ולמידן ליה) לאתדנא ליה כמה דאתבור באינן אזורין.

857. תא וזוי, האי מונוא בידיה כסא וזדא, ואקרי (ישעיה נא) כוס התרעלה כוס זומותו, וכל אינן קטולי בית דין, דאתקטלו, או אתענשו על זומבין אלין, כלהו אתעקרו מאלין סטרין מסאבין, ולא אית לון וזולקא בהון, ובהאי כסא דאקרי כוס התרעלה, בגין כסא אזורא דשנתו בקדמיתא.

858. וְכָל אֵינֹן דָּלָא עָתִידוּ הָהוּא כִּסָּא דְּבֵית דִּין, לְאִתְעָקְרָא מִהָאֵי כּוֹס הַתְּרַעְלָה, לְבָתֵּר כּד נָפִיק נְשִׁמְתִּיהָ מִהָאֵי עֲלָמָא, הָאֵי מִמְנָא וְכָל אֵינֹן דְּעַמְיָה, אֲחִידִין בֵּיהּ וְדָא הוּא (עמוס ח) יוֹם הַמָּר, וְרוּי לָהּ לְהָאֵי נְשִׁמְתָא, מִכְּמָה דִּינִין מִשְׁנִין אֲלִין מֵאֲלִין.

859. בְּהִיכְלָא דָא, קִיָּמָא זִיד רוּזָא, דְּאֲלִין מִמְנָן תְּחוּזְתִּיהָ, וְדָא הוּא נִיאֲצִירִיא"ל. מִהָאֵי רוּזָא תְּקִיפָא, נָפִיק תִּלְתָּ טִיפִין, מִרִירָן, דְּנָפְלִי בְּהָאֵי (רמ"ו ע"ב) כּוֹס הַתְּרַעְלָה. זִיד אֲקָרִי זִיזִין. וְזִיד, אֲקָרִי מִר הַמָּוֶת וְזִיד אֲקָרִי קוּבְעָת, (ד"א וְכָלָהּ מִתְכַּנְשִׁי לְהָאֵי כּוֹס לְבָתֵּר) וְאֲלִין תִּלְתָּ טִיפִין נָפְלוּ לְבָתֵּר מִהָאֵי כּוֹס, (נִפְקוּ תִלְתִּיפִין) (ס"א בְּהָאֵי) דְּהָאֵי זִירְבָא דְּקִטְלָא בְּנֵי נְשָׂא, כְּמָה דְּאִיקְמוּהָ.

860. פְּתוּזָא תְּלִיתָאָה, בֵּיהּ קִיָּמָא מִמְנָא זִיד סַנְגָּדִיא"ל שְׁמִיָּה, וְהָאֵי אִיהוּ מִמְנָא, עַל כָּל אֵינֹן דְּעִימְלִי הָאֵי בְּרִית קְדִישָׁא, בְּאִינְתוּ אֲזִירָא, דְּאִיהוּ מִהָהוּא סִטְרָא דָאֵל זָכֵר. וְכָל אֵינֹן דְּמוּזְבְּלִי אֲרוּזִיָּהּ בְּדָא, וּמִשְׁקָרִי בָּאת קִיָּמָא קְדִישָׁא, הָאֵי מִמְנָא, וְכָל אֵינֹן מִמְנָן דְּעַמְיָה, כְּלָהּ מִצִּירִי בְּזוּיָּהּ, צִירִין דְּאֵינֹן זְעִין מִסְּאָבִין, דְּאִסְתָּאֵב בְּהוּ הָהוּא קִיָּמָא קְדִישָׁא, וְכָלָהּ אֲתִרְשִׁימוּ קְמוּיָה, כּד נָפִיק בְּרִי נְשִׁי מִהָאֵי עֲלָמָא, וּמִסְּאָבִי לִיהּ לְבָתֵּר לְהָהוּא רוּזָא.

861. וְהִיכְלָא דָא, תְּלִין כָּל רְזִי דְּזִירְשִׁין, לְקִטְלָא בְּנֵי נְשָׂא עַד לָא יִמְטִי זְמַנְיָהּ, וְכָלָהּ זִירְשִׁין דְּאֲעִטְרִיכוּ בְּנֵי נְשָׂא. אֵינֹן דְּזִירְשִׁי זִירְשִׁיָּהּ לְאִסְתָּאֵב בְּהוּ, כְּזֹן דְּהָוָה בְּלָעָם, זִירְשִׁי בְּזִירְשִׁי, וְאִסְתָּאֵב בְּקִדְמִיתָא בְּמִסְּאָבִי דְּזִירְשִׁי רִתְזוּת דְּאֲשִׁרִי בְּבַעֲרִי, וּבְגִין דָּא, בֵּיהּ אֲתִירָן, בְּהָהוּא שְׂכִבְתָּ זִירְשִׁי רִתְזוּת דְּקִאֲמָרָן. וְעַל דָּא, הָאֵי הִיכְלָא אֲקָרִי, שְׁזוּת טָמָא.

862. ובהיכל הזה יש רוח אחרת שממנה תחת אותה רוח שלמעלה, וזו נקראת סרטי"א, וכמה אלפים ורבעות תחתיה. וכלם עומדים על אותו הדבר שיוצא עם הרוח של האדם בחלום מתוך הצד הקדוש. הרוח הטמאה וכל אותם השומרים שעמה, כלם יוצאים ומתחברים עם הדבר הזה, ויורדים בו ומתעברים עמו כדי להכניש אותו ממנה, ומודיעים לו לאדם דברים אחרים, דברים כוזבים, עם דבר אמת.

863. שפך דרך הקוב – שאלמלא לא לוקח דבר אמת, לא יכול לסדר את קבוצו. אף כאן אלו, בין שמעוררים בדברי אמת ומכחישים אותו ממנו, מודיעים לו דבר אמת כדי להעמיד את קבוצו. אחר כך מתפשטים כל אותם (אותו) הדבר מתפשט באותם) התחתונים שלמטה שאין להם קיום, ולא מתקיימים, ומודיעים דברים בעולם לכמה צדדים (וכל אלו שלמטה בדרגות שמתפרדות לחוץ לכמה צדדים) ולכמה מינים.

864. מההיכל הזה יוצאות שתי רוחות שמתהפכות לפעמים לגברים ולפעמים לנשים, ואלו הולכים ומשוטטים בעולם באויר, וצוחקים עם אנשים בתוך החלום, ונראים לגברים כמו נשים יפות במראה החלום, ונוטלים את תשוקת האדם. אף כך לנשים הם נראים בגברים, ואלו נקראות רעה ונגע, כמו שנאמר (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

865. ואלו נקראות רוחות תחתונות למטה, שיוצאות מתוך שלהבת האש. שבשננסעות הרוחות הללו שלמעלה שבתוך ההיכל הזה, יוצאות שתי שלהבות אש, ואלו טסות בעולם, ואלו נעשו שתי רוחות כפי שאמרנו, והכל בצד הטמאה הזה. אשרי הצדיקים שנמנעים

862. ובהאי היכלא, אית רוזא אזורא, די מבזא תוזות ההוא רוזא דלעילא, והאי אקרי סרטי"א, וכמה אלק ורבעון תוזותיה. (ק"ל ע"א) וכלהו קיימי על ההיא מלה, דנפיק בהדי רוזא דבר נש בזולמא, מנז סטרא קדישא. האי רוזא מסאבא, וכל אינן גרדינן דעמיה, כלהו נפקי ומתזבזבזן בההיא מלה, ונזותי בה, ומתערבי בהדה, בגין לאכוזשא לה מניה, ואודעין ליה לבר נש מלין אזורנן, מילין כדיבין, במלה דקשוט.

863. דכף ארוזוי דכדיבא, דאלמלא לא נטיל מלה דקשוט, לא יכול לתקנא כדיבוי. אוף הכא אלן, בין דמתערי במלי קשוט, ומכוזישי לון מניה, מודעי ליה מלה דקשוט, בגין לקיימא כדיבוי. לבתר (מתפשטי כל אינון) (ס"א מתפשטא ההיא מלה, באינון) תתאי לתתא, דלית לון קיומא. וכל מתקיימי, ואודעי מילין בעלמא, לכמה סטריין (ד"א וכל הני אינון לתתא בדרגין דמתפרשאן לבר בכמה סטריין) לכמה זינין.

864. מהיכלא דא, נפקין תריין רוזין, דמתהפכאן, לזמנין גוברין, לזמנין נשין, ואלין אלן וישטאן בעלמא באוירא, וזיכאן בבני נשא בגו זולמא, ואתוזון לון לגוברין, כנשין שפירן בזויו דזולמא, ונטלי תיאובתא דבר נש. אוף הכי לנשין, אתוזון כגוברין, ואלין אקרין רעה ונגע, כמה דאת אמר (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

865. ואלין אקרין רוזי תתאי לתתא. דנפקי מנז שלהובא דאשא. דכד נטלין אלן רוזין דלעילא, די בגו היכלא דא, נפקו תרי שלהובי דאשא, ואלין טסאן בעלמא, ואתעבידו אלן תריין רוזין כדקא אמרן, וכלא בסטרא דא מסאבא. זכאין אינן צדיקייא דאתבנען מסטריין אלן ואסתמרו מנייהו.

מהצדדים הללו ונשמרים מהם, ועל זה כתוב, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה וגו'.

866. ההיכל השלישי. ההיכל הזה הוא היכל אפל וחשוך, ואין בו אור כלל, והוא אפל יותר מהראשונים. וזהו שנקרא דומ"ה, כנגד השם שנקרא שונ"א. בהיכל הזה קימים ארבעה פתחים. אחד קים בצד זה, ואחד בצד זה, וכן בארבעת הצדדים.

867. ממנה אחד עומד על הפתח הראשון הזה, והממנה הזה עומד באותו התקף של הרגו של העולם. כשדין שורה בעולם, הממנה הזה ששורה בפתח הזה נוטל כלי זין ומניח אותם באותם שערי בית הכנסת (של בני אדם), וזה נקרא סקפורטי"א, וזהו הכשלוש של העולם, ועל זה כתוב, (שם ד) דרך רשעים באפלה לא ידעו במה יכשלו. (הממנה הזה עומד על פרשת דרכים לראות) באותו זמן שהוא שולט והדין שרוי בעולם, הוא עומד לראות במי שהולך יחידי בשוק, ואם הוא פוגש אותו, יכול להזיק לו ולהרע את מזלו.

868. הפתח השני, בו עומד ממנה אחר אחד, וזהו שעומד לטל פתקי דין, וזהו סנגדיא"ל. ותחת ידו כמו שומרי חק ששולטים, שעומדים לקבל אותם פתקי הדין, וזה עומד בפתח הזה.

869. וכשנוטל פתק של דין, זה עומד בפתח הזה, ויורד למטה לאותם הפתחים החשוכים שלמטה. אחד לאותו שנקרא שחת, ואחד לאותו שנקרא בור, שהם למטה, ושם במה אלף ורבעות ממנים ששולטים בעולם לעשות דין, ונשלים הדין באותו הפתח.

ועל (דף רס"ד ע"ב) דא כתיב, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה וגו'.

866. היכלא תליתאה. היכלא דא, איהו היכלא דאפיל וזושיה, ולית ביה זהורא כלל, ואיהו אפיל יתיר מן קדמאי. והאי איהו דאקרי דומ"ה, לקבל שבא דאקרי שונ"א. בהיכלא דא קיימי ארבע פתוזין, זוד קיימא לסטרא דא, וזוד לסטרא דא, וכן לארבע סטריין.

867. זוד ממנה קיימא על האי פתוזא קדמאה, והאי ממנה קיימא בההוא תקיפו דרוגא דעלמא. כד דינא שריא בעלמא, האי ממנה דשרי בהאי פתוזא, גטיל זיינין, ואנזו לון לאינן תרעין דבי כנישתא (דבני נשא), והאי אקרי סקפורטי"א ודא הוא כשלוש דעלמא, ועל דא כתיב (משלי ד) דרך רשעים באפלה לא ידעו במה יכשלו, (האי ממנה קיימא על פרשת ארחין למחמי) בההוא זמנא דאיהו שלטי, ושריא דינא בעלמא, איהו קיימא למוזמי במאן דאזיל יוזדאי בשוקא, ואי הוא אערע בהדיה, יכיל לנזקא ליה, ולאתרע מזליה.

868. פתוזא תניינא, ביה קיימא זוד ממנה אנזרינא, ודא איהו קיימא לנטלא פתקין דדינא, ודא איהו סנגדיא"ל. ותוזות ידיה, כמה גרדיני גבוסיין, דשלטאן, דקיימין לקבלא אינן פתקין דדינא, והאי קיימא על פתוזא דא.

869. וכד גטיל פתקא דדינא, האי קיימא על פתוזא דא, וזוזית לתתא, לאינן פתוזין וזשוכאן דלתתא. זוד ללהוא דאקרי שזות. וזוד ללהוא דאקרי בור, דאינן לתתא. ותמן, כמה אלף, וכמה רבבן, ממין דשליטי בעלמא למעבד דינא, ואשתלים דינא בההוא פתקא.

870. הפתח השלישי. בפתח הזה יש ממנה אחר ששמו אנגרי"ן, וזהו שעומד על כל אותם מחלות ומכאובים וחלולים ואש העצמות, שהרי ממנו יוצאים כמה וכמה אלף ורבבות שממנים עמו על כל אותם מחלות ומכאובים, כמו שנתבאר.

871. הפתח הרביעי. כאן היא רוח אחת שנבראה במעוט הלבנה, ונקראת אספר"ה. וזה עומד על הריגת התינוקות, וזו נראית להם וצוחקת עמהם עד שהורגת אותם, ונדמית להם כאשה אם התינוק, ומניקה אותם וצוחקת עמהם, ואוחזת אותם והורגת אותם.

872. באמצע ההיכל הזה עומדת רוח אחת שנקראת אגריסו"ן. זו התמננה על כל אותם שמתים מבן שלש עשרה שנים עד עשרים שנים. זהו ההורג שלהם, כמו שבארנו, וזהו בחברות (בסכמה) עם אותו הנפש שאמרנו, ועומד עמו והולך עמו. ועל בן נקרא מלאך המות טוב מאד, שכתוב (בראשית א) והנה טוב מאד, ובארנו.

873. מכאן מתפשטות ויוצאות שתי רוחות, א"ף וחמ"ה. ואלה התמנו על כל אותם ששומעים נזיפה ממנו שלומד תורה, והם בושחים בו ולא חוששים ממנו. וכן על כל אותם שצוחקים מדברי תורה או מדברי חכמים.

874. מהאף והחמה הללו יוצאים כמה אלפים וכמה רבבות, וכלם יוצאים ושורים על בני אדם, אותם שמתדללים בתורה או משתדלים בדברי מצוה והולכים בדרך של מצוה, כדי שיתעצבו ולא ישמחו בה. ומשני אלה פחד משה בשחטאו ישראל וירד מההר, שכתוב (דברים ט) כי יגרתי מפני האף והחמה.

870. פתוחא תליתאה. בהאי פתוחא, אית מבנא אזורא, אנגרי"ן שביה ודא איהו קיימא, על כל אינן מרעין ומכאובין, וזלזולין ואשא דגרמי. דהא בניה נפקי כמה וכמה אלף ורבבן דמבנן עמיה, על כל אינן מרעין ומכאובין כמה דאתמר.

871. פתוחא רביעאה, הכא איהו זוד ריזוא, דאתברי (רס"ו ע"ב) בפגיו דסיגרא, ואקרי אספר"א. והאי קיימא על קטולי דרבני, ודא אתנזו לון, וזייר בהון, עד דקטיל לון, ואדמי לון פאתתא אפיה דרבנא, ובניקא לון, וזייקא בהו, ואזידת לון, וקטלת לון.

872. באמצעיתא דהאי היכלא, קיימא זוד ריזוא, דאקרי אגריסו"ן. האי אתמנא, על כל אינן דמותין מבר תליסר שנין, עד עשרין שנין. האי איהו קטולא דלהון, כמה דאוקימנא, ודא איהו בזוכרותא (ד"א בחכמתא) דההוא נזוש (רמ"ח ע"ב) כדקאמרן וקיימא בהדיה, ואזיל אבתריה. ועל דא אקרי מלאך המות טוב מאד, דכתיב, (בראשית א) והנה טוב מאד, ואוקימנא.

873. מהכא מתפשטין ונפקין תרין ריזוין, א"ף וזומ"ה. ואלין אתמנן, על כל אינן דשומעי נזיפא במאן דלעי באורייתא, ואתרוצן ביה, ולא זייתי עליה. וכן על כל אינן דזייקאן במולי דאורייתא, או במולי דרבנן.

874. מאף וזומה אלין, נפקין כמה אלף, וכמה רבבן, וכלהו נפקי ושארן עליהו דבני נשא, אינן דמשתדלין באורייתא, או דמשתדלי במלי דמצוה, ואזלי בארוזא דמצוה. בגין דיתעצבון, ולא יזורין בה. ומתרין אלין דזייל משה, כד זאבו ישראל, ונזיית מן טורא דכתיב, (דברים ט) כי יגרתי מפני האף והחמה.

875. תחת אלו יש רוח אחת שעומדת על כל אותם בעלי לשון הרע, שבשמתעוררים אנשים בלשון הרע, או שאותו אדם שמתעורר בלשון הרע, אז מתעוררת הרוח הרעה הזו הטמאה שלמעלה שנקראת סכסיכ"א. והיא שורה על אותה התעוררות של לשון הרע שהתחילו בה בני אדם, והיא נכנס למעלה, וגורם באותה התעוררות של לשון הרע מות וחרב והרג בעולם. אוי לאותם שמעוררים את הצד הרע הזה ואין שומרים פיהם ולשונם, ולא חוששים על בך, ולא יודעים שהרי בהתעוררות שלמטה תלויה ההתעוררות שלמעלה, בין לטוב בין לרע.

876. בא וראה, כשהתעוררות לשון הרע הזו מתעוררת למטה, אזי הנחש העקלתון הזה מעלה את קשקשיו ומעמיד אותם בעליה, ומתעורר מראשו עד רגליו. וכשקשקשיו עולים ומתעוררים, אזי כל הגוף מתעורר. קשקשיו, אלו הם כל אותם שומרי החקים שבחוץ.

877. וכלם מתעוררים ואוחזים באותו דבר רע, ומעוררים אצל אותו נחש בריח (ישעיה כז). אזי כל הגוף הרע מתעורר מראשו ועד רגליו בכל ההיכלות הללו שאמרנו, וכל אותם קשקשים שבאותו עור יורדים למטה, ואותו עור מתפשט ממנו ויורד למטה. והגוף עולה, ומתעורר להיות מלשין למעלה.

878. בא וראה, אף על גב שזמן קבוע הוא לכל הנחשים של העולם לפשט את עורם, אינם מתפשטים אלא בזמן שמתעוררים בלשון הרע למטה, ואז מתעורר אותו הרוח (הנחש) הרע למעלה, ופושט את עורו ואת קשקשיו ממנו. זה עולה וזה יורד. וקשה עליו אותה הפשטת הקשקשים מעורו מהכל. מה הטעם? משום שנפרד מזווגו. שאלמלא היה הכל בחבור אחד, לא יכלו העולמות לסבל אותם, והכל משום ההתעוררות של לשון הרע שלמטה.

875. תזוזות אלן, אית רוזא וזדא, דקיימא על כל אינון מארי דלישנא בישא, דכד מתערי בני נשא בלישנא בישא, או ההוא בר נש דאתערי בלישנא בישא, כדן אתער האי רוזא בישא מסאבא דלעילא, דאקרי סכסיכ"א. ואיהו שארי על ההוא אתעורותא דלישנא בישא, דשארי ביה בני נשא, ואיהו עאל לעילא, וגרים בההוא אתערו דלישנא בישא, מותא וזרבא וקטולא בעלמא. (דף רס"ה ע"א) ווי לאינון דמתערי להאי סטרא בישא, וכלא נטרי פומיהו ולישנהו, וכלא זששוי על דא, וכלא ידעי דהא באתערו דלתתא, תליא אתערו דלעילא, בין לטב בין לביש.

876. תא וזוי, כד האי אתערו דלישנא בישא אתער לתתא, כדן האי נזוש עקלתון, סליק קשקשוי, ואוקים לון בסליקו, ואתער מרישא עד רגלוי. וכד קשקשוי סליקו ומתערי, כדן כל גופא אתער. קשקשוי, אלן אינון כל גרדיני זימוסין דלבר.

877. וכלהו מתערי ואזודין בההוא מלה בישא, ומתערי לגבי ההוא (ישעיה כז) נזוש בריו, כדן כל גופא בישא, אתער מרישיה ועד רגלוי, בכל הני היכלין דקאמרן. וכל אינון קשקשין בההוא גלדא, נזוזתין לתתא, וההוא גלדא אתפשט מניה ונזוזית לתתא. וגופא סליק, ואתער למהוי דלטורא לעילא.

878. תא וזוי, אף על גב דזמנא קביעא איהו, לכל זוזין דעלמא, לאתפשטא משכא דלהון, לא מתפשטי, אלא בזמנא דמתערי בלישנא בישא לתתא, וכדן אתער ההוא רוזא (נ"א חוויא) בישא לעילא, ופשט משכיה וקשקשוי מניה. דא סליק, ודא נזוזית, וקשיא עליה ההוא אתפשטותא דקשקשוי במשכיה מכלא. מאי טעמא. בגין דאתפרש מזוזגיה. דאלמלא הוה כלל בזבזרא

וְזָדָא, לֹא יִכְלִין עֲלֵמִין לְמַסְבֵּל לֹון, וְכֹלָא בְּגִין
אֲתַעְרוּתָא דְלִישְׁנָא בִישָׂא דְלִתְתָּא.

879. וּבְשֶׁהֶנְחָשִׁים שְׁלֻמָּטָה מִתְפַּשְׁטוֹת מֵאוֹתוֹ
הָעוֹר, אֲזִי כָל אַחַת וְאַחַת נוֹתֶנֶת קוֹל, וּמַעֲוֶרֶת
בְּמָה נְחָשִׁים שְׁעוּמָדוֹת בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, שְׁנִקְרָא
בוֹר, שֶׁשֶׁם קִנְמִים בְּמָה נְחָשִׁים. וְכֹלָם מִלְשִׁינִים
לְעוֹרֵר אֶת הַנְּחָשׁ הַגָּדוֹל הַזֶּה לִהְיוֹת מִלְשִׁין עַל
הָעוֹלָם, וְהַכֹּל מִשּׁוֹם הַהִתְעוֹרְרוֹת הַזֶּה שֶׁל לְשׁוֹן
הָרַע, בְּשִׁקְיָמַת הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁלוֹ לְמַטָּה.

880. כְּמוֹ בֶן מִי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה, בְּמָה הֵם
שְׁנִקְרָאִים לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שְׁמֵת־חֲבָרִים וּמַעֲרִים
הַתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.
לְשׁוֹן מֵאוֹתוֹ קֹדֶשׁ שְׁלֻמָּעֵלָה. וְכֵּן קִדְּשׁוֹת
וְקִדְּשִׁים מִתְעוֹרְרִים מִכָּל הַצְּדִידִים. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם
שֶׁל הַצְּדִיקִים, אוֹתָם שְׁגוֹרְמִים לְעוֹרֵר קִדְּשׁוֹת
לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, קִדְּשָׁה שְׁלֻמָּעֵלָה וְקִדְּשָׁה
שְׁלֻמָּטָה.

881. וְעַל זֶה כְּתוּב, (וִיקְרָא י') וְהִתְקַדְּשְׁתָּם
וְהִיִּיתָם קִדְּשִׁים. וְהִתְקַדְּשְׁתָּם – אֵלּוּ מִיָּם
רֵאשׁוֹנִים. וְהֵם נִקְרָאִים מִיָּם עֲלִיוֹנִים. וְהִיִּיתָם
קִדְּשִׁים – אֵלּוּ הַמִּיָּם הַתַּחְתּוֹנִים, וְנִקְרָאוּ מִיָּם
אֲחֵרוֹנִים. וּמִזּוֹן בְּאֻמָּצָע, בֵּין מִיָּם רֵאשׁוֹנִים לְמִיָּם
אֲחֵרוֹנִים. וְעַל זֶה מִזּוֹן אֵינוֹ בְּמִיָּם אֲחֵרוֹנִים, אֲלֵא
בְּמִיָּם רֵאשׁוֹנִים. מִיָּם הָרֵאשׁוֹנִים מִמַּעַלָּה,
שֶׁהִמְזוֹן תִּלְוִי בּוֹ, וְלֹא בְּמִיָּם אֲחֵרוֹנִים. וְהַסּוֹד נִתֵּן
לְקִדְּשִׁים עֲלִיוֹנִים. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

882. הַהִיכָל הָרַבִּיעִי. הַהִיכָל הַזֶּה הוּא נִקְרָא
חֻב־ה'. וְהוּא (תַּהֲלִים מ) טִיט הַיּוֹן, כְּנֶגֶד שֵׁם אַחֵר
שְׁנִקְרָא אֲבֹן מִכְשׁוֹל, וְהַכֹּל אֶחָד. הוּא חֻב־ה',
מִשּׁוֹם שֶׁשֶׁם קִנְמִים כָּל חֲטָאֵי הָעוֹלָם, הַכְּרַעַת
הַחֲטָאִים.

883. מִשּׁוֹם שֶׁבִּאֲשֶׁר חוֹטְאִים בְּנֵי אָדָם, כָּל אֵלּוּ
שׁוֹמְרֵי הַחֲקִים לֹוקְחִים אוֹתָם הַחֲטָאִים וּמַנִּיחִים

879. וְכֹד וְזוּיִין דְּלִתְתָּא מִתְפַּשְׁטִי מִזֵּהוּא מִשְׁכָּא,
כְּדִין כָּל זֹד וְזוֹד יְהִיב קָלָא, וְאֲתַעְרֵר לְכַמָּה וְזוּיִין
דְּקִיבִי בִּזְהוּא אֶתֶר, דְּאֶקְרִי בּוֹר, דְּתַמָּן כַּמָּה זְוִישִׁין
קִיבִימִין. וְכֹלָהוּ דְּלִטְוֹרִין, לְאֲתַעְרָא לְהֵאִי זְוִיָּא רַבָּא,
לְמִהֲוִי דְּלִטְוֹרָא עַל עֲלָמָא. וְכֹלָא בְּגִין הֵאִי אֲתַעְרֵוּ
דְּלִישְׁנָא בִישָׂא, כֹּד קִיבִימָא אֲתַעְרֵוּתָא דִּילִיָּה לְתַתָּא.

880. כְּזוּיָּא דָּא, מֵאֵן דְּלַעֲי בְּאוֹרִיָּתָא, כַּמָּה אֵינֹן
דְּאֶקְרוֹן לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, דְּמִתְזַבְּרִין וְאֲתַעְרֵי אֲתַעְרוּתָא,
לְזֵהוּא אֶתֶר דְּאֶקְרִי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. לְשׁוֹן בִּזְהוּא
קֹדֶשׁ דְּלַעֲיָלָא. וְכַמָּה קִדְּשׁוֹת וְקִדְּשִׁין מִתְעַרְיִין מִכָּל
סְטִרִין. וְכַפֵּא זְוִלְקִיָּהוּן דְּצִדִּיקִיָּא, אֵינֹן דְּגִרְמִי
לְאֲתַעְרָא קִדְּשִׁין לְעִילָא וּלְתַתָּא, קִדְּשִׁיָּה דְּלַעֲיָלָא
וְקִדְּשִׁיָּה דְּלִתְתָּא.

881. וְעַל דָּא כְּתִיב, (וִיקְרָא י') וְהִתְקַדְּשְׁתָּם וְהִיִּיתָם
קִדְּשִׁים. וְהִתְקַדְּשְׁתָּם: אֵלּוּ מִיָּם רֵאשׁוֹנִים. וְאֵינֹן
אֲתַקְרוֹן מִיָּין עֲלָאִין. וְהִיִּיתָם קִדְּשִׁים: אֵלּוּן מִיָּין
תַּתָּאִין, וְאֶקְרוֹן מִיָּם אֲחֵרוֹנִים. וּמִזּוֹן בְּאֻמָּצָע, בֵּין מִיָּם
רֵאשׁוֹנִים לְמִיָּם אֲחֵרוֹנִים. וְעַל דָּא מִזּוֹן, לֹאֹ אִיהוּ
בְּמִיָּם אֲחֵרוֹנִים, אֲלֵא בְּמִיָּם רֵאשׁוֹנִים. מִיָּם רֵאשׁוֹנִים
מַעֲיָלָא דְּמִזּוּנָא תִּלְוִיָּא בִּיה. וְלֹא בְּמִיָּם אֲחֵרוֹנִים. וְרָזָא
לְקִדְּשִׁי עֲלִיוֹנִין אֲתִיָּהִיב. וְכַפֵּא זְוִלְקִיָּהוּן בְּעֲלָמָא
דִּין, וּבְעֲלָמָא דְּאֵתִי.

882. הִיכְלָא רַבִּיעָא. הִיכְלָא דָּא, אִיהוּ דְּאֶקְרִי (ז'
ע"א) זְוִב־ה'. וְדָא אִיהוּ (תַּהֲלִים מ) טִיט הַיּוֹן, לְקַבֵּל
שְׁמָא אֲחֵרָא דְּאֶקְרִי אֲבֹן מִכְשׁוֹל, וְכֹלָא זֹד. אִיהוּ
זְוִב־ה', בְּגִין דְּתַמָּן קִיבִימִי כָּל זְוִבִי דְּעֲלָמָא,
אֲכַרְעוּתָא דְּזְוִבִין.

883. בְּגִין דְּכֹד זְוִבָאן בְּנֵי נְשָׂא, כָּל אֵינֹן זְרִדִּינִי
זִימוּסִין, נְטִלִין אֵינֹן זְוִבִין, וּמִנְזוּי לֹון בִּזְהוּא הִיכְלָא

אותם בהיכל הזה שנקרא חובה. וכל זכויות העולם, כל המלאכים הקדושים שממנים על זכויות העולם, כלם נוטלים את אותן הזכויות, ומעמידים אותן בהיכל הרביעי שנקרא זכות, ושם עומדות זכויות בני אדם, והחטאים עומדים בהיכל אחר שנקרא חובה. ונשקלים באחד ביום של ראש השנה, כי (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ואחר שהכריעו הזכויות או החובות לצד זה או לצד זה, כך מנצח.

884. ועל זה, ביום של ראש השנה, בשמעתעוררים שני הצדדים הללו, זכות וחובה, ובהם תלויים חיים ומות – אם הזכויות הכריעו לצד זה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים.

885. משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום, זה בצד זה וזה בצד זה. אם זוכה אותו אדם ונצחו אותן זכויות, הרי נכתב אותו אדם לחיים, משום שאחז בו הצד הקדוש הזה שנקרא זכות, והחיים אחזו בו, ואומר: זה שלי הוא, ושלי היה. ואז נכתב אותו אדם לחיים (ונכתב שהוא שלי).

886. ואם נצחו החטאים – הצד האחר הטמא הזה, שנקרא חובה ומות, אחז בו ואומר: זה שלי הוא, ושלי היה. ואז נכתב שהוא שלי. וזהו ששנינו, שהרי ביום הזה של ראש השנה נכתב אדם או לחיים או למיתה. אם נכתב בצד

האקרי חובה. וכל זכיון דעלמא, בלהו מלאכין קדישין דמומן על זכוון דעלמא, בלהו זטלי לאינון זכוון, ואוקמי לון בהיכלא רביעאה דאקרי זכות, ותמן קיימי זכוון דבני נשא. וזוובין קיימי בהיכלא אזורא, דאקרי חובה. ואתקלו פוזרא ביומא דראש השנה כי (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ולבתר דאכרעו זכיון, או זוובין, לסטרא דא, או לסטרא דא, הכי נצחו.

884. ועל דא, ביומא דראש השנה, כד מתערין אלן תרין סטריין, זכות וזוובא. ובהו תליון זויים ומות. אי זכיון אכרעו, לסטרא דא דאקרי זכות, אכתוב בר נש בההוא סטרא דאקרי זויים. (דף רס"ה ע"ב) בגין, דהני תרין סטריין קיימי בההוא יומא, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. אי זכי ההוא בר נש, ונצחון אינון זכיון, הא אכתוב ההוא בר נש לזויים. בגין דאזויד ביה האי סטרא קדישא, דאקרי זכות, וזויים אזויד ביה, ואמר דא דיכלי הוא, ודידי הוה, וכדין אכתוב ההוא בר נש לזויים. (ו"א ואכתוב עד איהו דיליה)

885. ואי נצחון זוובין, האי סטרא אזורא מסאבא, דאקרי חובה ומות, אזויד ביה, אמר האי דידי הוא, ודידי הוי, וכדין אכתוב דאיהו דיכליה. ודא הוא דתנינן, דהא ביומא דא דראש השנה, אכתוב בר נש, או לזויים או למיתה. אי אכתוב בסטרא דקדושה, אכתוב לזויים, ואתקיים תמן, ואתרפק ביה. ואי אכתוב בסטרא אזורא, אתקיים בסטרא דמסאבותא, ודביק ביה, ודא הוא הן לזויים הן למות. ואתמשה בהאי סטרא או בהאי סטרא.

886. כל זמנא דאיהו קיימא בסטרא דא דקדושה, כל קדושין וכל דכין מתרפקין ביה. וקרא וקודשא בריך הוא יתיב וישמע ליה, עליה כתיב (תהלים צא) יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אזולצהו

הקדשה – נכתב לחיים ומתקים שם ונדבק בו. ואם נכתב בצד האחר – מתקים בצד הטמאה ונדבק בו, וזהו הן לחיים הן למות. ונמשך בצד הזה או בצד ההוא.

ואכבדהו אורח ימים אשביעהו ואראהו בישועתי. וכל זמנא דאיהו קיימא בסטרא אזורא דמסאבא, כל מסאבו, וכל זוזבה, וכל בישין מתדבקן ביה. יקרא, ולית מאן דישמע ליה. מרזקא איהו מיקודשא בריך הוא, עליה כתיב (תהלים קיט) רוזוק מרשעים ישועה וכתיב (ישעיה א) גם כי תרבו תפלה אינני שומע.

887. כל זמן שהוא עומד בצד הזה של הקדשה, כל הקדושים וכל הטהרות נדבקים בו. יקרא – והקדוש ברוך הוא ישוב וישמע לו. עליו כתוב (תהלים צא) יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו אך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי. וכל זמן שהוא עומד בצד האחר של הטמאה, כל טמאה וכל חטא וכל הרעות נדבקות בו. יקרא – ואין מי שישמע אותו, מרחק הוא מהקדוש ברוך הוא. עליו כתוב, (שם קיט) רחוק מרשעים ישועה, וכתוב (ישעיה א) גם כי תרבו תפלה אינני שמע.

887. היכלא דא, איהו אתר דכל אינן דאקרין אלהים אזורים, בגין דאתגליין הכא. וכל אינן דמפתו להו לבני נשא בענוגין דהאי עלמא, לאזנאה לאתענגא בענוגי נאופין דעלמא, ומשכי להו בתר ענוגין ונאופין דהאי עלמא, כדקאמרן.

888. ההיכל הזה הוא המקום של כל אותם שנקראים אלהים אחרים, משום שמתגלים כאן. וכל אותם שמפתים את בני האדם בתענוגות העולם הזה, לזנות ולהתענג בתענוגות של נאופים של העולם, ומושכים אותם אחר תענוגי ונאופי העולם הזה, כמו שאמרנו.

888. בהאי היכלא, אתענוגי זוד רוזא שליט תקיפא, דאיהו על כלהו, ודא אקרי אוף הכי אל, כנונא דאזורא (רנ"ח ע"א) דבסטר קדושה. האי איהו (דברים לז) א"ל נכ"ר. ודא איהו דמפתתי לבר נש דלעי באורייתא, או דקאים בבני מדרשא. האי רוזא תקיפא מפתתי ליה, וזשיב כמה הרהורין, ואמר מה את קאים הכא, טב לך למינה בוזבורת אינן דגאו על בני נשא, ואינן דאזלין בתר נשין שפיראן, ומתענגי בענוגי עלמא. כיון דבר נש אתפתי אבתריה, כדן כלהו שטיין ואזלי ואתמשכאן אבתריה.

889. בהיכל הזה נראית רוח אחת שולטת חזק, שהיא על כלם, ואף זה נקרא כך אל, כמו האחר שבצד הקדשה. זהו א"ל נכ"ר, וזהו שמפתה את האדם שלומד תורה או שעומד בבית המדרש. הרוח החזקה הוא מפתה אותו,

889. וכמה אינן אזורין דקיימין תזוזתיה, וכלהו מסאבי ליה בהאי עלמא, ומסאבי ליה בההוא עלמא. (ק"ו ע"ב) ואינן אקרין צואה רותנות

וְחֹשֶׁב בְּמֶה הִרְהוּרִים, וְאוֹמֶרֶת: מָה אַתָּה עוֹמֵד
בְּאֵן? טוֹב לָךְ לָלֶכֶת בְּחֶבְרַת אוֹתָם שְׂגָאִים עַל
בְּנֵי אָדָם, וְהֵם הוֹלְכִים אַחֵר נָשִׁים יְפוֹת
וּמִתְעַנְּגִים בְּתַעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם. בִּיּוֹן שְׂאָדָם
מִתְפַּתֶּה אַחֲרֶיהָ, אִזּוּ בָלֵן מְשׁוֹטְטוֹת וְהוֹלְכוֹת
וְנִמְשְׁכוֹת אַחֲרָיו. וְכֵמָּה הֵם אַחֲרִים שְׁעוֹמְדִים
תַּחֲתָיו, וְכֻלָּם מְטַמְּאִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה,
וּמְטַמְּאִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וְהֵם נִקְרָאִים צוֹאֵה
רוֹתַחַת, שֶׁכְּתוּב (ישעיה ל) צֵא תֹאמַר לוֹ. אוֹתָן
הַדְּרָגוֹת שֶׁקִּימוֹת לְטֵמָא תְּמִיד, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

890. בְּאִמְצָע הַהִיכָל הָזֶה יֵשׁ רוּחַ אַחֲרַת
שְׁנִקְרָאֵת נִגְעַ. וּמִזּוּ יוֹצֵאת רוּחַ אַחֲרַת שְׁנִקְרָאֵת
נִגְעַ צָרַעַת, וְהִיא עוֹמֶדֶת תְּמִיד לְטַמְּא אֶת כָּל
אוֹתָם בְּעָלֵי לְשׁוֹן הָרַע יוֹתֵר עַל כָּל מֶה
שֶׁמְטַמְּאִים אוֹתוֹ. וְהַנִּגְעַ הָעֲלִיּוֹן הָזֶה מְמַנֶּה עַל
כָּל אוֹתָם שְׁלַחְנוֹת שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁכְּשֶׁנִּכְנַסְתָּ שַׁבָּת
וְלֹא עָרְכוּ אֶת עֲנֵג הַשַּׁבָּת כְּרָאוּי וְהֵם מְבִיִּים אֶת
עֲנֵג הַשַּׁבָּת, הַנִּגְעַ הָזֶה נוֹטֵל אוֹתָם שְׁלַחְנוֹת
שְׂאִינִם בְּעֲנֵג שַׁבָּת כְּפִי שְׂאִמְרָנוּ.

891. וּכְשֶׁזֶה נוֹטֵל אֶת אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת, כָּל
אוֹתָם שׁוֹחֲרֵי הַחֲקִים שְׁעוֹמְדִים בּוֹ, בְּלִם פּוֹתְחִים
וְאוֹמְרִים: (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתִּבְּוֹאֶהּ
וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָּהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וַיִּלְבֹּשׁ וְגו'. יִנְקֹשׁ
נוֹשָׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו'. אֵל יְהִי לוֹ מוֹשֵׁךְ חֶסֶד
וְגו'.

892. וְהָרִי בְּאֶרְנוּ, שְׁבָאוֹתוֹ לִיל שַׁבָּת,
כְּשֶׁהַשְּׁלַחְנוֹת נִתְּנוּ לְאוֹתוֹ הַצַּד הָרַע, אִזּוּ מִתְחַזֵּק
אוֹתוֹ הַצַּד הָרַע הַטֵּמָא, וְאוֹתוֹ אָדָם נִמְסָר לְאוֹתוֹ
הַצַּד. אוֹי לוֹ שֶׁנִּחְסַר מֵאוֹתוֹ הַצַּד הַקְּדוֹשׁ, צַד
הָאֱמוּנָה, וְנִפְקֵד בְּצַד הָאֲחֵר הַטֵּמָא. כְּמוֹ כֵּן בְּכָל
אוֹתָן סְעוּדוֹת שֶׁל יוֹם טוֹב.

893. בְּאֵן בְּהִיכָל הָזֶה – בְּנִים חַיִּים וּמִזִּנּוֹת הֵם
בְּהֶפֶד. וּבְאוֹתוֹ הִיכָל הָאֲחֵר הַקְּדוֹשׁ לֹא עוֹמְדִים

הַכְּתִיב, (ישעיה ל) צֵא תֹאמַר לוֹ. אֵינִי הָרִי
הַקִּיּוֹמִין לְסֵאֲבָא תְּדִיר, וְהָא אֶתְמַר.

890. בְּאִמְצָעִיתָא דְּהָאִי הִיכְלָא, אֵית רִיזּוּא אֲזוּרָא,
דְּאֶקְרִי נִגְעַ. וּבְהָאִי נִפְקָא רִיזּוּא אֲזוּרָא דְּאֶקְרִי נִגְעַ
צָרַעַת. וְאִיהוּ קִיּוּמָא תְּדִיר, לְסֵאֲבָא לְכָל אֵינִין
מֵאֲרִיזּוֹן דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, יִתִּיר עַל כָּל מֶה דְּמִסְאֲבִין
לִיה. וְהָאִי נִגְעַ עֲלָאָה, אִיהוּ מְבַנֵּה עַל כָּל אֵינִין פְּתוּרִי
דְּשַׁבָּתָא, דְּכֹד עֵייל שַׁבָּתָא, וְלֹא אֶתְסַדְּרוּ בְּעֲנִינָא
דְּשַׁבָּתָא כְּדָקָא יְאוּת, וְאֵינִין קָא מְבִיִּי עֲנִינָא
דְּשַׁבָּתָא, הָאִי נִגְעַ נְטִיל לְאֵינִין פְּתוּרִי דְּלֹא אֵינִין
בְּעֲנִינָא דְּשַׁבָּתָא (רנ"ב ע"ב) כְּדָקָאֲמַרְן.

891. וְכֹד הָאִי נְטִיל לְאֵינִין פְּתוּרִי, כָּל אֵינִין גְּרִידִי
זִימוּסִין דְּקִיּוּמֵי בִּיה, כְּלָהוּ פְּתוּזֵי וְאֶמְרִי, (תהלים
קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתִּבְּוֹאֶהּ וְלֹא זֹפֵץ בְּבִרְכָּהּ
וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וַיִּלְבֹּשׁ קָלְלָהּ כְּמִדּוּ וְגו'. יִנְקֹשׁ נוֹשָׁה
לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו'. אֵל יְהִי לוֹ מוֹשֵׁךְ זֶסֶד וְגו'.

892. וְהָא אוֹקִימְנָא, בְּהֵהוּא לִילָא דְּשַׁבָּתָא, כֹּד
פְּתוּרִי אֶתְיִיהִיבוּ לְהֵהוּא סְטָרָא בִּישָׂא, כְּדִין אֶתְתַּקַּף
הֵהוּא סְטָרָא בִּישָׂא, מִסְאֲבָא, וְהֵהוּא בֶּר נֶשׁ
אֶתְמַסֵּר לְהֵהוּא סְטָרָא. וְוִי לִיה דְּאֶתְגַּרַע מֵהֵהוּא
סְטָרָא קְדִישָׂא, סְטָרָא דְּמֵהִיבְנוּתָא. וְאֶתְתַּקַּף
בְּסְטָרָא אֲזוּרָא מִסְאֲבָא. כְּעִנְיָנָא דָּא בְּכָל אֵינִין
סְעוּדָתֵי דְּיוֹם טוֹב.

893. הָכָא בְּהָאִי הִיכְלָא, (דף רס"ו ע"ב) בְּנֵי זִיזִי
וּמִזִּנֵּי בְּהֶפֶדָא אִיהוּ. וּבְהֵהוּא הִיכְלָא אֲזוּרָא

שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים, וְהֵם תְּלוּיִים לְמַעַלָּה, וְכָאן הֵם עוֹמְדִים לְרַע. שְׁבָאֲשֶׁר (מַגִּיעִים בְּנֵי שֶׁל אָדָם) מַגִּיעַ אָדָם לְהִיכָל הָאֵל, הָרִי שֶׁם עוֹמְדוֹת הַחַיִּית לְכָלוֹת אוֹתָם. וְהָרִי שֶׁם בָּנִים כְּשֶׁהֵם קֹטְנִים, מִכָּאן יוֹצֵא, כְּדִי לְהַתְּמִנּוֹת הַקִּטְגוֹר עֲלֵיהֶם. וְהָרִי שֶׁם עוֹמְדִים הַמְּזוֹנוֹת לְהַעֲבִירָם מִמֶּנּוּ, וְהַכֹּל תְּלוּי בַחֲטָא. וְלָכֵן נִקְרָא הַהִיכָל הַזֶּה חוֹבֶה, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאָר.

894. וּמִכָּאן יוֹצֵאת רוּחַ טָמְאָה אַחַת שֶׁנִּקְרָאת אֲרִירִי"א, וְכַמָּה אֲלָף וּרְבָבוֹת עִמָּה, וְכֹלם נִקְרָאִים אֲרִירִי יוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אִיּוֹב ג') יִקְבְּהוּ אֲרִירִי יוֹם. וְהָרוּחַ הַזֶּה וְכָל אֱלֹהִים שֶׁעִמָּה, כֹּלם קִימִים לְטַל אוֹתוֹ דְּבוּר שֶׁקָּלַל אָדָם אֶת עֲצָמוֹ בְּרָגֻז, וְאֵלּוּ מַעֲרִירִים אֶת הַנֶּחֱשׁ הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא (יִשְׁעִיָּה כז') לְוִיתָן נָחֵשׁ עֲקֻלָּתוֹן, כְּדִי לְהַבִּיא וּלְעוֹרֵר קָלְלוֹת עַל הָעוֹלָם. וְזֶה שֶׁכְּתוּב יִקְבְּהוּ אֲרִירִי יוֹם וְגו'.

895. וְאֵלּוּ אֲרִירִי הַיּוֹם שׁוֹלְטִים עַל רָגְעֵי וְשִׁעוֹת הַיּוֹם, וְנוֹטְלִים אוֹתָם דְּבוּרִים שֶׁקָּלַל אָדָם עַל עֲצָמוֹ, בֵּין בְּרָגֻז בֵּין בְּשִׁבּוּעָה, וּבְאֹתוֹ דְּבוּר מַעֲרִירִים אֶת אוֹתוֹ נָחֵשׁ עֲקֻלָּתוֹן שֶׁנִּקְרָא לְוִיתָן, כְּדִי לְהַעֲמִידוֹ לְהַשְׁחִית אֶת הָעוֹלָם. וְלָכֵן קָלַל אִיּוֹב אֶת יוֹמוֹ בְּצַעֲרוֹ, וְלֹא אֶת גּוֹפוֹ, שֶׁכְּתוּב (אִיּוֹב ג') וַיִּקְלַל אֶת יוֹמוֹ – בְּתַחֲלָה, וְאַחֵר כֵּךְ – יִקְבְּהוּ אֲרִירִי יוֹם. הִרְחַמְן יִצְחָק מִהַצֵּד הָרַע וּמִתְקַפּוֹ וּמִכָּל דְּבַר רַע.

896. הַהִיכָל הַחֲמִישִׁי. הַהִיכָל הַזֶּה הוּא הִיכָל שֶׁנִּקְרָא שְׂאוֹ"ל, כְּנֶגֶד אוֹתוֹ הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא עֶרֶל, וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ שֶׁזֶּהוּ סוּד הָעֶרְלָה. בְּהִיכָל הַזֶּה יֵשׁ פֶּתַח אֶחָד וּמִמֶּנּוּ אֶחָד עָלִי, וְזֶהוּ הַמִּמְנָה לְהַעֲרִיר תַּמִּיד קִטְרוֹג עַל הָעוֹלָם, וְהָרוּחַ הַזֶּה נִקְרָאת אִיב"ה, מִשּׁוּם שֶׁשְּׁמוֹ שֶׁל הַפֶּתַח הַזֶּה נִקְרָא אִיב"ה, וְסִימְנָךְ – (בְּרַאשִׁית ג') וְאִיבָה אֲשִׁית בֵּינִךְ וּבֵין הָאִשָּׁה וְגו'.

כְּדִישָׂא, לֹא קִימִי תִּכְלַת אֲלִין, וְתִלְיִין לְעִילָא, (עֵיין ו' ע"א) וְהִכָּא קִימִין לְבִישִׁי. דְּכִד (ס"א מִטוֹ בְּנוֹי דְּבַר נֶשׁ) מִטִּי בַר נֶשׁ לְהָאִי הִיכָלָא, הָא תַּמָּן קִימִין זִיזוֹן לְשִׁיעָאָה לֹון. וְהָא תַּמָּן בָּנִין כִּד אִינּוֹן וְעִירִין, בְּהִכָּא נִפְקָא, בָּנִין לְאַתְּמִנָּאָה קִטְיִגוֹרָא עֲלִיָּהּ. וְהָא תַּמָּן קִימִין מְזוֹנִי, לְאַעֲבָרָא לֹון מְנִיָּה. וְכֹלָא תִּלְיָא בְּזוּזָה. וְעַל דָּא אֲקָרִי הָאִי הִיכָלָא זוּזָה. כְּמָה דְּאַתְּמַר.

894. וּבְהִכָּא נִפְקָא זוּד רוּזָא מִסָּאָבָא, דְּאֲקָרִי אֲרִירִי"א. וְכַמָּה אֲלָף וּרְבָבוֹת עִמָּה, וְכֹלָהוּ אֲקָרוֹן אֲרִירִי יוֹם, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (אִיּוֹב ג') יִקְבְּהוּ אֲרִירִי יוֹם. וְהָאִי רוּזָא וְכָל אִינּוֹן דְּעִמָּה, כֹּלָהוּ קִימִי לְנִטְלָא הִהִיא מִכָּה דְּלִיטָא בַר נֶשׁ דְּרַבִּינָה בְּרוּגְזָה, וְאֲלִין מִתְעַרֵּי לְהָאִי זוּזָא, דְּאֲקָרִי (יִשְׁעִיָּה כז') לְוִיתָן נָחֵשׁ עֲקֻלָּתוֹן, בָּנִין לְאַיִתָּאָה וּלְאַתְעָרָא לְוִיטִין עַל עֲלָמָא, הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב יִקְבְּהוּ אֲרִירִי יוֹם וְגו'.

895. וְאֲלִין אֲרִירִי יוֹם, שֶׁלְטִין עַל רָגְעֵי וְשִׁעוֹת דְּיוֹמָא, וְנִטְלִי אִינּוֹן מִיִּלִּין דְּלִיטָא בַר נֶשׁ דְּרַבִּינָה, בֵּין בְּרוּגְזָא, בֵּין בְּאֹמְאָה, וּבְהִהִיא מִכָּה, מִתְעַרֵּי לְהָאִי נָחֵשׁ עֲקֻלָּתוֹן, דְּאֲקָרִי לְוִיתָן, בָּנִין לְקִימָא לִיהַ לְזוּזָא לְעֲלָמָא. וְעַל דָּא לִיטָא אִיּוֹב יוֹמִיָּה בְּצַעֲרִיָּה, וְלֹא גּוֹפִיָּה. דְּכִתִּיב (אִיּוֹב ג') וַיִּקְלַל אֶת יוֹמוֹ בְּתוֹזָלָה, וּלְבַתֵּר יִקְבְּהוּ אֲרִירִי יוֹם. רוּזָמָנָא לִישְׁזָבֵן מִסְטָרָא בִישָׂא, וּבְתוֹקְפוֹי. וּמִכָּל מִכָּה בִישָׂא.

896. הִיכָלָא זְוִבִישָׂאָה. הִיכָלָא דָּא, אִיהוּ הִיכָלָא דְּאֲקָרִי (מִצּוֹרַע נ"ד ע"א) שְׂאוֹ"ל, לְקַבֵּל הַהוּא שְׂמָא דְּאֲקָרִי עֶרֶל, וְהָא אוֹקִימָנָא דְּדָא אִיהוּ רִזָּא דְּעֶרְלָה. בְּהָאִי הִיכָלָא, אִית זוּד פֶּתַח, וְזוּד מִמְנָה עֲלִיָּה. וְדָא אִיהוּ מִמְנָה לְאַתְעָרָא תְּדִיר קִטְרוֹגָא עַל עֲלָמָא, וְהָאִי רוּזָא אֲקָרִי אִיב"ה, בָּנִין דְּשְׂמָא דְּהָאִי פֶתַח אִיב"ה שְׂמִיָּה, וְסִימְנָךְ (בְּרַאשִׁית ג') וְאִיבָה אֲשִׁית בֵּינִךְ וּבֵין הָאִשָּׁה וְגו'.

897. בהאי היכלא קיימא זוד רוזא דשליט על כלא, והאי אקרי שוד"ד. ואיהו (שוד) (ישעיה נט) שוד ושבר. וזהו שודד בהרים הרמים, בתוך סלעים והרים. מההיכל הזה יונקים כל אותם שודדים ומשמידים במקומות חרפן. ומכאן יוצאים כל אותם שהורגים בחרבות וברמחים, והולכים אחר (בראשית ג) להט החרב המתהפכת, להשמיד הכל.

898. מזה יוצאת רוח אחרת שנקראת שוד. וכששולט הרעב על העלם, הרוח הזו שנקראת שוד"ד נמצאת, ורוח אחרת משתתפת עמה, שנקראת כפ"ן. ואלו הולכים בעולם, ונמצאים כנגד בני אדם. והינו שכתוב (איוב ה) לשד ולכפן תשחק. ואלו עושים קטרוג לבני אדם ושודדים את הכל. האחד שנקרא שוד. שאחר שהולך לתוך הרים רמים ושודד ומחריב ומשמיד הכל, אז שב ושודד בני אדם, ומתים בחלשותו. וכשאוקלים בני אדם, לא שבעים משום שהוא שולט בעולם.

899. ובאותו זמן, מי שעושה חסד עם בני אדם ונותן להם לאכל ולשתות, כדאי הוא לדחות את שתי הרוחות החוצה שלא ישלטו בעולם. וכשישראל לא עושים חסד עם בני אדם, ושאר העמים עושים חסד בעולם, אז שתי הרוחות הללו, מתבשמים (לשאר עמים, ומתחזקים וכו') דבריהם ומתחזקים על ישראל. משום שהרי אז התחזק אותו הצד האחר, וישראל נכנעים.

900. וכשישראל עושים חסד, נכנע אותו הצד האחר ונחלש, וצד הקדשה מתחזק. וכשישראל לא מעוררים חסד, אותן שתי רוחות (מתבשמות. אחת התבשמה להם לשאר העמים) ומתהפכות כדי להכריע אותם את ישראל, ואז אותן הברכות שיוצאות מלמעלה מצד הימין, יונקים אותם שאר העמים (ועומד לאותו הצד). וזהו שכתוב, (שיר א) שמוני נטרה

897. בהאי היכלא קיימא זוד רוזא דשליט על כלא, והאי אקרי שוד"ד. ואיהו (שוד) (ישעיה נט) שוד ושבר. וזהו שודד בהרים הרמים, בתוך סלעים והרים. מההיכל הזה יונקים כל אותם שודדים ומשמידים במקומות חרפן. ומכאן יוצאים כל אותם שהורגים בחרבות וברמחים, והולכים אחר (בראשית ג) להט החרב המתהפכת, להשמיד הכל.

898. מהאי גפיק רוזא אזורא, ואקרי שוד. וכד שליט כפנא על עלמא, האי רוזא דאקרי שוד"ד, איהו אשתכח. ורוזא אזורא אשתתף עמיה, דאקרי כפ"ן. ואלין אולי בעלמא, ומשתכחי לקבל בגי נשא, והינו דכתיב, (איוב ה) לשד ולכפן תשחק. ואלין עבדין קטרוגא לבני נשא, ומשדדי לכלא. זוד דאקרי שוד, דבתר דאיל בגו טורין רמאין, ושדדי וזוריב ושעזי כלא. כדין תב ושדד לבני נשא, ומתין בזוזולשא דיליה. וכד אכלי בגי נשא, לא שבעין, בגין דאיהו שלטא בעלמא.

899. ובההוא זמנא, מאן דעביד זוסד עם בני נשא, ויהיב לון לביכל ולמשתה, כדאי איהו לדחויא לון לאלין תרין רוזין לבר, דלא שלטי בעלמא. וכד ישראל לא עבדי זוסד עם בני נשא, ושאר עמין עבדי זוסד בעלמא. כדין אלין תרין רוזין מתבסמין (ו"א לשאר עמין ומתקפי וכו') מלייהו, ומתקפי עליהו דישראל. בגין דהא כדין אתקף ההוא סטרא אזורא, וישראל אתכפין.

900. וכד ישראל עבדי זוסד, אתכפיא ההוא סטרא אזורא ואתזולש, וסטרא דקדושה אתקף. וכד ישראל לא מתערי בזוסד, אינן תרין רוזין (ד"א מתבסמי, חד אתבסם להו לשאר עמין) ומתהפכי לאכפייא לון לישראל, וכדין אינן ברכאן דגזוזתי מלעילא, מסטר ימינא, ינקי לון שאר עמין. (ד"א וקיימא לההוא סטרא) והדא הוא דכתיב, (שיר

את הכרמים. אלו שאר העמים. פרמי שלי לא נטרתי – אלו ישראל. משום ששאר העמים מושכים אותם לתוכם באותם חסדים שעושים עם בני אדם, וישראל מרחיקים אותם מתוכם, משום שלא משתדלים באותם חסדים כמו שאר העמים.

901. ותחת הרוחות הללו עומדים כל אותם שנקראו ערלה. זמורי ערלה, ענפי ערלה. ומעליהם ממנה אחד שנקרא גז"ר דינ"א. וזהו שעומד על כל אותם שלא שומרים שנות ערלת האילן, ועל כל אותם שמעכבים את הברית לבניהם. ולכן הנחש רצה להרג את בנו של משה עד שמלה אותו צפורה, שכתוב (שמות ד) ותקח צפורה צר ותכרת את ערלת בנה וגו'.

902. והרוח הוא ממנה על אנשים שמשחיתים דרכיהם ולא חוששים לכבוד רבונם, לשמר את אות ברית הקדש, וזו מכניסה אותם לגיהנם לאותו מקום שנקרא שאל ואבדון, ונדון שם כמו שבארנו כאן.

903. לתוך אמצע ההיכל הזה עומדת רוח אחת, שעומדת ואורבת על דרכים ושבילים, לראות את כל אתם שעוברים על דברי התורה, כדי להכניס שנאה בין מעלה ומטה, משום שקל ההיכל הזה הוא איבה.

904. זה וכל אותם האחרים, כלם עומדים להראות פנים מאירות לבני אדם ולפתות אותם, כדי שיסטו מדרך האמת ולמשך אותם אחריהם, ואחר כך הם הורגים אותם, וימותו בשני עולמות, שכתוב (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

905. הרוח הוא נקראת אפריר"א. עפר של אפר. שלא עושה תולדות ופרות לעולמים, משום שזהו עפר של אפר. ואף על גב שנקרא עפר, אינו עפר קדוש שעושה פרות,

השירים א) שמוני נטרה את הכרמים, אלן שאר עמין. כרמי שלי לא נטרתי, אלן ישראל. בגין דשאר עמין משכי ליה בגווייהו, באינן ווסדים דעבדין עם בני נשא. וישראל מרוקן ליה בגווייהו, בגין דלא משתדלי באינן ווסדים כשאר עמין.

901. ותחתות אלן רוזין, קיימין כל אינן דאקרון ערלה. זמורי (דף רס"ו ע"ב) ערלה, ענפי ערלה. ועילא מנהון זור מבנא, דאקרי גזר דינ"א. והאי איהו קיימא על כל אינן דלא נטרי שני ערלה דאילנא. ועל כל אינן, דמעכבי את קיימא לברייהו. ועל דא, בעא וזויה לקטלא לבריה דמשה. עד דזרת ליה צפורה, דכתיב, (שמות ד) ותקח צפורה צר ותכרת את ערלת בנה וגו'.

902. והאי רוזא, מבנא על בני נשא דמוזבלי ארוזיהו, ולא זוישי ליקרא דמאריהון, לביטר את קיימא קדישא. והאי אעיל לון לגיהנם, להווא אתר דאקרי שאל ואבדון, ואתרן תמן, כמה דאוקיימנא הכא.

903. בהאי היכלא לון באמצעייתא, קיימא זור רוזא, דאיהו קיימא וכמין על אורזין ושבילין, למוזמי לכל אינן דעברין על פתגמי אורייתא. כדי למיעל דבבו, בין תתא לעילא. בגין דכל האי היכלא איבה איהו.

904. האי וכל אינן אורזין, כלהו קיימין לאוואה אנפין נהירין לבני נשא, ולמפתי להו, בגין דיסטון מארוז קשוט, ולאמשכא לון אבתרייהו, ולבתר אינן קטלי לון, וימותון בתרין עלמין. דכתיב, (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

905. האי רוזא, איהו אקרי אפריר"א. עפרא דקיטמא. דלא עביר תולדין ואיבין לעלמין, בגין דהאי איהו עפרא דקיטמא. ואף על גב דאקרי

וְנִקְרָא (איוב כח) עֲפֹרֹת זָהָב. אֲלֵא כִּמוֹ שְׁנֵאמַר, (במדבר יט) מִעֲפֹר שְׂרֵפֶת הַחֲטָאִת. וְזֶהוּ עֲפֹר שְׂרֵפֶת הַחֲטָאִת. וְסִימָן זֶה בֶּאֱשֶׁנִּי צִדְדִּים. אֶחָד, מִשּׁוּם שֶׁהוּא כָּלֹל בַּחֲטָאִת הַזֶּה, הַסּוּד שֶׁל אוֹתוֹ נֶחֱשׁ הַקֶּשֶׁה. וְאַחֵר, שֶׁכִּשְׂאֵדָם עוֹשֶׂה חֲטָאִת, הוּא מְחֻזָּק אֶת הָעֲפֹר הַזֶּה וְשׁוֹלֵט בְּעוֹלָם.

906. וְזֶהוּ הַכָּלִיל (במדבר ה) בְּמֵי הַמָּרִים הַמֵּאֲרָרִים. וְלִכְן צִרְיָה אוֹתוֹ לֵאשָׁה שְׁסֻטָּתָהּ תַּחַת בְּעֵלָה וְעִשְׂתָּהּ מַעֲשֶׂה שֶׁל אִשָּׁת זְנוּנִים, לְהַשְׁקוֹת אוֹתָהּ מִים שְׂכָלִילִים בְּעֵפֶר, שֶׁהוּא מִקְרָקֶה הַמִּשְׁכָּן, וְהָעֲפֹר הַזֶּה הוּא מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא קֶרֶקֶה, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא קֶרֶקֶה שֶׁל אוֹתוֹ מִשְׁכָּן. וְהָעֲפֹר הַזֶּה הוּא מֵאוֹתוֹ קֶרֶקֶה. וּמִשּׁוּם כֵּן צִרְיָה הִכְהִין לְהַשְׁקוֹת אֶת הָאִשָּׁה הַזֶּה כִּמוֹ כֵּן. וְהַכֹּל הוּא בְּרִמְזוֹ עֲלִיּוֹן.

907. אֲשֶׁרִי חֶלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אוֹתָם בְּמֵים טְהוֹרִים עֲלִיּוֹנִים, שְׂכָתוֹב (יחזקאל לו) וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהוֹרִים. מִים טְהוֹרִים הֵרִי אֲמָרְנוּ, בֵּין מִים רֵאשׁוֹנִים לְמִים אַחֲרוֹנִים. וְאֵף עַל גִּב שְׁהָרִי בְּאֲרָנוּ, מִים רֵאשׁוֹנִים מִצְוֶה – כֵּן נִקְרָאוּ, וּמִים אַחֲרוֹנִים חוֹבָה – גַּם כֵּן נִקְרָאוּ. וְהֵרִי בְּאֲרָנוּ עַל שְׁנֵי הַצִּדִּים הַלְלוּ, הַצֵּד הַזֶּה שֶׁל קִדְשָׁה נִקְרָא מִצְוֶה, וְהַצֵּד הָאֲחֵר הַזֶּה נִקְרָא חוֹבָה. וּמִשּׁוּם כֵּן נָטַל חֶלְקוֹ בְּאוֹתָם הַמִּים, וְעַל זֶה כְּתוּב, וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהוֹרִים.

908. הַהִיכָל הַשְּׁשִׁי. הַהִיכָל הַזֶּה עוֹמֵד לְמַעַלָּה עַל כָּל אוֹתָם שֶׁאֵר הַהִיכָלוֹת הַתַּחְתּוֹנִים. אַרְבַּעַת פְּתָחִים יֵשׁ לְהִיכָל הַזֶּה. הָאֶחָד נִקְרָא מוֹת, וְהָאֶחָד נִקְרָא רַע, וְהָאֶחָד נִקְרָא צִלְמוֹת, וְהָאֶחָד נִקְרָא אִפְ"ל. אֵלּוּ אַרְבַּעַת הַפְּתָחִים עוֹמְדִים תָּמִיד לְהִרְעוֹת, וְאֵלּוּ הֵם הַכָּלִיל שֶׁל הַכֹּל.

עֲפֹר, לָאוֹ אִיהוּ עֲפֹרָא קְדִישָׁא, דְּעֵבִיד אִיבִין, וְאִקְרִי (איוב כח) עֲפֹרֹת זָהָב. אֲלֵא כִּמְהָ דְאֵת אֲמַר, (במדבר יט) מִעֲפֹר שְׂרֵפֶת הַחֲטָאִת. וְדָא הוּא עֲפֹר שְׂרֵפֶת הַחֲטָאִת, וְסִימָנָא דָּא אִתִּיא בְּתִרְיָן סְטִרְיָן. וְזֶה, בְּגִין דְּאִיהוּ כָּלִיל בְּהָאִי זִזְטָאִת, רָזָא דְּהֵהוּא זִזְטָא תִּקְיָפָא. וְזֶה, דְּכֹד בְּרַעֲשֵׁ עֵבִיד זִזְטָאִת, אִיהוּ אֶתְקִיף לְהָאִי עֲפֹר, וְשִׁלְטָא בְּעֵלְמָא.

906. וְהָאִי אִיהוּ כָּלִיל (במדבר ה) בְּמֵי הַמָּרִים הַמֵּאֲרָרִים, וְעַל דָּא, אֶעֱטִרִיף לְאִנְתּוֹ דְּאֶסְטִיאַת תְּזוּזוֹת בְּעֵלָה, וְעִבְדָּת עוֹבְדָא דְּאִשָּׁת זְנוּנִים, לְאֶשְׁקָאָה לָהּ מִיָּא כָּלִילִין בְּעֵפֶרָא, דְּאִיהוּ מִקְרָקֶה הַמִּשְׁכָּן. וְהָאִי עֲפֹר אִיהוּ מֵהֵהוּא אֶתֶר דְּאִקְרִי קֶרֶקֶה וְהֵהוּא אִקְרִי קֶרֶקֶה דְּהֵהוּא מִשְׁכָּן. וְהָאִי עֲפֹר מֵהֵהוּא קֶרֶקֶה אִיהוּ. וּבְגִין כֵּן, אֶעֱטִרִיף כְּהֵנָּה לְאֶשְׁקָאָה לְהָאִי אֶתְתָּא, כְּזוּנָא דָּא. וְכִלְכָּל אִיהוּ בְּרִמְזָא עֲלָאָה.

907. זְכָאָה זְזוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא מִדְּכִי לֹון בְּמִיּוֹן דְּכִיּוֹן עֲלָאִין דְּכִתִּיב (יחזקאל לו) וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהוֹרִים. מִים טְהוֹרִים הֵא אֲמָרְן, בֵּין מִים רֵאשׁוֹנִים לְמִים אַחֲרוֹנִים. וְאֵף עַל גִּב דְּהָא אוֹקִימָנָא, מִים רֵאשׁוֹנִים מִצְוֶה, דְּכִי אֶתְקִרְוִן. וּמִים אַחֲרוֹנִים זְזוּבָה דְּכִי זְמִי אֶתְקִרְוִן, וְהָא אוֹקִימָנָא עַל תִּרְיָן סְטִרְיָן אִלִּין, דָּא סְטִרָא דְּקִדְוִשָׁה אֶתְקִרִי מִצְוֶה. וְדָא סְטִרָא אַחֲרָא, אֶתְקִרִי זְזוּבָה. וּבְגִין כֵּן זְזוּלְקִיהוּ נָטַל בְּהֵהוּא מִיָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהוֹרִים.

908. הַיִּכְלָא שְׁתִּיתָאָה. הַיִּכְלָא דָּא, קִיּוּמָא עֲלָאָה, עַל כָּל אִינּוֹן שֶׁאֵר הַיִּכְלִין תַּתְּנִין. אַרְבַּע פְּתָחוֹן, אִית לְהִיכְלָא דָּא. זֶה, אִקְרִי מוֹת. וְזֶה, אִקְרִי רַע. וְזֶה, אִקְרִי צִלְמוֹת. וְזֶה, אִקְרִי אִפְ"ל. אִלִּין אַרְבַּע פְּתָחוֹן, קִיּוּמִין תְּדִיר לְאֶבְאָשָׁא. אִלִּין אִינּוֹן כָּלְכָל דְּכִלְכָּל.

909. כמו שיש בצד הקדשה בסוד האמונה ארבעה פתחים לארבעה צדדים שמתקשרים זה בזה, וכלם קדושים, כך גם למטה כאן. וכשאלה נקשרים ומתחברים זה עם זה באחד בהיכל הזה, אזי נקרא בית חבר, כמו שנאמר, (משלי כא) מאשת מדינים ובית חבר. וההיכל הזה עומד תמיד להרע.

910. על ההיכל הזה כתוב, (שם כז) ונערתות נשיקות שונא, משום שבאן עומדים כל אותן נשיקות רעות ותאוות רעות, וכל עדוני הגוף של העולם הזה, שבאותם העדונים מתגרש אדם מהעולם הזה ומהעולם הבא. ועל ההיכל הזה כתוב, (שם ה) כי נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

911. בהיכל הזה עומדת רוח אחת שממנה על כל אלו שלמטה, והיא כלל על כל שאר הרוחות. ההיכל הזה מתקשט בקשוי יפי על כל אותם ההיכלות. בהיכל הזה נלכדים רגלי הטפשים. על ההיכל הזה כתוב, (משלי ו) אל תחמד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה.

912. בהיכל הזה תלויים כל תאוות העולם וכל אותם ענוגים של הטפשים חסרי הלב, חסרי הדעת, כמו שנאמר, (שם ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער חסר לב עבר בשוק אצל פנה וגו'. בנשף בערב יום וגו'. ואז קרבות רגליו להיכל הזה, שהוא כלל של כל התחתונים. ואז, (שם) והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב. שית – זהו ההיכל הזה שהוא ששי לכל שאר ההיכלות, וכאן עומדת זונה לפתות את הטפשים.

913. בהיכל הזה עומדת ואינה עומדת. יורדת ומפתה, עולה ומשטינה, כמו שנאמר (שם) בביתה לא ישכנו רגליה. פעם

909. כמה דאית בסטרא דקדושה, ברא דמדיבנותא, ארבע פתוזין לארבע סטריין, דמתקשרין דא ברא, וכלהו קדישין. הכי נמי לתתא, הכא. וכד אלין מתקשרין ומתוזברין דא עם דא כוזדא, בהיכלא דא, כדין אקרי בית זובר. כמה דאת אמר, (משלי כא) מאשת מדינים ובית זובר. והאי היכלא, קיימא לאבאשא תדיר.

910. על האי היכלא כתיב, (משלי כז) ונערתות נשיקות שונא, בגין דהכא קיימן, כל אינן נשיקין בישין, ותיאובתין בישין, וכל עדונין דגופא דהאי עלמא, די באינון עדונין אתתרה בר נש מהאי עלמא, ומעלמא דאתי. ועל האי היכלא כתיב, (משלי ה) כי נפת (דף רס"ז ע"א) תטפנה שפתי זרה וגו'.

911. בהאי היכלא, קיימא זור רוזא, דאיהו מומא על כל אלין דלתתא, ואיהו כלל על כל שאר רוזין. האי היכלא, מתקשטא בקשוי דשפירי, על כל אינן היכלין. בהיכלא דא, מתלכדי רגליהו דטפשיא. על האי היכלא כתיב, (משלי ו) אל תזמוד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה.

912. בהאי היכלא, תליין כל תיאובתין דעלמא. וכל אינן ענוגין דטפשיא, זוסרי לבא, זוסרי דעתא. כמה דאת אמר (משלי ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער. זוסר לב. עובר בשוק אצל פנה וגו'. בנשף בערב יום וגו'. וכדין אתקריבו רגליו ליהאי היכלא, דאיהו כלל דכלהו תתאין. כדין, (משלי ז) והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב. שית, דא איהו האי היכלא, דאיהו שיתאית לכל שאר היכלין. והכא קיימא זונה, לאפתאה לטפשיאין.

913. בהאי היכלא קיימא ולא קיימא. מזזתא ומפתא, סלקא ואסטיאת. כמה דאת אמר (משלי

בחזון פעם ברחבות – בשעולה למעלה. ואצל כל פנה תארב – בשנוטלת את הנשמה.

914. מה כתוב? והחזיקה בו ונשקה לו. אלו אותן נשיקות לטמא ולהטעות בני אדם אחריה, משום שבאן הוא מקומם של כל אותן הנשיקות הרעות, ומכל הגוונים הזרים שהם מתוקים לפי שעה, אוי לסופם! כמו שכתוב (שם ה) וחלק משמן חבה.

915. וכתוב, ואחריתה מרה כלענה. מה זה מרה כלענה? אלא בשאדם מתפתה אחריה בעולם הזה ומגיע זמנו להסתלק מהעולם הזה, היא עומדת על האדם ומתלבשת לפניו בגלימה של גוף של אש וחרב שנונה בידה, ושולש טפות בה.

916. ופרשוה, ובה טפה אחת מאותן טפות שהיא מרה, ובשעה שמטילה אותה לפיו של אדם, היא נכנסת למעיו, ואז הנשמה מתבלבלת, ואותה טפה משוטטת והולכת בתוך הגוף ועוקרת את הנשמה ממקומה, ולא משאירה לנשמה מקום לשבת, והיא מרה כלענה, וטועם אותה האדם במרירות תמורת אותה מתיקות שטעמו בה בעולם הזה בשנמשכו אחריה. אחר כך זורקת טפה אחרת, והנשמה יוצאת ומת האדם. ואחר כך זורקת טפה אחרת, ופניו מוריקות, ומסרית. משום שהנשמה קדושה, ובששולט עליה הצד האחר הזה, עוקרת מלפניו, ולא מתישבים ביחד.

917. משום כך, כמו שנדבק באותן נשיקות רעות בעולם הזה, אף כך גם בשעה הזו. שאם אדם נמשך אחריה בעולם הזה ועוזב את הצד הקדוש, אז הנשמה אינה חוזרת לאותו מקום קדוש. וכמו שנמשך אחריה בעולם הזה, כך גם שולטת על נשמתו, ואז הנשמה יוצאת כמו

(ז) בביתה לא ישכנו רגליה. פעם בזוין פעם ברוזובות, כך סלקא לעילא. (משלי ז) ואצל כל פנה תארב. כך נטיל נשמתא.

914. מה כתוב, (משלי ז) והחזיקה בו ונשקה לו. אלן אינן נשיקין, לסאבא, ולאטעאה בני נשא אבתרה. בגין דהכא, איהו אתר דכל אינן נשיקין בישין, ומכל זנונים נוכראין, דאינן מתיקין לפום שעתא. ווי לסופיהו, כמה דכתיב (משלי ה) וזלק משמן זוכה.

915. וכתוב ואחריתה מרה כלענה. מאי מרה כלענה. אלא, כך בר נש אתפתא אבתרה בהאי עלמא, ומטא זמניה לאסתלקא מיהאי עלמא, איהי קיימא עליה דבר נש, ואתגלימת קמיה בגלימא דגופא דאשא וזרבא שנינא בידה, ותלת טיפין בה.

916. ואוקמוה, ובה טפה זזדא, מאינן טיפין דאיהי מרירא, ובשעתא דאטיל לה לפומיה דבר נש, עאל במעיו. וכדין נשמתא אתבלבלא, וההיא טיפה שטיא ואזלת בגו גופא, ואעקרת לה לנשמתא מאתרה, ולא שביק לה לנשמתא אתר למיתב, ואיהי מרה כלענה, ואטעים לה בר נש במרירו, וזלף ההוא מתיקא, דטעמו בה בהאי עלמא, כך אתמשכו בתרה, לבתר אשדי טפה אזורא, ונשמתא נפקאת, ומית בר נש. ולבתר אשדי טיפה אזורא, וירוקין אנפוי, ואבאיש. בגין דנשמתא היא קדישא, וכד שלטא עליה דא סטרא אזורא מסאבא, עקרת מקמיה, ולא אתישבא כוזדא.

917. בגין כך, כמה דאתדבק באינן נשיקין בישין בהאי עלמא, אוף הכי נמי בהאי שעתא. דאי בר נש אתמישר אבתרה בהאי עלמא, ושיבק סטרא קדישא, כדין נשמתא לא אהדרת לההוא אתר קדישא. וכמה דאתמישר אבתרה בהאי עלמא,

בַּחֲבָלִים, וּפְרָשׁוֹהּ. וְכָל זֶה מְשׁוֹם שְׁאוֹתֵן נְשִׁיקוֹת שְׁנוּשְׁקוֹת אוֹתָהּ בְּעוֹלָם הָהָא, שֶׁהֵן מְתוּקוֹת, וְאַחַר כֵּן מְרִירוֹת בְּשַׁעַה הַזֹּאת. וְעַל כֵּן, וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וְנִשְׁקָה לוֹ, בְּעוֹלָם הָהָא, כְּמוֹ שֶׁבִּארְנֵנוּ.

918. הַעֲזָה פָּנֶיהָ וְתֹאמַר לוֹ. מְשׁוֹם שֶׁבְּהִיכֹל הָיָה עוֹמְדִים כָּל הַקְּטָגוֹרִים, וְכָל הַשְּׁלִיחִים הָרָעִים שֶׁנִּמְצְאוּ אֵצֶל הָאָדָם וְגוֹרְמִים לוֹ שִׁיתַּתֵּקֶן בְּתַקְנוֹתָיו וְיִסְלַסֵּל בְּשַׁעְרוֹ וְיִתְרַחֵץ וְיִתְתַּקֵּן כְּדִי שֶׁיִּסְתַּכֵּל בּוֹ. כָּאֵן עוֹמֶדֶת רוּחַ אַחַת שֶׁנִּקְרָאת סִקְטוּפָ"ה, וְזֶהוּ הַמְּמַנָּה עַל כָּל תַּקּוֹן וְסִלְסוּל שֶׁל בְּנֵי אָדָם.

919. לְפָנִים הִיכֹל הָיָה עוֹמֵד מִמֶּנָּה אַחֵר, שֶׁהִמְמַנָּה הָאֵחֶר הָיָה מְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם אַחֵר כֵּן לְעוֹרֵר, שֶׁהָיָה הוּא מְתַקֵּן גּוֹפוֹ וּמְסַלֵּס בְּשַׁעְרוֹ, שִׁיטֵּל בִּידוֹ מִרְאָה אַחַת לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ, וּמִחֲזִיקָה בִּידוֹ וּמְסַתַּכֵּל בָּהּ, וְרוֹאֶה אֶת דְּמוּתוֹ בְּאוֹתוֹ מִרְאָה. וְכֵן מְעוֹרֵר אֶת אוֹתָהּ הָרוּחַ לְבַח אַחֵר, שֶׁנִּקְרָא עֲסִירֶט"א, וּמִכָּאֵן יוֹצְאִים כָּל אוֹתָם שֶׁמֵּרָאִים לְאַנְשִׁים כְּזָבִים בַּחֲלוּמוֹתֵיהֶם, וְכָל אוֹתָם שֶׁמֵּרָאִים דְּבָרִים וְלֹא מְתַקְּמִים בָּהֶם, אֵלָּא לְבַלְבֵּל אוֹתָם.

920. וְאַחַר כֵּן, בְּשְׁאוֹתָם אֲנָשִׁים נִמְשָׁכִים בְּאוֹתוֹ מִרְאָה שֶׁנִּקְרָא מִרְאָה, אֲזִי כָּלִם בְּגִסּוֹת הָרוּחַ שֶׁלָּהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה שֶׁנִּקְרָאת עֲסִירֶט"א, הִיא מְעוֹרֶרֶת לְרוּחַ אַחַת הַמְּמַנָּה שֶׁהִיא תַּחַת יָדֶיהָ, וְנִכְנָסֶת לְנֶקֶב שֶׁלֹּמֶטָה שֶׁל כָּל הַנֶּקֶבִּים, וּמַעֲלָה מִשָּׁם רוּחַ אַחַת אַחֶרֶת שֶׁמְּמַנָּה עִם אוֹתָהּ רוּחַ שֶׁנִּקְרָאת אֶסְכֶּר"ה, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנֵנוּ. וְזֶהוּ לִיל"ת, אִם הַשְּׂדִים. וְכִשְׁאוֹתוֹ אָדָם מְעוֹרֵר אֶת הָרוּחַ הָאֶחֶר שֶׁנִּקְרָאת עֲסִירֶט"א, אֲזִי מִתְחַבֶּרֶת עִם אוֹתוֹ אָדָם, וְנִקְשֵׁר עִמָּה תָּמִיד. וְאִזּוֹ בְּכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ מִתְעוֹרֶרֶת אוֹתָהּ הָרוּחַ

הַכִּי גָמִי שֶׁלֹּטָא עַל נְשִׁמְתִּיהָ, וְכִדִּין נְשִׁמְתִּיהָ נִפְקֶת בְּפִטְוֹרִי, וְאוֹקְמוּהָ. וְכָל דָּא, בְּגִין אֵינֶנּוּ נְשִׁיקִין דְּנִשְׁקָא לִיהָ בְּהָאִי עַלְמָא, דְּאֵינֶנּוּ מְתִיקִין. וְלִבְתֵּר, מְרִירָן לִיהָ בְּהָאִי שַׁעְתָּא. וְעַל דָּא, וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וְנִשְׁקָה לוֹ, בְּהָאִי עַלְמָא, כְּמוֹ דְּאוֹקְמוּנָא.

918. (משלי ז) הַעֲזָה פָּנֶיהָ וְתֹאמַר לוֹ, בְּגִין דְּבְּהָאִי הִיכְלָא קִיּוּמִין כָּל קְטִיגוֹרִין, וְכָל שְׁלִיזוֹאֵן בִּישְׁיִין דְּמִשְׁתַּכְּחוּ לְגַבִּי דְּבֵר נֶשֶׁ, וְעַבְדִּי לִיהָ דִּיתַתֵּקֶן בְּתַקְנוֹתָיו, וְיִסְלַסֵּל בְּשַׁעְרֵיהָ, וְיִתְסוּזִי, וְיִתְתַּקֵּן בְּגִין דִּי־סִתְכַלּוֹן בֵּיתָהּ. הֵכָא קִיּוּמָא רוּזָא זוּדָא, דְּאֶקְרִי סִקְטוּפָ"ה. וְדָא הוּא מִמֶּנָּה עַל כָּל תַּקְנוֹתָא וְסִלְסוּלָא דְּבְּנֵי נֶשָׁא.

919. לָזֶה דְּהָאִי הִיכְלָא, קִיּוּמָא זוּד מִמֶּנָּה אַזְזָרָא, דְּהָאִי מִמֶּנָּה אַזְזָרָא, אִיהוּ אַתְעֵר לִיהָ לְבָר נֶשֶׁ לְבִתֵּר, לְאַתְעֵרָא לוֹן, דְּהָא אִיהוּ מְתַקֵּן גְּרַמִּיָּה, וּמְסַלֵּס בְּשַׁעְרֵיהָ, דִּיטוּל בִּידֵיהָ זוּד מִרְאָה לְאַסְתַּכֵּלָא בֵּיתָהּ, וְשׁוּי לִיהָ בִּידֵיהָ, וְאַסְתַּכֵּל בֵּיתָהּ, וְזוּמִי דִּי־קִנְיָה בְּהִיזוּא וְזִיזוּ. וְבְּהָאִי אַתְעֵר לְהִיזוּא רוּזָא זוּיָלָא אַזְזָרָא. דְּאֶקְרִי עֲסִירֶט"א, וּבְהִיזָא (ק"ץ ע"ב רס"ד ע"א, וִיקְרָא כ"ה ע"א, רל"ד ע"ב) נִפְקִי, כָּל אֵינֶנּוּ דְּאוּזוּי כְּדִיבִין לְבְּנֵי נֶשָׁא בְּזוּלְמִיָּהוּ. וְכָל אֵינֶנּוּ דְּאוּזוּיִין מִכִּין וְלֹא מְתַקְּיָמִי בְּהוּ, אֵלָּא לְעֵרְבָא לוֹן. (דף רס"ז ע"ב)

920. וְלִבְתֵּר, כִּד אֵינֶנּוּ בְּנֵי נֶשָׁא אַתְּמִשְׁכָּאֵן בְּהִיזוּא וְזִיזוּ, דְּאֶקְרִי מִרְאָה. כִּדִּין כָּלִהוּ בְּגִסּוֹתָא דְּרוּזָא דִּילְהוֹן, וְהָאִי רוּזָא דְּאֶקְרִי עֲסִירֶט"א, אִיהוּ אַתְעֵר לְזוּד רוּזָא מִמֶּנָּה דְּאִיהוּ תַּחוּת יָדֵיהָ, וְעַל בְּזוּקָבָא דְּלִתְתָּא דְּכָל נֶקֶבִּין, וְסִלִּיק מִתַּמֶּן זוּד רוּזָא אַזְזָרָא, דְּאִיהוּ מִמֶּנָּה עִם הִיזוּא רוּזָא דְּאֶקְרִי אֶסְכֶּרָא כְּדִקְאֲמַרְן. וְדָא אִיהוּ לִילִית אִימָא דְּשִׁדִּין. וְכִד הִיזוּא בֵּר נֶשֶׁ אַתְעֵר לְהָאִי רוּזָא אַזְזָרָא דְּאֶקְרִי עֲסִירֶט"א, כִּדִּין אַתְעֵר עִמָּיהָ דְּהִיזוּא בֵּר נֶשֶׁ,

של מראה רע עם ליליית, ולפעמים נזק מהם אותו אדם ויפל לארץ ולא יוכל לקום, או שימות. וכל זה גורם אותו מראה המראה שהוא מסתכל בה. שכמו שמראה גסות של רוח בלבן, כך גם מראה רוח רעה אליו. ולכן הכל עומד באותה התעוררות שלמטה.

921. זבחי שלמים עלי (משלי ז). בא וראה, שלמים לא באים על חוב, ולא על חטאת, אלא על שלום. מה זה שלמים? אלא שלמים משני צדדים, שלא נמצא מקטרג עליו. לא למעלה ולא למטה. מי הוא המקטרג? אלא אותו צד השמאל של יצר הרע, שימצא בשלום של הימין. ועל כן, זבחי שלמים עלי. (עלי דוקא, אותם זבחי שלמים עלי הם, כדי שלא ימצא מקטרג על העולם).

922. דבר אחר זבחי שלמים עלי – הרי אני בשלוח לגבי, להראות לך שלום. ומשום כך, היום שלמתי נדרי, לפתות את בני העולם תמיד. על כן יצאתי לקראתך וגו' שידעתי שאתה חסר לב, חסר טובה. לשחר פניך, להתחבר עמך בכל הרעות של העולם. ונאה לך להנות ולטעות אחת התשוקות של העולם הזה. ומדרדרת אותו מדבר לדבר, ומרעה לרעה. וחורתי בין הטפשים ושחרתי פניך, ואמצאך, וכבר מצאתי אותך כדי להדבק בך.

923. לכה נרוה דדים עד הבקר. זהו שבתוב (איוב כד) ועין נאף שמרה נשף. שהרי אז הוא הזמן לשלט. לכה נרוה דדים, גלף באחד, הריני עמך. שהרי עד עכשו אתה עלם אתה בכחך, אם לא תענג את עצמך עכשו, אז מתי? בשתהיה זקן? עכשו זה הזמן! מה הטעם? כי אין האיש בביתו. זה יצר הטוב, שלא שורה

ואתקשר עמיה תדיר. וכדין בכל ריש ירוזא וירוזא, אתער ההוא רוזא, דוויזו בישא בהדה דלילית, ולומנין דאתוק מנייהו ההוא בר נש, ויפול לארעא, ולא יכיל למיקם, או ימות. וכל דא גרים, ההוא וזיו דמראה, דאיהו מסתכל ביה. דהא כמות דאזווי גסותא דרוזא כלבית, הכי גמי אסגי רוזא בישא לגבית. ועל דא כלא קיימא בההוא אתערו דלתתא.

921. (משלי ז) זבחי שלמים עלי. תא וזוי, שלמים לא אתיין על זובת, ולא על זוטאת, אלא על שלום. מאי שלמים. אלא שלמים מותרין סטריין, דלא אשתכחו מקטרגא עליה, לא לעילא, ולא לתתא. מאן איהו מקטרגא. אלא ההוא סטרא דשמאלא דיצר הרע, דישתכחו בשלמא דימינא. ועל דא, זבחי שלמים עלי. (ד"א עלי דייקא, ההוא זבחי שלמים עלי איהו בגין דלא אשתכח מקטרגא על עלמא)

922. דבר אחר זבחי שלמים עלי. תא וזוי, שלמים לא אתיין על זובת, ולא על זוטאת, אלא על שלום. מאי שלמים. אלא שלמים מותרין סטריין, דלא אשתכחו מקטרגא עליה, לא לעילא, ולא לתתא. מאן איהו מקטרגא. אלא ההוא סטרא דשמאלא דיצר הרע, דישתכחו בשלמא דימינא. ועל דא, זבחי שלמים עלי. (ד"א עלי דייקא, ההוא זבחי שלמים עלי איהו בגין דלא אשתכח מקטרגא על עלמא)

923. לכה נרוה דודים עד הבקר, הדא הוא דכתיב, (איוב כד) ועין נאף שמרה נשף. דהא כדין איהו זמן לשלטתא. לכה נרוה דודים, גלף באחד, הריני עמך. דהא עד כען את רביא אגת בזוילך, אי השתא לא תתענג גרמך, אימתי, כד תהא סיב, השתא הוא זמן. מאי טעמא. כי אין האיש בביתו,

כאן בתוכה, ואינו הזמן. הלך בדרך מרחוק – שלא שרוי באדם אלא בדרך מרחוק, כשהוא משלש עשרה שנים ומעלה, ולא בכל אדם, ואני עומד עמך מיום שנולדת, זהו שכתוב (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ. ועכשיו שאתה רוק, עכשיו הזמן לענג את עצמך.

924. צרור הכסף לקח בידו (משלי ז), לעלות למעלה ולהתעבב שם (ולהתענג). ליום הכסא יבוא ביתו. מתי יבא בנגדו? ליום הכסא, שהוא יום הדין להשגיח בדין, שכתוב (תהלים פא) בכסה ליום חגנו. בזמן שצריך אדם להתענג בעולם ולהנות בו – מתרחק ממנו. ובזמן ששורה הדין בעולם, אזי בא אליו לעשות עמו דין. ועל כך, הטנו ברב לקחה וגו'. עד יפלו חץ כבדו. אשריהם הצדיקים שיודעים דרכים קדושים ללכת בהם, ולא יסנו ימין ושמאל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

925. ההיכל השביעי. זהו היכל של שמרי היין לרוות בו, כמו שנאמר (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל. סחית כל אותם הענבים, כלם ענבים רעים. כאן היא הסחיטה שלהם, וזהו (תהלים עה) יין חמר. שמרים של יין שאין מי ששותה ממנו, שלא גורם מות לעצמו. מן היין הזה הטעימה חנה את בעלה והכניסה אותו להיכל הזה. ששנינו, סחטה ענבים ונתנה לו, וגרמה מות לו ולכל העולם אחריו.

926. בהיכל הזה עומדות כל אותן הנשמות הטמאות שיודרות לכל אותם שנדבקים בצד הזה, ואותה רוח שיודרת לכל אותם שמצדה,

היא יצר טוב, דלא שריא הכא בגויה, ולא איהו זמנא, הלך בדרך מרוזוק, דלא שריא בבר נש, אלא בדרך מרוזוק, כד איהו מתליסר שניין ולהלאה. ולא בכל בר נש, ואנא קאים עמך מיומא דאתלידת, הדא הוא דכתיב, (בראשית ד) לפתחו זוטאת רובץ. והשתא דאנת רווק, השתא זמנא קף לאתענגא זרמך.

924. (משלי ז) צרור הכסף לקח בידו, לסלקא לעילא, ולא תעבבא תמן (o"א ולא תענגא). ליום הכסא יבוא ביתו, אימת יבא לקבליה, ליום הכסא דאיהו יומא דדינא, לאשגזא בדינא, דכתיב (תהלים פא) בכסה ליום חגנו. בזמנא דאצטרף בר נש לאתענגא בעלמא, ולא תהני ביה, אתרוזקא מניה. ובזמנא דשריא דינא בעלמא, כדן אתי לגביה למעבד עמיה דינא, ועל דא הטתו ברב לקחה וגו'. עד יפלו חץ כבדו. וכאין אינון צדיקיא, דידעין ארוזין קדישין, למיהר בהו, ולא יסטון לימינא ולשמאלא, וכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

925. היכלא שביעאה. הדא הוא היכלא דשמרי דזומרא, לאתרוואה ביה. כמא דאת אמר (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל. סוזיטא דכל אינון ענבין, כלהו ענבין בישין, הכא איהו סוזיטא דלהון. ודא איהו (תהלים עה) יין זומר. שמרים דזומר דלית מאן דשתי מניה, דלא גרים מותא לגרמיה. מיינא דא, אטעימות זווה לבעלה, ועאלת ליה בהיכלא דא, דתנינן, סוזטה ענבין, ויהיבת ליה, וגרימות מותא ליה, ולכל עלמא אבתריה.

926. בהיכלא דא, קיימן כל אינון נשמותין מסאבין, דנזותי לכל אינון די בסטרא דא מתדבקין, וההוא רוזא דנזותא לכל אינון די מסטרהא, מהכא נפקין.

מכאן יוצאים. כמו שהם סטו דרכם בעולם הזה והשתדלו בזנות במקום שלא צריך להתרחק מדרך האמת. ואז, כמו שהוא נדבק באותו צד של יצר הרע בזנות, כך גם יוצאת מהיכל הזה רוח טמאה לטמא אותו, ולכן שויצא משם.

927. ואותו הבן נקרא ממזר, שבא מצד של אל זר. כמו שהוא נמצא באותה תאנה ובאותה זנות באותו צד של יצר הרע, כך גם מושך לאותו בן רוח טמאה אחרת, שמטמאת, וכלם מעידים עליו שהוא ממזר, וכך כל מעשיו וצדו באותו גון ממש.

928. מהיכל הזה יוצאת רוח אחת שממנה על אותן רוחות שנקראות צפוני. וסימנה – (משלי כז) צפניה צפן רוח. וזהו הממנה על זה. והיכל השביעי הזה בנגד אותו שם שנקרא (יחזקאל לא) ארץ תחתית. ועל זה כתוב, (יואל ב) ואת הצפוני ארחיק מעליכם.

929. כאן היא נקדה אחת שעומדת לפני ולפנים, ומכאן יוצאות כל רוחות אחרות שמשוטטות בעולם ושולטות בעולם הזה בכל אותם דברים ומעשים שנמסרו לצד השמאל. ומכאן יוצאים כל אותם זיקים וניצוצות שדועכים מיד, לוחטים ודועכים, ומאלה יוצאות רוחות אחרות ששטות בעולם ומשתתפות עם אותן שיצאו מתוך תהום רבה. והוא זה היכל, כמו שנאמר (תהלים לו) משפטך תהום רבה. ואותן רוחות שלא נמסרו להתגשם בעולם, ונראות ואינן נראות, נראות כמו שנתבאר.

930. ואחר כך אותן רוחות שמשוטטות בעולם, ואלה עומדות להרחיש נסים לבני אדם, משום שאלה לא עומדים בטנפת של טמאה כל

בגוונא דאינון סטו ארוזיהו בהאי עלמא, ואשתדלו בזנותא, באתר דלא אצטרף, לאתרוזקא מארוז קשוט. כדן, כמה דאיהו אתדבק (דף רס"ח ע"א) בההוא סטרא דיצר הרע בזנותא, הכי נמי נפיק מהיכלא דא רוזא מסאבא, לסאבא ליה, ולברא דנפיק מתמן.

927. והוא ברא אקרי ממזר, דאתי מסטרא דאל זר. כמה דאיהו אשתכוז בההוא תיאובתא, ובההוא זנותא בההוא סטרא דיצר הרע, הכי נמי מושך לגביה דההוא ברא רוזא אזורא מסאבא, דסאיב, וכלא סהדין עליה דאיהו ממזר, והכי כל עובדיו וסטרוי בההוא גוונא ממש.

928. מהיכלא דא נפיק זוד רוזא, די ממנא על אינון רוזין דאקרי צפוני. וסימנה, (משלי כז) צפניה צפן רוז. והאי איהו ממנא על דא. והאי היכלא שביעאה, לקבל ההוא שםא דאקרי (יחזקאל לא) ארץ תחתית. ועל דא כתיב, (יואל ב) ואת הצפוני ארחיק מעליכם.

929. הכא איהו נקודה זודא, דקיימא לגו בגו, ומהכא נפקי כל אינון רוזין אזורין דשטאן בעלמא, ושלטין בהאי עלמא, בכל אינון מלין ועובדין, דאתמסרו בסטרא דשמאלא. ומהכא נפקי כל אינון זיקין נציצין, דמתדעכי לאלתר, להטי ומתדעכי. ומאלין נפקין רוזין אזורין, דשטיין בעלמא, ומשתתפי לאינון דנפקו מגו תהומא רבא. ואיהו האי היכלא, כמה דאת אמר (תהלים לו) משפטך תהום רבה. ואינון רוזין דלא אתמסרו למגלם בעלמין, ואתנוזון ולא אתנוזון כמה דאתמר.

930. ולבתר אינון רוזין דשטיין בעלמא, ואלין קיימי למרוזש נסין לבני נשא. בגין דאלין לא קיימין

בְּטוֹפָא דְּמִסְאָבָא כָּל כֶּךָ פְּאָזְרִינִין. וְזוּד רוּזָא
מִמְנָא עֲלִיָּהוּ, וְאֶקְרִי נְסִירָא, דְּאִיהוּ אֲתַנְסֵר מֵאִינוֹן
סְטָרִין דְּמִסְאָבוּ יְתִיר, (וִיקְרָא כ"ה ע"א) וְאֶלִין פְּרוּזִי
בְּאִוִירָא, וְאֶבְאִישׁוּ לְסְטָרָא דְלֵהוּן, בְּגִין לְמַעַבְדַּר נְסִין
לְאִינוֹן דִּי בְּסְטָרָא דְקָדוּשָׁה.

931. וּמִרוּזָא דָּא דְּאֲתַנְסֵר, דְּאֶקְרִי נְסִירָא, מְנִיָּה
נְפָקִי כְּמֵה סְטָרִין אֲזִירִין, מִתְּפָרְשֵׁן לְזַנְיָהוּ, וְכִלְהוּ
קִיָּמָאן שְׁלִיזָאן בְּעֶלְמָא, כָּל זוּד כְּדָקָא זִוְזִי לִיה, עַד
דְּאֲתַמְנוֹן לְתַתָּא מִלְכִין וְסָרְכִין. וְלִית לֹון קִיָּמָא
תְּדִיר, כְּאִינוֹן אֲזִירִין דְּלַעֲיָכָא.

932. בְּהִיכְלָא דָּא אֲתַדְּבָקוּתָא דְּסְטָר מִסְאָבָא, וְכָל
תִּיּאֻבְתִּין מִסְאָבִין, וּמִסְאָבִי לְעֶלְמָא. הָאִי אִיהוּ זִמִּין
לְאֶפְקָא בְּכָל רַגְעָא וְשִׁיעָתָא אֲשָׁא, וְלִית מָאן דְּקָאִים
קָמִיָּה. מִדְּהָכָא נְפִיק אֲשָׁא דְּרוּזָא תְּקִיפָא לְתַתָּא,
לְאֲתַדְּנָא בְּיָה זִוְזִיבִי עֶלְמָא. וּמִדְּהָכָא נְפָקָא רוּזָא
מִלְהָטָא, דְּאִיהוּ אֲשָׁא וְתִלְגָּא, דְּאֶקְרִי צִלְמוֹן. כְּמֵה
דְּאֵת אֶמֶר (תְּהִלִּים no) תְּשִׁלֵּג בְּצִלְמוֹן.

933. בְּהִיכְלָא הָאֵה קִיָּמִים אֲרַבְעָה פְּתוּזִין,
שְׁנַפְרִידִים לְאֲרַבְעָה צְדָדִים לַחוּץ, וְאֵלֹו אֲוִחִים
וְלֹא אֲוִחִים בְּצַד הַקֶּדְשָׁה. לֹא נֶאֱחָז, אֲלֵא
שְׁנַרְבָּה בְּאוֹתָם הַפְּתָחִים אֲוִר שְׁמַאִיר, וְהוּא
מְקוֹם שְׁמִתָּקוֹן בְּכָל פֶּתַח וּפֶתַח לְאוֹתָם חֲסִידֵי
שְׁאָר הָעַמִּים, אֲוִתָם שְׁלֹא הִרְעוּ לְיִשְׂרָאֵל
וְהִשְׁתַּדְּלוּ עִמָּהֶם בְּאֻמָּת. אֵלֹו עוֹמְדִים בְּפִתְחִים
וְנִחִים שֵׁם (מִסְכַּד הִזָּה, וְנִחִים מִסְכַּד הִזָּה).

934. בְּפִתַח הַהִיכָל הָאֵה בְּאֻמָּצֵע, לַחוּץ, שֶׁשָּׁה
פְּתָחִים שְׁנַאֲחִזִּים בְּהִיכָל הָאֵה, וְכָלֶם אֲחֻזִּים בּוֹ.
כָּאֵן יֵשׁ חֲלוֹנוֹת פְּתוּחִים לְצַד שֶׁל הָאוֹר הַקָּדוֹשׁ,
וְאוֹתָם מְקוֹמוֹת מִתְקַנִּים לְמַלְכֵי שְׁאָר הָעַמִּים,
אוֹתָם שְׁלֹא הִצִּיקוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְהִגְנוּ עֲלֵיהֶם תָּמִיד.
לְאֵלָה יֵשׁ כְּבוֹד מְשׁוֹם יִשְׂרָאֵל, וְנִהְיִים בְּאוֹתָהּ
הָאֶפְלָה שְׁבָה יוֹשְׁבִים מִתּוֹךְ אֲוִר שְׁמַאִיר מְצַד

931. וּמִרוּזָא דָּא דְּאֲתַנְסֵר, דְּאֶקְרִי נְסִירָא, מְנִיָּה
נְפָקִי כְּמֵה סְטָרִין אֲזִירִין, מִתְּפָרְשֵׁן לְזַנְיָהוּ, וְכִלְהוּ
קִיָּמָאן שְׁלִיזָאן בְּעֶלְמָא, כָּל זוּד כְּדָקָא זִוְזִי לִיה, עַד
דְּאֲתַמְנוֹן לְתַתָּא מִלְכִין וְסָרְכִין. וְלִית לֹון קִיָּמָא
תְּדִיר, כְּאִינוֹן אֲזִירִין דְּלַעֲיָכָא.

932. בְּהִיכְלָא דָּא אֲתַדְּבָקוּתָא דְּסְטָר מִסְאָבָא, וְכָל
תִּיּאֻבְתִּין מִסְאָבִין, וּמִסְאָבִי לְעֶלְמָא. הָאִי אִיהוּ זִמִּין
לְאֶפְקָא בְּכָל רַגְעָא וְשִׁיעָתָא אֲשָׁא, וְלִית מָאן דְּקָאִים
קָמִיָּה. מִדְּהָכָא נְפִיק אֲשָׁא דְּרוּזָא תְּקִיפָא לְתַתָּא,
לְאֲתַדְּנָא בְּיָה זִוְזִיבִי עֶלְמָא. וּמִדְּהָכָא נְפָקָא רוּזָא
מִלְהָטָא, דְּאִיהוּ אֲשָׁא וְתִלְגָּא, דְּאֶקְרִי צִלְמוֹן. כְּמֵה
דְּאֵת אֶמֶר (תְּהִלִּים no) תְּשִׁלֵּג בְּצִלְמוֹן.

933. בְּהִיכְלָא דָּא, קִיָּמָאן אֲרַבְעָה פְּתוּזִין,
דְּמִתְּפָרְשֵׁן לְאֲרַבְעָה סְטָרִין לְבָר. וְאֶלִין אֲזִירִין וְלֹא
אֲזִירִין בְּסְטָרָא דְקָדוּשָׁה. לֹא אֲתַאֲזוּד, אֲלֵא
דְּאֲתַזִּי בְּאִינוֹן פְּתוּזִין זְהוּרָא דְּנִהִיר, וְאִיהוּ אֲתַר
דְּמִתְּתַקֵּן בְּכָל פְּתוּזָא וּפְתוּזָא, לְאִינוֹן זִוְזִיבִי דְשִׁאֵר
עַמִּין, אִינוֹן דְּלֹא אֶבְאִישׁוּ לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְאֲשִׁתַּדְּלוּ
עִמָּהוֹן בְּקִשּׁוּט. אֶלִין קִיָּמִי בְּאֶלִין פְּתוּזִין, וְנִיָּזוּזִי
תָּמִין. (נ"א מֵהָאִי סְטָרָא וְנִיָּחִי מֵהָאִי סְטָרָא).

934. בְּפִתוּזָא דְּהָאִי הִיכְלָא בְּאֻמָּצֵעִיתָא, לְבָר, שִׁית
פְּתוּזִין דְּמִתְּאֲזוּרִי בְּהָאִי הִיכְלָא, וְכִלְהוּ אֲזִירִין בִּיה.
הָכָא אִית כּוּין פְּתוּזוֹן, לְסְטָרָא דְּזְהוּרָא קְדִישָׁא,
וְאִינוֹן דּוּכְתִין מִתְּתַקְנִי לְמַלְכֵי שְׁאָר עַמִּין, אִינוֹן דְּלֹא
עֲאֶקוּ לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְאִינוֹן עֲלִיָּהוּ תְּדִיר. אֶלִין אִית
לֹון יָקָר בְּגִינִיָּהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, וְאֲתַהֲנוּ בְּהֵהוּא אֶפְלָה

הַקִּדְשָׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, (ישעיה יד) כָּל מַלְכֵי גוֹיִם
כָּלֶם שָׁכְבוּ בְּכָבוֹד.

הַאֵינֶנּוּ יִתְבִּינְ, מִגֵּוָּ הַהוּרָא הַנִּהְיִר מִסְטֵרָא דְקִדְוִשָׁה.
כְּמָה דְאֵתְ אִמְר, (ישעיה יד) כָּל מַלְכֵי גוֹיִם כָּלֶם
שָׁכְבוּ בְּכָבוֹד.

935. וְאִם עָשׂוּ צְרוּת לְיִשְׂרָאֵל אוֹ שִׁדְחָקוּ
אוֹתָם, כְּמָה הֵם שְׂאוֹחִיזִים בָּהֶם, וְדִנִּים אוֹתָם
לְמִטָּה שְׁלֹשׁ פַּעֲמִים בְּיוֹם בְּכָמָה דִּינִים מְשֻׁנִּים
אַלֶּה מֵאַלֶּה, אֵת אוֹתָם מַלְכִּים שֶׁהִצִּיקוּ לָהֶם,
שֶׁנֶּדְוָנוּ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּכָמָה דִּינִים, וְכָל יוֹם וְיוֹם
מְעִידִים עֲדוּת עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל אֲמוֹנָתָם, וְיִוְרָדִים
לְמִטָּה וְנִדְוָנִים שָׁם. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

935. וְאִי עָבְדוּ עָאקוּ לְיִשְׂרָאֵל, אוֹ דְוִזִיקוּ לוֹ. כְּמָה
אֵינֶנּוּ דְאִזְדִּינְ בָּהוּ, וְדִינִינְ לָהוּ לְתַתָּא תַלְתָּ וּמִנִּין
בְּיוֹמָא, מִכְּמָה דִּינִין מְשֻׁנִּין אִלִּין מֵאַלִּין, לְאֵינֶנּוּ
מַלְכִּין דְּעָאקוּ לָהוּ, דְּאֵתְדֵנוּ בְּהָהוּא עֲלָמָא בְּכָמָה
דִּינִין. וְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא סְהָדִין סְהָדוּתָא עֲלֵיהוּ
דְיִשְׂרָאֵל, וְעַל מְהִימְנוּתָא דְלָהוּ, וְנִזְוִתִי לְתַתָּא
וְאֵתְדֵנוּ תַבְנִין. וְכַאֲן אֵינֶנּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֲלָמָא דִּין,
וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי.

936. עַד כָּאן שֶׁבַע הַיְכָלִין, מְדוּרֵי דְסִטְרָא
הַטְמָאָה מִצַּד הַנֶּחֱשׁ. אֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שֶׁנֶּצַל
מִמֶּנּוּ וּמִלְחִישָׁתוֹ שֶׁלֹּא יִתְנַשֵּׁךְ מִמֶּנּוּ וְלֹא יִטִּיל בּוֹ
אֶרֶס, שְׂיָמוּת בּוֹ. יֵשׁ לְהַשְׁמֵר מִמֶּנּוּ מִכָּל
הַצְדָּדִים, מִלְמַעְלָה וּמִלְמַטָּה. מִי שֶׁנֶּצַל מִהֲרָאשׁ,
לֹא יִנָּצַל מִן הַגֵּב. כְּשֶׁמְכַוֵּף רֹאשׁ, זֹקֵף אֵת
הַגֵּב, מִכָּה וְהוֹרֵג.

936. עַד הָכָא שִׁבְעַ הַיְכָלִין, מְדוּרֵי דְסִטְרָא
מִסְאָבָא, מִסְטֵרָא דְנִזְוִשׁ. וְכַאֲן זִוְלָקִיָּה מֵאֵן
דְּאֵשְׁתִּיב מִנִּיה, וּמְלִוִּישְׁתִּיבָהּ, דְּלֹא יִתְנַשֵּׁךְ מִנִּיה,
וְלֹא יִטִּיל בֵּיה אֶרֶסָא, דִּימּוּת בֵּיה. (דף רס"ח
ע"ב) מִכָּל סִטְרִין אֵת לְאִסְתַּמְרָא מִינִיה, מִעֲלִיא
וּבִתְתָא. מֵאֵן דְּיִשְׁתִּיב מִרִּישָׁא, לֹא יִשְׁתִּיב מִזְנָבָא.
כַּד אָכִיף רִישָׁא, זָקִיף זְנָבָא, מִזְוִי וְקִטִּיל.

937. וְעַם כָּל זֶה, (קהלת י') אִם יִשְׁךְ הַנֶּחֱשׁ בְּלֹא
לֶחֶשׁ. כְּמוֹ שֶׁשִּׁנִּינוּ, נוֹטֵל רְשׁוֹת וּמוֹצִיא נְשָׁמָה.
מִשׁוּם כִּךְ צָרִיךְ אָדָם לְהַשְׁמֵר שֶׁלֹּא יִחְטָא לִפְנֵי
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי שֶׁלֹּא יִלְחֹשׁ לוֹ לְאוֹתוֹ
נֶחֱשׁ שֶׁיִּנְשֹׁךְ וְיִהְרֵג. (אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם צְדִיקִים
שִׂידְעִים דְּרָכִים קְדוֹשׁוֹת לְלַכְתָּ בָּהֶן, שֶׁלֹּא לְלַכְתָּ
אַחֵר אוֹתוֹ נֶחֱשׁ רַע, הַצַּד הָאֲחֵר הַטָּמֵא, וְנִפְרָדִים
מִמֶּנּוּ וְלֹא מִתְפַּתִּים אַחֲרָיו. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם
הַזֶּה, אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא).

937. וְעַם כָּל דָּא, (קהלת י') אִם יִשְׁוֹךְ הַנֶּחֱשׁ בְּלֹא
לִזְוִשׁ. כְּמָה דְּתִנִּינְ, נְטִיל רִישׁוֹ וְאַפִּיק נְשָׁמָתָא. בְּגִין
כִּךְ אֲצִטְרִיךְ לִיה לְכַר נְשִׁי לְאִסְתַּמְרָא, דְּלֹא יִזְוִב
קָמִי קִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּלֹא יִלְחִישׁוּ לִיה
לְהָהוּא זִוְיָא דִּינְשִׁוֹךְ וְיִקְטִיל. (ס"א זכאין אינן
צְדִיקִיא דִּידְעִין אַרְחִין קְדִישִׁין לְמִיהָךְ בְּהוּ דְלֹא לְמִיהָךְ
בְּתֵר הֵהוּא חוּיָא בִישָׁא סִטְרָא אַחֲרָא מִסָּבָא
וּמִתְפַּרְשִׁי מִנִּיה וְלֹא אֵתְפַתּוּ אֲבִתְרִיה זְכָאִין אֵינֶנּוּ
בְּעֲלָמָא דִּין זְכָאִין אֵינֶנּוּ בְּעֲלָמָא דְאֵתִי)

938. וַיִּצֵּר ה' אֱלֹהִים אֵת הָאָדָם עֶפֶר מִן
הָאֲדָמָה (בראשית ב). עֶפֶר הוּא, וְלֹא חֹמֶר. עֶפֶר
הוּא, וְיָשׁוּב לְעֶפֶר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם ג) כִּי עֶפֶר
אֶתָּה וְאַל עֶפֶר תָּשׁוּב, (לְאַחֵר שֶׁחֲטָא נִעְשָׂה מִזֶּן
לְנֶחֱשׁ, וּלְפִיקָה וְכו') אַחֲרֵי שֶׁחֲטָא. וּמִשׁוּם כִּךְ
כְּתוּב עַל הַנֶּחֱשׁ, (שם) וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי

938. (בראשית ב) וַיִּצֵּר יי' אֱלֹהִים אֵת הָאָדָם עֶפֶר
מִן הָאֲדָמָה. עֶפֶר אִיהוּ, וְלֹא זִוְמֵר. עֶפֶר אִיהוּ, וְיָתוּב
לְעֶפֶרָא. כְּמָה דְאֵתְ אִמְר, (בראשית ג) כִּי עֶפֶר אֶתָּה
וְאַל עֶפֶר תָּשׁוּב. (נ"א לְבִתֵּר דְּחֲטָא אֵתְעִבִּיד מִזְוָגָא לְנֶחֱשׁ
וּבְגִין כִּךְ וְכו') לְבִתֵּר דְּחֲטָא, וּבְגִין כִּךְ כְּתִיב בֵּיה

חייך. עפר זה הוא אדם, שכתוב כי עפר אתה וגו'. ומשום כך כתוב עפר ולא כתוב אדמה ולא חמר, וכתוב (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

939. עד שיתעורר הקדוש ברוך הוא ויבער את אותה רוח טמאה מן העולם, שכתוב (שם כה) בלע המות לנצח וגו'. ויקים את אותו עפר ויעיר אותו לשמח בעולם, שכתוב (שם כו) הקיצו ורננו שכני עפר וגו'.

940. כתוב (בראשית ג) והנחש היה ערום, והרי בארנו. אבל הצד שרוב עליו נותן לו כח לשלט ולפתות ולהשטין. וזהו סוד הזכר, שהרי הזכר שולט על הנקבה ונותן בה כח. השמש והלבנה משמשים באחד, ולא נפרדים לעולמים. חשך ואפלה משמשים באחד. הוא חשך והיא אפלה, כמו שנאמר, (שמות י) ויהי חשך אפלה. חשך וערפל. משום שיש חשך ויש חשך.

941. שנינו, מי שרואה גמל בחלום, מיתה נגזרה עליו ונצל ממנה, משום שהוא צד הטמאה, וזהו (בראשית ג) קץ כל בשר.

942. יום אחד היה יושב רבי אלעזר לפני רבי שמעון. אמר רבי אלעזר, קץ כל בשר הזה, האם נהנה מאותם קרבות שהיו ישראל מקריבים על גבי המזבח או לא? אמר לו, כלם היו נהנים באחד, למעלה ולמטה.

943. ובא ראה, בהנים ולוים וישראלים, הם נקראים אדם עם חבור לאותם רצונות קדושים שעולים מתוכם, ואותו שם או כבש או אותה בהמה שמקריבים, צריך שטרם תקרב על המזבח, לפרש עליה את כל החטאים וכל העוונות וכל ההרהורים הרעים שעשה, ואז היא

בנוזש, ועפר תאכל כל ימי זייה. עפר דא הוא אדם, דכתיב כי עפר אתה וגו'. ובגין כך כתיב עפר, ולא כתיב אדמה, ולא חומר, וכתוב (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

939. עד דיתער קודשא בריך הוא, ויבער לההוא רוזא מסאבא מעלבא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו', ויקים לההוא עפר, ויתער ליה לבוודי בעלבא, דכתיב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר וגו'.

940. כתיב (בראשית ג) והנחש היה ערום, והא אוקימנא. אבל סטרא דרכיב עליה, יהיב ליה זיילא לשלטא, ולמפתה, ולאסטאה. ודא הוא רזא דדכורא, דהא דכורא שליט על נוקבא, ויהיב בה זיילא. שמישא וסיהרא משמישין כוודא, ולא מתפרשין לעלבין, וזשך ואפילה משמישין כוודא. איהו זשך, ואיהי אפילה. כמה דאת אמר (שמות י) ויהי זשך אפלה. זשך וערפל. בגין דאית זשך, ואית זשך.

941. תנן, מאן דרומא גמל בזולמיה, מיתה אתגזרת עליה, ואשתויב מיתה. בגין דאיהו סטרא מסאבא, והאי איהו (בראשית ו) קץ כל בשר.

942. יומא זור הוה יתיב רבי אלעזר קמיה דרבי שמעון, אמר רבי אלעזר, האי קץ כל בשר אתהני מאינן קרבין דהווי ישראל מקרבין על גבי מדבזא, או לא. אמר ליה, כלא הווי מסתפקי כוודא, לעילא ולתתא.

943. ותא זוזי, כהני וליואי וישראל, אינן אקרוין אדם, בזבזא דאינן רעותין קדישין, דסלקא מזווייהו. וההוא אמרא, או כבשא, או ההוא בהמה, האי דקרבין, אצטרין עד לא אתקריב על מדבזא, לפרשא עליה כל זוטאין, וכל זובין, וכל הרהורין

בישין דעבד. וכדין ההיא, אתקרי בהמה בכלא, בגו אינון וזטאין ובישין והרהורין.

944. כגוונא דקרבנא דעזאזל, דכתיב, (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו', הכי גמי הכא. וכד סלקא על גבי מדבונא, מטו לה על זוד תרין. ובגין כך, דא סלקא לאתריה, ודא סלקא לאתריה, (רמ"ד ע"ב, רל"ט ע"א) דא ברזא דאדם, ודא ברזא דבהמה, כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

945. וזביתין וכל שאר מנוזות, לאתערא רוזא דקודשא, ברעותא דכהנא, ושירתא דליואי, ועלותא דישראל. ובההוא תננא, ושמנא וקמונא דסליק, מותרון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין, דלא יכלי לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון, וכלא בזמנא וזדא. תא וזוי, כלא אתעביד ברזא דמהימנותא, לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריך, עד אין סוף. (רכ"ו ע"א)

946. אמר רבי שמעון, ארימית ידי בעלותין לעילא, דכד רעותא עלאה, לעילא לעילא, קיימא על ההוא רעותא דלא אתידיע, ולא אתפס לעלמין, רישא דסתים יתיר לעילא, וההוא רישא אפיק מזה דאפיק, ולא ידיע. ונהיר מזה דנהיר, כלא בסתימו.

947. רעו דמוזשבה עלאה, למרדף אבתריה, ולא תנהרא מניה, וזד פריסו אתפרס, ומנא ההוא פריסא ברדיפו דההיא מוזשבה עלאה, מטי ולא מטי, עד ההוא פריסא נהיר מזה דנהיר. וכדין ההוא מוזשבה עלאה, נהיר בנהירו סתים דלא ידיע. והאי מוזשבה לא ידיע.

948. כדין בטש האי נהירו דמוזשבה דלא אתידיע, בנהירו (נ"א דפרסא) דפרשא, דקיימא דנהיר במיה, (דף רס"ט ע"א) דלא ידיע, ולא אתידיע, ולא

944. כמו שהקרבן לעזאזל, שכתוב (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו' – כך גם כאן. וכשעולה על גבי המזבח, מגיע לו על כל אחד בפלים. ומשום כך זה עולה למקומו, וזה עולה למקומו. זה בסוד אדם, וזה בסוד בהמה. כמו שנאמר, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'.

945. חביתים וכל שאר המנוחות, לעורר רוח הקדש ברצון הכהן, ושירת הלויים, ותפלת ישראל. ובאותו הענין והשמן והקמח שעולים, נרום ונהנים כל שאר בעלי הדין שלא יוכלו לשלט באותו דין שנמסר להם, והכל בפעם אחת. בא וראה, הכל נעשה בסוד האמונה, להנות זה בזה, ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף.

946. אמר רבי שמעון, הרימותי ידי בתפלות למעלה, שפשדצון העליון למעלה למעלה, עומד אותו רצון שלא נודע ולא נתפס לעולמים, הראש הנסתר יותר למעלה, ואותו ראש מוציא מה שמוציא, ולא ידוע. ומאיר מה שמאיר, הכל בסתר.

947. רצון המחשבה העליונה, לרדף אחריו ולהיות נאור ממנו. מסך אחד נפרס, ומתוך אותו מסך ברדיפת אותה המחשבה העליונה, מגיע ולא מגיע, עד לאותו מסך מאיר מה שמאיר. ואז אותה מחשבה עליונה מאירה באור נסתר שלא ידוע, והמחשבה הזו לא יודעת.

948. אז מבה אור המחשבה הזו שלא נודע בהארת (המסך) הפרישה הפרסה שעומד שמאיר ממה שלא ידוע ולא נודע ולא התגלה.

ואז הארת המחשבה הזו שלא נודעת מכה בהארת המסך, ומאירים באחד.

949. ונעשים תשעה היכלות, והיכלות אינם אורות, ואינם רוחות, ואינם נשמות, ואין מי שיעמד בהם. רצונם של כל תשעה האורות, כלם עומדים במחשבה, שהיא אחת מהן בחשבון, כלם לרדף אחריהם. בשעה שעומדים במחשבה, ולא משגים ולא נודעים, ואלו לא עומדים, לא ברצון ולא במחשבה עליונה, תופסים בה ולא תופסים בה. באלו עומדים כל סודות האמונה, וכל אותם אורות מסוד המחשבה העליונה ומטה, כלם נקראים אין סוף. עד כא מגיעים האורות ולא מגיעים, ולא נודעים כאן לא רצון ולא מחשבה.

950. בשמאירה המחשבה ולא נודע ממה מאירה, אז מתלבשת ונסתרת בתוך הבינה, ומאיר מי שמאיר, ונכנסים זה בזה, עד שכלם נכללים באחד.

951. ובסוד הקרבן בשווא עולה, הכל נקשר זה בזה ומאיר זה בזה. אזי כלם עומדים בעליה, והמחשבה מתעטרת באין סוף. אותו האור שמאירה ממנו המחשבה העליונה (שאינו יודע בה כלל), נקרא אין סוף, שממנו (וממנו) נמצאת ועומדת ומאירה למי שמאירה, ועל זה הכל עומד. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

952. בא וראה, הצד האחר הזה שנקרא (בראשית ו) קץ כל בשר, כמו שהקשר נמצא למעלה בשמחה, אף כך גם למטה בשמחה ורצון, לספק את הכל למעלה ולמטה, והאם עומדת על ישראל בראוי.

953. בא וראה, בכל ראש חדש וחדש בשלהבנה מתחדשת, נותנים לקץ כל בשר הזה חלק אחד יתר על הקרבנות להתעסק בו

אתגלית. וכדין, (נ"א האי) דא נהירו המושבה דלא אתיידע, בטש בנהירו הפריסא, ונהרין כוזא.

949. ואתעבדו תשעה היכלין, והיכלין לאו אינן נהורין, ולא אינן רוזין, ולא אינן נשמותין, ולא אית מאן הקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין, קיימי כללו במושבה, דאיהי זוד מנייהו במושבה, כללו למרדף אבתרייהו. בשעתא דקיימי במושבה, ולא מתדבקן ולא אתיידעו. ואלין לא קיימי, לאו ברעותא, ולא במושבה עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין כל רזין דמהיבנותא, וכל אינן נהורין, מרזא דמושבה עלאה וקתתא, כללו אקרין אין סוף. עד דכא מטון נהורין, ולא מטון, ולא אתיידעו לאו דכא רעותא, ולא מושבה.

950. כד נהיר מושבה, ולא אתיידע מומאן דנהיר, כדין אתלבש ואסתים זו בינה, ונהיר מאן דנהיר, ואעיל דא ברא, עד דאתכלילו כללו כוזא.

951. וברזא דקרבנא כד סליק, כלא אתקשר דא ברא, ונהיר דא ברא, כדין קיימי כללו בסליקו, ומושבה אתעטר באין סוף. ההוא נהירו דנהיר מניה מושבה עלאה, (נ"א דלא ידע איהי בה כלל), אקרי אין סוף, דמניה (נ"א ומניה) אשתכחו וקיימא ונהיר למאן דנהיר, ועל דא כלא קאים. זכאה זולקיהון דצדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

952. תא וזוי, האי סטרא אורא, דאקרי קין כל בשר, כמה דקשורא אשתכחו לעילא בזודו, אוף הכי נמי לתתא, בזודותא, ורעותא לאסתפקא כלא לעילא ותתא, ואימא קיימא עליהו דישראל, כדקא יאות.

953. תא וזוי, בכל ריש ירזא וירזא, כד סיגרא אתזודשא, יהבין ליה להאי קין כל בשר, וזולקא וזדא יתיר על קרבנין, לאתעסקא ביה, ואשתמיש

ומשתמש בחלקו, ויהיה הצד של ישראל לבדם, כדי שיתאחדו עם מלכם.

954. וזהו השעיר, משום שהוא חלקו של עשו שבתוב בו שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי איש שער. ועל בן הוא משתמש בחלקו, וישראל משתמשים בחלקם. משום כך בתוב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

955. ובא ראה, קץ כל בשר הזה, כל רצונו אינו אלא בבשר תמיד. ומשום כך תקון הבשר תמיד אליו, ועל כך נקרא קץ כל בשר. וכשהוא שולט, הוא שולט על הגוף, ולא על הנשמה. הנשמה עולה למקומה, והבשר נתן למקום הזה, כמו הקרבן – שהרצון עולה למקום אחד, והבשר למקום אחד.

956. ואדם שהוא צדיק, הוא קרבן ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק – לא, משום שיש בו מום, שבתוב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם. ועל בן הצדיק הוא כפרה בעולם וקרבן ממש. אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

957. ויכס הענן את אהל מועד. שהרי בשבסה הענן את המשכן, שרתה שכניה בארץ, והעברה רוח השמאה, שהוא (בראשית ו) קץ כל בשר, מהעולם, והסתלק ונכנס לנקב תהום רבה, ורוח קדשה שרתה על העולם, שבתוב ויכס הענן את אהל מועד.

958. ובתוב ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן. משום שרוח קדשה שרתה על העולם, ורוח השמאה הסתלקה, פרט לשהמשיכו אותו אותם רשעים במקדם על העולם. שאם הם לא היו מושכים אותו על העולם, לא היה נמצא.

בוזולקיה, ויהא סטרא ד'ישראל בלזודייהו, בגין ד'יתאזודין במלכיהון.

954. ודא איהו שעיר, בגין ד'איהו זולקא ד'עשו, ד'כתיב ביה שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי שעיר. ועל דא איהו אשתמש ב'זולקיה', ו'ישראל אינון משתמשי ב'זולקיהון'. בגין כך כתיב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

955. ותא זוזי, האי קץ כל בשר, כל רעוניה לאו איהו אלא בבשר תדיר. ובגין כך, תקונא ד'בשרא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא, ולא על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה, ובשרא אתייהב לאתר דא, כ'זונוא ד'קרבנא, ד'רעוניה סלקא לאתר זוד, ובשרא לאתר זוד.

956. ובר זשי ד'איהו זכאה, איהו קרבנא מומי לכפרא, ואזרא ד'לאו איהו זכאה, לא. בגין ד'ביה מומא, ד'כתיב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם. ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא, וקרבנא מומי. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא ד'אתי.

957. ויכס הענן את אהל מועד, ד'הא כד זכא עננא ית מ'שכנא, שראת שכינתא בארעא, ואתעבר רווחא מסאבא, ד'איהו קץ כל בשר בעלמא, ואסתלק ועאל ב'זוקבא ד'תהומא רבא, ורווחא קדישא שרא על עלמא, ד'כתיב ויכס הענן את אהל מועד.

958. ובתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן, בגין ד'רווחא קדישא שרא על עלמא, ורווחא מסאבא אסתלק, בר ד'אמשיכו ליה אינון ז'יביא ב'מלקדמין על עלמא, ד'אי אינון לא אמשיכו ליה על עלמא, לא אשתכוז.

959. וְלִזְמַנָּא דְּאַתִּי, וְזִמְיָן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְאַעְבְּרָא לִיה מִעֲלָמָא, דְּכַתִּיב, (ישעיה כה) בָּלַע
 הַמּוֹת לִנְצוֹז וּמוֹזָה יְיָ אֱלֹהִים דְּמִעָה מִעַל כָּל
 פְּנִים וְחִרְפַת עֲמוֹ יִסִּיר מִעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי ה' דִּבֶּר.
 וְכַתִּיב (זכריה יג) וְאֵת רִיחַ הַטְּוֵמָאָה אֲעֲבִיר בֵּין
 הָאָרְצִי.

959. וְלִעֲתִיד לְבֹא עֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְהַעֲבִירוֹ מִהָעוֹלָם, שְׁכָתוֹב (ישעיה כה) בָּלַע
 הַמּוֹת לִנְצוֹחַ וּמִחָה ה' אֱלֹהִים דְּמִעָה מִעַל כָּל
 פְּנִים וְחִרְפַת עֲמוֹ יִסִּיר מִעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי ה' דִּבֶּר.
 וְכַתוּב (זכריה יג) וְאֵת רִיחַ הַטְּוֵמָאָה אֲעֲבִיר בֵּין
 הָאָרְצִי.

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלּוּךָ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

